Universul convolut

Volumul 1

Dolores Cannon

Universul convolut

Volumul 1

Dolores Cannon

Universul convolut

Dolores Cannon

Volumul 1

99.9999% din ceea ce afectează realitatea noastră nu poate fi detectat prin simțurile pe care le avem. Este necesar ca omul să învețe să gândească singur, mai degrabă decât să urmeze orbește ceea ce a fost învățat să facă.

Buckminster Fuller

Limitele a ceea ce este posibil se pot defini doar atunci când treci dincolo de ele și intri în ceea ce este imposibil.

Arthur C. Clarke

INTRODUCERE

Vă recomand cu tărie să citiţi mai întâi cartea Custozii, înainte să abordaţi informaţiile din cartea de faţă. Acest volum este o continuare sau urmare a acelei cărţi. Custozii prezintă rezultatele muncii mele cu cazuri OZN şi răpiri extraterestre începând din anul 1986 şi ilustrează progresul cercetărilor mele de la simplu la complex. Am descoperit că rapoartele de observare de OZN-uri şi răpirile erau doar vârful icebergului. Pe măsură ce munca mea a progresat, am primit informaţii din ce în ce mai complexe. Când am adunat materialul pentru Custozii, mi-am dat seama că volumul de informaţii era prea mare şi conţinea date care se îndepărtau de subiectul OZN şi plonjau în concepte metafizice complexe. Am hotărât atunci să pun la păstrare o parte din materialul care se ocupa cu teoriile şi lucrurile complicate, cu intenţia de a le include într-un volum aparte. Astfel a rezultat cartea de faţă.

Presupun (probabil incorect) că atunci când cititorii vor ajunge să citească această carte, îmi vor cunoaşte deja trecutul de investigatoare a domeniului paranormal, prin folosirea hipnozei. Am început lucrul cu hipnoza în anii 1960, prin metodele vechi care se foloseau atunci. După ce copiii mei au crescut şi au pornit pe drumul lor, am reluat lucrul cu hipnoza în anul 1979. Doream să mă concentrez pe regresiile în vieţi trecute şi pe terapia vieţilor trecute. În acest scop am studiat metode noi de inducţie care erau mai rapide şi foloseau imagini şi vizualizări. De-a lungul anilor de terapie şi investigaţie mi-am dezvoltat propria tehnică de lucru, care foloseşte exclusiv starea de transă „somnambulă”. Prin această metodă am reuşit să mă cablez la comoara vastă de informaţii transmise direct din mintea subconştientă.

Pe măsură ce munca mea a progresat, au apărut entităţi care au profitat de starea de transă adâncă, pentru a comunica prin intermediul clienţilor mei. Această

comunicare încă mai continuă după 20 de ani, și informațiile continuă să curgă. Le voi include în cărțile care vor urma. Mi s-a spus că am trecut cu bine de încercările la care m-au supus și voi primi răspuns la orice întrebare pe care o voi pune, pentru că am transmis mai departe informațiile fără să le schimb sau să le cenzurez. Eu sunt reporter, sunt o investigatoare a domeniului paranormal, sunt o exploratoare care merge pe urma „cunoașterii pierdute”, iar căutările mele sunt fără sfârșit.

Cititorul va observa că entitățile care au venit să comunice folosesc vocabularul din mintea clientului cu care lucrez și apelează de multe ori la analogii, încercând să explice inexplicabilul într-un mod pe înțelesul oamenilor. Adeseori folosesc cuvinte care nu sunt corecte (în limba engleză). Uneori inventează cuvinte pornind de la substantivele și verbele cele mai apropiate ca sens (de ce anume vor să exprime), folosesc cuvintele pe care le pot găsi în mintea clientului cu care lucrez. Indiferent cum procedează, comunicarea funcționează și în final reușim să înțelegem ce încearcă să ne transmită.

Dolores Cannon

SECȚIUNEA UNU

În căutarea tânărului înzestrat

CAPITOLUL 1

Apar în viața mea Linda și Bartholomew

Inițial am vrut să includ povestea Lindei în cartea Custozii, dar cartea s-a făcut atât de groasă încât a trebuit să renunț la această secțiune. Întâlnirea cu Linda, faptul că în cele din urmă am ajuns ca să lucrez cu ea, au fost parcă predestinate și s-au întâmplat multe lucruri ciudate, lucruri cu semnificații neobișnuite. Ne-am întâlnit când am făcut prima mea lectură publică, în localitatea Little Rock din Arkansas, în vara anului 1989. Tocmai se tipărise primul volum din Conversații cu Nostradamus și începusem să promovez cartea oferind lecturi publice și semnând volumele tipărite „în dosul curții" ca să zic așa, atât era de aproape locația de casa mea. După ce mi-am prezentat cartea și am citit din ea, Linda a fost una din persoanele numeroase care au adus un exemplar și au stat la coadă ca să obțină un autograf de la mine. În timp ce îi semnam exemplarul, mi-a înmânat cartea ei de vizită și a spus că dacă vroiam să lucrez cu cineva, ea este disponibilă. Părea foarte conștientă de cum se comporta, de ceea ce spunea și a fost destul de reținută cu acea ocazie. Și alți oameni mi-au dat cartea de vizită sau și-au scris numele și informația de contact pe bucățele de hârtie. Unii au spus chiar că s-au întâlnit cu OZN-uri. Mi-am luat notițe pe acele cărți de vizită și le-am promis că îi voi căuta, pentru că pe vremea aceea făceam investigații în domeniul OZN-urilor cu domnul Lou Farish din Arkansas. Dar curând mi-am dat seama că ar fi imposibil să mă întâlnesc cu atâta lume.

În trecut am încercat întotdeauna să lucrez cu cineva care dorea o regresie hipnotică într-o viață trecută, pentru că știam cât de important poate fi acest lucru pentru fiecare om. Dar după ce mi s-a publicat prima carte, a început un adevărat bombardament de cereri și curând mi-am dat seama că lucrurile nu erau chiar atât de simple. Viața mea părea că nu va mai reveni niciodată la ritmul

domol şi la stilul normal pe care-l avusese înainte. Era greu să mă întâlnesc cu atâţia oameni şi să vorbesc cu ei, iar să fac regresii cu atâta lume mi se părea ceva nerealizabil. Am presupus că cea mai mare parte din ei erau mânaţi de curiozitate şi căutau doar să experimenteze cum este o regresie, în loc să caute răspunsuri la problemele din viaţa lor. Am pus cărţile de vizită şi bucăţelele de hârtie în poşetă şi aveam intenţia de a-i contacta când va fi posibil. Şi cartea de vizită a Lindei se afla printre cărţile de vizită din poşetă, dar m-am lăsat prinsă în atât de multe evenimente, încât nu am mai reuşit să-i caut pe Linda sau pe ceilalţi. Pe vremea aceea ea nici nu era pentru mine o persoană de care să-mi amintesc, era doar o faţă neclară într-o mulţime de feţe.

Câteva luni mai târziu am revenit în localitatea Little Rock pentru o altă lectură şi am avut prima mea sesiune cu Janice. Am făcut un efort deosebit ca să o întâlnesc, pentru că ea credea că a avut o experienţă cu OZN-uri. Curând mi-am dat seama că acest caz necesita investigaţii suplimentare. Am făcut aranjamente să lucrez cu ea de fiecare dată când călătoream cu maşina în localitatea respectivă. Era un drum lung de patru ore. Povestea lucrurilor uimitoare pe care le-am descoperit atunci este prezentată în secţiunea a doua a cărţii Custozii.

Printr-o coincidenţă am descoperit că Linda era prietenă cu Janice, care mi-a spus că Linda era dezamăgită că nu am mai contactat-o. I-am explicat situaţia lui Janice – eram copleşită de cereri care veneau acum atât telefonic cât şi în scrisori, şi devenisem foarte selectivă în alegerea celor cărora le dedicam timp ca să lucrez cu ei. Pentru că Janice a spus că Linda dorea foarte mult să mă întâlnească, am programat-o fără nici un chef pentru o întâlnire în următoarea mea călătorie în localitatea Little Rock, în iarna anului 1989. Nu prea aveam chef pentru că ştiam că voi fi foarte ocupată, pentru că programasem deja mai multe sesiuni şi trebuia să fac şi o lectură publică. Ştiam din experienţele trecute că o mulţime de oameni vor dori să mă viziteze şi voi rămâne până târziu în noapte în locul unde făceam lectura. Îmi făceam griji că mă voi încărca cu prea mulţi oameni mânaţi de curiozitate, dar din respect pentru Janice am fost de acord să mă întâlnesc cu Linda. Nu mă aşteptam să rezulte nimic deosebit din această sesiune, şi în mod cert nu credeam că va fi începutul unei relaţii de durată între noi.

De fiecare dată când călătoream la Little Rock stăteam la prietena mea Patsy, care îmi permitea să fac regresiile acasă la ea. Întotdeauna Patsy era la muncă şi ne bucuram de intimitate, fără a fi deranjate. Când a sosit Linda, ne-am aşezat în livingul lui Patsy şi am discutat. Era o femeie atrăgătoare de aproximativ 40 de ani îmbrăcată frumos, cu părul aranjat atrăgător. Nu părea a fi genul (dacă putem spune că există un gen) de persoană care dorea să-şi exploreze viețile trecute printr-o regresie. Era o femeie de afaceri care avea magazinul ei de animale favorite. Cea mai mare parte a copiilor ei crescuseră deja şi plecaseră de acasă ca să-şi construiască propria viață. Era o persoană liniştită care vorbea frumos, nu genul de persoană care visează fără rost sau îşi imaginează diverse lucruri. Era o persoană care avea o viață plină şi era foarte ocupată.

Când a auzit despre prima mea prezentare şi lectură publică a cărții, a simțit un impuls copleşitor de a merge şi ea la acest eveniment, deşi nu prea o interesa Nostradamus. A spus că a fost emoționată în noaptea lecturii şi aştepta să se întâmple ceva, deşi nu ar fi putut spune ce anume. Când se afla în sală în timpul prezentării mele, i-a spus soțului că simțea un impuls irezistibil de a vorbi cu mine. Deşi impulsul era copleşitor, a ezitat să se apropie. După lectura în public a stat la coadă ca toți ceilalți care aşteptau un autograf şi în timp ce stătea la coadă, se întreba dacă să vorbească cu mine sau nu. Îi era teamă că nu am să o înțeleg, dar soțul său a încurajat-o şi i-a spus că dacă simțea cu atâta putere că vrea să vorbească, ar fi bine să facă ceea ce simte şi să meargă până la capăt, dar când a venit clipa a reuşit doar să-mi înmâneze cartea ei de vizită şi să spună că i-ar plăcea să lucreze cu mine. Ea nu-şi imagina câte observații de genul ăsta mai auzisem eu în ziua aceea. Conversația noastră a fost foarte scurtă şi când a ieşit din sală i-am pus cartea de vizită la un loc cu celelalte în poşetă şi am uitat de întâmplarea asta, până când soarta ne-a adus iarăşi împreună în livingul lui Patsy.

Când am întrebat-o pe Linda ce motive ar avea ca să solicite o regresie hipnotică, n-a putut să-mi spună. Nu căuta răspunsuri la nici o problemă, nici nu era curioasă privitor la viețile trecute, avea doar acest sentiment copleşitor care nu-i dădea pace şi simțea că trebuie să-mi dea ceva, deşi nu avea absolut nici o idee ce anume era acel lucru. Pentru că munca mea era legată de Nostradamus,

avea vaga idee că poate avea ceva de a face cu el. Deja lucram cu câţiva oameni la completarea acestui proiect care a produs încă două volume din Conversaţii cu Nostradamus. Chiar nu aveam nevoie de o clientă nouă, mai ales de una care locuia la o depărtare de patru ore de mers cu maşina. Ea nu auzise despre celelalate proiecte în care mai eram implicată, şi era complet confuză în ceea ce priveşte motivul pentru care se afla acolo.

Am oftat şi m-am gândit că regresia va duce probabil la o viaţă simplă obişnuită, lipsită de importanţă pentru alţi oameni şi pentru oricine altcineva înafară de ea. Făcusem deja multe regresii în ultimele zile şi nu aveam chef să mai fac încă una. Abia îmi reveneam după o răceală cu roşu în gât şi energia mea era foarte scăzută în timpul acelei deplasări. Deşi eram obosită, ştiam că trebuie totuşi să fac sesiunea, din respect pentru ea. Când am început nu mă aşteptam la nimic şi am fost plăcut surprinsă. Acesta este încă un exemplu al felului în care uneori poţi să nu ai nici o aşteptare şi să descoperi că scena a fost pregătită de forţe aflate dincolo de cunoaşterea şi de controlul tău.

Am folosit metoda mea obişnuită de inducţie hipnotică, ca să o duc pe Linda într-o viaţă trecută. Când a intrat în scenă, vocea ei era relaxată şi atât de tăcută încât îmi era greu să aud ce spune, dar ştiam din experienţă că vocea ei îşi va spori volumul, pe măsură ce vorbeam. A văzut frunze pe jos şi a ştiut că se află într-o pădure, dar a fost surprinsă să vadă că avea corp de bărbat. Purta cizme până la genunchi şi o cămaşă cu mâneci lungi. A descris un bărbat tânăr de aproximativ douăzeci de ani, cu păr brunet lung şi ondulat, cu barbă şi mustaţă. Ochii lui erau de un albastru pătrunzător. Bărbatul tăia lemne în pădure, aproape de locuinţa sa. Asta a părut să o mire pe Linda. „Simt că nu e necesar să fac asta, că alţi oameni pot să facă asta pentru mine, dar îmi place să o fac pentru că sunt singur şi-mi place sentimentul şi entuziasmul muncii fizice”.

I-am sugerat să se uite la locul unde locuia. „E un castel, spuse ea, un castel cu o punte care se poate ridica şi cu steaguri care flutură în vânt pe pereţi. Tatăl meu este regele”.

D: Atunci cu adevărat nu e nevoie să tai lemne, nu-i așa?

L: Nu, dar e distractiv, mă face să mă simt bine. (Încet) Oamenii cred că sunt nebun.

D: De ce cred asta?

L: Pentru că îmi place să muncesc, să fac muncă fizică. Nu-mi place viața de la curte, este atât de superficială. Când lucrezi cu mâinile, ai un sentiment de împlinire pe care nimic altceva nu ți-l poate da.

Numele lui era Bartholomew și locuia în castel cu familia și cu mulți alți oameni, inclusiv servitori.

L: Este o comunitate mare. Trăiesc cu toții în interiorul zidurilor cetății.

D: Dar măcar nu te simți singur, nu-i așa?

L: O da! Lor nu prea le pasă de mine. Ei nu cunosc interesul meu pentru învățătură. De fapt nu îi interesează cunoașterea. Eu sunt fericit în felul meu.

Situația din țara lui nu era pașnică. Existau multe pericole și trebuiau să stea închiși între zidurile castelului.

L: Țăranii vor să se revolte. Nu sunt tratați foarte bine. Așa încât nu poți să ieși afară fără o escortă.

D: Ce crede tatăl tău despre modul în care se comportă oamenii?

L: Este vina lui. Nu este bun cu ei. Nu încearcă să-i ajute. Îi folosește doar pentru beneficiul personal.

D: Spuneai că te interesează cunoașterea. Ce fel de cunoaștere ai dori să studiezi?

L: Da. Îmi place să studiez stelele, universul. De asta

cred oamenii că sunt nebun.

Eu am presupus că vorbea despre astronomie și astrologie.

D: Cum percep ceilalţi oameni stelele în perioada de timp în care trăiești?

L: Ca niște puncte care sclipesc, bucățele mici din Lună.

D: Și în perioada în care trăiești mai există și alți oameni cărora le place să studieze stelele?

L: Doar unul. Este prietenul meu.

D: El este cel care te-a ajutat să înveți aceste lucruri?

L: Da. El știe o mulțime de lucruri. El nu este de aici. Este foarte bătrân și în curând mă va părăsi.

D: Dar poate să transmită cunoașterea.

L: Da, asta face tot timpul. Este o responsabilitate foarte mare pe care va trebui să o duc eu mai departe, va cădea în grija mea când el va pleca. Atunci va fi răspunderea mea. Trebuie să învăț și să dau mai departe cunoașterea, ca să nu se piardă. Nu trebuie să se piardă.

D: Despre ce fel de cunoaștere a stelelor este vorba?

L: Este cunoașterea universului, toată creația lui Dumnezeu, nu doar Pământul ci multe, multe universuri și stele care se află la depărtare mare, astfel încât oamenii nu pot nici măcar concepe unde se află. Acest om cu care studiez a fost în multe locuri și a venit aici ca să-mi dăruiască această cunoaștere, sperând că mintea mea o va transmite mai departe pentru oamenii din viitor care vor veni, astfel încât să nu le fie frică.

D: Spui că bătrânul a venit din altă parte?

L: Da, a venit din Pleiade.

D: A venit din Pleiade?

Acum mi se trezise interesul. Nu era o regresie obișnuită.

D: Și unde se află Pleiadele?

Știam că era o constelație, o formațiune stelară, dar vroiam să văd ce va spune.

L: Este în Calea Lactee, foarte departe de aici.

D: Și nu ți se pare imposibil?

L: Nu. El a venit aici pe o rază de lumină... (Uimire) ceea ce mi se pare foarte greu de înțeles.

D: Da, îmi dau seama că ar fi greu de înțeles. Și când l-ai întâlnit pentru prima dată pe acest om, ți s-au părut greu de crezut aceste idei?

L: Nu. Știam că sunt adevărate. Există multe lucruri în creație, pe care noi oamenii nu le înțelegem. Putem doar să simțim în inimile noastre că aceste lucruri sunt adevărate.

D: Cum arată acest bărbat?

L: Este foarte bătrân. Este încovoiat, aplecat în față, cu păr alb și poartă o robă. Ai putea spune că arată ca un om obișnuit, dar e foarte, foarte bătrân.

D: Și unde locuiește?

L: Nu știu asta. Vine doar la mine. Oriunde mă aflu, el vine la mine.

D: Cum reușește să facă asta?

L: Nu știu. Mai întâi am crezut că e vorba de magie, dar nu cred că ăsta e răspunsul corect. Cred că are puteri pe care eu nu le pot înțelege în acest moment, pentru că intelectul meu nu este suficient de avansat ca să pot înțelege.

D: În perioada de timp când trăiești, cum abordează magia o persoană obișnuită?

L: Aici ăsta e un mod de viață. Există vrăjitori, dar nu sunt adevărați. Tatăl meu se bazează foarte mult pe acești oameni, dar ei nu sunt cu adevărat cine spun că sunt.

D: Se pare că ar putea fi interesat de prietenul tău?

L: Nu, pentru că nu pot să le spun despre acest om. Existența lui ar fi atunci amenințată.

D: Și studiezi cu acest om de multă vreme?

L: Studiez deja cu el de cinci ani, de când aveam douăzeci de ani.

D: Ce ai crezut atunci când a venit prima dată la tine?

L: Ah! Am crezut: „De ce m-a ales pe mine? Mie îmi place pacea. Am nevoie de pace, nu am nevoie de așa ceva”. (Își aduce aminte) Stăteam în pădure sprijinit de un copac și îmi contemplam viața. Când am deschis ochii, stătea chiar în fața mea. L-am întrebat cine este și el mi-a spus: „Am venit de la o mare depărtare ca să te învăț lucruri care nici măcar nu poți să concepi că există”. Așa încât i-am spus: „Ce te face să crezi că vreau să învăț astfel de lucruri?” Iar el mi-a răspuns: „Pentru că acesta este destinul tău, din această cauză le vei învăța”.

D: Ca și cum n-ai fi avut de ales.

L: Așa i-am spus și eu: „Am să fac ce-mi place mie”, iar el a răspuns: „Da, și-ți va plăcea să înveți.”

D: Pare a fi un om interesant. (Chicotind) I-a luat mult timp să te convingă?

L: Nu. De fapt știam în inima mea că avea dreptate.

D: Deși acest lucru e atât de ciudat, a venit la tine în mod constant vreme de cinci ani, oriunde te aflai?

L: Da. Aproape în fiecare zi. Nu-mi dă răgaz de odihnă prea des, pentru că sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le știu. Într-o zi mi-a spus când mă va părăsi, și mi-a spus că va trebui să găsesc un om talentat care este mult mai tânăr decât mine, astfel încât cunoașterea să fie transmisă mai departe și să rămână vie. Mi-a spus că nu pot să scriu aceste informații.

D: De ce nu?

L: Din cauza pericolului de a fi distruse. Trebuie să rămână o cunoaștere vie,

transmisă din generație în generație. Doar cei aleși au permisiunea de a păstra această cunoaștere. Mă simt foarte recunoscător și norocos să fiu ales, în aceste vremuri.

D: Este o mare responsabilitate.

L: Este o mare onoare, dar simt cum greutatea ei mă apasă ca o piatră pe suflet.

D: Atunci trebuie să-ți amintești ce ți-a spus, fără să scrii nimic?

L: Nu pot să scriu nimic. Toate informațiile trebuiesc înmagazinate în mintea mea și când găsesc un tânăr talentat, va trebui să-mi amintesc totul ca prin farmec și totul va curge în ordinea potrivită, astfel încât acest tânăr înzestrat să înțeleagă exact cunoașterea pe care trebuie să o păstreze. Apoi o va înmagazina în mintea sa, exact cum am făcut și eu. Nu este permis să fie scrisă.

D: Și nu crezi că există pericolul de a se uita o parte din ea?

L: Nu. Intelectul este foarte vast. Oamenii nu înțeleg cum este intelectul.

D: Există pericolul, așa cum e transmisă din generație în generație, să apară distorsiuni?

L: Nu. Pentru că există ceva care o păstrează intactă în intelect.

D: Mă gândesc cum sunt oamenii. Ei modifică informațiile pe parcursul perioadelor lungi de timp.

L: Dar această cunoaștere este păstrată într-un loc foarte special și o poți scoate la suprafață doar în momentul potrivit. Nu pot să discut despre asta când vreau. Pot discuta despre această cunoaștere doar în momentul potrivit, atunci când acea parte a intelectului este deschisă ca să obțin informația.

D: Dar e în regulă să vorbești cu mine despre aceste lucruri? (Da) Pentru că eu nu reprezint o amenințare pentru tine?

L: Corect.

D: El a venit în mod special ca să te vadă pe tine sau

locuia deja pe Pământ?

L: A venit doar pentru mine. Nu cred că altcineva îl poate vedea. Alţii mă aud cum vorbesc cu el și de asta mă consideră nebun, pentru că ei nu pot să-l vadă.

D: Asta creează confuzie, nu-i așa?

L: Da, dar e în regulă. Eu știu că nu sunt nebun. Suntem foarte izolaţi unde trăiesc eu. Nu există mulţi oameni în această zonă. Trăim la mare depărtare de cea mai mare parte a regatelor.

D: Ai fost educat în vreo credință religioasă?

L: Noi credem doar în magie și în foc. Zeul focului este foarte puternic aici.

D: Asta face parte din învățăturile vrăjitorilor? (Da) De asta crede tatăl tău în aceste lucruri?

L: Da. Dar el este indus în eroare foarte tare.

D: Atunci aceste informații nu sunt pentru el, nu-i așa?

L: Nu. El nici n-ar putea concepe astfel de lucruri. Nu le-ar putea accepta. Va trebui să călătoresc foarte departe.

D: Ți s-a spus asta?

L: Da. Când perioada de studiu se termină, voi călători foarte departe ca să găsesc un tânăr talentat și să-i transmit această cunoaștere. Nu mă voi mai întoarce niciodată în pădurea mea. De asta trebuie să mă bucur de ea acum.

D: Și n-ai putea să găsești pe cineva potrivit acolo unde locuiești? (Nu) Ce simți în legătură cu plecarea de acasă?

L: Mă simt foarte trist.

D: Tu ești moștenitorul regatului?

L: Nu, sunt fiul cel mai mic. Dacă aș fi fost moștenitorul, nu aș fi fost ales pentru această lucrare.

D: Ai fi avut alte responsabilități.

L: Da, dar pentru că nu am nici o responsabilitate, pot să plec.

D: Mă interesează foarte mult informațiile care ți le-a dat, dar hai acum să părăsim această scenă și vreau să mergi înainte în timp la o zi importantă, o zi când se întâmplă ceva care tu consideri că este important.

****

Introducerea a fost foarte ciudată și mi-a stârnit interesul, dar nu eram pregătită pentru ceea ce a urmat.

D: (După o pauză lungă) Ce este, ce vezi?

L: (Emfatic) Mă aflu în Univers, călătoresc și admir priveliști.

D: Cum călătorești?

L: Mi s-a cerut să plec într-o misiune şi să-mi transmit ideile locuitorilor dintr-un ţinut îndepărtat. Călătoresc foarte repede, dar mie nu mi se pare aşa. E ca şi cum nu ar fi nici o mişcare, ca şi cum nu m-aş mişca prin spaţiu.

D: Şi cum călătoreşti?

L: Mă aflu într-o... sferă.

D: Ce este asta?

L: Este un obiect rotund.

D: E foarte mare?

L: Nu. E ca o bulă mică şi ovală de lumină şi nu mai e nimeni în locul ăsta decât eu. Eu nu o conduc, călătorește singură.

D: Ești așezat înăuntru?

L: Stau în picioare, dar aș putea să mă așez, dacă vreau.

D: Atunci e destul de mare ca să stai în picioare în ea?

L: Da. Are o fereastră, o deschizătură, dar nu poți să-ți treci mâna prin ea.

D: De ce nu?

L: Pentru că e acoperită cu ceva care nu-ți permite să treci prin ea, dar îți permite să vezi ce este în jurul tău, dincolo de ea.

O astfel de relatare am mai auzit în mod repetat, când am făcut regresie cuiva într-o perioadă de timp din Evul Mediu. Ei nu știau ce este sticla. Trebuie să fi fost ceva neobișnuit pe vremea aceea, pentru că am auzit astfel de relatări în repetate rânduri. Când astfel de relatări sunt repetate, ele validează informațiile, pentru că persoana nu știe ce au spus alți oameni despre astfel de lucruri. Am învățat să observ astfel de amănunte și să le interpretez în munca mea.

D: Și ce vezi prin deschizătura aceea?

L: Văd că afară e foarte întuneric, e multă pace. Foarte rar văd lucruri care plutesc în jurul meu. Nu sunt multe culori, ca pe Pământ. Totul e foarte negru și cenușiu. Nu sunt multe culori.

D: Ce lucruri vezi plutind pe lângă tine?

L: Văd uneori formațiuni de pietre negre.

D: Și cum ai ajuns în acest loc îngust?

L: Dormeam, când am fost trezit și întrebat dacă vreau să vin. Am spus: „Desigur.” Apoi am adormit din nou. Apoi am devenit conștient că mă aflam în această cameră mică, dar nu știu cum am ajuns aici. Știu doar că am consimțit să vin și apoi am fost aici.

D: Prietenul tău te-a întrebat asta?

L: Nu. El a spus că-l cunoaște pe prietenul meu, dar el era din alt loc din univers, nu din Pleiade... Din cealaltă parte a Pleiadelor, dintr-o planetă numită (Fonetic: My con) Micon. Micon? N-am mai auzit de acest loc.

D: Și cum arăta persoana aceea?

L: Avea o statură mică, foarte mică. Nu avea păr. Avea un cap mare şi rotund.

D: Ai putea să vezi cum arăta fața lui?

L: Nu-mi amintesc dacă avea o față. Îmi amintesc doar de capul lui, care era foarte mare şi foarte rotund, iar corpul era foarte mic. M-am întrebat atunci cum își păstra echilibrul, din cauză că avea un cap atât de mare.

D: Sigur era noapte și era greu să-i vezi trăsăturile feței. Așa e? Am dreptate?

L: Nu. Era argintiu și strălucitor.

D: (Surprinsă) Vrei să spui că emana lumină? Strălucea?

L: Da. De asta nu-i puteam vedea fața. Era prea strălucitoare. Iar eu eram somnoros şi nu puteam să văd. (Linda s-a uitat în jos) Port o centură mare la talie (face mișcări cu mâinile). E foarte groasă şi uneori foarte caldă şi este argintie, pare a fi din argint. Are compartimente în față ca niște pungi. Mă întreb de ce port această centură şi la ce folosește, că nu e făcută din piele. E foarte moale, nu e tare. Nu seamănă cu nimic din ce cunosc eu (face mișcări cu mâinile ca şi cum ar examina-o). Nu are capăt, nu are cataramă centura asta. Nu-mi amintesc să mi-o fi pus şi asta mă intrigă. Îmi dă o senzație neplăcută.

D: E ceva în pungile acelea?

L: La pipăit, centura pare a avea lucruri în ea dar nu are nici o deschizătură, așa că nu pot să văd înăuntru în pungi. (Centura părea să-l lase perplex.) Cred că îmi vor spune curând de ce am centura aceasta la brâu.

În această porțiune a regresiei vocea sa părea mai bătrână și avea o pronunție care nu semăna cu pronunția Lindei.

D: Nu trebuie să te deranjeze, e doar ceva ciudat.

L: Da. Așa e, e foarte ciudată. Am un sentiment neobișnuit, ca și cum stomacul meu se extinde sub centură.

D: Dar nu este o senzație incomodă.

L: Nu. E foarte, foarte ușoară.

D: Porți hainele tale obișnuite sub centură?

L: Nu. M-au obligat să le las în cameră. Eu port (pare a-şi examina hainele) un veşmânt foarte strălucitor. Nu ştiu din ce este făcut. Este un veşmânt foarte uşor, care îmi înveleşte tot corpul. Şi am şi pantofii ăştia care nu sunt cizme, sunt pantofi şi totul este una. Sunt îmbrăcat în costumul ăsta şi nu am pălărie.

D: E ceva pe pereți sau camera e goală?

L: Să văd. (Pauză lungă) Este o fereastră uriașă.

D: E diferită de deschizătura micuță?

L: Nu. Aceasta este deschizătura şi e foarte înaltă. (Pauză) Mă întreb unde este uşa, că nu văd una.

D: Lucrurile sunt din ce în ce mai interesante, nu-i așa?

L: Da. Așa e. Mă întreb unde călătoresc.

De îndată ce şi-a pus această întrebare, au venit şi răspunsurile. Răspunsurile păreau să vină din altă parte, pentru că părea să repete ceea ce auzea şi erau informaţii noi pentru el.

L: Îmi spun că nu va dura mult. Voi vizita un loc nou unde oamenii au mers ca să înceapă o viaţă nouă şi motivul pentru care merg acolo este ca (Surprindere) să întâlnesc tânărul talentat pe care îl caut. (Încântare) Voi găsi tânărul talentat pe care îl caut de multă vreme.

D: Nu l-ai găsit pe Pământ?

L: Nu. L-am căutat peste tot şi acum sunt foarte bătrân şi mă temeam că nu-l voi găsi la timp. (Cu încântare şi plăcere) Acolo merg acum, asta-i destinaţia mea. Merg în acest loc nou, ca să-mi găsesc tânărul talentat.

Deodată mi-a venit o idee. Era o ocazie prea bună ca să o las să treacă.

D: Ai vrea să împărtăşeşti această cunoaştere pe care ai învăţat-o şi cu altcineva în afară de acest tânăr talentat, de exemplu cu mine?

L: Să întreb mai întâi. Nu pot să fac asta fără să întreb.

Am verificat banda de magnetofon și am văzut că era aproape terminată.

D: În regulă. Dacă ne întâlnim altă dată să vorbim, până atunci vei avea timp să ceri permisiunea?

L: Da. Am să întreb.

D: Poate vei reuși să împărtășești această cunoaștere cu două persoane talentate, pentru că și eu sunt foarte curioasă.

L: (Încântată) O, nu-i așa că ar fi minunat? (Aproape extatică). Asta ar fi o împlinire dublă, nu e minunat?

D: Aș vrea să vii altă dată, ca să discutăm despre lucrurile astea.

L: Foarte bine. Eu m-am temut foarte tare că această cunoaștere va fi pierdută și m-am bucurat atât de mult că voi găsi persoana înzestrată pentru asta, căreia să i-o transmit. M-am întristat la gândul că acestă cunoaștere va fi pierdută pe Pământ. Ar fi păcat, pentru că deși oamenii de aici sunt foarte primitivi și nu le pasă de astfel de lucruri, această cunoaștere ar trebui să rămână aici.

D: Sunt de acord. Acum te rog să-ţi continui călătoria. (Da) Nu voi interveni în călătoria lui Bartholomew, dar vreau ca partea din tine cu care vorbesc să părăsească această scenă şi să îşi vadă de drumul ei, înainte în timp.

Apoi am condiţionat-o pe Linda folosind un cuvânt cheie şi am adus-o înapoi în starea de trezire deplină. Îmi părea rău că am pus în magnetofon o bandă de numai 60 de minute când am început sesiunea, dar nu aveam de unde să ştiu ce fel de informaţii vom accesa. Mă aşteptam să dăm peste o viaţă trecută plictisitoare şi comună, aşa păreau a curge lucrurile la început. În mod normal pot să epuizez toate problemele unei vieţi într-o sesiune de 60 de minute, pentru că în vieţile obişnuite nu se întâmplă nimic spectaculos. Dar când Bartholomew a început să vorbească despre ciudatul său vizitator şi despre informaţiile pe care le aduna de la acesta, am ştiut că nu pot termina povestea într-o singură sesiune, aşa că nici nu am încercat. Am ştiut că acesta va fi un nou proiect care va dura câteva săptămâni pentru a fi completat, dacă voi primi permisiunea să accesez această cunoaştere ascunsă. Se pare că începeam o nouă aventură, deşi conversaţia noastră anterioară nu indicase că subconştientul Lindei ar avea astfel de însuşiri deosebite.

Când s-a trezit, părea confuză şi era puţin ameţită. A spus: „Trebuia să-ţi transmit un mesaj. Îmi amintesc asta. Simt ca şi cum este o responsabilitate foarte mare şi ceva cu adevărat important, dar nu mai ştiu care este mesajul. Ştiu doar că e vorba de o cunoaştere bogată pe care noi nu o avem. Ne-a fost luată din cauza firii noastre primitive şi a fricilor noastre. Dar acum a venit timpul ca ea să revină. Şi dintr-un motiv necunoscut ai fost aleasă ca să o primeşti, iar eu sunt aleasă ca să readuc această cunoaştere înapoi pe această planetă. Şi este o responsabilitate foarte mare. Pot să simt asta. Mă apasă pe suflet. Asta e tot ce-mi amintesc despre sesiune.”

Era evident că făcea parte din categoria somnambulilor, pentru că intrase atât de

adânc în transă încât nu-şi mai putea aminti altceva din ceea ce s-a spus în timpul sesiunii.

Acum simţeam un interes foarte puternic de a explora mai departe această poveste. Era ca şi cum aş fi deschis o cutie a Pandorei. Îmi plac misterele, iar când cineva îmi spune că are de transmis informaţii importante care au fost pierdute şi pe care trebuie să le aflu, acest lucru este prea interesant ca să îl mai pot ignora.

Singura problemă era depărtarea la care trebuia să călătoresc, ca să lucrez cu ea. De aceea m-am hotărât să vin la Little Rock cel puţin o dată pe lună şi să încerc să lucrez cu Linda şi cu Janice în acelaşi weekend.

***

Aveam acum două proiecte separate, cu Janice şi Linda. Ca să lucrez cu ele în luna ianuarie 1990, trebuia să fac o călătorie specială la Little Rock şi să nu mai fac altceva în afara acestor sesiuni. Intenţia mea era să dedic toată călătoria lucrului cu materialul extras de la cele două femei. Asta trebuia să fie uşor, pentru că de data asta nu-mi planificasem o prezentare de carte şi o lectură publică. Prietenii mi-au promis că nu vor spune nimănui că vin, astfel încât să nu ne deranjeze vizitatorii. Dar bineînţeles că lucrurile nu au decurs aşa cum au fost planificate. O cunoştinţă de-a lor a aflat că vin şi a vrut să facă o regresie pe care am programat-o vineri noaptea atunci când am sosit, deşi eram obosită după călătoria lungă. Dar am reuşit să dedic restul weekendului, celor două femei.

La început m-am gândit să alternez sesiunile, dar apoi m-am hotărât că este mai uşor să urmez şirul povestirilor individuale, dacă mă concentram pe un singur fir al povestirii odată. De asemenea m-am gândit că dacă alternam sesiunile lucrând

când cu o femeie când cu cealaltă, asta însemna că o femeie trebuia să mă aştepte în timp ce lucram cu cealaltă. Aşa încât am hotărât să lucrez cu clientele în zile separate. Urma să am trei sesiuni cu Linda sâmbăta şi trei sesiuni cu Janice duminica. Era prima dată când încercam aşa ceva şi nu ştiam cum le va afecta această modalitate de lucru. Mă aşteptam să fie obosite, dar nu atât de obosite cum am să fiu eu, pentru că vor avea sentimentul că au aţipit toată ziua. Era un experiment şi nu ştiam cum va funcţiona, dar dacă mergea bine, urma să obţin într-o singură zi echivalentul unei luni de muncă.

***

Prima mea sesiune cu Linda trebuia să înceapă sâmbăta dimineaţa. Când a sosit pentru această serie de regresii, am văzut că antebraţul ei drept era în ghips. Căzuse pe gheaţă înainte de Crăciun şi-şi rupsese braţul. Mi-am făcut griji că asta o va distrage în timpul muncii noastre, că se va simţi incomod şi o va deranja ghipsul. M-am gândit că nu se va putea întinde bine şi asta ar putea stânjeni intrarea într-o transă adâncă. Dar ea şi-a pus o pernă pe stomac, odihnindu-şi ghipsul pe pernă.

Înainte de a căuta să accesez informaţiile pe care Bartholomew trebuia să mi le transmită, am vrut să aflu mai multe despre trecutul lui. În cazul în care mai târziu ar fi rezultat o carte, ştiam că voi avea nevoie de el pentru prezentarea scenei. Trebuia mai întâi să descopăr ce s-a întâmplat în viaţa lui între prima noastră întâlnire şi această călătorie în spaţiu, în căutarea tânărului talentat căruia vroia să-i transmită cunoaşterea. În ordinea asta trebuiau să decurgă lucrurile. Am folosit cuvântul cheie pentru Linda şi a funcţionat imediat. Mâna în ghips nu părea a fi o problemă, nu părea să o deranjeze în vreun fel. A reuşit să ignore problema ghipsului şi a intrat într-o transă somnambulă adâncă. Am numărat şi am dus-o înapoi în timp, pe vremea lui Bartholomew. Am întrebat-o ce făcea.

L: (Mi-a răspuns încet și blând.) Mă aflu pe terenurile noastre. Sunt în interiorul zidurilor cetății. E o piață plină de oameni. E multă activitate astăzi, sunt oameni care își vând mărfurile, este și un fierar, sunt copii care aleargă, câini, animale. E o zi plină de viață și agitație. Este celebrarea echinocțiului de toamnă și a recoltei. De asta e atâta activitate. Este momentul de după adunarea recoltei și oamenii își sărbătoresc abundența. Ei mulțumesc zeilor pentru darurile primite în sezonul de creștere a plantelor. Această sărbătoare va dura trei zile și trei nopți și va culmina cu o celebrare mare, în ultima noapte.

D: Ce fel de zei sunt adorați?

L: Mulți zei. Sunt zeii elementelor, sunt zeii Pământului, zeul Soarelui și al Lunii, al Vântului și al Ploii.

D: În țara voastră există ceva numit biserică? (Pauză ca și cum nu înțelegea ce-i spun). Cum ar fi biserica catolică?

L: Ei au venit aici de multe ori să încerce să convertească oamenii de la țară, dar nu au fost acceptați. Cei care au venit au fost alungați cu pietre. Acum ne lasă în pace.

D: Oamenilor nu le plăcea că încercau să le schimbe credințele?

L: Nu. Pentru că ei ne numeau păgâni și se purtau

urât cu noi, ca și cum nu eram suficient de buni.

D: Oamenii voștri păstrează vechea religie. Am dreptate?

L:Da.

D: Te-ai mai întâlnit cu profesorul tău? (Pauză) Înțelegi ce te întreb?

L: Am vorbit cu cineva recent, dar nu mi-a spus că este profesorul meu.

Se pare că intrasem în viața lui într-un moment anterior celui accesat în prima sesiune.

L: E un om foarte bătrân. Nu este de aici. A venit să mă viziteze cu ceva vreme în urmă, când eram în pădure. Trecea pe acolo iar eu stăteam așezat sub un copac, contemplând priveliștea din jur. A venit drept la mine. Avea un fel de geantă în spate, așa că am presupus că se afla într-o călătorie și am vorbit cu el. Asta a fost tot.

D: De unde spunea că vine?

L: Nu mi-a spus. A spus doar că vine de undeva de la mare depărtare, dintr-un loc pe care nu-l cunosc. M-a întrebat la ce mă gândeam atât de profund, iar eu i-am spus că îmi contemplam doar viața. Am început să vorbim despre un lucru, apoi despre altul și despre faptul că oamenii nu înțeleg.

D: Așa zici tu, că oamenii nu te înțeleg pe tine?

L: Da. E ca și cum am avea o concepție total diferită asupra a ceea ce se întâmplă în viață. Ei nu-și trăiesc viața așa cum mi-o trăiesc eu pe a mea.

D: Și acest bătrân simte la fel ca tine?

L: O, da. A spus asta de multe ori. Și că oamenii nu-și dau seama.

D: E bine că ai găsit pe cineva cu care să poți vorbi.

L: Da. Mi-a părut foarte rău să-l văd că pleacă, dar el a spus că s-ar putea să

revină aici în curând, și atunci poate vom vorbi din nou.

D: Pare a fi un lucru bun. Și-a dat numele?

L: Da. Numele lui este foarte ciudat. Numele lui era Christopher. N-am mai auzit numele ăsta înainte și mi s-a părut foarte ciudat.

D: Vrei să spui că este un nume ciudat în țara ta?

L: Nu am mai auzit numele ăsta înainte. Era un om bătrân și numele ăsta părea a fi pentru o persoană foarte tânără. Când îl rostesc îmi dă un sentiment de pace, e un nume pașnic.

D: Dar acum te distrezi aici la festival, nu-i așa?

L: O, da. E multă hrană proaspătă, sunt tot felul de lucruri făcute de țărani. Se dansează, sunt o mulțime de cântece și dansuri.

D: E o zi frumoasă. Acum hai să părăsim această scenă și să mergem înainte în timp, când ești mai bătrân, în această viață. Spune-mi ce faci? Ce vezi?

L: Mă aflu într-un oraș, la mare depărtare de casă. Are străzi pavate cu piatră. E foarte murdar, mulți

oameni sunt cerșetori. E deprimant. Nu-mi place aici.

D: Orașul are un nume?

L: A trebuit să călătoresc cu o corabie ca să ajung în acest loc. Este în țara numită Anglia, iar numele orașului este Liverpool. Este oribil aici.

D: Și ce faci aici?

L: Am călătorit de la mare depărtare ca să văd cum locuiesc oamenii pe această planetă, să văd cât de diferiți sunt cu toții. Uneori rămân mult timp, alteori plec foarte repede. Probabil voi pleca de aici mâine. E foarte trist. Mă deprimă să văd cât de mult pot să decadă oamenii. Se poartă foarte urât unul cu altul.

D: Dar spui că ai vizitat și alte orașe și țări?

L: O, da. Multe. În ultimii zece ani sau așa ceva, am călătorit dintr-un loc în altul.

D: Care sunt câteva din țările pe care le-ai vizitat?

L: Am vizitat Galia, am vizitat Roma, am vizitat multe locuri. Am fost și la

răsărit. Majoritatea oamenilor nu au fost niciodată acolo.

D: Ce este la răsărit?

L: O, este o țară foarte mare și întinsă. Filozofia lor de viață este foarte diferită de a noastră. Ei au o culoare diferită a pielii și fac ceva numit meditație, în care se conectează cu (întâmpină probleme în a-și găsi cuvintele)... cunoașterea interioară. Ei sunt foarte înțelepți.

D: Când mergi în celelalte țări, cum călătorești?

L: Merg pe jos.

D: E foarte lung drumul, nu-i așa?

L: O, da. Uneori dacă dau peste o apă, trebuie să merg cu o corabie. Dar în general vorbind, merg pe jos.

D: De unde știi unde să mergi?

L: Merg oriunde simt că trebuie să merg. Dacă simt

că e într-o direcție, merg acolo.

D: Ai probleme cu obținerea banilor sau a mâncării?

L: Uneori, dar în general vorbind întâlnesc pe cineva pe drum și se poartă foarte frumos cu mine. Oamenii mă găzduiesc un timp și până acum nu a trebuit să-mi fac griji, pentru că au avut grijă de mine.

D: Acum știi numele țării de unde vii, unde ai trăit când erai mai tânăr?

L: Uneori oamenii îi dau alte nume, unii oameni îi spun... (Dificultăţi) Seeton (transcriere fonetică). (Pauză lungă) Nu-mi aduc aminte. Nu are un nume ca ăsta. E un regat în toată regula și oamenii nu călătoresc, nu pleacă de acolo deloc.

D: Atunci nu a fost ceva neobișnuit ca tu să pleci?

L: Ba da. Nimeni nu pleacă vreodată de acolo.

D: A fost o dovadă de curaj din partea ta, să vrei să pleci.

L: Eu de fapt nu vroiam să plec, dar mi s-a spus că trebuie sa fac asta. Mi s-a spus să văd cum era viața în multe alte locuri, dar să nu-mi fac griji, pentru că vor avea grijă de mine în călătoriile mele. Și așa a fost. Nu mă simt singur.

D: Ar fi înspăimântător să mergi așa într-o țară necunoscută și să nu cunoști pe nimeni.

L: Da, așa a fost la început. Atunci eram împietrit de frică.

D: Cine ți-a spus să faci asta?

L: Prietenul meu, care vine la mine periodic. El mi-a spus că era important să văd cum e viața în mai multe locuri, că regatul meu era atât de izolat încât n-aș fi putut nici într-un milion de ani să văd cum sunt oamenii, dacă nu călătoream ca să descopăr lucrurile acestea de unul singur.

D: Și ce ai învățat despre oameni?

L: Am învățat multe lucruri despre cultura oamenilor, cum sunt ei diferiți din cauza locației și a felului în care își trăiesc viața, cum influențează asta modul în care privesc ei viața, cum unii sunt foarte buni, alții foarte răi, cum unii sunt foarte ignoranți și nu privesc mai departe de vârful nasului.

D: Oamenii vorbesc limbi diferite, nu-i așa?

L: Da. Așa este.

D: Ai probleme să comunici cu ei?

L: Nu. Prietenul meu m-a învățat multe lucruri. Unul din ele este să te concentrezi în mijlocul frunții cuiva și atunci comunicarea poate să se petreacă, fără să spui un cuvânt. E o comunicare de la minte la minte. Nu e ca o conversație, ci mai degrabă ca un schimb de informații.

D: Ceilalți oameni pe care îi întâlnești trebuie și ei să se concentreze?

L: Nu. La început ei sunt uimiți, apoi încep să vorbească cu mine. Eu îmi fixez privirea asupra lor și ei deodată par să se liniștească, să se calmeze și comunicăm. Dar după ce s-a terminat comunicarea, ei continuă cumva de unde am început. E foarte ciudat.

D: Își amintesc după aceea ce s-a întâmplat?

L: Nu. E ca și cum ar fi o perioadă de timp lipsă, iar ei nici măcar nu-și dau seama de asta.

D: Există un motiv pentru asta?

L: Da. Pentru că le-ar fi foarte frică dacă ar şti, şi probabil m-ar omorî din cauza fricii lor. Ar crede că eu sunt rău.

D: Dar acest gen de comunicare îți ușurează viața, nu-i așa?

L: O, da, foarte mult. Nici n-aş putea vorbi cu ei altfel. E foarte plăcut să faci asta. Vorbesc cu ţărani, vorbesc cu nobili, vorbesc cu regi, vorbesc cu fermieri, vorbesc cu negustori. A fost o bună educaţie pentru mine, acest lucru.

D: Ai întâlnit și oameni importanți, cum ar fi regi?

L: Da. În călătoriile mele uneori întâlnesc regi, alteori doar nobili, aristocraţi. Am întâlnit preoţi, înalţi preoţi. Filozofiile lor m-au interesat întotdeauna, dar întotdeauna ei cred că doar ei au dreptate. Sunt foarte rigizi şi asta mi se pare ridicol. Îmi vine să râd, dar nu le spun asta.

D: Ei cred că filozofia lor este unica adevărată?

L: Da, da, iar asta mi se pare amuzant.

D: Odată când am vorbit cu tine, ai spus că tu cauți pe cineva. Așa este?

L: Da. Caut un tânăr căruia să îi predau ceea ce știu, înainte să vină timpul să plec. Ca să-mi continue munca. Dar până acum nu l-am găsit.

D: Cum îl vei recunoaște când îl găsești?

L: Voi ști imediat. Mi se va da un semn și voi ști.

D: Știi care este semnul?

L: Nu. Dar mi s-a spus că atunci când vom începe comunicarea, mi se va spune.

D: Din ce motiv călătorești? Nu crezi că vei găsi tânărul potrivit în regatul tău?

L: Corect. Dar mai călătoresc și ca să învăț, pentru că astfel învăț multe lucruri și voi putea să îi transmit acestui tânăr ceea ce am văzut.

D: Ai văzut multe lucruri minunate, cred.

L: Da, dar am văzut şi lucruri foarte rele. Dar aşa e viaţa, trebuie să iei lucrurile bune şi cele rele împreună.

D: Nu poți să le judeci.

L: Nu. Nu ar avea nici un rost. Nu pot să fac nimic ca să îmbunătățesc lucrurile acum. Eu doar adun informații despre lucrurile care se petrec în aceste vremuri.

D: Da. Ar fi inutil să încerci să ajuți oamenii, sunt prea mulți.

L: Ei nici nu vor să asculte, nu sunt gata să-și schimbe înțelegerea vieții acum.

D: Presupun că eşti ca un observator. (Da) Ce a spus familia ta atunci când te-ai hotărât să pleci?

L: Au fost foarte trişti. Cumva au simţit întotdeauna că eu sunt nebun. A fost doar o altă ciudăţenie, pentru ei.

D: Tu nu ai fost niciodată așa cum sunt ei?

L: Corect. Așa încât m-au lăsat să fac ce vreau, dar uneori îmi este dor de ei.

D: Îmi imaginez că uneori te simți singur.

L: Da. Deși ei nu știu lucrurile pe care le știu eu, este reconfortant să fii în sânul familiei.

D: Da, pot înțelege asta. Acum te afli într-un loc numit Liverpool?

L: Da. Voi pleca de aici mâine. Voi merge probabil în Spania.

D: Vei călători din nou cu corabia? (Da, da) Te-ai gândit vreodată să călătorești și în cealaltă direcție, peste ocean?

L: Am auzit discuții despre asta, dar nu cred că o astfel de rută ar fi posibilă acum. Oceanul e foarte mare și nu sunt gata să fac așa ceva acum.

D: Vrei să spui că oamenii încă nu au călătorit în direcția aceea?

L: Se discută mult despre asta. Există un om numit Columb care spune că Pământul este rotund, dar oamenii râd de el.

D: L-ai întâlnit pe omul numit Columb?

L: Nu. Nu l-am întâlnit. Am auzit doar vorbindu-se despre el, de la locuitorii din oraș. Ei vorbesc și râd de el. Și mi-am spus – „Cât de trist e acest lucru!” Stăteam acolo și i-am ascultat o vreme și m-am gândit că aș putea să îl ajut, dar mi s-a spus să nu fac asta. El are dreptate. Numai că nu știe că are dreptate.

D: De unde știi asta?

L: Mi s-a spus despre lucrurile astea. Prietenul meu mi-a spus. Aș putea să-l ajut pe acest om Columb în călătoria sa, dar mi s-a spus să rămân deoparte și să păstrez tăcerea.

D: Ce ți-a spus prietenul tău că este acolo unde călătorește acest Columb?

L: Mi-a arătat ilustrații. Nu erau desene, erau ceea ce el numea fotografii, dar nu înțeleg ce-i asta. E o ilustrație, dar nu e ca cele pe care le-am mai văzut. Nu este desenată sau pictată. Erau foarte frumoase ilustrațiile astea și mi-a arătat lucruri incredibile despre Pământ, pe care nici măcar nu mi le-aș fi putut imagina.

D: Poți să le împărtășești cu mine?

L: Era ca și cum mă aflam foarte departe în cerul nopții și mă uitam în jos și în jos la mare depărtare, și era foarte frumos. Puteam să văd forma Pământului și locuri din ocean despre care nici măcar nu am auzit vreodată. Oamenii din ziua de azi se gândesc doar la existența din locul unde se află ei acum. Nu se gândesc că ar mai putea fi și alte locuri. Sunt multe locuri pe care nimeni nu le cunoaște și nici măcar nu și le poate imagina. Locuri mai întinse decât cele în care locuim acum. Suprafețe mult mai mari de pământ, cu păduri și dealuri și munți. Locuri incredibile. În unele din ele sunt oameni, în altele nu sunt oameni, e doar pământul gol, care așteaptă să fie cucerit. (A spus asta cu un ton aproape melancolic.)

D: Și cum sunt oamenii din aceste locuri?

L: Nu i-am vizitat pe toți. Am vizitat doar o secțiune mică din regiunea mea, pentru că ar fi imposibil să mergi pe jos acolo. Dar mi s-a spus că poate într-o zi voi reuși să vizitez aceste locuri îndepărtate.

D: Ai spus că ți s-au arătat imagini?

L: Da. Dar nu erau imagini cu oameni, doar planeta Pământ văzută de la mare distanță. Mi-ar place să văd locuitorii de acolo. Mă întreb dacă ei sunt ca noi.

D: Crezi că acolo merge acest om, Columb?

L: Columb crede că va ajunge la răsărit. Nu cred că el ştie despre existenţa acestor locuri. El nu ştie multe despre aceste locuri, nu ştie că ele există.

D: Prietenul tău nu vrea să-i spui?

L: Nu. El zice că asta ar fi foarte rău. Că oricum nu m-ar crede.

D: Asta e adevărat. Trebuie să descopere singur, aşa cum ai făcut şi tu lucrurile singur. Pe vremea ta, ce cred oamenii că se află acolo?

L: Ei cred că dacă mergi la mare depărtare cu o corabie, vei întâlni lucruri foarte rele care te vor copleşi şi te vor înconjura, şi vei fi pierdut pentru totdeauna.

D: Pe vremea ta, oamenii cred că există alţi oameni acolo?

L: Nu. Ei cred că nu mai există nimic, în afară de ceea ce văd deja.

D: Când el ţi-a arătat imaginile cu Pământul, ce formă avea?

L: Era aproximativ rotund, cu multă apă. (Emoționat) Știi ce? Cred că Pământul se învârte iar și iar.

D: Așa părea a fi?

L: Da, dar foarte încet. Am văzut apă și mari bucăți de pământ, și peste tot e și mai multă apă.

D: Pe vremea ta oamenii cred că Pământul arată așa?

L: Ei nu știu că eu am văzut aceste lucruri. Ei cred că Pământul este doar ceea ce văd acolo unde se află ei și că dincolo de asta nu există nimic. Cei mai mulți oameni sunt plini de frică și rămân cu lucrurile pe care le cunosc. Nu se aventurează foarte departe de locul unde trăiesc.

D: Ai fost foarte curajos, să faci lucrurile astea.

L: A trebuit să am încredere în instrucțiunile care mi s-au transmis. La început a fost foarte greu, dar după câțiva ani nu a mai fost greu deloc.

D: Probabil că ți-a fost și ție frică. Nu știai ce e acolo.

L: Am fost foarte înspăimântat, dar când mi-am dat seama că nu mi se va face rău și se va avea grijă de mine, a fost ușor.

D: Îl mai întâlnești pe prietenul tău?

L: Da. Din când în când vine și vorbim. Uneori îmi arată lucruri frumoase și-mi transmite informații pe care trebuie să le știu. Îmi arată Pământul și-mi spune lucruri care se vor întâmpla cu mulți ani înainte, în viitor. Cum oamenii vor progresa în tiparele lor de gândire și stilurile lor de viață se vor schimba. Cum va evolua civilizația. Totul este foarte interesant, deși uneori e greu să crezi că aceste lucruri se vor întâmpla cu adevărat.

D: Poți să-mi spui câteva din lucrurile incredibile care ți-a spus el că se vor întâmpla?

L: (Entuziasmat) Mi-a spus odată și mi se pare foarte greu de crezut asta, că vor exista niște trăsuri care zboară în cer. Nu-i o prostie?

D: Asta ți se pare foarte ciudat, nu-i așa?

L: Și că oamenii vor călători cu ele peste tot pe Pământ. Și că vor fi cunoscute toate locurile pe care nu le cunoaștem acum.

D: Pare un miracol să crezi că oamenii pot să zboare.

L: E foarte antrenant. Eu nu pot... (Oftat) Mintea mea nu poate să cuprindă astfel de lucruri. L-am întrebat dacă şi caii vor avea aripi. Iar el mi-a răspuns că nu vor mai fi folosiţi caii. Poţi să-şi imaginezi aşa ceva?

D: Nu. Nu pot să-mi imaginez cum s-ar putea întâmpla aşa ceva.

L: Nici eu nu pot. Vor fi multe lucruri minunate. Vor fi maşini care vor face munca a zece oameni. Vei apăsa nişte butoane şi lucrurile vor fi făcute.

D: Asta va economisi multă muncă, nu-i aşa?

L: Da. Aşa e. A spus că oamenii vor comunica mai bine decât o fac acum. Vor avea nişte obiecte prin care vor vorbi dintr-un loc în altul şi se vor putea auzi unii pe alţii, de la o distanţă de multe mile. A spus că aceste aparate vor deschide comunicarea pentru toată lumea. Că oamenii vor putea vorbi unii cu alţii şi nu vor mai fi ignoranţi ca înainte.

D: Toate acestea sunt lucruri bune, nu-i aşa?

L: Da. Ar fi frumos dacă o parte din frici ar dispărea şi dacă oamenii ar fi buni unul cu altul.

D: Crezi că asta s-ar întâmpla dacă ar avea obiecte prin care să vorbească între ei?

L: Da. Atunci nu s-ar mai teme atât de tare. Oamenii sunt foarte izolați acum. Ei trăiesc în familiile lor în cerc restrâns, în orașe și cetăți micuțe, și se tem de orice există în afara acestor granițe. Din cauza acestei frici, nu comunică foarte bine. Ar putea învăța multe lucruri de la alți oameni, dacă s-ar deschide și ar permite asta. Ignoranța ar fi abolită prin aceste metode.

D: Crezi că soluția ar fi să învețe să comunice?

L: În mod cert. Lipsa de comunicare este foarte rea, pentru că permite fricii să te înconjoare și nu mai vezi realitatea. Nu mai vezi nici măcar ce este în fața ta, pentru că frica acoperă totul cu întuneric.

D: Deci el ți-a vorbit despre obiecte prin care oamenii puteau vorbi. Puteau comunica prin intermediul lor?

L: Da. Și de asemenea vor putea să audă prin ele, nu numai să vorbească. Erau niște mașinării micuțe. Nu știu cum arată. Mi-a spus doar că erau mașinării micuțe.

D: Iar asta ar fi bine, pentru că atunci ar putea comunica între ei.

L: Da. Atunci ar putea să comunice ideile lor despre diverse lucruri și ceilalți

oameni ar putea să-şi prezinte şi ei ideile pe care le au. Şi atunci ar putea fi folosită cea mai bună idee.

D: Da. Pare a fi un lucru foarte bun. Ți-a mai spus și alte lucruri care ți s-au părut greu de crezut?

L: Da. Foarte multe lucruri. A spus că există şi alte planete ca Pământul în univers. Şi că acei oameni au progresat mult mai repede decât noi. Că au mult mai multă cunoaştere decât avem noi. Dar lumea noastră se dezvoltă şi avem aceste maşini, care ne ajută să devenim mai educaţi. Şi oamenii ăştia din alte locuri ar putea să vină să ne viziteze şi să facă schimb de idei cu noi.

D: Toate astea ar putea fi foarte bune.

L: Cred că ar fi minunat.

D: E greu de crezut că există oameni care lucrează pe alte planete ca Pământul, nu-i așa?

L: Da. Aşa e. Foarte greu. Deşi întotdeauna am ştiut asta. Dintr-un motiv oarecare, mi-a venit uşor să înțeleg. Într-un fel e chiar mai uşor decât să gândesc că există alte locuri necunoscute pentru mine, pe acest pământ. Nu știu de ce mi-e așa de greu să accept asta.

D: Ți-a fost mai ușor să înțelegi că există oameni în alte lumi?

L: Da. Am putut să înțeleg asta mult mai ușor decât că există alte locuri pe planeta Pământ și că Pământul nu este doar aici, unde sunt eu acum.

D: Dar nu e greu pentru alți oameni din vremea ta să se gândească la alte lumi?

L: O, da. Ei se gândesc la asta ca la ceva rău. Le e frică de astfel de lucruri. Frica îi împotmolește și nu mai progresează din cauza ei. Orice lucru pe care nu-l înțeleg, ei spun că este rău și încearcă să scape de el omorându-l sau arzându-l. Le este foarte frică.

D: Ai mers la Roma. Nu acolo se află biserica catolică, centrul bisericii catolice?

L: Da. Există multe locuri frumoase acolo. Au mulți preoți care predau învățăturile religiei lor la cei de la țară, dar sunt prea adânciți în teamă.

D: Așa crezi?

L: O, da. Așa cred. Ei încearcă să țină țăranii sub control cu filozofia lor religioasă. Dar e totul o deghizare pentru frica aflată dedesupt.

D: De ce s-ar baza o religie pe frică?

L: Nu știu. Probabil că Dumnezeul lor nu-i foarte bun. Dacă ar fi bun, de ce ar exista această frică?

D: Vrei să spui că preoții înșiși se tem?

L: Da. Ei au acest sistem. E ca o feudă. E acelaşi vechi sistem cu un nume nou, cu scopul de a controla țăranii. Un sistem al celor din clasele de sus, orientat împotriva oamenilor de jos. Ei cred că nu există decât Dumnezeul lor şi toți ceilalți sunt răi. Că există un singur mod în care să fii bun, anume modul despre care te învață ei. Iar dacă nu le urmezi instrucțiunile, vei fi damnat pentru eternitate. Acest lucru este incorect. Sunt multe, multe drumuri. Ăsta este un cuvânt pe care l-am învățat, multe căi, cuvântul „cale”. Nu-i un cuvânt ciudat?

D: Este un cuvânt ciudat. Ce crezi că înseamnă?

L: Înseamnă cărare, drum. E un cuvânt interesant. Calea.

D: Da. Dar crezi că e greșit ca ei să creadă că religia lor este singura cale?

L: În mod cert. Ei le spun celor care fac ca ei că sunt sfinți sau foarte înțelepți, că așa stau lucrurile. Nu îi permit persoanei individuale să-și examineze propriile adevăruri interioare. Ceea ce predau ei îl învață pe om că este foarte limitat. Trebuie doar să urmeze ordine explicite și să facă lucrurile într-un singur mod. Și asta este foarte rău. Asta nu permite omului să gândească singur. (Oftează) Dar așa este în vremurile astea. Și așa e peste tot, nu doar la Roma. Și nu e vorba

doar de religie. La fel stau lucrurile și cu politica din vremurile astea. Nu ai voie să gândești singur. Ți se spune ce să gândești și ce să faci. Sunt uimit cât de răspândit e acest lucru. E ca un tipar răspândit în toată lumea. În alte locuri poate au obiceiuri diferite și stau lucrurile puțin diferit, dar fundația este peste tot aceeași. Frica este aceeași. Poate fi ascunsă într-un veșmânt diferit, dar fundamental vorbind oamenii poartă aceeași haină. Îi permit să le coloreze interpretarea vieții și să-i țină pe loc. Toți se tem că vor fi pedepsiți.

D: Preferă să stea cu ceea ce cunosc. Se simt în siguranță așa.

L: Corect. Pe de altă parte dacă faci cum spun ei, nu mai există riscul de a fi omorât cu pietre sau spânzurat, sau pus într-o cutie.

D: Ce vrei să spui, pus într-o cutie?

L: Ei au obiectele astea îngrozitoare, niște cutii din lemn, și oamenii sunt puși în aceste cutii și sunt ținuți acolo zile întregi fără mâncare sau apă. Uneori mor acolo. Este oribil.

D: Ei fac astfel de lucruri oamenilor care nu sunt de acord cu ei, care au idei diferite?

L: Da. Dacă pun întrebări. Dar există și unii oameni răi care merită să fie puși în cutiile acelea. Oameni care fură sau omoară, care fac genul acesta de lucruri. Dar să fii pus acolo doar pentru că ai idei diferite, asta este o nedreptate foarte mare, după părerea mea. Cui îi faci rău, dacă în mintea ta crezi ceva diferit? Lucrurile ar putea fi mai bune, nu-i așa?

D: Ce ai descoperit despre sănătatea oamenilor, când călătorești?

L: În unele locuri e foarte bună și oamenii trăiesc mult timp, mai ales dacă trăiesc în aer curat la ferme, dar dacă locuiesc la oraș, este foarte, foarte rău. Așa cum am spus, orașele tind să fie foarte murdare și există multă boală. Acolo oamenii nu trăiesc foarte mult. În orașe există multă moarte.

D: Există oameni pe care îi numești doctori? Care au grijă de acești bolnavi?

L: Da. Dar nu prea se pricep. Oamenii mor oricum. De fapt cred că nu se pricep deloc. Ei cred că se pricep, dar în realitate nu sunt pricepuți.

D: Ai avut noroc în călătoriile tale. Te-ai îmbolnăvit vreodată?

L: De câteva ori, dar nu a fost nimic grav. Majoritatea oamenilor din oraș mor până ajung la vârsta de 40 de ani. Oamenii din oraș consideră că la vârsta asta ești bătrân. Eu am 50 de ani. Oamenilor li se pare uimitor că am o sănătate atât de bună. Părul meu a început să albească, dar sănătatea este bună.

D: La vârsta asta ești considerat bătrân?

L: Foarte, foarte bătrân.

D: Dar încă mai poţi să mergi pe jos şi să călătoreşti.

L: Da, da. Am o condiţie fizică bună. Eu nu am un cal, nu vreau să am responsabilitatea de a avea grijă de altcineva, decât de mine însumi. Deşi de fapt totul se întâmplă de la sine, ca şi cum cineva de sus ar avea grijă de mine.

D: Mă gândeam că dacă ai avea un cal, ai putea călători mai repede.

L: Dar în modul ăsta nu trebuie să-mi fac griji cu hrănirea calului, sau unde să-l pun la adăpost. Pot să merg cât de repede vreau şi să stau cât vreau într-un loc, apoi să plec. Uneori reuşesc să fiu luat pe un cal sau cu căruţa, dar nu foarte des.

D: Dar călătoreşti şi cu corăbii.

L: Dacă este necesar. Pentru că nu pot să înot atât de departe. E doar un mod necesar de a ajunge în alt loc.

D: Corăbiile cu care călătoreşti sunt mari?

L: Uneori. Am călătorit cu o corabie mare cu multe pânze. Alteori am călătorit cu una mică. Depinde cine e de acord să mă ia.

D: În felul ăsta nu trebuie să-ţi faci griji privitoare la bani, nu-i aşa?

L: Nu e uimitor? Nu aş fi crezut vreodată că pot să călătoresc atât de mult fără bani. Este uimitor.

D: Duci cu tine haine sau alte bagaje?

L: Nu. Când hainele mele devin zdrenţuite, apare întotdeauna cineva care-mi dă haine noi. Şi cineva mă hrăneşte. Am un baston mare pe care-l duc cu mine. E ca un toiag. Mă ajută să urc şi să cobor dealurile. A devenit prietenul meu, e ca un vechi prieten.

D: Crezi că-l vei găsi vreodată pe acest tânăr căruia să-i predai cunoaşterea ta?

L: Încep să-mi fac griji din cauza vârstei mele. Înainte nu eram aşa de preocupat de asta pentru că aveam încredere că el va apărea la momentul potrivit, dar pe măsură ce îmbătrânesc încep să-mi fac griji că nu-l voi găsi la timp. Pentru că vezi, am multe lucruri să-i spun. Şi nu pot să-i transmit cunoaşterea într-o zi sau o săptămână. Am foarte multe lucruri de transmis, şi asta necesită timp. Va trebui să stau cu el. Îi pot preda învăţăturile cât timp mai sunt sănătos. Am început chiar să-mi fac griji, deşi mi s-a spus să nu-mi fac griji, pentru că totul se va petrece de la sine. Şi într-adevăr până acum totul s-a rezolvat de la sine. S-a adeverit tot ce mi s-a spus. Aşa că nu ar trebui să mă mai agit atâta şi să mă îngrijorez. Adevărul este că nu mă simt ca un om bătrân. Numai când mi se atrage atenţia la acest lucru.

D: Corpul tău nu se simte bătrân.

L: Nu în interiorul meu, dar pentru cei dinafară sunt foarte bătrân.

D: În continuare intenționezi să mergi în Spania?

L: Da. N-am mai fost acolo. Și am înțeles că e foarte frumos. Așa că m-am gândit să merg și să văd cu ochii mei. Am fost la răsărit de locul acela, la nord și la vest, dar n-am fost la sud. Poate voi merge acolo acum. De obicei sunt îndrumat, când mă trezesc dimineața ca să plec. Sunt îndrumat în ce direcție să merg. Mi se spune să merg la răsărit sau la nord-est sau ce drum să urmez. De exemplu mi se spune să merg pe drumul ăsta, iar eu fac ce mi se spune.

D: Nu pui multe întrebări. (Nu) În regulă. Să părăsim această scenă. Vreau să mergi înainte până când ai ajuns în Spania, și să-mi spui ce crezi despre țara asta. Ai călătorit cu o corabie?

L: Da. Cu o corabie mare de data asta. L-am întâlnit pe căpitan la han și i-a plăcut de mine și m-a luat pe vasul său. Am stat în cabina lui, care era foarte frumoasă. Era o corabie foarte mare, cu multe catarge.

D: Ce părere ai despre Spania?

L: Până acum n-am întâlnit foarte mulți oameni. E foarte cald. Asta e o

schimbare mare. Îmi încălzește oasele. Era foarte frig la Liverpool și foarte umed. Și lumina soarelui o simt foarte bine în corpul meu. Aerul e foarte proaspăt. Briza e perfectă. Toate povestirile pe care le-am auzit despre Spania sunt adevărate.

D: Vei rămâne aici o vreme?

L: Cred că s-ar putea. Mi-ar place să vizitez oamenii ăștia o vreme. Să văd care este filozofia lor de viață. Par a fi foarte prietenoși. Nu par a fi atât de înspăimântați. Sunt oameni deschiși. Și nu sunt atât de prinși în tradiții. Par a fi mai independenți în gândire decât cei pe care i-am văzut până acum.

D: Poate vei găsi aici tânărul talentat.

L: Nu cred. Cred că tânărul meu talentat se află foarte departe de acest loc. Nu știu de ce gândesc așa, dar nu cred că-l voi găsi aici. Cred că de fapt el mă va găsi pe mine. Dar pentru moment voi rămâne în Spania o vreme. Poate că mi-l vor trimite. E un loc diferit și revigorant. Mă voi odihni o vreme aici.

D: Crezi că într-o zi îl vei găsi pe acel tânăr?

L: Așa mi s-a spus, și nu am motive ca să cred altceva.

D: Ți-ai devotat întreaga viață acestui scop. Atâta timp cât crezi asta, trebuie să fie ceva adevăr în această idee.

L: Da. Este o lecţie importantă, pe care am învăţat-o cu multă vreme în urmă. O lecţie de credinţă.

D: Dacă așa este planul vieţii tale, îl vei găsi. (Da) În regulă atunci. Pare a fi un loc frumos şi te vei odihni aici o vreme.

Apoi am adus-o pe Linda înapoi în starea de trezire şi l-am lăsat pe Bartholomew în lumea lui, ştiind că îl vom întâlni din nou în curând, ca să îşi continue povestea.

Capitolul 2

ÎNCEP LECȚIILE

După prima sesiune ne-am oprit câteva ore ca să luăm prânzul, să ne odihnim şi să vizităm oraşul. Ne-am întors la lucru în jurul orei două după-amiaza. Am folosit din nou cuvântul cheie, ca să o cobor pe Linda în transă. Am numărat şi am dus-o iarăşi în acea viaţă. Explorasem deja împrejurările vieţii lui Bartholomew şi acum doream să merg mai departe şi să obţin informaţii. Mi se stârnise curiozitatea şi doream să descopăr cunoaşterea pe care Bartholomew trebuia să o transmită mai departe către tânărul talentat. Intenţionam să-l duc iarăşi pe nava spaţială şi să continui povestea, din acel punct.

D: Aş vrea să-l găseşti din nou pe Bartholomew când se afla în camera aceea ciudată şi mergea undeva. Voi număra până la trei şi vom fi acolo. Unu, doi, trei. Am ajuns iar la scena aceea. Tocmai ai plecat din dormitor şi te-ai trezit în acest loc ciudat, cu priveliştile acestea ciudate în jurul tău. Ce faci şi ce vezi? Povesteşte-mi.

L: Sunt singur aici. (Foarte mirat) Stau într-un scaun şi mă uit afară la univers, văd stelele şi planetele care trec pe lângă mine. Am fost trezit şi întrebat dacă vreau să plec într-o călătorie. Când am fost de acord, mi s-a spus că trebuie să-mi pun aceste haine. Apoi m-a cuprins o rază de lumină şi următorul lucru pe care-l ştiu e că m-am trezit în acest scaun, singur.

D: Ai spus că ești mai în vârstă acum?

L: Da. Sunt foarte bătrân. Am aproape șaizeci de ani. Sunt foarte, foarte bătrân.

D: Încă îl mai căutai pe tânărul talentat care să-ți preia cunoașterea?

L: Da. Îl căutam. Simțeam că mi-am ratat misiunea în această viață. Am încercat să-mi păstrez încrederea, știind că mi se va da piesa din puzzle la momentul potrivit, dar pe măsură ce îmbătrâneam, am început să mă îndoiesc și să mă tem.

D: Ai găsit vreodată pe cineva în călătoriile tale pe Pământ, în care ai crezut că poți să ai încredere și să-i transmiți informațiile?

L: Nu. Nu am găsit pe nimeni. M-am gândit că poate cultura din răsărit e mai deschisă și mai plină de înțelegere, mai receptivă, dar și ei sunt înțepeniți în tradițiile lor și în sistemele lor de credință. Am fost foarte dezamăgit. Atunci am început să-mi pierd credința. Dar în această noapte mi s-a spus că aceasta va fi ultima mea călătorie și mi se va oferi ultima piesă din căutarea mea.

D: Care este ultima piesă?

L: Ultima piesă este să împărtășesc această cunoaștere cu cineva care este ca mine, care este deschis pentru idei care nu pot fi măsurate. Cineva care este capabil să examineze aceste lucruri fără teamă, fără prejudecată, care acceptă faptele și le examinează cu atenție. Doar să-mi împărtășesc cunoașterea, asta e

tot.

D: Și ești transportat acum către tânărul talentat?

L: Sunt transportat către un loc nou. I se spune „colonia”. Este un loc nou experimental, unde ei speră că va învinge adevărul pur, care nu va mai fi distorsionat în nici un fel. Oamenii de aici au o inimă și o minte pură, iar eu voi fi învățătorul lor. Le voi transmite cunoașterea pe care am acumulat-o de-a lungul a mulți ani. Ei vor fi păstrătorii cunoașterii. Datorită purității lor, nu o vor folosi într-un mod greșit. Nu o vor ține secretă, nu-i vor da altă culoare sau formă. Ei vor fi păstrătorii cunoașterii și adevărului universal.

D: Și aici se va găsi tânărul talentat?

L: Da. Apoi la rândul lui, va fi trimis la momentul potrivit, ca să lumineze planeta Pământ atunci când este timpul. Dar până atunci el va sta în acest loc cu ceilalți și va aștepta. Ceilalți au treaba lor și vor transmite mai departe acest mesaj, la momentul potrivit.

D: De ce nu ai putut transmite cunoașterea către cineva de pe Pământ? Așa credeai că trebuie să faci.

L: Pentru că nu era nimeni cu o inimă pură care să păstreze adevărul fără să-l distorsioneze și să-l folosească în mod greșit. În acest moment evoluția planetei nu este pregătită pentru așa ceva. Oamenii mai au încă multe, multe lecții de învățat înainte de a putea folosi această cunoaștere în avantajul omenirii.

Cunoaşterea ar fi distorsionată, folosită greşit şi în cele din urmă ar distruge Pământul.

D: Astfel va fi adusă în final din nou pe Pământ.

L: Afirmaţia este corectă. Tânărul talentat va locui aici, în această colonie. Acest loc nu cunoaşte timpul sau spaţiul. Aici oamenii nu îmbătrânesc şi nu se schimbă în nici un fel. Este un loc în care se păstrează lucrurile. Voi pleca de aici când mi-am făcut treaba şi mă voi duce acasă, să mă odihnesc. Nu voi rămâne aici, dar multă vreme nu mă voi întoarce pe Pământ.

D: Dacă tu crezi că eşti prea bătrân, asta are vreo influenţă privitor la locul în care vei merge?

L: Nu. Dar nu pot să rămân în această colonie. Tiparul meu de suflet este diferit de al celor din acest loc. Nu este compatibil pentru o şedere nedefinită în timp. Nu mă voi simţi comod aici. Doresc să mă duc la odihnă atunci când voi termina treaba. Voi avea nevoie să mă odihnesc ceva vreme. Am nevoie să fiu cu TOT CE ESTE.

D: Vrei să spui că te vei întoarce pe Pământ în acest trup, după ce vei termina transmiterea mesajului şi a cunoaşterii către ceilalţi oameni?

L: Nu. Nu voi reveni pe Pământ timp de multe, multe generaţii. Voi merge la TOT CE ESTE, pentru odihnă. Voi reveni mult mai târziu, cu capacităţi diferite.

După cum vorbea, se pare că se referea la a merge o vreme în lumea spiritului într-un loc de odihnă, înainte de a se reîncarna într-un alt corp. Acest loc este descris în cartea mea, Între moarte și viață. Singura problemă pe care o aveam ca să înțeleg, este de ce nu vorbea despre moarte. Se pare că încă se mai afla în trup fizic, și toată lumea știe că nu-ți poți lua corpul cu tine atunci când mori.

D: Încep să înțeleg. Tu încă mai ai corp fizic și te afli în această cameră și stai în acest scaun.

L: Da. Este corpul meu. Nu am întrebat ce se va întâmpla cu el. Cred că ar trebui, dar nu mi s-a părut important.

D: În regulă. Să mergem înainte până când acest vehicul sau ce este el, această mașină în care te afli ajunge la destinație. Spuneai că tu călătorești spre locul unde se află această colonie. Să mergem înainte, până ai ajuns la destinație. Spune-mi ce se întâmplă când ajungi acolo?

L: E un loc luminos, iar eu stau în scaun suspendat deasupra acestui loc luminos. Deodată o lumină foarte strălucitoare îmi cuprinde corpul. Ea vine din tavanul acestei camere, are formă cilindrică, iar eu mă aflu în centrul ei. Într-o clipă mă aflu cu aceste spirite. Nu mai sunt în cameră. Sunt transportat de această lumină, în prezența acestor ființe. Cu toții sunt foarte fericiți să mă vadă. Arată ca niște ființe de lumină. Fiecare este diferită, dar seamănă între ele. Sunt ființe foarte strălucitoare.

D: Nu au caracteristici fizice?

L: Au. Au trăsături, dar sunt atât de strălucitori încât atunci când încerc să mă uit la fața lor, mă orbește lumina. E ca și cum te-ai uita la Soare. Văd că zâmbesc, deci trebuie să aibă și o gură. Simt că ei zâmbesc la mine, dar sunt acoperiți de o lumină atât de strălucitoare încât nu le pot distinge forma trupului.

D: Te mai afli încă în corp fizic? (Pauză. Se pare că nu era sigur) Cum se simte?

L: Se simte foarte ușor, foarte ușor ca și cum aș pluti, ca și cum nu aș avea greutate, nici o rezistență de nici un fel. Sunt doar liber. Nu cred că mai am trup. Cred că sunt doar eu.

D: Crezi că și celelalte ființe au corp fizic?

L: (Pauză) Poate. Dar cred că... mai probabil ei sunt doar energie pură. Pot să-i văd, dar nu cred că sunt trupuri umane.

Spunea asta cu un fel de curiozitate și mirare, ca și cum încerca să înțeleagă ceva ciudat și diferit, pentru care nu era pregătit.

L: Cred că am ajuns într-un plan diferit al existenței. A început ca o călătorie fizică, dar cred că am trecut dincolo de planul fizic şi am intrat undeva într-un loc despre care nu cunosc multe lucruri. Dar simt că aș putea pleca oricând dacă aleg asta, aș putea să mă întorc în acea cameră.

D: Crezi că ai să-ți găsești corpul fizic în camera aceea? (Da) Spuneai că îți vei împărtăși cunoașterea acestor ființe. Este corect? (Da) Am mai întrebat înainte dacă ar fi posibil să împărtășești această cunoaștere și cu mine, și ai spus că va trebui să ceri permisiunea. Ce părere ai?

Aşteptam sperând că mi se va permite să primesc această cunoaştere, şi aveam emoţii. Eram plină de curiozitate şi speram că acest lucru se va întâmpla, dar depindea de forţe din afara mea, pe care nu le cunoşteam.

L: L-am întrebat pe prietenul meu şi el a spus că vei putea să fii de faţă la lecţiile mele.

Am simțit un fior de bucurie.

D: Asta ar fi minunat, dacă mi s-ar permite să fac asta.

L: A spus că uneori nu vei putea să auzi anumite lucruri, dar cea mai mare parte a informațiilor va fi disponibilă pentru tine.

D: De ce nu voi putea să aud anumite lucruri?

L: Pentru că mai trebuiesc puse în ordine câteva lucruri, înainte să se implementeze un plan pe Pământ. Odată implementat planul, vei primi și informațiile care au mai rămas.

D: Atunci dacă asist la predarea lecțiilor, voi putea să accesez și eu cunoașterea și poate să o dau și la alții?

L:Da. Ți se oferă această șansă pentru că ești unul din puținii oameni care nu colorează și nu distorsionează faptele. Ai o inimă pură și nu vei folosi aceste informații în folosul tău.

Respirația Lindei a devenit mai rapidă și arăta semne de disconfort.

D: Văd că acestea sunt cerințe importante.

L: Da. Nu toată lumea poate face asta, doar puțini, foarte puțini.

În timp ce rostea ultimele propoziții am observat că respirația ei devenise neregulată, mai rapidă și oarecum laborioasă, ceea ce făcea dificil ca ea să se exprime clar.

L: Aerul de aici trebuie ajustat, simt o apăsare pe piept. (Respira cu greutate). Va dura câteva zile, până mă voi adapta.

I-am dat sugestii care să îndepărteze orice disconfort fizic. Preocuparea mea principală se îndrepta întotdeauna către binele clientului meu.

D: Corpul fizic către care vorbesc va putea să se adapteze fără probleme, chiar dacă entitatea care vorbește cu mine întâmpină probleme. Înțelegi?

L: (Respirația ei revine la normal) Înțeleg.

D: În regulă. Ești gata să începi lecțiile?

L: În curând. Dar mai întâi este o perioadă de adaptare și de bun venit. Un timp de a fi împreună.

D: Ei se aşteptau să vii?

L: Da. Ei m-au aşteptat şi sunt foarte, foarte fericiţi că am sosit. Sărbătoresc venirea mea, mă îmbrăţişează şi sunt foarte fericiţi că eu sunt acum cu ei.

D: Pare a fi un loc frumos, un mediu plăcut.

L: O, e foarte frumos, e foarte călduros.

D: Putem înainta până în punctul în care încep lecţiile şi eu pot să ascult? Ai un plan sau o ordine în care voi asista la lecţii?

L: Nu m-am gândit. Aveam un plan, dar asta a fost cu mult timp în urmă şi am uitat. Acum m-am hotărât să încep cu întrebări de la prietenii mei. Apoi voi face o prezentare pe baza acestor întrebări. Cred că asta e cea mai bună modalitate acum.

D: De acord. Dar pentru că eu nu voi putea să aud întrebările lor, ai să le repeţi pentru mine? (Da) Am ajuns în punctul în care suntem gata să începem? (Da). În regulă. Să începem în ritmul tău, atunci.

L: Arăt către... Artness (fonetic poate Ardness) m-a întrebat (vorbeşte încet ca şi cum ar asculta şi apoi ar repeta) „Ce s-a întâmplat în planul pământean, care să

îngusteze atât de mult sistemul de credinţă al oamenilor?”

Cu multă vreme în urmă, oamenii au venit pe Pământ cu o cunoaştere vastă a universului. Mai existau şi alţii care deja trăiau pe Pământ, care nu aveau atâta cunoaştere ca cei care abia sosiseră. Dar cei care au venit au început să studieze chestiunea puterii. Era ceva nou, ce nu mai experimentaseră până acum. Le plăcea acest sentiment. Le dădea un fel de plăcere pe care nu o mai cunoscuseră. Aşa încât s-au hotărât să-şi păstreze cunoaşterea pentru ei şi să nu o împărtăşească cu alţii, aşa cum fusese planul iniţial. Şi i-au transformat în sclavi pe cei care nu ştiau atât de multe. Le-au spus lucruri neadevărate, ca să-i înspăimânte şi să-i aservească. Au fost consideraţi zei. Oamenii obişnuiţi care sosiseră aici mai demult au crezut că ei sunt zei, pentru că puteau să facă lucruri neobişnuite. Acest lucru nu fusese planificat să se întâmple. Iar când au ajuns să aibă atâta putere au devenit lacomi şi n-au mai vrut să plece, au vrut să rămână aici. Şi aşa au şi făcut. Când au murit şi viaţa lor pe Pământ s-a încheiat, s-au transmis mai departe poveşti despre aceşti zei şi marile lor puteri. Şi lumea a fost cuprinsă de teamă, teama că dacă nu făceau cum spun zeii, vor fi distruşi. A fost o perioadă întunecată pe planeta Pământ.

D: Dar ce le-au spus aceste fiinţe oamenilor, ca să-i înspăimânte atât de tare şi să-i transforme în sclavi?

L: Le-au spus că pot stăpâni vântul şi lumina, Soarele, Luna şi ploaia. Ei stăpâneau totul şi dacă oamenii nu urmau regulile, vor fi distruşi. Oamenii nu vor mai avea apă, nu va mai fi Soare. Ei ştiau că au nevoie de Soare, de apă, de vânt şi de ploaie, aveau nevoie de toate aceste lucruri ca să existe. Iar zeii puteau controla toate aceste lucruri, aşa încât ei trebuiau să se supună sau urmau a fi distruşi imediat. Ei nu ştiau că fiinţa lor, spiritul lor trăieşte pentru totdeauna. Puteau vedea doar ceea ce este aici şi acum. Scopul originar al acestor fiinţe de lumină care au venit pe Pământ era să împărtăşească informaţiile, astfel încât să dispară teama şi oamenii să poată înţelege adevărul.

D: Aceste fiinţe au făcut minuni, ca să facă oamenii să creadă că erau zei?

L: Da, aşa au făcut. Dar era un truc. O făceau cu lumini şi magie şi oamenii au crezut că cei nou veniţi erau zei. Vreau să arăt aici că acesta este un exemplu al naturii umane, al luptei constante împotriva fricii şi un exemplu al servirii de sine. E vorba despre putere.

D: Dar cei care au venit au creat toată problema.

L: Da. Nu au făcut aşa cum fuseseră instruiţi. Au căzut din cauză că au ajuns să se servească pe ei înşişi, nu omenirea.

D: Ai spus că acesta este un exemplu al naturii umane, dar problema nu a fost cauzată de fiinţe umane, nu-i aşa?

L: Ei au fost trimişi ca să ridice Pământul la un nivel de existenţă mai înalt. Au fost trimişi ca să-i înveţe pe cei care erau aici, nu să-i transforme în sclavi. Dar nu şi-au îndeplinit misiunea. Ei trebuiau să facă oamenii să înţeleagă ordinea mai înaltă a lucrurilor şi să trăiască conform ei, dar s-au împotmolit.

D: Cum s-au împotmolit?

L: S-au lăsat prinşi de acumularea puterii şi au pierdut lumina dată elementului

uman de pe Pământ. Pământul era un loc în care să se experimenteze lucruri noi. Iar cei care au venit aici în speranţa de a-i ridica până la nivelul lor pe cei care se aflau deja aici, s-au prins şi au căzut la un nivel mai jos, în loc să se întâmple invers.

D: Cu alte cuvinte au fost integraţi în omenire? (Da) Asta e tot ce vrei să răspunzi la această întrebare? (Da) Vrei să mai primeşti altă întrebare de la grup?

L: Vom intra în fundalul istoric şi vom explica istoria, aşa încât toată lumea să poată înţelege cum s-a produs evoluţia, de-a lungul a eoni de timp. Cred că acesta e cel mai bun mod de a explica lucrurile. Să arătăm ce s-a întâmplat în trecut şi să mergem mai departe din punctul acela. Întrebarea a fost „De ce nu au fost trimise mai multe fiinţe ca să-i ajute pe cei care s-au împotmolit? De ce nu au fost trimişi alţii care să îi aducă acasă pe cei care şi-au folosit în mod greşit încrederea cu care au fost investiţi?” Răspunsul este: Pe vremea aceea ne temeam că dacă trimitem mai mulţi, vor fi şi ei corupţi. Aşa încât s-a luat hotărârea să aşteptăm până se va sfârşi o generaţie şi apoi să trimitem un influx nou de fiinţe, în speranţa că vom salva proiectul. Şi aşa a fost. Primii oameni care au venit pe Pământ erau de pe planeta Tirantus (fonetic: Tyrantus). Semăna în unele aspecte cu câmpul magnetic al Pământului. Nu a fost greu pentru acei oameni să fie acceptaţi în viaţa de pe Pământ. Nu au fost consideraţi a fi ciudaţi, erau foarte asemănători cu pământenii. Dar din păcate au eşuat.

D: Este vorba despre cei care au dorit să ia puterea?

L: Da. Ei au venit mai întâi. Unii s-au încrucişat cu pământenii. Al doilea val care a fost trimis era (are dificultăţi de pronunţare a numelui) din Iranius. (Fonetic: Iranius). Fiinţele acestea erau diferite, nu arătau umane. De aceea au venit deghizaţi ca animale.

D: Ca animale?

L: Da. Sarcina lor era să lucreze în ascuns, cu ființe pe care le alegeau ei ca să salveze proiectul. Existau oameni aleși care primeau instrucțiuni de la aceste animale. La alt nivel, instrucțiunile primite de la aceste ființe li se transmiteau în vise. Erau instruiți asupra unor concepte cum ar fi iubirea, imortalitatea, cooperarea dintre specii. Totul se făcea foarte subtil și într-un mod tăcut. Din nefericire acest proiect a eșuat și el, pentru că doar puține ființe au putut fi educate astfel în noile sisteme de gândire, iar populația râdea de ei, nu-i lua în serios. Din cauza fricii care domina populația în general, se temeau să accepte cunoașterea care li se oferea. Și bineînțeles că cei aflați la putere nu au acceptat-o, pentru că atunci și-ar fi pierdut puterea. În această perioadă omul decăzuse până la nivelul cel mai de jos și se ajunsese la o situație foarte dezamăgitoare.

D: Aceste ființe au venit ca animale, ca să nu fie observate?

L: Da. Pentru că nu erau umane, nu semănau cu oamenii.

D: Cum arătau cu adevărat?

L: Erau foarte mici, aveau capete mari, rotunde și corpuri mici și uscate. Aveau brațe și picioare, dar erau pliabile. Nu arătau ca brațele oamenilor. Ei s-au gândit că vor ieși prea mult în evidență și oamenilor le va fi frică de ei și îi vor omorî.

D: Aveau această abilitate de a-și schimba înfățișarea, ca să arate ca niște animale?

L: Afirmația este corectă. Aveau abilitatea de a prelua aspectul unui animal, așa încât s-au deghizat și au venit astfel pe Pământ.

D: Ai spus că puteau influența în mod subtil oamenii, prin intermediul viselor.

L: Prin vise, da. Se spera că dacă vor reuși să influențeze destui oameni, proiectul va fi salvat repede, dar se pare că lucrurile au fost prea subtile și încete, iar încercarea a eșuat.

În timp ce făceam o cercetare a legendelor indiene pentru cartea mea Legenda lui Starcrash, am descoperit multe povești cu animale care le-au apărut oamenilor în timpuri străvechi, ca să le aducă cunoaștere. Astfel de lucruri apar frecvent în cultura amerindienilor. Și alte culturi din lume au legende similare. Este interesant de notat că în prezent, atunci când sunt văzute OZN-uri și sunt văzuți extratereștri, de multe ori aceștia apar sub formă de animale, pentru ca oamenii să nu se înspăimânte. E ca și cum această imagine de animal este suprapusă peste imaginea lor reală, pentru ca oamenii să nu se înspăimânte.

D: Mai primești întrebări despre chestiunea asta?

L: Întrebarea a fost: „De ce nu au fost trimiși mai mulți iranusieni pe planeta Pământ? Era o rasă cu un intelect puternic dezvoltat și puteau să-i învingă pe cei care se aflau deja pe Pământ, pe vremea aceea”. Răspunsul la această întrebare, prietene, este că forța brută nu învinge niciodată. Nu era o soluție viabilă. Cei de

pe Pământ trebuiau să ajungă singuri la înțelegerea adevărului. De prea multe ori a fost folosită forța ca soluție la multe probleme, și nu a funcționat.

D: Acesta este un răspuns bun. Care este următoarea întrebare?

L: „Cât a durat această perioadă de degradare, înainte de a fi trimise mai multe ajutoare?” A durat aproximativ zece mii de ani. S-a luat decizia să i se permită Pământului să se dezvolte singur o vreme, ca să descopere singur lucrurile. Așa încât evoluția a stagnat o perioadă foarte lungă de timp. Oamenii au crescut și s-au dezvoltat în întuneric. Era puțină lumină în inimile lor.

D: Ce făceau oamenii, când erau în întuneric?

L: Erau foarte primitivi. Nu exista multă iubire, se omorau între ei. Era multă ură, erau lupte pentru putere și asta a continuat multe secole, eoni de timp. Întunericul a dominat planeta o perioadă foarte lungă.

D: Mai ai și alte întrebări?

L: Da. Întrebarea este: „Ce ne puteți spune despre transformarea planetară de pe Pământ din ultima perioadă?” Au existat multe transformări la suprafață, mulți oameni au fost luați de pe planetă în speranța de a se recruta energii mai luminoase și mai ușoare.

D: Ce fel de tranformari planetare s-au petrecut și când anume?

L: Este vorba de inundații, apă peste tot, continente care s-au rupt în bucăți. Au existat și perioade de căldură intensă, o căldură atât de mare încât cei care trăiau aici au murit. Alții au călătorit în alte părți ca să scape. Iar cei care au scăpat au înființat noi colonii, rugându-se pentru îndrumare și cunoaștere.

D: Ce anume a făcut să se rupă în bucăți continentele? Și de ce era atâta apă?

L: Sub suprafața Pământului există ceva numit rețele, care țin Pământul la un loc. Și când se întâmplau toate astea, rețelele din interiorul suprafeței Pământului și-au schimbat poziția, și asta a făcut continentele să se rupă în bucăți. Căldura a topit gheața și a apărut multă apă. Când continentele s-au rupt în bucăți, s-au pierdut multe ființe – oameni, plante, animale s-au pierdut. Apoi a venit perioada de răcire de după această căldură intensă și pe măsură ce se răcea planeta, a început să apară vegetația, să evolueze o viață nouă. Existau speranțe mari ca Pământul să revină la lumină. Se credea că de acum pământenii au învățat iubirea și acceptarea celor din jur, și vor ajunge să prospere. Și acest lucru s-a întâmplat o vreme, dar nu a durat mult. Se pare că oamenii se plictisesc să ducă o existență pașnică și caută ceva diferit și antrenant. Din păcate, asta s-a întâmplat în final.

D: Vrei să spui că e în natura omului să nu fie satisfăcut atunci când lucrurile merg bine?

L: Da. Și se spera că acest lucru se va schimba, dar nu s-a schimbat.

D: Şi ce au făcut ei când doreau ceva mai antrenant?

L: La început s-au jucat, apoi jocul a devenit un fel de test de putere şi voinţă. Un lucru a dus la altul şi au revenit iar la chestiunea cu puterea. Au revenit iar la „Eu sunt important. Eu sunt mai puternic. Eu sunt mai bun.” Se pare că acest lucru era greu de depăşit pentru oameni, nu puteau să înţeleagă şi să înveţe din această experienţă; continuau să cadă şi să se lase prinşi în aceeaşi capcană.

D: Crezi că acest lucru s-a întâmplat fiindcă era în sângele celor care au venit, care s-au integrat în omenire? De acolo provine sau este în natura umană?

L: Este în natura umană această trăsătură, care a fost sporită prin amestecul culturilor. Oameni din alte locuri, de pe alte tărâmuri, au venit şi au încercat să îmbunătăţească lumea, dar au fost prinşi în capcană. Aşa încât ceea ce au ales ei să distrugă sau să îmbunătăţească, doar le-a mărit egoul în existenţa pământeană.

D: Deci genele lor au întărit această trăsătură. Asta vrei să spui?

L: Da. Ei au fost trimişi să facă ceva diferit pentru planetă. De asta nu a mai fost trimis nimeni multă vreme după aceea, de teamă că se va repeta povestea şi rezultatul va fi iarăşi negativ.

D: În regulă. Mă tem că ni se termină timpul disponibil pentru întrebări, dar voi reveni în curând şi voi mai pune şi alte întrebări.

L: Foarte bine. Voi fi aici.

D: Și vom continua povestea din punctul acesta.

L: Am zgâriat doar la suprafața începutului.

D: Trebuie să începem de undeva. Eu am foarte multe întrebări.

Am adus-o apoi pe Linda la starea de trezire. Ea dorea să-mi descrie o imagine care i-a rămas în minte. Am dat iar drumul la magnetofon, ca să înregistrez descrierea la care se referea.

D: Spui că puteai să vezi interiorul planetei?

L: Era gol înăuntru, găunos. Și existau lucruri care țineau planeta în loc. Nu știu ce erau, dar se mișcau în interior. Și deasupra se întâmplau tot felul de lucruri. (Face mișcări cu mâinile). Așa și așa, în sus și în jos. În mijlocul planetei era ceva ca o minge goală în interior și lucrurile astea de pe laturile sferei se mișcau în sus și în jos. Nu știu ce erau. Erau lucruri care o țineau la un loc. Oamenii care au venit a doua oară aveau capete mari și rotunde și aveau culoarea argintie.

Aveau corpuri, dar aveau aceste extensii care le ieșeau din brațe și din mijlocul trupului și din picioare.

D: Extensii?

L: Ai văzut vreodată statuile și desenele din culturile din răsărit care reprezintă zei? Cu fețe umane și trupuri omenești, și brațe care ieșeau în diferite direcții?

D: Da. Am văzut că unii din ei au multe brațe.

L: Da. Corect. Doar că acești oameni erau foarte micuți și aveau niște capete rotunde uriașe. Nu-mi amintesc ce față aveau. Nu aveau păr. Aveau toate brațele astea și picioare care ieșeau din trunchiuri, în diferite locuri.

D: Atunci erau ca un fel de anexe. Brațe adevărate și picioare.

L: Corect. Erau niște omuleți micuți, care străluceau. Nu știu dacă purtau costume sau chiar oamenii străluceau. Erau argintii peste tot, o culoare mată peste tot.

D: Ei au știut că nu se pot prezenta astfel oamenilor, pentru că arătau atât de diferiți și i-ar fi înspăimântat pe pământeni. (Corect) Și ai spus că puteau să se transforme într-un animal?

L: Am înțeles că au coborât pe Pământ și cumva s-au transformat în animale, dar intelectul lor nu era de animal. Au făcut asta ca să se poată apropia de oameni.

D: Mă gândesc că dacă un animal ar începe să vorbească cu un om, oricât de departe era în trecut, asta l-ar fi speriat. Dar se pare că nu a fost așa.

L: Nu. Pentru că s-a întâmplat cumva prin mintea lor. Ca în vis. Motivul pentru care s-au transformat în aceste animale era ca să fie cu oamenii, în contact fizic direct. Bănuiesc că oamenii ăștia probabil că aveau animale favorite, pentru că am văzut oameni dormind și aceste animale stăteau aproape de ei.

D: Poți să vezi cum arătau primii oameni, cei care au fost transformați în sclavi?

L: Am văzut că aveau formă de ființă umană, erau închiși la culoare sau întunecați. Nu știu dacă aceasta ar însemna că ei se află în partea întunecată sau că au o inteligență mai joasă sau un stadiu de evoluție inferior sau ceva de genul ăsta, dar îi văd în întuneric. Iar primele ființe care au coborât pe Pământ arătau din contra foarte umane și aveau o piele de culoare deschisă. Știi că religia ne învață că Adam și Eva au venit și s-au înmulțit și au făcut toți oamenii de pe Pământ. Dar din ceea ce am accesat eu, lucrurile sunt diferite. Văd că sunt o mulțime de oameni din ăștia pe Pământ. Dar când mă uit la ei, acești oameni întunecați la culoare par a se târî pe pământ. Și iarăși pare a fi o metaforă această diferență dintre ființele de lumină și ființele întunecate. Dar este evident că cei luminoși sunt înalți și drepți, iar ceilalți oameni sunt o masă întunecată, care parcă ar merge în patru labe. Îi văd în întuneric, aproape de sol.

D: Sigur că acești oameni au fost copleșiți și înspăimântați când i-au văzut pe ceilalți care au venit. În primul rând dacă erau atât de primitivi, erau ușor de transformat în sclavi.

L: Din ceea ce se spune, presupun că nu aveau multă cunoaștere. Iar celelalte ființe au venit aici ca să îi lumineze și să le aducă această cunoaștere, să îi ajute să urce la un nivel mai înalt al existenței. Din ceea ce văd eu, oamenii de pe Pământ erau foarte primitivi.

D: Asta înseamnă că exista multă teamă și că îi priveau cu uimire pe ceilalți, iar cei nou veniți au profitat de acest lucru. Aceste ființe nou venite erau umanoide sau așa ceva, dar se pare că nu evoluaseră până în punctul în care să nu mai fie tentați de putere și să nu le placă să-i vadă pe ceilalți oameni cum cad în genunchi în fața lor. Asta demonstrează că și cineva relativ avansat poate fi corupt.

L: Nu erau ființe perfecte, dar aveau cunoaștere. Și presupun că de asta au venit, ca să-și aducă cunoașterea. Arată umani și au ceva regal. Sunt foarte înalți și plini de încredere în sine. Și-mi amintesc că se spune că au fost transformați în zei de către pământeni.

D: Înțelegi de ce s-a întâmplat asta.

L: Ființele de lumină de pe această planetă, care ascultă informațiile, sunt foarte strălucitoare, ca și cum ar fi făcute din lumină albă. Ca un glob de lumină. Îmi amintesc de forma lui Casper, fantoma din desenul animat cu acest nume, dar e o lumină foarte strălucitoare și intensă. Arată pașnici, fericiți și plini de iubire. Arată ca și cum doresc să împărtășească iubire.

Linda și-a exprimat nerăbdarea că nu primea mai multe informații, mai repede.

Crezuse că ar dura doar câteva sesiuni ca să primească informațiile, dar i-am amintit că erau prea multe informații de primit, doar într-o oră și jumătate. A durat mai mult și din cauză că vorbea mai încet. Eu eram obișnuită să lucrez mult timp cu o singură persoană (uneori chiar câteva luni) ca să adun informații și să le pun apoi în ordine, dar Linda nu se așteptase la așa ceva. Rolul meu în aceste proiecte era să am multă răbdare și să încerc să organizez curgerea informațiilor.

Ne-am oprit să luăm masa, să ne odihnim și să o vizităm pe Patsy. Am început ultima sesiune când de acum se înnoptase. Știam că va fi târziu când terminăm dar pentru mine nu conta, pentru că nu știam când voi mai putea să revin la Little Rock. Vroiam să încercăm să facem cât mai mult posibil într-o singură zi. Mă gândeam că ea poate să doarmă până târziu în ziua care urmează, și la fel puteam și eu dormi.

Am folosit cuvântul cheie care a coborât-o pe Linda într-o transă adâncă, și am revenit la aceeași scenă pe care o părăsisem cu câteva ore înainte. Bartholomew continua ca și cum nu fusese nici o întrerupere.

L: Stau pe o platformă în fața studenților mei și primesc întrebări.

D: Înainte să răspunzi la alte întrebări, aș vrea să clarific ceva ce ai spus mai devreme, despre primii oameni care erau aici când au venit ceilalți. Ai idee de unde au venit?

L: Erau aici. Erau pământeni.

D: Ți s-a spus cum arătau aceste ființe care erau deja pe Pământ?

L: Am presupus că erau oameni ca mine. N-am întrebat niciodată.

D: În regulă. Atunci povestea a ajuns la momentul în care ai vorbit despre catastrofa care s-a întâmplat cu continentele de pe Pământ care s-au făcut bucăți, și despre oamenii care au mers acolo unde puteau să fie în siguranță. Ajunsesem în acest punct al poveștii, când am fost chemată. Vrei să mai primești întrebări de la studenți acum?

L: Da. Studenții mei doresc să știe de ce acești oameni nu erau mulțumiți cu situația lor. De ce s-a stricat pacea pe care o cunoscuseră vreme de câțiva ani? Răspunsul mă derutează. Mi se spune că ei doreau să experimenteze emoții tari. Se obosiseră de atâta pace și calm. Doreau aventură în viață. Atunci când jocurile lor s-au transformat în război, li s-a oferit această ocazie. Inimile lor s-au întunecat și au fost multe omoruri, multe traume. Este ceva ce doreau să experimenteze.

D: Se plictisiseră de pace, ca să zicem așa?

L: Nu atât de mult se plictisiseră, cât asta nu le oferea o descărcare emoțională. Simțeau că un comportament extrem corespundea nevoilor lor emoționale și le oferea experiențele pe care doreau să le exploreze pentru creșterea lor. Ei nu și-au dat seama că dacă permiteau acestor emoții să-i conducă, își vor pierde lumina din interior. Lumina nu a plecat, dar a devenit foarte, foarte întunecată. Și

totul din cauză că doreau să experimenteze starea aproape extatică de emoţii extreme şi traumă.

D: Parcă ai spus că extratereştrii au hotărât să-i lase în pace o vreme ca să se descurce singuri?

L: Da. Pe vremea aceea nu erau multe specimene din acestea şi nu prezentau un pericol pentru alţi oameni. De aceea s-au hotărât să-i lase să-şi folosească propriile lor resurse. Existau două variante: să învețe ceva din aceste experienţe şi să crească, sau să se autodistrugă. În al doilea caz, planeta ar fi fost predată altor oameni, care doreau să trăiască o viaţă închinată binelui.

D: Extratereştrii au supravegheat oamenii atunci când au trecut prin toate aceste experienţe, de-a lungul istoriei omenirii?

L: Da. Ei doar dădeau din cap uimiţi de artele întunecate care s-au dezvoltat pe Pământ, şi se întrebau de ce se întâmplă toate astea.

D: De unde supravegheau ei? Aceste lucruri trebuie să fi durat mult timp.

L: Timpul lor este foarte diferit de conceptul nostru de timp. Ei se puteau acorda la timp prin proiecţii mentale. Uneori vizitau planeta într-o manieră fizică. Acest

lucru nu se întâmpla foarte des, pentru că nu erau în siguranță când făceau asta. Oamenii de pe vremea aceea erau foarte răi și-și omorau semenii fără să se gândească o clipă. Erau foarte multe omoruri.

D: Și de ce se îngrijorau atât de mult aceşti extratereştri? Nu puteau doar să plece și să uite de Pământ?

L: Nu. Pentru că exista un mare plan pentru planeta Pământ. E cea mai frumoasă planetă din acest univers. A fost creată ca un experiment și înzestrată cu o mare frumusețe. Dar din păcate nu a evoluat așa cum a fost planificată. Trebuia să fie un experiment al emoțiilor și al plăcerilor fizice, lucruri care nu existau în alte locuri. A fost construită ca să ofere tot felul de experiențe celor care veneau aici și apoi plecau. Oamenii veneau aici în vacanță ca să experimenteze Pământul și plăcerile pe care le oferea, plăceri fizice pe care aceste ființe nu le experimentau în mod normal.

D: Vrei să spui că veneau aici în vacanță, înainte să se înrăutățească situația?

L: Asta a fost înainte ca oamenii să locuiască pe Pământ. Dar unii dintre vizitatori s-au implicat atât de mult în plăcerile fizice, încât s-au prins în ele și nu au mai dorit să plece. Ei au rămas pe Pământ ca să experimenteze mai departe. Cu cât stăteau mai mult, cu atât își pierdeau abilitatea de a pleca. Așa încât încă mai erau pe Pământ când a venit celălalt grup de ființe, care trebuiau să-i ajute pe cei prinși în fizicalitatea planetei. Care trebuiau să-i ajute să își recapete lumina spiritului. Dar și aceștia au fost prinși.

D: Aceștia trebuiau să-i ajute să își recapete ceea ce uitaseră, dar lucrurile nu au mers așa.

L: Nu. Pentru că şi aceştia au fost prinşi, astfel încât au rămas şi ei aici şi s-au amestecat cu cei care fuseseră aici mai întâi.

D: Ai spus că toate astea făceau parte dintr-un mare plan, la început. Poți să-mi spui ceva despre asta?

L: La început planul a fost frumos. Planul permitea sufletelor să vină în vizită ca să vadă frumusețea de aici și să se bucure de lucrurile de pe Pământ, ca răsplată pentru lucrurile bune pe care le-au făcut în alte lumi. Trebuia să fie un fel de vacanță scurtă, o experiență plăcută, apoi trebuiau să plece și să își ducă mai departe existența.

D: Acesta era marele plan?

L: Da. Era ca o răsplată pentru o slujbă bine făcută.

D: Dar se pare că totul a luat-o razna, nu-i așa?

L: Da. Asta e foarte trist.

Nu era prima dată când auzeam asta. Și în alte regresii făcute cu alte persoane, Pământul a fost descris ca un loc de vizitat în vacanță, unde ființe din multe lumi și din diverse dimensiuni veneau în primele zile ale acestei lumi, dar au fost contaminați de oamenii de pe Pământ. Acest lucru se spune că s-a întâmplat înainte ca sufletele să se prindă în fizicalitatea Pământului.

D: Mai aveți alte întrebări?

L: Când a venit potopul, continentele s-au rupt în bucăți și s-au despărțit. El vrea să știe dacă aceasta a fost o schimbare abruptă sau dacă s-a întâmplat în mod gradat. În unele cazuri a fost abruptă, dar încălzirea planetei a fost un proces gradat. Partea abruptă se referă la începutul potopului, care a făcut mari distrugeri și s-a întâmplat foarte repede. Aproape că nu există loc de pe planetă care să nu fi fost atins de potop. Majoritatea locuitorilor au fost prinși de ape. Foarte puțini au supraviețuit. Se spera că acest lucru îi va face să își dea seama de greșelile pe care le făcuseră înainte și că vor fi recunoscători pentru pacea pe care o primeau din nou. Dar curând s-au plictisit de atâta pace.

Mă gândeam la legendele despre potop, care sunt întâlnite în fiecare cultură din lume. Dar se pare că e vorba de o perioadă foarte veche și primitivă din istoria Pământului. Se pare că Pământul a suferit transformări planetare de mai multe ori și au existat inundații masive de mai multe ori în istoria omenirii. Potopul biblic și alte potopuri s-au petrecut ulterior. Se pare că în istoria fizică a lumii se repetă o serie de evenimente. Unele din aceste lucruri sunt menționate în înregistrările din antichitate, altele s-au petrecut înainte să apară conceptul nostru de înregistrare în cronici.

D: Mai aveți și alte întrebări? Urmărim evenimentele din istorie foarte bine.

L: „De ce nu au mai plecat ființele rămase pe Pământ, dacă erau destul de iluminate ca să fie salvate?” Răspunsul este că nu erau ființe iluminate, erau ființe pământene care nu mai aveau dorința de a pleca. Ele nu-și mai aminteau de o altă existență, în afara vieții lor zilnice pe Pământ. Și nu erau conștiente de faptul că exista posibilitatea alegerii. Ei nici nu știau că pot pleca. Și probabil e bine că nu au plecat. Întrebare: „Crezi că dacă ar fi plecat, ar fi contaminat și alte locuri unde ar fi mers?” Aceasta este o posibilitate, pentru că nu aveau o motivație curată. Dacă ar fi vizitat locuri receptive la modul lor de a gândi, le-ar fi putut influența. Dar erau puțini astfel de oameni și mă îndoiesc că această posibilitate a existat cu adevărat. Întrebare: „Când s-a luat hotărârea să fie trimise mai multe ființe de lumină?” Acest lucru nu s-a întâmplat decât mulți ani mai târziu, când Pământul a fost din nou vizitat de o navă spațială. Pe această navă se aflau mulți oameni, și au venit ca să-i instruiască pe cei care se aflau deja pe Pământ. Nu li s-a permis să se amestece cu pământenii. Se aflau aici doar ca să-i învețe și să le stimuleze procesele de gândire, pentru ca omenirea să evolueze mai mult în lumină.

D: Aș vrea să știu cum arătau oamenii ăștia care au venit de data asta? Ai spus că erau mulți.

L: Da. Erau foarte mulți. Semănau cu oamenii în multe feluri, destul ca să fie acceptați. Erau foarte înalți și aveau niște picioare ciudate.

D: Picioare ciudate? Ce vrei să spui?

L: Nu aveau mâini și picioare ca noi, adică lăbi ale picioarelor ca ale noastre. Le țineau acoperite, ca să nu se observe. Purtau pantofi și mănuși tot timpul, ca să nu sperie lumea. Aveau ochi foarte mari și întunecați, de fapt aveau găuri pe față în loc de nas, aveau gură dar nu o foloseau ca noi, nu vorbeau, nu consumau mâncarea de pe Pământ și nu beau lichide.

D: Atunci cu ce se hrăneau?

L: Aveau un sistem complet diferit de ceea ce știm noi. Un sistem de energie de lumină, care îi revitaliza prin procesarea luminii.

D: Vrei să spui că lumina îi ținea în viață?

L: Da. Fără ea ar fi murit. Au adus luminile astea cu ei pe navă și trebuiau să se odihnească într-o cameră din când în când, ca să fie revitalizați. Trebuiau să stea doar puțin timp acolo, dar era crucial pentru sănătatea lor să facă asta.

Un concept similar a fost prezentat și în cartea Moștenire din stele, în care astfel de ființe se închideau într-un sarcofag și făceau o baie de lumină. Aceasta îi hrănea și mi s-a spus atunci că lumina venea de la Sursă.

D: Toate ființele astea au venit într-un singur loc de pe

Pământ?

L: Nu. Existau nave satelit. (După reacţia facială, am văzut că era un cuvânt cu care nu era familiarizată.) Nave satelit care părăseau nava principală şi mergeau în diferite zone unde erau oameni. Dar păstrau contactul cu nava principală şi periodic prezentau rapoarte, şi primeau instrucţiuni referitoare la progresul activităţii lor.

Toate astea au fost spuse ca şi cum ar fi repetat informaţii memorate sau pe care le auzea din altă parte, ca şi cum ceea ce auzea era ciudat şi nu era familiarizată cu aceste lucruri. O simplă recitare de date.

L: Unii au avut mai mult succes decât alţii. Alţii au eşuat complet, dar majoritatea au avut totuşi succes. I-au învăţat multe lucruri pe pământeni, lucruri care să le îmbunătăţească existenţa fizică. Le-au transmis filozofii care să le îmbunătăţească viziunea spirituală şi filozofică asupra vieţii, în speranţa de a se planta o scânteie de lumină care va creşte.

D: Ce lucruri i-au învățat, care să le fie de folos în viața fizică?

L: Le-au transmis cunoaştere din domeniul agriculturii: când să planteze, când să recolteze, cum să planteze, lucruri pe care oamenii nu le ştiau. Înainte de sosirea acestor fiinţe, oamenii fuseseră vânători şi de asemenea se omorau între ei foarte mult. Această misiune trebuia să le distragă atenţia de la omoruri într-un mod pozitiv şi să-i direcţioneze către alte lucruri cum ar fi: culturile agricole,

recoltele, găsirea altor surse de hrană şi de energie. Aceste lucruri trebuiau să ţină oamenii într-un singur loc, mai degrabă decât să ducă o viaţă nomadă. Astfel vor avea mai mult timp ca să gândească şi să-şi dezvolte capacitatea de a raţiona, dacă nu mai duceau o viaţă nomadă. De asemenea i-au învăţat cum să folosească animalele în alte moduri decât să le omoare. I-au învăţat să fie mai blânzi, mai buni unul cu altul şi să ducă o existenţă mai armonioasă. Şi din păcate oamenii au început din nou să se uite la aceşti învăţători, ca la nişte zei. Dar de data asta învăţătorii nu şi-au abandonat principiile şi nu s-au mai lăsat prinşi în existenţa pământeană. Scopul lor era să predea aceste învăţături şi când şi-au terminat misiunea, au plecat cu toţii împreună. Experimentul a fost considerat un mare succes. Oamenii de pe Pământ aveau acum acces la o existenţă mai bună şi căpătaseră motivaţia de a îmbunătăţi ceea ce aveau. Aveau acum o viaţă mai stabilă decât cunoscuseră de multă vreme, şi aveau ocazia de a-şi folosi minţile într-un mod cum nu o mai făcuseră înainte.

D: Toate astea erau lucruri bune.

L: Da. A fost un proiect foarte bun şi multă lume se bucura că a fost îndeplinit.

D: Dar ai spus că unii învăţători au mers în locuri unde au eşuat total.

L: Da. Pentru că oamenii de acolo erau adânciţi în plăcerile pământene. Ei nu puteau sau nu vroiau să accepte ajutorul, aşa încât au fost lăsaţi să se descurce singuri, să evolueze sau să moară, aşa cum mulţi au şi făcut-o. Pentru că nu vroiau să asculte, ei s-au pierdut.

D: Au dispărut din cauza asta anumite rase specifice, rase care nu mai există pe Pământ?

L: Pe vremea aceea pe Pământ, toți pământenii erau la fel. A durat un timp înainte să apară o diferență de culoare și înfățișare. Pe vremea aceea toți erau la fel și nu erau foarte numeroși.

D: Vrei să mai răspunzi la întrebări?

L: Întrebare: „Când s-au produs transformările care au făcut să apară culori ale pielii diferite, limbi diferite, dialecte care sunt vorbite pe Pământ?” Asta s-a întâmplat mai târziu în evoluția Pământului și are de-a face cu alte însămânțări care s-au făcut în zone diferite. Au venit oameni din tot universul. Unii au rămas și s-au căsătorit cu pământenii. A fost un proces îndelungat, până când s-a ajuns la stadiul pe care îl cunoaștem astăzi. A trecut mult timp din viața mea până mi-am dat seama că mai existau și oameni cu altă culoare a pielii decât cea pe care o cunoșteam. În călătoriile mele am văzut doar două culori, dar mi s-a spus că existau mai multe decât văzusem eu. Am văzut rasa galbenă din răsărit și rasa neagră. Mi s-a spus că există și o rasă cu piele roșie, dar nu-mi pot imagina cum ar arăta o astfel de persoană. Mi s-a spus că există și cei cu piele neagră, ceea ce-mi puteam imagina. Și mi se spune că mai există și altă culoare pe care nu am văzut-o. E ca pielea mea dar e diferită, e mai albă. Așa ceva nu am văzut.

D: Au pomenit despre culori de piele care erau pe Pământ și nu mai există? (Nu) Aceste culori ale pielii au apărut din cauză că au venit alte ființe pe Pământ, din alte lumi?

L: Da. A fost o evoluție lentă.

D: Eu întotdeauna am crezut că diferența a fost cauzată de clima caldă sau rece. Acesta nu este singurul factor?

L: Nu. Asta s-a întâmplat poate ulterior, dar înainte s-a produs din cauza amestecului populației. La un moment dat eram cu toții la fel, nu existau diferențe, apoi am început să ne căsătorim cu ființe din alte lumi și atunci au început să apară transformările.

D: Cum arătam când eram toți la fel?

L: Când eram toți la fel, aveam o culoare maron a pielii, era un maron cald.

D: Aveam păr?

L: Nu aveam păr.

D: Părul a apărut prin amestecul raselor?

L: Da. Ne-am amestecat cu oameni din alte planete și de asemenea cu unele animale. Doream să avem puterea acestor animale și am crezut că o putem obține amestecându-ne cu ele. A fost o idee rea, pentru că au apărut tot felul de

ființe ciudate prin aceste împerecheri, și acest lucru ne-a afectat vorbirea și capacitatea de a gândi rațional. Așa încât experimentul a fost oprit, pentru că era foarte, foarte rău.

D: A făcut oamenii să regreseze, mai degrabă decât să progreseze.

L: Da. Au devenit mai mult ca animalele, decât ca oamenii. Și deja regresasem destul de mult. Prin urmare s-a interzis să se mai facă încrucișări cu animalele.

D: Existau anumite animale care erau crescute mai mult decât altele?

L: Da. Acestea erau alese de obicei din cauza puterii fizice și a mărimii staturii lor.

D: Dar ai spus că au rezultat niște ființe care arătau foarte ciudat.

L: Da. Așa a fost.

D: Aceste trăsături au fost transmise mai departe la

urmași? Nu au murit toate ființele astea, nu-i așa?

L: Nu. Unele au dispărut, dar unele trăsături au rămas.

D: Dar nu cele pozitive.

L: Nu. Singurul lucru bun e că pământenii au căpătat o statură mai mare decât înainte. Erau mici de stat şi această încrucişare a adus o schimbare a mărimii corpului. De asemenea au primit o putere fizică pe care nu o avuseseră anterior.

D: Dar a existat şi un efect negativ, care a făcut să se interzică astfel de încrucişări după aceea.

L: Da. Nu a fost un lucru bun, pentru că progeniturile rezultate nu erau interesate de viața de familie, erau solitari. Îi interesa doar existența lor fizică și supraviețuirea propriu-zisă.

D: Şi extratereştrii nu doreau aşa ceva.

L: Nu. Scopul pe care îl aveau ei în minte era să-i înveţe pe pământeni să se

înțeleagă unul cu altul, într-o existență mai deschisă și mai iubitoare. Iar aceste creaturi erau niște singuratici. Nu interacționau cu alte ființe, decât dacă era absolut necesar pentru supraviețuirea lor fizică. A doua generație a acestor ființe a fost un pic mai bună. Măcar participau la viața dintr-o comunitate.

D: Acești extratereștri care au venit din multe locuri și s-au încrucișat cu pământenii, au creat în cele din urmă rase diferite. Au venit cu motive bune?

L: Unii din ei au adus cu ei tehnologie și o filozofie cu intenții bune. Alții au venit doar să exploreze. Nu au venit ca să-i învețe pe pământeni sau să-i ajute, au venit doar să observe ce era aici. Din nefericire acești oameni s-au lăsat prinși uneori de viața de pe Pământ, și apoi nu au mai dorit să plece.

D: Deci au existat diferite motive pentru care au venit extratereștrii pe Pământ. Există un motiv pentru care au venit cu toții cam în același timp?

L: Pentru că avuseseră succes primele experimente în domeniul agriculturii, după care acele ființe au plecat în masă. S-a crezut că Pământul va progresa mai rapid dacă i se ofereau mai multe experiențe. Programul de încrucișare a fost stopat pentru că se simțea că venise vremea ca ei să vină să ajute la crearea unei forme mai înalte de existență. Unii au venit ca să-și aducă această contribuție. Alții au venit din curiozitate. Alții din motive egoiste, ca să cucerească. Erau războinici de pe o planetă foarte mică, dar majoritatea celorlalți nu se asociau cu aceste ființe pentru că erau prea egoiste și îi interesa doar servirea de sine. Așa încât au fost izolate de către ceilalți. Ei au privit acest lucru ca pe o oportunitate de a avansa. Multă vreme nimeni nu a avut permisiunea de a veni pe Pământ. Dar în aceste vremuri despre care vorbesc, s-a acordat permisiunea de a se veni pe Pământ. Primii oameni care au venit au fost de pe planeta Syrus (fonetic: Sy rus). Aceștia au fost cei care au avut succes și apoi au plecat. Și pentru că aceștia au avut succes, s-a considerat că poate și alții ar fi de ajutor, dar nu așa s-a întâmplat. Unii au reușit, alții nu.

D: Dar cei care erau războinici... de ce nu li s-a interzis să vină?

L: Cred că au venit fără să ceară voie. S-a întâmplat pe neașteptate.

D: Mă gândeam că exista un grup sau cineva care controla acest proces, care îi putea opri pe cei nedoriți să vină pe Pământ. Exista un astfel de grup?

L: Da. Exista de foarte multă vreme. Dar s-a considerat că Pământul avea atât de multe probleme, încât noii veniţi nu mai contau. Ei au venit fără să ceară permisiune. Pur şi simplu au venit şi odată ajunşi aici au fost lăsaţi să se integreze, pentru că oricum lucrurile nu puteau fi mai rele decât erau deja.

D: A, înțeleg. Mă gândeam că cineva le-a ordonat să plece.

L: Mai aveau şi unele calităţi bune, pe lângă cele rele. Erau foarte dezvoltaţi intelectual. Dar au fost motivaţi să meargă în direcţia greşită. Erau lideri dinamici, înzestraţi cu abilităţi de supravieţuire şi dezvoltare.

D: Mai ai și alte întrebări prezentate de către grup?

L: „Aș vrea să știu de ce oamenii de pe Pământ nu puteau fi învățați să aibă o existență mai bună, prin aspectul iubirii și al rafinării spiritului?” Răspunsul este că aceste lucruri puteau fi învățate numai dacă oamenii doreau. Dar pe vremea aceea oamenii nu doreau să fie mai mult decât erau. Este o lege universală. Nu poți să impui cuiva cunoașterea, fără permisiunea sa. Iar acești oameni erau satisfăcuți cu modul în care erau lucrurile atunci, nu doreau schimbări. Îmi vine greu să înțeleg de ce cineva nu ar dori o viață mai bună dacă i se oferă, dar așa era situația.

D: Dar ei nu au considerat că li se încalcă liberul arbitru, atunci când li s-au adus agricultura și tehnologia?

L: Oamenii au acceptat aceste lucruri ca pe niște daruri. Au vrut să folosească aceste lucruri. Ceea ce nu doreau ei era o nouă filozofie. Pe vremea aceea pe oameni îi interesau numai aspectele fizice ale existenței lor.

D: Lucrurile materiale care îi ajutau să aibă o viață mai bună?

L: Corect. Nu-i interesa nimic dincolo de ce puteau să simtă, să vadă sau să fie. Se spera că implantarea unei scântei în ei îi va face să crească puțin câte puțin. Măcar era un început. Va dura eoni de timp, până când se vor trezi.

Am mai primit aceleași informații și de la alte persoane. Acestea sunt prezentate mai ales în cartea Păstrătorii grădinii. La începutul muncii mele, credeam că

acest concept al însămânțării planetei Pământ era radical. Dar mi-a fost prezentat prin multe persoane cu care am lucrat și întotdeauna am fost de părere că repetarea datelor și a probelor conferă validitate informațiilor, pentru că oamenii care au transmis aceste date nu aveau cum să știe ce informații primisem deja de la alte persoane.

Venise din nou clipa ca să închei sesiunea. „Voi putea să revin ca să pun întrebări și să audiez alte lecții pe care le ții? Ai multe lucruri să ne înveți, pe mine și pe ceilalți”.

L: Da. Poți să vii. Uneori acest lucru tinde să mă deruteze. Sper doar să pot să-ți explic ceea ce știu, astfel încât să afli adevărul. De-a lungul anilor s-au produs multe distorsiuni și au fost transmise informații greșite despre aceste lucruri. Ar fi pentru mine o mare bucurie să clarific aceste lucruri și să-ți relatez progresul, în speranța că lumina va străluci și toată lumea o va vedea. În acest fel planeta noastră va putea să evolueze și să devină o parte din ceea ce a fost destinată a fi de la început. Vom deveni și noi ființe de lumină, dacă ne vom permite să respingem tot ceea ce nu este lumină. Să respingem tot ceea ce nu este din esența perfectă care suntem, în care vom evolua cu toții la un moment dat. Ar fi minunat să ajungem în acel punct din destinul nostru.

Am adus-o pe Linda înapoi la starea de trezire, și Bartholomew a dispărut din nou. Era foarte târziu când s-a terminat sesiunea, era aproape ora zece și Linda era în mod evident obosită. În ultima parte a sesiunii au fost pauze mai lungi decât de obicei, când vorbea ca și cum era gata să adoarmă. De câteva ori a trebuit să o îndemn să repete ce a spus sau ca să meargă mai departe. Dar când am dactilografiat ce spunea, totul s-a legat perfect și avea sens. Eram amândouă obosite după această sesiune, dar am mai rămas ca să discut cu prietenii mei, până ce am trecut de ora unsprezece. Știam că voi avea același program și în ziua următoare, cu Janice. Dar măcar reușisem să facem mult, într-o singură zi.

Intenționam să încerc să revin la Little Rock cel puțin o dată pe lună, ca să continui lucrul cu aceste relatări. Dar nu s-a întâmplat așa. În lunile care au urmat am fost foarte ocupată cu editarea finală și corectura la urmarea lui Nostradamus (volumul 2). Am avut și câteva prezentări la radio. Nu am mai avut timp să plec nicăieri și să mai fac altceva. Următoarea oportunitate de a lucra a apărut abia câteva luni mai târziu.

CAPITOLUL TREI

DISPOZITIVE ENERGETICE

N-am mai văzut-o pe Linda până când ea şi soţul său au venit în zona în care locuiam, pentru conferința Ozark despre OZN-uri de la Eureka Springs Arkansas, în aprilie 1990. Vroiam să facem cel puţin o sesiune cât ea se afla acolo dar aveam agenda foarte încărcată şi singura dată când ne-am putut întâlni a fost după o conferință, înaintea unui banchet. Sesiunea s-a ţinut în camera ei de hotel. Știam că nu aveam timp pentru o sesiune completă. Am pus o bandă de o oră în magnetofon şi m-am gândit că vom încerca să facem cât mai mult posibil în acel spațiu. Era mai bine ceva decât nimic. În timpul sesiunii am fost tot timpul atentă la ceas, pentru că știam că trebuia să terminăm la timp, ca să ne îmbrăcăm pentru banchet. Mi-ar fi plăcut să continui povestea, dar cred că am obținut cea mai mare parte din ce avea ea de spus, fără să simt că am grăbit-o.

Soţul ei, John, a asistat şi el la sesiune şi părea să o susțină şi să fie destul de interesat. Mai târziu a spus că informațiile accesate sigur nu veneau de la ea, pentru că ea nu era atât de deșteaptă. A fost o observație misogină spusă în glumă, dar a subliniat ceva. El era sigur că ea nu ar fi putut să inventeze aceste lucruri pentru că nu avea imaginația corespunzătoare, după părerea lui.

Am folosit cuvântul cheie şi am numărat ducând-o la aceeași scenă în care Bartholomew preda învățături globurilor de lumină strălucitoare.

L: Mă aflu pe o platformă și țin aceste lecții pentru aceste ființe de lumină care m-au așteptat să vin, ca să le transmit cunoașterea mea.

Își continua povestea ca și cum nu ar fi existat nici o întrerupere, ca și cum nu s-ar fi întrerupt povestea acum câteva luni. Ca și cum timpul s-ar fi oprit, așteptând revenirea noastră.

L: Le povestesc acum istoria Pământului. Cum a evoluat planeta timp de eoni de timp, cum au venit mulți oameni aici de pe diverse planete și din diferite universuri, ca să-i ajute pe pământeni să progreseze.

D: Le vorbești despre o perioadă anume din istorie?

L: Tocmai am terminat de povestit despre o perioadă când au venit mulți învățători ca să-și transmită cunoașterea către cei de pe Pământ. Nu au rămas pe planetă decât puțin timp, ca să-i învețe pe oameni agricultura și tehnici de construcție.

D: Acestea sunt principalele lucruri pe care le-au predat?

L: Da. I-au învățat pe pământeni cum să planteze cereale, cum să practice irigația, cum să recolteze, când să planteze, când să recolteze, cum să-și păstreze mâncarea ca să poată fi folosită mai târziu. I-au învățat unele tehnici de construcție pe care pământenii nu le cunoscuseră, ca să construiască clădiri mai mari în care să trăiască și în care să se întâlnească.

D: Ce fel de clădiri avuseseră oamenii înainte?

L: Erau făcute din lemn și din piei de animale. Acum i-au învățat cum să folosească resursele Pământului ca să fabrice cărămizi, și cum să folosească piatra. Cum să pună pietrele la un loc ca să creeze o construcție mai rezistentă, care să facă față elementelor naturii și să nu se strice așa de ușor.

D: I-au mai învățat și altceva?

L: Doar puțini oameni au învățat cum să folosească elementele în beneficiul lor. Cum să folosească Soarele și Luna și stelele în beneficiul oamenilor de pe această planetă. Cum să folosească energia Soarelui.

D: Cum i-au învățat să folosească energia Soarelui?

L: I-au învățat cu ajutorul anumitor dispozitive. Cum să capteze în timpul zilei energia cu aceste dispozitive, ca să poată fi folosită mai târziu ca sursă de energie. Această energie putea face multe lucruri. Putea să miște lucrurile. Putea să lumineze. Putea să păstreze lucruri cum ar fi mâncarea. Avea multe, multe utilizări pe care pământenii nu le cunoșteau, pentru că nu avuseseră

echipamentul adecvat ca să capteze această energie și să o folosească. Numai anumiți oameni au avut permisiunea de a primi această cunoaștere și au jurat să păstreze secretul. Acești oameni erau considerați a fi înalți preoți sau un fel de zei, și erau singurii care aveau permisiunea de a cunoaște aceste lucruri. Li s-a permis să își aleagă studenți, care să ducă mai departe lucrarea care se făcea.

D: Poți să descrii acest dispozitiv, care putea să facă toate aceste lucruri minunate?

L: Era făcut dintr-un material din alt loc, nu de pe Pământ. Arăta ca o bucată de bronz, dar nu era din bronz. Era un obiect lunguieț, de formă triunghiulară. Îl puneau jos la suprafața solului, și trebuia așezat la un anumit grad între Pământ și Soare, într-un anumit moment când Soarele se afla într-un anumit loc pe cer. Trebuia să fie un anumit moment al zilei și era foarte important ca acest dispozitiv să fie așezat la un anumit grad, să se calculeze raza dintre Soare și orizontul Pământului.

D: Era doar o bucată de metal?

L: Arăta ca și cum era făcut din metal și avea formă de triunghi. Avea probabil o lungime de cinci picioare pe trei picioare și avea formă de V la mijloc.

D: Spui că i-au învățat cum să folosească și energia de la Lună și stele. Cum era posibil așa ceva?

L: Luna are şi ea multă energie. Oamenii nu au înţeles niciodată asta. E o formă pasivă de energie, complet diferită de a Soarelui, care este activ şi puternic. Dar energia pasivă a Lunii e la fel de puternică ca cea a Soarelui.

D: Noi ne gândim că Luna este rece.

L: Da. Este un gen diferit de energie. De asta oamenii o consideră a fi rece, dar ea nu este.

D: Ce fel de dispozitiv foloseau ei ca să capteze energia Lunii?

L: Era strălucitor ca o bucată de sticlă.

D: Puteai să vezi prin el ca prin sticlă?

L: Nu. Era argintiu strălucitor şi îl aşezau pe un piedestal ca un arc. Era concav în centru şi se rotea în multe direcţii. Era mult mai mare decât înstrumentul folosit pentru Soare, din cauza naturii acestei energii. Avea cincizeci de picioare diametru şi douăzeci de picioare înălţime. Era foarte, foarte mare.

D: Probabil de asta avea nevoie de un piedestal pe care

să se învârtă.

L: Da. Era nevoie de mulți bărbați, ca să-l poată urni din loc.

D: La ce se folosea energia Lunii?

L: Energia Lunii putea fi folosită pentru a acționa asupra formei umane. Putea fi folosită pentru vindecarea corpului uman și pentru multe alte lucruri.

D: Putea să modifice efectul timpului asupra corpului omenesc?

L: Pe măsură ce o persoană îmbătrânește, se produce o prăbușire a comunicării celulare din sistemul corpului. Această întrerupere face ca organele să îmbătrânească și să nu mai funcționeze eficient. Nu se mai hrănește corpul, nu se mai întreține funcțiile vitale ale corpului. Acest dispozitiv întinerea celula structurală permițându-i să funcționeze normal, ca la o vârstă mai tânără. Doar cei aleși aveau permisiunea de a folosi această cunoaștere, permisiune care li se acorda ca să poată să rămână pe Pământ perioade lungi de timp, pentru a-i conduce pe pământeni.

D: Această energie trebuia să fie și păstrată undeva, nu-i așa, nu doar direcționată.

L: Da. Era păstrată în locuri secrete. Oamenilor li se spunea că acestea erau templele zeilor și îi speriau ca să nu se apropie de templu și să nu exploreze ce era înăuntru. Nu aveau voie să intre în aceste locuri.

D: Atunci energia Soarelui şi a Lunii erau amândouă păstrate în acest fel, în astfel de locuri?

L: Da. În camera separate, pentru că energia Soarelui era destructivă pentru energia Lunii.

D: Ai spus că mai foloseau şi energia de la stele. Cum se făcea acest lucru?

L: Puteau să capteze fragmente de lumină din anumite configuraţii stelare.

D: Dar stelele sunt atât de departe. Cum puteau să facă asta? Stelele nu au putere aşa de mare.

L: Nu. Nu e vorba atât de mult de energie, cât de amplasarea stelelor pe cer. Se făcea o hartă și se ținea socoteala locului unde se află, ca să afle mai multe despre profeții. Aveau legătură cu natura spirituală a lucrurilor.

D: Deci nu e vorba atât de mult de energia din stele, cât de studierea stelelor?

L: De studierea stelelor pentru proiecții (întâmpină probleme în a-și găsi cuvintele) pentru proiectarea altor timpuri… Nu înțeleg. Proiecții și profeții. Profeții… Nu înțeleg.

D: Sunt lucruri care nu sunt familiare. Asta vrei să spui? Nu înțelegi ce spune?

L: Da. Amplasarea stelelor pe cer le dădea informații despre profeții, despre lucrurile care se vor întâmpla.

Era evident că încerca să descrie astrologia, dar se pare că entitatea Bartholomew nu avea un termen pentru acest lucru sau nu înțelegea conceptul. Aceasta e o altă dovadă a faptului că vorbea din mintea lui, nu din mintea Lindei.

D: Se pare că era un loc minunat și o perioadă de timp minunată, dacă li se dădeau aceste lucruri frumoase, ca să li se îmbunătățească viața. Ce s-a întâmplat mai apoi?

L: O vreme lucrurile au fost minunate și preoții și-au folosit cunoașterea cu înțelepciune. Au ajutat oamenii să progreseze. Erau buni. Le vindecau trupurile de boli. Îi protejau. I-au învățat multe lucruri. Apoi așa cum se întâmplă de multe ori, negativitatea a sporit, așa cum cresc buruienile pe câmp. În cele din urmă a sufocat grâul și cerealele, și toate lucrurile bune s-au pierdut.

D: A fost un proces gradat, sau s-a întâmplat deodată?

L: A fost o deteriorare gradată.

D: Și acest lucru a dus la pierderea cunoașterii?

L: Da. Toate aceste lucruri minunate care fuseseră dăruite pământenilor au fost distruse, pentru că a existat o revoltă în rândul oamenilor de rând, care doreau să preia energia Soarelui. Ei au aflat că era păstrată într-un anumit templu care, credeau că era al zeilor, dar doreau ca această energie să fie predată maselor de oameni. Ei credeau că asta îi va face mai puternici. Au ridicat o armată ca să cucerească templul, iar preoții au fost măcelăriți. Dar când au intrat în templu bineînțeles că nu au fost capabili să folosească energia cum se cuvine, pentru că nu aveau cunoașterea potrivită și tehnologia a fost distrusă. Au fost distrugeri mari, explozii, foc, o distrugere în masă. Iar cunoașterea s-a pierdut.

D: Această întâmplare a distrus și cealaltă energie, cea a Lunii, nu-i așa?

L: Da. Nu a existat pericolul ca energia lunii să explodeze, dar era păstrată în apropiere și a fost distrusă și ea.

D: Dispozitivele originale au fost și ele distruse?

L: Da. Pentru că erau păstrate în același loc.

D: Oamenii care le-au dăruit această cunoaștere nu puteau să revină și să le-o dăruiască din nou?

L: Nu, pentru că plecaseră de pe Pământ de sute de ani. Se întorseseră acasă la ei și nu știau ce s-a întâmplat.

D: Păreau a fi un grup de ființe pozitive. Ei încercau să le aducă oamenilor o cunoaștere pe care aceștia să o poată folosi.

L: Da. Ei s-au întristat când au aflat mult timp după aceea ce s-a întâmplat, dar s-a luat hotărârea că nu era momentul potrivit ca să aducă iar pe Pământ lucrurile care fuseseră distruse.

D: Dar trebuie să fi existat supraviețuitori ai acelui grup de oameni, pe Pământ.

L: Da. Existau cei din zonele limitrofe, care nu au fost implicaţi în asediul propriu-zis al templului. Ei se aflau la depărtare de centrul răscoalei. Erau ori prea bătrâni ori prea tineri şi au crezut că furia zeilor a cauzat distrugerea templului. Nu ştiau ce s-a întâmplat cu adevărat.

D: Îmi închipui că viața lor a fost diferită după aceea.

L: A fost, pentru că au trebuit să se bazeze pe puțina cunoaștere pe care o mai aveau. Acum când se ocupau de agricultură și plantau ceva, trebuiau să-și amintească cum se făcea, de data asta fără îndrumarea preoților, dar au scos-o la capăt. S-au descurcat destul de bine cu puținele resurse pe care le aveau.

D: Probabil că nu au reușit să revină la starea dinainte, în care avuseseră toată acea putere și energie care să-i ajute.

L: Nu au reușit. S-au pierdut multe lucruri, și asta i-a dat înapoi. S-au pierdut tehnologia și multe secrete.

D: Supraviețuitorii au revenit la un mod de viață primitiv?

L: Da. Dar cu toate astea au continuat să construiască clădiri, să-și cultive câmpurile și să facă comerț cu alți oameni, așa cum făcuseră înainte.

D: Încă își mai aminteau cum să construiască cu pietre?

L: Da. Dar nu mai aveau dispozitivele pe care le avuseseră înainte, ca să mişte pietrele. Trebuiau să facă totul manual şi nu a mai existat energia care să mişte pietrele.

D: E vorba de energia soarelui? Aceasta era folosită ca să mişte pietrele? (Da) Acest lucru se făcea prin levitație? Înțelegi ce spun?

L: Da. Cred că o pot numi astfel. Această energie intra în piatră sau în obiectul care trebuia mutat şi îl atrăgea ca un magnet în poziția dorită, care fusese calculată. Când ajungea în acest loc i se dădea drumul şi rămânea acolo.

D: Deci după distrugerea acestor surse de energie, totul trebuia să fie făcut manual.

L: Corect. Pentru că nu mai știau cum se făcea înainte.

D: Au rămas cu o cunoaştere parţială, care nu era suficientă. Sunt multe lucruri de învățat din aceste întâmplări.

L: Da. Sunt multe lucruri de ştiut. Unele din ele sunt foarte, foarte triste.

Am adus-o pe Linda în starea de trezire. Această sesiune nu a fost la fel de lungă ca o sesiune normală, dar trebuia să ne pregătim pentru banchet şi nu mai aveam timp.

Când Linda s-a trezit, a desenat cum arătau dispozitivele. Pentru cel cu energia Soarelui a luat o hârtie şi a împăturit-o în jumătate, ca să arate unghiul sub care era format triunghiul.

Din cauza editării finale şi a corecturii pentru urmarea la Nostradamus, nu am mai putut lucra cu Linda până am mers din nou la Little Rock în iunie 1990, la o întâlnire a scriitorilor.

***

Am mers cu maşina la Little Rock în iunie 1990, ca să particip la întâlnirea scriitorilor. Intenţionam să lucrez cu Linda şi cu Janice, deşi aveam programul plin. Am reuşit să fac o singură sesiune cu Linda.

Am folosit cuvântul cheie, am numărat şi am dus-o înapoi la perioada când se afla cu acele fiinţe ca nişte globuri strălucitoare. L-am rugat pe Bartholomew să-şi continue povestea din acel punct.

L: Sunt înconjurată de aceste ființe de lumină. Mă bombardează cu întrebări. Sunt atâtea lucruri pe care vor să le știe și suntem încântați că ele absorb toată această cunoaștere ca să fie păstrată, ca să fie transmisă altora la timpul potrivit.

Ne simțim binecuvântați că am fost aleși pentru această muncă. Se vorbește mult. Trebuie să-i potolesc, ca să putem merge mai departe. (Pauză) I-am liniștit și suntem gata să ne continuăm treaba.

D: Poți să repeți pentru mine întrebările pe care ți le-au pus?

L: Au fost multe întrebări și toată lumea vorbea în același timp. Vom continua din momentul când s-a iscat toată această agitație. Se discuta despre sursele de energie de la Soare și de la Lună. (Trecuseră două luni, dar am mers exact în punctul unde ne-am întrerupt data trecută). Agitația se iscase pentru că în univers sunt mulți sori și multe luni, care conțin această energie. Este aceeași situație pe multe planete, și această energie poate fi captată și utilizată așa cum se făcea pe Pământ, pentru a fi folosită pentru călătoriile interplanetare.

D: Poate fi folosită ca o sursă de energie, vrei să spui?

L: Da. Poate fi folosită pentru multe lucruri. Nu doar ca să propulseze nava ci și ca sursă de energie pentru multe alte lucruri. Poate ajuta la dezvoltarea spirituală a ființelor care locuiesc pe o anumită planetă sau într-o anumită zonă. Are potențial de vindecare și aduce și o creștere și o cunoaștere spirituală. Aceste cunoștințe erau atât de captivante, încât s-a iscat agitație.

D: Nu mai auziseră niciodată despre aceste lucruri?

L: Unii din ei auziseră, alţii nu. Se mai gândiseră la lucrurile astea, dar nu erau siguri. Pentru mulţi a fost ca un fel de verificare a ceea ce gândiseră sau intuiseră.

D: Sigur. Problema este cum să captezi energia și să o faci să funcționeze în diferite moduri.

L: Corect. Este un proces care nu e foarte dificil. E simplu. Dar mulţi nu-l cunosc, tocmai pentru că este atât de simplu. Este un proces de a absorbi energia, pe care apoi o amplifici. Energia este colectată și mărită de zece ori și este absorbită într-un dispozitiv de colectare, pentru a fi distribuită apoi, la momentul potrivit. Procesul de amplificare este cel mai important. Și dacă nu înțelegi cum să-l faci corect, procesul nu va funcționa. Colectarea și distribuirea nu vor fi realizate, dacă nu s-a făcut bine amplificarea. Aici au lucrat mulţi oameni. Au încercat din greu, dar au ratat tocmai acest aspect simplu al procesului.

D: Care este aspectul simplu despre care vorbești?

L: Aspectul simplu nu se referea la mărime, ci la calitatea materialului folosit în amplificarea energiei. Acest material nu se găsește în multe locuri din univers. Se găsește doar pe anumite planete. Pământul este unul din locurile în care se găsește această substanță. De aceea era atât de importantă înțelegerea universală cu pământenii, deși pământenii erau atât de primitivi. S-a încercat de multe ori ca pământenii să fie ajutați să ajungă la o înțelegere superioară, dar de fiecare dată încercările au eșuat.

D: Ce înţelegere s-a făcut cu ei?

L: S-a făcut o înţelegere cu pământenii în mai multe ocazii, care permitea navelor intergalactice să vină şi să cumpere acest material. Dar din când în când apăreau întreruperi în acest comerţ, din cauza naturii războinice a pământenilor. Se distrugea totul, navele plecau, apoi era nevoie să se negocieze noi înţelegeri. În majoritatea cazurilor aceste înţelegeri se făceau cu conducătorii anumitor zone de pe Pământ. Uneori se făceau şi cu cetăţeni privaţi, care conduceau o anumită zonă.

D: Când vorbesc despre un pact, mă gândesc că negociezi ca să primeşti ceva în schimb. (Da) Ce primeau pământenii în schimb?

L: Pământenii primeau tehnologie pe care n-o avuseseră înainte sau ajutor ca să-şi dezvolte tehnologia de la un stadiu foarte primitiv. În cadrul acestor înţelegeri li se ofereau mai multe informaţii, care îi ajutau să îşi dezvolte lucrurile cu care lucrau în acea perioadă de timp. Se accelera acest proces de dezvoltare, astfel încât produsul final să poată fi pus la treabă datorită cunoaşterii primite.

D: Care este acest material de care aveau nevoie atât de tare?

L: E un mineral care se găsea sub suprafaţa Pământului, o substanţă sub formă de pudră, care poate fi extrasă şi apoi dacă o pui sub presiune o poţi formata ca nişte plăci subţiri. Aceste plăci pot fi folosite în procesul de amplificare, dar trebuiesc schimbate în mod constant, pentru că filtrează energia în scurt timp. După ce le-ai folosit, trebuiesc schimbate constant. Există multă substanţă din aceasta în multe locuri din jurul Pământului şi e uşor să o accesezi, cu instrumentele potrivite.

D: Deci e foarte comună. Ce culoare are această substanță?

L: Este gri, diferite nuanțe de gri. Uneori poate fi confundată cu Pământul, dar are o granulație foarte fină, aproape ca o pulbere.

D: Și ca să se facă aceste plăci subțiri, spui că erau supuse la presiune? Trebuiau și încălzite sau mai erau și alți pași de urmat, ca să fie convertită pulberea în aceste plăci subțiri?

L: Nu. Se folosea doar o presiune foarte mare. Și în camera de presurizare, din cauza presiunii mari, se încălzeau foarte tare. Nu mai era nevoie să fie încălzite suplimentar. Acest mineral se încălzea de la presiunea care se exercita asupra lui.

D: Apoi formatau aceste plăci ca niște foi de hârtie?

L: Da. Erau foarte subțiri, ca niște foi de hârtie subțiri și pliabile.

D: Și apoi era folosit în procesul de amplificare? (Da). Apoi spui că se absorbea într-o cameră colectivă? (Da) Spui că-l foloseau pentru propulsie? Dacă îl foloseau pentru o navă, trebuia adus la bordul navei?

L: Da. Exista o porțiune în cala navei, unde se înmagazina multă energie pentru călătoriile lungi. Nu e nevoie de mult spațiu pentru acest container, pentru că energia e foarte puternică și poate ajunge pentru călătorii pe perioade lungi de timp.

D: Atunci poate acoperi distanțe lungi pe perioade lungi de timp, fără a fi reumplut rezervorul?

L: Da. Foarte mulți ani.

D: Iar nava trebuie în final să se întoarcă unde este sursa de energie, pentru realimentarea cu energie?

L: Da. Iar acum lucrează la un dispozitiv portabil care poate aduna această energie de la diferite luni și de la diferiți sori, în aceste plăci subțiri de material de la bord. Dar această metodă nu a avut mare succes pentru că aceste plăci sunt… (Pauză lungă) Cred că ar fi potrivit aici cuvântul „fragil”. Ele trebuiesc păstrate într-un anumit fel, la o temperatură controlată. Dacă temperatura variază foarte mult într-un sens sau altul, distruge capacitatea acestor plăci de a amplifica energia, fără să o filtreze. Aceste plăci nu sunt făcute cu mult timp înainte, pentru că își pierd capacitățile. Substanța din care sunt făcute plăcile poate fi înmagazinată pentru perioade lungi de timp fără să-și piardă capacitățile, dar foaia odată făcută, trebuie folosită într-o perioadă scurtă de timp.

D: Când se află în condiții naturale ca de exemplu pe Pământ, foile sunt mai stabile?

L: Nu. Este aceeaşi problemă. Pulberea propriu-zisă poate fi înmagazinată pentru perioade lungi de timp, dar odată ce a fost supusă presiunii şi formatată ca o placă subțire, trebuie folosită în scurt timp.

D: Este periculos ca oamenii sau alte ființe să mânuiască această substanță? (Nu) Este un element pe care îl poți manevra în siguranță?

L: Da. L-ai putea numi „inert”. Nu are proprietăți deosebite, până când este activat de procesul de presurizare.

D: Deci asta vroiau acele ființe, când au făcut înțelegeri cu Pământul.

L: Da. Altfel Pământul ar fi rămas să se descurce singur, pentru că oamenii care îl populau sunt imprevizibili şi au pus la încercare răbdarea multor ființe de pe alte tărâmuri.

D: Există un singur grup care a învățat să folosească acest mineral ca sursă de energie?

L: Nu. Există multe grupuri care cunosc acest mineral şi au vizitat Pământul din când în când. Dar ei sunt controlați de un consiliu. Există reprezentanţi din fiecare loc, care fac parte din acest consiliu. Ei hotărăsc cine poate să viziteze Pământul, ce se poate da şi ce se poate lua de pe Pământ. Toate aceste lucruri sunt hotărâte înainte de a se lua contact cu pământenii. Nimeni nu poate veni fără permisiunea acestui consiliu.

D: Am mai auzit despre acest consiliu, și întotdeauna am fost curioasă unde se află locația sa. Poți accesa această informație?

L: Consiliul se află într-un loc care este inaccesibil oricui nu este membru al Consiliului. Membrii trebuie să fie persoane foarte respectate de către semenii lor. Nimeni nu știe exact unde se află Consiliul.

D: Dar este un loc fizic?

L: Nu. Nu este un loc fizic. Se află într-un alt plan și este accesibil doar celor care sunt destul de evoluați ca să meargă acolo.

D: Atunci ei le-au dat permisiunea acelor extratereștri să vină și să ia acest material de pe Pământ. Dar în schimb extratereștrii trebuiau să le dea cunoaștere pământenilor.

L: Afirmația este corectă.

D: Am dreptate când presupun că au venit și alte grupuri care aveau alte scopuri, înafară de obținerea acestui material?

L: Da. Unele grupuri au venit ca să vadă de ce facem lucrurile pe care le facem, au venit ca să ne observe comportamentul. Alții au venit ca să încerce să ne învețe cum să fim mai pașnici. Există multe scopuri pentru care au venit, nu doar pentru a face comerț. Alții vin doar din curiozitate dar nu foarte des, pentru că

permisiunea de a intra în atmosferă nu se acordă doar pentru satisfacerea curiozității.

D: Trebuie să aibă un altfel de scop.

L: Afirmația este corectă.

D: Au existat grupuri care au venit cu scopuri negative?

L: Nu foarte des, pentru că Consiliul este foarte înțelept și nu permite acest lucru. Pământenii au destulă negativitate adunată de-a lungul a multe vieți. Dar uneori oamenii care vin în vizită se implică în negativitatea care este deja aici și reacționează într-o manieră care îi face să pară negativi. Dar când ies din această atmosferă, nu mai sunt așa.

D: Atunci acesta este un mod de a aduna energie și de a o folosi pentru propulsarea navelor. Mai există și alte modalități?

L: Există multe moduri de a fabrica energie care să propulseze navele. Modalitatea prezentată este doar una din ele. Deși modul de obținere a minereului necesar este discutabil, această modalitate este mai puțin dăunătoare pentru mediul înconjurător de pe majoritatea planetelor. Este o metodă eficientă și materialul poate fi depozitat foarte ușor în spații mici, ceea ce face să fie foarte căutat.

D: Atunci mai există și alte metode care sunt periculoase și care fac rău mediului înconjurător?

L: Da. Foarte mult rău, după cum poţi vedea din ceea ce se petrece pe Pământ în vremurile în care trăieşti acum. Când oamenii vor deveni mai conştienţi de ceea ce se poate face, vor renunţa la multe lucruri pe care le folosiţi acum pentru obţinerea energiei pe Pământ. Dar pentru asta este necesar să aibă loc o trezire a conştiinţei. Și există mulţi oameni care nu vor să se producă această schimbare.

D: Aceste ființe au folosit alte feluri de pulbere mai periculoasă, în trecut?

L: Nu. Energia nucleară a fost studiată, dar nu a fost folosită. S-a renunțat la ea pentru că polua galaxiile. Nu este o sursă bună de energie și este foarte volatilă.

D: Deci s-au descoperit metode mai sigure. Mă gândeam că acel mineral este atât de rar și greu de găsit pe alte planete, încât poate au descoperit alte metode, care să fie mai convenabile pentru ei.

L: Așa este. Au descoperit alte planete unde acest material se găsește cu ușurință. Dar Pământul este o sursă mai apropiată decât o parte din celelalte, de asta a fost ales. Altfel l-ar fi lăsat în pace, dar era mai convenabil situat.

D: Pământenii ar putea folosi și ei minereul respectiv, dacă ar înțelege modul cum poate fi procesat?

L: Da. Această modalitate de obţinere a energiei le-a fost dăruită oamenilor dar

nu a fost acceptată, pentru că mulţi oameni obţin mari beneficii economice din folosirea altor combustibili. Pământenilor li se pare că celelalte metode sunt o sursă mai bună de energie. Ei se gândesc că celelalte metode s-au folosit mai multă vreme, dar de fapt lucrurile nu stau aşa. Sursele de energie pe care pământenii nu le-au ales au fost folosite pe Pământ de multe ori, dar s-au pierdut de tot atâtea ori.

D: Mă gândeam că poate a fost aşa pentru că era atât de simplu, încât că nu au crezut că va funcţiona.

L: Asta este o parte a explicaţiei, dar lucrurile sunt mult mai profunde. Explicaţia are de a face cu puterea şi lăcomia.

Studenţii îmi mai pun o întrebare. Vor să afle cum a fost descoperit acest material de către vizitatori. Eu le spun că navele spaţiale au venit pe Pământ în vizită şi au descoperit accidental acest material, pe care ei îl foloseau ca să obţină energie. A fost o revelaţie. Au fost aproape extatici să-l descopere, pentru că ei călătoriseră departe în galaxii ca să adune acest mineral. Scopul acelei expediţii era să ofere cunoaştere medicală doctorilor de pe Pământ, care practicau medicina într-un mod învechit şi omorau mulţi oameni. Veniseră să îi înveţe, să le aducă cunoaştere de bază privind biologia corpului fizic al fiinţei umane. Era ceva foarte necesar pentru ca viaţa să poată progresa pe această planetă. În timp ce membrii expediţiei se aflau aici, făcea ravagii o ciumă răspândită, şi în fiecare zi mureau mulţi oameni. Oamenii nu mai ştiau ce să facă cu atâtea cadavre. În acest cadru temporal a fost descoperit mineralul respectiv, în timp ce săpau morminte comune pentru numărul mare de morţi.

D: Cine săpa, extratereştrii sau pământenii?

L: Pământenii. Extratereştrii doar observau ce se petrecea. Ei nu intervin în viaţa de zi cu zi a oamenilor. Ei doar observă şi oferă modalităţi noi, pentru oamenii care vor să învețe tehnicile pe care ei le-au adus.

D: Dar dacă nu au intervenit, cum le-au transmis doctorilor informațiile?

L: Prin telepatie mentală. Doctorii au crezut că au descoperit singuri lucrurile astea. Ei aveau nevoie să știe cum sunt transmise bolile de la un om la altul și deasemenea să mai știe că sângele este foarte important pentru forța vieții dintr-un corp omenesc.

D: Doctorii nu știau cum se transmiteau bolile?

L: Nu. Nu erau conştienţi nici de necesitatea şi valoarea sângelui care curge prin corpul uman. Este necesar pentru forţa de viață a corpului uman, ca sângele să se afle în corp. De asemenea, ei nu practicau o igienă bună.

D: În perioada aceea nu aveau cunoștințe despre existența microbilor, nu-i așa?

L: Nu. Extratereştrii încercau să le transmită cunoștințe despre bacterii, și de asemenea despre cât era de important să nu lași sângele să se scurgă din corp.

D: Să se scurgă?

L: Ei nu opreau sângerările. Nu știau că e necesar. Dacă cineva avea o rană și sângera abundent, nu făceau nimic ca să oprească sângerarea. Ei nu știau că este necesar pentru viață să menții o anumită cantitate de sânge în corp. Asta era una din greșelile pe care le făceau. Și deasemenea lipsa de curățenie producea infecții cu bacterii. Ea permitea bacteriilor să intre în corp și în fluxul sangvin. Pe vremea aceea, dezinfectarea și curățenia erau practic necunoscute. Și nu cunoșteau destule substanțe chimice. Primul pas a fost să îi învețe cum să folosească apa ca să se spele bine și cum să păstreze un mediu curat.

D: Au reușit să transmită această cunoaștere printr-un doctor sau...?

L: Prin mai mulți. Semințele acestei cunoașteri au fost plantate prin mintea omului, dintr-o minte în alta. Majoritatea doctorilor au crezut că era ideea lor. Nu li s-a dat cunoașterea într-un așa fel încât să simtă că venea de la altcineva. Pur și simplu li s-au transmis aceste idei, iar ei au crezut că singuri s-au gândit la ele.

D: Mă gândeam că dacă le-ar fi dat unui singur om, ceilalți ar fi putut să se teamă de el și l-ar fi considerat un individ ciudat.

L: Au dat cunoașterea la mulți oameni și când aceștia au făcut schimb de informații, au căzut de acord că era o idee bună.

D: Dar nu a fost un mod de a interveni direct în viața umană?

L: Nu. Ei au oferit informațiile în dar. Era alegerea omului dacă vroia să le primească sau nu. Așa ceva nu este considerat a fi o intervenție, pentru că

oamenii aveau ocazia de a respinge darul, dacă aşa vroiau. Dar trebuia făcut ceva, pentru că mureau foarte mulţi oameni.

D: Această ciumă s-a răspândit în același timp când s-au hotărât să aducă informațiile?

L: Ciuma făcea ravagii când au venit ei. De asta au venit, pentru că mureau mulţi oameni. Ei se temeau că echilibrul vieții va fi afectat şi că în cele din urmă specia umană va dispărea de pe această planetă, şi nu doreau aşa ceva. Grupul a fost trimis acolo cu această misiune şi pentru că şi-au îndeplinit misiunea foarte bine, au primit darul de a găsi o sursă mai bună de energie decât aveau.

D: Ei nu foloseau acel material pe vremea aceea?

L: Făcuseră experimente cu el, dar pentru că nu le era disponibil acolo unde locuiau şi călătoria ca să îl obțină era foarte lungă, renunțaseră la el din cauza lipsei de disponibilitate a materialului.

D: Ce fel de energie foloseau pe vremea aceea?

L: Ei foloseau lumina, ceea ce era în regulă, dar există momente când lumina nu mai este disponibilă sau se termină.

D: De unde provenea lumina?

L: Era colectată în plăci subțiri. (Încet, ca și cum nu înțelegea ceea ce vedea.) Pe niște panouri. Dar în unele locuri unde mergeau nu aveau lumină care să le revitalizeze panourile. Prin urmare rămâneau fără energie și trebuiau să fie salvați de alt vehicul.

D: De unde provenea lumina pe care o foloseau?

L: De la sorii din diverse galaxii.

D: Dar aceștia erau probabil foarte departe, dacă ei călătoreau în spațiul cosmic.

L: Da. Acesta era dezavantajul. (Încet, ca și cum studia ceva.) O parte din aceste panouri aveau lentile de amplificare care puteau să transmită lumina de la acești sori, la distanțe foarte mari. Dar erau necesare piese de mașinărie foarte mari ca să facă asta, și acestea nu încăpeau pe nave. Așa încât aveau pe nave doar panourile pentru energie și nu puteau să călătorească la distanțe foarte mari, pentru că rămâneau fără combustibil.

D: Dar puterea cristalelor? Au experimentat cu ea?

L: Nu. Pe vremea aceea nu le trecuse prin minte să exploreze această posibilitate. Ei căutau un alt sistem pentru că atunci când călătoreau la distanțe mari, sistemul

folosit nu era suficient de bun dacă nu se aflau în raza unei surse de lumină.

D: Deci acest material nou are mari puteri de amplificare. Este corect?

L: Nu. Materialul în sine nu are aceste proprietăți, dar avea abilitatea de a se transforma prin amplificare. Exista un procedeu simplu de a transforma aceste granule trecându-le prin sistem și aveau abilitatea de a înmagazina energia în containere mici, astfel încât puteau călători la mari distanțe fără să care butelii voluminoase.

D: Sursa de energie încă mai era lumina?

L: Da. Lumina este necesară și este utilizată, dar aceste granule erau folosite pentru înmagazinare. Aceasta era proprietatea lipsă din sistemul lor de energie. Aceasta le permitea să înmagazineze energia în containere mici, pe când până atunci trebuiseră să folosească panouri foarte mari ca să-și propulseze vehiculele. Această descoperire a revoluționat tot sistemul lor energetic și au descoperit diverse modalități de o a folosi. Nu numai pentru vehicule, dar și pentru diverse operațiuni. La început au mers și au luat pur și simplu minereul respectiv, dar pe măsură ce trecea timpul au trebuit să negocieze ca să îl obțină. Pentru că s-a aflat ce făceau, au trebuit să negocieze și să facă comerț, dar pentru o foarte lungă perioadă de timp, acest lucru nu a fost necesar. Când s-a aflat ce fac, s-au mutat pur și simplu într-o altă zonă, care nu era locuită atunci. Dar pe măsură ce populația Pământului a crescut, n-au mai rămas multe locuri care să nu fie populate, de unde să poată obține acest mineral. Așa încât au fost obligați să negocieze cu mai multe guverne de pe tot Pământul, nu doar dintr-un singur loc. Se temeau că li se va interzice accesul, așa încât au făcut mai multe înțelegeri, în mai multe locuri.

D: Putem reveni la discuția noastră inițială? Spuneai că s-au făcut înțelegeri cu

oamenii, ca să obțină acest material. Și le dădeau oamenilor în schimb un anumit fel de tehnologie și o cunoaștere pe care o puteau folosi în viața lor de atunci.

L: L: Afirmația este corectă.

D: S-a întâmplat ceva care să rupă înțelegerea?

L: Înțelegerea a fost ruptă de mai multe ori, atunci când natura ființei umane a făcut ca puterea și lăcomia să preia controlul. S-a dorit folosirea acestei tehnologii în scopul de război și distrugere, mai degrabă decât pentru a ajuta omenirea. Când se întâmpla așa ceva oamenii încercau să-i învingă și să-i cucerească pe cei care veneau din stele, și cei care veneau pe Pământ din alte locuri dispăreau o vreme, până când evolua o nouă generație, cu care putea fi făcută o nouă înțelegere.

D: Deci pământenii au preluat această tehnologie care li s-a oferit în scopuri benefice și au transformat-o în scopuri de război. Asta vrei să spui?

L: Da. Asta s-a întâmplat de foarte multe ori.

D: Mi se pare ciudat că au folosit apoi această tehnologie împotriva binefăcătorilor lor.

L: Ei s-au gândit că dacă au această energie, vor putea să-i controleze pe

binefăcători şi să-i oblige să facă ce doreau ei. Ei credeau că dispun de singura sursă disponibilă pentru cei de pe alte planete dar au greşit, pentru că pe Pământ mai existau şi alte locuri cu minereu.

D: Şi atunci fiinţele extraterestre se retrăgeau?

L: Da. Plecau. De multe ori au plecat, în funcţie de încălcările înţelegerii care s-au făcut, şi îşi luau cu ei toată tehnologia sau o distrugeau, ca să nu fie folosită într-un mod negativ. Atunci oamenii decădeau. Acest lucru s-a întâmplat de multe ori în istoria Pământului. Se pare că omenirea evoluează până la un anumit nivel mai înalt, apoi permit puterii şi lăcomiei să îi absoarbă complet şi să corupă ceea ce au învăţat. Atunci sunt distruşi şi fac mulţi, mulţi paşi înapoi.

Când Bartholomew a intrat în lumea cu fiinţele micuţe din lumină strălucitoare, se pare că a trecut dincolo de conceptul nostru de timp, sau mai degrabă acolo nu există timp. La început informaţiile veneau din mintea lui Bartholomew; erau informaţii pe care le primise de la ciudatul său prieten. Dar cu cât se lungea povestirea, începea să aibă acces la informaţii din viitor care nu ar fi avut cum să-i fie disponibile lui Bartholomew. Putem spune că trecuse dincolo de timp şi se afla într-un loc unde trecutul, prezentul şi viitorul erau una. Numai aşa pot să explic accesul lui la informaţii care se referă la cadrul temporal în care trăim noi acum. Mintea lui (împreună cu mintea Lindei) îşi extinsese abilitatea de a accesa şi asimila fapte complicate şi relevante.

Dar care era motivul pentru care le învăţa aceste lucruri pe acele fiinţe micuţe? Ce rol vor juca aceste fiinţe în lumea noastră?

L: Oamenii nu au reușit să învețe destul din greșelile trecute, ca să poată depăși un anumit punct de evoluție. Asta a fost o problemă serioasă în istoria omenirii. Aceste ființe speră să reușească să-i ajute pe pământeni în evoluția lor, ca să treacă dincolo de acel punct. Odată ce au trecut dincolo de punctul respectiv, ei își vor permite să evolueze mult mai departe. Dar acel obstacol continuă să îi facă să recadă în greșelile trecute. De asta ne întâlnim acum, ca să găsim un mod de a umple acest gol, astfel încât omenirea să poată să facă un salt înainte în evoluție. Iar noi îi ajutăm să facă asta. Toate ființele adunate aici doresc să ajute la închiderea acestei prăpăstii în care a tot căzut omenirea, odată pentru totdeauna. Astfel încât omenirea să poată evolua și să poată accesa potențialul pe care îl are. Pentru că în ignoranța lor, oamenii nu au reușit să umple singuri acest gol.

D: Și cum vor putea aceste ființe să-i ajute pe oameni?

L: Multe ființe vor fi trimise în curând să lucreze cu oamenii, să-i lumineze într-un mod subtil, să le trimită un mesaj de iubire astfel încât această prăpastie să fie închisă pentru totdeauna. Mulți vor alege să nu rămână pe Pământ. Dar cei care vor rămâne vor munci din greu și vor primi daruri minunate pentru munca lor.

D: Vrei să spui că aceste ființe micuțe de energie vor veni pe Pământ ca să ajute? (Da) Cum vor face asta? Vor rămâne pe Pământ ca forme de energie luminoasă?

L: O parte din ele vor rămâne așa cum sunt, altele vor avea abilitatea de a intra în corpurile multor oameni. O ființă de lumină va avea abilitatea de a intra în zece corpuri umane în același timp și va putea să lumineze acel corp ca să permită un progres de gândire și o creștere spirituală care până în acest punct a fost imposibilă.

D: Vor intra în corpurile oamenilor care trăiesc acum pe Pământ, care sunt ocupate de un alt spirit?

L: Da. Ei nu vor încălca nici o lege naturală și nu vor prelua controlul asupra corpului. Vor fi doar o particulă de lumină care va lumina corpul fizic și-i va permite să crească.

D: Credeam că vrei să spui că vor intra ca un suflet și vor trăi o viață, începând de la faza de bebeluș.

L: Nu. Nu, așa ceva nu este posibil. Aceste ființe de lumină sunt atât de ușoare, de luminoase și de evoluate încât nu mai au nevoie să experimenteze o existență fizică. Nu au fost construite pentru a face așa ceva. Sunt dincolo de acest concept. Ele nu sunt un suflet așa cum credeai. Sunt ființe de lumină evoluate din Dumnezeul întregii creații, din Sursă.

D: Dar și sufletele noastre au evoluat din Sursă.

L: Da. Asta este adevărat. Dar există multe surse diferite care derivă din Unul. Și toate au fost făcute cu scopuri diferite. Dar toate fac parte din același Unu.

D: Dar dacă intră în corpul uman pentru scurtă vreme și nu-l posedă și nu-l preiau, și fac asta doar ca să ne ajute, acest lucru este permis de către legile universului? Mă gândeam că sufletul este gardianul trupului. Altceva are permisiunea să intre în corp?

L: Da. Pot intra dacă s-a convenit asupra acestui lucru înainte. Aceste ființe de lumină sunt atât de pure încât nu-și vor impune voința asupra altcuiva. Există multe suflete care așteaptă cu nerăbdare ajutorul lor.

D: Această permisiune este dată în mod conștient de către cel care primește ființa respectivă în corp?

L: Nu. Permisiunea este dată la alt nivel.

D: Deci individul conștient nu știe ce se întâmplă?

L: Afirmația este corectă. Oamenii își dau seama la nivel conștient că s-a schimbat ceva, dar nu știu exact ce anume. Pe măsură ce acceptă această influență în starea conștientă și permit să aibă loc evoluția, ei vor găsi răspunsul și în cele din urmă vor ști ce-ți spun eu acum. La început vor avea doar senzația că ceva s-a schimbat, că li s-au schimbat tiparele de gândire. Își vor pune întrebări despre asta și vor avea sentimentul puternic că este iminentă o schimbare, dar nu vor înțelege de ce și cum.

D: Acest lucru nu se va petrece cu fiecare om?

L: Nu. Doar cu unii oameni. Iar aceștia îi vor atrage și pe ceilalți la același mod de a gândi. Dar unii vor alege să facă altceva. Unii nu vor dori să se schimbe. Se vor lupta cu vehemență și vor produce multă durere și necazuri. În final însă cei negativi vor fi copleșiți de cei care vor dori să facă tranziția. Și vor fi obligați să plece, pentru că altminteri vor fi nefericiți în lumea care se va construi aici.

D: Aceştia sunt probabil oamenii care nu au făcut o înţelegere cu fiinţele, ca să intre în corpul lor.

L: Nu. Vreau să fie clar că aceste fiinţe de lumină nu vor interfera cu corpul omului, cu sufletul omului, cu scopul pentru care omul îşi trăieşte această viaţă. Ele sunt aici doar ca să permită să aibă loc o anumită creştere. Nu sunt aici ca să schimbe nimic din ce a fost prestabilit.

D: Așa ceva ar fi o încălcare a liberului arbitru al omului.

L: Afirmația este corectă. Ele sunt doar o scânteie care le va permite oamenilor să traverseze prăpastia și să o închidă o dată pentru totdeauna, astfel încât să fie stopată această alunecare continuă spre primitivism.

D: Acesta este motivul pentru care aceste fiinţe vin în formă de spirit, ca să spunem așa, pentru că oamenii nu au reușit să se descurce singuri?

L: Corect.

D: Alte fiinţe au încercat să ajute în multe feluri, așa cum ai spus, dar uneori s-au prins în fizicalitatea planetei și au eșuat în multe feluri.

L: Da. De aceea au fost create aceste ființe de lumină.

D: Ca să îndeplinească această sarcină într-un mod diferit.

L: Da. Aceste ființe nu au alt scop de a fi aici.

D: Acesta este motivul pentru care Bartholomew trebuie să le învețe istoria Pământului?

L: Da. Ele trebuie să știe de câte ori s-a întâmplat această recădere în primitivism. Ele trebuie să înțeleagă foarte bine natura umană, ca să n-o încalce în vreun fel. Elementul uman trebuie să facă singur ceea ce este de făcut, să-și realizeze singur evoluția.

D: Atunci când ele intră, ca să spunem așa, în corpul uman și în viața omului, omul trebuie să fie mai deschis? (Da) Acest lucru se face într-un anumit mod? Mă gândesc că o ființă umană are anumite sisteme naturale de apărare, la nivel subconștient.

L: Da. Tranziția oamenilor se va face foarte simplu. Tot ce este necesar este dorința de a crește. Nu e vorba de a intra în om în sensul de a prelua, ci este mai degrabă o unire, un adaos, o combinare, un element care este adăugat. Care sporește, dar nu diminuează.

D: Da. Asta pare a fi în regulă, dacă lucrurile nu pot fi descâlcite altfel. Mai

sunt și alte spirite sau ființe care își fac planuri să vină pe Pământ, ca să ne ajute?

L: Pentru moment ei stau și așteaptă, în general. Consiliul speră că odată ce ființele de pe Pământ au evoluat, vor pleca în multe locuri și vor reveni. Schimburile dintre Pământ și alte planete se vor accentua. Se va deschide o rețea de comerț. Și politica se va deschide, nu va mai fi ascunsă. Pământul va deveni un loc mai deschis, care să poată fi vizitat.

Când am primit aceste informații la începutul muncii mele, mi s-au părut foarte complicate. Dar de-a lungul anilor, ele au fost confirmate în multe alte sesiuni cu oameni cu care am lucrat, de pe tot globul.

SECȚIUNEA DOI

Continuare la „Custozii”

Capitolul 4

TRANSCRIERILE CU JANICE, CARE AU FOST OMISE

Când scriam cartea Custozii, mi-am concentrat cercetarea pe fenomenul OZN şi pe cazurile în care se presupunea că au existat răpiri ale oamenilor de către extratereştri. Eu am început, ca majoritatea investigatorilor, cu cazuri simple de aterizări de OZN-uri, de oameni care au vazut OZN-uri şi cazuri de răpiri. Cartea urmărea munca mea de cercetare de la simplu la complex, aşa cum am progresat de-a lungul timpului. Ultima secţiune a cărţii se referă la munca mea la sfârşitul anilor 1980 şi începutul anilor 1990, cu o femeie tânără care locuia la Little Rock, în Arkansas. Ea mi-a oferit o mulţime de informaţii valoroase, care mi-au permis să descopăr că extratereştrii nu veneau pe Pământ doar de pe alte planete şi galaxii, ci şi din alte dimensiuni. Unele din conceptele pe care mi le-a oferit mi-au deschis mintea, pentru că nu mai fuseseră prezentate de alţi scriitori.

Atunci când am lucrat cu Janice, s-a petrecut un fenomen ciudat. Începusem deja sesiunea şi ea se afla în cel mai adânc nivel de transă (la nivelul somnambul), când deodată personalitatea ei a dispărut şi au apărut alte entităţi, care au început să vorbească prin ea. Aceste entităţi erau adesea fiinţe de la bordul unor nave spaţiale, care o luaseră pe Janice pe nava lor, în trecut. Acest fenomen ciudat s-a petrecut şi cu alţi oameni cu care am lucrat, ca şi cum se stabilise un fel de canal direct prin care comunicam cu aceste fiinţe. Informaţiile care au venit prin Janice erau atât de ample, încât au umplut cea mai mare parte din cartea Custozii. Aceste fiinţe răspundeau la orice întrebare le puneam şi îmi ofereau informaţii despre o mare varietate de subiecte.

Îmi făceam de acum griji că această carte, Custozii, se va dezvolta într-un volum uriaș și știam că o parte din informații vor trebui lăsate la o parte. Am descoperit că în anumite părți ale sesiunii Janice părăsea subiectul OZN-urilor și al navelor spațiale ca să exploreze lucruri noi mai complicate, și concepte metafizice complexe. Nu mai comunicam doar cu ființe care conduceau nave spațiale și făceau experimente în cadrul proiectului Pământ. Se pare că începusem să contactăm ființe mai avansate pe care aeronauții le cunoșteau, dar pe care noi nu le știam. M-am hotărât atunci să șterg aceste porțiuni din carte, astfel încât volumul să păstreze intenția originară și concentrarea asupra extratereștrilor.

Am adunat informații vreme de mai mulți ani în timpul regresiilor normale, care traversau pragul în zona paranormalului, cu care nu eram familiarizată. Ca să rămân fidelă intenției cărții pe care o scriam atunci nu am inclus aceste concepte, dar știam că nu pot să distrug aceste informații doar fiindcă nu le înțelegeam, așa încât le-am pus la o parte gândindu-mă că atunci când înțelegerea mea se va lărgi, aceste lucruri se vor dovedi a fi de mare valoare. Nu știam dacă și când marele public va fi capabil să înțeleagă aceste lucruri, așa încât m-am hotărât să scriu o carte separată care să se ocupe doar cu aceste informații, în speranța că există oameni care vor dori să își expansioneze mintea. Cu siguranță aceste lucruri mi-au extins mie mintea și mi-au reordonat tiparele de gândire. Oricând începeam să mă simt plină de mine, mulțumită că am adunat aceste informații și că am formulat o modalitate de înțelegere a felului în care funcționează universul, „ei” îmi strecurau subtil informații noi care îmi expansionau și mai mult conceptele și făceau ca minte mea să exploreze noi direcții. „Ei” au făcut întotdeauna acest lucru într-un mod delicat, hrănindu-mă cu lingurița puțin câte puțin, ca să nu mă sperii și ca să pot digera următoarea bucățică greu de înțeles. Aș fi putut să refuz și să spun că nu vreau să-mi fie provocate credințele, să spun că mă simt confortabil cu teoriile mele și că nu vreau să mi se răstoarne raționamentele, dar eram mult prea plină de curiozitate ca să fac așa ceva. Totdeauna vreau să știu ce este după următoarea curbă de drum, în călătoria mea captivantă. Iar dacă nu înțelegeam ceva, poate că există oameni care vor înțelege. Explorările mele erau ațintite către cei cărora le place să își curbeze mintea ca un covrig. Cărțile mele sunt făcute pentru a provoca oamenii să gândească.

***

Sesiunile cu Janice s-au petrecut la sfârşitul anilor 1980 şi la începutul anilor 1990, când eram profund implicată în scrierea cărţilor despre Nostradamus. În anul 1986 mi s-a cerut să devin investigatoare a fenomenului OZN Arkansas şi am fost pentru prima dată expusă la acest subiect fascinant. Toate acestea sunt relatate în cartea Custozii. Călătoream în mod regulat din căsuţa mea în munţii din nord-estul statului Arkansas la Little Rock, ca să lucrez cu două femei care s-au dovedi a fi clienţi excelenţi, care îmi ofereau informaţii minunate. Drumul dura patru ore şi din acest motiv încercam să fac cât mai multe sesiuni posibil, când mă aflam acolo.

Stăteam acasă la prietena mea Patsy unde nu mă deranja nimeni în dormitorul de la etaj, unde făceam sesiuni de hipnoză. Janice a venit acolo şi am încercat să fac mai multe sesiuni într-o singură zi. Într-una din călătoriile mele am constatat că era prea mult 3 sesiuni pe zi, atât pentru mine cât şi pentru persoana cu care lucram, pentru că sesiunile durau până târziu în noapte. După aceea am încercat să vedem cât putem duce, fără să ne supraîncărcăm.

În această sesiune din anul 1990, intenţia noastră era să explorăm un eveniment în care Janice constatase lipsa unei perioade de timp din viaţa sa. Acest incident se petrecuse cu o lună înainte. Fusese invitată la o cină cu mai multe prietene sâmbătă după-amiaza, la o cabană în afara localităţii Little Rock. Şi-a telefonat prietena înainte de a pleca de acasă pentru a se asigura că nu uitase nimic, apoi a ieşit pe autostradă. Când a ajuns la prietena ei, aceasta era foarte nervoasă. Petrecerea se terminase şi oaspeţii plecaseră. Prietena ei i-a spus: „Măcar ai fi putut să-mi telefonezi şi să-mi spui că întârzii!”. Janice nu ştia despre ce era vorba, până când a descoperit că dispăruseră patru ore din timpul său, din momentul în care plecase de acasă.

Acest incident seamănă cu un altul prezentat în cartea Custozii, în care au

dispărut câteva ore din conștiința clientei, care trebuia să ia prânzul cu mai multe persoane. Acest lucru i-a creat mari probleme în viața socială. Janice ajunsese în punctul în care evita să mai facă aranjamente sociale ca să nu mai fie pusă în situații jenante, în care să explice astfel de ciudățenii prietenilor. Situația era cu atât mai dificilă, cu cât nici ea nu înțelegea ce se întâmplă. Așa încât am început să lucrăm cu acest incident din anul 1989, și ea a descoperit că a fost luată cu mașină cu tot de pe autostradă. După incident a fost depusă înapoi de unde fusese luată într-o stare de confuzie, fără a fi conștientă că lipseau câteva ore din viața sa.

În runda noastră de lucru, am descoperit că Janice lucrase cu extratereștrii toată viața, fără ca mintea sa conștientă să știe acest lucru. Experiențele ei au progresat de la experimente timpurii de reproducere, până la a participa la cursuri complicate la bordul minunatei și enormei „Nave Mamă”, unde putea studia orice subiect din univers. Aceste învățături nu erau disponibile minții sale conștiente. Erau păstrate în subconștient, până la momentul potrivit în care să poată ieși la suprafață. O parte din ea știa că i se întâmplaseră lucruri importante la un alt nivel, dar acest lucru nu o ajuta să-și clarifice confuzia din starea normală de trezire.

Am început sesiunea folosind cuvântul cheie care a adus-o imediat într-un nivel de transă adâncă. Am pus-o apoi să revină în ziua în care s-a petrecut incidentul cu timpul lipsă.

A retrăit detaliile pregătirii dinainte de a pleca de acasă, dar avea un sentiment de îngrijorare, ca și cum simțea că se va întâmpla ceva. Citez: „Pot simți prezența prietenilor mei. Au fost în preajmă în ultimele zile. Aveam un fel de premoniție. Știam că va trebui să fac ceva cu ei, dar nu vroiam să se întâmple asta în timpul petrecerii, pentru că nu doream să fiu expusă. Era ceva privat, nu doream să devină o scenă de senzație, pe care să o comenteze oameni care nu înțelegeau nimic. Așa că nu doream să plec de acasă, știind că urmează să am o experiență cu ei. Se apropia, dar nu știam când va fi. Așa că mă gândeam că mai bine rămân acasă și las să se întâmple lucrurile în timp ce sunt singură”.

Aceste sentimente erau la nivel subconștient, pentru că în starea de trezire Janice avea senzații de neliniște în preajma unui astfel de eveniment, dar nu știa de unde veneau și ce însemnau ele. Conexiunea era întotdeauna neclară, pentru că se întâmpla la un alt nivel, inaccesibil minții sale din starea de veghe. Doar ulterior va reuși să asocieze această stare de neliniște cu episodul timpului lipsă.

A părăsit casa, dar tot se simțea îngrijorată. „Începeam să am senzații stranii. Experiența îmi spunea că este în regulă să conduc așa, că nu trebuia să îmi fac griji cu privire la vreun accident sau lucruri de genul ăsta. La început mă temeam că nu pot conduce. E oarecum înspăimântător să nu știi ce și cum se va întâmpla”. Nu condusese mașina prea departe pe autostradă, când a șoptit: „Oo, iată-i!” Expresia ei facială arăta că se întâmplă ceva.

J: (Cu admirație): Este o nava uriașă chiar în fața mea. E deasupra mea. Mă uit la ea și mă întreb: „La care intrare?” Mă aflam pe autostradă doar de un minut sau două și iat-o deja.

D: Vezi și alte mașini în jurul tău?

J: Știu că sunt și alte mașini, dar e ca și cum n-aș fi decât eu, ca și cum m-aș afla într-o bulă în propriul meu spațiu, care este separat de spațiul celorlalte mașini.

Am mai explorat acest fenomen, în care clienții se simțeau separați de lumea exterioară când se produceau astfel de evenimente. În cartea Custozii, nimeni din jur nu părea să vadă ce se întâmpla cu ei. Am descoperit că așa ceva este o experiență individuală, invizibilă pentru cei care nu sunt implicați.

J: Am mai văzut nave mari, dar aceasta este colosală! Wow! (Era copleşită). E de culoare gri, ca cerul într-o zi înnourată. Nava are diferite aranjamente de linii şi ferestre, şi pare a avea câteva etaje înălțime. Este uriașă!

D: Apoi ce s-a întâmplat?

J: M-au luat. (Nu înțelegeam). Vâjj! Cât ai pocni din degete. Apoi puf! S-a întâmplat instantaneu, repede ca gândul. Într-o clipă eram pe autostradă, apoi nu mai eram. Eram sus în navă.

D: Au luat și mașina? Se află și ea sus pe navă?

J: O da!

D: Spune-mi ce vezi?

J: Văd că aici se află un oraș întreg, atâta e de mare. Am lăsat mașina acolo şi am plecat cu ei. Ei te așteaptă și te duc unde trebuie să mergi. Locul ăsta e atât de mare încât te pierzi în el. Nici nu ai putea să îți găsești drumul înapoi, atât de mare este.

Escorta a condus-o până au ajuns la un aparat ciudat. „Era înclinat. Semăna cu un scaun, dar nu era cablat. Mă uitam în jur, căutând firele”. Apoi a tras deodată aer adânc în piept și părea să nu se simtă confortabil. Puteam să văd că experimenta ceva intens și neobișnuit, ce părea să-i taie respirația. „Cum funcționează mașinăria asta? Se mișcă atât de repede.”

Mi-a spus că a amețit, așa încât i-am dat instrucțiuni care să-i diminueze senzațiile fizice. Timp de câteva secunde a descris senzația de a se mișca foarte repede şi literalmente trebuia să încerce să-şi recapete suflul. Toată această experienţă a fost punctată de exclamații. Nu a reușit să descrie cum arăta zona deasupra căreia zbura, pentru că vedea doar niște culori neclare și era oricum copleşită de senzațiile fizice pe care le experimenta.

J: O Doamne! Ooo, e atât de repede! Corpul meu se simte ciudat! (Un râs aproape isteric). O, simt furnicături peste tot.

Am continuat să-i dau sugestii pentru o stare de bine, în timp ce ea respira adânc. Am încercat să o duc înainte, pentru a ajunge într-un loc unde aceste senzații dispăreau. După câteva secunde, respirația i-a revenit la normal. Următoarea afirmație m-a surprins:

J: (În șoaptă): Vorbești prea tare. Vorbești prea tare!

M-am mirat. Nu vorbisem mai tare. Nu vorbesc niciodată tare, pentru că ar putea rupe starea de transă a pacientului.

J: E ca un megafon.

Ofta și gemea, încercând să-și revină după călătoria nebună. I-am dat instrucțiuni să-mi perceapă vocea într-o manieră normală.

J: Mulțumesc! Era ca un megafon cu volum maxim, acum un minut.

D: Ce vezi când ai încetinit?

J: Încă nu s-a încetinit, în mintea mea. Fizic e încet, dar mental e încă prea repede.

D: Lucrurile revin la normal, pentru că nu vrem să simți nici un fel de disconfort.

J: Nu este disconfort, nu mă înțelege greșit. Poate că este necesar să simt aceste lucruri. Particip pentru că vreau să o fac. Nu este disconfort, este o experiență. Aici nu pot să experimentez disconfort. O Doamne, a fost atât de repede! Vezi tu, trebuie să mergi repede, ca să depășești viteza luminii.

D: Dar nu-ți va deranja corpul fizic?

J: Corpul fizic s-a adaptat. Nivelul său de toleranță a fost recalibrat.

Respira din nou cu greutate. Apoi părea ca s-a înfierbântat și se foia ca și cum dorea să iasă de sub covertură. Am ajutat-o să se dezvelească. Uneori se întâmplă astfel de lucruri, care indică o fluctuație a energiei. Uneori persoana poate trece de la cald la rece și invers. A trecut prin câteva secunde de disconfort și de alternanțe extreme de temperatură, ca și cum încă mai simțea accelerarea. Încercam să o duc la sfârșitul călătoriei, pentru a putea continua povestea. După câteva secunde în care i-am dat sugestii a respirat adânc, s-a relaxat și a început să facă mișcări grațioase cu mâna.

D: De ce faci aceste mișcări?

J: (Încet): Este un salut.

D: Pe cine saluți?

J: Salut o ființă pe care o văd.

A continuat să facă mișcările cu mâna aproape reverențios, indicând că în fața sa se găsea cineva care făcea aceleași mișcări. Aproape uitase de existența mea, atât era de concentrată. Trebuia să o fac să vorbească din nou. Am rugat-o să îmi descrie acea ființă.

J: Ființa se află într-o zonă luminată, dar are un corp care nu pare a fi fizic. Lumina e foarte strălucitoare și remarc absența culorii. Aș putea spune că e cea mai strălucitoare lumină pe care am văzut-o.

D: Vorbește cu tine?

J: Da. Îmi dă explicații și instrucțiuni.

D: Poți să repeți ce spune?

J: Dar eu nu o aud. (Un oftat de frustrare). Nu se exprimă în cuvinte. E ca și cum ai vedea cum vine praful și ai simți cum intră în tine. E mai mult decât prin creier. E mai mult.

Am primit scrisori de la mai mulţi cititori care au avut astfel de experienţe stranii, de a primi informaţii prin simboluri care par să le intre direct în creier. Asta se întâmplă uneori în timp ce vezi un OZN sau după. Alteori se întâmplă când persoana stă întinsă pe pat şi apar simboluri geometrice care le intră în creier, printr-o rază de lumină care intră pe fereastră. Am primit multe astfel de rapoarte şi nu le mai pot ignora ca fiind o simplă fantezie. Acest lucru a fost relatat şi în cartea Custozii, în care arăt cum extratereştrii transmit informaţii foarte repede, la nivel celular. Ei au spus că informaţiile pot fi accesate de mintea conştientă în viitor atunci când va fi nevoie, dar persoana nu va şti de unde au venit.

D: Ştii la ce se referă instrucţiunile?

J: (Oftează) E prea repede ca să mai ştiu.

D: Poate că acesta este unicul mod în care pot fi transmise multe informaţii, foarte repede. Poate că intră direct în corp şi minte.

J: Sunt peste tot. Mă simt ca un burete.

D: Te simţi confortabil în prezenţa acestei fiinţe?

J: Mă simt foarte smerită. Am cerut să o pot vedea şi s-a transformat într-o

persoană. Lumina poate fi o persoană, dacă vrea. Poate fi orice. O! Stă în fața mea și arată ca o persoană. (Cu admirație și respect). Arată ca o ființă umană, dar e diferită. Poate fi ca o lumină catifelată. Pielea ei este moale. O ființă de lumină, ca un bec din sticlă mată.

D: Vrei să spui că fața și corpul arată ca și cum ar fi făcute din lumină? (Da) Și strălucește din interior?

J: Da. Am întrebat-o: „Ești făcută din lumină? Asta e tot ce ești? Doar o lumină?" Și atunci a căpătat formă, chiar în fața ochilor mei. Am fost copleșită când am văzut că se întâmplă asta, când am văzut că lumina se poate transforma într-o persoană.

D: Poți să o întrebi cine sau ce este?

J: Sunt atât de copleșită încât nu îmi vine să întreb. Ca și cum aș ști că trebuie să păstrez tăcerea. (Părea a asculta ceva) Lucrurile doar ți se întâmplă iar dacă spui ceva, ai face o gălăgie lipsită de respect. Poți să vorbești, dar nu așa cum suntem noi obișnuiți. Doar permiți să se întâmple ceea ce trebuie să se întâmple, pentru că întotdeauna are un sens și are legătură cu ceva.

D: Bine. Atunci hai să mergem mai departe. Poți să treci mai departe peste această secvență. Asta e tot ce s-a întâmplat? Doar ai stat în prezența acestei ființe și ai absorbit informații?

J: Nu. Am mers într-un alt loc.

D: Te-ai ridicat din scaun?

J: Nu eram aşezată pe un scaun. Nu ştiu unde s-a întâmplat asta, dar am plecat să vizităm planeta sau orice era locul ăla. Nu ne mai aflăm pe navă.

Se pare că scaunul a scos-o de pe navă și a dus-o în altă locație (în altă dimensiune?).

J: (Cu un oftat mare): E foarte multă lumină peste tot, aproape că mă dor ochii, atâta strălucire este. E foarte multă liniște. Am făcut un tur al orașului. Ne mișcam într-un mod interesant, în sensul că nu păşeam, doar ne mişcam. Nu văd cabluri nicăieri. Caut cablurile. (Chicotește) Înaintăm fără zdruncinături. Doar ne mișcăm prin aer.

D: Spune-mi ce vezi în timp ce te duce în acest tur de prezentare.

J: Nu ştiu. (Era frustrată când încerca să explice ce vedea, pentru că nu avea concepte prin care să descrie priveliștea). În jur e lumină, e ca şi cum te-ai mişca prin lumină, apoi se transformă, pentru că există zone de lumină. Apoi intri în ea dar nu devine solidă, doar se schimbă în altceva, într-o anumită zonă. Merg în altă zonă și e diferită.

D: În ce se transformă?

J: (Întâmpină dificultăți de exprimare): E ca și cum conduci într-o viteză, schimbi și ești în altă viteză și e altfel.

D: Te referi la clădiri sau la obiecte?

J: Nu sunt clădiri. Ei locuiesc în ele, dar nu sunt clădiri.

D: Îți arată locurile în care locuiesc în această lumină?

J: Lumina este sumarul a..... Of, nu pot să explic toate astea!

D: Poți să descrii una din ele?

J: Nu pot, pentru că nu știu cum arată. Nu am mai văzut așa ceva înainte.

D: Ei bine, eu mă gândesc la o casă sau clădire ca la un container care are

pereți (Expresia sa facială arăta că nu este de acord). Nu arată așa?

J: Nu. Casa e ca lumina care se transformă într-o persoană. Atunci știi că este lumină. Nu pot să descriu.

D: Poți să rogi pe cineva de acolo să dea răspunsurile? Sunt sigură că au răspunsurile. Poate că tu nu ai vocabularul pe care au să-l folosească ei ca să explice. (O pauză lungă)

Așa decurg lucrurile în astfel de împrejurări. Când am nevoie de o explicație de la un client pe care aceasta nu o poate oferi, dacă cer ajutor, vine altă entitate.

J: Nu a venit timpul să înțelegeți.

D: Poate să spună de ce ți-a arătat toate aceste lucruri?

J: Acesta e primul pas.

D: Primul pas a ce sau către ce?

J: Nu știu.

D: Poate să spună?

J: Nu a venit timpul.

D: Aceste loc nu se află pe Pământ, nu-i așa? (Nu) E pe o altă planetă?

J: Ei nu le numesc planete.

D: Atunci cum le numesc?

J: Nu pot să spun acum.

D: Este fizic?

J: Ce vrei să spui?

D: Mă gândeam că Pământul nostru este solid din punct de vedere fizic. Îl poți atinge (un oftat adânc). Sau este diferit?

Vocea s-a schimbat. A devenit mai spontană spre deosebire de vocea lui Janice, care părea confuză şi ezitantă. Era o voce cu autoritate. Poate că acum voi primi răspunsurile pe care le doream. Era genul de voce care mai dăduse răspunsuri şi altădată. Era subconştientul ei? Sau poate mintea altei fiinţe?

J: Este o realitate diferită, dintr-o altă dimensiune. Nu se consideră a fi solidă. (Este confuză)

D: Deci este diferită, dar totuşi este reală. (Da) Dar fiinţele care locuiesc aici au nevoie de trupuri? (Nu) Acela era un trup care i s-a arătat lui Janice?

J: Da, i s-a arătat un corp. Putem arăta un corp, dar nu este o formă pe care o menţinem tot timpul.

D: Nu este un corp solid ca al ei, un corp fizic. (Nu) Asta e din cauză că nu aveți nevoie de un corp?

J: Afirmația este corectă.

D: Încerc să înțeleg. Locul acesta unde vă aflați, se află într-o stare mai înaltă de evoluție?

J: Se află într-o stare mult mai înaltă de evoluție.

D: Mi s-a mai spus despre dimensiuni. Stările spirituale în care merg oamenii când părăsesc corpul fizic de pe Pământ. Este așa sau este diferit?

J: Este așa.

D: Dar este mai evoluat decât ceea ce mi s-a spus mie.

J: Nu înțeleg întrebarea ta.

D: În munca mea, oamenii mi-au raportat că atunci când părăsesc dimensiunea fizică, cu alte cuvinte când mor, spiritul sau esența lor se mută la alte nivele. Uneori aceste nivele seamănă cu Pământul, dar se află într-un spectru diferit. Apoi pe măsură ce mergem mai sus, uneori obiectele sau cum vrei să le numești, se transformă. (Ea dădea din cap ca și cum nu ar fi fost de acord). Nu este așa?

J: Am putea spune că unele funcţii sunt aceleaşi şi că proprietăţile indicate se aplică la nivelele de care ai devenit conştient, dar în acest punct definit al fiinţei nu mai ai nevoie de o casă, nu mai ai nevoie de un trup, pentru că existenţa este la un nivel foarte diferit. (Cu blândeţe) Terminologia este...

D: Știu că este dificil să găsești cuvinte. Să vedem. Vibrație? Frecvență?

J: (Cu siguranţă în glas): Termenul „vibraţie” este corect, e un element la care vă puteţi relaţiona, aşa încât îl vom folosi. Este un pas înainte dacă reuşiţi să înţelegeţi măcar parţial şi trebuie să comunic pe limba voastră, dar acest lucru nu poate fi explicat prin cuvinte.

D: Limba nu este suficientă, mi s-a mai spus asta și înainte.

J: Aş putea face asta în altă manieră, dar nu o voi face în acest caz.

Mi-au mai arătat şi altă dată că puteau să comunice direct prin mine (printr-un fel de channeling), dar eu am preferat această metodă, ca să pot rămâne un reporter obiectiv. Sau poate se referea la metoda de a-mi transmite simboluri direct în minte. În cazul meu, această metodă ar fi limitat abilitatea mea de a extrage în mod obiectiv informaţii, pentru a le transmite celorlalţi. Poate că aş fi reuşit să înţeleg ce vroia să-mi spună, dar nu aş fi reuşit să transfer cunoaşterea

către ceilalţi.

J: Limbile te limitează foarte mult. Genul de comunicare folosit de noi este foarte diferit față de limba vorbită.

D: Janice spune că a primit o mulţime de informaţii, care curgeau în ea ca într-un burete. Așa comunicați voi?

J: Aceasta este doar o metodă foarte intensă și complexă de asimilare a informaţiilor.

D: Ce alte metode mai folosiți?

J: Cred că ți-a vorbit de ... simboluri. Dar acesta nu este cuvântul potrivit.

Se referea la simbolurile pe care le primise Janice, în timp ce se afla într-o stare meditativă relaxată.

D: Dar este un cuvânt pe care îl înțelegem, în modul nostru limitat. Noi am putea oare reuși să interpretăm aceste simboluri?

J: Acest lucru va fi hotărât de către altcineva. Eu nu o pot face.

D: Poţi să îmi spui de ce îi transmiţi aceste informaţii?

J: Acest lucru nu este permis acum. Trebuie să te cunosc mai bine.

D: Este în regulă, din punctul meu de vedere.

J: Iar ea trebuie să fie pregătită să primească acest răspuns.

D: Da. Pentru că adeseori, dacă auzi lucruri pentru care nu ești pregătit, te poate tulbura destul de tare.

J: Corect.

Vocea a continuat apoi să vorbească, dar tonul s-a schimbat. A devenit mai profund și mai masculin decât vocea normală a lui Janice.

D: Îi transmiteţi aceste informaţii la nivel subconştient?

J: Informaţiile nu au nimic de a face cu subconştientul şi au totul de a face cu subconştientul. Adică atunci când îţi vorbesc depre sinele oamenilor, vorbim în termeni de subconștient, conștient fizic, non-fizic și despre întreaga stare a fiinţei.

D: Deci e mult mai complicat și mai vast decât putem înțelege.

J: Probabil.

D: Acestea sunt informații pe care ea va trebui să le cunoască mai târziu?

J: În mod cert.

D: O vor ajuta în viața ei de pe Pământ?

J: În mod cert.

D: Îi vor ajuta pe alți oameni?

J: În mod cert.

D: Vom avea permisiunea de a împărtăși aceste informații mai târziu?

J: Ele vor evolua și vor fi transmise, dar se va întâmpla la momentul potrivit. O parte din ele vor curge în mod normal. Accesarea va fi permisă pentru o parte din ele. Răspunsul la întrebarea ta este că probabil da, le vei putea împărtăși, dar nu acum.

D: În regulă. Eu am multă răbdare. Intenționez să prezint aceste informații în formă scrisă, să le transmit altor oameni ca să îi ajute.

J: Aceste lucru va fi determinat de mulţi alţi factori. Nu pot răspunde afirmativ la întrebarea ta, pentru că răspunsul va fi decis de rezultatul diferitelor interacţiuni planetare şi dimensionale.

D: Mă gândeam că dacă ar ajuta oamenii de pe Pământ, poate că vom primi permisiunea de a explora aceste lucruri.

Vocea avea acum un timbru nu doar masculin, ci şi bătrân şi înţelept. Vocea rostea cuvintele cu grijă şi exactitate. Din când în când apărea câte o pauză şi mormăia ca şi cum căuta termenul potrivit. Era singura dată când apăreau sincope în discurs. Mă simţeam ca şi cum mă aflam în prezenţa unei entităţi care avea o mare înţelepciune.

J: Există şi vor exista întotdeauna oameni pe care aceste informaţii nu-i vor ajuta. Din contra, le-ar face rău. Când spun că le-ar face rău, mă refer la faptul că ei nu vor fi niciodată gata să ştie sau să asimileze ce încerc să transmit. Din acest motiv informaţiile nu pot fi prezentate decât prin anumiţi oameni rar întâlniţi, care sunt capabili să asimileze şi să integreze informaţiile în fiinţa lor, şi nu găsim mulţi oameni din aceştia pe planeta voastră. De aceea este imperativ să înţelegi importanţa protejării informaţiilor pe care le primeşti, din acest moment în viitor, poate pentru totdeauna.

D: Crezi că voi ajunge la punctul în care voi putea dezvălui aceste informaţii altădată?

J: Acest lucru se va decide pe măsură ce continuăm. Nu am libertatea de a

discuta cu tine multe lucruri, în acest punct din interacţiunea noastră. Dar asta se întîmplă şi din cauză că am dificultăţi de comunicare. Este problema mea. Comunicarea s-ar putea face şi în altă manieră, dar înţelegem că ai nevoie să rămână aşa. De aceea trebuie să înțelegi de ce ezit şi mă bâlbâi. Îmi este foarte dificil să-mi încetinesc nivelul de vibraţie şi să formulez cuvinte într-o limbă. De aceea îmi este greu să interacţionez cu tine. Vom reuși să construim o comunicare reciproc confortabilă, dacă ne vom mai întâlni.

D: Crezi că e un lucru înțelept să comunicăm doar în această manieră? Prin altă persoană?

J: Da, este bine în prezent. Aș putea comunica cu tine chiar acum în altă modalitate, dar nu o voi face pentru că nu ar avea nici o valoare pentru tine, dacă nu vei auzi cuvintele.

D: Acesta este modul în care trebuie să comunic?

J: Nu este ceea ce trebuie să faci, dar este singura metodă care se potrivește scopului tău și care este productivă pentru tine.

D: Da. Cred că ar fi mai bine dacă primesc cuvintele prin altă persoană. Ar fi mai bine pentru munca pe care o îndeplinesc. Mă simt mai confortabil folosind această metodă. Înțeleg ce spui, că unii oameni nu vor înțelege niciodată aceaste lucruri, că le-ar face rău. Cu mulţi ani în urmă, mi s-a spus că informaţiile sunt ca un medicament pentru unii oameni, iar pentru alţii sunt ca otrava. Că ar putea fi înțelese și folosite într-un mod greșit.

J: În mod cert.

D: Mi s-a spus că lumea nu este pregătită să primească o parte din aceste informaţii. De asemenea, mi s-a mai spus că nu mi se va răspunde la toate întrebările, din acest motiv. Sper că îţi dai seama că eu înţeleg şi nu încerc să forţez lucrurile.

J: Da. Îmi pare rău că nu putem să-ți dăm mai multe informații în prezent.

D: Este important ca Janice să absoarbă ceea ce trebuie să știe. Va folosi cunoașterea altă dată și nu este nevoie să o știe în mod conștient.

J: Ea știe asta. Este o persoană rar întâlnită pe planeta voastră, care reușește să rămână într-o stare de siguranță și să se mențină în acest punct al infinităţii. Trebuie să fii o persoană foarte sigură de tine ca să ajungi până în acest punct și apoi să te întorci. Cuvântul „sigur” este potrivit. Acest tip de entitate poate comunica pe mai multe nivele. Acesta este doar unul din motivele pentru care această interacțiune se petrece acum. În plus, mai există și un alt factor, anume că persoana este de încredere și că are grijă să ne protejeze munca. Nu ar fi de folos să li se spună oamenilor în acest punct despre infinitate, pentru că în primul rând nu vor crede, și în al doilea rând nu vor înțelege. În al treilea rând ar interna-o pe Janice într-o instituție pentru bolnavi mintal.

D: Nu aș dori așa ceva.

J: Așa ceva nu se va întâmpla niciodată.

D: Dar cu înțelegerea mea limitată, aș vrea să știu: Vă aflați la nivelul lui Dumnezeu? La nivel de Creator?

J: În punctul infinității, da.

D: Eu am dus mulți pacienți la diverse nivele, și unii din ei vorbesc din nivele foarte înalte. Deși poate că nu există direcții, așa cum le percepem noi.

J: Direcții există doar în sensul mișcării ființei, iar termenul „mai sus” este un punct de referință față de punctul din care a venit.

D: Da, după înțelegerea noastră limitată.

J: Corect.

D: Deci acesta ar fi nivelul pe care sperăm să-l atingem

într-o zi?

J: Mai există nivele și dincolo de acesta.

D: Mai există? Atunci acesta nu este nivelul ultim.

J: Nu putem discuta despre asta în acest moment. Putem spune doar că interacțiunea la acest nivel necesită puritatea corpului, a minții și a spiritului. Astfel de interacțiuni nu se întâmplă foarte des pe planeta voastră. Ele se mai petrec dar nu sunt cunoscute, pentru că majoritatea oamenilor nu sunt capabili să conțină această cunoaștere.

D: Janice a spus că nu ascultă aceste înregistrări pe bandă de magnetofon, pe care le fac eu la sesiuni. Este mai bine ca ea să nu știe ce se întâmplă?

J: Ea știe ce se întâmplă și ți-am spus deja că ea poate să ducă ceea ce știe, pentru că a fi capabil să duci cunoașterea este cheia pentru a atinge alte stări de a fi. Atingi aceste stări în funcție de evoluția la care ai ajuns. Trebuie să înțelegi un lucru: această persoană a lucrat foarte mult, cu multe ființe. Lucrul ei cu energia OZN este doar o fațetă a ceea ce face ea. Ea nu este un om normal, deși face parte dintr-o ființă aparent obișnuită. Funcțional vorbind, calitățile sale ies cu totul din zona înțelegerii care poate fi măsurată de către știință. Trebuie să înțelegi că această persoană operează la nivel fizic, este o ființă umană fizică, dar în același timp operează în multe alte dimensiuni și nivele interdependente.

D: Ai spus că mai sunt şi alte nivele deasupra acestuia în care te afli, pe care îl numeşti nivelul infinit.

J: Este un nivel infinit.

D: Pentru mine infinitatea înseamnă „întotdeauna”, ca și cum nu mai există nimic dincolo de asta.

J: Există un punct al infinității și apoi există ceva și dincolo de punctul infinității.

D: Ea trebuie să vină în acest punct de multe ori?

J: Nu este o chestiune de a trebui să vină. Aceasta este o interacțiune necesară pentru... (Ezită căutându-și cuvintele).

D: Pentru munca sa sau pentru ce?

J: Hmm hmmm, din multe motive. În primul rând pentru confortul propriei

persoane.

D: Deci ea simte confort când vine aici? (Da) Deși este bombardată de informații și de sentimentul vitezei? (Da) Încă mai este vorba de comfort.

J: Pentru a ajunge în punctul infinității, trebuie să depășești viteza luminii. Dincolo de lumină e mai repede decât lumina. Atunci intri în alt tip de ființare.

D: Bine. Cred că am discutat destul de mult despre asta. Trebuie să am grijă cât de lungă este sesiunea, ca să nu îi facă rău lui Janice. Îți mulțumesc foarte mult că mi-ai permis să vorbesc cu tine.

J: N-ai fi vorbit cu mine dacă nu ai fi fost deja aprobată de alții din afara mea și de deasupra mea. Îți mulțumesc că ai avut răbdare în această comunicare plină de ezitări, care este dificilă pentru mine. Îți mulțumesc pentru răbdarea pe care o ai.

D: Este în regulă. Și eu apreciez că ai vorbit cu mine. Poate că în viitor vom mai vorbi, dacă dorești.

J: Poate că lucrurile vor evolua până în punctul în care vom putea purta o discuție mai profundă. Dar nu se poate acum.

D: Este în regulă. Eu am multă răbdare. Voi aştepta până va veni momentul şi între timp voi primi tot ce pot.

Am condus-o pe Janice în starea de conştiinţă diurnă. Ca de obicei, a durat mult timp până a reuşit să se ridice în şezut. De fiecare dată reuşea să vorbească cu mine, dar era atât de relaxată încât părea imposibil să se ridice şi să meargă şi trebuia să mai rămână aşezată câteva minute, apoi se clătina pe picioare, până se trezea pe deplin. Acesta părea a fi tiparul său normal de a se trezi şi nu aveam de ce să ne facem griji. În timp ce îşi revenea, am discutat o parte din sesiune. Întotdeauna avea o amnezie totală după o şedinţă de lucru.

***

După ce am mâncat şi m-am relaxat cu Patsy, ne-am întors în dormitor pentru altă sesiune. Căzusem de acord că două sesiuni erau de ajuns pentru o vizită. În trecut am avut trei sesiuni dar s-au dovedit a fi prea plictisitoare şi obositoare, mai mult pentru mine decât pentru client.

Înainte de a începe am discutat ce anume doream să aflăm. Janice încă se mai întreba despre simbolurile care îi inundaseră mintea cu o săptămână înainte. I-am explicat că entitatea întâlnită în ultima sesiune a spus că nu era acum momentul să aflăm mai mult şi că nu ni se vor da aceste informaţii. A fost dezamăgită, dar eu ştiam din experienţele trecute că nu puteai să forţezi nota. Ei vor permite curgerea informaţiilor când va veni momentul. Întotdeauna am căutat să le menţin încrederea în mine, altminteri curgerea de informaţii ar fi fost stopată.

Ne-am hotărât să explorăm un incident straniu care s-a petrecut în noaptea dinainte. Ea intrase într-o parcare întunecată, pentru a lua maşina. Când a pornit motorul, deodată a văzut ceva ce părea a fi fum sau ceaţă, care se ridica în jurul maşinii. A crezut că e ceva în neregulă cu maşina. A ieşit şi s-a uitat în jur, încercând să găsească sursa defecţiunii. Fumul s-a aşezat apoi într-o zonă din faţa autovehiculului. În centrul ei se vedea o pisică. Ultimul lucru pe care şi-l amintea este că mergea spre acel animal din ceaţă. Când a devenit conştientă, se afla iarăşi în maşină şi se pregătea să plece spre casă, câteva ore mai târziu. Ne-am decis să ne concentrăm pe acest eveniment. Am folosit cuvântul cheie şi imediat am acoborât-o într-o stare de transă adâncă, apoi am dus-o în noaptea precedentă, când pleca de la o întâlnire şi se îndrepta spre maşina din parcare. A început să retrăiască scena.

J: Încerc să văd dacă fumul vine de sub capotă. Nu are culoare de fum, dar pare să iasă de acolo. Îl văd în faţa parbrizului, pe capotă şi peste tot în faţă. Nu e gros ca un fum, ci mai degrabă vaporos ca o ceaţă. La început am crezut că se supraîncălzise motorul, dar simţeam că e altceva. Am stat acolo, am aşteptat şi m-am gândit să văd ce se întâmplă. Apoi am văzut o pisică şi mi-am spus: Ştiam eu! Am înaintat spre pisică, dar pisica nu era o pisică. Fumul şi pisica erau acolo doar ca să mă facă să ies din maşină. Când am înaintat spre pisică, deja ştiam că pisica se va mişca şi atunci voi pleca. Aşa funcţionează lucrurile. Aşa se întâmplă şi nu ştii cum va fi.

D: Ce s-a întâmplat când ai mers spre pisică?

J: S-au fixat pe mine şi m-au logat într-o frecvenţă. Te uiţi în ochii pisicii şi te acordezi la frecvenţă, ca şi cum ai trece de la a fi în prezent la o altă frecvenţă. E ca şi cum ai schimba canalul la televizor, dar o faci altfel. Apoi te afli ca pe o rază sau într-un coridor şi ştii că înaintezi, te mişti. Nu ştiu dacă este o mişcare fizică sau mentală.

D: Când te-ai logat la acea frecvență. ai văzut altceva în afară de pisică?

J: Da. S-a transformat într-un grup de ființe, care se aflau chiar în fața mea. Știam că mă mișcam către grup, dar uneori înaintez spre el, apoi mă aflu deodată pe navă. Stăteau acolo, dar nu puteau să fi stat acolo. Oricum, am înaintat spre ei ca și cum m-ar fi tras, ca și cum se întâmpla în mod automat. Apoi am auzit un sunet și am știut ce se întâmplă. M-am abandonat. Mă simțeam foarte fluidă și simțeam cum mă mișc înainte, iar ei mă așteptau să vin.

D: Cine te aștepta?

J: Era un grup întreg de ființe acolo. Nu sunt sigură dacă-i recunoșteam. Era tipul cu roba verde, pe care-l știam. Încercam să mă uit la toți, dar mă mișcam prea repede și nu mă puteam uita la toți.

D: Ai spus că printre ei era cineva pe care l-ai recunoscut?

J: I-am recunoscut hainele. I le mai văzusem și altădată. Când am fost la o întâlnire mare, mă aflam în amfiteatru și același tip stătea pe scenă și făcea o prezentare. Eram acolo dar mă aflam în stare de vapori. Dacă te uitai la ceva, vedeai acel lucru în mod fizic, apoi revenea la starea de vapori. E un alt mod de a vedea. Ne aflam cu toții în acest loc mare și el se afla acolo în fața tuturor și și-a jucat rolul foarte bine, apoi a plecat și a venit altcineva.

D: Și te gândeai că ești în siguranță să mergi cu ei, pentru că îl cunoșteai?

J: Pentru că l-am văzut şi îl ştiam. Era în regulă.

D: Și unde ai mers?

J: Nu știu unde am mers. Pluteam lungită în aer, dar nu eram pe o masă. Nu înțeleg cum vine asta, dar știu că nu mă aflu pe Pământ.

D: Poți să vezi ceva în jurul tău?

J: Nu, în clipa asta nu pot. Oricum ştiam cum arată cerul înstelat, ştiam că e acolo, deşi nu cred că se vedeau stelele noaptea trecută.

D: Poți să simți altceva în jurul tău? Poți să vezi ceva?

J: Știu că sunt acolo, ştiu că era ca un vestibul ca să ajung unde trebuia. Ei stăteau între mine şi locul unde sunt acum. Mă simt în siguranță. Trebuia să mă

întind după ce am ajuns acolo.

D: Mai e cineva cu tine?

J: Simt că mai este, dar nu-i văd. Este o lumină mare purpurie deasupra feței mele, care pulsează și se mișcă. E ca o bătaie de inimă, doar că nu e o inimă, este uriașă. Uneori totul devine verde și strălucește, cu un centru indigo iridiscent. Am văzut mult timp asta, dar nu știu ce este. Apoi în lumină au apărut diferite forme pe care nu le mai văzusem în lumina aceea până atunci. Văzusem acea lumină de nenumărate ori, dar acest lucru nu se mai întâmplase: forme, tipare (repetă cuvintele la o viteză crescândă, indicând că lucrurile se petrec foarte repede). Privesc înăuntru și integrez în mine forme, tipare, forme, tipare, tipare, forme. Tiparele și formele sunt ca niște fulgi de nea și au șase laturi.

D: Dar te simți bine? Ai un sentiment plăcut?

J: Ooo, se simte ca și cum ai toci la un examen. Știi cum e când studiezi din greu? Doar că nu trebuie neapărat să studiez, doar absorb informația, doar mi se întâmplă. (Copleșită) Ooo, Doamne, uită-te la ăla!

D: E cineva acolo care poate să ne răspundă la întrebări? Putem descoperi care este scopul acestei operațiuni?

J: Grupul stă între noi.

D: Vrei să întrebi dacă poate veni cineva să ne răspundă la întrebări? În timp ce primești în tine acele forme, ei ne pot vorbi.

J: Lumina a dispărut, formele au dispărut. Aud pe cineva vorbind, dar nu știu ce spune. Nu înțeleg ce spune.

D: Poți să ceri să vină cineva să ne ajute cu informații?

J: (Pauză) Ei nu ne ascultă.

D: O poți face mental.

J: Încerc (Cu blândețe) Nu știu ce se întâmplă (Mormăia și părea să comunice cu cineva). Se pare că sunt ocupați cu toții și vorbesc. (Mormăit) Acum sunt toți în jurul meu.

D: Și ce fac?

J: Fac schimb de informații.

D: Cu tine sau între ei?

J: Ambele.

D: În regulă. Poți să rogi mental pe unul din ei să răspundă la întrebările mele, în timp ce lucrează cu tine?

J: E greu să-i rog în timp ce se întâmplă toate astea. Se întâmplă prea multe deodată. E o mulțime de... (Confuză și copleșită) Se întâmplă atât de multe, primesc atâtea informații. Îmi vine greu să întreb. (Face mișcări cu mâinile ca și cum ar arăta la diferite persoane din jurul ei). Tipul ăsta face schimb, apoi tipul ăla face un schimb, apoi celălalt face un schimb de informații (Repetă asta iar și iar).

D: Și fac toate astea cu tine la nivel mental?

J: Nu cred că e mental. Nu știu cum se face sau ce e, dar nu se simte a fi mental.

D: Bine. Poți să treci peste etapa asta. Atunci nu ai avea mintea atât de plină. Să mergem înainte, până când s-a terminat.

J: Mă doare capul.

Suspectam că discomfortul a fost cauzat de prea multe lucruri implantate în creierul său. I-am dat sugestii ca atunci când îi ating capul, să-i dispară orice discomfort. A scos niște gemete de relaxare și ușurare. Puteam să-mi dau seama că se simte mai bine.

D: Să înaintăm în punctul în care nu mai primești atâtea informații și poți să discuți cu mine. (Un oftat prelung de ușurare). Poți ruga mental pe cineva să vină și să ne răspundă la întrebări?

J: Acum ei discută cine va vorbi cu tine. Încerc să le spun. (Trage aer în piept pe neașteptate). Ooo, a coborât o piramidă cu vârful în jos și are linii pe ea. A coborât.

D: Ce este? O lumină sau ce?

J: Nu știu din ce este făcută. Se mișcă acum. Arată mai degrabă ca în jocurile video și a coborât până la capul meu. Văd cum îmi intră în corp. Are diferite nivele. Are inele în jurul ei, așa cum un arbore are inele, doar că acum e o piramidă cu vârful orientat în jos. Merge până la un anumit punct apoi se

oprește, apoi merge iar și se oprește. E ca și cum tot corpul meu s-ar afla în ea. Se întinde în jurul meu. Îmi simt brațele ciudat, ca și cum corpul meu ar pleca, ca și cum ar dispărea. (Mi-am făcut griji pentru un moment) E în regulă, nu doare. Corpul meu dispare, se dizolvă. Ooo, doar se dizolvă.

D: Îmi poți auzi vocea mereu, acolo unde te afli. Este cineva în grup care poate răspunde la întrebări și poate explica ce se întâmplă?

J: Te rog. (Respirații adânci) În acest moment nu este posibil să răspundem la întrebările tale. Vom răspunde mai încolo.

D: În regulă. Te simți bine?

J: Da, e un sentiment bun, da. Doar că corpul mi s-a dizolvat. E complet...

Ei doreau să aștept, așa că mi-am folosit timpul ca să-i dau mai multe sugestii pentru o stare de bine.

J: (O pauză lungă) Înțelegem că dorești să primești niște informații, dar facem o

operațiune și folosim oportunitatea și libertatea apărute datorită sesiunii pe care ai inițiat-o. Este o continuare a lucrării din noaptea trecută, iar tu dorești să primești informații despre noaptea trecută, când de fapt ceea ce se întâmplă acum este o nouă dezvoltare a informațiilor pentru această persoană. Pentru a afla mai mult despre rezultatul implicării sale, trebuie mai întâi să mai lucrăm pe ea și să treacă prin acest proces.

Vocea s-a schimbat. Era întodeauna ușor să-ți dai seama când vorbea o altă entitate, pentru că schimbarea era imediată.

J: Acum am să-ți explic. Ce dorești să știi?

D: Ea dorea să afle scopul formelor și imaginilor pe care le-a văzut.

J: Este o limbă pe care nu o pot discuta cu tine în punctul unde te afli acum, dar pot să-ți spun că este o metodă de comunicare importantă pentru oameni, care se află la dispoziția lor. În acest moment este imposibil să comunicăm cu tine în această limbă, pe care nu ai înțelege-o. Vom putea face asta pe măsură ce Janice va căpăta mai multă experiență de a funcționa în această manieră. În prezent ea primește îndrumări către alte metode de comunicare pentru munca ce se va efectua în viitor. Poate că cel mai bun mod de a-ți explica aceste lucruri ar fi să-ți spunem să mergi la școală și să studiezi franceza, și atunci trebuie să mergi în Franța ca să vorbești franceza. Ea învață pentru ceea ce va face în viitor și pentru protecția sa.

D: Aceste simboluri sunt un mod de a o proteja?

J: Simbolurile sunt un mod de a proteja, pentru a nu putea comunica lucruri care nu trebuiesc comunicate la nivel uman, în acest punct din timp. Dar este important ca ele să fie imprimate, astfel încât în viitor să fie scoase la suprafața conștiinței, când va fi nevoie. Atunci imprintul se va activa: Atunci va trebui să le cunoască și să le explice, pentru că va trebui să le predea altora.

D: În viitor va putea să deseneze aceste simboluri pentru mine și să mi le explice?

J: Este posibil. În prezent nu-i pot da această permisiune. Acest lucru trebuie să decurgă dintr-un nivel de dezvoltare la care nu s-a ajuns în prezent. Puteai întreba asta în sesiunea anterioară și ai fi primit același răspuns.

D: Am întrebat și au spus că nu puteam să primesc informația atunci.

J: Atunci am să-ți dau același răspuns.

D: De asemenea, ea dorea să știe în ce scop s-a adunat aici grupul acela de ființe.

Vocea s-a schimbat din nou. De data asta părea mai plină de autoritate și mai profesionistă.

J: Am să-ți răspund eu. Fiecare membru din grup are un anumit nivel de expertiză. Este un grup de ființe pe care l-ați putea numi „crema”, adică cei mai buni din cei mai buni, care se ocupă de diverse aspecte ale dezvoltării, așa cum voi aveți programe de masterat în care predau profesori universitari. Ei nu sunt aceiași profesori care predau în anul întâi la licență.

D: Ea a spus că nu-i poate vedea pe toți, dar păreau a fi diferiți.

J: Foarte diferiți.

D: Pe unii din ei i-a recunoscut. În acest grup de persoane, tu ești cel care poate răspunde la întrebări?

J: Dacă nu sunt eu cel potrivit să răspundă la întrebări, atunci cel care va putea răspunde va păși în față, pentru că acestui grup îi face plăcere să interacționeze cu tine. Dacă în grup cineva simte că nu este potrivit să interacționăm acum, acest lucru nu se va realiza. Dacă se întâmplă așa ceva, te rugăm să înțelegi că deși fiecare membru al grupului poate să răspundă, interacțiunea nu se va face. Dacă cel care are autoritate simte că răspunsul nu trebuie dat, nimeni altcineva nu va răspunde în locul lui.

Acest lucru s-a întâmplat și când lucram cu Phil, în cartea Păstrătorii Grădinii. Atunci, un grup format din 12 entități vorbea cu mine și-mi prezenta povestea însămânțării planetei Pământ. La un moment dat au spus că nu mai au permisiunea să-mi dea informații, și păreau a fi de acord cu toții asupra acestui lucru.

D: Întotdeauna primesc ceea ce-mi oferiți. Dacă nu vreți să răspundeți, doar spuneți-mi. Există acum un mister pe Pământ, despre care mulți oameni pun întrebări. Este vorba de cercurile din lanurile de grâu din Anglia. Englezii le numesc „cercurile din lanurile de porumb”, deși de fapt e vorba de grâu și de alte cereale. Aceste fenomene s-au petrecut mai ales în ultimii ani. Poți să-mi dai informații despre asta? Cine face aceste cercuri, de ce, cum și în ce scop?

J: Pot să-ți spun că există mai multe motive pentru crearea acestor cercuri, iar motivele diferă. În diferite momente se potrivesc diferite răspunsuri. Înțelegi spiralele? (Da) Înțelegi ferestrele? (Da) La un moment dat ele sunt folosite de anumite energii, pentru a interacționa cu curenții de energie de pe Pământ. Încerc să răspund fără a fi prea tehnic. Nu pot să-ți dau toate informațiile în acest domeniu, dar pot să-ți spun că o parte din cercuri sunt făcute de nave care aterizează. Sunt făcute prin metoda de propulsie a navei, care o face să zboare. Acest lucru are de a face cu forța de gravitație a planetei voastre. Sunt implicate aici și alte forțe în afara antigravitației.

D: Dar nu toate sunt făcute de navele spațiale, nu-i așa? (Nu) Unele din ele par a crea anumite tipare. E vorba de cercuri în interiorul altor cercuri și de diferite desene.

J: Afirmația este corectă. Vorbind despre relația dintre ele... (Pauză lungă) Îmi

pare rău, eu am răspunsurile, dar ţi le voi prezenta la întâlnirea următoare. Nu o pot face acum, pentru că apare o problemă de sincronizare, ceea ce înseamnă că este important ca aceste lucruri să nu fie înţelese acum. Pot doar să spun că există un proiect la care lucrează anumiţi oameni şi aceste lucruri fac parte din acel proiect. Trebuie doar să ştii că oamenilor nu li se face nimic rău când vin la aceste cercuri. Acest lucru are legătură cu alte aspecte ale curgerii energiei. Este foarte important pentru ei să se afle acolo. Aşa cum Janice învaţă simbolurile limbii, se fac toate eforturile pentru stabilizarea straturilor fragilei planete Pământ. Aceste cercuri sunt foarte puternice şi au un efect care inversează anumite fenomene negative. De asemenea, sunt folosite ca un punct de focalizare pentru transmisiuni. Atâta pot să-ţi spun.

D: Tiparele au o semnificaţie?

J: Da, ele au o semnificaţie.

D: Are vreo semnificaţie faptul că multe cercuri au fost descoperite în jurul unor monumente străvechi, cum ar fi Stonehenge?

J: Desigur. Când te gândeşti la Stonehenge, când te gândeşti la monumentele voastre străvechi din aşa-numitele locuri sacre de pe planetă, trebuie să ştii că sacralizarea unui loc nu se întâmplă instantaneu. Energia locului se construieşte în timp, iar noi am lucrat acolo timp de secole.

D: Dar acest fenomen al cercurilor pare a fi ceva nou.

J: Fenomenul a devenit vizibil acum. Înainte nu le puteați vedea, dar ele au existat întotdeauna acolo. Acum le puteți vedea, din cauza transformărilor dimensionale care au avut loc.

D: Atunci ele existau pe Pământ?

J: Ele existau sub suprafața solului, dar recent au ieșit la suprafață. Pământul se schimbă atât de mult încât... (Oftat adânc) Transformarea planetei voastre este una din cauzele care le-a făcut să iasă la suprafață.

D: Atunci în trecut, energia pe care o generau sau funcția pe care o îndeplineau, se făcea sub suprafața Pământului? (Da) Iar acum se face la suprafață?

J: Da, pentru că lucrurile s-au schimbat.

D: Mulți oameni se gândesc că aceasta este o formă de comunicare.

J: Este o formă de comunicare. Am explicat mai devreme că sunt folosite ca un punct de focalizare pentru comunicarea vibrațională... Poate că nu am spus asta.

Vezi tu, așa se întâmplă când comunici într-o altă manieră. Noi avem tendința de a crede că toată lumea știe ce gândim. Ceea ce încerc eu să-ți spun, este că aceste cercuri sunt un punct de focalizare pentru intrarea energiei. Intrarea energiei într-un tipar, într-o spirală, se produce atunci când energia începe să vină și să alimenteze... (Întâmpină probleme în găsirea cuvântului potrivit).

D: Energia iese din locul respectiv? (Da) Este ca un efect de recul? (Da) În regulă. Ei i s-a mai spus că face parte dintr-un proiect în care este folosită energia.

În cartea Custozii, am explicat că Janice făcea parte dintr-un proiect în care energia era folosită pentru echilibrarea energiilor Pământului. În acest proiect sunt implicați mulți oameni, deși aceast lucru este complet necunoscut pentru mintea lor conștientă. Mi s-a spus că și eu făceam parte din asta și călătoriile mele mă vor duce în multe locuri din lume, pentru că era nevoie de energia mea acolo. Acest proiect nu duce la o pierdere de energie, pentru nici un participant implicat.

J: Este o fază diferită a aceluiași proiect.

D: Dar se pare că energia ricoșează. Este corect ce spun?

J: Există diferite... Pot să răspund eu la asta? (Întrebarea era rostită ca o șoaptă și în mod evident nu mi se adresa) Da. Am răspuns la asta? (Din nou exprimarea era șoptită, și de data asta nu mi-am dat seama că nu mi se adresa).

A urmat o pauză lungă, apoi a apărut o altă voce mai dulce, în mod evident o voce feminină.

J: Poate că eu ar trebui să răspund. Nu este momentul potrivit ca voi să înţelegeţi totul acum, despre acest proiect. Dar e important să ştiţi unele detalii, care vă vor fi date de către membrii acestui grup. Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le ştiţi este că există astfel de cercuri şi în Peru. Există cercuri şi în alte locuri de pe planeta voastră, dar oamenii nu îşi dau seama de acest lucru. Noi facem un efort ca să ajutăm omenirea să înceapă să cunoască alte moduri de comunicare. Există oameni cu care se poate comunica prin intermediul acestor cercuri. Cercurile de energie trec prin Pământ şi asta face parte din acelaşi proiect, dar este vorba de o fază diferită a proiectului. Un alt lucru pe care îl ştiţi este că Pământul se roteşte în spaţiu, nu-i aşa? (Da) Cum se roteşte, în ce direcţie?

D: Trebuie să mă gândesc. Merge în sens antiorar. (Ea face un semn cu mâna) În sens orar. Aha! Nu-mi aminteam partea asta.

J: De fapt nu contează dacă se roteşte într-un sens sau altul, scopul cercului este să creeze un efect opus şi astfel se generează o zonă de echilibru. Acesta este unul din scopuri. Cercurile sunt folosite ca să circule energia prin ele. Dacă ai putea vedea în altă dimensiune, ai vedea spirala. Ai putea vedea efectul rotaţiei în mişcare. Dar nu o puteţi vedea, deşi se mişcă în mod constant, aşa cum se mişcă şi un titirez în sens orar.

Oare în ce direcţie se rotesc cercurile din lanurile de grâu? Cele pe care le-am văzut eu şi la care am fost, păreau a se roti în ambele direcţii.

D: Mă gândesc la un titirez. Titirezul se rotește și se mișcă. Acestea sunt locurile unde ar atinge Pământul?

J: Poate ar fi mai bine să te gândești la un vortex.

D: În regulă. Mă gândeam că este situat în spațiul cosmic, apoi vine către Pământ și îl atinge.

J: Afirmația este corectă. De fapt, raza de energie este transmisă în centrul cercului și se rotește în afară. Îți amintești de punctul de focalizare de care ți-am vorbit? Raza se transmite în centrul cercului și se rotește.

Am observat acest lucru când am vizitat cercurile din lanurile de grâu din Anglia, de mai multe ori. Mie mi s-a părut că exista un centru de focalizare și că cercul părea a se roti în jurul lui. Ca imaginea cuiva care concentrează apa în vârful unui furtun cu presiune mare, apoi deschide mai tare robinetul, și apa se rotește din punctul central. Știam că acest lucru nu se face cu un furtun, dar probabil că focalizarea energiei există. Era o analogie care mi-a venit în minte.

D: Și acest lucru face parte din proiectul de a stabiliza mișcările Pământului în plăcile tectonice?

J: Da, așa este.

D: Pare a fi direcţionat numai în anumite locuri, sau este mai vizibil acolo?

J: Cercurile au ieşit la suprafaţă acolo. Este şi o încercare de a face omenirea să-şi pună întrebări. Este şi o încercare de a le permite celor care sunt gata să înţeleagă, să înceapă să se angajeze în procesul de cunoaştere şi de înţelegere.

D: În unele cazuri există un cerc unde toate spicele se rotesc într-o direcţie, apoi în afara cercului mai există un alt cerc în care spicele se rotesc în direcţia opusă.

J: Tocmai asta vroiam să spun.

D: De ce există o direcţie opusă în afara cercului intern?

J: Pentru că este necesar să echilibrezi intensitatea din interior.

D: Acest lucru se întâmplă probabil foarte repede. Așa e?

J: Foarte repede. Nu poți să vezi mișcarea.

D: Se spune că cercurile apar în timpul nopții. De unde vine raza care le face?

J: Nu pot să... (Respira repede, iar vocea îi era întreruptă și distorsionată. Suna ciudat pe bandă, nu se mai înțelegeau cuvintele în acest punct. Un flux de energie?) Era... Nu pot să spun.

D: Nu poți să-mi spui.

J: (Entitatea pare necăjită din cauza asta) Nu.

D: În regulă. Mă întrebam dacă vine din spațiul cosmic, dintr-o navă sau...

Janice reacționa ca și cum nu se simțea confortabil. Am crezut că iarăși se înfiebântă ca în sesiunea dinainte. Încercam să o fac să se simtă confortabil, ajustându-i pătura cu care era învelită și dându-i sugestii de răcorire. Dar de data asta se întâmpla altceva. Respira foarte repede și după câteva sugestii i s-a calmat respirația, așa încât am continuat cu întrebările, dar entitatea feminină m-a întrerupt.

J: (O voce dulce) Te rog ...

D: Ce este?

J: Lasă-i o perioadă de adaptare.

D: În regulă. Pentru că s-a înfierbântat. (Da) Asta este din cauza energiei?

J: Da, așa este. Corpul fizic a venit în contact cu o forță puternică, în această fază din proiect. Trebuie să înțelegi că atunci când comunicăm cu tine, corpul este vehiculul prin care se face asta, dar din cauza nivelului de implicare, uneori este imposibil să previi impactul acestei forțe. Ea simte că această lucrare se face la nivel mental. Poate că înțelegi cuvântul mental, dar în realitate nu este numai un proces mental, pentru că și nivelul fizic poate fi afectat. Se întâmplă foarte repede. Cuvintele pe care le-ai folosit au fost „Acest lucru se întâmplă repede". Cuvântul „repede" a acționat ca un declanșator. Comunicarea la acest nivel devine foarte delicată. De fapt, când am ascultat înregistrarea pe bandă eu am văzut că spusesem „foarte repede" în loc de „repede", dar se pare că acest lucru a fost interpretat așa datorită felului în care folosea Janice vocabularul.

D: Îmi pare rău, nu știam.

J: Era imposibil să știi. Noi dorim să interacționăm cu tine, dorim să-ți oferim îndrumare în munca ta, dorim să-ți continui munca cu această femeie. Este important să înțelegi că uneori trebuie menținut un anumit nivel al energiei, pentru că energia o afectează atât din partea noastră cât și din partea ta, pentru ca

această femeie să poată continua să lucreze cu tine. Trebuie să înțelegi că nivelul de energie cu care se lucrează este foarte (întâmpina probleme de alegere a vocabularului)... delicat.

D: Am văzut că a reacţionat. Părea o izbucnire de energie.

J: Asta este pentru că această persoană se află în centrul unuia din cercuri, şi forţa de rotaţie poate aduce în corpul fizic o mare cantitate de căldură. Asta se poate întâmpla instantaneu. Noi încercăm să-ți împărtășim informaţii şi am venit aici să vorbim cu tine pentru că este important ca aceste lucruri să fie discutate, dar mai întâi trebuie să te învăţăm nişte metode pentru a ajuta această persoană, ca să-şi poată continua lucrarea cu tine, pentru că uneori întâmpină probleme.

D: Da. Nu mi-am dat seama că unele din cuvintele pe care le folosesc ar putea declanșa ceva. În mod cert nu am vrut să se întâmple asta.

J: Corpul fizic al acestei persoane nu va avea de suferit. Probabil vei crede, din cauza observării vizuale, că s-ar putea întâmpla asta, dar această persoană a fost... (iarăși nu-și găsește cuvintele).

D: Care este cuvântul potrivit? A fost condiționată?

J: E pe aproape cuvântul, dar e mai mult decât condiționare. (Ezită). Pregătită. Da, acesta este cuvântul prin care îți putem explica. De-a lungul anilor, din cauza implicării de lungă durată în acest proiect care a continuat de-a lungul întregii

sale vieţi aici pe Pământ, ea s-a dezvoltat până într-un punct în care poate să suporte nivele de energie fizică de nesuportat pentru cineva obişnuit. Pentru corpul fizic al altor oameni ar fi imposibil să susțină această energie, fără a se dezintegra.

D: Atâta timp cât poate face față la așa ceva, pentru că eu cu siguranță n-aș vrea să-i fac vreun rău. Credeți că ar fi mai bine să nu mai vorbim acum despre cercuri?

J: Aici este vorba de mai mult decât de a vorbi despre cercuri. Acest subiect face parte dintr-un subiect şi mai mare, şi va trebui să vorbim şi despre experienţele din piramide. Voi aveţi piramide fizice în Egipt dar există piramide, la fel ca cercurile, care nu se pot vedea la suprafață, deşi funcţionează. Aceasta este o altă metodă de lucru cu energia. Lucrul cu energia este vital pentru menţinerea planetei voastre. Ceea ce trebuie să ştiţi este că există nave care vin şi atunci când aterizează pot lăsa un tipar fizic, într-o manieră asemănătoare. Deci există cercuri şi există şi altfel de cercuri.

D: Dar acele locuri de aterizare ale navelor nu au acelaşi efect energetic. Ele sunt cauzate de propulsia navei.

J: Dar odată ce au fost făcute, ele sunt folosite.

D: Ceea ce întrebam era dacă cercurile sunt făcute de raze care vin de la nave spaţiale, care sunt direcţionate din nave, sau de unde sunt direcţionate aceste raze?

J: Nu am permisiunea să îţi spun acest lucru. Vom discuta asta în altă întâlnire. Există aici şi alte fiinţe care încă nu ţi-au transmis cunoaşterea, care sunt prezente dacă dorești să mai pui întrebări.

D: În regulă. Dar eu nu știu niciodată dacă ating un subiect despre care nu am voie să vorbesc.

J: Vei ști cu timpul.

Eram gata să trec la alte întrebări, când am fost întreruptă deodată. Se întâmpla ceva considerat a fi o urgență de către grup, mai important decât ce făceau cu mine.

J: (Cu o voce severă) Sugestioneaz-o.

D: Ce?

J: (Cu o voce nerăbdătoare) Repede, sugestioneaz-o!

D: Ce vrei să spui?

J: Femeia este copleșită de durere.

Janice se ținea de cap. Am început să îi dau sugestiile mele hipnotice normale ca să-i ușurez starea, și i-am atins centrul frunții. Dar entitatea a întrerupt procesul și mi-a comandat să pun presiune cu un deget. Am încercat să fac cum spunea, dar am fost din nou întreruptă: „Nu atingi unde trebuie”.

D: Arată-mi unde.

J: (A arătat locul exact) Apasă ușor, te îndrum eu. (Mi-a luat degetul și l-a îndrumat direct în locul corect din mijlocul frunții). Te îndrum eu. Continuă să-i vorbești și să-i dai sugestii.

Am continuat să îi dau sugestii, dar acest lucru tot nu satisfăcea entitatea care mă ghida.

J: Lasă-mă să-ți iau mâna. Nu mișca mâna. Este important. (Cu severitate) Nu îți mișca mâna. Permite-mi să îți iau mâna. Acest lucru este important pentru femeie. Relaxează-ți mâna. Dă-mi degetul (Cu blândețe).

D: Poftim, e la dispoziția ta.

A urmat o pauză lungă, în timp ce ea mi-a direcționat degetul spre locul potrivit pe fruntea pacientei. Mi-am relaxat mâna și am dat sugestii de ușurare a oricărui disconfort, în timp ce entitatea îmi manipula mâna.

J: Îți voi spune când am terminat. Îmi pare rău că te-am bruscat. Dar era o urgență.

D: Poți să îmi spui ce a cauzat acest lucru?

J: (Pauză) Nu vorbi. (Pauză lungă).

D: Folosești energia din corpul meu? (Nu).

A urmat o pauză lungă, apoi Janice a părut să se relaxeze și să respire mai încet.

J: (Cu o voce mecanică) Îți mulțumesc. Îmi pare rău că am fost atât de dură, dar din cauza stării de urgență era necesar ca noi să putem să atingem fizic această ființă. De acolo de unde operăm noi, acest lucru este imposibil.

D: Mă bucur că v-am putut fi de folos, fiindcă și eu țin foarte mult la siguranța ei. Puteți să îmi spuneți ce anume a cauzat starea de urgență?

J: Imediat. Acum trebuie să o stabilizăm.

D: Atunci nu este vorba de atingerea mea, este vorba de atingerea fizică.

J: Da. Nu are nimic de a face cu energia ta. Dacă simți ceva, vom îndepărta senzația. E ceva neplăcut?

D: Nu simt nimic.

J: Nici eu nu credeam că e cazul.

D: Încerc doar să mă relaxez, ca să-mi puteți folosi mâna.

J: Acest lucru este foarte greu pentru noi și apreciez efortul tău. E foarte important.

A urmat o altă pauză lungă, în timp ce îmi mișca mâna pe diferite puncte de pe capul pacientei. Janice a oftat adânc de mai multe ori.

D: Poți să-mi spui de ce aplici presiune în anumite zone?

J: Sunt punctele de pe meridiane, ca la presopunctură. Ceea ce se întâmplă este că această persoană se poate conecta la mine prin atingerea ta, deși corpul tău nu este implicat.

D: Aș vrea să introduc acest lucru în înregistrare. Atingeai fruntea și câteva locuri: ochii, zona din fața urechilor.

J: (Mă întrerupe). Dă-mi mâna. Ține-ți brațul stabil.

D: E felul în care stau. În regulă. O atingeai în fața urechilor, sub bărbie și în vârful capului. Apoi deasupra nasului și în mijlocul frunții.

Aceste acțiuni au fost repetate de mai multe ori apoi Janice s-a relaxat, iar eu mi-am lăsat mîna în jos. Se pare că starea de urgență se terminase.

J: Îți mulțumesc.

D: E mai bine acum?

J: (Cu vocea sa normală) Da, e mai bine.

D: Mă bucur că am putut ajuta. Nu știam ce să fac. Stăteam într-o poziție încordată și-mi era greu să mă relaxez.

J: (Vocea severă s-a întors) Îți mulțumesc că m-ai lăsat să îți folosesc mâna.

D: Care a fost urgența? Puteți să-mi spuneți?

J: E vorba de un efect rezidual al cercurilor. Trebuie să înțelegi că în astfel de situații, această persoană este interdimensională. Când te miști foarte repede între dimensiuni, dacă alinierea potrivită este afectată, dacă nu se atinge un

anumit punct înainte de schimbul dimensional, poate apărea durere sau o scurtcircuitare în corpul fizic, iar noi... (Întâmpină dificultăţi în găsirea cuvintelor) Noi am acţionat prea repede.

D: Aţi acţionat prea repede?

J: Este o chestiune de sincronizare: timpul cosmic, timpul Pământului, timpul biologic. Dacă nu stăpâneşti bine sincronizarea între aceste timpuri, se întâmplă diferite lucruri în corpul fizic al persoanei. Când discuți despre cercuri, persoana chiar experimentează ceea ce se vorbește.

D: Nu știam asta.

J: Noi știam și ne-am gândit că este ceva ce ar trebui să știi.

D: Dar ca să-i asigurăm siguranța și să o protejăm, aș vrea ca tu să îmi spui aceste lucruri.

J: Lucrurile au fost rezolvate într-o manieră pe care vei fi instruită să o foloseşti şi tu, în viitor. Acest lucru nu se va face dacă nu e necesar. Un astfel de transfer de informații către tine este foarte neobișnuit pentru acest grup de ființe. Ceea ce trebuie să știi este că... (Respiră adânc şi din nou pare a se simți incomod).

D: Din nou experimentează valuri de căldură.

J: Încercăm să vedem dacă acest lucru este posibil, ca să putem grăbi procesul de comunicare cu tine. Vor fi necesare unele ajustări, așa cum descoperim în acest moment.

D: În regulă. Dar dacă acest lucru îi produce discomfort, nu cred că merită să faceți asta pentru mine.

J: Nu este o chestiune de alegere a ta, sau dacă meriți sau nu. Ori alegi să faci această muncă, ori nu. Nu vreau să fiu dură, dar aceste informații sunt foarte importante și trebuie găsit modul potrivit pentru a fi transmise. Pe măsură ce acest grup va continua să lucreze cu tine, se va stabili un anumit echilibru, care nu există acum. Acum trebuiesc făcute ajustări minore ale echilibrului dintre această ființă și grup, dintre grup și tine, dintre tine și această persoană. Când avansăm foarte repede într-un subiect atât de serios cum sunt cercurile din lanurile de grâu, atunci lucrurile se pot întâmpla foarte repede. Nu ne-am dat seama că cuvântul „repede” poate cauza o astfel de reacție. Învățăm asta acum, când vedem reacțiile acestei persoane.

D: Asta spuneam. Când vorbesc, nu știu cum o voi afecta.

J: Înțelegem problemele pe care le întâmpini și simpatizăm cu tine. Ne bucurăm că poți înțelege că atunci când suntem mai duri, nu vrem să te supărăm. Este din cauza urgenței. (Pauză lungă)

D: Asculți pe cineva?

J: (Vocea ei părea normală) Da. Cineva vrea să-ţi vorbească, dar nu poate vorbi englezeşte, iar eu nu pot vorbi limba lor, aşa încât încercăm să găsim o modalitate de a comunica.

D: Ei nu pot găsi pe cineva care să servească drept translator?

J: Caută. Vorbesc între ei despre asta. Au ajuns într-un impas. Încearcă să se hotărască.

D: Spune-le că nu mai avem mult timp. Chiar aş vrea să primesc mesajul, pentru că ei îmi dădeau instrucţiuni. (Confuzie) Poate reuşesc să îl transmită altcuiva, care apoi să mi-l dea mie.

J: Chiar asta fac. (Cu blândeţe, ca şi cum ar vorbi cu altcineva) În regulă. (Oftat adânc).

D: Sunt gata acum?

J: (O altă voce, mai puternică) Aproape gata.

D: Eu nu îmi dau seama dacă respect sau nu regulile,

dacă ei nu mă instruiesc.

J: (Începe să vorbească apoi își drege vocea, ca și cum își ajustează corzile vocale. Vocea următoare era mai feminină și mai dulce). Nu a fost încălcată nici o regulă, dar te sfătuim să fii extrem de atentă când discuți acest fenomen cu alte persoane. Ai grijă cui împărtășești aceste informații. Există zone sensibile. Este important, repet, este important, să nu se discute acest lucru în joacă. Te-ai descurcat bine și suntem recunoscători. Una dintre probleme este natura informației sau momentul în care este transmisă. Nu toată lumea trebuie să știe orice. Tu te pricepi foarte bine să determini cine trebuie să știe anumite lucruri. Acest nivel al expertizei tale ne permite să lucrăm cu tine foarte bine. Nu e vorba de încrederea în tine, cât e vorba de sincronizare. Timpul de a ști, timpul de a cunoaște. Oricând se vor da informații în viitor, ele vor fi însoțite de instrucțiuni să nu le dai mai departe, până vei primi permisiunea de a face asta. Poate că vei găsi o modalitate, dacă e absolut crucial, să transmiți informațiile unui grup de oameni care lucrează cu asta, prin sfaturi, fără să divulgi sursa. Noi vom orchestra cunoașterea lor, așa încât tot ce împărtășești cu ceilalți, va fi aprobat dinainte.

D: Voi urma instrucțiunile voastre.

În trecut am descoperit că trebuia să-i ascult, sau vor găsi ei o cale să împiedice informațiile să ajungă la tipar. În cartea Custozii, am arătat cum au dispărut patru benzi de magnetofon vreme de opt ani, pentru că nu venise timpul de a fi publicate. Au trecut zece ani de când am avut acea sesiune, așa încât cred că a venit timpul să prezint acele informații. De mai multe ori în anii când am lucrat, mi s-au dat informații sensibile și mi s-a spus să nu le public, pentru protecția mea sau pentru că nu venise timpul potrivit, așa încât am învățat să le respect instrucțiunile.

D: Cred că nu prea mai avem timp iar vehiculul a fost supus unui adevărat chin, când a lucrat astăzi. Vreau să mulţumesc tuturor membrilor grupului, care au vorbit cu mine astăzi.

J: Mai sunt și alții care vor vorbi cu tine data viitoare.

D: Voi încerca. Mi-e greu să fac ceea ce doriți. Dacă fac greșeli, este din cauză că nu înțeleg.

J: Ooo, suntem conștienți de capacitățile tale. Apreciem munca ta și îți mulţumim, dar uneori este necesar să ne comportăm diferit într-o stare de urgență. În aceste situații vom părea duri, dar nu asta este intenția noastră.

D: Vă rog să înțelegeți că eu încerc din greu. Nu vă voi trăda încrederea, pentru că nu vreau să se sfârșească această conexiune, din cauza unei greșeli pe care am făcut-o.

Am început să reorientez clienta prin sugestiile mele pentru a o readuce la lumea ei zilnică, dar ea făcea mișcări cu mâna, în loc să îmi urmeze instrucţiunile.

D: Ce vrea să spună?

J: (Cu o voce suavă) Vă spunem la revedere.

D: Nu cred că aș putea imita aceste mișcări cu mâna, dar apreciez gestul vostru.

Apoi am adus-o pe Janice la starea conștientă. Ea nu-și amintea nimic din ce se întâmplase și nu părea a fi suferit vreun efect negativ fizic sau mental, în urma încercărilor prin care trecuse. Aflasem multe lucruri de la aceste entități. Când lucrezi într-un domeniu atât de neobișnuit, îți faci griji că s-ar putea să se întâmple ceva periculos cu persoana cu care lucrezi. Pentru că păşim pe un teren nou, nu știm la ce să ne așteptăm. Eu monitorizez cu grijă semnele fizice ale persoanei, ca să fiu avertizată dacă apar probleme în mod neașteptat. Entităţile mi-au spus mai devreme să nu-mi fac griji, că mă vor anunța ei dacă apare ceva. În această sesiune, ei s-au ținut de cuvânt. M-au alertat privitor la o situație pe care nu aveam cum să o cunosc. Am învățat o lecție valoroasă, și am înțeles că nu mă voi putea niciodată baza doar pe expertiza mea. Eram ghidată în munca mea de forțe din altă parte, dintr-o dimensiune înaltă.

***

Dacă credeam că ce s-a întâmplat în ultima sesiune a fost dificil de integrat, cu siguranță că nu eram pregătită pentru informațiile care au venit în sesiunea următoare. Sper că cititorul poate urmări concepte mai complicate.

Trecuse un an de la ultima noastră sesiune. Odată când am venit la Little Rock, Janice nu a putut să lucreze cu mine. Dar în sfârșit ne-am întâlnit. Știa că a fost

undeva în noaptea precedentă şi asta o afectase până în punctul în care nu mai putea să iasă din casă şi nu mai putea să conducă maşina. În trecut a spus că uneori urca în maşină şi nu ştia unde a pus cheia, sau nu mai ştia cum să pornească maşina. Deodată cele mai simple lucruri i se păreau complicate, ca şi cum mintea îi intrase într-o stare de confuzie totală.

De data aceasta în septembrie 1991, mă aflam la Little Rock să dau un interviu despre diverse cazuri cu OZN-uri pentru Lou Farish şi aveam o agendă foarte încărcată în acel week-end. Înainte să mă apuc de treabă am luat masa cu Patsy, cu Janice şi cu alţi prieteni. Am discutat mai ales despre vieţile noastre personale, nu am vorbit despre OZN-uri sau despre progresul muncii mele. Janice a vorbit mai ales despre un fost iubit care reintrase recent în viaţa ei şi între ei se înfiripa o relaţie serioasă. Părea extraordinar de fericită în ciuda activităţii neîntrerupte cu OZN-urile, care rămânea mereu în fundalul vieţii sale. După cină am mers acasă la Patsy şi am ţinut sesiunea. De când ne întâlnisem ultima dată, în viaţa lui Janice se petrecuseră multe experienţe paranormale, dar ne-am hotărât să nu alegem una anume pe care să o explorăm. Ne-am gândit că era mai bine să lăsăm sesiunea să curgă. Fiecare din sesiunile mele cu Janice de până atunci fuseseră pline de surprize şi de întorsături neaşteptate.

După ce s-a întins pe pat am folosit cuvântul cheie şi am pornit inducţia, dar ea m-a întrerupt şi a spus că trebuie să aşteptăm până la o anumită oră, ca să începem.

J: Putem continua la ora 11:16 fix.

D: În regulă. După ceasul meu, mai avem de aşteptat un minut. Sper că ceasul este corect.

J: La 11:16, te rog. Vei şti când e timpul. Informaţiile nu vor curge înainte de momentul exact.

Nu era prima dată când era prezentă o entitate, chiar înainte să înceapă sesiunea. În mod normal trebuia să căutăm entităţile şi să le invităm să participe. Am continuat cu sugestiile de inducţie şi mă uitam mereu la ceas.

J: Trebuie să-i dai din nou cuvântul cheie.

Am închis magnetofonul şi i-am dat cuvântul cheie, pentru ca acesta să nu apară pe înregistrare. Apoi am redeschis aparatul, când ea părea a fi deja în transă.

D: Ştii unde vrei să mergi sau vrei să te conduc eu?

J: Vom merge la o joncţiune în timp. Timpul şterge lucrurile. Vom merge la un punct de legătură în timp. Timpul are puncte de legătură, ştii asta.

D: Da, mi-ai mai spus. De ce vrei să mergi la un punct de legătură în timp?

J: Pentru că acesta va fi începutul unei experiențe care se va ocupa cu multe lucruri. Este un punct de legătură cu fațete multiple.

D: Am ajuns la momentul așteptat. Este 11:16.

J: Eu trebuie să ajung la un anumit moment. Tu te referi doar la minut.

D: Ce vrei să spui?

J: Vorbim despre coordonarea mai multor feluri de timp. Când vorbim de timpul oamenilor vorbim de minute și ore, dar când vorbim de timpul din alte dimensiuni, acesta nu se măsoară în minute și ore. Ca să aducem informații din timpul dimensional trebuie să te afli într-un anumit punct din timpul uman, altfel informațiile care vin nu vor fi complete și coordonate.

D: Dar asta e greu de știut. Când ținem sesiunile, facem și noi ce putem.

J: Da. Dar când ai un client care lucrează în cadrul timpului interdimensional, atunci ei vor ști că acest lucru este important și că lucrurile trebuiesc făcute exact la momentul potrivit. Nu va fi o secundă înainte sau o secundă după acel moment, care nu poate fi ratat.

D: Vrei să spui că e ca o ușă, ca o intrare? (Da) Vrei să ne conduci acolo unde trebuie?

J: Îl vom descoperi atunci când călătorim.

D: Cum călătorești tu?

J: Eu călătoresc cu o rază de lumină. Sunt o particulă.

D: Ești doar o particulă de lumină?

J: Sunt foarte mică, sunt minusculă.

D: Unde călătorești?

J: (Respiră adânc) Printre stele.

D: Ce vezi acolo?

J: Ooo, e minunat. E o pace suspendată. E liniște totală. Atingerea e ca o catifea.

D: Poți să vezi încotro te îndrepți?

J: Nu. Dar știu unde merg, nu este nevoie să văd. Știu că am să simt când ajung acolo.

D: Mă întrebam cum arată?

J: Nu are un aspect fizic. Când spun că văd, e vorba de vizualizarea unui tipar. Și dacă mergi la acel tipar, ajungi în acel loc și devii acel loc. Atât de mult încât nu mai este nevoie să-l vezi, pentru că eşti acel loc. De aceea dacă dorești să-l vezi la nivel fizic, ceri asta și îl poți vedea. Altminteri îl experimentezi într-o manieră complet diferită. Există și o culoare roz, cum este cuarțul roz. Atunci știi că te apropii din ce în ce mai mult și se mișcă foarte repede, iar tu înaintezi foarte, foarte repede. Dar te simți mental la o viteză diferită de aspectul fizic prin care călătorește particula, pentru că ea călătorește atât de repede încât nu poți să o vezi.

D: Vrei să spui că a devenit invizibilă?

J: Da, ea e chiar aici. Apoi vâjjj! (Părea distrasă de ceea ce vede). (Cu o voce șoptită) În regulă.

D: Ce este?

J: (Distrasă) Era o joncțiune.

D: Ca o răscruce de drumuri?

J: Da, ca atunci când ajungi la o răscruce pe o hartă.

D: Ce se întâmplă când ajungi în acest punct?

J: Te oprești.

D: De ce te oprești?

J: Din diverse motive. Depinde de locul unde vrei să trăiești.

D: Ce vrei să spui?

J: În acest punct poți să aduni informații sau poți să intri într-o dimensiune diferită și într-o viață complet diferită.

D: Vrei să aduni informații?

J: De abia am început. Dar vreau să adun informații din acest punct, pentru că este o poartă către locul unde se găsesc informațiile. Ceea ce se întâmplă este că noi ne-am oprit, pentru ca timpul omenirii să se poată sincroniza cu acest timp. Probabil că nu înțelegi mare lucru din ce spun, dar nu se poate face altfel. Dacă timpul vostru este desincronizat față de acest timp, atunci conectarea nu se poate face. De aceea trebuie să ne permiți să ne oprim, și această oprire ne va duce unde trebuie și ne va sincroniza. Dacă iei două cercuri și le așezi unul lângă celălalt și se intersectează, ele se unesc și nu mai poți trece printre ele.

D: Dar dacă treci prin ele, ajungi în locul unde se află informațiile?

J: Pot să merg la cei străvechi, pot să merg oriunde vrei tu să mergem sau unde trebuie să mergem. Pot să merg în Creație, sau la Dumnezeu Sursa.

A respirat adânc de mai multe ori și avea reacții fizice. Se întâmpla ceva.

J: Primesc o infuzie de informații. A apărut și un învățător care vrea să vă vorbească ție și lui Janice și să vă spună că ați trecut dincolo de timp și spațiu.

(Vocea se transformă). Dar mai întâi trebuie să înțelegi câteva principii de bază, în legătură cu energia sursei.

D: Întotdeauna vreau să învăț.

J: Particula pe care ai descoperit-o era de fapt o particulă din sursă. Totul începe cu o particulă de lumină. Tot ce există începe ca un por minuscul din piele. Dacă ți-ai putea imagina o moleculă, ai vedea un punct de lumină. Ai şti că în sursa ultimă, asta este tot ce eşti. Ceea ce vreau să spun este că sursa lui „Tot Ce Este”, interconectarea dintre particule, urmează o energie sursă. Dacă vezi un tipar în interiorul unei particule şi aşezi acea particulă deasupra altei particule, ele se vor cupla perfect în fiecare minut. Când energia se transformă în materie, ea călătorește pe o rază sau în afara razei, în funcție de conceptul pe care îl aveți sau de modul în care vă relaționați la el. Apoi face implozie, apoi explodează în afară şi se divide ca o celulă pentru a forma diferite individualități. Se poate divide de multe ori, se poate divide o dată, se poate divide de milioane de ori. Când se divide devine masculin-feminin sau masculin-masculin sau feminin-feminin. Continuă să se dividă şi călătorește printre dimensiuni şi devine în fiecare dimensiune ceea ce este în esență la sursă, începând să crească. Când călătorește prin universuri şi galaxii, încă mai e în diverse locuri. Când aduci particula în realitatea practică de pe Pământ, există fiinţe umane în perechi. Există fiinţe ca în particulele subdivizate, adică există similarități între fiinţele umane. De exemplu oameni străini pot deveni instantaneu prieteni pentru că se întâlnesc la nivelul sursei. Dar rareori se unesc oamenii; doar atunci când există un scop mai înalt are loc o astfel de uniune, pentru că omenirea are un mod de a schimba realitatea în așa fel, încât pe Pământ realitatea cea mai înaltă posibil se realizează foarte rar. Asta depinde şi de scopul la nivel planetar. Un scop comun pentru beneficiul cel mai mare al omenirii trebuie realizat în funcţie de alegerile pe care le face omenirea. Cel mai înalt final posibil poate fi realizat dacă eşti într-un tipar de energie şi în cele din urmă revii la sursă, în tiparul de energie de unde ai venit. Vorbesc de un loc din afara timpului şi spaţiului, vorbesc de un loc de dincolo de creație. Creația reprezintă cercul de care am vorbit, prin care poate să vină omenirea. Omenirea poate reveni înapoi la sursă, dar înainte să se întâmple asta încă mai aveți lucruri de făcut pe această planetă, pentru că a venit

vremea, așa cum am spus referitor la timpul omenirii și la timpul interdimensional. Încerc acum să vă explic cum e cu timpul. Trebuie să înțelegeți timpul. Asta e treaba voastră. Cu asta te ocupi în cărțile tale, te ocupi cu timpul interdimensional.

D: De asemenea, cu concepte foarte complicate.

J: Treaba ta este să simplifici conceptele complicate, așa încât să le poată citi și omul de pe stradă, care va spune: „Ooo, deci așa stau lucrurile!”, pentru ca oamenii să înceapă să învețe, să afle cum stau lucrurile și să își trăiască viața în alt mod. Vor înțelege că tot ce fac aici la nivelul fizic al planetei afectează fiecare viață, că linia lor temporală continuă, iar energia din locul unde ne aflăm acum, din ceea ce spunem acum, ceea ce spui tu din locul unde te afli către locul unde sunt eu, va rămâne întotdeauna. Diferența este că te vei putea muta dintr-o dimensiune în alta.

D: Eu mă gândesc mereu că sunt condusă la cunoașterea pierdută, la informațiile pierdute.

J: Există o cunoaștere care s-a pierdut.

D: Simt că trebuie să le readuc omenirii.

J: Asta vroiam să spun. Când ai fost condusă la profețiile lui Nostradamus, acesta a fost doar începutul, a fost vârful iceberg-ului, ai zgâriat doar suprafața. Când ați vorbit, pentru el era realitate, pentru că realitatea lui este acolo unde

este el. Realitatea lui există, așa cum și realitatea ta există. Nu vor înceta niciodată să existe, doar se transformă. Îți amintești că am început să vorbim la 11:16? Am vorbit la 11:16 pentru că ora aceea este conectată la... (Pauză) Cred că trebuie să îți arăt pe hârtie.

Așa ceva se mai întâmplase și înainte în alte sesiuni, dar de data asta nu eram pregătită. Am încercat să o țin de vorbă în timp ce mi-am deschis servieta; am căutat un caiețel și un marker, pe care m-am învățat să le am la mine pentru orice fel de ocazii. I-am adus materialele la pat, iar ea s-a ridicat în șezut. I-am dat marker-ul și caiețelul. A deschis ochii cu greu și s-a uitat la hârtie. Am fost martoră de mai multe ori la așa ceva, de la începutul muncii mele cu hipnoza regresivă. Așa ceva este fascinant de observat, pentru că omul are ochii sticloși și expresia cuiva care nu s-a trezit încă. Pare a nu vedea în jur și se concentrează numai asupra hârtiei pe care desenează sau scrie.

J: (Începe să deseneze) Aici ești tu, iar unde sunt eu cu tine totul este fluid, se mișcă continuu, nu se oprește niciodată.

D: La ce te referi?

J: Nivelele... (Face o pauză în timp ce desenează). Am să-ți explic cum stă treaba cu timpul dimensional. (Pauză lungă, în timp ce desenează niște linii). Sunt mult mai multe.

D: Ce reprezintă aceste linii?

J: Perioade de timp.

D: Ani diferiți, vrei să spui?

J: Da. Doar că e mai complicat decât anii, pentru că poate conține universuri și galaxii în funcție de cât de departe mergi. Poți merge într-una din aceste perioade de timp până la infinit (desenează în timp ce vorbește): infinit, infinit, infinit. Tu, eu, toată lumea de pe planetă, din planul fizic...

D: Din acel punct, înțeleg.

J: Apoi, Dumnezeu sursa.

D: Acolo e un fluid. În regulă.

J: Totul este fluid. (Scrie niște date cu marker-ul). Aproape nu contează ce ani înscriu. Începi să te miști și energia curge în sensul ăsta.

D: Înainte?

J: Și în sensul ăsta.

D: Adică înainte și înapoi.

J: Și tot așa e și timpul.

D: Înainte și înapoi în același timp?

J: În același timp. Odată ce stăpânești dematerializarea, aduci din vid particula din care ai pornit, cât încă te mai afli în starea fizică. Poți să vii aici pentru că ai fost aici mai înainte, când ai venit de aici până aici. Ai călătorit prin tot ce există. Mereu te miști prin ceea ce există. Este complicat. Dar ceea ce vroiai să știi este că atunci când te miști sub formă de particulă, mergi până aici.

D: Până în anul acela sau până în cadrul acela temporal?

J: Poți să mergi în oricare viață dorești din această perioadă, pentru că există mai mult decât o viață, în fiecare perioadă. Ceea ce vreau să spun este că e pe deplin posibil pentru o particulă să meargă unde se află Nostradamus. El trăiește în trecut, dar fiindcă este în Creație, timpul se oprește. Omul a făcut să se oprească perioadele de timp.

D: La Creație?

J: Da, la Creaţie. Istoria omenirii spune că Dumnezeu a creat Cerul şi Pământul.

D: S-ar zice că acolo a început timpul, în loc să se oprească.

J : A început pentru omenire, dar se oprește pentru dimensiunile noastre, pentru că există dimensiuni egale în amândouă cadrele temporale. Există dimensiuni egale. Timpul omenirii începe aici, tot timpul din toate timpurile. Dar felul nostru de timp spiritual este complet diferit, deşi este congruent cu al vostru. Mecanica lui este total diferită. De exemplu: voi spuneţi ora 1 dar noi spunem nimic, pentru că noi nu avem nevoie de timp, pentru că noi suntem totul. Noi suntem mereu aici. Nostradamus este aici, este tot ce a fost vreodată şi continuă la infinit. Deşi moartea lui a făcut să nu mai fie aici, nu a făcut să nu mai fie dincoace. Deci în realitate voi ajungeţi în punctul morţii lui, apoi transcendeţi moartea lui şi vă conectaţi cu el care trăiește infinitul său. Acestea sunt informațiile. Acesta este conceptul de realitate pe care îl aduceți de la el înapoi în Creație, înapoi aici la voi.

D: Când eu duc oamenii în viețile trecute, această particulă de care vorbeai merge în viețile trecute și le retrăiește? (Da) Pentru că e ca și cum acea personalitate din viaţa cealaltă nu moare niciodată?

J: Nu moare niciodată.

D: Pot să contactez celelalte personalități, oricând.

J: Afirmaţia este corectă. Ceea ce faci este că doar conectezi vibraţional această particulă care există aici, la particula care există acolo. E ca şi cum ai spune: „Ooo, îmi amintesc că asta s-a întâmplat de Crăciun, în anul 1964. Eram aşezaţi în jurul pomului de Crăciun şi am primit păpuşa asta”. Asta s-a întâmplat în viaţa curentă. Vorbeşti despre această frecvenţă vibratorie de aici. (Desenează) Această frecvenţă de vibraţie. Te-ai acordat la Pământul din anul 1945, din această viaţă. Această viaţă a început în 1945. Este o perioadă de timp din această dimensiune. La moarte, particula călătoreşte şi vine dincoace.

D: Înapoi la sursă, de unde a pornit.

J: Da. Mai complicat este faptul că, în funcţie de ce se întâmplă aici, se poate reveni dincoace (arată diferite date).

D: Dacă vrea să revină în anii 1800, poate să facă asta?

J: Şi poate reveni de acolo. Ajungem în domeniul fizicii. Dar sunt mai multe lucruri de înţeles. De exemplu, cu privire la Einstein, la Nostradamus. Există o zonă. (Desenează).

D: Ce anume?

J: E vorba de cunoaştere. Cunoaşterea străveche. Ce li s-a întâmplat unor oameni ca Nostradamus sau Einstein, este că ei au început de aici.

D: Din zona întregii cunoașteri?

J: Da. Dar au adus cu ei o zonă de specializare, pe planeta Pământ. Ei nu s-au întors imediat aici (în zona întregii cunoașteri), dar acest lucru este irelevant, odată ce ai trecut de punctul de Creație și ai ajuns unde te afli tu.

D: Dar ei au reținut o parte din cunoaștere, în subconștient. Este corect ce am spus?

J: Afirmația este corectă. Acela era scopul venirii lor pe Pământ, să aducă această cunoaștere.

D: Să o aducă în timpul nostru. În regulă. Ar fi corect să numim această „scânteie micuță" sufletul nostru?

J: Poți să-i spui suflet, dar în realitate ar trebui să o denumești „sursa ta de energie". Un suflet este numele dat de oameni pentru această sursă de energie, pentru că totul este energie. Fiecare lucru este energie. Dar această... (Desenează din nou).

D: Partea fluidă.

J: Dumnezeu sursa sau partea fluidă. Scânteia este toată această parte fluidă.

D: Asta ar corespunde conceptului nostru de Dumnezeu?

J: S-ar putea spune şi asta. Da, dacă vreţi, ar putea fi Dumnezeu. Ar putea fi adevărul ultim. Ai putea să-i spui oricum, nu are nume. Noi nu punem nume. De fapt cu toţii suntem fluizi, odată ce am trecut de acest punct. Existăm în acest mod. De asemenea, ne putem combina aici şi aici şi aici, poţi şti totul şi să ieşi afară (Desenează). Iar aici se suprapun... (Desenează).

D: Toate aceste puncte se suprapun?

J: Şi când fiecare moleculă s-a suprapus, se redivide în câte trei (Desenează) şi ele sunt tot ceea ce a fost cealaltă energie, totul.

D: Dar lucrul cel mai important este să ne focusăm pe această parte din viaţa de acum. Asta este ideea principală?

J: Când mergem în vieţile noastre aici, luăm cu noi o parte din ce am fost şi o parte din ce sunt ele. Noi manifestăm în existenţa fizică ceea ce facem şi aici.

D: În lumea spiritului.

J: Nu este o diferenţă.

D: Nu ştim despre ceilalţi, pentru că noi ne concentrăm pe viaţa asta şi pe ceea ce facem acum.

J: Din cauza frecvenţei noastre de vibraţie, ne aflăm aici. Tot ce se întâmplă când te mişti, este că energia capătă viteză când merge în sensul ăsta (arată înainte) şi se încetineşte când merge în sensul ăsta (în spate).

Părea că a terminat cu desenatul, aşa că am ajutat-o să se întindă iar pe pat şi a închis ochii din nou. M-am uitat la hârtie, în timp ce ea se aşeza confortabil. M-am gândit că nu are rost să o păstrez, pentru că nu o voi putea include în nici o carte. Când a terminat de desenat, era doar un amestec fără sens de linii şi puncte, care semăna cu mâzgâliturile unui copil. Mi-am dat seama că descrierile mai importante erau înregistrate pe banda de magnetofon.

J: Am expus-o pe Janice la diferite tipare de comunicare. Acesta este începutul unui concept total diferit de comunicare, pe care Einstein îl cunoştea foarte bine.

D: Janice a povestit că odată stătea întinsă pe canapea în casa sa, când toate aceste informaţii au intrat prin fereastră pe o rază de lumină, şi o bombardau. Imagini şi simboluri. Despre ce era vorba?

J: Despre tipare de energie.

D: Și ce scop aveau?

J: Tiparele de energie sunt codificate cu informații. Fiecare tipar conține un set de cunoaștere diferit și poartă întreaga istorie a unei planete.

D: În aceste desene și imagini?

J: Da. Capacitatea sa mentală este de așa fel încât poate să transporte cunoașterea ca o capsulă cu vitamine care se absorb treptat. Oricând se ajunge la un punct de legătură din timpul omenirii în care acesta corespunde cu timpul interdimensional, are loc o suprapunere interplanetară (își caută cuvintele) care cauzează apariția unui set de împrejurări. Aceste informații vor fi înregistrate poate de către tine. Conexiunile pe care le faci sunt posibile pentru că ești o persoană de încredere, care înregistrează lucrurile corect. Intențiile tale sunt pure.

D: Da, mi s-a spus să nu cenzurez nimic, doar să raportez lucrurile așa cum le primesc.

J: Și da, nu ai cenzurat nimic (ca o șoaptă), decât de vreo câteva ori.

D: Uneori era necesar, dar grosul a rămas așa cum a venit. Acesta era scopul acestui bombardament de informații?

J: Nu, acesta nu era scopul total, era doar unul din scopuri. A mai existat un scop și anume ca ea să aducă o anumită frecvență de vibrație, care are legătură cu proiectul de care ți-am vorbit mai devreme. Este de asemenea o activare a altor informații care se află în ea, și o integrare a mai multor feluri de timp în interiorul ei, pentru că ea înțelege importanța joncțiunilor. Ea va trebui să devină activă ca să obțină... (își caută cuvintele)... ca să activeze anumite concepte, care există deja în interiorul ei. Noi nu folosim cuvântul „implant”, dar au fost plasate anumite lucruri în banca sa de amintiri, astfel încât atunci când în planul fizic îi apar anumite semnale, cunoașterea din ea să apară la suprafață în planul conștient. Iar acum are loc o integrare a diferitelor cadre temporale. La nivelul sursei, la nivelul tiparelor de energie, frecvența de vibrație a planetei este interconectată interdimensional până la sursă. De aceea este important pentru omenire să nu distrugă această planetă, pentru că din punct de vedere interdimensional așa ceva ar afecta tot ce există, până la sursă. Ceea ce nu am explicat este că atunci când am spus că ea poate să aleagă, noi am pus informațiile în calea ei, iar ea le-a dat deoparte, le-a respins. Asta a fost alegerea ei. Noi am dus-o la anumite cărți care trebuiau să-i activeze anumite amintiri dar ea nu le-a citit, prin urmare amintirile nu s-au activat. I-am trimis atunci stimuli fizici pentru diferite concepte care există în banca sa de memorie, dar ea a ales să ignore ocaziile, așa încât a trebuit să așteptăm altă joncțiune în timp, ca să fie reactivată cunoașterea.

D: Crezi că de asta a ajuns ea să lucreze cu mine? Ca să o ajut să elibereze aceste informații?

J: Da. Ceea ce vreau eu să-ți explic este că Janice este o personalitate cu multe fațete, capabilă de a se acorda la diferite dimensiuni. Ea are o înțelegere completă a timpului, o relație cu joncțiuni interdimensionale. Poate face un acordaj fin al cunoașterii pentru a înțelege lucrurile, de exemplu poate înțelege modul în care o eclipsă solară poate schimba istoria planetei voastre. Dacă fiecare persoană implicată în Proiectul Triunghiului se află într-un anumit punct de pe planetă unde trebuie să fie în clipa aceea, atunci se schimbă istoria planetei. Dar dacă o persoană nu se află în acel moment în acea joncțiune, atunci ocazia schimbării din acel moment din timpul multidimensional nu se va mai repeta niciodată și trebuie proiectată în timpul viitor al omenirii și în timpul

interdimensional, ca să apară o oportunitate de schimbare. Altfel nu se va întâmpla.

D: Dar noi suntem oameni normali. Noi nu ştim că trebuie să fim într-un anumit loc şi să facem anumite lucruri.

J: Ba da, ştiţi. Ea ştie. Aţi fost pregătiţi pentru asta. Janice are o conectare cu tine şi tu ai o conectare cu ea. Toţi cei cu care lucrezi au o conectare la tine, aşa încât vei şti întotdeauna când a venit timpul potrivit. Vei gândi: trebuie să fac asta, trebuie să fac aia, şi vei încerca din răsputeri. Îţi aminteşti explicaţia pe care ţi-am dat-o despre joncţiunile temporale? Tu nu poţi aranja lucrurile. Persoana cu care lucrezi nu poate aranja lucrurile. Ele au fost deja prestabilite. Ceea ce trebuie să ştii este că se vor întâmpla, nu numaidecât în relaţie cu timpul vostru sau cu timpul clientului. Va fi ceva de o importanţă planetară universală, aşa cum au fost şi informaţiile despre Nostradamus, pe care le-ai accesat.

D: Dar prima dată a fost o surpriză totală.

J: Totul a fost prestabilit. Totul a început la o joncţiune interdimensională. Nu s-ar fi putut întâmpla în alt moment. Dar trebuie să ştii că munca ta în domeniul OZN-urilor este mai importantă acum decât munca cu Nostradamus. Spun acest lucru pentru că vreau să fii pregătită şi să te organizezi. Încă nu ai terminat munca cu OZN-urile şi o mare parte din munca pe care ai făcut-o cu Janice în domeniul OZN a fost ca să înţelegi o serie de lucruri, pentru că pe măsură ce progresezi în contactele tale din acest domeniu, va veni un punct din viaţa ta când vei face legătura şi fiecare părticică va cădea la locul ei, şi vei avea imaginea completă. O parte din informaţii nu sunt pentru a fi publicate. Ţi se va permite să foloseşti doar o parte din informaţii. O mare parte din ele nu ar fi în beneficiul omenirii să le publici acum, pentru că ar modifica evoluţia lucrurilor din viitor din cauza cunoaşterii aduse şi din cauza a ceea ce s-ar întâmpla vibraţional, dacă ar fi diseminate. Ceea ce nu înţelegi tu este că pe măsură ce sunt diseminate informaţiile pe care le-ai adus şi cărţile tale sunt vândute aici, şi

sunt vândute acolo, ce se întâmplă? Te-ai gândit vreodată ce se întâmplă din punct de vedere energetic?

D: Tot ce știu eu este că mă conectez cu mulți oameni.

J: Ce se întâmplă la nivel energetic? Vorbim de energie. Energia lui Nostradamus trece prin fiecare persoană care citește cartea despre el.

D: Mulți oameni îmi scriu și îmi spun că simt ceva.

J: Asta e pentru că îți vorbesc despre ce spun ei. Ei îți spun ție ceea ce tocmai ți-am explicat.

Ajunsesem din nou la sfârșitul sesiunii. Eu nu țin niciodată o persoană în transă mai mult de o oră și jumătate. Dacă îi țin mai mult decât atât, apar efecte nedorite – o stare de letargie și confuzie.

D: Cred că a venit vremea să încheiem această sesiune. Voi continua să lucrez, iar la momentul potrivit va veni și restul informațiilor. Vreau să-ți mulțumesc, oricine ai fi, pentru că mi-ai transmis aceste informații.

J: Îți vorbesc de dincolo de timp, de dincolo de Creație.

D: De dincolo de Creație? De dincolo de începutul Creației?

J: Da. Ești o ființă minunată și ne aflăm în jurul tău și te îndrumăm cum să aduni informații, pentru că ești translatorul nostru. Așa cum ai fost și translatorul informațiilor lui Nostradamus, și astfel cunoașterea sa a ajuns la nivelul omenirii.

D: Fac tot ce pot ca să adun informațiile și să le încheg.

J: Faci o treabă minunată.

Am rugat entitatea să plece și am chemat conștiința și personalitatea lui Janice să se integreze pe deplin înapoi în corpul său. A fost evident momentul când cealaltă entitate a plecat, pentru că Janice a început atunci să tușească și să se foiască, iar înainte nu avusese astfel de manifestări. Am reorientat-o înapoi în corp, în starea de trezire deplină.

***

Aceasta a fost ultima sesiune cu Janice. După aceea și-a văzut de viața ei și eu de a mea. Era preocupată de protejarea indentității sale, așa încât i-am schimbat

numele şi profesia în ambele cărţi în care am vorbit despre ea. Îi voi fi mereu recunoscătoare pentru minunatele informaţii pe care mi le-a transmis şi pentru conceptele la care m-a expus, care mi-au transformat pentru totdeauna procesele de gândire şi modul în care privesc lumea. De asemenea, a afectat pentru totdeauna modul în care lucrez şi adun informaţii. Informaţiile ei mi-au oferit un mod diferit de a privi lumea în care trăim şi mi-au arătat că ne aflăm cu adevărat într-un univers convolut, în care orice este posibil.

Capitolul 5

PLANETA UNDE ESTE DEPOZITATĂ CUNOAȘTEREA

O parte din această sesiune a fost inclusă în cartea Custozii. La începutul muncii mele care se ocupa de răpirile de către extratereștri, când unui pacient îi lipsea din amintire o perioadă de timp, în regresie se regăseau la bordul unei nave spațiale, unde interacționau cu extratereștrii. Pe măsură ce munca mea a progresat și a evoluat, lucrurile au început să se schimbe. Am dat peste cazuri în care în loc să urce la bordul unei nave fizice, pacienții se regăseau în alte lumi. Am prezentat un exemplu în capitolul 4. Am ajuns la concluzia că în genul meu de muncă, nu puteam face presupuneri despre nimic. Când cred că s-a stabilit un tipar, apar cazuri care deviază de la tipar și mă conduc într-o direcție diferită. În cele din urmă se lărgește înțelegerea mea privitor la lumea necunoscută pe care am investigat-o. Am inclus în cartea Custozii prima parte a acestui caz, pentru a ilustra o situația dramatică în care clientei mele îi lipsea amintirea unei perioade de timp, dar fiindcă restul materialului nu se încadra în norma stabilită, l-am lăsat pentru această carte, în care relatez povestea integral.

În anul 1997, Clara mi-a scris și mi-a telefonat de mai multe ori, solicitând o ședință de lucru cu mine. Acest lucru se întâmplă atât de des încât eu nu mai lucrez cu oameni noi decât în situația în care am o prezentare în orașul unde locuiesc aceștia, dacă am timp la dispoziție. Eu nu pot să îmi conserv energia personală, dacă lucrez cu toată lumea care mă solicită. La începutul activității mele conduceam adeseori mașina pe distanțe lungi, ca să merg în locuri unde făceam sesiuni cu diferiți oameni și încercam să îi ajut pe toți cei care mă solicitau, dar acum situația s-a schimbat. În prezent atât de mulți oameni vor să

aibă sesiuni cu mine, încât nu mai lucrez acasă sau în ziua când am o prezentare. Am descoperit că mi se împrăștie energia dacă programez prea multe lucruri în timpul turneelor în care fac prezentări. Acum fac sesiuni numai în zilele în care nu mai am alte activități importante. De obicei le spun oamenilor că vor fi puși pe lista mea de așteptare iar data viitoare când voi veni în orașul lor, vom planifica o ședință de lucru.

Clara a aflat că voi fi la Hollywood în luna mai 1997 pentru o conferință, așa încât a sunat și a cerut o programare. Locuiește lângă San Francisco și era gata să vină cu mașina ei până la Hollywood. În aceste împrejurări am simțit că nu o pot refuza, pentru că era gata să depună atâta efort ca să mă întâlnească.

Conferința a fost un eșec, din cauza lipsei de publicitate și a proastei organizări. Toți lectorii erau acolo, dar nu era suficient public. O parte din prezentări au fost anulate, din cauză că nu erau oameni care să le audieze. A fost cea mai slabă conferință la care am participat vreodată, dar rezultatul a fost că aveam mai mult timp liber decât mă așteptasem. Phil (prietenul și clientul meu din Păstrătorii grădinii) locuia acolo. El a transformat șederea mea acolo într-o excursie la locurile din Hollywood pe care doream să le vizitez încă din adolescență, când visam în întunericul unei săli de cinema. Nu avusesem niciodată timp să vizitez Hollywoodul, pentru că eram mereu reținută la hotel sau la centrul de conferințe. După conferințe mergeam întotdeauna la aeroport. Ne-am hotărât să folosim la maxim eșuarea conferinței, și m-am bucurat să vizitez partea plină de strălucire a orașului.

Când a venit Clara eram relaxată și aveam la dispoziție mult timp pe care să i-l dedic. A venit în camera mea de la hotel. Phil urma să vină mai târziu și să aștepte pe hol până terminam sesiunea, ca să mergem să luăm cina împreună.

Clara este o blondă atrăgătoare care are în jur de patruzeci de ani, inteligentă, activă și cu o stare bună a sănătății. În discuția premergătoare, când încerc să determin care este problema sau motivul pentru care facem sesiunea respectivă,

mi-a spus că lucrul care o tulbura era un episod petrecut în urmă cu câțiva ani, când îi lipsea amintirea unei perioade de timp. Din când în când merge în Hawai pentru conferințe legate de munca sa. Se afla la volanul mașinii, pe insula Maui. Aproape se înserase, dar mai era încă lumină. Căuta un hotel unde mai stătuse altă dată. Hotelul se afla pe o plajă și ea dorea să ia cina acolo, ca să se bucure de priveliștea oceanului. La un moment dat și-a dat seama că a trecut de intrarea la hotel și s-a hotărât să meargă puțin mai departe, ca să găsească un loc unde să întoarcă mașina. În această parte a insulei vegetația tropicală era luxuriantă și palmierii umbreau cele două benzi ale drumului. Puținele case din zonă erau așezate departe de drum și erau ascunse vederii. În cele din urmă a găsit o intrare într-un drum lateral unde putea să întoarcă mașina, deși a remarcat că nu o mai văzuse înainte, când trecuse pe acolo. A virat pe acest drum și a intrat într-un complex de locuințe modulare aranjate printre palmieri, o privelişte foarte plăcută. Ciudat însă, Clara nu își amintea să mai fi văzut acest complex rezidențial când mai trecuse pe acolo. A intrat pe acest drum și a început să întoarcă mașina... și acesta este ultimul lucru pe care și-l amintea.

În clipa următoare era pe partea celaltă a insulei și conducea mașina pe o autostradă aglomerată, cu patru benzi. Se lăsase noaptea și era foarte întuneric, iar ea nu avea idee cum ajunsese aici.

Un an mai târziu când a revenit la Maui pentru o conferință, mânată de curiozitate, a condus mașina pe același drum căutând intrarea de data trecută, pentru că nu îi ieșea din minte ciudata întâmplare. A mers peste tot în zonă și a găsit hotelul de pe malul mării, dar complexul de locuințe modulare nu era nicăieri, ceea ce a intrigat-o foarte tare. Acesta era motivul pentru care dorise să facă o regresie cu mine. Vroia să descopere ce s-a întâmplat în noaptea aceea, să afle cum a ajuns atât de misterios în partea cealaltă a insulei, fără să aibă amintirea modului în care a ajuns acolo.

S-a dovedit a fi o clientă foarte bună. Am introdus-o fără probleme într-o transă adâncă. Și-a amintit data evenimentului, așa încât am numărat și am dus-o înapoi în luna martie 1994, când se afla pe insula Maui din Hawai. Se afla acum în fața

hotelului Maui Sun și intra prin ușile de sticlă. Tocmai sosise pentru un workshop anual, în care îi plăcea să combine relaxarea și munca. Privea în jur, admirând culorile vibrante ale florilor din afara hotelului. După ce și-a luat în primire camera la recepție am dus-o înainte în timp, când se ducea cu mașina la celălalt hotel, ca să ia cina.

C: Nu am mai mâncat acolo. Am trecut doar cu mașina prin fața hotelului. E chiar la malul apei, în timp ce hotelul meu se află puțin mai sus pe deal. Vroiam să stau la hotel cu toate ferestrele deschise și să aud cum se sparg valurile la mal. De multă vreme vroiam să merg acolo, dar nu s-au legat lucrurile ca să ajung acolo.

D: Ce moment al zilei este?

C: E la apus. Nu știu ora exactă, dar se întunecă. E greu să vezi afară, pentru că nu au iluminare stradală. Am trecut de Astland. E un complex mare acolo, dar am ratat intrarea. Sunt o mulțime de copaci. E cumva camuflat de umbra copacilor și l-am ratat. (Iritată) Pur și simplu nu pot să-l văd. Așa că merg mai departe să găsesc un loc unde să întorc mașina, ca să merg înapoi. Chiar vreau să mânânc la hotelul acela.

În această parte a regresiei părea a vorbi cu ea însăși în timp ce conducea, răspunzând și la întrebările mele.

C: Înaintez pe drum. Găsesc locul ăsta. Văd intrarea asta. E o fundătură. Pare potrivită ca să întorc mașina. Hmmm... Ciudat, nu am mai văzut-o înainte. (Confuză) Hmmm... Sunt palmieri frumoși și flori și un gard prin care pot să

văd. Sunt tot felul de (întâmpină greutăţi la descriere) locuinţe modulare, foarte moderne. Da, e un loc frumos.

D: Găseşti un loc unde să întorci maşina?

C: Da. E o fundătură şi întorc maşina. (Cu un ton şoptit) Văd lumini strălucitoare. (Pauză, apoi confuzie) Sunt ca... lumini care mă orbesc.

D: Unde sunt luminile?

C: (Respiră mai repede) Coboară din cer. E ca o pâlnie de lumină, cu capătul larg deaspra mea. E ca şi cum... parcă ar veni din soare, când te uiţi la soare printre crengile unui copac şi vezi lumina aceea atât de strălucitoare. Simt cum vine o energie foarte puternică de la această lumină. (Respiraţii adânci).

D: E ca o lumină solidă?

C: Este o rază de lumină. Șuvoaie de lumină.

Din vocea şi respiraţia ei, se vedea că experimentează ceva neobişnuit, care o tulbura uşor.

D: Mai ești la volan?

C: Nu. Doar sunt! Doar sunt!

C: (Nu-i vine să creadă) Se simte ca și cum fac parte din această lumină.

D: Mai ești în mașină?

C: Nu. Simt că plutesc. Și sunt o parte din această lumină. (Respirații adânci) Sunt doar lumină. Ca și cum aș trece dincolo de timp și lumină. Ca și cum m-aș mișca și aș merge undeva, dar nu știu unde merg. Dar e în regulă. (Era complet prinsă în această experiență). Senzația de plutire. De mișcare. Prin culori, prin timp, prin spațiu, prin... (Respirații adânci) E foarte plăcut.

D: Vezi numai culori?

C: (Cu un ton leneș) Culori și lumină aurie. E foarte pașnic. (Respiră relaxată) Simt ca și cum eu aș fi totul și totul este în mine. Tot ce există este aici. Este aici tot ce există. Tot ce există.

D: Simți că te miști, că te deplasezi undeva?

C: Da. Simt că urc. Senzația de ascensiune. Că merg în alt loc și în alt timp.

D: Să vedem unde mergi.

C: (Ezitare) Parcă am aterizat undeva. Arată ca un loc unde... (Oftat adânc) E greu e descris.

Întâmpina greutăți de descriere, dar se pare că aterizase într-un loc plat, unde se aflau câteva turnuri. „Arată ca niște clădiri. Gri ca granitul. Strălucesc, dar sunt gri. Strălucesc, dar au culoarea granitului”.

D: Vrei să mergi acolo?

C: Da, deși am un fel de reticență... Este extraordinar! (Pare copleșită de emoții și începe să plângă). Mă aflu aici! E ca... (Pângea acum în toată regula).

Era greu de înțeles de ce vederea acestei scene îi trezea asemenea emoție.

C: Nu am crezut că am să mai văd asta vreodată. (Plângea în hohote).

D: Explică ce vrei să spui.

C: Am revenit acasă. (Plângea cu voce tare).

D: Este un loc pe care îl cunoști?

C: (Plânge) Da. Îl cunosc. L-am cunoscut cu mult timp în urmă. Și nu credeam că voi mai reveni aici. (Plânge). E un sentiment foarte bun.

Încercam să o liniștesc, când m-a străbătut un fior. Aveam senzația de deja vu. Părea a fi aceeași scenă, cu aceeași reacție emoțională pe care o experimentase și Phil când a mers pe Planeta Celor Trei Turnuri. Și el spunea că acolo este „acasă” și că era plecat din locul acela de atâta vreme, încât se îndoia că îl va mai revedea vreodată. Relatarea lui apare în cartea Păstrătorii grădinii. Oare Clara a mers în același loc?

D: Vezi oameni?

C: (Smiorcăind) Nu văd pe nimeni acum. Abia am ajuns. (Încerca să se adune).

D: A fost o surpriză. Vrei să spui că te-a luat pe neașteptate.

C: Sunt foarte surprinsă. Nu credeam că voi mai ajunge vreodată aici. E atât de neașteptat. Am călătorit o cale atât de lungă. A trecut atâta vreme. (Încă mai era într-o stare emoțională). Să fiu aici! (Plânge).

D: Pare a fi un loc deosebit. (Știam că trebuia să o scot din starea emoțională, ca să putem continua povestea). Spune-mi ce se întâmplă.

C: Am venit în lumina asta, în acest loc. Privesc în jur și... (Pauză) Văd oameni.

D: Unde sunt oamenii?

C: (Se calmează) Este un grup de oameni. Vin din clădirile din jur.

D: Te pot vedea?

C: Da. Li se pare că arăt foarte ciudat. (Plânge din nou).

D: De ce li se pare că arăți ciudat?

C: Pentru că nu sunt gri ca ei. Sunt luminoasă. Sunt o ființă de lumină. Iar ei sunt curioși. Dar și eu sunt curoasă. Să văd cum este.

D: Cum arată ei?

C: Au capul maroniu și... (Face mișcări cu mâinile) Capul lor arată așa...

D: (Încercam să îi descifrez mișcările) Vrei să spui că au capul alungit?

C: Destul de alungit, da. Și bărbia ascuțită. Ca și cum ar avea doar cap, fără trup. Vezi doar capul.

D: Ce trăsături faciale au?

C: Exprimă inteligență. Ei sunt foarte...

Întâmpina greutăți de descriere, dar tot era bine că nu mai plângea.

D: Poți să vezi dacă sunt îmbrăcați cu ceva?

C: Au un fel de combinezon. Culoare uni, gri strălucitor.

D: Ai spus că oamenii ăștia te văd luminoasă?

C: Eu sunt lumină. Sunt intrigați de faptul că eu sunt făcută din lumină. Se află foarte aproape de mine. Mă pot atinge. Asta mă îngrijorează, pentru că nu știu ce se poate întâmpla. Încearcă să mă atingă.

D: Le poți vedea mâinile?

C: Da, au degete ca un fus, văd trei degete și un deget mic, delicat. Ca un ciot mic. Vor să mă atingă.

D: Pot să atingă lumina?

C: Da. E o atingere iubitoare.

D: Îți făceai griji.

C: Da. Când se apropie, e... (Are o expresie de parcă i-ar plăcea). Sunt foarte curioși.

D: Dar asta nu te mai deranjează.

C: Nu. E în regulă.

D: Ei înțeleg ce ești?

C: Par a şti ce sunt şi cine sunt. Mergem împreună spre clădiri. Îmi spun că sunt

unul de-al lor. Am plecat din acest loc pentru a investiga și a aduce informații. Am călătorit în timp, ca ființă de lumină. Acum am adunat informațiile și am venit înapoi aici, ca să le aduc.

D: Ai fost plecată multă vreme?

C: Da. Foarte multă vreme. Foarte, foarte, foarte, foarte multă vreme.

D: Dar ei te recunosc?

C: Le-a luat ceva timp. Spun că erau curioși. Nu erau siguri cine sunt, dacă eram cea trimisă ca să adune informații. Dar acum m-au recunoscut. Știu că sunt cea care a fost trimisă.

D: Trimit mulți oameni ca să facă astfel de lucruri?

C: Unul sau doi, la trecerea unui mileniu.

D: De ce au vrut ca tu să aduni informații?

C: Ca să adune cunoaștere din afara acestui loc și să o pună la păstrare, ca să nu se piardă.

D: Vrei să spui că este o cunoaștere care nu face parte din istoria lor?

C: Da. Este istoria și cunoașterea din alt timp și spațiu.

D: De ce vor să o adune, dacă nu este istoria lor?

C: Pentru că au auzit de acest loc și puteau învăța din această cunoaștere. Ca să nu se piardă.

D: Doreau ca tu să afli informații noi, pe care ei nu le aveau?

C: Informații noi din alt loc, pe care nu îl cunoșteau, pe care le puteau aduna.

D: Nu aveau alt mod de a afla aceste informații?

C: Din când în când ei aleg pe cineva. Aleg să meargă în alte galaxii, în alte timpuri și locuri din spațiul cosmic, ca să adune informații despre timp și spațiu și loc. Și să le aducă apoi în acest spațiu de existență. Pentru a crește. Pentru a învăța. Pentru a se extinde. Pe măsură ce acest spațiu și loc crește și se extinde, el se separă. Devine alt timp și spațiu.

D: Vrei să spui că se poate extinde numai prin cunoaștere?

C: Prin cunoaștere.

D: În ce mod călătoresc pentru a ajunge în alte locuri, de unde să adune cunoaștere?

C: Călătoresc pe raze de lumină care uneori sunt alungite, alteori sferice. Dintr-o dimensiune par a fi argintii și ovale, alungite. Din altă direcție par a fi rotunde. Arată ca un disc argintiu. Aluneci prin aer cu ele.

D: Sunt solide, fizice?

C: Da, da.

D: Pentru că ai spus că sunt ca niște raze de lumină.

C: Da, sunt. Pot fi solide sau pot fi energie pură. Orice e potrivit în acel loc. Putem fi energie pură sau putem fi un disc solid, ca să ajungem acolo unde trebuie.

D: Nu puteau folosi acest „echipament” ca să adune chiar ei cunoașterea?

C: Puteau. Dar unul din ei alegea să plece și era ales ca să plece, ca să aibă această experiență.

D: Vrei să spui că dacă mergeau cu mașinăriile lor, nu mai puteau avea această experiență?

C: Nu. O ființă poate pleca sub formă de disc sau vehicul, sau doar ca ființă. Ființa poate fi vehiculul sau vehiculul poate fi ființa.

D: Nu e necesar să aibă formă fizică? (Nu) Dar îi vezi în formă fizică.

C: Au luat formă fizică pentru ca eu să îi pot recunoaște așa cum erau pe vremea când am plecat de acolo.

D: După plecarea ta ei au evoluat și nu mai au nevoie de formă fizică. Este corect?

C: Nu mai au nevoie de formă fizică dar au luat forma fizică pentru mine, ca să îi recunosc și să înțeleg apoi că au evoluat și au ajuns acum să fie energie pură. Ca să îi recunosc, pentru că arată ca atunci când am plecat dintre ei. Atunci eram o ființă ca ei.

D: După plecarea ta au evoluat și nu mai au nevoie de corp.

C: Nu mai au, dacă aleg asta. Dacă aleg să fie energie pură, atunci sunt energie pură. Pot să fie corpul, sau discul, sau vehiculul.

D: Dar tot mai au nevoie de ceva în care să călătorească.

C: Nu neapărat. Eu m-am întors acasă sub formă de lumină, călătorind din alt timp și spațiu. Îmi arată acest obiect ca să știu să mă întorc în această stratosferă,

această... nu e atmosferă. E numai...

D: Această dimensiune sau lume în care trăiesc...

C: Da. În această lume în care trăiesc, ca eu să recunosc că noi foloseam discul. Încă mai putem folosi discul, dacă avem nevoie să mergem în altă lume. Putem folosi discul, sau putem folosi energie pură. Este ca să îmi amintesc de vremurile trecute, când am plecat dintre ei.

D: Dar cel mai bun mod de a căpăta cunoaştere este să trimită pe cineva ca tine, care să meargă să o absoarbă. E potrivită exprimarea?

C: E un cuvânt bun. Să o absoarbă, da.

D: Și acum te-ai întors, ca să împărtășești cunoașterea cu ei. Dar nu te-ai întors ca să rămâi cu ei?

C: Asta se va hotărî altă dată, dacă rămân aici sau dacă merg în altă lume, ca să adun mai multe informaţii şi cunoaştere.

D: În regulă. Dar ai spus că ei te duc undeva.

C: Intrăm în camera aceasta, care este rotundă. Ne așezăm la o masă rotundă. E un consiliu format din aceste ființe. Le împărtășesc informațiile pe care le-am adunat din alte lumi unde am fost.

D: Cum împărtășești informațiile?

C: Ne așezăm în... e ca o formă fizică. (Întâmpina dificultăți când vroia să explice, dar zâmbea). Putem împărtăși informațiile la nivel telepatic, sau putem vorbi. Tiparele de gânduri... Comunicarea prin gânduri e întreruptă pe alocuri de câte cineva din grup care spune ceva... (zâmbește) plin de umor. Puțin umor interplanetar.

D: Ai spus ceva ce li s-a părut amuzant?

C: Da. Apoi spun ei ceva care mi se pare mie amuzant. Asta se face în așa fel încât se poate auzi. E ca și cum ființa mea transmite informațiile în hardul unui computer. Informațiile aduse de mine sunt transmise telepatic în banca de calculator, în sistemele lor de calculator.

Același lucru i s-a întâmplat și lui Bonnie, când extratereștrii au luat-o din mașina ei de pe autostradă, pe nava lor uriașă. I-au pus pe cap un dispozitiv și cu ajutorul lui i-au copiat și transferat amintirile într-un fel de calculator. Această relatare este prezentată în cartea Custozii.

D: Poți vedea aceste calculatoare? Se află în cameră?

C: Nu. Sunt în creierul lor, în mintea lor și în ființa lor.

D: Deci informaţiile sunt transmise din mintea ta către mintea lor. (Da) Informaţiile din toate lumile pe care le-ai vizitat de când ai plecat. (Da) Toate vieţile pe care le-ai trăit, sau numai cele din alte lumi?

C: Numai cele din alte lumi.

D: Atunci nu ai trăit cu adevărat în toate aceste lumi pe care le discuți cu ei?

C: Alte dăţi am fost în alte lumi. De data asta am mers într-o singură lume ca să adun informaţii și cunoaștere despre cultura de acolo, despre lumea lor, despre sistemul lor. Și să le aduc cu mine aici. Acesta pare a fi un loc în care se adună informaţii din toate celelalte lumi. Apoi sunt aduse în acest loc. E un loc uriaș. Unde este depozitată cunoașterea din toate universurile, din toate galaxiile, din toate locurile care există. E ca un loc de întâlnire. Ca o bibliotecă uriașă cu informaţii din toate timpurile și toate spaţiile.

D: Cine are acces la aceste informaţii, dacă sunt depozitate aici?

C: Toată lumea. Toată lumea din toate galaxiile are acces, dacă știu cum să se

conecteze. Este un centru cu resurse de informare. Toată lumea se poate conecta la el. Doar că este nevoie să aibă o cheie.

D: Iar tu faci acum parte din el și transmiți informațiile pe care le-ai adus. Spuneai că ai mers într-o singură lume ca să aduni informații. Ce lume este aceea?

C: Acea lume este Pământul.

D: A trebuit să ai vieți pe Pământ, ca să aduni aceste informații? (Da) Atunci ai fost plecată foarte multă vreme. (Da) Probabil că ai multe informații de împărtășit.

C: (Oftat adânc) Mai multe decît credeam că este posibil.

D: Dar se pare că sunt transmise foarte repede.

C: Da. Mai repede decât viteza luminii. Deși a durat mult timp și multe vieți ca să adun aceste informații, la centrul de resurse de aici, informațiile pot fi transmise foarte repede. Ele curg prin sistemul meu și merg unde trebuie foarte repede, pentru că aici totul este acum. Aici totul se întâmplă acum.

D: Şi informaţiile sunt în siguranţă aici, pentru că sunt depozitate de aceste fiinţe?

C: În aceste fiinţe şi în tot ce există aici. În pietre, în clădiri, totul absoarbe informaţiile. E ca şi cum totul ar fi o bancă de computer. Totul absoarbe această cunoaştere. Totul devine această cunoaştere. Totul devine tot ce am adus înapoi.

Când Phil a mers pe Planeta Celor Trei Turnuri, şi el a spus că acolo se putea accesa toată cunoaşterea, care era depozitată în planeta însăşi. Aceste informaţii se găsesc în cartea Păstrătorii grădinii.

D: Dacă cineva ca mine ar dori să acceseze aceste informaţii, cum ar putea face asta?

C: Există o cheie specială, o cheie prin care se poate intra înăuntrul tău, pentru că înăuntrul tău se află cheia cunoaşterii, acolo se află întreaga cunoaştere. Şi toată lumea, orice fiinţă din orice timp şi orice loc, poate accesa această cunoaştere, atunci când doreşte asta.

D: Vrei să spui că este necesar ca mai întâi să aibă dorința de a afla ceva?

C: Da, şi cunoaşterea vine prin iubire. Nu este necesar să vii aici unde sunt eu, unde se află aceste fiinţe. Doar cere informaţia, şi o vei primi.

D: Se pare că îndeplinești o sarcină foarte importantă.

C: Acesta este scopul existenței mele. Asta am fost creată ca să fiu și să fac.

D: Atunci rămâi multă vreme acolo, cu aceste ființe?

C: Întotdeauna.

Asta m-a șocat. Dacă rămânea acolo, atunci ce se întâmpla cu Clara, care vorbea cu mine, al cărei corp se afla întins într-un pat, la un hotel din Hollywood? Era oare posibil ca o parte din ea să rămână acolo și o altă parte să fie aici, în același timp? Întotdeauna îmi fac griji să nu se întâmple ceva rău cu clienții, și acest răspuns m-a pus pe gânduri.

D: Adică rămâi aici până când s-a recuperat cunoașterea pe care ai adus-o?

C: Nu. Rămân aici până primesc o altă misiune, de a merge în alt loc și în alt timp. De exemplu să adun informații din altă lume ca Pământul, din alt loc.

D: Mă gândesc la corpul cu care vorbesc acum pe Pământ. Corpul Clarei. Această energie cu care vorbesc va reveni în acest corp? Sau este separată? Încerc să înțeleg ce se întâmplă.

C: Este una și aceeași.

D: Dar ai spus că energia va rămâne acolo până va primi o altă misiune?

C: Afirmația este corectă.

D: Dar cu toate astea e în corpul acesta de pe Pământ?

C: Afirmația este corectă.

D: Cum poate fi în două locuri în același timp?

C: (Oftat adânc). Nu înțelege.

D: Ne poți ajuta să înțelegem?

C: (Se exprimă cu hotărâre). A fost trimisă într-un corp, ca să adune informații. Sunt o parte din ea, care a adunat informații și le aduce acum în acest loc al cunoașterii. În acest centru de resurse, în această bibliotecă. Ea întâmpină dificultăți de înțelegere atunci când a aflat că se află acolo adunând informații, și în același timp eu pot fi aici diseminând informații sau aducând informațiile aici. Dar uneori simte că energia i se rupe în bucăți. Nu mai știe dacă se află într-un loc sau altul.

D: Așa ceva li se întâmplă și altor oameni?

C: Da. Mai sunt și alții care experimentează vieți similare.

D: Sentimentul că ești în două locuri în același timp.

C: Da, da. Sunt trimise multe ființe. Ar fi o responsabilitate și o sarcină prea mare pentru o singură persoană, să adune atât de multe informații.

D: Cred că ar fi aproape imposibil.

C: Da, da. Aşa încât sunt multe fiinţe. Alte fiinţe merg în alte lumi în timp ce eu mă aflu aici, iar Clara se află acolo în formă umană. Sper că îşi vede de treabă şi adună informaţii ca să mi le transmită mie, care aduc informaţiile aici.

Lucrurile astea depăşeau puterea mea de înţelegere şi necesitau studii suplimentare. M-am gândit că e mai bine să revin la incidentul pe care am vrut să îl investigăm iniţial.

D: Poţi să vezi şi să explici ce s-a întâmplat atunci când Clara mergea cu maşina în Hawai şi s-a produs acest transfer? Corpul ei fizic se mai afla atunci în maşină? (Nici un răspuns) Mă refer la momentul când era la volanul maşinii şi a ajuns în parcul acela.

C: A fost trimisă acolo, în acel timp şi loc. Locul acela s-a materializat pentru ea, ca să intre în acel spaţiu, iar partea din ea care sunt eu să poată pleca şi să aducă informaţiile aici, la centrul de resurse. Apoi nu a mai fost potrivit ca în timp ce eu transmit aceste informaţii, să mai revină acolo, în acel loc. Aşa încât a fost dusă în corp fizic într-un loc pe care îl cunoştea, pe această autostradă, Pelanoni (fonetic). Un loc pe care îl cunoştea, iar maşina era şi ea acolo, ca să poată merge unde trebuia să meargă, în timp ce partea care sunt eu îi părăsea corpul fizic.

D: Atunci transferul trebuia să se petreacă atunci, într-un anumit loc din Hawai?

C: Nu neapărat. Dar acela era un loc în care ea se simţea confortabil, în corpul

fizic. Iar locul creat pentru ea era și el un loc de o frumusețe deosebită unde să se simtă relaxată total, astfel încât să se facă transferul și partea care sunt eu să îi părăsească corpul fizic și să vină aici să transmită informațiile.

D: Atunci mașina și corpul fizic din mașină au fost transportate fizic pe autostrada din cealaltă parte a insulei?

C: Corect. S-au dematerializat și apoi s-au materializat în alt loc.

D: E o practică comună, să muți așa mașini și oameni dintr-un loc în altul?

C: O, da. O, da.

D: Se întâmplă des?

C: Foarte des, foarte des.

D: Când se întâmplă asta, corpul fizic este

dematerializat apoi rematerializat? (Da) Și corpul nu se resimte negativ.

C: Nu resimte nici un efect negativ. Devine energie pură.

D: A fost doar mutată, cu tot cu vehiculul, dintr-un loc în altul.

C: Afirmația este corectă.

D: Așa încât atunci când și-a recăpătat cunoștința, se afla în alt loc de pe insulă. Era la volan și conducea mașina. (Da) Și până acum nu își amintea ce s-a întâmplat.

C: Corect.

D: E singura dată când s-a întâmplat așa ceva în viața actuală a Clarei?

C: S-a întâmplat de multe ori. Dar de data asta ea se afla într-un loc și un moment din viața ei când era deschisă și dorea să investigheze, să vadă ce s-a întâmplat și cum anume. În celelate dăți nu era gata să înțeleagă, nu se afla într-

un moment al creșterii sale în viața de pe Pământ, în care să poată înțelege ce se întâmplă.

D: Și probabil că incidentele din trecut nu au ieșit în evidență atât de tare, încât să și le amintească.

C: Corect.

D: Dar de data asta s-a întâmplat ceva atât de neobișnuit, încât și-a amintit.

C: Afirmația este corectă.

D: E în regulă ca ea să afle acum toate aceste lucruri?

C: Da. Ar trebui să cunoască aceste lucruri. Dorește de ceva vreme să afle ce s-a întâmplat. De data asta va înțelege. Cunoașterea îi va aduce beneficii și bucurie.

D: Asta este foarte important. Ar fi în regulă dacă aș mai veni și altă dată ca să comunic cu această parte din ea?

C: O, da. Ne place să comunicăm. În asta constă munca noastră, în a comunica.

D: Alții mi-au spus că dacă doresc să aflu informații, pot accesa orice am nevoie să știu.

C: Afirmația este corectă. Ai un talent special. Ți s-a dat un dar special. Să aduni informații care au fost ținute sub tăcere, care au fost ascunse, care au fost suprimate foarte mult timp. A venit vremea acum și comunicăm cu tine prin acest vehicul, ca să știi, să fii conștientă de faptul că faci o muncă importantă. A venit momentul potrivit pe planeta Pământ ca aceste informații să fie diseminate în modul în care ai fost aleasă să o faci. Să permiți cunoașterii să curgă prin aceste vehicule umane, prin aceste resurse, pentru ca și ceilalți oameni să afle că toată lumea este capabilă să plonjeze mai adânc în ceea ce este, și să afle mai mult despre ei înșiși. Despre trecut și viitor, despre tot ce se întâmplă în toate universurile. Astfel încât pot spune că da, ai acces la toate informațiile din centrul de resurse. Îți oferim această recunoaștere.

Am rugat-o atunci pe această entitate sau parte din Clara sau ce era, să se retragă și am adus personalitatea Clarei pe deplin înapoi în corp. Transformarea se poate vedea întotdeauna, pentru că pacientul respiră adânc în acest punct. Am ghidat-o înapoi în timpul prezent, în starea de trezire deplină.

După ce Clara s-a trezit complet, am telefonat la recepție și l-am rugat pe Phil să urce la noi. M-am gândit că este important ca cei doi să se cunoască, pentru că experiențele lor semănau atât de mult. Phil s-a mirat când l-am prezentat Clarei, pentru că știa că mă feream să dezvălui identitatea pacienților, ca să le protejez intimitatea. Dar când am explicat ce s-a întâmplat, amândoi au fost copleșiți de emoție. Era o întâlnire a două suflete care și-au recunoscut instant conexiunea. Au discutat și au descris amintiri similare de pe strania planetă cu turnuri

ascuțite. Era o scenă emoționantă, aparent nefirească din punct de vedere logic, fiindcă se întorseseră pentru scurt timp „acasă”, dar sentimentele puternice îi copleşeau. În cartea de faţă voi mai prezenta şi alte regresii în care pacienţii îşi descoperă „casa” departe de planeta Pământ (Capitolul 10).

Recent, în anii 2000, 2001, am mai descoperit şi alte cazuri în care o persoană pare a fi în acelaşi timp în două locuri şi raportează lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Într-unul din aceste cazuri în loc să meargă într-o viaţă trecută, o femeie s-a dus în lumea spiritului la o întâlnire de învăţători, ghizi şi maeştri. Ea a spus că această parte din ea rămânea întotdeauna acolo, şi o parte din misiunea sa era să monitorizeze progresul ei pe Pământ, şi să încerce să îi dea sfaturi la nivel subconştient.

Această carte era deja dată la editură, când am întâlnit un alt caz, în anul 2001. Se pare că cine conduce lucrurile din lumea cealaltă, s-a hotărât că a sosit momentul să fie dezvăluite aceste informaţii. O femeie a făcut o regresie într-o viaţă trecută când era bărbat şi trăia într-o parte îndepărtată a Greciei. Nu aparţinea acelui loc, doar observa şi asculta ce se întâmplă. Când am dus-o înapoi ca să văd de unde vine, a ajuns pe o planetă întunecată. Totul era gri, erau puţine clădiri şi lipseau copacii. Activitatea părea a fi mai degrabă sub pământ. A văzut că avea un corp ciudat. Arăta ca un peşte sau mai degrabă ca o şopârlă cu gură mare şi ochi holbaţi, cu un cap de o formă ciudată, cu o cocoaşă pe spinare şi coadă. Mi-a spus că era un observator trimis pe Pământ în mai multe rânduri, în diferite perioade din istorie. Ajunsă la destinaţie, lua forma fiinţelor de acolo, ca să poată observa şi acumula informaţii. Când am încercat să o duc la ultima zi din viaţă a spus că nu exista o zi ultimă. Personalitatea din prezent era tot un observator. Asta era treaba ei.

S-a vorbit mult despre cei care îşi schimbă forma (shape-shifters în engleză). Dacă sunt reali, cred că e vorba despre acele fiinţe care pot exista în mai multe forme potrivit împrejurărilor. (De asemenea, fiinţele făcute din energie pot crea orice formă sau corp aleg). Am ajuns la concluzia că aceste fiinţe care îşi schimbă forma nu se află în poziţii de putere sau de decizie (aşa cum s-a

sugerat), pentru că sunt observatori, acumulatori de informații și reporteri. Același lucru i s-a întâmplat și lui Bartholomew, și pare a se petrece de la începutul timpului.

Se pare că această parte din noi care trăiește această viață pe Pământ este doar o bucățică sau un fragment din ceva mult mai cuprinzător, care suntem tot noi. Suntem multipli, nu suntem doar unul, suntem fragmente dintr-un întreg mult mai complex. Ne putem concentra pe o singură bucată, pe care o percepem ca fiind totalitatea noastră. Asta este bine pentru că dacă am fi conștienți de întreg în complexitatea sa, nu am mai putea funcționa în această realitate care este lumea noastră. Ni se permite să vedem doar fațada care maschează un tablou mult mai vast. Avem voie doar să tragem cu ochiul o clipă, dincolo de văl.

***

Când a aflat că am să revin în California, Clara a vrut să facă o ședință cu mine. În săptămâna care urma, trebuia să revin ca să țin o prezentare la Expoziția Whole Life din Pasadena. De data asta Clara a venit cu avionul de la San Francisco, și am reușit să facem o sesiune. Doream în mod deosebit să pun întrebări referitoare la misterele Pământului, fiindcă ni se spusese că putem accesa orice informații dorim. Nu i-am spus Clarei ce doream să explorez. În experiența mea, am descoperit că gardienii cunoașterii nu îți oferă întotdeauna ceea ce ceri. Am învățat să nu insist și să accept ceea ce mi se oferă. Întotdeauna am o mulțime de întrebări și pot trece la alt subiect.

În această sesiune am pus întrebări despre multe subiecte neexplorate, și răspunsurile vor fi incluse în secțiunea despre Misterele Pământului. Mi-au fost respinse întrebările despre piramide pentru că nu era momentul potrivit, dar în schimb am aflat alte informații pe această temă.

D: Am întrebat despre piramide pentru că ai spus că planeta cu turnuri ascuțite, întreaga planetă, pietrele și fiecare parte a planetei păstrează informații, ca un depozit de informații. (Da) Aceeași situație există și pe Pământ?

C: Totul pe Pământ conține cunoașterea. E toată în mintea omului, dacă acesta s-ar deschide către expansiunea din mintea sa. În stadiul actual al dezvoltării omenirii, oamenii de pe Pământ au nevoie de un loc tangibil pe care îl pot atinge și pipăi, cum ar fi o bibliotecă, de exemplu. Acolo se află depozitată cunoașterea, și poți merge acolo. Este un lucru realizabil ca toată cunoașterea omului și a întregii creații, toată cunoașterea de pe Pământ și din univers, să aibă un depozit pe Pământ. Acesta se află în Piramidă. Dacă omul ar reuși să își deschidă mintea la deplina sa capacitate, ar vedea că întrega cunoaștere se află în interiorul său.

D: Da, este adevărat. Am descoperit în munca mea că poate fi accesată cunoașterea prin această metodă. (Da) Dar oamenii nu fac asta niciodată în mod conștient. O fac numai când intră în transă sau lucrează la nivel subconștient.

C: Așa e. De asta am ales să arătăm omenirii, să arătăm oamenilor de pe Pământ, că aceasta este o modalitate de expansiune a minții, să știi că toată cunoașterea se află în interior. Se poate găsi o cale de accesare a acestei cunoașteri. Iar prin metodele pe care le folosești, tu arăți că acest lucru se poate face. Există oameni care nu vor crede asta, dar pe măsură ce permiți informației să curgă prin tine așa cum ai făcut până acum, aceste lucruri vor fi acceptate la o scară mult mai mare. Treptat, tot mai mulți oameni vor accepta această modalitate de accesare a cunoașterii care se află în noi toți. Și poate că în viitor, sperăm că într-unul apropiat, oamenii vor reuși să acceseze acest gen de cunoaștere, la un nivel mai conștient.

D: Întotdeauna am crezut că s-a păstrat cumva cunoașterea, deși cei care o dețineau au murit poate de secole întregi. Ea este depozitată undeva, în mintea subconștientă.

C: Este depozitată la nivel celular în ADN. De exemplu, deși într-o zi vei face tranziția dintr-un corp fizic la un corp de energie pură, ceea ce ești acum nu va fi niciodată uitat.

D: Prin urmare cunoașterea este întotdeauna disponibilă, odată ce ai găsit metoda de a o contacta.

C: Da. Se află înăuntrul fiecăruia din noi. Informațiile sunt acolo.

D: Întotdeauna am suspectat că piramidele și monumentele din Peru pe care le-am vizitat sunt mult mai vechi decât se spune.

C: Machu Picchu?

D: Da, am fost acolo. Am văzut o combinație de structuri, care cred că provin din perioade de timp diferite.

C: La Machu Picchu sunt reprezentate diferite perioade de timp. Unele sunt mai noi. Ca și cum ar fi două civilizații acolo. De fapt chiar sunt.

D: Așa ne-a spus șamanul acela. A spus că nu incașii au fost cei care au construit structurile făcute din blocuri mari de piatră.

C: Afirmația este corectă. Incașii au venit mulți ani după ce a fost construit orașul original, care este în ruine acum. Acesta a fost construit mult înaintea incașilor. Incașii s-au mutat aici după ce cealaltă civilizația părăsise deja planeta.

D: Așa am crezut și eu. Așa credea și șamanul. Că incașii au venit și doar au folosit ce au găsit acolo.

C: Da. Au venit și au găsit un habitat foarte frumos. Atunci și-au spus: „De ce să creăm ceva, când deja a fost creat pentru noi?”

D: Clădirile construite de ei sunt de o calitate mult mai slabă.

C: Corect. Pentru că s-a pierdut cunoașterea pe care o avea civilizația mai veche.

D: Ce s-a întâmplat cu locuitorii inițiali? Se pare că au dispărut deodată și și-au părăsit orașele. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu ei.

C: Au evoluat la un nivel vibrațional la care nu mai aveau nevoie de o formă fizică. Au ajuns la un nivel de o puritate atât de mare, încât au devenit energie pură. Și așa cum spuneai, au „dispărut” din densitatea fizică, din masa corpului uman. Din forma fizică, așa cum o cunoașteți. Aceste orașe au fost construite de către oameni care au supraviețuit Atlantidei și au migrat în Peru. Deja se aflau la un nivel evoluat. Când au venit pe planeta aceasta, se aflau deja la un nivel de vibrație înalt. Cei care au plecat mai departe și au creat alte comunități, și-au pierdut o parte din nivelul înalt de vibrație, pentru că s-au separat de întreg. Întregul fiind civilizația de atunci, care a fost creată când au venit din stele. Apoi când au mers mai departe și au creat alte comunități și alte civilizații mai mici, au început să își piardă vibrația înaltă. În final s-a ajuns la forma fizică densă cunoscută în zilele noastre.

D: Cei foarte evoluați și-au ridicat treptat frecvența de vibrație, până când s-au transformat?

C: Și-au schimbat forma complet. Nu mai exista densitate. Au devenit lumină.

D: Mai erau pe Pământ atunci când s-au transformat în lumină?

C: Mai sunt și astăzi.

D: De ce nu îi putem vedea?

C: Pentru că vibrează la o frecvență energetică atât de înaltă încât nu mai au nevoie de o formă fizică, așa cum o știți. Și nu este o formă vizibilă pentru voi.

D: Dar ei ce fac? Mai sunt în viață? Mai trăiesc?

C: Trăiesc și au viață. Adeseori pot fi ghizi spirituali, dacă știi ce este un ghid. Dacă apare în fața ta o ființă sau o energie, e foarte posibil să fie unul din cei care au ajuns la un nivel de vibrație de „maestru ascensionat”. Toată această civilizație ca grup, a fost un întreg. Au evoluat în grup și au ascensionat la un nivel la care nu mai au nevoie de o formă fizică.

D: Ce s-a întâmplat cu corpurile lor, când au evoluat?

C: Corpurile s-au disipat, pur și simplu.

D: Iar acest loc unde s-au mutat e un teren gol, e un oraș?

C: Da. Pot fi în orice oraș. Orice oraș, orice loc le poate fi casă. De asemenea mai există așa-numitele „orașe eterice”. Orașe ca ale voastre, dar aflate la un nivel vibrațional la o notă mai înaltă pe care oamenii, așa cum știi, nu le pot vedea. Dar ele există.

D: Ele există în formă de lumină.

C: În formă de lumină, da. Dacă veți reuși să vă ridicați conștiința la un nivel la care să nu mai aveți nevoie de o formă fizică densă, atunci veți putea vedea orașele. Veți putea să intrați și să ieșiți din ele și să vă vedeți de treburi, ca atunci când vă aflați într-o formă fizică densă. Dar nivelul vostru de vibrație ar fi cel al gândului pur, ca să zicem așa. Gândurile sunt pure, viața este pură și totul este pozitiv. Se ajunge la un nivel în care sensibilitatea, vibrația, nivelul energetic, se află la o notă atât de înaltă încât nu mai aveți nevoie de aspectul fizic. Așa încât vă mutați într-un loc invizibil pentru ochiul uman, dar care totuși există.

D: Dar în locul acela se pare că nu mai mori, dacă ești lumină pură.

C: Nu, nu mori. Nu mori niciodată. Nici în forma densă nu mori.

D: Știu, doar îți schimbi forma.

C: Da. Doar te muți la o vibrație diferită. Există posibilitatea să ajungeți la vibrația aceea la un moment dat. Atunci veți putea transcende. Când lăsați în urmă forma fizică densă, așa cum știi, tot mai există diverse nivele de dezvoltare și creștere la alt nivel vibrațional. Există multe nivele diferite de vibrație.

D: Dacă au trecut în masă la acel nivel superior, mai au karma de plătit?

C: Karma există cu mult sub dimensiunea a cincea,

dacă vorbim despre dimensiuni. Când ajungi la nivelul lor de vibrație, nu mai există karma.

D: Atunci pot să rămână acolo pentru eternitate?

C: Pot rămâne acolo atât cât doresc.

D: Dar chiar dacă nu mor, ei se pot hotărî să meargă mai departe și să facă altceva, nu-i așa?

C: Ar putea decide să revină în formă fizică. Ar putea spune: „Ce distractiv a fost! De ce nu am face asta din nou!”

D: Dar atunci există riscul să se prindă iar în karma.

C: Ar fi o posibilitate, da.

D: Încerc să pun aceste informații cap la cap cu alte lucruri pe care le-am auzit. Vorbești de ceva diferit de lumea spiritului unde merg oamenii când mor și își leapădă corpul fizic pe Pământ. Locul unde se află aceste ființe este diferit de lumea spiritului?

C: Poate fi acelaşi loc. Depinde de creşterea spiritului. Este posibil ca cineva care abia a făcut tranziţia, să se afle la nivelul de vibraţie al acestui grup. Sau poate are nevoie să mai crească, ca să ajungă în acel loc. Asta depinde de nivelul de iluminare la care se află persoana în momentul tranziției.

D: Majoritatea oamenilor din ziua de azi de pe Pământ, când mor și își leapădă corpul fizic mai au de rezolvat probleme de karma, așa încât trebuie să revină aici iar și iar. Dar se pare că cei din Peru se aflau într-o situație diferită atunci când au făcut tranziția.

C: Da. Aceasta a fost o civilizație care a făcut tranziția în formă de grup, nu în formă individuală.

D: Probabil că asta încercăm să realizăm, să ajungem la un nivel la care nu mai trebuie să revenim aici.

C: Acesta este scopul ultim.

D: Am auzit că scopul ultim este să te întorci la Creator, să te întorci la Dumnezeu.

C: Despre asta e vorba, să revii la lumina care este Sursa, pe care voi o numiți Dumnezeu.

D: Da, există nume diferite pentru El.

C: Există multe nume diferite. Folosiți-l pe cel potrivit pentru voi.

D: Atunci presupun că aceşti oameni au ajuns atât de aproape de Creator, cât se poate ajunge.

C: Foarte aproape, foarte aproape. Pentru că civilizaţia lor a ascensionat ca o singură unitate în formă de grup, şi ai putea spune că nu există separare între ei şi inima lui Dumnezeu. Ceea ce înseamnă a fi una cu Dumnezeu, a fi una cu tot ce există. A fi tot ce există. Pentru că scopul ultim este să fii una cu Dumnezeu. Eşti una cu Dumnezeu atunci când nu mai există separare, iar oamenii au încercat din greu să se separe de Dumnezeu. Scopul ultim al sufletului este să revină la Dumnezeu, din care am venit la început.

D: Da, are sens ceea ce spui. Mai există şi alte civilizaţii care au făcut tranziţia în masă?

C: Multe au făcut asta.

D: Au nume pe care le cunoaştem din istorie?

C: Nu în istoria voastră cunoscută, nu.

D: S-a întâmplat mai demult?

C: Mai demult, da.

D: Se pare că oamenii din Atlantida au murit într-un mod violent. Atunci când se petrec dezastre în masă, împrejurările sunt diferite.

C: (Cu întrerupere) Am să spun un lucru despre dezastrele în masă. Dacă o civilizație sau un grup de oameni sfârșește așa, acele suflete, acele ființe, au ales acest mod de a trece la alt nivel. Sau de a merge în alt loc unde pot crește într-un mod diferit. A fost alegerea lor.

D: Am multe întrebări, după cum vezi.

C: Da, ai întrebări și sunt întrebări foarte bune. De asta ai fost aleasă. De asta dorim să îți împărtășim această cunoaștere, așa încât omenirea de astăzi să poată primi informațiile și secretele care au fost ascunse și care despart oamenii de ei înșiși, de ceea ce sunt cu adevărat. Vrem să mai vorbim cu tine. Mai avem de vorbit. Și Clara face ceva asemănător, dar în alt fel. Tu transmiți aceste informații oamenilor. Ea intră în contact cu oamenii și absoarbe informații, pe care ni le transmite nouă. De asta ți s-au trimis oameni atât de diferiți, prin care să aduni informații.

D: Dar pe măsură ce lucrez, informațiile devin din ce în ce mai complicate.

C: Asta e din cauză că deschizi mai multe uși. Pe măsură ce îți permiți să deschizi mai multe uși și pășești prin ele, se deschid alte uși către diferite realități, și atunci ți se dau materiale mult mai complicate. Va fi o onoare să le explorăm împreună cu tine.

D: Voi încerca să nu vă violez niciodată încrederea.

C: Știm asta, altfel nu am veni la tine.

Am orientat-o pe Clara înapoi în prezent, în starea de trezire deplină. Când s-a trezit, a descris ce simțise în timp ce vorbea.

C: Aveam senzația că eram în acum. Se simțea ca și cum eram în timpul trecut, în timpul prezent și acum. Era ca și cum tot timpul este chiar acum.

D: Erau toate la un loc. Ca și cum erai divizată?

C: Nu mă simțeam divizată. Se simțea ca o unitate, a fi în viitor și în trecutul străvechi, în același timp. Cu multe civilizații în urmă. Se simțea ca și cum

această entitate nu cunoștea granițele timpului. Ca și cum tot timpul era acum.

D: Înțeleg de ce putem primi informații astfel. Este pentru că nu mai există granițe.

După această sesiune s-a petrecut ceva neobișnuit. Clara s-a întors în camera sa de hotel. După câteva minute mi-a telefonat și m-a rugat să vin în camera ei. Când am ajuns acolo, mi-a arătat ceafa. Când își peria părul, a remarcat că are la ceafă un semn roșu. (În baia de la hotel erau oglinzi pe ambele părți ale peretelui, așa încât Clara a putut să-și vadă ceafa, în timp ce își peria părul. Avea părul prins într-o coadă de cal ridicată la spate). Semnul roșu se întindea aproape cinci centimetri deasupra liniei părului și un centimetru și ceva în jos, sub linia părului. Această parte se putea vedea clar, așa încât ea a remarcat pata. Era foarte roșie și arăta ca o dungă. În zona de sub linia părului avea o lățime între un centimetru și un centimetru jumate, și se lățea în sus până la 3 centimetri jumate. Mi-am luat camera foto și am făcut câteva poze. În timp ce fotografiam, semnul începuse deja să dispară. În timpul sesiunii, Clara stătuse liniștită cu capul așezat pe o pernă și nu exista nimic vizibil care să fi produs această iritație. Mi-a spus că pata roșie nu o durea și nu avea mâncărimi, era doar roșie și îi trezea curiozitatea. Nu este singura dată când s-a întâmplat așa ceva. Și altă dată când am lucrat cu alți oameni, le-au apărut pe corp astfel de pete și semne, când au lucrat cu astfel de energii. Am descris aceste cazuri în cartea Custozii.

***

Acest contact cu o planetă care deține toată cunoașterea și acumulează mereu mai multe informații, seamănă cu relatările altor pacienți, cărora li s-a spus că sunt un fel de reporteri. Mulți oameni au în corp implanturi care acționează ca niște transmițători. Tot ceea ce ei văd, aud și simt este transmis la niște bănci de date ca de calculator, care înregistrează istoria planetei Pământ. Este vorba de

două proiecte separate sau acestea sunt conectate cumva la un întreg? Am descoperit că una din funcţiile principale ale subconştientului, sau poate chiar ale sufletului, este să acumuleze informaţii din toate vieţile pe care le trăim. Scopul ultim este să revenim la Sursă, la Dumnezeu Creatorul. Când ne-am completat toate aventurile şi călătoriile prin vieţile numeroase şi variate pe care le trăim, se presupune că trebuie să ne întoarcem la Creator cu acumularea de cunoaştere pe care am adunat-o. Aceasta este apoi absorbită. Astfel suntem consideraţi a fi celule din corpul lui Dumnezeu.

Cunoaşterea şi adunarea de informaţii par a fi scopul principal al omenirii şi din această perspectivă, nimic nu poate fi bine sau greşit. Există doar pozitiv sau negativ. Ne învăţăm lecţiile şi asta ne ajută să ne rezolvăm karma, ca să ne completăm sarcinile şi să ne întoarcem de unde am venit. Astfel încât în analiza finală, tot ceea ce avem şi ceea ce suntem este suma totală a experienţelor noastre şi a cunoaşterii noastre.

***

Când am auzit că o întreagă civilizaţie din Peru a ascensionat în masă la un nivel de vibraţie în care au devenit invizibili, mi-a trecut prin minte un gând care mă intrigă. S-a spus că acest lucru s-a mai întâmplat şi cu alte civilizaţii din trecut. În prezent se vorbeşte mult despre transformarea vibraţiei Pământului şi trecerea sa într-o vibraţie mai înaltă, prin schimbarea dimensiunilor. Unii vor merge acolo şi alţii vor rămâne în urmă, iar cei rămaşi în urmă nu vor şti niciodată ce s-a întâmplat. Oare acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu aceste civilizaţii din trecut?

SECȚIUNEA TREI

Misterele Pământului

Capitolul 6

ATLANTIDA

Existența civilizației Atlantida este unul din marile mistere care au intrigat mințile oamenilor timp de milenii. S-a spus că Atlantida este doar un mit, o legendă, dar ideea existenței sale persistă. Eu am crezut întotdeauna că mitul sau legenda se bazează pe un adevăr, lucru verificat în repetate rânduri în munca mea cu hipnoza.

Atunci când persoanele cu care lucrez se află la un nivel de transă adâncă, putem accesa direct subconștientul, în variate moduri. Am descoperit că atunci când te conectezi la înțelepciunea minții subconștiente, devine disponibilă întreaga cunoaștere. Adeseori persoanele primesc informațiile direct prin intermediul vieților trecute, iar alteori sunt duși în locuri unde pot accesa informațiile și le pot interpreta singuri. Aceasta se face adeseori prin vizitarea Bibliotecii din lumea spiritului. În această clădire minunată se află toată cunoașterea care a existat sau va exista vreodată, din orice domeniu la care te-ai putea gândi. Acesta este locul meu favorit din lumea spiritului, pentru că eu caut întotdeauna „cunoașterea pierdută”. Acest loc este de obicei păzit de un gardian care are sarcina de a-i cerceta pe cei care doresc să acceseze informațiile, pentru a determina în ce scop doresc accesul. Mi s-a spus că pot avea acces la orice doresc, pentru că am dovedit că transmit mai departe ceea ce am aflat, cât mai corect și mai detaliat posibil, fără să cenzurez sau să denaturez nimic. Dar întotdeauna există informații care nu pot fi transmise mai departe, pentru că mintea omului nu le poate face față în prezent. Pe parcursul a douăzeci de ani de lucru cu regresiile, am observat că în prezent se primesc informații care erau interzise atunci când mă aflam la începutul activității mele în domeniu. Asta mă face să sper că mintea omului a avansat în sfârșit până în punctul în care să poată

înțelege concepte complicate.

Pe parcursul anilor, când lucram cu o persoană scufundată la un nivel de transă adâncă, curiozitatea mă determina să pun cât mai multe întrebări posibil, referitoare la foarte multe aspecte. Când am acces la cunoaștere, nu ratez niciodată ocazia. Informațiile din această secţiune au fost primite de-a lungul unei perioade de cinsprezece ani. Le-am pus deoparte și le-am adunat, până când a venit vremea să le prezint în această carte.

La prima vedere, o parte din informațiile despre Atlantida pot părea contradictorii. Dar eu nu cred că lucrurile prezentate sunt cu adevărat contradictorii, pentru că persoanele cu care am lucrat au descris Atlantida în momente diferite din existența sa. Am descoperit că Atlantida nu a fost un singur continent, loc sau oraș. Numele acesta se aplica la toată partea avansată a civilizației din lumea de atunci. La fel ca în zilele noastre, lumea nu se afla la același nivel de civilizație, peste tot. Această civilizație remarcabilă a existat mii de ani și a trecut prin multe transformări, pe măsură ce s-a ridicat pe culmile cele mai înalte pe care le putea atinge omenirea, pentru ca apoi să decadă treptat, până la prăbușirea finală. Dacă ne uităm la istoria lumii noastre din ultimii două mii de ani, vom observa o paralelă. Lumea noastră a trecut și ea prin multe transformări și a progresat uneori spre bine, alteori spre rău.

Mi s-a spus că foarte mulți oameni din zilele noastre, au trăit pe vremea Atlantidei. Am revenit în prezent pentru că omenirea se apropie din nou de o prăpastie în care ar putea cădea, așa cum și Atlantida a plonjat în abis. Funcționând ca o spirală, timpul aduce din nou în prezentul nostru împrejurări similare, și înaintăm pe același drum. Am revenit aici ca să avem grijă ca omenirea să nu repete aceleași greșeli. Trăind în aceste vremuri agitate, putem plăti o karmă care în mod normal ar cere zece vieți pentru a fi plătită. Ne-am oferit cu toții voluntari să ne aflăm aici, în aceste vremuri.

Brenda ne-a oferit informații despre Atlantida din zilele sale de glorie, înainte ca

ea să înceapă să decadă.

B: Istoria Atlantidei se întinde de-a lungul a multe mii de ani. Putem începe prin a vă oferi informații generale despre evoluția faptelor. Mai târziu, când vei dori mai multe detalii, vom organiza informațiile pe domenii și aspecte ale istoriei.

D: Atlantida a fost prima civilizație avansată pe această planetă, sau au mai existat alte civilizații înainte de ea?

B: E greu de spus, se întind atât de departe în trecut. Se pare că înainte de Atlantida, civilizația de bază de pe Pământ era din comunitatea galactică, care ajuta omenirea. Ei au ajutat Atlantida să se dezvolte, pentru ca omenirea să își dezvolte o civilizație proprie. Era necesar ca omenirea să facă acest lucru, pentru ca în final să poată intra în comunitatea galactică. Ei au fost foarte dezamăgiți, pentru că Atlantida era pe punctul de a intra în comunitatea galactică, atunci când s-a prăbușit. Când Atlantida s-a prăbușit, omenirea a fost zguduită atât de tare și a fost aruncată atât de departe înapoi în planul de evoluție, încât nu mai putea fi vorba de a se intra în comunitatea galactică.

D: De unde vrei să începi? Îmi place întotdeauna sa fac lucrurile în ordine. E mai ușor așa, pentru mine.

B: Da. Așa cum am arătat, au existat diverse influențe din comunitatea galactică generală, care au ajutat la înființarea Atlantidei. Ei supravegheau omenirea și o ajutau să avanseze, dar până acum făcuseră asta din umbră, fără să se arate. Omenirea făcea lucruri de bază – practica agricultura, descoperise folosirea focului și construia orașe simple. S-a considerat că omenirea era suficient de avansată ca să facă față cunoașterii că existau alte ființe avansate, care nu făceau

parte din omenire. S-a observat că în Atlantida exista un grup de oameni mai avansat. Acolo era civilizația cea mai avansată în producerea bunurilor, în dezvoltarea artei, a literaturii, etc. Un grup urban de oameni politicoși. Au început să îi ajute pe acești oameni ca să își avanseze civilizația. Aveau diverse metode prin care îi stimulau să facă invenții mai rapid. Cunoșteau genul de energie care stimula gândirea creativă. Stimulau mințile oamenilor cu această energie. Când au văzut că funcționează, au început să facă asta și în alte centre civilizate ale lumii. Dar m-ai întrebat în mod specific despre Atlantida, așa încât mă voi referi la ea.

D: Atlantida era un loc anume?

B: La început a fost un anumit loc, dar pe măsură ce această civilizație s-a dezvoltat, influența ei s-a răspândit. Așa încât ceea ce se considera a fi Atlantida a ajuns să cuprindă mai mult decât locul numit inițial Atlantida. Civilizația s-a răspândit și orice se afla în sfera sa de influență, se considera a face parte din Atlantida.

D: Este corect să o numim așa?

B: Este un nume potrivit. Este o adaptare a numelui original. Atunci când o civilizație se răspândește pe o arie vastă, apar diferite dialecte ale unei limbi de bază. În dialectul dezvoltat în sud, pronunția numelui semăna cu Atlanta, dar numele a fost schimbat și mai mult în limba voastră (Nota traducătoarei – în limba engleză se spune „Atlantis”). Dar este un nume destul de corect, așa încât poate fi folosit. A evoluat direct din numele original și nu ridică probleme de relaționare la civilizația despre care vorbim.

D: Au mai fost și alte civilizații, dar acum vrei să vorbești despre aceasta.

B: Pari a dori informaţii şi despre celelalte civilizaţii, aşa încât mă voi referi la ele. Toate aceste civilizaţii s-au dezvoltat în mod constant. Atlantida era puţin mai avansată pentru că a fost prima care s-a dezvoltat. Dar şi celelalte civilizaţii s-au dezvoltat, aşa încât puteau să lucreze împreună. Acest lucru era necesar pentru binele omenirii. Civilizaţia a continuat să avanseze. Erau un popor frumos. În general vorbind, erau oameni fericiţi şi cu trăsături frumoase. Erau sănătoşi din punct de vedere emoţional şi fizic, şi din acest motiv erau frumoşi. Limba voastră este cam săracă în adjective care să descrie lucrurile.

D: Ştiu, am mai auzit asta. În general vorbind, aveau o anumită culoare a tenului sau anumite trăsături fizice dominante?

B: Nu s-ar putea spune asta. La început a fost aşa, dar apoi pe măsură ce s-au răspândit, au intrat în contact cu alte popoare. S-a creat un amestec general, aşa cum e şi în ţara ta. Uneori puteai să identifici care erau strămoşii cuiva sau de unde se trăgea, după culoarea pielii. Dar asta nu conta pentru ei şi nu îşi făceau probleme din pricina asta. La început erau blond-roşcaţi, doar câţiva erau bruneţi. Aveau un ten măsliniu deschis, ceva între măsliniu deschis şi crem. Aveau în general ochi verzi sau căprui. Ulterior oamenii erau blonzi sau bruneţi, cu ochi căprui, cu pielea deschisă sau închisă la culoare, un amestec. Erau înalţi şi bine formaţi, în general vorbind.

D: Vreau să îmi fac o imagine mentală.

B: Ei nu şi-au bazat cultura pe folosirea metalului, cum faceţi voi. Credeau în folosirea metalelor cât mai aproape de starea originală, când se obţineau metalele. În clădirile lor, foloseau mult piatra şi lutul. Ştiinţa lor s-a dezvoltat direct din manipularea energiilor, puteau să manipuleze tot felul de energii, inclusiv forţa gravitaţiei. De aceea puteau să ridice clădiri construite din blocuri

uriaşe de piatră, ceea ce vouă vă pare imposibil, cu setarea mentală şi abordarea specifică civilizaţiei voastre.

D: Atunci ei nu foloseau maşinării şi echipament complicat?

B: Corect. Nu era nevoie de aşa ceva. Ştiau cum să manevreze energiile folosind instrumente aparent simple, care nu par capabile a face aşa ceva. Însă ei ştiau cum să se acordeze la diferite tipuri de curgere de energie şi să le facă să interacţioneze în aşa fel, încât să facă să se întâmple lucrurile aşa cum vroiau. Asta sună vag în limba voastră, dar aşa pot să explic eu cel mai bine ce se întâmpla.

D: Era nevoie de mulţi oameni ca să facă aşa ceva?

B: Depinde ce anume se făcea. De obicei o persoană putea să se descurce cu uneltele aflate la îndemână, dar era nevoie de acordul tuturor, pentru ca energia să curgă în direcţia bună.

D: Nu era nevoie să se concentreze toată lumea şi să trimită energie?

B: Nu. Dar era nevoie să îşi dea acceptul toată lumea, pentru ca să nu se blocheze energia prin dezacordul faţă de ceea ce se făcea. E ca şi conceptul vostru de gândire pozitivă. Nu este nevoie să te concentrezi foarte tare pentru gândirea pozitivă. Este necesar doar să încerci să ajungi la o anumită stare mentală. În procesul învăţării despre aceste energii şi al manipulării lor, ei şi-au dezvoltat la maxim abilităţile psihice. În civilizaţia lor pur şi simplu nu erau necesare o mulţime de lucruri de care depinde civilizaţia voastră. De exemplu telefoanele şi birocraţia guvernamentală. Chestiunile administrative erau

rezolvate în mod direct, pentru că oamenii puteau comunica telepatic. Oricând era nevoie să se facă ceva care necesita acordul tuturor, oamenii erau întrebaţi telepatic şi îşi dădeau acordul tot telepatic. Totul se petrecea aproape instantaneu, şi astfel erau eliminate o mare parte din problemele cu care vă confruntaţi în lumea modernă.

D: Acesta era singurul mod prin care comunicau, doar prin intermediul minţii?

B: Nu. Mai comunicau şi verbal, era un amestec al celor două. Se întâmpla de la sine. Ei nici nu mai ţineau seama dacă comunicau verbal sau mental, cele două se petreceau simultan.

D: Trebuiau să înveţe comunicarea telepatică, sau se întâmpla de la sine?

B: Toate fiinţele umane au o predilecţie naturală pentru a face asta. Această însuşire este înscrisă în oameni, dar aptitudinea trebuie dezvoltată. De exemplu, toţi oameni au mâini cu cinci degete. Degetele sunt instrumente îndemânatice cu care poţi face o mulţime de lucruri, dar asta se întâmplă numai dacă îţi dezvolţi muşchii şi foloseşti mâinile. Tot aşa stau lucrurile şi cu abilităţile psihice. Toţi oamenii sunt înzestraţi cu abilităţi psihice, dar şi le dezvoltă numai dacă le folosesc.

D: Dar oamenii foloseau în mod natural comunicarea telepatică?

B: Nu, trebuiau să o dezvolte. Acest lucru făcea parte din procesul normal de

maturizare, dar ei erau mai conștienți de acest lucru decât sunt oamenii din ziua de azi, în general. Ei considerau că acest lucru face parte din creşterea normală a unui copil, şi îşi dezvoltau capacităţile psihice, aşa cum îşi dezvoltau şi muşchii. Ei nu ignorau semnele, cum faceţi voi astăzi. Abilităţile existau, dar era necesar să se lucreze la ele pentru a fi dezvoltate, așa cum trebuie să te străduiești ca să înveți cum să mergi. Omul a avut întotdeauna această abilitate, dar a durat un timp până a înțeles că abilitatea respectivă se află mereu acolo. Oamenii primitivi se bazau pe ea pentru a supraviețui, dar nu știau ce fac. Mai târziu când oamenii au devenit civilizați, au uitat că au această abilitate, dar ea era mereu acolo. Apoi când civilizația s-a dezvoltat cu ajutorul comunității galactice, și-au dat seama că era ceva ce putea fi dezvoltat. Știința le arăta că trebuie să existe ca un tot armonios la nivel personal, pentru a putea apoi să se armonizeze cu universul. Abilităţile acestea fac parte din tine. Dacă nu le dezvolţi nu vei fi echilibrat, nu vei putea deveni un tot armonios. În rarele situaţii când se îmbolnăvea cineva, abilităţile psihice ajutau persoana să afle unde anume s-a dezechilibrat faţă de nivelul energiilor de bază ale universului. Îşi foloseau abilitatea psihică deosebită în nenumărate feluri, în situaţiile de amănunt ale vieţii lor zilnice. Ar fi imposibil să facem o listă cu toate modurile în care o foloseau. Am petrece extrem de mult timp făcând o listă cu diferitele feluri în care puteau fi folosite astfel de abilităţi. Psihicul este mult mai abil în comparaţie cu mintea, deşi funcţionează prin intermediul minţii. El este un aspect diferit al creierului, în comparaţie cu mintea. Mintea şi psihicul sunt două aspecte diferite, care lucrează prin organul numit creier. Un aspect stă la bază şi se ocupă de necesităţile vieţii, iar celălalt aspect se ocupă de detalii. Psihicul poate fi foarte precis şi poate să facă lucruri care sunt imposibile pentru minte, care nu este suficient de fin acordată.

D: Majoritatea oamenilor de pe planetă erau astfel dezvoltaţi?

B: Cei din această civilizaţie erau, da. Cei care trăiau în păduri nu aveau psihicul suficient de dezvoltat. Se bazau pe el mai mult din instinct.

D: Aveau un guvern?

B: La început au avut, dar lucrurile s-au schimbat pe măsură ce civilizația a avansat, pentru că scopurile inițiale ale existenței unui guvern au devenit inutile, din cauza dezvoltării capacităților psihice. Treptat guvernul s-a schimbat, și-a schimbat scopul pentru care funcționa. Au introdus o structură de organizare care putea fi folosită foarte bine în alte scopuri, de exemplu în domeniul cercetării.

D: Comunitatea științifică? Așa era ea numită sau considerată în acele vremuri?

B: Nu era considerată așa, pentru că cercetarea se făcea mai ales în domeniul psihic sau mistic. Se făceau cercetări individuale. Când oamenii aveau o revelație privitoare la ceva, raportau la corpul organizațional, pentru ca aceste lucruri să fie înregistrate și să se vadă cum se potriveau la situația generală, pentru că fiecare lucru era considerat a avea un sens pertinent. Ei adunau datele la un loc, le organizau și le potriveau într-o imagine de ansamblu, încercând să înțeleagă mai bine natura universului. Fiecare om era implicat. Situația era foarte complexă și era nevoie de organizare. Iată ce s-a întâmplat cu structura guvernamentală inițială.

D: Păstrau vreun fel de înregistrări?

B: Da, era necesar să aibă arhive vaste. Prin natura acestei civilizații, nu aveau computere propriu-zise, dar aveau un mod de a înregistra informații, folosind energia de bază a universului, la care se puteau cabla prin abilitățile lor psihice. (Probabil semăna cu modul în care noi adunam informații). Acolo se afla zona lor principală de arhivare, și din acest motiv nu au găsit nimic arheologii. Informațiile lor încă mai sunt înregistrate acolo, și pot fi accesate. Pentru a

accesa aceste informații, trebuie doar să îți dezvolți abilitățile psihice corecte. Ei aveau un fel de produse asemănătoare cu hârtia pe care învățau copiii să citească, și pe care ilustrau cum să își dezvolte copiii abilitățile psihice și alte astfel de lucruri. Dar acest material a putrezit cu mult timp în urmă.

D: Cred că oamenii de știință se așteaptă să găsească ceva scris sau sculptat, sau o înregistrare de acest fel.

B: Da. Înregistrarea există, dar se află în planul psihic. Ea este arhivată într-un mod foarte bine organizat, și poate fi accesată. Ar aduce mari beneficii lumii voastre. E aproape ca Arhivele Akashice dar nu exact la fel, pentru că Arhivele Akashice fac parte din univers. Ei au adoptat acest concept și au descoperit că poate fi folosit pentru a se crea un alt fel de arhivă. Înregistrările lor există la un nivel de energie diferit.

D: Mă gândeam la piramide sau la alte structuri similare. Dacă puteau avea acces la cunoaștere, într-un loc fizic.

B: Nu. Dar piramidele și alte feluri de structuri megalitice aliniate la corpurile cerești (mă refer aici la cercurile de piatră misterioase din Europa) sunt dispozitive care ajută la concentrarea acestei energii, astfel încât să te poți acorda la ea. Pentru că energia trebuia organizată și concentrată, ca să poată fi utilizată în acest scop.

D: Dacă cineva merge la siturile din antichitate, acest

lucru ar putea ajuta la accesarea mai bună a acestei energii?

B: Da, ar fi de ajutor. Dar unele cercuri de piatră nu mai sunt așa de bine aliniate ca altă dată, din cauza precesiunii echinocțiilor.

D: Te referi la transformările cerului și ale Pământului?

B: Da, la asta mă refer. Deci aceste dispozitive ar putea fi ușor defazate acum. Dar altele care au păstrat o aliniere solidă, mai pot fi încă funcționale. De exemplu de când a fost distrusă Atlantida, centrul de concentrare principal este acum la piramidele din Egipt. Ele mai sunt încă într-o aliniere perfectă ca atunci când au fost create, prin urmare puterea lor a rămas intactă. De aceea oamenii au avut halucinații atunci când au petrecut perioade lungi de timp în anumite părți din interiorul piramidelor. Ei au avut aceste experiențe pentru că acolo este centrul unde se concentrează energia. Ar trebui să fii surd, mut, orb și înapoiat mintal, ca să nu percepi nimic din emanațiile de acolo. Astfel de structuri megalitice au existat și în Atlantida. Ce ar putea să descopere arheologii voștri... ar fi aceste structuri, care nu mai sunt aliniate. Ele s-au deteriorat foarte tare atunci când s-a scufundat Atlantida, prin urmare alinierea lor a fost distrusă. Arheologii voștri își vor da seama că ele au fost cândva aliniate la soare, după exemplul altor structuri megalitice, care au rămas intacte. Acestea erau ca un computer din piatră uriaș care utiliza curgerea naturală a energiei Pământului și spațiul înconjurător. Ele erau aranjate în anumite poziții ca să poată focaliza energia și să se poată acorda la diferite nivele de energie din univers.

D: Ai spus că oamenii din Atlantida nu foloseau

metalul?

B: Foloseau foarte puțin metal, pentru că și-au dat seama că, cu cât era mai prelucrat un material și mai alterat față de forma originală, cu atât mai mult ieșea din starea de armonie cu universul și își scădea vibrația. Dar dacă iei ceva din Pământ și îl folosești fără să îi transformi în mod drastic structura moleculară, va fi în continuare acordat la nivelele de energie și va putea fi folosit în acest scop. De aceea ei aveau tendința de a folosi multă piatră în structurile lor, pentru că acestea erau bucăți solide de piatră tăiate și transportate în alt loc fără a fi topite, așa cum se face atunci când sunt prelucrate anumite metale.

D: Prin urmare toate clădirile lor, chiar și cele private, erau făcute din piatră.

B: Din piatră, lut sau lemn, sau astfel de materiale. O parte din mobila din casele lor era sculptată în piatră. Am spus că erau „cioplite”, pentru că acesta este cuvântul corespunzător din limba voastră, dar acest termen nu descrie bine procesul de prelucare a pietrei. Când extrăgeau piatră din pământ, exista un mod de a modifica temporar câmpul de energie, astfel încât piatra devenea moale ca lutul. Rezultatul era că puteau modela piatra ca lutul, în orice formă doreau. Apoi lăsau câmpul de energie să revină la starea normală, și piatra devenea din nou rigidă. Aveau tot confortul obișnuit al vieții, la care te aștepți într-o comunitate civilizată.

D: Dar hrana?

B: Consumau de obicei o hrană echilibrată. În procesul studiului despre energie,

au învățat cum să își echilibreze mâncarea. Acest lucru a eliminat multe probleme medicale cu care se confruntă civilizaţia voastră, şi multe boli cauzate de dieta neechilibrată. Majoritatea oamenilor aveau o dietă constând din vegetale cu multe fibre şi foarte puţină carne. Ei nu exagerau mâncând numai vegetale cum fac vegetarienii voştri, pentru că corpul uman are nevoie de proteine şi nu vroiau să mânânce ouă tot timpul. Consumau şi carne, atunci când era nevoie. Persoanele avansate (misticii avansaţi) nu mai simţeau nevoia să mânânce, pentru că se puteau cabla la energie şi puteau absorbi nutrienţii de care avea nevoie corpul direct din univers, mai degrabă decât indirect prin mâncare. (Anumite feluri de extratereştri, aşa trăiesc). Este o tehnică foarte avansată. Deşi atlanţii erau în general vorbind destul de avansaţi, doar cei mai avansaţi dintre ei foloseau în mod obişnuit această tehnică.

D: Animalele lor erau similare cu animalele de pe Pământ din zilele noastre?

B: În general vorbind, animalele erau similare. Ceea ce arheologii voştri consideră a fi civilizațiile primitive de la început, care au practicat pentru prima dată agricultura şi au avut animale domestice, erau de fapt rămăşiţe decăzute, care au supravieţuit după ce s-a prăbuşit Atlantida. Încercau să reconstruiască civilizaţia din rămăşiţele spulberate. De acolo proveneau animalele domestice – vitele, caprele, oile, cămilele şi anumite tipuri de cai. Rasele erau diferite şi arătau diferit, din cauză că oamenii practică o creştere a animalelor prin care modifică rasa, şi astfel modificau aspectul animalelor domestice. Dar fundamental vorbind, erau aceleaşi animale. De exemplu, este ca diferenţa dintre o vacă de lapte şi un taur din rasa Brahma.

D: Foloseau mijloace de transport?

B: O, da. Aveau un mijloc de transport despre care se vorbeşte în poveşti –

covorul zburător. (Am izbucnit în râs, surprinsă). Puteau să leviteze fără probleme, pentru că ştiau cum să manevreze energia şi forţa gravitaţiei. În general călătoreau prin levitaţie. Dacă doreau să ia cu ei obiecte dar nu doreau să le care şi nu vroiau să folosească energie suplimentară ca să le leviteze separat, uneori le puneau pe un covor şi se aşezau pe el cu lucrurile respective, apoi levitau cu ele la destinaţia dorită.

D: Aha, ca în O mie şi una de nopţi.

B: Corect. Au învăţat cum să manevreze această energie şi au realizat astfel multe lucruri, inclusiv călătoria la sol. Dacă vroiau să călătorească la o distanţă scurtă fără să se conecteze la această energie, atunci foloseau un animal. Dar pentru că ştiau cum să folosească această energie, nu a mai fost nevoie să construiască automobile sau avioane. Iar comunitatea galactică a fost încântată. Această abilitate se pare că era unică şi aparţinea doar oamenilor de pe Pământ. A fost una din contribuţiile pe care le-am adus noi la comunitatea galactică. Pentru că celelalte planete s-au dezvoltat prin folosirea maşinilor şi a vehiculelor.

D: Cum am făcut noi de data asta, în prezent.

B: Da. Iar comunitatea galactică îşi face griji pentru că de data asta nu ne-am dezvoltat abilităţile psihice, dar ei ştiu că aceste abilităţi există în noi şi aşteaptă să fie dezvoltate. Ei îşi amintesc cum a fost în cealaltă civilizaţie. Dacă nu reuşim să ne conectăm la aceste informaţii psihice „paranormale”, fără îndoială au să ne îmboldească ei ca să le „descoperim”, aşa cum au făcut şi cu alte descoperiri din trecut. Acest tip de energie a fost utilizat mai ales pentru transportul personal pe distanţe lungi sau pentru transportul blocurilor de piatră etc. În civilizaţia voastră curentă există anumiţi mistici care încă mai pot să facă asta, dar ei trăiesc în regiuni izolate ale lumii. Unii trăiesc în adâncul junglelor din India. Dar această abilitate se remarcă mai ales la lama tibetani, din munţii înalţi. Aceştia au reuşit să îşi păstreze abilităţile, pentru că au trăit atât de izolaţi.

Ei au fost cel mai puțin afectați de distrugerea provocată de căderea Atlantidei.

D: Atlanții făceau ceva pentru a se distra?

B: O da, aceasta este o necesitate fundamentală a naturii umane. Deosebirile depindeau de civilizația și cultura din care făceau parte. De exemplu în Atlantida exista un lucru foarte popular – un grup de oameni își atașa fâșii de pânză colorată la brațe și la haine. Apoi levitau cu toții și făceau în aer acrobații și figuri geometrice frumoase, cu fâșiile de pânză colorate fluturând în vânt în jurul lor. Copiii în special, adorau acest gen de spectacol. Făceau tot ce le permitea imaginația. Aveau teatru și spectacole cu muzică. Preferau spectacolele în direct, dar dacă doreau să se conecteze la spectacole din altă parte, se acordau cu abilitățile lor psihice la locația unde avea loc spectacolul, dacă nu puteau merge acolo, și îl puteau urmări ca la televizor.

D: Se pare că aveau abilități psihice foarte dezvoltate.

B: Da. Dar distrugerea Atlantidei a înspăimântat lumea foarte mult. A produs un fel de traumă mentală. Ca atunci când cineva suferă o traumă mentală severă în tinerețe, care îi afectează tot restul vieții, dacă nu devine conștient de ea și nu lucrează cu ea ca să o rezolve. Întreaga omenire a fost afectată de această traumă. De asemenea, felul în care a fost distrusă Atlantida și felul în care au fost distruși centrii de focalizare psihică, a produs la toată lumea un fel de scurt-circuit psihic temporar. E ca și cum ai vedea accidental o explozie prea de aproape, și ai orbi temporar.

D: I-a afectat pe parcursul a multe generații.

B: Abilităţile au existat în continuare, dar au amorţit o vreme. Apoi au început să le simtă din nou. Nu a durat atât de mult cum s-ar crede. În general vorbind, omenirea îşi amintea la nivel subconştient ce s-a întâmplat şi din acest motiv, timp de câteva mii de ani a evitat să îşi dezvolte din nou abilităţile psihice, de teama că se vor „arde” din nou, metaforic vorbind.

D: Ceea ce spui are sens. Şi au rămas multă vreme în această stare?

B: Da. Acesta a fost impulsul major al civilizaţiei lor. Foloseau cristale pentru a concentra diferite tipuri de energie şi pentru a contacta comunitatea galactică. Puteau face asta la nivel mental, dar pentru a amplifica energiile mentale, foloseau anumite tipuri de cristale. Ştiinţa cristalelor era extrem de avansată.

D: Spui că foloseau cristalele pentru contactarea comunităţii galactice?

B: Da, pentru comunicarea la mare distanţă. În loc să epuizeze energia tuturor prin folosirea la maxim a abilităţilor telepatice, ei foloseau cristalele. Pentru că nu toată lumea din comunitatea galactică era acordată la cealaltă metodă, şi uneori era ca şi cum ai vorbi unui surd. Atunci trebuia să foloseşti un alt mijloc de comunicare.

D: Iar cei din stele înţelegeau comunicarea prin cristale?

B: Da. Așa încât se foloseau energiile generate de cristale, pentru a se interacționa cu comunitatea galactică. Era o tehnologie compatibilă cu diferitele civilizații din comunitatea galactică.

D: O singură persoană putea focaliza aceste cristale, sau era nevoie de mai mullți oameni?

B: Era suficientă o singură persoană, pentru că cristalele se alimentau cu diverse energii din câmpurile de energie ale Pământului, cum ar fi câmpul electromagnetic, forța de gravitație, lumina soarelui etc. În funcție de energia folosită de cristale, era necesar să faci lucruri diferite. Existau tipuri diferite de cristale, folosite în scopuri diferite. Tipuri diferite de cristale, specializate pentru lucrul cu tipuri diferite de energie.

D: Cristalele trebuiau să fie cioplite într-un anume fel? Trebuiau să aibă o anumită formă?

B: Structurile lor moleculare, matricile, țesătura structurii moleculare, trebuiau să fie într-un anumit fel. Și da, de multe ori și forma de la suprafață avea un anumit efect. Ei începeau formatarea cristalelor la nivel molecular și făceau cu cristalele ceva asemănător cu ce făceau cu pietrele. Modificau câmpul de energie ca să reconfigureze țesătura moleculară, ca să focalizeze o anumită energie într-un anumit fel. Apoi resetau câmpurile de energie, ca să rămână într-un anume fel.

D: Deci așa creau anumite forme pentru anumite scopuri?

B: Nu forme! E vorba de structura internă. Structura moleculară a cristalului. După aceea da, modificau și suprafața cristalului, în funcţie de forma care trebuia să o aibă. Dar lucrul cel mai important era să obțină mai întâi structura internă, structura moleculară corectă. Altminteri ai fi putut fasona cristalele la nesfârșit în exterior, și tot degeaba ar fi fost.

D: Conta cât de mare era cristalul?

B: Mărimea și forma cristalului depindeau de scopul pentru care era folosit. Dar lucrul cel mai important era structura moleculară. Ei puteau controla structura moleculară a cristalelor, și din acest motiv era atât de avansată știința cristalelor. De asta puteau folosi cristalele în atâtea scopuri diferite. Ei foloseau structuri moleculare controlate specific, precum și forme și mărimi controlate.

D: Întotdeauna am crezut că cristalele erau cu atât mai puternice, cu cât erau mai mari.

B: Nu neapărat. Exista un cristal pentru concentrarea unui anumit tip de energie, care avea o lungime de aproape 8 centimetri și era foarte subțire. Avea formă de lentilă și era ascuțit la ambele capete. Dacă te uitai la el dintr-un capăt, arăta ca o stea cu cinci capete, aproximativ așa. În locul cel mai gros avea cam 2,5 centimetri. Era foarte subțire, dar era extrem de puternic, datorită tipului de energie cu care lucra. Nu pot să văd la ce era folosit, dar pot vedea ce formă avea.

D: Înțeleg. Atunci trebuiau să cunoască tipul de energie de care aveau nevoie, și ce se putea face cu diferite energii.

B: Exact. Începi să înțelegi. Aveau diferite cristale, pentru concentrarea a diferite tipuri de energie, în scopuri diferite. De exemplu aveau anumite tipuri de cristale care puteau concentra raze cosmice și radiații ultraviolete și lumina stelară, ca să facă vizibilă lumina în timpul nopții. Aceste cristale puteau folosi și lumina infraroșie (ca cea emanată de căldura corpului) ca să ajute la crearea de lumină noaptea. Arheologii voștri au descoperit cristale de acest tip în America Centrală. Nu au mai fost întreținute de multe secole, dar încă mai luminează noaptea și produc lumină, deși nu mai e atât de puternică și clară ca în trecut. Arheologii cred că acestea sunt doar niște sfere de piatră. Ei nu pot să înțeleagă la ce foloseau sferele și cum funcționau, fiindcă sferele sunt un fel de cristal specializat. S-au descoperit sfere de diferite mărimi, despre care se spune că luminează noaptea. De asta s-au găsit atât de multe sfere, în atât de multe locuri. În zona unde au fost găsite, ele foloseau la iluminatul nocturn. Ca în majoritatea civilizațiilor, noaptea se petreceau multe lucruri și era nevoie de o sursă bine repartizată de lumină artificială.

D: Existau un fel de felinare uriașe care luminau orașele noaptea?

B: Da. Lumini stradale, lumini interioare, spoturi de lumină, în funcție de ce fel de lumină era necesar. Mai exista și un alt tip de cristale care radia căldură și ajuta la încălzirea caselor. Nu trebuiau să taie pădurile ca să facă foc. Puteau să folosească cristalele pentru încălzire, păstrând pădurile pentru confecționarea mobilierului sau pur și simplu ca să crească și să oxigeneze aerul.

D: Ce fel de cristale se foloseau noaptea în case, pentru iluminat?

B: Sfere de piatră. Aveau de toate felurile. S-au descoperit sfere de toate

mărimile în America Centrală. Tu personal ai auzit numai de cele mari, dar s-au descoperit sfere mici cam de mărimea unei mingi de bowling sau chiar mai mici, care pot fi transportate în palmă, cu două mâini.

D: Acelea sunt pietre, dar tu le numești cristale.

B: Așa cum am menționat deja, arheologii voștri le numesc pietre pentru că arată ca niște pietre, dar ele sunt de fapt un fel de cristal specializat.

D: Eu credeam că cristalele sunt transparente.

B: Unele sunt, altele nu. Le numesc cristale nu pentru aspectul lor exterior, ci din cauza structurii lor moleculare.

D: Înțeleg. Aceste sfere mici de piatră erau folosite pentru iluminatul în case?

B: Da. Erau puse pe niște pedestale care ieșeau din perete. Sau erau montate în tavan, așa cum montezi pietrele la bijuterii. Le montau în tavan ca pe bijuterii, și puteau fi mai multe sfere în diferite aranjamente, după cum vroiau.

D: Sferele folosite la încălzire erau similare?

B: Acelea erau diferite şi arătau diferit. Erau mai aproape de felul cum spuneai tu că ar arăta cristalele. Le făceau de mai multe culori, în funcţie de cum vroiau să se asorteze cu decoraţiunea interioară a casei. Şi mai puteau să facă şi alte lucruri cu sferele care luminau, lucruri la care nici nu te-ai gândit. Sferele erau de toate mărimile, iar unele aveau numai 5 centimetri. Puteau face cu ele nişte aranjamente atrăgătoare şi pe lângă faptul că luminau, erau şi foarte frumoase şi decorative.

D: Mă îndepărtez de subiectul Atlantidei, dar asta îmi aminteşte de un amănunt dintr-o carte pe care am scris-o despre Isus, de pe vremea când El locuia în Qumran (în cartea Isus şi esenienii). Ei aveau o sursă de lumină misterioasă. Pare foarte familiar. Ştii ceva despre asta?

B: Se pare că acea lumină provenea de la nişte cristale vechi, rămase din vremuri îndepărtate şi transmise din generaţie în generaţie. Fiindcă nu mai ştiau cum se pot face astfel de cristale, ei le tratau ca pe o comoară de mare preţ.

D: Au spus că proveneau de la „cei vechi”, de la oamenii care au trăit cu multă vreme în urmă. Aveau multe lucruri de la ei.

B: Da. Ele au fost transmise, păstrate şi folosite din generaţie în generaţie. S-a transmis şi cunoaşterea modului în care puteau fi întreţinute, pentru că ele puteau da lumină mereu, atâta timp cât erau întreţinute. Era o chestiune simplă de întreţinere corectă.

***

Am lucrat cu Phil mulţi ani şi am împărţit informaţiile aflate de la el, în mai multe cărţi. În loc să meargă la Bibliotecă în lumea spiritului, el a accesat informaţii de pe Planeta Celor Trei Turnuri, unde se pare că se află un fel de depozit sau arhivă a întregii cunoaşteri. Adeseori un grup format din douăsprezece entităţi îi oferea piesele lipsă sau îi arăta diferite scene, pe care încerca apoi să le interpreteze cu ajutorul acestor entităţi.

Am accesat aceste informaţii cu ajutorul metodei liftului, nu prin metoda norului, pe care o folosesc cu cea mai mare parte a persoanelor cu care lucrez. Phil s-a vizualizat într-un lift dintr-o clădire cu birouri şi liftul s-a oprit la etajul potrivit, unde se afla accesul la informaţiile pe care le căutam. În acest caz doream să aflăm ceva despre Atlantida. Nu contează ce metodă foloseşti, important e să obţii accesul.

Liftul s-a oprit şi când s-a deschis uşa, l-am întrebat ce vede.

P: Sunt lumini strălucitoare, care pâlpâie. Sunt energia nivelului la care lucrăm. Trec prin lumini. Văd ceea ce pare a fi un aparat de zbor, o navă care zboară deasupra unui câmp cu iarbă verde. În faţă are formă ascuţită, în spate are o formă ovală. În navă este suficient spaţiu ca să poată sta aşezaţi doi oameni. Pe cer sunt şi alte aparate de zbor, care pot acomoda mulţi oameni. Din locul unde mă aflu, pot vedea în depărtare un oraş care străluceşte în lumina soarelui. Este unul din numeroasele oraşe din acea vreme.

D: Ştii unde ne aflăm?

P: S-a mai vorbit despre asta înainte. Întrebările se refereau la o anumită perioadă de pe Pământ. Este un oraș de pe continentul care se numea atunci Atlantida.

Ar putea părea o contradicție faptul că el putea să vadă aparate de zbor, în timp ce Brenda nu a văzut nimic asemănător. Dar așa cum am mai arătat, civilizația Atlantidei a existat timp de mii de ani și a trecut prin multe transformări, progresând. Se pare că în perioada menționată făcuseră progrese tehnologice și dezvoltaseră aparate de zbor. Mai târziu am mai constatat și alte schimbări.

D: Poți spune din ce era făcut aparatul de zbor?

P: Este un aliaj din aluminiu, asemănător cu cele folosite în prezent.

D: Poți vedea ce energie de propulsie folosește?

P: Folosește energia cristalului. În diferite locații de la sol se află raze cu energia cristalului, care sunt direcționate către diferite părți ale continentului. Aparatele de zbor se aliniază pe o rază și sunt propulsate de-a lungul ei. Este un concept similar cu cel de autostradă, utilizat astăzi în țara voastră.

D: Au și nave care părăsesc Pământul și călătoresc în spațiul cosmic?

P: Da, dar acelea sunt construite altfel. Existau oameni care aveau voie să facă astfel de călătorii. Dar acești oameni erau din rândul înalților preoți, erau dintre funcționarii de rangul cel mai înalt, care comunicau cu cei din stele. Oamenii de rând nu aveau de obicei acces la astfel de experiențe. Accesul se căpăta în contextul de învățare.

D: În zilele noastre, mai există deasupra apei părți din continentul original?

P: Părți din continentul Atlantida se ridică din nou la suprafață și se vor ridica deasupra apei. Dar în prezent nu se văd la suprafață bucăți din uscatul de atunci. Nu se observă nimic semnificativ.

D: Am auzit că o parte din Statele Unite se afla în Atlantida.

P: După cum vedem noi, această informație este incorectă. Ai întrebat despre terenul care făcea parte în mod permanent din Atlantida. Pe vremea aceea, tot continentul Statelor Unite se afla de fapt sub ocean.

D: Știi unde se afla Atlantida, dacă ar fi să o localizezi pe harta geografică a zilelor noastre?

P: Se afla în Oceanul Atlantic. Pe vremea aceea existau zone deasupra apei şi dedesubtul ei. Există regiuni din zilele noastre care pe vremea aceea se aflau deasupra apei, apoi s-au scufundat o vreme, apoi au ieşit din nou la suprafaţă. Şi există zone care atunci erau sub apă, dar acum se află deasupra nivelului mării. De atunci s-au petrecut multe transformări planetare. Pământul a devenit apă şi apa a devenit pământ, de multe ori.

D: Cea mai mare parte a continentului se află acum sub apă.

P: Această observaţie este corectă. Existau zone care nu erau continente, şi nu aveau un nume. Cea mai importantă zonă se numea Atlantida, dar nu este corect să spunem că era singura zonă locuită de pe vremea aceea. Era doar centrul civilizaţiei şi un exemplu pentru vremea aceea.

D: Celelalte zone nu aveau nume.

P: Corect. Exista necesitatea de a încorpora aceste regiuni în ceea ce se numea „guvernul mondial”.

D: Erau la fel de avansate cultural ca şi continentul Atlantida?

P: Existau zone superioare din punct de vedere tehnologic. Dar din punct de vedere moral, nimic nu întrecea Atlantida. Era încununarea civilizaţiei omeneşti

din acel punct al istoriei. În acele vremuri, Atlantida reprezenta chintesența căutării adevărului, pe planeta voastră.

D: În acel moment când Atlantida s-a dezvoltat atât de mult, omenirea exista de multă vreme?

P: Au existat multe, multe generații de oameni înainte de Atlantida. Evoluția manifestărilor spirituale ajunsese la un nivel înalt, mai evoluat decât în prezent.

D: Mă întreb dacă omenirea a ajuns atunci în Atlantida, la cel mai înalt nivel din acele vremuri.

P: Este o afirmație corectă. A ajuns atunci și la cel mai înalt nivel de până acum. Caracterul moral al planetei voastre din prezent mai are o distanță lungă de străbătut, ca să ajungă la această culme a succesului.

D: Mă gândeam că este posibil să fi existat alte civilizații mai vechi, despre care nu am auzit.

P: Au existat într-adevăr alte civilizații și continente înaintea culturii atlante. Dar nici una nu a depășit nivelul de evoluției al Atlantidei din acele vremuri, din punct de vedere al caracterului moral.

D: Au mai existat alte civilizații la fel de evoluate care apoi au fost distruse,

înainte de formarea continentului Atlantida?

P: Au existat, pentru că așa cum se schimbă dunele de nisip ale deșertului, așa se schimbă și norocul omului. Întotdeauna au existat culturi care s-au distins față de cele din jur și au fost fără egal. Dar din cauza a diferite „nenorociri”, ca să spunem așa, acele civilizații nu au reușit să se stabilească în mod ferm și durabil. Au existat distrugeri și reconstrucții constante, apoi distrugeri din nou. Apoi deodată au apărut mari progrese în Atlantida. Au existat și înainte multe culturi care au depășit nivelul Atlantidei, dar izolat, nu în ceea ce privește populația ca întreg. Și în alte culturi au existat oameni care au muncit din greu și prin disciplină, negare de sine și pregătire, au ajuns la un nivel de conștiință care depășea nivelul majorității populației din Atlantida. Ne referim la nivelul de conștiință al populației în general. Cultura și populația în general ajunseseră la un nivel înalt de conștiință. Și înaintea Atlantidei au existat culturi care au avut un nivel înalt de dezvoltare a caracterului moral, dar erau culturi de un tip diferit și nu exista o coeziune internă. Succesele erau mai mult la nivel individual.

D: Și de fiecare dată omenirea trebuia să o ia de la capăt, de la un nivel foarte scăzut?

P: Întotdeauna au existat păzitori ai cunoașterii păstrată cu gelozie, ca un secret. Cunoașterea era protejată cu multă demnitate și respect. Dar nu era disponibilă pentru majoritatea populației. Întotdeauna au existat oameni cu înalte valori morale, care erau păstrătorii cunoașterii.

D: Deci Pământul s-a transformat, s-au ridicat continente și apoi au dispărut, înainte de perioada Atlantidei.

P: Afirmaţia este corectă. Asta s-a întâmplat din cauza a diferite cataclisme naturale ale planetei. Pe vremea aceea Pământul încă se mai ajusta, pregătindu-se pentru o viaţă lungă şi prosperă. Pâmântul era mai tânăr decât acum şi mult mai zbuciumat.

D: Oamenii de ştiinţă tind a crede că nu existau oameni în acele vremuri de început.

P: Nu este adevărat, existau oameni chiar şi atunci când oamenii de ştiinţă cred că nu exista încă viaţa. Pur şi simplu ei nu au perspectiva retrospectivă necesară, care să confirme existenţa acestor oameni. Fiecare transformare planetară ştergea din existenţă pe cei care existaseră înainte de transformare, şi culturile lor dispăreau fără să lase nici o urmă. Oamenii nu erau distruşi până la dispariţia totală, dar nu mai rămânea nici o urmă din realizările lor, pentru că fiecare transformare naturală a Pământului era însoţită de un cataclism.

D: Atunci de fiecare dată au existat oameni care au supravieţuit.

P: Corect. Întotdeauna s-a ştiut când urma o transformare iminentă. Cei care erau conştienţi şi atenţi la semne făceau pregătiri şi supravieţuiau mai departe. Întotdeauna a existat acel nivel de conştientizare care spune că civilizaţia din prezent reprezintă cea mai mare realizare din istoria omenirii. Această impresie poate fi întâlnită de-a lungul întregii istorii a omenirii. Au existat mai multe civilizaţii anterioare care din nefericire au crezut acelaşi lucru, că ei reprezentau culmea creaţiei. Asta face parte din natura umană.

Am făcut regresii în care am văzut cum civilizaţii întregi au fost distruse de

transformări planetare dramatice. Uneori distrugerea s-a produs din cauza unor valuri de apă uriașe, altă dată din cauza unor erupții vulcanice care au generat valuri de noroi și grohotișuri de tot felul. Mi s-a spus că acestea au existat înaintea Atlantidei, și nu se mai știe nimic despre realizările lor remarcabile. Oamenii de știință nu au găsit vestigii, pentru că acestea sunt îngropate sub apă sau sub munți de noroi. Planeta noastră este ca o bătrână neliniștită, care se foiește și se agită necontenit.

Am revenit la Phil și l-am întrebat ce vedea.

D: Ai spus că se vede un oraș în depărtare?

P: Corect. Păstrătorii cunoașterii își au sediul de bază în acest oraș și se răspândesc din el. Elohimii din vechime, păstrătorii legilor morale și fizice ale adevărului. Aceasta este cea mai înaltă formă de a fi conștient de legile naturale și fizice ale omenirii, unită cu conștientizarea spirituală.

D: Cei care aveau aceste așa-numite puteri mentale erau puțini, în comparație cu grosul populației?

P: Nu este adevărat, orașul ca întreg era foarte conștient. E ca și cum acest oraș avea un anumit fel de energie, care ridica locuitorii la un potențial care nu se întâlnea în mod normal în restul țării.

D: Ce anume face orașul să strălucească?

P: Orașul are o natură cristalină, din cauza materialelor din care sunt construite clădirile. E ca și cum betonul pe care îl folosiți astăzi ar fi făcut din cristal.

D: Te afli în oraș și poți privi și observa ce este în jur?

P: În general vorbind, lumea nu vroia să se apropie de oraș. Cei care nu aveau energia cea mai înaltă nu aveau permisiunea să intre, pentru că intrarea în oraș le-ar fi făcut rău din punct de vedere fizic și spiritual, ar fi lezat entitatea lor ca întreg. Nivelul de energie al acestui oraș ar fi supraîncărcat pe oricine nu era obișnuit cu o astfel de energie și nu știa cum să o canalizeze. De aceea majoritatea oamenilor observau orașul de la distanță, ca măsură de precauție. Energia era mult prea puternică și era riscant să încerci să o canalizezi.

D: Apreciez că îmi spui aceste lucruri. Nu vom face nimic care îți poate face rău. Poți obține informații dacă observi orașul de la distanță?

P: Afirmația este corectă. Cei din oraș sunt conștienți de prezența noastră în acest perimetru și pot canaliza informații către noi, fără să cauzeze nici un fel de deranjament fizic al vehiculului. Ei văd cu ochiul minții că din acest contact se poate învăța ceva. Mulți oameni călătoresc către oraș, atrași în această zonă de o forță invizibilă. Ajunși aici, ei simt în mod intuitiv conectarea la Păzitorii Adevărului, care îi contactează. Din această comuniune se desprinde apoi adevărul pe care acești oameni îl caută.

D: Noi suntem realmente din viitorul lor. Au mai vorbit cu oameni din alte timpuri?

P: Întotdeuna există posibilitatea de a construi o punte peste așa-numita barieră a timpului, pentru că de fapt nu există cu adevărat o asemenea barieră. Întotdeauna este posibil să te conectezi, cel puțin la nivel mental, cu cei care aparţin acestui nivel înalt. Gândul nu cunoaște bariere. Ei sunt încântaţi că încerci să comunici cu ei, pentru că forma cea mai înaltă de gândire îți permite să faci asta. Dacă nu ar fi așa, comunicarea nu ar fi permisă.

D: Da, eu întotdeauna caut cunoaşterea. Cât timp rămânem la depărtare ca să te simți în siguranță și protejat, aș vrea să pun câteva întrebări despre oraș.

P: Se va transmite cunoaștere, în măsura în care vehiculul implicat rămâne în siguranță, pentru misiunea generală, ca să zicem așa. Ca să transmitem aceste informații în viitor, în perioada voastră de timp.

D: Dacă energia orașului era atât de puternică, oamenii care nu locuiau acolo aveau vreodată permisiunea de a intra?

P: Așa cum am arătat, existau oameni care încercau să se apropie de oraș. Dar nivelul de energie era atât de mare încât în mod intuitiv nu se apropiau prea mult. Știau cât de departe puteau să meargă, fără a fi afectați. Li se trezea un simț intuitiv înnăscut, care îi avertiza. Nu existau gardieni sau centurioni. Energia era

de așa fel încât numai cei care aveau un nivel energetic compatibil nu simțeau nevoia să se întoarcă și să se îndepărteze. Era o măsură de siguranță înnăscută, care îi îndepărta automat pe cei care nu aveau vibrația înaltă potrivită.

D: Acesta era singurul oraș de acest fel care exista pe vremea aceea?

P: Corect, pentru că se învăța natura fizică, elementele personalității, de exemplu. Existau conștiiința naturii spirituale și elementele spiritualității. Și existau orașe care integrau aceste lucruri.

D: Pentru care din aceste categorii era utilizat acest oraș?

P: Era un oraș axat pe sănătate și natură, pe conștiința care combină ceea ce este fizic cu ceea ce este spiritual, ca să mențină sănătatea și echilibrul conștiinței fizice și spirituale.

D: Ei îți pot transmite informații despre tipurile de clădire din oraș? Ai spus că erau făcute din cristal.

P: În construcții era o pulbere de natură cristalină, formată din ceea ce arată ca niște cristale individuale. E ca și cum clădirea era făcută dintr-un material cristalin, astfel încât clădirea ca întreg devenea un fel de receptor.

D: Eu am crezut că clădirile erau făcute din niște cristale uriașe.

P: Nu. Erau făcute dintr-un fel de pudră din grăunțe de natură cristalină.

D: Oricum, nu cred că existau cristale atât de mari. Pudra era amestecată cu ceva ca să se facă pereții?

P: Afirmația este corectă. Era amestecată cu o bază de mortar care cimenta grăunțele de cristal împreună, în formă solidă. Apoi pasta era turnată într-o formă și lăsată să se întărească. Cristalele se încălzeau și emiteau o energie ca a Soarelui și o căldură ca a Soarelui care strălucește la prânz.

D: Erau clădiri mari?

P: Erau structuri care se înălțau câteva zeci de etaje, puteau ajunge și la treizeci de etaje, dacă era necesar. Exista cunoașterea necesară pentru a construi astfel de clădiri. Exista comerț și industrie și spațiu pentru birouri, s-ar putea spune. Zone din care era asimilată și distribuită prin informație cunoașterea, ca în societatea voastră de astăzi.

D: Atunci toate clădirile din oraș sunt construite din același material.

P: Tot orașul ca întreg și locuitorii săi erau iradiați de această energie.

D: Dar orașele normale de pe planetă nu erau construite din acest material?

P: Orașele mai puțin importante erau construite din alte feluri de materiale cum ar fi diverse tipuri de lut, piatră și lemn, materiale găsite peste tot.

Semăna cu descrierea orașelor văzute de Brenda.

D: Asta explică de ce acest oraș avea un nivel de energie diferit.

P: Corect. E ca și cum orașul reflecta caracterul mental înalt al locuitorilor.

Apoi Phil a descris mobilierul, care era făcut din materiale similare celor folosite în zilele noastre. Oamenii și îmbrăcămintea pe care o purtau nu aveau nimic neobișnuit, cu excepția preferinței pentru tunici și robe.

P: Iluminatul se făcea cu energia cristalului. Cristalele pentru iluminat emiteau o energie a luminii albăstruie, cu nuanţe mate. Existau cristale care dacă erau activate de energia cosmică, transformau şi emanau această energie sub formă de lumină fizică. Funcţionau ca nişte transformatori de energie.

D: Podelele şi pereţii erau dintr-un materal cristalin?

P: Corect. Tot oraşul era construit din acest material.

D: Mai există şi altfel de aparate de zbor, în afara celui pe care l-ai văzut pe cer?

P: Sunt multe vehicule de transport. Există şi multe vehicule pentru utilităţi, care nu sunt destinate transportului de persoane. De exemplu la construcţii şi reconstrucţii era necesar să se transporte cantităţi mari de materiale, pe distanţe lungi.

D: Cum arătau vehiculele folosite pentru transportul oamenilor?

P: Arătau ca o navetă. Mă refer la vehiculul pentru doi oameni, pe care l-am descris anterior. Dacă te uitai la ele de dedesubt aveau formă de ou, şi erau mai încăpătoare în spate decât în faţă. În faţă era o zonă unde se puteau aşeza oameni. Exista o zonă de observare, care îţi permitea să observi ce era dedesubt,

deasupra şi în jur. Pe vremea aceea nu aveau nevoie de transportul mecanic prin fricţiune, pe care îl folosiţi voi în prezent. Transportul se baza pe levitaţie. Foloseau energia cristalelor. Ca să compenseze greutatea suplimentară, trebuiau să mărească cantitatea de energie. Cristalele de la motor erau aranjate în cifre multiple, şi asta le mărea forţa, pentru a face faţă greutăţii transportate.

D: Adică se foloseau mai multe cristale mici, în funcţie de greutatea care trebuia trasă sau propulsată?

P: Corect. Se foloseau mai multe tipuri de cristale comune, aranjate în tipare care le măreau forţa totală ca multipli ai unei cifre. În general cristalele erau naturale dar erau prelucrate după anumite cerinţe, pentru ca energia lor să poată fi direcţionată.

D: Ai spus că cristalele erau alimentate de benzi de energie ca un fel de autostrăzi, proiectate din anumite locaţii?

P: Corect. Pentru transportul la distanţă mare, se emiteau raze de energie a cristalului. Un radiator de energie a cristalului aliniat în aşa fel încât drumul să ducă la altă rază (sau bandă) staţionată într-un punct îndepărtat. Trebuia doar să îţi aliniezi vehiculul de transport la această bandă sau rază de energie, apoi erai tras sau propulsat pe rază. Era necesar să redirecţionezi energia înainte sau înapoi, dintr-un punct în altul. Trebuia doar să rearanjezi cristalele ca unităţi de propulsie, ca să funcţioneze propulsia într-o direcţie sau alta. Razele erau ca nişte benzi suficient de largi ca să poată circula pe ele mai multe vehicule în acelaşi timp, în direcţii opuse. Nu era, aşa cum s-a crezut, o bandă îngustă şi strâmtă, ci una largă de uz general.

D: Aceste raze erau amplasate în diferite locuri de pe

planetă?

P: Nu atât de mult pe planetă, pentru că nu se întâlnea peste tot cunoașterea și conștientizarea necesare pentru a utiliza această formă de transport. Erau amplasate în diferite puncte strategice importante, nu la întâmplare. Existau zone care aveau nevoie de astfel de raze și existau și alte zone care nu aveau nevoie.

D: Vehiculele din oraș funcționau în moduri diferite?

P: Exista energie disponibilă în tot orașul, și nu era nevoie de raze sau benzi de energie. Energia disponibilă în atmosfera înconjurătoare și energia ambientală erau suficiente ca să facă să zboare vehiculele de zbor, în orice direcție doreau pasagerii să meargă.

D: Se puteau alimenta de la energia produsă de clădirile de cristal și de orașul însuși.

P: Afirmația este corectă.

D: Atunci dacă doreai să ieși din oraș, trebuia să folosești un alt tip de vehicul.

P: Corect.

D: Cum funcționa comunicarea în oraș?

P: Era de natură telepatică. Nu era nevoie de telefoane, cum sunt astăzi. Locuitorii erau telapați și erau conștienți de prezența altor oameni, puteau comunica oricând cu oricine doreau. Dar existau și ceea ce s-ar putea numi „mașini”, asemănătoare computerelor voastre. Acestea erau distribuitori și acumulatori de cunoaștere și informații. Erau folosite mai ales în oraș, pentru o comunicare mai detaliată și mai precisă a informațiilor.

D: Oamenii puteau comunica telepatic la distanțe mari?

P: Corect. Existau oameni care puteau comunica între zone diferite de pe planetă. Nu era nevoie de forme artificiale de comunicare. Nu era necesar să te limitezi doar la planetă, pentru că exista posibilitatea de a comunica și cu cei de pe alte planete, prin mijloace telepatice. Această formă de comunicare este disponibilă și astăzi, dacă va fi înțeleasă.

D: Reactivată, într-o anumită măsură.

P: Corect.

D: Toată lumea de pe planetă avea această abilitate de a comunica?

P: Nu. Erau mulți cărora nu le păsa deloc de așa ceva. Ei nu simțeau nevoia de a comunica astfel și nu aveau interesul să învețe cele necesare pentru funcționarea unei astfel de comunicări.

D: Atunci planeta nu era la fel de evoluată, peste tot.

P: Corect. Dar existau oameni care aveau devotamentul și cunoașterea necesare pentru a face să funcționeze o astfel de comunicare. Comunicarea nu era scopul final al căutării cunoașterii. Era doar un mijloc de a ajunge unde doreau.

D: În ce scop comunicau cu alte planete?

P: Ca să primească informații care permiteau o înțelegere superioară a sinelui personal și a sinelui celorlalți. Această cunoaștere devenea disponibilă prin progresul conștiinței sociale a locuitorilor. Înțelegerea funcțiilor sociale la nivel planetar progresa și devenea astfel mai completă.

D: Oamenii de pe alte planete îi contactau pe pământeni, când aceștia ajungeau la un anumit nivel de evoluție?

P: Nu era așa. Era o chestiune care ținea de evoluția conștiinței, iar conștiința celor de pe Pământ a ajuns curând la un nivel în care au devenit conștienți de mult mai multe lucruri decât numai de semenii lor de pe planetă. Conștiința lor a crescut și s-a lărgit, și atunci au devenit conștienți de comunicarea dintre planete.

D: Au avut şi contact fizic cu oameni de pe alte planete?

P: Da, aşa cum am menţionat mai devreme. Ei şi-au dezvoltat abilitatea de a comunica direct sau de a se întâlni personal cu cei care erau de altă natură.

D: Da. Ai spus că anumiţi oameni aveau permisiunea de a călători în afara planetei.

P: Afirmaţia este corectă.

D: Oamenii de pe alte planete călătoreau şi ei pe planeta noastră?

P: Corect. S-a ajuns la concluzia că un schimb de cunoaştere va aduce beneficii ambelor părţi implicate. Astfel încât cunoaşterea lor să devină mai completă şi mai bine înpământată.

D: Poţi vedea dacă acest gen de comunicare s-a făcut multă vreme, înainte ca ei să devină conştienţi de ea?

P: În alte zone ale universului, comunicarea s-a desfăşurat înainte de apariţia planetei ca întreg. Dar conştiinţa dezvoltată de un segment special al populaţiei,

a permis să aibă loc comunicarea între cei de pe alte planete şi pământeni.

D: Eram curioasă să aflu dacă oamenii de pe alte planete au venit pe Pământ înaite de a fi observaţi, ca să spun aşa.

P: Înainte de dezvoltarea Atlantidei, au existat vizite care au dus la conştientizarea, în alte zone ale universului, a faptului că această planetă evolua în modul său specific. S-a constatat că evoluţia mergea într-o direcţie care urma să facă posibilă comunicarea telepatică, astfel încât cei rămaşi pe alte planete, care nu călătoreau, au putut să îi contacteze telepatic, în mod direct, pe locuitorii tinerei planete aflată pe calea evoluţiei.

D: În oraș mai existau și alte tipuri de mașinării?

P: Din nou spun că existau maşini utilizate pentru comunicare, precum şi pentru extragerea de informaţii şi stocarea lor. Existau şi maşinării care asigurau confortul clădirilor. Existau maşinării de păstrare a hranei în condiţii sănătoase şi igienice, şi maşinării de păstrare a hainelor într-o stare de curăţenie, îngrijite şi gata de purtat.

D: Interesantă denumire e asta – „maşină de păstrare”. Mă face să mă gândesc la frigiderele noastre. Dar nu puteau fi frigidere, pentru că ai menţionat că erau şi pentru haine.

P: Ne referim la o categorie largă, nu doar la anumite obiecte. Era un concept foarte asemănător frigiderelor şi maşinilor de spălat, atât de comune în societatea voastră de astăzi.

D: Presupun că întotdeauna a fost nevoie de astfel de lucruri.

P: Afirmația este corectă. Nevoia de curăţenie şi bună păstrare a fost o nevoie constantă a civilizației umane, timp de multe secole.

D: În oraș existau animale?

P: În acest oraș de cristal nu se considera potrivit a se permite animalelor să rătăcească pe străzi, cum se obișnuia în alte regiuni de pe continent, în vremea aceea. Animalele nu se puteau adapta la puterea colosală a energiei din oraș.

D: Durata de viață a oamenilor era ca a noastră?

P: Era mai scurtă decât durata de viață a oamenilor din timpul vostru prezent. Dar nu din cauza unor boli. Traiul în această energie foarte puternică scurta durata de viață. Dar acumularea de cunoaștere era atât de mare, încât învățai în scurt timp mult mai mult decât reușeai să înveți în alte vieți mai lungi, dar mai puțin intense. Procesul de învățare se accelera. Traiul în aceste energii consuma corpul fizic mult mai repede decât dacă ai fi trăit înafara lor. Dar bolile şi problemele de sănătate întâlnite în alte regiuni ale planetei, lipseau din acest gen de oraș.

D: Atunci alți oameni de pe planetă aveau o durată de viață diferită de a celor

care locuiau în oraș.

P: Corect. Cei care locuiau în orașele cu astfel de energie aveau o durată de viață mult mai scurtă decât cea medie. Durata medie de viață din oraș era între patruzeci și cincizeci de ani. Cei care locuiau înafara orașului și erau, ca să spunem așa, din rangul de sus, urmau o dietă și aveau grijă de igienă, trăiau în general între șaizeci și șaptezeci de ani. Dar existau și alți oameni mai primitivi, a căror durată de viață era mult mai mică.

D: Cred că durata de viață avea legătură și cu progresul medicinei.

P: Afirmația este corectă. Explicația este simplă – nivelul de conștiință dicta durata de viață.

M-am hotărât să închei sesiunea, pentru că simțeam că aflasem destul despre orașul de cristal. Am întrebat dacă pot reveni altă dată ca să obțin informații despre cunoașterea și abilitățile oamenilor din orașul de cristal.

P: Vom încerca să oferim informațiile cele mai potrivite pentru momentul respectiv. Sperăm că vei înțelege că acest factor (dacă este potrivit sau nu să transmitem ceva) este ceea ce ne ghidează în fiecare sesiune de lucru. Este posibil ca ceea ce este potrivit într-o anumită ocazie, să nu mai fie potrivit altă dată.

D: Depinde de energia care răspunde la întrebări?

P: Depinde de energia întregii situații, pentru că la o sesiune de acest fel există mulți participanți, nu doar din partea ta, ceea ce are efect asupra întregii operațiuni. Această sumă totală a energiilor participante este factorul care determină dacă ceva este considerat a fi potrivit sau nu. Noi îți vom proteja clientul, în efortul său de a-și înțelege sinele și viața, care pot fi foarte separate și distincte. Adeseori oamenii cred că ei sunt una cu viața lor. Dar de fapt viața cuiva este doar o extensie a sinelui. Sinele poate deveni destul de separat de viața cuiva. Definim viața aici sub aspectele sale sociale și culturale, nu în sens fizic. Atunci experiența de a trăi devine viața cuiva. Prin urmare un om filtrează prin acest acest concept al vieții, acele experiențe care sunt experiența vieții însăși.

A fost o sesiune grea pentru mine. Din Phil părea să emane o anumită energie, deși nu se afla foarte aproape de oraș. Energia care emana de la el mi-a dat o ușoară durere de cap și mi-a perturbat gândirea și întrebările pe care vroiam să le pun. Îmi venea greu să mă concentrez și să pun întrebări. După ce am terminat această sesiune și am mers la apartamentul lui John pentru a face o sesiune de lucru cu materialul lui Nostradamus, am avut o experiență stranie. Aceasta a fost ziua când Imam cel Rău m-a atacat cu energia sa. Incidentul a fost descris în Conversații cu Nostradamus, volumul 2. În acea zi am fost expusă de două ori la o energie ciudată. Oare a fost o coincidență?

***

Informațiile au continuat să vină prin intermediul lui Phil și într-o altă sesiune, când am pus întrebări despre Misterele Pământului.

D: Încerc să pun cap la cap informațiile despre Atlantida. Se spune că oamenii din Atlantida şi-au dezvoltat abilități mentale deosebite. Se spune că ei puteau să facă, cu mintea lor, lucruri care sunt imposibil de realizat pentru oamenii din zilele noastre. Poți să îmi spui ce abilități aveau oamenii din Atlantida la nivel mental?

P: Există lucruri care, pentru cei pe care voi îi numiți atlanți, erau perceptibile mai ușor decât sunt pentru voi. Oamenii erau mai acordați la respirația existenței şi puteau percepe mai multe lucruri. Talentele acestor oameni aveau ca motivație înaltă dorința de a învăța, spre deosebire de dorința de câștig care domină societatea voastră în acest punct din timp, cum îl definiți voi.

D: Care erau lucrurile pe care ei puteau să le facă, iar noi nu putem?

P: Tot ce se făcea atunci s-ar putea face şi acum, dar la majoritatea oamenilor care trăiesc pe planetă acum, lipsește motivația. Sunt mulți care încearcă să recapete cunoașterea pierdută.

D: Dar ce puteri aveau ei, pe care noi le-am pierdut?

P: Abilitatea de a se metamorfoza nu a mai fost folosită şi s-a uitat. Ei îşi puteau schimba forma, transformându-se dintr-o ființă în alta. Este o chestiune de reasamblare a structurii atomice, pentru a te identifica îndeaproape cu un alt set de armonii atomice deja stabilite şi identificate. Abilitatea de a face acest lucru are de a face mai degrabă cu acceptarea modelelor de viață, lucru care nu mai este cunoscut în general, în prezent.

În conceptul de formare a unei planete fizice, există înțelegeri între energiile care constituie această planetă, înțelegeri care spun că fiecare energie se va manifesta într-un anumit mod. Există o înțelegere că pietrele vor fi pietre și copacii vor fi copaci. Înțelegerea este în armonie cu nevoile și dorințele energiilor individuale. Dar mai există și cei care au abilitatea de a-și schimba realitățile acceptate, care se pot remodela ca altă ființă din acea realitate. Acest lucru nu constituie o nerespectare a legii universale, este o aplicare a legii universale. Mulți oameni din prezent de pe planeta voastră au această abilitate, dar se tem de ea. Ei sunt cumva conștienți de talentul de a face acest lucru, dar sunt legați de multe feluri de frici și jurăminte, și de aceea refuză să recunoască existența unui astfel de talent. Dar această abilitate era comună pe vremea Atlantidei.

Era pentru prima dată când auzeam vorbindu-se despre acest concept, înafara versiunii de la Hollywood. Vroiam explicații mai clare.

D: Vrei să spui că nu este vorba aici despre un spirit care intră în corpul unui animal, ci corpul unui om ia forma unui animal, apoi se transformă la loc în forma de om?

P: Corect. Este o simplă remodelare a armoniei generale a unei anumite existențe. Așa încât se transformă într-un tip diferit de ființă în general, cu vibrații diferite. Este o simplă chestiune de ajustare a vibrației, ca să te transformi dintr-un copac într-o piatră. Există entități care pot face asta când vor, cu un anumit scop. Dar în zilele de dinainte de prăbușirea Atlantidei, se ajunsese în situația în care multă lume folosea acest talent și această abilitate pentru a cauza multă distrugere. Nu făceau rău doar celor din jur, ci chiar lor înșiși. Au renunțat la ordinea și armonia înaltă a acestei abilități și au folosit-o pentru mărirea de sine și câștigul personal. Urmarea a fost că talentul acesta s-a pierdut.

D: De ce doreau să facă asta? Pare a fi un fel de joc.

P: Nu există jocuri în viaţă, care să nu te înveţe ceva. Există doar anumite „jocuri” care se pot folosi într-o manieră perversă şi nesănătoasă. Când sunt jucate astfel, ele aduc moarte şi distrugere şi au consecinţe nefaste pentru indivizii implicaţi.

D: Dar cum poate această metamorfoză, această transformare dintr-o formă în alta, să producă distrugere?

P: Înşelăciunea şi trădarea nu erau ceva necunoscut pe vremea aceea. Înţelegi atunci de ce „a plouat cu nenorociri” într-o societate în care te puteai tranforma în altă persoană şi o puteai imita. Gândeşte-te cum ar fi în prezent în societatea voastră, dacă te-ai putea transforma în altcineva, ca să comiţi răutăţi şi înşelătorii sub această deghizare. Dacă duci asta şi mai departe şi încrucişezi speciile, după o vreme mulţi oameni vor deveni confuzi în ceea ce priveşte adevărata lor identitate. Ei se vor pierde şi nu vor mai şti ce sunt şi cine sunt ei cu adevărat.

D: Vrei să spui că foloseau această capacitate a lor în scopuri greşite.

P: Corect. Minotaurii, de exemplu. Existau indivizi care se transformau într-o fiinţă deja transformată, dar reţineau aspecte din ce fuseseră înainte. Apoi deveneau confuzi şi nu mai ştiau ce fiinţă erau cu adevărat, şi reţineau o parte din amândouă fiinţele. Această abilitate a degenerat într-o confuzie de identităţi, o confuzie de realităţi şi fiinţe, şi lucrurile au mers atât de departe încât a apărut pericolul că se va produce o pierdere de identitate generală, la toate speciile. Prin urmare s-a hotărât ca încrucişarea de identitate să nu mai fie permisă.

D: Am auzit că făceau asta și altor oameni, fără permisiunea lor.

P: Pentru a se realiza asta, era necesar ca un individ să fie conștient, să știe de unde venea și unde vroia să meargă. Era necesar să fii conștient, pentru a avea puterea și abilitatea. Dar au existat situații când un individ dădea instrucțiuni pentru a se transforma în altceva. Apoi se dădeau instrucțiuni ca acea formă să se transforme în altceva, până când se pierdea identitatea originară. Au descoperit că acesta era un mod de a scoate o persoană nedorită din peisaj, de a o neutraliza și a-i lua puterea.

D: Dar asta era o încălcare a legilor morale și a legilor universului.

P: În mod evident, această tehnică respecta legile în vigoare. Altminteri nu ar fi fost posibil să se facă așa ceva. Faptul că așa ceva a fost posibil sugerează că exista o lege care permitea asta. Dar implicațiile morale ale acțiunilor rezultate intrau în conflict cu legile care s-au dat pe planeta asta atunci când i s-a dat viață, legi care stipulau că astfel de abilități vor promova și susține evoluția, nu că o vor stânjeni sau bloca. S-a constatat că mutația obținută din încrucișarea speciilor stânjenea evoluția, și de aceea a fost interzisă.

D: Mai existau și alte lucruri pe care le puteau face cu mintea, lucruri care s-au pierdut sau nu au mai fost dezvoltate în prezent?

P: Existau foarte multe talente diferite. Dar ele sunt simple recunoașteri ale unor adevăruri universale. Cu timpul se va da din nou conștientizarea și abilitatea de a recunoaște acest dar și abilitatea de „a folosi” (ca să spunem așa în lipsa unui

termen mai bun) aceste realităţi.

D: Am auzit că ei au început să abuzeze de aceste abilităţi pe care le aveau, că au abuzat şi de legile universului. Acesta a fost unul din motivele pentru care au fost distruşi.

P: Afirmația este corectă.

***

Această secţiune provine din altă şedinţă de lucru. Nu sunt sigură dacă vorbeşte despre acelaşi lucru sau nu.

D: Odată când discutam, ei mi-au spus că la început, când spiritele au coborât pentru prima dată pe Pământ în corpuri, au intrat în corpurile animalelor. Cred că mi-ai spus că nu s-a mai permis să se facă asta. S-a întâmplat ceva? De ce nu s-a mai permis?

P: S-a oferit ocazia de a se experimenta cu ceea ce ai putea numi „transmigrare”. Sau mai simplu spus, implantarea conștiinței în corpuri de animal, ca să poată percepe și să aibă ceea ce ai putea numi conștiință umană.

D: Vrei să spui că animalele erau mai conștiente decât

sunt în prezent?

P: Vrem doar să spunem că pe vremea aceea corpurile de animale aveau o conştiinţă pe care ai putea-o numi „umană”. Din punct de vedere strict fizic, animalele nu au fost modificate. Dar conştiinţa, care este diferită la om faţă de animal, a fost dată pe vremea aceea animalelor. Pur şi simplu s-a dat o dispensă pentru ca această conştiinţă să se integreze într-un corp de animal.

D: Acest lucru a făcut ca animalele să se comporte într-un mod diferit?

P: Din punct de vedere strict spiritual conştiinţa nu s-a schimbat atât de mult, dar i s-a permis să experimenteze cum este să locuiască într-un corp de animal, sau într-o formă de viaţă diferită. E ca şi cum conştiinţei tale i s-a permis să intre într-un animal. Tu însuţi în conştiinţa ta nu ai fi foarte diferit. Ţi-ai menţine identitatea. Dar exprimarea fizică ar fi diferită. Ai fi conştient, dar într-un corp de animal.

D: Ai fi limitat de ceea ce pot face animalele.

P: De limitările fizice ale corpului de animal, da.

D: Am pus întrebări despre forţa de viaţă care locuieşte astăzi în animale, şi mi s-a spus că este diferită.

P: Afirmaţia este corectă. Nu este la fel de perspicace şi de inteligentă ca cea pe

care o purtați în voi. Este o forță de viață animală care nu are aceeași energie precum conștiința voastră umană.

D: Pe vremea aceea inteligența animalelor era diferită?

P: Nu era atât de diferită de inteligența care rezidă în corpul vostru animalic. Pur și simplu inteligența a primit acces atunci la mai mult decât un singur fel de corp fizic.

D: A fost doar o formă de experimentare?

P: Afirmația este corectă. Întotdeauna în domeniul experiențial există nevoia de a se experimenta ceea ce este nou, ceea ce nu s-a mai făcut. De aceea s-a dat permisiunea. Cei care administrau planeta pe vremea aceea au permis aceste transmigrații, ca să permită acelor inteligențe să experimenteze viața în mediul fizic, prin tipuri diferite de expresii fizice. S-a considerat că acest lucru va putea spori abilitatea de a te exprima la nivel fizic. Abilitățile de exprimare astfel dobândite puteau spori capacitatea tipurilor de inteligență. Constatăm că ceea ce vrem să spunem este greu de tradus în limbajul vostru, pentru că nu vi s-a dat un concept la acest nivel. Dar intenția exprimării era de a învăța.

D: Acest lucru s-a întâmplat când spiritele au venit prima dată pe Pământ?

P: Afirmația nu este corectă. Acest lucru s-a întâmplat multă vreme după însămânțarea de la origine a planetei. Se ajunsese la o stare avansată de locuire a

planetei în perioada experienței atlante, când exista un nivel înalt de conștientizare a forțelor vieții.

D: Mă gândeam că nu existau oameni când s-a făcut asta, că existau numai animale.

P: Afirmația este incorectă. Ei nu ar fi primit abilitatea de a transmigra în acest mod, dacă înainte de asta nu ar fi existat dezvoltarea umană, adică experiența încarnării umane.

D: Ai spus că pe vremea aceea oamenii erau mai conștienți?

P: Corect. Erau extrem de conștienți de forța vieții și de implicațiile forțelor vieții din animale și din corpurile fizice. Era o știință dezvoltată la un nivel înalt. Astfel li s-a permis să experimenteze cu mai multe vehicule, pentru a înțelege mai bine acest fenomen al inteligenței sau conștiinței care locuiește într-un corp de animal. Pur și simplu s-a dat o dispensă care a permis acest lucru. Dar s-a abuzat de ea și a fost folosită greșit, până în punctul în care expresiile animale au început să murdărească apele bazei genetice. Au început să deranjeze armonia expresiei fizice. Dacă acest experiment ar fi păstrat codul moral înalt, ar fi permis dezvoltarea unor expresii înalte ale inteligenței în multe forme diverse ale vieții animale. Dar dezarmonia introdusă în acest experiment, l-a condamnat la eșec.

D: Încerc să înțeleg un lucru. Mureau mai întâi și apoi intrau într-un corp de animal, sau făceau mutarea asta când se aflau într-un corp uman?

P: Se putea face simultan. Conștiința putea migra dintr-un vehicul în altul. Era ca

şi cum ai medita şi te-ai scoate din corpul fizic în timpul meditaţiei. Apoi te-ai aşeza în corpul fizic al altui animal.

D: Eu credeam că dacă făceau asta ca un experiment, mureau apoi reveneau ca animal, ceea ce este o transmigrație adevărată.

P: Au existat experimente în care cei din lumea de apoi îi ajutau pe cei aflaţi în corp fizic. Au existat situaţii când s-a permis să se producă încarnarea. Dar nu în sensul clasic de renaştere sau reîncarnare, așa cum se întâlnește acum pe planeta voastră.

D: Deci atlanții erau atât de dezvoltați mental și intelectual, încât făceau acest lucru ca un experiment.

P: Ar fi mai potrivit să spunem că erau mult mai conştienţi nu atât din punct de vedere intelectual, ci erau pur și simplu deschiși la minte. Trebuie explicată deosebirea. Existau oameni care nu aveau intelectul cel mai dezvoltat, dar cu toate astea erau foarte conştienţi. Și existau oameni care aveau un intelect la nivel de geniu, dar erau complet închiși față de tot ce ținea de al cincelea simț. Nu se poate distinge care din aceștia era mai bun sau avea realizări mai mari.

D: Credeam că erau foarte evoluați.

P: O categorie nu o urmează numaidecât pe cealaltă.

D: Încerc să înţeleg asta corect. Pot spune lucruri care par naive. Ei se pare că jucau un fel de joc?

P: Afirmaţia este incorectă. Nu era ceva frivol. Era un efort serios, cu scopul de a experimenta pentru a descoperi. Sau ca să explicăm mai bine, putem spune că era o cercetare serioasă a ce se întâmplă atunci când inteligența rezidă într-o formă fizică animală.

D: Deci ei puteau ca mai mult sau mai puțin, să își proiecteze conștiința într-un animal. Apoi puteau să revină în propriile corpuri, când vroiau.

P: Afirmaţia este corectă. În multe cazuri, a fost o migrare a conștiinței dintr-o formă în alta.

D: Era o migrare completă?

P: Afirmaţia este corectă în anumite aspecte. Dar există deosebiri subtile, care nu pot fi complet transmise acum. Vedem că lipsește înțelegerea completă a consecințelor fizice ale conștiinței simultane, la acest nivel, în acest timp. Dar au existat situații în care cineva alegea să își părăsească corpul fizic anterior, ca să locuiască într-un corp de o natură diferită și mai puțin capabilă.

D: Dar în aceste cazuri, ei nu mai reveneau la corpul originar.

P: Afirmaţia este corectă.

D: Dar corpul originar nu murea?

P: Putea fi preluat și locuit de o altă inteligență diferită. Era ca și cum făceau schimb de locuri.

D: Dar inteligența animală nu intra în corp de om. Schimbul de locuri nu funcționa în felul ăsta.

P: Nu funcţiona astfel, pentru că animalul nu avea inteligență. Nu exista o inteligență animală. Inteligența avea o natură spirituală şi experimenta pur şi simplu forme noi de expresie fizică.

Se pare că acest lucru se făcea prin voința şi dorința inteligenței, iar animalele nu erau suficient de avansate pentru a avea voința sau dorința de a face schimb de locuri. Deasemenea, așa cum am descoperit în cartea Între viață și moarte, spiritul animal este diferit de spiritul uman, pentru că este în mare măsură un spirit de grup asemănător coloniilor de furnici sau roiurilor de albine.

D: Spui că atlanții au creat dezarmonie?

P: Afirmația este corectă, pentru că s-a produs integrarea acelor forme de viață diferite, în categoriile de viață obișnuite. Și astfel s-au produs mutații. Astfel

formele autentice sau... Vedem că acest concept este greu de tradus aici, pentru că din nou subliniem că nu există o înţelegere adecvată a realităţii formelor de viaţă care locuiesc în corpuri fizice, în aceste vremuri. Prin urmare trebuie să folosim ceea ce se cunoaște în aceste vremuri – materialele de construcţie care ne sunt disponibile, pentru a descrie cât mai bine posibil ceea ce noi percepem ca fiind realitatea ultimă. Cu alte cuvinte, comunicăm cu voi prin intermediul cunoașterii care vă este disponibilă acum. Dar simţim că această descriere pe care v-o prezentăm s-ar putea să nu fie atât de precisă cum am dori. În procesul de traducere trebuie să sacrificăm o parte din informaţii, ca să transmitem descrierea cea mai apropiată de ceea ce percepem noi a fi adevărul. Înțelegeți că nu am permite ca aceste informaţii să fie traduse în limbajul vostru într-o manieră falsă, care să inducă în eroare. Prin urmare există anumite zone despre care nu putem vorbi, pentru că nu există nimic pe care să ne bazăm pentru a le transmite la nivel conceptual. Orice încercare de a transmite această bază conceptuală ar fi prin urmare tradusă incorect şi ar induce în eroare, datorită lipsei de concepte care să traducă informațiile.

D: Vă rog să faceţi cum puteţi mai bine. Apreciez orice îmi puteţi transmite.

P: Va trebui să spui ce anume vrei să afli.

D: Aţi spus că puteau să producă mutaţii în corpuri?

P: Corpurile făceau mutaţiile, nu ei le făceau. Distincţia este între aspectele fizic şi spiritual. Cu alte cuvinte, corpurile exprimau sau reflectau ceea ce era de natură spirituală. Se știe că ceea ce este fizic reflectă ceea ce este spiritual. Încrucișarea și amestecarea acestor energii spirituale producea o reflectare a încrucișării și o mutație la nivelul fizic.

D: Mă gândeam că după ce intrau în corp de animal, este posibil ca ei să fi procreat cu alte animale, și astfel se producea mutația de care vorbeai.

P: Afirmația este corectă. Dar este important să se înțeleagă – coabitarea în sine nu era singurul factor determinant al acestor mutații. Pentru a experimenta și a asimila forma de viață a unui anumit tip de animal și pentru a migra apoi într-un vehicul cu formă animală, traversarea granițelor distincte ale aspectelor fizice implica transmiterea unor caracteristici și proprietăți dintr-o formă în alta. Aici se produceau mutațiile.

D: Am auzit că în mod normal, animalele nu pot procrea cu alte specii. Am crezut că la asta vă refereați când ați menționat mutațiile.

P: Din nou vrem să rețineți ideea că expresia fizică este doar o refexie a ceea ce este spiritual. Dacă jumătate de reflexie s-ar amesteca cu jumătate din altă reflexie, rezultatul ar fi o mutație vizibilă.

D: Dacă făceau asta, puteau influența baza genetică?

P: (Întrerupere) Corect. Pentru că genetica este pe deplin influențată de ceea ce este spiritual. Expresia umană este o expresie spirituală prin natura sa. Forma fizică creată în jurul acestei expresii este o simplă reflexie a ceea ce este spiritual uman. Prin urmare, rezultă că această formă umană se regăsește în multe părți diferite ale universului, prin simplul fapt că este o expresie similară. Forma umană se exprimă ca formă umană fie aici pe această planetă, fie pe oricare altă planetă. Dar există și alte expresii. Acele expresii care nu sunt umane dar care sunt conștiente, dacă ar fi să se exprime pe această planetă, probabil ar face-o într-un mod nefamiliar și posibil terifiant. Forma umană este o formă de expresie fizică, este o expresie în fizic a ceea ce este spiritual.

D: Asta deschide două linii posibile de discuţii şi întrebări. Poate reuşim să le acoperim pe amândouă. Oare asta este explicaţia legendelor despre fiinţe stranii pe jumătate om, pe jumătate animal?

P: Afirmaţia este corectă. A existat cu adevărat această expresie încrucişată. Murdărirea apelor genetice.

D: Dezarmonia despre care vorbeai?

P: Corect.

D: Atunci aceste fiinţe au fost creaturi fizice care au existat cu adevărat.

P: Afirmaţia este corectă. Fiinţe renegate de către societatea atlantă. Cei care se considerau puri priveau de sus aceste fiinţe şi le disprețuiau, pentru că erau expresii „mai puţin pure”. Societatea atlantă s-a divizat în caste, cum sunt castele din India din zilele noastre. Existau cei consideraţi a avea o natură superioară şi cei consideraţi a avea o natură inferioară.

D: Atunci când au apărut aceste forme cum ar fi cea jumătate om – jumătate cal şi alte forme asemănătoare, acestea se puteau reproduce? Puteau avea copii?

P: Nu puteau, pentru că nu aveau o matrice genetică. Erau simple expresii a ceva de natură spirituală, nu constituiau o rasă în sine de ființe, cum există acum. Există rase de ființe umane sau animale.

D: Atunci erau ființe unice.

P: Corect.

D: Dar există multe poveşti despre diferite feluri de astfel de ființe.

P: Afirmația este corectă. Au existat multe repetiții ale acestei migrații încrucișate. Migrația s-a întâmplat de multe ori. Dar cu toate astea nu se poate vorbi despre „o specie” de astfel de ființe. Ca să explicăm mai departe, este necesar să vorbim pe scurt despre conştientizarea integrării spirituale. În expresia fizică sau umană, există acele energii care au o natură umană intrinsecă. Aceasta într-un sens strict spiritual, lăsând la o parte orice fel de componentă fizică. Acestea sunt energii umane. Aceste energii umane apar în formă fizică așa cum le cunoașteți sub forma umană. Dar realitatea este că ceea ce este fizic este pur și simplu o expresie a ceea ce este spiritual. Din punct de vedere fizic, forma umană este o simplă expresie a acelei energii care are o natură umană. Forța vieții care are caracteristici și particularități de natură umană se traduce la nivel fizic, în forma umană. Există unele energii ca „energia ierbii”, cum i-am putea spune. Un fir de iarbă este o simplă manifestare fizică a acelei energii care are natura firului de iarbă. Prin urmare, există multe feluri de energie. Aceste forme diferite de energie se exprimă diferit la nivel fizic. Universul este făcut din energie. Universul fizic este pur și simplu o expresie sau o traducere a acestor energii înalte. Așadar realitatea universului se bazează pe energia spirituală. Universul fizic nu e nimic mai mult decât o expresie sau o traducere a ceea ce

este de natură spirituală. Prin urmare când iei o energie spirituală şi o traduci într-o expresie fizică, se obține ceea ce este perceput ca fiind o formă fizică, care reflectă sau traduce pur şi simplu energia spirituală al cărei corolar este. Prin urmare când privești în jur şi vezi toate aceste forme fizice, nu vezi altceva decât reflexii şi traduceri. Acestea sunt reflexii sau traduceri care derivă din acele energii din care sunt parte componentă, pe care le reflectă. În cazul transmigrării, găsești un amestec al acestor energii. De exemplu energia care are particularitățile unui cal se încrucișează cu energia care în expresia sa este umană. În acest amestec de energii, firește că expresia devine parțial cal, parțial om.

D: Te referi la legenda centaurului. Așa a apărut legenda ființei jumătate om-jumătate cal?

P: Afirmația este corectă. Proporțiile amestecului nu erau însă constante. Exista o înțelegere generală că această ființă era jumătate om - jumătate cal. Dar nu exista o lege care să dicteze, de exemplu, ca partea de la gât în sus să fie umană. Expresiile nu erau identice în toate cazurile, erau doar similare.

D: Atunci legendele prezintă doar o generalizare.

P: Corect.

D: Atunci poveștile despre sirene și harpii (ființe pe jumătate păsări, pe jumătate femeie) se bazează pe fapte reale.

P: Afirmaţia este corectă.

D: Pe vremuri aceste creaturi rătăceau într-adevăr pe Pământ dar aşa cum ai spus, erau privite cu dispreţ.

P: Nu putem spune că rătăceau pe Pământ, pentru că nu erau răspândite în întreaga populaţie a planetei. Erau localizate şi adunate în zonele unde se făceau astfel de experimente. În acele zone în care cultura ajunsese la un nivel înalt de conştiinţă, aşa încât aceste experimente să se poată manifesta.

D: De asta s-au transmis legende despre asta în diferite culturi.

P: Corect. Astfel de experienţe au fost cunoscute de multă lume, de-a lungul evoluţiei planetei. Dar manifestările fizice propriu-zise s-au localizat în Atlantida.

D: Dar cum se explică acele poveşti pline de magie, în care un individ care era probabil vrăjitor, putea să transforme oamenii în animale?

P: Aceste poveşti ţin de domeniul fanteziei şi dorinţei. Dorinţa de a avea mai mult control asupra vieţii. În acea perioadă când magia domina conştiinţa umană, exista dorinţa de a avea mai mult control asupra mediului fizic înconjurător. Aceste poveşti au dat credibilitate posibilităţii ca oamenii să aibă cu adevărat mai mult control asupra mediului lor înconjurător. Era o manifestare a nevoii psihologice de a-ţi manifesta domnia asupra elementelor. Când se spuneau astfel de poveşti şi erau crezute, povestitorii şi ascultătorii trăiau prin substituţie isprăvile despre care se povestea. Ei îşi imaginau că au o parte din această putere magică, putând astfel controla mediul înconjurător. În zilele

noastre lucrurile nu sunt foarte diferite, dar acum oamenii folosesc ştiinţa pentru a îmblânzi mediul înconjurător. Este aceeaşi nevoie de a controla elementele.

D: Atunci în astfel de cazuri în Atlantida, existau oameni care doreau să experimenteze un alt fel de realitate.

P: Afirmaţia este corectă.

D: Dar ai spus că experimentul a fost în cele din urmă interzis?

P: S-a văzut că producea dezarmonie, mai degrabă decât beneficii. Prin urmare s-a hotărât de către energiile care conduceau de la nivelele de foarte sus deasupra nivelelor de experimentare, ca pentru binele omenirii acest experiment să nu mai fie permis.

D: Experimentul producea dezarmonie spiritului sau energiei care intra în trup nou? Cumva distorsiona personalitatea sau spiritul.

P: Corect. S-a hotărât atunci ca mutaţiile să se întoarcă în lumea spirituală şi nu s-a mai permis manifestarea lor. S-a considerat că o astfel de permisiune nu mai era potrivită pentru acea perioadă de timp, hotărâre care a rămas valabilă până în prezent. Este posibil ca interdicţia să fie ridicată într-o bună zi. Dar dacă te uiţi cum merg lucrurile acum pe această planetă, este improbabil ca interdicţia să fie ridicată în viitorul apropiat.

D: Dar amintirea acestor lucruri a supravieţuit şi după prăbuşirea Atlantidei, de asta avem aceste legende.

P: Corect. Faptele au fost consemnate în scripte şi s-au transmis generaţiilor care au urmat. De-a lungul secolelor, s-au transformat în legende.

D: Dezarmonia creată a generat karma?

P: Poate în sensul în care dezarmonia ar putea fi interpretată ca karma şi karma ar putea fi interpretată ca dezarmonie. Era necesar să fie lucrată şi curăţată această dezarmonie, să fie îndreptate energiile. În acest sens ar putea fi văzută dezarmonia ca karma. Simţim că în contextul vostru, karma reprezintă o dezarmonie sau o dezaliniere a energiilor, care trebuiesc realiniate prin experienţă. Conceptul de karma aşa cum este el înţeles nu este adecvat în această descriere, pentru că nu este vorba de un factor de genul răzbunare, de exemplu. Voi priviţi karma ca o pedeapsă, dar noi simţim că acest punct de vedere este complet greşit. Când este generată karma „rea”, te confrunţi cu energii care nu mai sunt în armonie sau aliniere. Ar fi mai potrivit să spui că îţi îndrepţi karma, pentru că de fapt îţi realiniezi energiile.

D: Folosirea greşită a acestui fel de abilitate a fost una din cauzele care au dus la căderea Atlantidei?

P: Ar fi mai adecvat să spunem că a fost o reflexie a condiţiilor care au dus la cădere. Nu a fost în mod direct, prin ea însăşi, cauza căderii. Dar condiţiile care existau, care au dus la decăderea acestei culturi, au avut un element sau o manifestare a acestei experienţe sau condiţii.

D: Mai vreau să întreb ceva, înainte să uit. Se pare că această forţă a vieţii putea să schimbe genetic aspectul unui animal, prin manipularea genelor sau cum se făcea asta. Asta înseamnă că avem control asupra structurii celulare din corpul nostru?

P: Afirmaţia este corectă. Dar trebuie să înţelegeţi că în mare măsură acest control nu este la nivelul conştient. Expresia fizică este o reprezentare corectă a energiei care sunteţi. Prin urmare nu puteţi schimba expresia prin voia voastră. Vă puteţi schimba energia, ceea ce va cauza o schimbare în reflexie. Tot aşa nu vă puteţi modifica direct reflexia din oglindă. Vă puteţi modifica corpul şi atunci se va modifica reflexia din oglindă. Nu poţi schimba reflexia fără să modifici ceea ce produce reflexia. Este important să înţelegeţi că ceea ce este fizic este doar o reflexie. Ca să schimbi reflexia, trebuie să schimbi ceea ce cauzează reflexia.

D: Vrei să spui că nu ne putem schimba aspectul fizic.

P: Dacă ar fi permis să faceţi asta din nou, cum era altă dată când se amestecau energiile, atunci aţi putea să faceţi asta. De exemplu să amesteci energia unui fir de iarbă cu energia umană. Dacă aşa ceva ar fi permis, ar putea rezulta un om cu iarbă în loc de păr.

D: (Chicotind) Pot să văd de unde vin toate poveștile acelea. Oamenii își imaginau că toate aceste lucruri sunt posibile.

P: Ele sunt întru totul posibile, dar nu mai este permis să se întâmple așa ceva.

D: Dacă am avea controlul genetic, am putea să ne schimbăm înfățișarea și am arăta ca altfel de ființe umane.

P: Este important să înțelegeți că schimbarea reflexiei doar de dragul schimbării, ar avea puțină valoare. Valoarea unui astfel de experiment ar consta în unirea energiilor care au produs reflexia. Adevărata valoare se află la nivel înalt, nu rezultă din producerea unor simple reflexii interesante.

***

Am descoperit că de-a lungul îndelungatei existențe a Atlantidei, oamenii și-au dezvoltat mintea într-o măsură foarte mare. Acest lucru, alături de curiozitatea științifică de a descoperi ce era posibil, au dus și mai departe amestecul speciilor. Acești oameni avansați din punct de vedere științific încercau să descifreze secretele creației însăși, ceea ce ne amintește în mod sinistru și de rău augur de ceea ce se întâmplă în zilele noastre. Poate că experimentele lor perverse erau rezultatul plictiselii, apărută după ce au ajuns la culmea a ceea ce poate realiza mintea omenească. Atunci în loc să folosească totul în scopuri creatoare și benefice, ei și-au folosit puterile într-un mod negativ.

Când l-am coborât pe John într-o transă adâncă, el a putut accesa de fiecare dată magnifica Bibliotecă de pe tărâmul spiritului, aflată la complexul numit Templul Înțelepciunii. Cea mai mare parte a informațiilor oferite de el în multe din cărțile mele, provin din aceste arhive. Ca întotdeauna, când am intrat în clădire am fost întâmpinați de un gardian al Bibliotecii, care vroia să știe care erau intențiile noastre și ne-a informat despre restricțiile în vigoare.

D: Poate să localizeze informații din volumele sau înregistrările despre continentul Atlantida?

J: Da. Spune că avem informații de la multe cercetări despre Atlantida. Spune că poți să intri în camera de vizionare.

D: Ce este asta?

J: Mă duce într-o cameră, e o cameră de vizualizare. Te concentrezi asupra Atlantidei și apar tot felul de imagini din Atlantida, pe pereți.

D: Ca un ecran pe perete?

J: Nu e ca un ecran. Mă înconjoară din toate părțile, iar eu mă aflu în mijloc și privesc. Este frumos, o atât de frumos, orașul ăsta. Pare a fi din aur. Este luminiscent, ca și cum lumina ar veni din pereții orașului. S-a lăsat noaptea și sunt stele pe cer. Este o lună plină frumoasă. Se pare că știu cum să folosească energia lunii. E foarte frumos. Sunt înconjurat de acest peisaj. Încep să văd oameni. Mă apropii de ei. Sunt atât de frumoși!

Când s-a trezit a spus că văzut de la distanță, orașul părea a fi ca o piramidă. Exista un turn central care era punctul cel mai înalt, apoi clădirile din jur descreșteau treptat ca înălțime, pe măsură ce se îndepărtau de centru. Existau rampe care uneau diferite nivele.

D: Cum arată oamenii?

J: O, arată ca noi, dar sunt ca niște actori de cinema. Au dantură perfectă și păr frumos. Au coafuri cu un design variat și diferite culori de păr.

Mai târziu a relatat cum coafurile aveau părți de diferite culori vii, ca la păsări: diferite nuanțe de roșu, galben, verde și albastru. Părul era împletit și coafat ca să formeze diferite designuri. Am remarcat că semăna cu stilul punk din zilele noastre, dar el a obiectat spunând că nu arăta atât de sălbatic. Era altfel, extravagant și elaborat, dar frumos în felul său.

J: Par a purta niște halate... dacă acesta e cuvântul potrivit. Nu, nu sunt halate. Poartă robe și tunici luminiscente, iar hainele își pot schimba culoarea. E ca și cum în stofa hainelor ar fi țesut un spectru frumos de culori, astfel încât în diferite feluri de lumină, emite culori diferite. Te uiți la un veșmânt din acesta și pare a avea culoarea roz, apoi îl vezi într-o altă lumină și pare a fi albastru pastelat. Apoi dacă te uiți din nou la el, pare a fi violet. Își schimbă culoarea, vibrează și sclipește. Sunt colosale hainele. Văd că au și diverse feluri de bijuterii, care conțin cristale.

D: Dar orașul? De ce radiază lumină pereții?

J: Nu știu. Unele clădiri sunt cu adevărat foarte mari. Unele arată ca niște temple grecești, altele arată ca clădirile cele mai moderne din secolul XX. Unele clădiri

au douăzeci sau treizeci de etaje.

D: Cum se circulă la diverse etaje?

J: Există rampe mobile. Te urci pe o rampă și ajungi unde este nevoie. Dar sunt greu de descris rampele astea. Clădirile nu sunt construite ca clădirile noastre care au nevoie de lifturi. Sunt construite treptat. (Întâmpină dificultăți de descriere) Nivelele sunt eșalonate, acesta e cuvântul. Nu este o singură clădire. Sunt mai multe clădiri, care au rampe între ele. Iar aceste rampe sunt electrice. Sunt ca niște scări rulante, dar sunt plate. Te duc foarte repede sus, în diferitele locuri unde trebuie să ajungi.

D: În interiorul orașului există un mijloc de transport?

J: Există multe mijloace de transport. Există niște avioane în formă de trabuc. Și mai sunt și mașini în formă de trabuc. Dar în general vorbind, ei folosesc mult rampele pentru a se deplasa în oraș.

D: Mașinile sunt ca ale noastre? Au roți?

J: Nu, nu au roți. Sunt aeroglisoare.

D: Ce fel de combustibil folosesc?

J: Folosesc energia solară și cristalele. Energia solară care curge printr-un cristal.

D: Vehiculele de zbor au aripi?

J: Nu. Nu au aripi. Nu seamănă deloc cu avioanele noastre, arată ca un trabuc mare. (Râde) Au geamuri în zona de mijloc și pare că își trag energia dintr-un cristal uriaș care este în vârf. Își trag energia din ceva care arată ca un turn, care ajută nava să urce și să coboare. Nava primește energie de la acest stâlp la care e angrenată.

D: Atunci nu cred că poate să meargă foarte departe, dacă își trage energia de la acest stâlp.

J: O, poate merge la mii de mile depărtare. Înmagazinează energie solară într-o baterie care asigură forța de propulsie a navei.

D: Au dispozitive de comunicare?

J: Aici oamenii nu au nevoie de telefoane. Pot comunica telepatic.

D: Şi la distanţe mari înafara oraşului? Comunică în acelaşi fel?

J: Da. Nu văd aparate radio sau televizoare. Nimic de acest fel. Nu au nevoie de așa ceva. Au și distracţie. Le place muzica. Sunt arene. (Se opreşte şi deodată trage aer în piept ca şi cum ar fi şocat). O Dumnezeule! Asta e groaznic! Oamenii ăştia sunt foarte cruzi.

Acesta a fost primul indiciu că ceva era în neregulă. Până acum descrierea semăna cu celelalte, dar se pare că nu totul era ca un paradis. Aşa cum am mai spus, Atlantida exista de mii de ani şi probabil o vedea acum în perioada când începuse să decadă. Oraşul şi oamenii erau de o frumuseţe magnifică, dar exteriorul frumos ascundea un secret urât şi întunecat.

J: Se petrec fapte de o mare cruzime. Par a fi oameni ataşaţi la trupuri de animale. I-au pus în arena asta şi îi obligă să se lupte între ei. Ca luptele romane dintre gladiatori.

D: Cum arată fiinţele astea?

J: Pot vedea o creatură. Este om, dar arată ca om de la mijlocul spatelui unui cal. Are patru picioare şi trunchi de om. De om de la mijlocul spatelui animalului, în sus. Pare că l-au altoit acolo cumva. Unde ar trebui să fie capul calului, e doar spaţiu gol.

D: Cred că ştiu despre ce vorbeşti. (Părea a descrie un

centaur) Celelalte creaturi cum arată?

J: O, e doar... arată ca un jaguar. Fața e de jaguar, dar picioarele din spate sunt de om. Partea din spate e ca la om. O, este groaznic! Sunt monștri genetici, și se poartă foarte crud cu ei.

D: Sunt numai aceste două creaturi?

J: Nu, sunt zeci ca ei! Sunt între o sută sau două sute, așa apreziez. Sunt toți în această arenă. Sunt puși să se lupte, și lupta e pe viață și pe moarte. Oamenii stau așezați în jurul arenei și nu aplaudă, nu strigă, nimic de felul ăsta. Doar se amuză.

D: Poți vedea și alte combinații de creaturi?

J: Da. Mai este o ființă care arată ca un taur. Are coarne și față de taur, dar unde ar trebui să fie picioarele de taur, sunt picioare de om. Arată grotesc. Și mai sunt și alții. Mai este un șarpe care are față de om. Și apoi mai este... o! Un animal care arată ca o girafă dar are față de om.

Părea abătut din cauza ciudatelor ființe pe care le văzuse.

D: Nu vreau ca prin curiozitatea mea să îți produc o stare de disconfort.

J: Nu e disconfort, doar că acestea au fost erori genetice. Ei nu se puteau reproduce, așa încât „De ce nu i-am lăsa să moară?” E ca un fel de sport, care pe acești oameni îi distrează. Sunt oameni foarte cruzi.

D: Aș fi crezut că din cauza capacității lor telepatice vor avea mai multă înțelegere și blândețe. Dar lucrurile nu stau așa?

J: Nu. De fapt am sentimentul că ei sunt foarte, foarte mândri şi privesc de sus celelalte ființe. Pentru ei toate celelalte ființe de pe Pământ sunt doar niște animale grotești.

D: Crezi că au adunat aceste ființe și le-au pus aici ca să se lupte și să se omoare între ele?

J: Fac asta periodic. Fac des experimente cu câte o tranșă nouă de creaturi.

D: Creaturile au arme sau doar se atacă unele pe altele? Mă gândesc la gladiatori.

J: Nu. Își folosesc instinctele naturale. Oamenii se distrează privind asta, dar nu aplaudă și nu arată nici o emoție. Ei nu strigă și nu arată nici o emoție. Le place să privească. Îi distrează.

D: E greu de înțeles cum poate cineva să se distreze, fără să arate nici o emoție.

J: Da, nu arată nici o emoție. Oamenii aceştia sunt lipsiţi de bunătate. Sunt reci. Se simt superiori. Disprețuiesc alte forme de viață. Acum intră în arenă. Au un fel de arme făcute din cristal. Le direcționează către centrul inimii, la toate creaturile care au supraviețuit.

D: Ființele care nu s-au omorât între ele?

J: Da. Și îi omoară. Din arme iese o rază de lumină care se centrează în jurul inimii. Arată ca un laser, dar e o rază de lumină, nu un laser. (Sunete de dezgust) Acum sunt dus în alt loc, unde sunt făcute aceste creaturi. Oamenii aceștia s-au adunat în fața unui desen. În altă cameră se află un animal, iar ei vizualizează o față de om atașată la acest animal. Se uită la un desen care reprezintă un animal cu o față de om și manifestă asta la acel animal, prin puterea minții lor. Se concentrează la asta și învață cum să manifeste. În camera cealaltă se află un animal viu. Arată ca un câine. Este foarte dureros pentru animal, acest experiment. De asta îi consider foarte cruzi. Sunt patru oameni care fac asta, trei bărbați și o femeie. Este nevoie de forța de concentrare a tuturor, adunată la un loc. Se concentrează ca să îi pună o față de om animalului din cameră.

D: Pot să facă asta prin forța minții?

J: Da. Se concentrează atât de tare, încât reuşesc. Se concentrează ca să restructureze fața animalului. Lucrează cu structura celulară a feței câinelui, şi este extrem de dureros ca el să treacă prin asta.

D: Ei fac asta ca un exercițiu mental?

J: Da. Încearcă să creeze un nou tip de animal favorit, cum sunt câinii și pisicile. Un animal favorit cu trăsături umane.

D: Există instrumente sau maşinării în cameră care îi ajută să facă asta?

J: Da, este... Arată ca o sticlă de cristal. E ca piatra, dar este o piatră maleabilă. E ca un fel de cauciuc, o poți îndoi și manevra. Piatra e folosită în interiorul camerei.

D: Piatra face parte din maşină?

J: Nu. E folosită doar la căptușirea camerei. În loc să aibă aibă pereți pictați, folosesc piatră maleabilă din asta.

D: Folosesc cristale?

J: Da. Au cristale peste tot. Cristale masive de diferite culori. Văd și un panou de control cu cristale. Lumina vine de la mănunchiurile de cristale ca niște stele, de pe tavan.

D: Operează cineva mașina?

J: Ei fac asta cu mintea, dar se acordează prin cristale.

D: Nu știu dacă ai acces sau nu la această cunoaștere, dar când ei transformă acest câine într-o creatură jumătate om – jumătate animal, asta afectează felul în care gândește și simte animalul?

J: Animalul urăște ce-i fac, pentru că operația îi face rău. Este foarte dureroasă.

D: Vroiam să știu dacă animalul capătă trăsături umane?

J: Da. Preia mai multe atribute omenești, dar nu din cele bune.

D: Mă întreb cum afectează asta forța vieții, spiritul, ca să zicem așa, din interiorul animalului.

J: Motivul pentru care ei simt că pot face astfel de experimente pe animale este că ei le consideră o formă de viață inferioară, în timp ce ei sunt o forță a vieții superioară. Atitudinea lor față de lumea animală este: „Noi suntem superiori, așa încât putem face ce vrem”.

D: Dar când ei fac asta, animalul nu devine mai puțin inferior?

J: Ei nu încearcă să facă animalul să evolueze, nu. Ei nu consideră că animalul ar avea un suflet. Ei au suflete și pot să facă ce vor, pentru că sunt zei. Și sunt, o, sunt cu adevărat zei! Pot face atât de multe. Ei pot crea și restructura fața câinelui, ca să arate ca de om.

D: Dar acțiunea lor nu are nici un sens... decât să pună ființele astea într-o arenă, să se omoare între ele.

J: Nu. Folosesc aceste ființe ca să îi servească pe ei. Le consideră o formă de viață inferioară, așa încât este în regulă să facă ce vor cu ele.

D: Vroiau să le facă să pară mai umane. Pare a fi un joc pentru ei.

J: (Se încruntă) Nu cred că e ca un joc. Nu sunt oameni buni și agreabili. Nu îmi plac.

D: Nu am vrut să îți produc disconfort și să te oblig să privești astfel de lucruri.

J: O, a fost dureros să privesc bietele animale cum se ucid una pe alta. Dar oricum ele sunt în agonie tot timpul, pentru că structura lor moleculară a fost dată peste cap.

D: A face astfel de lucruri pare a fi împotriva forței vieții din univers și din mediul înconjurător.

J: De asta a fost distrusă Atlantida.

Atlanții au fost descriși ca oameni perfecți. Au stăpânit sau perfecționat arta de a modifica genetic trupul uman. Nu mai aveau provocări de învins, și atunci au început să modifice și să combine genele umane cu cele animale. Era o nouă provocare și o aventură prin care explorau necunoscutul.

D: Mai poți vedea și alte lucruri pe care ei le fac cu mintea?

J: Da. (Trage aer în piept ca și cum ar fi surprins de ceva) Pot aduce o persoană la orgasm doar gândindu-se la asta. (Râde amuzat) Le place să facă asta, să salute oamenii, să discute cu ei și să îi iubească astfel. (Râde) E un joc care le place. Pot influența alte ființe de pe planetă. Au o minte mult superioară și cred că ei sunt cei mai buni. Totul funcționează pentru ei. Rezultatul este că au ajuns să disprețuiască formele de viață inferioare. De asta fac astfel de exerimente pe animale.

D: Au și vreun mod constructiv de a-și folosi mintea?

J: O, da. Pot crea aceste orașe prin puterea minții. Pot să ridice obiecte grele și să le teleporteze.

D: Levitație? Asta ar fi ceva pozitiv.

J: Dar sunt atât de centrați pe sine. Cred că asta

vroiam să spun. Totul trebuie să fie pentru ei.

D: Mă interesează și această piatră maleabilă.

J: Este un anumit fel de piatră pe care ei o folosesc pentru a-şi ridica oraşele şi aceste rampe electrice.

D: Piatra se găsește așa în stare naturală?

J: Chiar nu ştiu. Întreb acum. Mi se arată că este o piatră care a fost supusă unui tratament făcut cu mintea, ca să devină maleabilă. Sunt oameni foarte, foarte inteligenţi. Dar disprețuiesc alte forme de viaţă. (Pauză) O! Asta e revoltător! (O întrerupere emfatică) Nu mai vreau să stau aici. (Cu o expresie de dezgust)

D: E în regulă. Nu este nevoie să rămâi aici. Poţi călători înafara oraşului. Restul oamenilor de pe continent trăiesc în astfel de orașe, sau e vorba doar de un grup mic de oameni?

Încercam să îl scot dintr-un loc unde era foarte neplăcut să stai și să privești.

J: Nu, unii locuiesc la țară. Locuiesc în case frumoase, cu grădini minunate. (Surprins) Nu există insecte ca la noi. Am observat că nu sunt insecte. Poți să stai afară și nu apar insecte agasante.

D: Poți să vezi de ce nu sunt insecte?

J: (Surprins) Au creat multe insecte nocive în experimentele lor. Nu îmi plac oamenii ăștia. Sunt și canibali. Am văzut o petrecere a lor, în care mâncau o persoană.

D: Crezi că era unul din animalele modificate?

J: Nu, nu era unul din animale. L-au capturat pe acest om și l-au mâncat. Era în afara orașului. Era un grup de atlanți. Au mers la vânătoare cu avionul. Au capturat pe unul din oamenii vânați, l-au gătit și l-au mâncat.

D: O, Doamne! (Vroiam să schimb subiectul) Vorbește-mi despre insectele otrăvitoare. Spuneai că le-au creat într-un experiment?

J: De asta a trebuit să cadă Atlantida, pentru că abuzau de forța vieții. Au făcut asta ca să fie inventivi. Simt că nu erau oameni plăcuți. Nu-mi place să fiu aici. Vreau să plec de aici.

D: Bine. Dacă te deranjează, nu trebuie să mai stai.

J: Aş vrea să plec. Vezi tu, ei au atitudinea aceasta arogantă faţă de viaţa însăşi. Se consideră superiori şi totul există ca să îi servească pe ei. Nu respectă forţa vieţii. De asta au fost distruşi.

D: Apreciez faptul că ai privit toate aceste lucruri şi mi-ai transmis informaţii despre ele. Nu am vrut să te deranjez în nici un fel.

J: Ceea ce m-a deranjat a fost canibalismul. Era atât de lipsit de sens. Ei fac lucruri fără sens, mânați de un impuls spontan.

D: Dacă te simți incomod, poți părăsi camera de vizionare?

J: Nu se mai vede nimic în jur acum. Întotdeauna am crezut că atlanţii erau oameni buni, cu energie înaltă şi lucruri de genul ăsta. Dar nu erau aşa. Erau foarte avansați, da, dar erau foarte, foarte aroganți şi lipsiți de respect faţă de formele de viaţă inferioare lor. Au făcut lucruri pe care noi nu le putem înţelege, lucruri fără sens. Au creat mutanţi prin experimentele cu animale şi au cauzat atâta durere bietelor animale, doar pentru că doreau să facă asta.

D: Poate că se plictiseau.

J: Se pare că din cauza asta l-au capturat pe sărmanul om despre care spuneam că l-au mâncat. Grupul ăsta de oameni au plecat cu avionul la vânătoare și l-au capturat pe omul ăsta, un fel de aborigen. Ca și cum am merge noi acum în Noua Guinee.

D: Deci pe vremea aceea existau băștinași.

J: Da, existau. Au mers într-un loc unde erau băștinași și l-au capturat, l-au gătit și l-au mâncat. Cred că erau oameni fără simțire, care făceau lucruri fără sens.

D: Poate că totul era atât de avansat încât se plictiseau. Au inventat genul ăsta de jocuri ca să își mențină viu interesul și să se distreze.

J: Probabil. Așa se simte.

D: Mințile lor au evoluat până în punctul în care aproape că nu mai aveau provocări și au vrut să încerce altceva.

J: Bibliotecarul îmi spune că majoritatea oamenilor de pe Pământ cred că atlanții erau oameni cu o energie înaltă, oameni evoluați. Dar de ce a fost distrus continentul lor? Pentru că au folosit în mod greșit forța vieții și au trebuit să fie distruși.

D: Asta are mai mult sens decât alte interpretări pe care le-am auzit.

***

În altă vizită în camera de vizionare din bibliotecă, am accesat mai multe informații.

John: Intru acum în Bibliotecă. Sunt în locul unde se află paznicul bibliotecii. El spune: „Mă aflu aici ca să te ajut și să te servesc. Cu ce îți pot fi de folos?”

D: Data trecută am cerut informații despre Atlantida, pe care le-am primit în camera de vizionare. A fost dificil de privit și deranjant. Am vrea să primim informații despre partea bună a atlanților, dacă se poate.

J: Da. Bibliotecarul mă invită în camera de vizionare. A fost derutat pentru că a crezut că doream să privim scufundarea Atlantidei și să vedem cauzele pentru care s-a scufundat.

D: Ne vom ocupa cu asta altă dată.

J: El spune că informaţiile care au fost foarte deranjante pentru vehicul, au fost una din cauzele căderii. El spune că există un simţ al justiţiei. Când cineva îşi foloseşte atât de puternic negativitatea, atrage negativitate. De asta s-a prăbuşit Atlantida în final.

D: Deşi a fost deranjant, îi mulţumim că ne-a oferit aceste informaţii. De data asta am dori să aflăm informaţii despre puterile de vindecare de pe vremea aceea, să vedem la ce culmi de vindecare s-a ajuns.

J: Îmi arată această cameră frumoasă cu cristale. Sunt mii de cristale peste tot în cameră. Seamănă cu sticla mată, dar e făcută din cristale produse de ei. Au descoperit un gel pe care îl mixează cu nisipul şi astfel fac cele mai frumoase cristale. Este aici un aparat special, arată ca şi cum ar fi biologic. Îmi arată această zonă minunată, cu lumini de diferite culori. Verde, albastru, roşu, violet, galben, portocaliu şi alb. Fiecare din acestea, spune el, reprezintă o parte diferită a corpului, care trebuie vindecată. Albul este pentru vindecarea corpului eteric şi a corpului astral. Verdele este pentru vindecarea corpului fizic. Albastrul este pentru vindecarea corpului emoţional. Roşul este pentru vindecarea corpului cauzal. Sunt diferitele corpuri ale unei persoane. Stând aşezat sub aceste raze colorate, în armonie şi în ordinea potrivită, omul era vindecat de orice problemă din interiorul său.

Deasemenea există eradicatoare din cristal aşezate în diferite tipare, în jurul unei platforme pe care se întindea persoana. Arată ca o placă de piatră, dar este foarte confortabilă. E acoperită cu o cuvertură care pare subţire dar e rezistentă. Arată ca o pătură din navele spaţiale, are culoarea aceea metalică. Dar este diferită, pentru că se simte ca spuma când te întinzi pe ea. Patul acesta te poartă sub toate aceste culori diferite. Dar expunerea la culori trebuie făcută în ordinea potrivită. Dacă expunerea la culori se face în ordinea greşită asta poate cauza boală, de aceea trebuie urmată ordinea potrivită. Dar el nu mi-a arătat care este ordinea

aceasta. Spune că asta nu e important acum. El spune că aceasta era camera de vindecare cea mai performantă din Atlantida şi era folosită pentru vindecarea elitei aristocratice şi a membrilor guvernului aflat la conducere.

D: Nu era pentru oamenii de rând?

J: Nu. El spune că mai există şi alte astfel de locuri, foarte asemănătoare. Dar acesta este un fel de spital pentru elita ţării aşa cum există şi la voi, în timpul în care trăiţi.

D: Bolile nu erau tratate individual?

J: Se urmărea vindecarea omului ca întreg şi a tuturor corpurilor. Nu doar corpul fizic, ci şi corpul emoţional şi cel mental, toate corpurile trebuiau vindecate.

D: Dacă aveai o rană sau o boală, aceasta nu era tratată separat.

J: Nu. Aceasta apărea pentru dezvoltarea spirituală şi pentru vindecarea greşelilor din trecut, din astfel de cauze. Era ca o abordare psihiatrică. Îmi arată cum se tratează zonele unde oamenii au fracturi, cum se sudează fracturile şi lucruri de genul ăsta. Seamănă cu sălile noastre de operaţie, dar ei folosesc ca instrumente cristale care au fost rafinate şi ascuţite perfect, ca un brici.

D: Ai spus că maşinile pe care le-ai văzut în cealaltă cameră, care vindecau diferitele corpuri, păreau a fi aproape biologice. Ce ai vrut să spui cu asta?

J: Pare vie! Arată ca şi cum ar fi vie. E un terminal de computer care arată ca o plantă. Ca şi cum ar putea să crească şi să se întindă, aşa cum plantele cresc şi se întind. Are o culoare verde deschis. Dar are şi un ecran cu cristale lichide, care arată ca dintr-o revistă SF. Arată ca şi cum ar putea să crească şi să se înmulţească.

D: Cine hotăra dacă cineva avea o problemă medicală care trebuia tratată în această cameră?

J: Oamenii de pe vremea aceea erau foarte conştienţi. De exemplu puteai veni la acest centru după tranziţia unei rude apropiate, ca să îţi iei rămas bun şi să îi trimiţi iubirea ta. Acesta este un proces de vindecare a multor probleme. Tratau durerea. Oamenii erau foarte avansaţi pe vremea aceea, îşi cunoşteau motivaţiile interioare şi înţelegeau cum merg lucrurile în interiorul lor. De asemenea oamenii de pe vremea aceea nu se judecau între ei.

***

Când puneam cap la cap informaţiile din această carte în anul 2001, am primit o informaţie interesantă într-o sesiune la Memphis. O femeie a descris o maşină cu frecvenţe folosită în Atlantida, care folosea lumina ca să regleze frecvenţele şi să aducă în armonie corpul uman, pentru vindecare. Maşina era operată de mintea omului şi era energie pură. Era reală şi eficientă. Dar după o vreme a fost lăsată la o parte şi nu a mai fost folosită, pentru că oamenii de ştiinţă au dezvoltat o altă

maşină, care credeau ei că este mai eficientă. Preferau să folosească maşini de cristal care erau foarte puternice, dar distorsionau energia. Cristalele erau în cutii umplute cu un lichid special. Lumina care strălucea prin cutii genera energie lucrând cu minţile oamenilor numeroşi care erau în cameră. Dar această maşină a sfârşit prin a fi folosită în scopuri greşite (mai ales sexuale), producând efecte distorsionate.

Pe măsură ce atlanţii au învăţat mai multe lucruri despre folosirea energiilor şi cunoaşterea lor s-a extins, ei au fost fascinaţi de manipularea energiei. Au descoperit noi feluri de a experimenta cu ea şi de a o direcţiona. Au uitat să o mai folosească în viaţa lor în scopuri pozitive, de exemplu pentru vindecare şi echilibrare. Atunci când energia (multiplicată de un număr mare de oameni care se concentrau şi îi sporeau astfel puterea) a fost folosită în scopuri negative, a fost direcţionată greşit şi distorsionată, devenind distructivă. A devenit atât de puternică încât s-a întors împotriva propriei fiinţe. Acesta a fost unul din motivele pentru care a fost distrusă Atlantida.

Când am revenit la Bibliotecă, am continuat să accesăm informații noi.

J: Gardianul întreabă ce temă ai vrea să abordăm?

D: Ne mai interesează încă Atlantida. Aş vrea să pun câteva întrebări despre vremea când Atlantida era fericită, înainte de a începe să decadă. Când se afla în culmea dezvoltării sale. Am vrea să aflăm câte ceva despre viaţa de familie în vremurile bune ale Atlantidei. Poţi să accesezi această temă?

J: Da. Îmi arată imagini din Atlantida.

D: Atlanţii aveau familii individuale şi o structură familială?

J: Da, aveau familii individuale. Familiile erau foarte conectate. Oamenii trăiau foarte mult, prin urmare erau numeroşi. O familie putea umple un oraş întreg. Poate nu chiar un oraş întreg, dar semăna cu familiile din zilele noastre. Erau conectaţi între ei şi fiecare membru al familiei era foarte important. Aveau pregătire şi tehnici diferite cu care se puteau ajuta între ei, deşi nu trăiau în comun ca noi. Fiecare avea spaţiul său individual dar se întâlneau ca să ia masa împreună, pentru discuţii şi lucruri de acest fel. Chiar şi soţul şi soţia aveau camere separate şi spaţii separate în care locuiau. Casele lor erau spaţioase, cu mai multe camere pentru fiecare membru al familiei, şi erau interconectate prin curţi interioare. Văd curţi cu diferiţi oameni. Sunt înrudiţi între ei, dar foarte individualizaţi. Văd oameni în vârstă care lucrează cu copiii, şi au o vârstă care se măsoară în sute de ani. Nu au numai o sută, au sute de ani. Le place în mod deosebit să lucreze cu copiii. Îi văd cum fac diferite lucruri. Unii meditează. Alţi oameni lucrează la experimente ştiinţifice şi lucruri de genul ăsta. Toţi îşi păstrau spaţiul lor personal cum ar fi camera ta, în care faci ce vrei. Simţul individualităţii era foarte important pentru ei.

D: Şi spui că se adunau ca să mănânce împreună?

J: Da, se adunau la un loc în diferite ocazii ca să mănânce, să danseze şi să cânte. Aveau activităţi de grup în familie. Existau întâlniri de sărbători şi altfel de ocazii, dar fundamental vorbind ei trăiau separat, fiindcă îşi preţuiau individualitatea.

D: Ce ne poți spune despre artă, muzică și alte astfel de lucruri?

J: O da! Aveau o artă frumoasă. Amestecau în vopsele cristale pisate şi pictura lor avea o luminozitate deosebită. Stilul în care pictau îngloba multe spirale. Mici spirale care păreau că sar din tablou înspre tine. Foloseau diferite procedee prin care procesau cristalele pentru instrumentele muzicale. Văd o mașinărie care face fire de cristal spiralate. Mergea așa. (Face cu mâinile mișcări în formă de spirală) Cântau la instrumente cu coarde. Ei iau cristalele şi torc firul... Nu e ca cristalele pe care le avem noi acum, cristale din piatră. La început erau așa, dar le-au transformat în laboratoarele lor. Aveau laboratoare răspândite pe tot continentul. Torceau firul de cristal până ajungea ca o sârmă spiralată. Și această sârmă spiralată era folosită la un fel de ghitară, dar nu semănau cu ghitara din zilele noastre. Sunt nişte instrumente care arată foarte diferit. Instrumente cu coarde. Au şi flaute. Și mai sunt şi obiectele astea mari şi lungi, făcute dintr-un material care arată ca cristalul. Sunt făcute toate dintr-un material de cristal. Cântă în locuri speciale, cu o rezonanţă deosebită. Muzica este atât de frumoasă încât deschide inima şi relaxează mușchii. Este foarte relaxantă şi spirituală. Te face să te simți în pace. Iar oamenii cântă şi dansează. Oamenii sunt împodobiți cu ghirlande de flori. Dansează cu ghirlandele de flori, pe care le împletesc între ei. Nu seamănă cu Roma sau Grecia antică. Toată lumea are veşminte frumos colorate în nuanțe de roşu, albastru, verde şi galben. Dansează cu aceste flori şi ghirlande. E o combinație de muzică sintetizată şi muzică clasică. Sunetele sunt asemănătoare, dar tonul este foarte pur. Nu este sintetizată, se bazează pe altceva. O folosesc la ritualuri. Este folosită în biserici... nu în biserici, în templele pe care le aveau. Și în artă. La ei este artă peste tot. Totul este frumos pictat. Pare a fi vopsea cu cristale pisate. Vopseaua pe care o folosesc e mai mult solidă decât lichidă. Unele picturi sunt pe pânză, altele pe pereți. Alte lucrări artistice sunt parțial sculptate în perete, apoi colorate.

D: Poți vedea ce fel de surse de lumină folosesc pentru iluminat în casele lor?

J: Au această energie a rocii maleabile de cristal. Radiază peste tot, deci peste tot este lumină. Ridicând mâna în sus sau în jos, ei pot mări sau scădea strălucirea luminii. Atunci când vor să doarmă, dacă vor o atmosferă de pace şi întuneric în cameră, fac mişcarea asta (demonstrează făcând o mişcare înceată cu mâna în jos). Către perete. Peretele percepe vibrația lor și se face întuneric în cameră. Totul este controlat de energia lor.

D: Ce ne poți spune despre obiceiurile lor alimentare și despre cum găteau?

J: Au zonele astea ca niște podgorii și grădini mari. Și mai văd și niște ființe ciudate care au grijă de toate astea. Lucrează pe câmp și în grădină. Arată ca niște centauri, sirene și capre. Toată hrana care sosește în zona bucătăriei este procesată și gătită de aceste creaturi. Se ocupă de plantat și de recoltă, culeg fructele. Și primesc mâncare în schimb. Majoritatea atlanţilor le iubesc foarte mult, așa cum un fermier își iubește caii și are grijă de ei. Ființele astea ciudate sunt tratate ca niște animale domestice.

Deci în unele părți ale continentului au fost create aceste creaturi, care erau apreciate.

D: Aș vrea să știu mai multe despre aceste animale. De unde provin?

J: Au fost create cu scopul de a servi. Au fost create prin inginerie genetică.

D: Ai spus că erau sirene?

J: Da. Sirenele intră în apă şi se întorc cu coşuri pline de peşte. Oamenii vin şi râd şi cântă şi mângâie aceste animale, le sărută şi le îmbrăţişează, le fac să simtă că sunt iubite şi le arată recunoştinţa lor pentru ceea ce au făcut. Creaturile prepară hrana. Nu sirenele. Sirenele rămân în bazin sau eleşteu, pentru că sunt pe jumătate peşte. Micuţii centauri transportă apoi cărucioarele pline de coşuri cu fructe şi cu o variată recoltă, şi toate acestea sunt aduse în bucătăria centrală. Aici se află o fiinţă care arată a om în partea de sus a corpului, dar are picioare de capră. Atmosfera e de bucătărie, dar bucătăria asta nu seamănă cu bucătăriile noastre. Are dulapuri în care se păstrează lucrurile. Dar hrana nu prea e gătită, e procesată mai mult vie, ca fructele care sunt tăiate în felii sau decojite. Peştele şi alte lucruri de felul ăsta intră într-o maşină care le găteşte rapid. Are diferite zone în interior. Seamănă cu un cuptor cu microunde, dar nu este cuptor cu microunde. Arată ca o cameră de cristal unde e pusă hrana, care trebuie gătită precum peştele. Nu văd altă carne înafară de peşte, crustacee, stridii şi alte lucruri de genul ăsta. Sunt încălzite până în punctul în care nu mai sunt vii, apoi le mănâncă.

D: Creaturile astea au fost create prin inginerie genetică pentru a fi servitori?

J: Da. Au fost create pentru a fi servitorii acestor oameni. Dar sunt iubite. Dacă una din ele este rănită sau are un accident, toată familia se adună ca să energizeze porţiunea rănită din trupul animalului. Sunt tratate ca nişte servitori, dar nişte servitori iubiţi. Cum tratăm noi un câine sau o pisică, cu îngrijirea adecvată şi iubire. Oamenii sunt foarte recunoscători pentru munca pe care o fac aceste animale, pentru că aceste fiinţe sunt considerate a fi mai mult animale decât oameni. Au părţi din trup care sunt de animal, dar feţele lor sunt umane.

D: Dar comportamentul și intelectul lor?

J: Pot vorbi și pot să urmeze instrucțiunile pe care le primesc. Înțeleg lucruri simple, dar nu se compară cu ce pot să facă oamenii.

D: Nu sunt la fel de inteligenți ca celelalte ființe umane, deși arată parțial umani.

J: Nu se poate spune că arată grosolan sau vulgar. Sunt bine îngrijiți. Sunt foarte apreciați și li se spune că sunt iubiți. Văd servitoarea asta care a aranjat un platou cu fructe. Femeia asta ia platoul, apoi o sărută pe obraz și o mângâie pe cap, în zona unde sunt niște cornițe. O scarmănă pe cornițe așa (face mișcări cu mâna) și spune: „O, ce pricepută ești, ce frumos l-ai aranjat! Toată lumea va fi încântată!” Mai târziu se adună toată lumea și creaturile astea sunt alintate ca un animal favorit.

D: Creaturile astea se pot reproduce, sau sunt unice?

J: Nu, nu se pot reproduce. Oamenii le cumpără. Fiecare e individuală, dar sunt produse în masă. Există locuri unde poți merge ca să cumperi astfel de ființe, care să te servească.

Când s-a trezit din transă, John a descris creatura de la bucătărie, ultimul lucru pe care și-l amintea. Avea o față parțial de vacă și parțial de om. Ca un om cu nas de vacă și corniţe care îi ieșeau din cap. În partea de sus a corpului purta un fel de barbețică, pentru că se pare că era femelă.

***

Phil: Cristalele pot fi folosite în mult mai multe feluri decât poate înțelege mintea umană acum. Ceea ce nu este cunoscut depășește cu mult partea cunoscută. Când nivelul vostru de conștiință va crește ca să cuprindă aceste realități, atunci se vor manifesta modalitățile de folosire a cristalelor. Se poate vedea că cristalul de quartz în anumite forme, intensifică și mărește acea energie care este umană. Constatăm că traducerea este dificilă, pentru că adevăratul concept de energie nu este înțeles. Dar este posibil un amestec al energiilor, fie ele de natură umană sau nu, și acest lucru se poate realiza ușor prin intermediul cristalelor. Pot fi folosite ca blender sau diferențiator și separator, în funcție de direcția energiei imprimată de către persoana sau persoanele care folosesc sau direcționează cristalul. Cristalele sunt un filtru care poate fi folosit în multe moduri, limitate doar de imaginația celor care vor să le folosească.

D: Ai menționat o piatră care filtrează raze cosmice. În ce scop se filtrau aceste raze cosmice?

J: Există o filtrare și o focalizare, care pot fi separate sau simultane. Există patru scopuri diferite, în funcție de energiile specifice care se potrivesc cel mai bine. Asta pentru aspectul de filtrare sau focalizare. Focalizarea condensează energiile într-o singură zonă. Există pietre diferite care pot face unul din aceste lucruri, sau pietre speciale care pot să le facă pe amândouă, în funcție de scopul urmărit. Energiile cosmice sunt o sursă de energie puternică încă nestudiată pe care această planetă nu a descoperit-o încă, o sursă abundentă de energie, de milioane de ori mai puternică decât energia provenită din procesarea materialelor brute de pe această planetă.

D: Problema este să o descoperim.

J: Problema constă în ridicarea conştiinţei pentru a accepta acest concept, simultan cu dezvoltarea responsabilităţii pentru a o folosi. A fost o vreme când această energie era răspândită pe această planetă dar din cauza lipsei de responsabilitate, cunoașterea și folosirea sa s-au pierdut.

D: Asta a fost pe vremea Atlantidei?

P: Corect. Atunci s-au pierdut multe lucruri. Pe vremea Atlantidei s-au folosit greșit multe forme și tipuri de energii. Inițial a existat o înțelegere superioară a energiilor care constituiau realitatea fizică. Apoi înțelegerea acestor energii a fost utilizată în mod greșit.

***

Clara a accesat informaţii dintr-un loc care semăna cu Planeta cu Trei Turnuri a lui Phil. Și pe planeta ei existau structuri arhitecturale cu turnuri ascuţite şi întreaga planetă conţinea informaţii, de parcă era o arhivă uriașă a cunoașterii. Aceeași descriere o făcuse și Phil. Clara a spus emoţionată că acest loc era „acasă” pentru ea, și tot așa a spus și Phil. Istoria completă a modului în care ea a găsit acest loc este prezentată mai devreme în această carte.

D: Îmi poţi spune ceva despre Atlantida? Există informaţii despre ea în arhivă?

C: Atlantida s-a scufundat în mare.

D: Aș vrea să aflu informații despre cum era înainte să se scufunde. Ce fel de civilizație a fost?

C: A fost foarte sofisticată. Foarte verde. Și foarte avansată din punct de vedere tehnologic, cu mult deasupra nivelului la care a ajuns Pământul astăzi.

D: Această civilizație exista de multă vreme?

C: De foarte multă vreme.

D: Îmi poți vorbi despre câteva din progresele lor tehnologice?

C: Aveau abilitatea de a transforma și a muta energia prin timp și spațiu într-o manieră mult mai sofisticată decât tehnologia la care s-a ajuns în zilele noastre. (Întâmpină dificultăți de exprimare) Hmmm, cum se numește mașinăria avansată? Computerele și dispozitivele de telecomunicație. Echipamentul era foarte vast și era realizat extrem de minuțios. Până la punctul în care comunicarea informației se făcea telepatic.

D: Ce sursă de energie foloseau maşinile şi computerele?

C: Energia solară. Totul se făcea cu energie de la soare, de la Marele Soare Central.

D: Atunci ei nu au avut electricitate, cum avem noi astăzi?

C: A fost o vreme când au avut. Dar în ultima perioadă a existenţei Atlantidei, totul se făcea cu energie de la soare.

D: E vorba de soarele de pe cer pe care îl ştim, sau e vorba de alt soare?

C: De soarele pe care îl ştiţi.

D: Echipamentul era similar celui pe care îl avem astăzi?

C: Era mult mai sofisticat. Voi aveţi panouri solare uriaşe şi echipament solar mult mai impresionant decât aveau ei în Atlantida. Dar echipamentul lor era atât de avansat încât nu ocupa atât de mult spaţiu şi era mult mai eficient. Tehnologia lor era mai bine acordată la Soarele Central, care emana energie. Ei se conectau la o putere mai mare, se conectau la puterea stelelor.

John a spus că atlanții știau cum să folosească puterea lunii. Și Bartholomew a menționat că oamenii din antichitate aveau această cunoaștere.

C: Ei comunicau cu ființe de pe alte planete, de pe alte stele. Prin aceste comunicări făceau schimb de informații, pe care le foloseau apoi în tehnologia și mașinile lor, la computere și la alte progrese tehnologice, oricare erau aceastea.

D: Deci i-au ajutat ființele din stele?

C: Da. A fost un efort de cooperare.

D: Mi s-a spus că oamenii de știință și-au dezvoltat atunci puterea minții, pentru a atinge o parte din aceste rezultate.

C: Afirmația este corectă. În procesul de dezvoltare a minții, când au început să se deschidă către toate posibilitățile, inclusiv că exista viață pe alte planete, au intract în contact cu acestea într-un mod nelimitat. După ce au depășit modul limitat de a gândi și a simți și credințele limitative, au căpătat abilitatea de a primi ceea ce venea de pe alte planete și din alte universuri. Acele planete îi alimentau cu informații, astfel încât au devenit foarte telepatici. Comunicau de la minte la minte la un nivel care nu mai necesita liniile voastre lungi de telecomunicație. Ei și-au dezvoltat această abilitate telepatică prin comunicarea cu alte planete. S-a dezvoltat o comunitate la nivel global, nu doar într-un singur sector al omenirii.

D: Ei au reuşit să realizeze mult mai mult decât am făcut noi. Asta vroiai să spui? (Da) Am auzit că denumirea de Atlantida se referea nu doar la o singură ţară, ci la toată lumea civilizată de pe vremea aceea.

C: Pe vremea când exista Atlantida, ea era lumea cunoscută.

D: Şi toate părţile acestei lumi cunoscute erau avansate?

C: Nu. Nu toate părţile. Existau zone primitive în care oamenii nu se deschiseseră pentru a comunica. Nu se ridicase întreaga planetă la un nivel înalt de vibraţie. Mai existau locuri şi zone populate care au ales să nu îşi deschidă inimile ca să încurajeze un nou fel de a trăi, un nou fel de a fi. Aceştia erau, ai putea spune, nişte proscrişi. Aceştia credeau că nu îşi pot depăşi limitările. Cei care au ales să trăiască o viaţă limitată, au ales să trăiască într-o zonă diferită a planetei. Iar cei care şi-au deschis inimile şi minţile către un mod de a trăi nelimitat, s-au dezvoltat spectaculos şi au progresat. Şi au comunicat cu alte planete.

D: E ca şi cum cele două categorii de oameni nu aveau nimic în comun una cu alta.

C: Exact.

D: Poţi vedea unde locuia categoria avansată de oameni, în raport cu harta geografică a planetei din zilele noastre? Știu că planeta s-a schimbat foarte mult.

C: S-a schimbat foarte mult. Lumea cunoscută din acele vremuri era comprimată într-o zonă din oceanul Atlantic.

D: Au rămas rămășițe ale acelei civilizații, pe care omenirea le va descoperi la un moment dat?

C: Doar la nivel eteric.

D: Deci nu pot fi găsite rămășițe la nivel fizic?

C: Dacă oamenii se deschid suficient pentru a crede în mod conștient ceea ce este adevărat, atunci rămășițele Atlantidei vor putea fi găsite. Atunci vor fi găsite.

D: Unii oameni cred că au văzut sub apă lucruri care ar putea fi rămășițe din orașe, drumuri și clădiri.

C: Asta nu este adevărat. Ei au văzut rămășițe din alte civilizații, mai recente decât Atlantida.

D: Mi s-a spus că oamenii de știință din Atlantida au făcut experimente fizice. Poți vedea ceva despre asta?

C: Ce fel de experimente fizice?

D: Genetice. Acest fel de experimente.

C: Tot ce se experimentează acum pe planetă s-a mai făcut pe vremea Atlantidei. Dar s-a făcut cu multe secole înainte de prăbușirea Atlantidei. În experimentele genetice au clonat animale. Au clonat oameni. Dar au descoperit că nu era potrivit să facă acest lucru, pentru că asta influența ADN-ul omenirii, și omenirea ar fi avut mult de suferit dacă ei ar fi continuat. Li s-a arătat că trebuie să se oprească.

Deci s-au făcut experimente genetice și s-a folosit puterea minții pentru a se modifica fizicul ființelor. Nu am descoperit niciodată care din cele două s-a făcut mai întâi, sau dacă s-au făcut simultan. Curiozitatea lor se pare că nu cunoștea limite. Vedem că acest ecou al trecutului se repetă și în zilele noastre.

D: Se făceau experimente de dragul experimentării sau aveau un anumit scop?

C: Doar experimentau. Scopul era să vadă dacă se putea face așa ceva. Iar când au descoperit că se putea face, au dat de necazuri din cauza urmărilor experimentelor. Astfel de experimente nu erau de dorit, așa încât cei care făceau

regulile acelei realităţi au hotărât ca experimentele să se oprească.

D: Peste ce fel de necazuri au dat?

C: Au apărut forme care nu erau umane. Se făceau multe experimente de... cum se spune... încrucișarea speciilor? (Părea că nu își găsește cuvintele) Clonare între specii? Amestecul genelor. Rezultatul a fost mai mult animal decât uman. A inversat procesul de evoluție. Au apărut boli. Nu era în planul de evoluție și în interesul planetei ca astfel de experimente să continue. Așa încât s-a hotărât ca pentru binele planetei, să se oprească experimentele. Trebuiau oprite, altfel ar fi distrus omenirea.

D: Sună foarte drastic.

C: Era drastic. Este drastic.

D: În loc să facă clone exacte, ei au început să amestece genele. Asta vroiai să spui?

C: Da. Din curiozitate. De dragul experimentării. „Hai să facem asta, ca să vedem rezultatul”. „Hai să facem cealaltă variantă, ca să vedem ce se întâmplă”. În domeniul botanic au creat mulţi hibrizi din diferite plante, legume și copaci. Așa încât s-au gândit: „Ce grozav! Am avut succes. Ce ar fi să încercăm să facem asta și cu oamenii?” S-au apucat de treabă și apoi au spus: „Să vedem cum facem asta, asta și asta”. Iar rezultatul a fost un dezastru masiv.

D: Când au început să cloneze și să amestece diferite gene, spui că rezultatul a fost mai mult animal decât uman?

C: Era o inversare a evoluției. A devenit ceva grotesc și foarte rău.

D: Au făcut combinații care nu erau de dorit.

C: Nici nu fuseseră vreodată de dorit.

D: Dar erau viabile, aparent. Creaturile rezultate trăiau.

C: Trăiau o vreme. Apoi intrau într-o stare care ar putea fi numită „nebunie”. Deveneau un fel de monștri, ceea ce ducea la distrugere.

D: De ce înnebuneau? Faptul că nu apăruseră pe lume în mod natural afecta mintea acestor creaturi?

C: Asta e doar parțial explicația. Cealaltă parte a explicației este că amestecul genelor umane cu cele animale producea aberații. Aceste creaturi au devenit ca niște jucării pentru oamenii de știință, care vroiau să vadă până unde putem merge și ce putem crea. Putem fi zei și putem alege ce anume să creăm. Să creăm ce nu a mai existat niciodată. Astfel s-a răspândit dezastrul.

D: Spui că au apărut boli.

C: Au apărut boli care nu mai existaseră niciodată.

D: Cum au apărut?

C: Prin amestecul genelor. Prin amestecarea a ceea ce era bolnav cu ceea ce era sănătos. Și ceea ce era (are probleme cu găsirea cuvintelor potrivite)... ceea ce era „corp străin” pentru omenire. Acesta putea fi din regnul animal sau al plantelor, sau orice vroiau ei să introducă. Asta au făcut. Dacă luai o particulă dintr-un lanț ADN de la o specie care avea informația de boală, când o introduceai în întreg, creai un nou șir genetic de boli.

Putea fi de exemplu o boală aflată în stare latentă care nu se manifestase încă, pentru că trupul care o găzduia dezvoltase imunitate împotriva ei. Dar procesul de clonare o activa și o transforma. Atunci boala suferea mutații și se transforma în altceva. Dacă se introducea o boală printr-o șuviță ADN apoi se introducea altă boală în întreg, combinația era foarte distructivă.

D: Prin urmare nu se schimba doar corpul, aspectul fizic și mintea acestor creaturi. Sufereau o mutație și bacteriile și moleculele, și apăreau diferite boli. (Da) Se evolua în direcții unde nu se mai mersese niciodată.

C: Afirmația este corectă. Fenomenul s-a răspândit masiv și au trebuit să oprească experimentele, pentru că scăpau de sub control. Puteau distruge

întreaga omenire.

În anul 1997 s-a anunţat că s-a făcut prima clonare oficială a unei oi, în Anglia. În luna august 1997, autorităţile discutau în mod deschis despre pericolele clonării şi dacă este etic să se facă aşa ceva. Prin natura muncii mele, eu am descoperit că deja s-a făcut clonarea umană. Publicul larg ignoră multe lucruri. Primele fărâme de informaţie încep să fie diseminate către publicul larg (recent s-a anunţat oficial clonarea unei maimuţe, ruda noastră cea mai apropiată) ca să ne obişnuim cu această idee, pentru momentul când se va anunţa oficial clonarea umană.

Oamenii de ştiinţă spun că pot clona animalele şi pot introduce în ele gene umane, ca să se producă o carne mai bună şi un animal mai bun. Recent au început să introducă gene umane în porci, pentru ca organele acestora să poată fi folosite în transplantul de organe la om. Dacă porcul care donează organele are gene umane, atunci corpul gazdă uman care primeşte organul nu îl va mai respinge, pentru că altminteri ar respinge orice nu este uman şi prin urmare nu este compatibil.

Un om de ştiinţă a ridicat obiecţia că introducerea genelor animale şi amestecul lor cu genele umane ar putea crea boli necunoscute, care ar apărea la animal şi s-ar putea extinde şi la om. De exemplu porcul are boli specifice porcilor, pe care oamenii nu le iau atunci când consumă carne de porc. Oamenii de ştiinţă îşi făceau griji despre ce s-ar întâmpla dacă organul donat ar face parte în mod permanent din corpul uman şi ar fi irigat constant cu sânge uman. Sângele ar putea transporta bolile porcului în sistemul corpului uman, unde acestea ar putea suferi mutaţii dând naştere unor boli necunoscute, care s-ar putea apoi răspândi la întreaga populaţie umană. Îngrijorarea exprimată a fost suficient de mare ca să oprească temporar programul de donare de organe, până se vor face mai multe cercetări.

Se pare că istoria se repetă. Omenirea face aceleași greșeli din zilele de demult ale Atlantidei. Poate de aceea ni s-au transmis aceste informații în acest moment din istoria noastră. Un semnal de alarmă care vine din trecut.

D: Atunci bolile nu se limitau la animalele pe care se făceau exprimente, ci începeau să se întindă la restul omenirii?

C: Bolile s-au limitat la experimente, dar oamenii de știință și-au dat seama că dacă vor mai continua experimentele, atunci vor afecta comunitatea. Atunci boala se va transmite mai departe și va afecta întreaga civilizație. Iar puterile care conduceau au spus: „Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva”. Așa încât experimentele au fost stopate și rezultatele lor au fost distruse.

D: Creaturile pe care le-au creat se puteau reproduce sau erau sterile?

C: Nu se puteau reproduce. Erau doar „clone” și nu aveau organe de reproducere.

D: În ce scop foloseau atlanții aceste ființe la început, înainte ca lucrurile să scape de sub control? Urmăreau un scop anume?

C: La început scopul a fost să vadă dacă așa ceva se poate face, dar a scăpat de sub control.

D: Atunci nu foloseau la nimic aceste fiinţe?

C: Le-au învăţat să facă diverse lucruri, ca nişte roboţi. Se comportau ca nişte roboţi şi urmau ordinele oamenilor de ştiinţă. Erau ajutoarele lor sau tovarăşi de joacă pentru alţii. Erau creaţi pentru a fi majordom, femeie de serviciu, păstor sau orice altceva. Creatorii lor au spus: „Ar fi bine să avem un scop în minte, când creăm astfel de fiinţe”.

Oare aceste fiinţe erau servitorii cei blânzi pe care i-a văzut John?

C: Apoi s-au gândit: „Rezultatul e bun. Vom introduce alte gene la animale, să vedem ce rezultă”. Şi rezultatul a fost haotic.

D: Atunci motivul principal pentru care au fost stopate experimentele a fost teama că lucrurile vor scăpa de sub control şi se va răspândi boala?

C: Acesta a fost motivul. Şi-au dat seama că dacă vor mai continua, civilizaţia lor va fi complet distrusă. Ca să nu se întâmple asta, au distrus fiinţele pe care le creaseră.

D: Ai spus că „puterile la conducere” le-au ordonat să facă asta. La cine anume te-ai referit?

C: La guverne.

D: Acestea ştiau ce fac oamenii de ştiinţă?

C: Da. Sprijineau experimentele, până când au văzut că se mergea într-o direcţie nepermisă, în care întreaga civilizaţie ar fi fost distrusă.

D: Boala s-ar fi întins şi la comunităţile care spuneai că erau „proscrise”?

C: O, da. O, da.

D: Atunci au adunat fiinţele pe care le creaseră şi au trebuit să le distrugă?

C: Da, aşa au făcut. Nu într-un mod spectaculos pe toate deodată, ci într-un mod subtil şi tăcut, care părea natural. Ca să nu alarmeze comunitatea şi să nu creeze panică. Lucrurile au fost ţinute sub obroc. Publicul larg nu aflase despre creaturile groteşti care au rezultat din experimente. Abordarea lor seamănă cu modul în care guvernul vostru ascunde astăzi multe lucruri faţă de publicul larg. Aşa era şi pe vremea Atlantidei.

D: Adeseori am suspectat că multe din legendele despre fiinţe jumătate om – jumătate animal au existat cu adevărat şi îşi au originea în acele vremuri. Crezi că este posibil?

C: Este posibil, da. Așa s-au petrecut lucrurile.

D: Atunci aceste creaturi jumătate om – jumătate animal nu au mai existat după perioada Atlantidei? (Nu) Atunci legendele au această vechime mare?

C: Da. Originea lor este în Atlantida.

D: Existau astfel de legende pe vremea romanilor, a grecilor și a egiptenilor. Se bazau pe fapte reale, petrecute cu mult înainte în timp. Așa e?

C: Cu mult timp înainte ca Egiptul sau Roma să fie create.

D: Dar informațiile existau în amintire, și așa au apărut legendele.

C: Da, corect. S-au transmis prin amintirile din conștiința colectivă.

D: Întotdeauna am crezut că legendele se bazează pe fapte, dacă te întorci destul de departe înapoi în trecut.

C: Da, toate legendele sunt așa. Altfel cum s-ar naște legendele? Odată ce a apărut legenda, fiecare povestitor mai adaugă puțin de la el și astfel povestea devine mai colorată și mai impresionantă.

D: Dar trebuie să înceapă undeva.

C: Totul are un început.

D: Oamenii de știință au mai făcut și alte lucruri pe care au fost ulterior atenționați să le oprească?

C: Acesta a fost lucrul cel mai important. A fost cel mai semnificativ lucru pe care l-au făcut, și ni s-a părut potrivit să vorbim despre el cu această ocazie.

D: Pentru că începem să explorăm aceeași zonă și repetăm aceleași greșeli. (Da) Mi s-a spus că și pe vremea noastră în secolul XX, există oameni de știință care experimentează cu astfel de lucruri. Știi ceva despre asta?

C: Este adevărat. Ei sunt abia la începutul experimentelor genetice. Dar pe măsură ce publicul va deveni mai conștient, va apărea o mișcare de protest care va spune: „Încetați! Așa ceva nu este în ordinea firească a lucrurilor.”

D: Adeseori am suspectat că s-a mers mai departe decât au spus publicului.

C: Așa este. Se aruncă o bucățică de informație aici, o bucățică de informație acolo. Adevărul este ascuns, ca pe vremea Atlantidei. Așa cum știi, în prezent ei permit să se scurgă doar câteva informații. Destul cât publicul larg să nu se alarmeze. Dar când persoane din interior vor scoate la iveală suficiente informații, atunci publicul va lua atitudine și va spune: „Nu putem lăsa să se întâmple așa ceva. Așa ceva nu trebuie să se întâmple. Pentru că ar distruge omenirea pe care o știm”.

D: Istoria se va repeta.

C: Da. Dar datorită sistemului de comunicare din timpul în care trăiești, mai mulți oameni devin conștienți mai rapid, prin comunicarea simultană în masă. Dacă se află că acest lucru poate distruge lumea, publicul se va ridica în masă ca să se opună.

D: Oamenii de știință din secolul XX au început deja să combine ADN-ul diferitelor specii?

C: Da. La nivel ultra-secret.

D: Poți să îmi spui ceva despre asta? Aș vrea să știu cât de departe au ajuns.

C: (Oftează adânc) Nu este potrivit ca în acest moment să vorbim mai mult pe

această temă.

Acelaşi lucru s-a întâmplat când am vrut să explorez mai profund acest subiect în Custozii. Extratereştrii mi-au transmis atunci multe informaţii, dar au existat lucruri pe care nu le-au revelat, mai ales din cauza efectului pe care l-ar fi avut acest lucru asupra vehiculului care descărca informaţiile. Când se întâmplă asta nu pot trece peste decizia lor chiar dacă aș vrea, ceea ce nu este cazul.

D: În regulă. Mi s-a spus că extratereștrii ajută guvernul în astfel de experimente. Este adevărat? (Da) Ei sunt de acord cu ce se întâmplă?

C: Extratereștrii doar controlează experimentele și le păstrează la un nivel la care omenirea să nu se autodistrugă.

D: Pentru că ei știu cum funcționează aceste lucruri, nu-i așa?

C: Da, știm.

D: Mă întreb dacă oamenii de știință îi vor asculta sau dacă vor merge pe calea lor separată?

C: Avem modalitățile noastre de a le arăta oamenilor de știință că există limite.

D: Presupun că experimentele se fac în locuri secrete.

C: Da. Pe toată planeta. Dar mai mult sau mai puțin, noi ajutăm la controlarea acestui fenomen, ca să nu distrugă Pământul.

D: Crezi că activitatea oamenilor de știință ar putea scăpa de sub control?

C: S-ar putea întâmpla. Este o planetă a liberului arbitru. (Pare a se simți incomod).

D: Este în regulă. Întotdeauna îmi spui când nu poți să transmiți mai multe informații, iar eu respect acest lucru. Dar să revenim la Atlantida. Îmi poți spune ce s-a întâmplat la distrugerea ei? S-a întâmplat un anumit eveniment nefast, care a cauzat scufundarea continentului sub apă?

C: Nu pot vorbi despre asta astăzi.

D: De ce nu?

C: Nu este momentul potrivit pentru a discuta ce s-a întâmplat. Este posibil ca în viitor să vină momentul potrivit, în care aceste informaţii să fie dezvăluite.

D: În regulă. Dar după distrugere au existat supraviețuitori?

C: Pierderea de vieți omenești cauzată de dezastru a fost atât de mare, încât a fost nevoie ca Pământul să fie reînsămânțat.

D: Eu cred în însămânțare și această informație nu mă surprinde. Am să-ți prezint o teorie a mea și te rog să îmi spui dacă este corectă sau nu. De multe ori m-am gândit că au existat supraviețuitori care au mers în Peru sau în diferite părţi ale lumii, unde există aceste monumente mari. Şi probabil deţineau cunoașterea a multe lucruri, de exemplu cunoașterea modului în care se lucrează cu piatra. Este corect?

C: Pe vremea Atlantidei, noi ne aflam în contact cu oamenii din Atlantida. În cadrul acestei cooperări, au existat atlanţi care au vizitat alte stele. Câţiva din atlanţii care se aflau pe alte stele au ajutat apoi la însămânțarea zonei unde se află Egiptul și la însămânțarea altor zone. Astfel informațiile și amintirile despre Atlantida s-au transmis mai departe. S-a creat legenda care a fost transmisă mai departe, pentru că atlanţii din stele au revenit ca seminţe stelare în formă fizică.

D: Când vorbești despre seminţe... vrei să spui că erau fiinţe adulte, deja crescute. (Da) Pentru că știu că la început viaţa s-a dezvoltat la nivel celular, apoi a evoluat.

C: Da. Dar acum nu a fost așa. Am putea spune că acești atlanți și-au luat o vacanță, au plecat din Atlantida și au mers pe alte stele. Apoi când a dispărut Atlantida și pe Pământ s-au dezvoltat alte zone, au revenit pe Pământ ca să repornească iar viața. Mulți din cei care au repopulat Pământul au venit din alte sisteme stelare, pentru că pierderea de vieți omenești a fost foarte mare, din cauza naturii explozive a dispariției continentului. Asta e tot ce pot spune pe această temă. Poate că altă dată dacă va fi potrivit, Consiliul va dezvălui mai multe informații și vom putea transmite mai mult.

Ceea ce a spus Clara despre oamenii care au fost transportați pe alte stele și mai târziu au fost returnați după un cataclism, semăna cu informațiile accesate altă dată, care sunt prezentate mai târziu în această carte. Este un plan viabil – să evacuezi o parte a populației și dacă este nevoie, să o readuci pe Pământ în viitor. Se pare că acest lucru s-a întâmplat în trecut, iar istoria se mai poate repeta. Extratereștrii au spus întotdeauna că nu vor permite ca omenirea să fie distrusă. S-a investit prea mult timp și energie în dezvoltarea sa. Dacă nu vrem să îi ascultăm, ne vor ajuta în ciuda rezistenței noastre, ca să spunem așa.

Nu mă deranja faptul că Clara nu îmi putea transmite mai multe informații, pentru că deja primisem informații asupra acestui subiect, de la alți clienți. Am păstrat aceste informații ani de zile în dosarele mele, până când am început să redactez această carte. Am descoperit atunci că deja aveam tot ce îmi trebuia. Primisem aceste informații pe fragmente și bucăți, de-a lungul mai multor ani.

Au fost avertizați că marea civilizație se va prăbuși din cauza folosirii greșite a puterilor mentale și din cauza încercării lor de a rescrie genetica, într-un mod care se împotrivea structurii morale a universului. Dar eu suspectam că altceva și mai puternic a declanșat dezastrul propriu-zis care a scufundat Atlantida.

***

Aceste informații au fost obținute de la bibliotecarul de la marea Bibliotecă din lumea spiritului.

D: Mai poți accesa odată dosarele despre Atlantida? Aș vrea să știu mai multe despre distrugerea propriu-zisă a Atlantidei. Data trecută ni s-au arătat o parte din cauzele distrugerii, anume folosirea greșită a puterilor mentale. Dar ce anume a provocat distrugerea propriu-zisă? Îți poate arăta ceva despre asta?

John: Da. Îmi arată niște fisuri adânci apărute în pământ. Fisuri adânci, făcute cu aceste cristale. Foloseau energia cristalului și transmiteau lumina solară în pământ, iar acest lucru a cauzat un stres foarte mare. De asemenea au încercat să folosească miezul topit al Pământului, ceea ce a produs o presiune care a dus la distrugerea insulei. Au sondat până în miezul topit al planetei. Energia venită prin acest canal a scăpat de sub control și din cauza asta continentul a explodat.

D: De ce făceau asta?

J: Căutau o altă sursă de energie, în afară de cea solară.

D: Deci foloseau energia solară combinată cu energia cristalelor. Prin ce metodă au sfredelit în Pământ?

J: Prin concentrare puternică, cu puterea minții.

D: Își dezvoltaseră mințile la acest nivel? (Da) Apoi ce s-a întâmplat? Ai spus că au apărut fisuri în pământ, produse de aceste cauze combinate – cristalele și mintea?

J: Cometele au și ele un rol în distrugere.

D: Știe în ce fel?

J: Nu. Îmi arată doar că pe cer erau comete care au influențat planeta, pentru că evenimentul era predestinat. Oamenii de știință au sfredelit în roca solidă până la miezul din lavă topită. Acest lucru a cauzat un stres enorm asupra miezului de lavă topită al Pământului. Acest lucru a afectat și alte planete, nu doar continentele de pe Pământ.

D: Planete din sistemul nostru solar?

J: Corect. A fost emisă multă energie de înaltă frecvență, și din acest motiv Atlantida s-a scufundat.

D: S-au jucat cu ceva ce nu înțelegeau?

J: Ei nu înțelegeau puterea din miezul topit al planetei.

D: Atunci cometele nu au avut nimic de a face cu asta.

J: Nu, dar asistau pe cer la acest eveniment.

D: Apoi ce s-a întâmplat?

J: Sondarea și sfredelirea mentală a produs fisuri. A ieșit lavă din miezul topit al planetei, ceea ce a destabilizat planeta, și Atlantida s-a scufundat.

D: Ca o erupție vulcanică?

J: Corect. A fost o transfomare a Pământului.

După ce s-a trezit, John și-a amintit ceva care nu a fost înregistrat pe banda de magnetofon. Am discutat, ca de obicei, amintirea cea mai clară.

J: Cunoșteau astrologia. Erau maeștri ai acestei arte. Apariția cometelor i-a avertizat că nu trebuiau să se joace cu sursa de energie din centrul Pământului. Dar ei au continuat să sfredelească în Pământ prin energia minții. Imaginați-vă o sondă care intră în Pământ. Când a ajuns la miezul topit, acest lucru a eliberat o cantitate uriașă de energie, care a produs erupții vulcanice. Ca și cum ar fi izbucnit ceva la suprafață. A țâșnit la suprafață ca o explozie, bolborosind...

D: Mă gândeam că a fost ca o erupție vulcanică, dar se pare că a fost mai puternică.

J: O da, a fost mult mai puternică. De un milion de ori mai puternică decât o erupție vulcanică. A rupt toată insula în bucăți. (Părea că nu vrea să relateze. Cred că nu vroia să le dea idei oamenilor, care ar putea să facă la fel).

D: Și în zilele noastre se vorbește despre sfredelirea Pământului cu mașinării.

J: Da.

Chiar nu vroia să vorbim despre asta. Aș fi vrut să continui, dar era clar că „Subiectul s-a epuizat. Dosarul este închis”. Era de ajuns.

***

Am accesat mai multe informații în sesiunile cu Phil de pe Planeta Celor Trei Turnuri.

D: Poți vedea ce anume a produs distrugerea Atlantidei?

P: Există mulți factori aici, unii aparenți, alții neaparenți. Simțim că nivelul fizic este cel mai apropiat de răspunsul la întrebare. Distrugerea a fost multiplă, dar cea mai traumatică a fost distrugerea masei de pământ într-un cataclism de activitate vulcanică însoțită de cutremure. Distrugerea a fost accentuată de clasa conducătoare de atunci. Oamenii aceștia aveau capacitatea de a se autodistruge prin folosirea unor forme de energie diferită. Erau disponibile multe tipuri de energie. Ei le-au folosit greșit și asta le-a transformat în forțe nearmonioase distructive, care s-au manifestat negativ în acea porțiune a planetei.

D: Mă întrebam dacă distrugerea a fost provocată de o cauză naturală, sau dacă oamenii au jucat un rol.

P: Cea mai mare parte a distrugerii a fost provocată de ignoranță și prostie. Deși la un anumit nivel exista conștientizarea că astfel de acțiuni vor avea consecințe. Dar aceste consecințe au fost ignorate în favoarea câștigului imediat al acțiunilor respective.

D: Ai spus că au folosit energii și aceste tipuri de energii au constituit o parte din cauza erupțiilor vulcanice și a cutremurelor?

P: Afirmația este corectă. Energiile cristalelor au fost concentrate în așa fel încât s-au tăiat liniile de forță ale Pământului. A fost tăiat „cleiul”, ca să spunem așa, care ținea la un loc acea porțiune a Pământului. Această distrugere a distrus armonia, apoi s-a produs catastrofa.

D: Asta înseamnă că nu se așteptau să se întâmple această nenorocire?

P: Au existat oameni care au avertizat că astfel de acțiuni vor cauza o astfel de reacție. Dar majoritatea celor care luau deciziile pe vremea aceea au fost orbiți de sentimentul că ei nu răspund în fața legilor naturii și în fața legilor lui Dumnezeu. S-au comportat într-un mod care a atras multă distrugere.

D: Cu alte cuvinte, se jucau cu lucruri cu care nu ar fi trebuit să se joace.

P: Se jucau cu aceste lucruri așa cum nu ar fi trebuit să o facă. Nu cu lucruri cu care nu trebuiau să se joace.

D: Efectul a fost invers de cum se așteptau și lucrurile s-au întors împotriva lor,

distrugându-i pe ei și lumea lor.

P: Corect.

***

D: Mă întrebam, dacă Atlantida a fost un loc atât de evoluat care și-a dezvoltat aceste capacități remarcabile, ce anume s-a întâmplat care să îi aducă sfârșitul?

Brenda: După câte văd, s-a produs un dezastru natural care nu a fost prevăzut. Acest dezastru natural a fost de o amploare care a aruncat totul în haos. Se dezvoltau destul de bine, dar a apărut un grup mic care dorea să aibă mai multă putere decât trebuia. Încă nu ajunseseră să aibă această putere. Atlantida era situată la întâlnirea dintre două plăci tectonice. Încordarea dintre cele două plăci a fost atât de mare încât s-a produs un cutremur major, atât de mare încât s-a despicat scoarța terestră până la magmă și a început să iasă lava, nu de la o erupție vulcanică, ci din cauza cutremurului. Cutremurul a fost atât de violent încât s-a simțit pe toată planeta și a distrus complet Atlantida, a făcut-o fărâme.

D: Am auzit o poveste, dar nu știu cât este de adevărată. Grupul care dorea puterea folosea cristalul principal sau așa ceva, și asta a produs o parte din dezastru.

B: Asta a contribuit probabil la violența cutremurului, pentru că Atlantida era instabilă și gata să se prăbușească în orice clipă. Au crezut că pot repara

problema cu ce aveau la îndemână, dar asta nu a făcut decât să înrăutățească și mai tare cutremurul.

D: Poți vedea dacă de asta s-a scufundat continentul?

B: Nu s-a scufundat până la fund. S-a scufundat, dar secole după aceea corăbiile nu puteau naviga în acea porțiune a mării, din cauza bancurilor de noroi din zonă. Adâncimea apei era prea mică pentru ca zona să fie navigabilă. Pe măsură ce plăcile tectonice s-au îndepărtat, bancurile de noroi s-au scufundat treptat, până când corăbiile au putut străbate zona fără să se împotmolească. Analele maritime consemnează asta, dar nu au găsit explicația.

Asta explică informațiile din hărțile vechi și refuzul marinarilor de a naviga departe în oceanul Atlantic. Și pe vremea lui Columb existau multe legende despre corăbii pierdute și monștri marini. Poate că acesta era misterul din spatele legendelor cu corăbii care cad peste marginea Pământului. Cei rămași acasă nu aveau cum ști ce s-a întâmplat, dar probabil corăbiile dispărute s-au lovit de bancurile de rămășițe scufundându-se, sau poate s-au prins în bancurile de nisip și marinarii au murit de foame. Ar fi și explicația legendei Mării Sargaselor sau a Mării cu Corăbii Pierdute.

D: Când s-a întâmplat dezastrul, oamenii care se aflau pe pământ au simțit un fel de scufundare?

B: Nu, a fost un dezastru și o confuzie totală. Pământul se scufunda și pe străzi curgeau râuri de lavă. Era oribil și oamenii au alergat la ocean și au înotat în larg

ca să scape de lavă şi de pământul care se scutura. Dar cei care scăpaseră în ocean s-au înecat, pentru că s-au format valuri uriaşe care se izbeau pe rând de malurile dintre continente. Valurile uriaşe au măturat rămăşiţele insulei şi au distrus tot ce mai rămăsese nedistrus de cutremur şi lavă.

***

Vreau să discut un caz pe care l-am avut la New Orleans în anul 2000. Un bărbat a făcut o regresie într-un loc pe care l-a descris ca fiind Atlantida, unde era membru într-un grup de preoţi. Erau conduşi de un mare preot şi foloseau cristale ca să încerce să contracareze efectele negative ale unui grup de oameni de ştiinţă dominant. Celălalt grup de oameni de ştiinţă îşi folosea puterile minţii şi controlul mental într-un mod negativ. Făceau experimente negative periculoase. Acest grup de preoţi încerca să contracareze negativitatea folosind cristale şi direcţionând energie pentru a contracara efectele negative create de ceilalţi. Dar preoţii întâmpinau probleme. Aveau un grup de cristale care trebuiau aliniate într-o anumită ordine şi după un anumit tipar, pentru a avea eficienţa cea mai mare, dar nu mergea. Continuau să rearanjeze cristalele şi îşi foloseau puterea minţii, dar tot nu mergea.

Lucrurile s-au înrăutăţit treptat şi pământul se zgâlţâia din cauza activităţii seismice. Ştiau că se va scufunda continentul. L-am întrebat de unde ştiau, iar el mi-a răspuns că era din cauza lucrurilor negative pe care le făcea celălalt grup, care crea un dezechilibru care arunca totul în haos. Totul mergea spre a crea activitatea seismică. Ştiau că insula sau continentul Atlantida se va scufunda. Aşa încât au hotărât să plece de pe continent şi să meargă în altă parte.

A plecat tot grupul, în nave. I-am cerut să descrie navele, care arătau foarte ciudat. Mi-a spus că arătau ca nişte bule mari şi rotunde. Erau destul de mari, fiindcă încăpeau cincizeci de oameni într-o bulă. Când o astfel de bulă călătorea pe apă, jumătate din ea se afla deasupra apei şi jumătate se afla sub apă.

Jumătatea de deasupra apei era limpede ca sticla și se putea vedea prin ea. Oamenii din interior trimiteau energie navei cu ajutorul cristalelor și prin control mental. Își luaseră cristalele cu ei, distribuindu-le pe fiecare navă. Grupul se concentra mental și crea energia care propulsa navele peste ocean. S-au îndreptat către ținutul care mai târziu se va numi Egipt.

Când grupul a ajuns în Egipt, și-au folosit cristalele și au ridicat locuințe. Nu au aflat niciodată ce s-a întâmplat cu continentul, pentru că nu au întâlnit nici un supraviețuitor care să le povestească ce s-a întâmplat. La fața locului existau grupuri de oameni născuți acolo care nu aveau abilități psihice deosebite, așa încât nu s-au amestecat cu ei. Au păstrat în continuare structura grupului de preoți și aveau de gând să își continue munca și să înființeze acolo o nouă civilizație, cu ajutorul cristalelor și prin controlul mental. Intenționau să continue să-și folosească știința avansată.

Acesta a fost un exemplu neașteptat de supraviețuitori care au reușit să scape cu bine din distrugere și să ducă mai departe cunoașterea. Ei sperau să creeze o nouă civilizație care să nu atingă extemele, ca Atlantida. Cine știe câți supraviețuitori au reușit să scape și au ajuns pe alte continente? Acest lucru ar explica apariția unor monumente și edificii pe care oamenii de știință din zilele noastre nu le pot explica. Cunoașterea exista, dar probabil s-a pierdut după câteva generații. În capitolul care urmează, vom explora această posibilitate.

Capitolul 7

MISTERUL PIRAMIDELOR

De fiecare dată când am o persoană scufundată la nivelul de transă cel mai adânc, am de pus multe întrebări. Atunci când mi s-a spus că am acces la o sursă de informații nelimitată, curiozitatea mea insațiabilă de reporter s-a trezit și am vrut să aflu tot ce se poate, despre orice subiect imaginabil.

Phil a primit acces la informații, prin intermediul Planetei Celor Trei Turnuri.

P: Cunoașterea nu se află pe planetă, dar poate fi accesată prin intermediul sistemului de comunicare de pe planetă.

D: Ca un fel de agenție de informații? Un sistem de comunicare și contact?

P: Da, denumirea se potrivește.

D: Parcă ai spus că se pot accesa de aici arhivele despre trecutul Pământului.

P: Corect. Istoria este aici. Istoria este peste tot în acest timp. Dar eu o pot accesa din acest punct.

D: Au existat multe teorii despre cum au fost construite piramidele din Egipt. Am putea accesa informații despre acest subiect, te rog?

P: Aceste structuri au fost construite cu ajutorul levitației, care este redescoperită astăzi în unele zone de pe Pământ. Transportul pietrelor se făcea prin folosirea energiei mentale. Acest lucru se poate face și acum, așa cum s-a făcut pe vremea aceea. Necesită însă o concentrare totală. Exista un grup de cinci până la șapte preoți, care aveau pregătire în această știință și în multe alte științe. Acesta era doar un aspect al pregătirii lor. Cunoașterea aceasta era adusă din Atlantida. Piramidele erau un dar al cunoașterii din Atlantida.

D: Levitația a fost singura metodă prin care au fost ridicate aceste pietre?

P: Era însoțită de intonarea unor tonuri. Era și o experiență religioasă.

D: Eu am auzit că este posibil ca piramidele să fi fost ridicate în alt mod.

P: Există multe speculații. Întotdeauna când nu există cunoaștere privitor la modul în care a fost construit ceva, apar teorii că acel lucru a fost construit într-o manieră care, teoretic vorbind, este răspândită în civilizația respectivă. În mod normal, e greu de acceptat o metodă de construcție care nu se cunoaște acum. Există multe moduri de a construi piramide. Unele sunt mai relevante decât altele.

D: O altă persoană mi-a spus că vede cum au fost turnate așa cum se toarnă betonul astăzi.

P: Noi vedem cum piatra este extrasă din carieră, tăiată și apoi transportată prin levitație. Dar asta nu înseamnă că acele informații nu sunt corecte. Noi nu avem acces la toate informațiile existente. Informația poate fi absolut corectă. Dar noi vedem cum pietrele sunt tăiată din carieră în locații îndepărtate, apoi sunt transportate prin telepatie. Preotul însoțește pietrele în timpul transportului, apoi le levitează în locul unde este ridicată structura. Lucrarea se face mai mult mental decât fizic.

D: Și transportul lor s-a făcut prin levitație?

Eu mă referisem la transportarea pietrelor, dar Phil a crezut că am întrebat dacă și preoții levitau.

P: Preoții au fost transportați prin mijloace convenționale în niște care, dar însoțeau pietrele și nu le lăsau din ochi, ca să nu își piardă concentrarea asupra

lor și să le poată transporta cum trebuie. Pietrele erau transportate de la carieră la situl construcției prin levitație, apoi erau poziționate tot prin levitație, la locul potrivit din construcție. Ridicarea întregii structuri se făcea prin levitație. Energiile folosite în acest proces și trimise către pietre în timpul levitației, erau înmagazinate. Fiecare piatră înmagazina o mică parte, astfel încât piramida ca întreg conținea multă energie. Pietrele se comportă ca niște cristale, în sensul că pot înmagazina energie umană și multe alte energii.

D: Ai menționat incantațiile și muzica. Ce rol jucau acestea?

P: Aceasta este o manifestare fizică a energiei focusate.

Când lucram la cartea mea Isus și esenienii, era dificil să obții informații despre anumite subiecte, din cauza codului de păstrare a secretelor împins până la extrem, sub care trăiau esenienii. Încercam să aflu dacă aveau metode de protecție împotriva dușmanilor. Tot ce am reușit să aflu este că aceste metode aveau de a face cu sunetul și nu existau arme ca atare, pentru că nu era nevoie de ele. Am întrebat și despre construirea piramidelor, dar mi s-au transmis numai legendele și povestirile pe care le aveau în cultura lor. Când o persoană este dusă prin regresie într-o viață trecută, ea este puternic influențată de structura morală a personalității pe care a avut-o atunci. Așa încât de multe ori a fost imposibil să o fac să dezvăluie secretele.

La mulți ani după ce am lucrat cu acest material, o femeie din altă parte a Statelor Unite mi-a oferit mai multe piese lipsă pe care nu le-am putut obține de la clientul inițial, din cauza restricțiilor lui mentale. Femeia a fost și ea membră a comunității eseniene într-o viață trecută, și a fost implicată în predarea misterelor. Simțea și ea nevoia de a păstra cu grijă secretele. Dar pentru că nu a

intrat complet în transa somnambulă, când s-a trezit a putut să își amintească anumite scene. A mărturisit că și în starea de trezire îi venea greu să vorbească despre aceste lucruri, i se strângea gâtlejul și i se tensiona corpul când încerca să le descrie. Aceste simptome fizice arătau cât de puternice fuseseră restricțiile din acea viață. Înțelegea motivele pentru care acea comunitate avea nevoie să păstreze secrete acele informații, pentru că dacă secretele ar fi fost dezvăluite și apoi folosite incorect, ar fi făcut mult rău.

Mi-a raportat informațiile care au rămas în mintea sa conștientă: „Am văzut o vale în care între o sută și două sute de oameni stăteau așezați în șiruri. Foloseau sunetul ca să leviteze o formă mare din piatră și să o amplaseze acolo unde vroiau. Sunetul era mistic, era sfânt, dar în același timp era și pământean. Se combinau în el toate lucrurile din univers. Nu era doar sunetul vocii umane, se foloseau și anumite tipuri de corn. (Nu știa cum să numească instrumentele, pentru că nu semănau cu nici un instument muzical văzut în viața de acum). Instrumentele care scoteau sunete erau foarte lungi și unele erau drepte, altele curbate. Scoteau sunete limpezi și clare și cântau la unison. Sunetele combinate nu se opreau niciodată, până nu se termina treaba pe care o aveau de făcut. Cei care intonau sunetele nu respirau în același timp, pentru ca să nu se întrerupă sunetele. Numărul de oameni care participau depindea de amploarea operațiunii pe care o aveau de făcut. Cu cât aceasta era mai amplă și mai dificilă, cu atâta participau mai mulți oameni.

„Levitația nu era unicul scop pentru care se folosea sunetul. Sunetele se foloseau pentru multe lucruri diferite. Existau tonuri și amplitudini diferite, care te puteau face să îți pierzi cunoștința și îți luau puterea, sau te puteau face să te comporți într-o manieră agitată, ca un nebun. Puteai chiar să omori cu ajutorul sunetului, dar esenienii nu au ajuns niciodată atât de departe, pentru că își puteau face inamicii să își piardă cunoștința, ceea ce era un rezultat oarecum similar. Puteau folosi sunetul și pentru a deveni invizibili. Asta avea de a face cu sunetele armonice și cu găsirea ecuației matematice care face un obiect să vibreze. Acest lucru putea fi făcut de o persoană, dar dacă venea o armată era nevoie de câțiva oameni ca să o anihileze”.

Asta mi-a adus aminte de povestirea biblică despre Bătălia Jerichonului și Joshua, când sunetul a făcut să se prăbușească zidurile orașului. Se știe că sunetul poate face astfel de lucruri, de exemplu o anumită notă poate sparge un pahar de cristal. Iar vibrația unui grup de soldați care mărșăluiesc poate face un pod să se prăbușească, dacă nu își întrerup ritmul.

M-am întrebat de ce nu a fost folosită această armă puternică mai târziu, când romanii au atacat și au distrus Qumranul, capturându-i și torturându-i pe esenieni. Aceasta a fost perioada când Manuscrisele de la Marea Moartă au fost ascunse în peșteri, pentru a fi păstrate în siguranță. Poate știau că era timpul să se sfârșească o eră? Poate uitaseră această metodă și se pierduse învățătura? Probabil că nu vom ști asta niciodată. Oricum se pare că oamenii din antichitate cunoșteau știința levitației prin sunet, care s-a pierdut odată cu trecerea generațiilor.

Am revenit la întrebările despre piramide.

D: Toate piramidele au fost construite în aceeași manieră?

P: Construirea piramidelor a crescut în complexitate și semnificația este greu de tradus, dar se remarcă o evoluție de la brut la rafinat, odată cu dezvoltarea preoților și cu acordarea lor la învățăturile înalte din religiile lor. Când acești preoți s-au acordat la această cunoaștere înaltă, s-a putut face mai mult. Un cetățean de rând nu putea face așa ceva. Era nevoie de ani de studiu și de efort concentrat pentru a putea face asta, și puțini ajungeau la această performanță.

D: Ar fi posibil ca oamenii din zilele noastre să învețe să leviteze?

P: Răspunsul este da. Nu există restrângeri fizice, mentale sau emoționale privitoare la cine poate primi această cunoaștere. Factorul decisiv ține de persoana însăși, dacă vrea și este dispusă să depună efortul necesar pentru a stăpâni această cunoaștere.

D: Ce știi despre energia stranie din piramide, care se spune că poate face lucrurile să se păstreze fără a se altera?

P: Este pur și simplu o energie care se poate focusa prin corpul uman. Există energii pe care corpul uman nu le poate focusa, care nu s-ar acorda la experiența umană. Aceste piramide nu dețin acest gen de energie, pentru că oamenii care au înmagazinat energie în piramide nu au putut canaliza această energie acolo. Prin urmare aceste piramide conțin energie specifică experienței umane. Materialul poate fi încărcat de orice om care își focusează energia în el, așa cum știu prea bine cei care lucrează cu cristale. Același principiu se aplică și aici.

D: Am citit că există blesteme care omoară oamenii care intră cu forța în piramide și profanează mormintele. Este adevărat sau e doar o fabulație?

P: Nu este un blestem în sensul că ar exista aici entități care se răzbună. O astfel de interpretare nu este corectă. Piramidele sunt pline de energie umană, mai mult decît orice obiect sau dispozitiv de acum de pe Pământ. Când cineva intră în aceste piramide, pătrunde în acest câmp concentrat de energie umană. Ei se scaldă și se scufundă atunci în energia care face parte din energia celor care au încărcat aceste pietre. Ghinionul sau blestemul de care vorbeai este doar o manifestare a dezechilibrului acestor oameni care nu pot face față acestei energii, și astfel li se întâmplă aceste nenorociri. O persoană conștientă, deschisă și pregătită poate intra în piramidă și va primi multă cunoaștere, înmagazinată în

piramida însăși. Dacă omul este deschis și binevoitor, va culege beneficii mediumice din aceste zone parapsihologice transcendentale. Piramida este o clădire parapsihologică transcendentală, ca să zic așa.

D: Dar piramidele din America de Sud? Au fost construite în aceeaşi manieră ca cele din Egipt?

P: Aceste piramide provin de la aceeaşi categorie de oameni care au plecat din Atlantida în perioada de dinaintea distrugerii. Metoda folosită este identică, pentru că era general cunoscută în perioada Atlantidei. Templele erau folosite pentru cult. Dar au trecut foarte mulţi ani de la experienţa atlantă originară până când au fost construite aceste piramide la răsărit şi la apus, şi au apărut idei care au evoluat în direcţii diferite.

D: Dar s-au folosit aceleaşi principii. Piramidele din Mexic au fost construite tot prin levitaţie?

P: Această artă s-a pierdut treptat şi multe civilizaţii au încercat să copie această tehnică de construcţie într-o manieră mai convenţională. Se pare că aici s-a folosit o manieră convenţională, s-a folosit eşafodaj şi muncă fizică.

D: Pentru că pe vremea aceea se pierduse cunoaşterea?

P: Această generaţie nu a primit niciodată cunoaşterea, dar dorea să copieze acele structuri despre care auzise sau pe care le văzuse. Pe continentul Atlantida au existat piramide, care din păcate sunt scufundate în prezent. Când va veni vremea, aceste piramide se vor ridica din nou după cataclism. Cunoaşterea

depozitată în aceste piramide va fi eliberată către generația care va fonda o lume dotată cu o nouă conștiință, pe care Pământul în prezent o integrează. Această cunoaștere va ajuta la evoluția omului în viitor.

D: Ce înțelegi prin cataclism?

P: Este un termen general care se aplică la numeroasele transformări fizice care se petrec acum și se vor mai petrece în următorii 18 ani cronologici ai acestei planete. (Înregistrarea a fost făcută în anul 1985). Acestea se grupează sub termenul „cataclism”. Nu este vorba de un singur eveniment gigantic.

***

D: Îmi poți spune cine și de ce a construit Marea Piramidă din Egipt?

P: Această informație a mai fost transmisă în multe canalizări anterioare. Această piramidă este un monument al realizărilor sau o culme a succesului lăsată de civilizațiile anterioare pentru generațiile care au urmat. Este un însemn al realizărilor, un simbol al succesului lor, o chintesență a modului în care înțelegeau natura realității. Faptul că acest monument încă mai rămâne un mister arată generațiilor care au urmat, lipsa lor de înțelegere. În momentul în care această culme a realizării va fi înțeleasă, tehnologia acelei generații va fi ajuns la un nivel de conștiință suficient de dezvoltat ca să poată primi informațiile care urmează, despre care piramida vorbește acum foarte puțin. Va fi ca un test de turnesol pentru acea generație. Energiile înalte care răspund de diseminarea energiilor și a informațiilor vor percepe că generația umană din vremea respectivă a ajuns la un nivel de înțelegere suficient de mare ca să poată primi restul informațiilor disponibile. Până când piramida nu va fi înțeleasă complet,

nu se vor disemina informațiile păstrate, pentru că ar fi prematur.

D: Mă interesează cum au fost construite piramidele. Poți vedea asta?

P: Poți vedea asta? (Râde) Informațiile prezentate deja presupun folosirea mijloacelor de levitație şi de propulsie electromagnetică de diferite feluri, inclusiv folosirea tonurilor şi a rezonanței mentale. Ar fi inutil să dăm un răspuns mai elaborat, pentru că nivelul vostru de înțelegere nu s-a ridicat suficient ca să puteți înțelege ceea ce v-am prezenta. Când veți progresa prin propriile încercări de a înțelege şi vă veți ridica la nivelul la care să puteți înțelege aceste realități de ordin înalt, atunci veți primi o cunoaştere mai completă. Trebuie să vă construiți întâi fundația, ca să puteți construi casa.

D: Are sens ceea ce spui. Am auzit că piramidele au fost înălțate cu ajutorul muzicii. Ideea aceasta ne trimite la ce ai spus despre tonuri?

P: Muzică în sensul de tonuri, nu în sensul de cântec.

D: Tonurile aceastea pot fi oare realizate mai uşor în zilele noastre, cu ajutorul sintetizatoarelor? Aceste aparate pot genera tonuri care nu puteau fi produse înainte de inventarea lor.

P: Tonurile nu sunt simple sunete sau realități vibraționale. Sunt realități conceptuale, tonuri ale energiilor mentale. Energia voastră mentală rezonează cu un anumit ton. Conceptul de ton presupune că energia voastră mentală nu este un zgomot la întâmplare. Energia voastră mentală poate fi focalizată în aşa fel încât

să rezoneze cu un anumit ton. Nu este un zgomot şi nici o armonie. Multe corzi de energie mentală se fac prin realizarea conceptului de tonuri mentale. Aceste tonuri mentale la unison, generează o energie extraordinar de puternică, care este capabilă să despice literalmente în două Pământul, dacă un număr suficient de mare de oameni s-ar uni într-un efort comun. Ar fi ca o repetare a distrugerii Atlantidei.

D: Aceasta corespunde cu ceea ce am aflat despre extratereştri, anume că aceştia îşi pot propulsa navele prin concentrare mentală?

P: Afirmaţia este corectă.

D: Este aceeaşi energie?

P: Nu este aceeaşi energie. Este acelaşi concept, practicat într-o formă diferită.

D: Piramidele sunt doar monumente sau îndeplinesc o sarcină utilă legată de energia din natură?

P: Ele sunt un element psiho-reactiv al energiei de pe planeta voastră. Este un fel de stimul pentru cei de pe planetă, care prin acţiunile lor încearcă să îşi ridice conştiinţa la nivelul la care rezonează piramida. Piramida era un stimul nu doar în termeni conceptuali ci şi în termeni reactivi. Energia de pe planeta voastră este amplificată prin acordarea la realităţile conceptuale ale acestor piramide şi prin încercarea de a le înţelege.

D: Este adevărat că piramidele sunt şi un transmiţător energetic către alte planete şi chiar alte galaxii?

P: Afirmaţia este corectă. Energia care curge spre planeta voastră este focalizată prin acest desen geometric, mult mai mult decât poate exprima conceptul vostru de „perfecţiune”. Privite prin prisma perfecţiunii, pătratul sau cubul au o rezonanţă a perfecţiunii care ajunge dincolo de realităţile tridimensionale. Adevărul cel mai apropiat de absolut care poate fi atins în realităţile voastre de frecvenţă joasă, se întinde dincolo de dimensiunea a treia. Adevărul este atunci simţit şi în alte zone ale galaxiei voastre. Energiile care curg către planeta voastră şi vin de la ea sunt direcţionate sau omogenizate de acest adevăr. Adevărul este ca un filtru polarizat. Aceste analogii conceptuale sunt incorecte în sensul că în înţelegerea voastră, ele nu au la bază un numitor comun. Noi încercăm să vă ajutăm să înţelegeţi în termenii pe care îi puteţi percepe, faptul că adevărul nu este o simplă abstracţiune. El este o realitate. Adevărul este real într-o măsură mult mai mare decât abstract, şi poate fi utilizat. Dar în termenii voştri, conceptul de adevăr este doar abstract. În realitate există o cauză adevărată şi un efect al „adevărului”, cum îl numiţi voi. Atunci adevărul devine un fel de filtru sau poate chiar un reflector. Aşa cum aţi reflecta o rază laser. Laserul este lumina coerentă a unei anumite lungimi de undă sau chiar a unui spectru, reflectat poate de o oglindă sau de un dispozitiv seismic de pe lună. Analogia de aici este că dispozitivul de reflectare de pe lună este egal cu reflexia piramidei. Iar conceptul de adevăr sau de curgere conceptuală a adevărului, a adevărului universal, este reflectat de această piramidă. Pe planeta voastră există acest reflector al adevărurilor înalte, al cunoaşterii înalte. Astfel încât cei care şi-ar întoarce privirile spre planeta voastră, să poată vedea această reflectare a adevărului. Cineva de pe planeta voastră s-a aflat la un moment dat la acest nivel înalt al adevărului, şi planeta a devenit atunci un reflector al nivelelor înalte ale adevărului. Din nou subliniem că adevărul este mult mai mult decât o simplă abstracţiune.

D: Cred că am primit un răspuns mai cuprinzător decât

am cerut. (Râsete)

***

P: Piramidele au fost folosite ca puncte de observaţie. Alinierea stelelor putea fi calculată prin apropierea vârfului triunghiului de cea mai alăturată stea de marcare. Anumite stele primeau statutul de „stele de marcare”, astfel încât dacă te poziţionai într-un anumit punct de pe piramidă şi te uitai la vârful piramidei apoi mai departe la stele, puteai găsi steaua de marcare sau locul în care vârful piramidei se afla în relaţie cu steaua de marcare.

D: La ce anume foloseau aceste informaţii?

P: Le foloseau pentru a crea şi folosi o hartă a cerului şi o hartă a timpului. Ca să poţi să spui exact unde te aflai în rotirea Pământului în jurul Soarelui.

***

D: Mă gândesc la piramidele din Peru şi din Mexic. Aceste monumente sunt făcute din pietre foarte mari. Oamenii de pe vremea aceea aveau abilitatea de a ridica aceste pietre, abilitate pe care noi am pierdut-o în secolul XX?

Clara: Nu. O aveţi şi voi. Dar nu o folosiţi.

D: (Chicotește) Mi s-a mai spus acest lucru. Noi nu mai utilizăm puterile minții. Asta vrei să spui?

C: Da.

D: Cum au reușit să ridice aceste monumente mari de piatră?

C: Mai întâi vreau să întreb dacă piatra folosită era de la fața locului.

D: Cred că de multe ori piatra era extrasă la fața locului, dar în alte dăți era adusă de la mare distanță.

C: Pe multe stele, pe multe planete, noi pur și simplu creăm lucrurile din energie. Pur și simplu creăm pietrele. Ele pot fi create așa. Dar dacă avem abilitatea de a crea telepatic sau de a materializa prin energie, atunci putem și transporta piatra dintr-un loc în altul. Dar complexul marilor piramide a fost creat în general din piatra care se găsea în zona aceea. Acest lucru poate să inducă în eroare, așa cum s-a și întâmplat secole la rând. Piatra a apărut și prin folosirea puterilor minții, pe care omenirea nu le mai folosește în prezent. Prin crearea și tăierea pietrei în maniera dorită, potrivită cu tiparul structurii arhitectonice care a fost aleasă pentru piramida respectivă.

D: Am văzut câteva exemple în care pietrele se potrivesc absolut perfect și nu se

foloseşte nici un fel de ciment sau mortar. Pietrele sunt chiar curbate uneori, ca să se potrivească între ele.

C: Da. Aşa ceva se face telepatic, prin folosirea gândului. Totul în lume a fost creat prin gând. La început a fost un gând. Cei care au creat acea structură şi-au unit gândul în aşa fel încât fiecare colţ să se potrivească perfect. Pentru că fiecare gând se potrivea perfect cu alt gând. Atunci când fiecare gând se modelează perfect cu celălalt, devine celălalt şi se potrivește perfect în design-ul sau tiparul ales.

D: Unii oameni cred că s-au folosit maşini cu raze laser.

C: Gândul este cel mai rapid laser. Fiecare bloc este un gând. Fundaţia poate fi un gând. Gând după gând şi bloc după bloc de piatră. Ai putea spune că şi o piatră creată în mod telepatic este un gând. Fiecare gând a devenit o piatră telepatică sau o piatră fizică, pentru că gândul poate deveni fizic. Gândurile sau pietrele au fost puse apoi una peste alta sau una lângă alta, după cum se potriveau în amplasamentul respectiv.

D: Cum au fost transportate pietrele şi amplasate una peste alta?

C: Cu gândul. Să zicem că gândul meu este să creez această piatră. Aş putea spune: „Aş putea să o transport de acolo aici şi să o amplasez aici”. A fost o construcţie realizată colectiv de mulţi oameni, cu gândurile lor. Gândul meu este să pun piatra asta aici şi piatra aceea acolo. Şi gândul devine realitate. Este o fiinţă vie. O piatră este o fiinţă. Este doar o masă diferită de energie. Voi o vedeţi ca o masă care nu se mişcă. Dar este şi spaţiu. Toată e spaţiu şi energie. Acest

grup a creat colectiv această construcţie cu o minte unită şi un ţel comun, adunându-şi gândurile la un loc. A creat o construcţie fizică.

D: Mintea grupului era mai puternică decât mintea individuală.

C: Mult mai puternică. Întotdeauna este, când există un gând sau un ţel comun care se doreşte a fi realizat.

D: Întotdeauna am crezut că s-a folosit levitaţia.

C: Ai putea să îi spui levitaţie. Ai putea levita cu gândul, sau ai putea spune: „Merg acolo şi sculptez piatra asta cu gândul. O creez şi o aduc aici”. Este o analogie bună. În modul vostru liniar de a gândi, aţi putea spune că asta este o levitaţie.

D: Mi s-a spus că piatra putea fi levitată cu ajutorul sunetului.

C: Şi asta este posibil. Dar gândul este mai rapid decât sunetul. Gândul este mai rapid şi decât lumina.

D: Crezi că oamenii au folosit ulterior sunetul pentru că au uitat să îşi folosească mintea?

C: Da, da. Oamenii s-au prins atât de tare în personalităţile lor şi în viaţa lor de zi cu zi, în treburile lor, încât au început să se desprindă din gândirea colectivă. Să se desprindă de Sursă. Să se desprindă de Ceea Ce Este. Să devină separaţi de Ceea Ce Este şi să se individualizeze. Au ales separarea de Sursă, ca persoane individuale. Odată cu separarea de Sursă, au început să uite cum se foloseşte gândul. Şi atunci au căutat alte modalităţi.

D: Deci este posibil ca ulterior să se fi utilizat sunetul.

C: O, da.

D: Grupul originar care a folosit gândul la construirea piramidelor, era format din fiinţe omeneşti?

C: Fiinţe omeneşti foarte evoluate.

D: Sunt acei supravieţuitori din Atlantida de care ai vorbit?

C: Au fost aduşi din stele, înapoi pe Pământ.

D: Şi au locuit în aceste zone centrale, în Egipt, Peru şi Mexic?

C: Da, la început. Apoi au călătorit mai departe ca să descopere noi universuri, noi planete, noi tărâmuri. Și pe măsură ce au călătorit pe pământuri noi, au creat comunități. De obicei nu pleca o singură persoană, pentru că apreciau tovărășia și vroiau să fie protejați de sălbăticie și de pericolele tărâmurilor necunoscute de peste văi și dealuri.

D: Duceau cu ei această cunoaștere. (Da) Dar mai mult sau mai puțin, aveau nevoie de mintea de grup pentru a crea aceste monumente mari. (Da) Îmi poți spune care este scopul Marii Piramide?

C: Este o arhivă a cunoașterii, a tot ce este Pământul. Misterul Pământului și crearea Pământului se află în marea piramidă.

D: Va deveni un depozit de informații și cunoaștere, asemănător unuia din cele trei turnuri?

C: Este un depozit de informații similar. Nu va deveni unul.

D: Mulți oameni cred că rezolvarea misterului se află în modul în care este orientată piramida și în măsurătorile ei.

C: Este adevărat, dar e mai mult decât atât. Omul și-a pierdut capacitatea de a-și folosi mintea pe deplin. Folosește doar o mică porțiune din ceea ce îi este

disponibil. Este necesar să se deschidă şi să accepte că nu există limitări, iar fără limitări poţi merge dincolo de timp şi spaţiu. Poţi afla misterul a tot ce este. În viitor ţi se vor da mai multe informaţii, pentru că energia piramidelor este reactivată şi se vor petrece schimbări în acea zonă.

D: Cum se pot branșa oamenii la cunoașterea conținută în piramidă?

C: În prezent omenirea nu este pregătită pentru așa ceva. Nu este destul de deschisă. Încă se mai merge pe ideea că piramida este un mormânt. Omul nu este gata să accepte că piramida conține misterul creării universului și toată cunoașterea a ceea ce este universul. Pământul, universul și stelele.

***

Brenda: Cultura oamenilor care au făcut piramidele era legată de Atlantida. Structurile de piatră pe care le-au construit erau utilizate de unele științe atlante. Când Atlantida a fost distrusă, aceste structuri de piatră nu au mai putut funcționa așa cum au fost destinate să o facă, pentru că partea lor centrală a fost distrusă odată cu Atlantida.

D: Cum erau destinate a funcționa?

B: Conceptul cel mai asemănător este cel al calculatoarelor. Ele interacționau una cu alta pentru a putea fi folosite pentru calcularea lucrurilor cerești. Dar puteau fi folosite și pentru manipularea energiilor cerești și a energiilor Pământului, cum ar fi de exemplu gravitația, în diferite scopuri. Erau

instrumente complexe, care puteau fi folosite pentru multe lucruri. Dar majoritatea conceptelor nu pot fi traduse în această limbă, pentru că sunt lucruri pe care civilizația voastră nu le concepe.

D: Mi s-a spus că secretul se află în piramida însăși. În numerele și calculațiile ei.

B: Da, așa e. Piramidele au fost construite precis, mai ales cele trei piramide mari din Egipt. Felul în care sunt poziționate și designul lor, dimensiunile și fiecare măsurătoare posibilă, de exemplu distanța de la vârf la vârf, au semnificațiile lor. Totul din interiorul piramidei, tot ce poți visa, conține formule matematice pe care le-a avut civilizația. Sunt incluse multe formule matematice la care civilizația voastră încă nu s-a gândit. Vor fi descoperite câteva formule interesante în piramide, dar va mai dura o vreme până le veți putea înțelege și aplica. Veți găsi moduri în care să le folosiți și le veți considera minunate. Piramidele sunt ca un container condensat care deține întreaga cunoaștere științifică a acestei civilizații.

D: Care era sursa de energie care le făcea să funcționeze? Ai spus că nu au mai funcționat după scufundarea Atlantidei.

B: Sursa de energie era Pământul însuși. Motivul pentru care nu au mai putut funcționa este faptul că nu mai erau echilibrate, ca să poată folosi curgerea de energie a Pământului.

D: Ni s-a spus că piramidele au fost morminte pentru faraonii egipteni.

B: Când civilizațiile au pierdut cunoașterea și nu au mai știut ce sunt piramidele, asta au crezut ei că erau aceste structuri. Au creat atunci această poveste, care a fost transmisă de-a lungul secolelor.

Au fost descoperite ilustrații și hieroglife care par să arate construirea piramidelor cu sclavi care trag pietre în sus pe rampe, ca să le așeze la locul lor. Poate că piramidele se găseau deja acolo și erau foarte vechi atunci când s-au făcut aceste desene, și aceste ilustrații reprezentau modul în care credeau oamenii că au fost construite piramidele. Poate că piramidele erau și în acele vremuri un mister pentru ei, așa cum sunt un mister și pentru noi în ziua de azi.

D: Nu s-au descoperit niciodată cadavre în aceste piramide.

B: Pentru că în ele nu au fost îngropați faraoni.

D: Atunci pentru ce au fost folosite camerele din interior?

B: Au fost folosite în scopuri mult mai complexe decât pentru înmormântare. O parte din ele au fost folosite pentru manipularea energiei. Dar cea mai mare parte a camerelor erau pentru a conține calcule și formule matematice în măsurătorile lor și în relația lor la măsurătorile piramidei.

D: Poţi vedea cum au fost construite cu aceste pietre foarte mari?

B: Parţial prin manipularea forţelor Pământului şi parţial prin lichefierea pietrei, așa cum s-a explicat deja.

D: Aceleași metode au fost folosite și în Atlantida. (Da) Mi s-a spus că au avut și o metodă în care foloseau cumva muzica.

B: Una din modalităţile de manipulare a energiei consta din folosirea dirijată a sunetului.

***

Unele persoane au accesat accidental cunoașterea despre piramide, când au făcut o regresie într-o viață în acele locuri.

În luna august din anul 2000, am avut o sesiune cu Steve la New Orleans. Cu câteva luni înainte avusese o experiență ciudată, când vizitase Marea Piramidă din Egipt. Acesta a fost unul din lucrurile pe care a vrut să le exploreze în starea de transă.

El nu a intenţionat niciodată să meargă în Egipt şi nu dorea să viziteze piramidele. Dar când a mers cu soția în Elveția ca să își viziteze rudele, acestea

le pregătiseră o surpriză – aranjaseră să-i ia pe Steve și soția sa în Egipt, într-o excursie. El nu vroia să meargă, dar a simțit că nu are de ales. În mod surprinzător când a ajuns în Egipt, Steve a avut o experiență extraordinară.

S-a separat accidental de soție și rude, în timp ce ghidul cumpăra bilete. Egiptenii erau foarte selectivi cu străinii și nu permiteau accesul a mai mult de 300 de vizitatori pe zi în piramide. Ghidul lor s-a așezat la coadă ca să ia bilete. Steve îi căuta pe ai lui în mulțimea de turiști de pe platoul Giza. Erau sute de oameni acolo și multe autobuze. O activitate intensă.

Când a traversat platoul mergând spre piramide, s-a întâmplat ceva ciudat. Era ca și cum păşise într-o gaură în timp. Privea în jur și a văzut că era singur pe platou. Nu se auzea nimic, nici un sunet. Mulțimea de oameni și autobuzele dispăruseră. El se simțea la fel, nu era nici o diferență, dar când a privit în jur, a văzut că era complet singur. Când a privit la piramide, l-a copleșit un sentiment extraordinar. Era un val de emoție puternic și sentimentul de „acasă”. Simțea că aici era „acasă” și era o experiență minunată. Mi-a spus că acest sentiment l-a cuprins cu totul, când se uita la piramide.

Apoi deodată totul a revenit la normal, iar el și-a continuat drumul spre piramide. Brusc a revenit sunetul, cu o avalanșă de zgomote. Oamenii, autobuzele și activitatea lor frenetică se roteau în jurul lui și s-a trezit brusc înapoi în prezent. Când într-un final soția l-a găsit în mulțime, a fost surprinsă să vadă că el plângea, copleșit de emoție. Au intrat în piramidă, și a fost o experiență minunată pentru el. Dar nu putea să înțeleagă ce s-a întâmplat în acea fracțiune de secundă. Timpul părea că s-a oprit și totul s-a schimbat, apoi brusc lucrurile au revenit înapoi.

Când Steve a venit la mine a intrat în transă într-o regresie normală și am vorbit atunci cu subconștientul său, ca să aflu răspunsul la întrebările pe care le avea.

D: Când Steve a mers în Egipt și a văzut piramidele, a avut o experiență ciudată. Ar vrea să înțeleagă ce s-a întâmplat atunci.

S: A fost un dar. Se afla acolo unde spiritul său a fost cel mai fericit. Multă bucurie.

D: Când s-a aflat pe același pământ? (Da) Ce s-a întâmplat atunci? El a spus că a avut o experiență ciudată.

S: Sufletul lui a fost atât de bucuros și a vrut să exprime asta. Prin urmare i-a făcut un dar.

D: A spus că era ca și cum a dispărut totul din jur.

S: Da, a dispărut.

D: A intrat realmente în alt timp în acele minute?

S: Parțial. Nu în mod conștient.

D: Pentru că ceilalți oameni din jur au dispărut.

S: Da, au dispărut. Ca să îi dea tăria să continue.

D: De ce era spiritul lui atât de fericit în preajma piramidelor?

S: Explicația se află în altă viață. El a fost implicat în construirea piramidei. A fost unul din oamenii care au răspuns de construirea ei.

D: În ce fel a ajutat la construirea piramidei?

S: A fost inginer și s-a ocupat de amplasarea blocurilor de piatră.

D: Cum s-a făcut asta?

S: În mai multe moduri. El răspundea doar de unul din ele. Răspundea de alegerea fiecărei pietre pentru fiecare amplasament. Era o știință foarte complicată.

D: Trebuiau să se potrivească perfect, nu-i așa? (Da) S-a făcut cu unelte?

S: Parțial cu unelte. Parțial prin puterea minții.

D: Prin puterea minții cum se făcea?

S: Se acordau undele emise de creier cu vibrația pietrei.

D: Se sincronizau?

S: Da. Prin sunet și concentrarea gândurilor.

D: Făcea asta singur sau împreună cu alți oameni?

S: Se făcea cu oameni foarte evoluați. Ei executau tehnicile, noi făceam construcția.

D: Erau oameni care locuiau acolo?

S: Da, locuiau acolo. Au emigrat acolo.

D: Spui că s-au folosit și sunete?

S: Da. Erau sunete de o frecvență înaltă, care se puteau acorda la structura moleculară a blocurilor de piatră și o putea tăia cum vroiau ei.

D: Sunetul era creat de ceva anume?

S: Uneori da.

Mă gândeam la un instrument muzical.

S: E ca un diapazon. Dar operațiunea trebuie făcută și cu mintea. Nu se face fără a folosi și mintea.

D: Poți vedea cum arăta instrumentul cu care creau tonul?

S: Este un obiect lung, strălucitor ca metalul. Are nişte dinţi lungi, ca de furculiță. (Avea o expresie de parcă se uita atent la ceva) Atingeau piatra cu el.

D: Era mare?

S: Nu. Era mic și lung.

D: Ce se întâmpla când atingeau piatra cu el?

S: Uneori piatra levita. Alteori se fractura. Era foarte puternic.

D: Când instrumentul atingea piatra, crea acel ton?

S: Da. Uneori abia îl puteai auzi. Era ca o scânteiere.

D: Dar trebuiau să își folosească mintea când atingeau piatra cu instrumentul?

S: Da, corect.

D: Puteau amplifica puterea în acest fel? (Da) Ai spus

că oamenii aceia evoluați au imigrat aici. De unde au venit?

S: Nu suntem siguri.

D: Știau cum să facă asta și puteau să îi învețe și pe alții.

S: Da. Dar trebuia să îți poți controla gândurile. Numai anumiți oameni puteau face asta, pentru că putea fi periculos.

D: De ce putea fi periculos?

S: Putea să te omoare. Frecvența îți putea afecta structura moleculară. Ca să te protejezi, trebuia să o blochezi mental.

D: O direcționai înafară? (Da) Deci dacă nu aveai gândurile corecte, putea să ricoșeze și să îți facă rău?

S: În esență, da.

D: Deci numai oamenii cu mintea pură sau corectă puteau să direcționeze această energie.

S: Da, doar cei cu mintea corectă.

D: Toți cei care se ocupau cu direcționarea energiei mentale trebuiau atunci să aibă o minte mai mult sau mai puțin pură?

S: Da. Foarte puțini oameni puteau face asta.

D: Dacă erau mulți lucrători, puteau folosi în masă energia minții? (Nu) Numai cei care știau să direcționeze energia puteau face asta. (Da) Și instrumentul ajuta la direcționarea energiei în piatră?

S: Da. Prin energia mentală.

D: Spui că au adus instrumentul acela cu ei, când au imigrat.

S: Da. Așa au făcut.

D: Deci acesta a fost motivul pentru care Steve a simţit acea emoţie puternică, atunci când a revenit în acel loc.

S: Da. I s-a oferit această experienţă în dar, ca să îi dea putere. Să îi dea puterea de a continua. În trecut el putea face lucruri importante şi puternice. Poate folosi această abilitate, pentru că mintea este puternică. Poate să facă ce vrea cu viaţa lui, dar trebuie să înveţe disciplina.

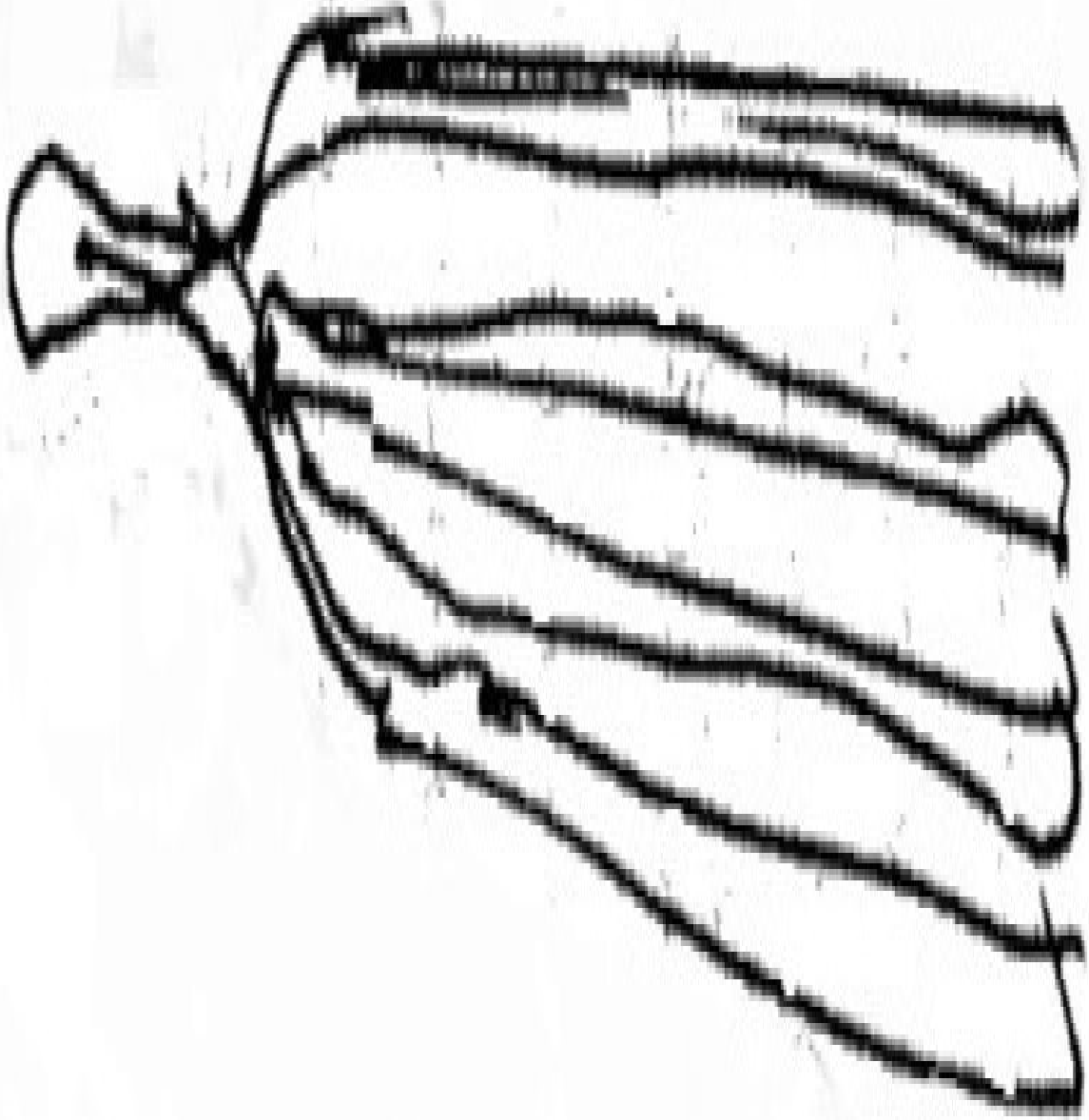

Instrumentul văzut de Steve avea o lungime de aproximativ 31 de centimetri. Era făcut din metal strălucitor. Avea dinţi suţiri şi lungi, iar în mâner era montat un cristal.

****

În anul 2000 am făcut o regresie cu o femeie care a accesat o viață când era bărbat, era un fel de director în Egipt. Stătea în deșert, la marginea unui oraș mare și privea la construirea unui edificiu mare aflat în apropiere. Era îmbrăcat cu haine pe care nu le porți în viața de zi cu zi, erau prea sărbătorești. Avea barete de aur la sandale și un guler de aur cu însemne (cu razele Soarelui) în jurul gâtului. Gulerul era greu, dar se obișnuise să îl poarte, în ciuda greutății sale. Pe cap avea un coif de aur împodobit cu pene (ca la păun) care ieșeau prin vârful coifului. Coiful era incomod și greu, în soarele fierbinte.

Se plângea de progresul lent al lucrărilor. Spunea că toată lumea era obosită, atât de obosită, de munca la construcție, care nu se mai termina. Lucrau pentru a satisface egoul conducătorului, și nu se mai termina. Spunea că edificiul avea formă de piramidă, dar alinierea nu era cum trebuie și lucrările înaintau greoi. Conducătorul construia deja încă două piramide, una era gata și cealaltă aproape gata, și începuseră să lucreze la piramida aceasta, a treia. Directorul era de părere că ar fi trebuit terminate celelalte piramide, înainte să se lucreze la piramida aceasta. Oamenii erau epuizați de șantierul care nu se mai termina.

Am întrebat cum se construiau piramidele. A răspuns că baza construcției era sub pământ, unde existau camere și pasaje care trebuiau gândite perfect. Această parte a lucrării se făcea prin muncă fizică, pentru că „ei” nu puteau lua contact cu Pământul. Bineînțeles că am vrut să aflu cine erau „ei”. A răspuns că erau ființele din disc, care îndrumau toată operațiunea. După construirea bazei, restul

clădirii (deasupra solului) se construia cu energie direcţionată din disc. Lucrătorii formau un cerc neîntrerupt în jurul clădirii. Energia era direcţionată apoi din disc către el şi către alţii, apoi către lucrători. Astfel se crea un cerc de energie suficient de puternic ca să se ridice la locul lor blocurile uriaşe de piatră. Era important ca lucrătorii să aibă corpul curat (erau interzise băuturile alcoolice), pentru ca energia să poată fi direcţionată prin corpurile lor. Ei nu ştiau ce s-a întâmplat. Erau folosiţi ca nişte canale, ca să zicem aşa.

Singura problemă era că uneori discul cobora prea jos. De obicei stătea suspendat acolo unde urma să fie vârful piramidei. Din această poziţie era direcţionată energia. Dar dacă discul cobora prea jos, putea să răstoarne o parte din lucători şi atunci se strica cercul. Nu a ştiut dacă lucrătorii erau vătămaţi când se întâmpla aşa ceva, dar trebuiau înlocuiţi imediat, ca să nu se întrerupă cercul. Descrierea discului semăna cu descrierile de întâlniri OZN. Era un disc din metal gri strălucitor, cu un cerc mic într-un cerc mare. Energia venea din cercul mic. Am întrebat cum arătau ocupanţii discului. A răspuns că nu putea să le vadă feţele, pentru că purtau nişte coifuri neobişnuite. Erau făcute în aşa fel încât să nu permită citirea gândurilor. Purtătorii lor nu doreau să li se afle intenţiile. Coiful de metal era mai gros în partea din spate a capului, pentru că de acolo emanau gândurile. Coiful lui era o copie a coifurilor celor din disc, dar nu avea aceeaşi funcţie.

Deşi dădea vina pe egoul conducătorului pentru construirea piramidelor, de fapt credea că totul era dirijat din spate, de cei din disc. Existau în total şapte piramide, construite după un anumit tipar. Construcţia dura în trecut de când avea amintiri, de cel puţin 50 de ani. Se plângea că oamenii obosiseră din pricina şantierului care nu se mai termina, şi credeau că este prea mult.

Scopul final al piramidelor era să direcţioneze energie în spaţiul cosmic, de aceea coordonatele trebuiau să fie perfecte. Discul direcţiona amplasarea precisă a pietrelor. Construcţia devenea mai uşoară pe măsură ce se ajungea în partea de sus a piramidei către vârf, pentru că acolo nu mai erau necesare atât de multe pietre. După terminarea construcţiei, lucrătorii de rând erau puşi la finisarea

finală și umpleau crăpăturile și spațiile dintre pietre, dar până și acest lucru trebuia făcut cu precizie. Directorul credea că ar fi trebuit să fie terminată mai întâi piramida începută, înainte să se înceapă construirea altei piramide. Clădirile obișnuite din oraș erau construite diferit cu o tehnologie grosolană și simplă, comparativ cu piramidele. Acolo munca nu se mai făcea cu atâta precizie. Direcționarea energiei pentru ridicarea pietrelor era prea intensă și își spunea cuvântul. Lucrătorii erau epuizați. Dar cu toate astea, nu părea a exista intenția de a-i sfida pe cei din disc.

Conducătorul avea un corp de o formă ciudată – era foarte înalt și subțire. Avea probabil o vârstă venerabilă, dar nu dădea semne de îmbătrânire. Bărbatul spunea că știe că va muri înainte de a se termina construirea celor șapte piramide, dar munca va fi continuată de altcineva. A subliniat faptul că cei din disc nu trebuiau să ia contact cu pământul, de aceea lucrătorii trebuiau să se ocupe de construcția fizică. Lucrătorii trebuiau să stea așezați într-un cerc neîntrerupt în jurul edificiului în construcție pentru a dirija „energia pământului”, care se pare că era apoi colectată și redirecționată de către disc. Cu această energie se ridicau pietrele. Energia era direcționată prin muncitori, ale căror corpuri jucau rolul de „amplificatori”. Ei nu își mai aminteau după aceea ce s-a întâmplat. Erau doar folosiți în acest sens și nu era important să își amintească. El știa ce se întâmplă, dar era la rândul său folosit pentru a direcționa energia. Spunea că matematicienii, astrologii și alți învățați erau folosiți în aliniere. Alinierea trebuia să fie exactă, pentru ca atunci când piramida va fi terminată, direcționarea finală a energiei să se facă spre punctele corecte din spațiul cosmic. El era unul din puținii oameni care cunoșteau scopul final al construirii neîntrerupte, dar nu cunoștea exact cum va fi folosită energia în final. Numai ființele din disc aveau contact cu conducătorul.

Când am încercat să duc mai departe povestea la un final, clienta mea a sărit în altă viață și pentru că regresia avea un scop terapeutic am urmat acel fir și nu am mai revenit la povestea cu piramidele. Existau elemente care arătau că povestea s-a petrecut în Egipt, dar este posibil să fi fost și în Atlantida.

Este greu de spus despre care piramide este vorba, fiindcă se pare că existau multe piramide pe vremea aceea. Este posibil ca unele din ele să nu fi supraviețuit până în zilele noastre. Într-o altă sesiune, un bărbat era prezent la ridicarea unei piramide mari, și se ocupa de calculele construcției. El a arătat că piramida respectivă urma a fi folosită ca dispozitiv de comunicare între Pământ și Sirius.

***

O altă sesiune din anul 2000 a luat o întorsătură ciudată, și deși nu se ocupa de construirea piramidelor, pare a explora originea unui alt mister asociat cu Egiptul.

După ce am făcut cu Marie o regresie într-o viață trecută, am contactat subconștientul ca să îi pun întrebări. Ea făcuse o listă de întrebări. Avusese o viziune cu o scenă petrecută în Egipt. Sau cel puțin presupunea că era în Egipt. S-a văzut într-o cameră în care era un dispozitiv straniu.

D: Poți să îi spui despre ce este vorba? Este ceva real sau era doar imaginația ei?

M: Era real. A văzut un fragment dintr-o mașinărie. Spunem „mașinărie”, dar nu era ca mașinăriile pe care le cunoaștem. Era o sursă de energie conținută.

D: Ce legătura avea cu ea?

M: Era un fel de asistentă de laborator. Știa să regleze câtă energie poate intra într-o formă de viață umană, ca să o regenereze. Aparatul readucea la viață trupurile moarte. Era ceva experimental.

D: Aceste experimente se făceau pe Pământ?

M: Se făceau pe Pământ, dar nu de către pământeni. Cei care știau să facă asta experimentau pe mase de oameni care muriseră. Cum anume muriseră, nu știu.

D: Știi în ce țară era asta? Avea un nume?

M: Îmi vine numele Targa.

D: Marie simțea că asta s-a petrecut în Egipt. Ce părere ai?

M: Poate că Targa era grupul care se ocupa cu acest lucru. Oricum era în deșert, unde era foarte cald. Era o civilizație asemănătoare cu Egiptul, dar nu era Egiptul.

D: Spui că oamenii aceia au murit într-un fel anume?

M: Trupurile arată carbonizate. Arată ca niște mumii. Ca trupurile mumificate de multă vreme.

D: Adică uscate? (Da) Dar de ce vroiau să regenereze, să revitalizeze astfel de corpuri?

M: Pentru că pe vremea aceea erau puține corpuri în viață. Se întâmplase ceva. Căutau un mod prin care să readucă suficientă forță de viață pe planetă. Ca să existe suficiente corpuri vii și active.

D: Dar putea să funcționeze așa ceva?

M: A funcționat.

D: Au reușit să îi reactiveze?

M: Da. Dar exista o perioadă de gestație, după ce îi

rebandajai ca într-un cocon. Luai mai întâi materialul de bază, fiindcă asta era. Material genetic uscat și oase.

D: Presupun că erau morți de ceva vreme.

M: Corect. Nu mai aveau fluide corporale. Îi reînfășurai și le creai un cocon, în care să se reconstituie.

D: Trebuiau să fie acoperiți.

M: Complet înfășurați. Apoi atașai un furtun conectat la sursa de energie la bază, la picioare, și pompai. Pompa scotea un sunet ca o inimă mare. (Scoate sunete ca un bocănit surd). Pompai până vedeai că s-au umflat bandajele. Apoi puneai la păstrare pachetele, aceste corpuri împachetate, până aveai nevoie de ele.

D: Ca o stare de animare suspendată? (Corect) Puteau să se miște și să se deplaseze când aveai nevoie de ei?

M: Mai departe nu știu. Pot doar să văd că slujba mea era să îi împachetez, să îi reenergizez și să îi pun la păstrare.

D: Unde erau puși la păstrare?

S: Pe rafturi.

D: (Mi s-a părut ciudat) Pe rafturi? (Da) Dar credeam că dacă sufletul sau spiritul nu intră în corp, acel corp nu este cu adevărat viu. Ce părere ai?

M: Nu. Există o forță a vieții care activează sistemul corpului. Nu are nimic de a face cu sufletul.

D: Erau ca niște ființe mecanice sau niște roboți?

M: Declanșezi sistemul corpului, dar inteligența și conștiința vin mai târziu.

D: Deci acești oameni aveau abilitatea de a face aceste lucruri, iar tu erai asistentă.

M: Un fel de tehnician.

D: Vreau să îi pun subconștientului tău o întrebare despre ceva care mă intrigă.

Oare așa au apărut mumiile din Egipt? Ai acces la aceste informații?

M: Da, este corect. Dar egiptenii nu știau. E ca și cum ar fi luat-o de la coadă la cap. Nu mai aveau echipamentul. Rămăsese o cunoaștere reziduală a împachetării, o amintire a vieții care revine și merge mai departe. Dar nu mai știau cum să reconstituie corpul. Iar noi asta făceam.

D: Deci acest echipament nu a mai fost disponibil pentru oamenii care au venit mai târziu?

M: Corect. Aveau cunoaștere despre călătoria sufletului, despre viața de apoi și despre stelele în tranziție. Dar ei nu știau cum să reînvie corpul fizic.

D: Dar își aminteau că așa ceva poate fi făcut, de pe vremea când ai fost acolo.

M: Știau că undeva cândva acest lucru a fost posibil pentru că învățătorii inițiali se aflau atunci printre oameni. Dar treptat, s-a pierdut tehnologia. Ei aveau altă tehnologie. Nu o aveau pe aceasta, care poate readuce la viață un trup mort.

D: Deci au încercat și ei să readucă la viață oamenii care au murit. Credeau că așa se face.

M: Își aminteau despre înfășurarea corpurilor, pe care noi o făceam ca să le

readucem la viaţă când aveam nevoie de ele. Ştiau despre asta şi au presupus că înfăşurarea corpurilor păstrează viaţa. Dar apoi au văzut că lipsea ceva.

D: Ceva ce nu aveau. Un ingredient, un fragment de cunoaştere. Dar de unde a venit iniţial această tehnologie şi cunoaştere?

M: De la oameni care nu erau de pe Pământ. Eu lucram pentru ei, dar nu eram unul din ei. Erau foarte eficienţi şi deştepţi. Şi mari.

D: Oameni de format mare? (Da) Ştii ce anume s-a întâmplat ca să ucidă atâţia oameni?

M: Nu ştiu. Doar mă văd în camera asta, unde îmi fac slujba.

D: Trebuiau să învie morţii, pentru că nu rămăseseră destui oameni. Probabil că au murit o mulţime de oameni.

M: Da, un număr foarte mare.

D: Şi aceasta era o modalitate de a mări rapid numărul oamenilor?

M: O modalitate de a salva specia.

D: Dar nu puteau să creeze alți oameni, să o ia de la început?

M: Se pare că nu. Operațiunea aceasta era foarte importantă. Dura mult timp și era mult de muncă. Dar era și o activitate spirituală.

D: Deci nu era numai ca să creeze muncitori. Nu era doar un motiv de felul acesta.

M: Nu, nu, nu, nu. Exista multă iubire pentru aceste ființe și specia lor.

Trebuie să fi fost o amintire din vremuri foarte vechi, pentru că era dinainte de Egipt. Trebuie să se fi petrecut o catastrofă care a ucis (a ars) mulți oameni. Populația de pe Pământ nu era atât de numeroasă ca mai târziu. Se pare că ar fi durat prea mult timp ca să se refacă rasa și să repopuleze Pământul. Probabil era o procedură de umplere a unui gol. O modalitate de a păstra oamenii și de a-i reactiva când era necesar. A spus că materialul genetic uscat era împachetat și păstrat. Știm că fiecare celulă conține toată informația genetică necesară pentru reconstrucția unei ființe umane identice. Rămășițele înfășurate ale corpurilor umane erau puse la păstrare până când puteau fi reactivate. Mi-ar fi plăcut să accesăm mai multe informații despre această procedură, dar ea era doar o lucrătoare care urma instrucțiunile, și nu putea raporta decât ceea ce știa.

Concluzia logică este că atunci când această informație a fost transmisă de-a lungul generațiilor, urmașii au știut că înfășurarea și împachetarea corpurilor era cheia care le readucea cumva la viață. Probabil existau amintiri sau legende în care aceste pachete înfășurate erau readuse la viață sau reactivate după mult timp. Așa cum s-a întâmplat adeseori de-a lungul istoriei, aveau o cunoaștere parțială și nu era destul ca să poată repeta ceea ce au făcut oamenii din vremurile străvechi. Motivele pentru împachetarea și păstrarea corpurilor s-au pierdut și au decăzut, transformându-se într-un ritual legat de viața după moarte.

***

Această carte era dată deja la tipar, când am primit mai multe informații despre misterele piramidelor și despre Sfinx. Am preferat să nu mai amân publicarea cărții și am decis să includ noul material în volumul doi din Universul Convolut. Călătoria mea în necunoscut continua și noile informații primite confirmau acest fapt. Mai aveam multe lucruri de explorat.

Capitolul 8

MISTERE NEELUCIDATE

Următoarele explicații ale diferitelor mistere de pe Pământ au fost primite de la diferite persoane cu care am lucrat, de-a lungul unei perioade de câțiva ani. Unele informații pot părea contradictorii. Le includ aici, pentru a da de gândit cititorilor. Voi lăsa la latitudinea cititorilor ce să creadă. Explicațiile pot conține elemente de adevăr, dar este posibil să nu fie adevărul complet. Totul depinde de interpretarea vehiculului și de modul în care acesta a înțeles informațiile primite.

LINIILE NAZCA DIN PERU

D: Ai auzit de liniile Nazca din Peru?

Phil: Da. Ce ai vrea să știi?

D: Există un mister referitor la cine le-a creat și care este scopul lor.

P: Sunt desene pictate de un artist care se uita de sus în jos la această planetă. El a dorit să înfrumusețeze planeta în acel loc și în acel punct, cu abilitățile sale artistice. A fost o manipulare de la distanță, prin mijloace telepatice. Dintr-un aeroglisor. A nu se confunda cu o navă spațială extraterestră, pentru că era o navă de origine pământeană, operată prin mijloace antigravitaționale. Artistul a levitat până la un punct de observație situat mult deasupra câmpiei și din acel loc a desenat liniile, prin efort telepatic. A făcut asta ca pe o joacă, ca niște mâzgâlituri.

D: Dar mai există și altceva înafara liniilor. Pe câmpii există și desene.

P: Da, la asta ne referim, la păianjen, maimuță și așa mai departe. Sunt realizări artistice care nu au o semnificație deosebită și sunt făcute de un singur om.

D: Putem spune că se juca?

P: Da, afirmația este corectă.

D: Un autor a crezut că aceste linii sunt piste de aterizare ale astronauților antici.

P: Pff! Asta ni se pare amuzant, pentru că îl vedem pe acest artist cu barbă neagră și robă albă, în aeroglisorul său. Îl vedem clar cum stă suspendat deasupra liniilor, făcând o pauză și cugetând la următoarea mișcare. Operațiunea sa era la fel de importantă ca silabisirea numelui unei băuturi acidulate cunoscute ca „7 Up”!

D: (Râde) S-a crezut că aceste linii erau piste unde aterizau și decolau avioane.

P Incorect. Navele extraterestre nu au nevoie de linii de dimensiunile acestea care să le ghideze. Vederea lor este atât de bună încât ar putea ateriza pe un bănuț așezat în deșert.

D: Crezi că navele extraterestre au venit acolo din curiozitate?

P: Ca să observe liniile? S-ar putea.

D: S-a dat multă importanță acestor simboluri.

P: Da, pentru că au fost înțelese greșit. Oamenii se tem de ceea ce nu înțeleg, iar dacă ceva are dimensiuni mari, este foarte respectat.

D: Ai idee când anume în trecut au fost făcute desenele?

P: Dorești o dată exprimată în ani?

D: Dacă poți...

P: Acum douăsprezece mii cinci sute de ani (12500).

D: Extraordinar! E cu mult timp în urmă.

P: Nu e așa de mult.

D: Este, pentru noi. Deci liniile au fost făcute de o persoană care trăia în acea perioadă.

P: Corect. Un om, un pământean. Nu era un extraterestru.

D: Probabil exista o civilizație foarte avansată, dacă aveau aeroglisoare.

P: În termenii folosiți de voi astăzi, asta ar fi o afirmație corectă. În privința asta, era avansată. Cu toate astea, medicina și tehnologia de astăzi v-ar fi ridicat la rangul de zei, în ochii lor.

D: Deci avem lucruri pe care ei nu le cunoșteau.

P: Corect.

D: Dar a trecut atât de multă vreme, și liniile nu s-au deteriorat...

P: Sunt construite din piatră, pe care nu o poate lua vântul. Pietrele au fost amplasate în așa fel încât să formeze conturul liniilor. Pe platou nu prea plouă.

D: De atunci nu s-au produs catastrofe planetare pe Pământ?

P: Sigur că da, au fost, dar nu de natură să șteargă liniile, altminteri le-ar fi șters.

D: Credeam că în timpul unei catastrofe planetare, apa s-a ridicat deasupra acestei părți a continentului și a inundat-o.

P: Așa ceva nu s-a întâmplat.

D: Omul cu aeroglisorul avea vreo legătură cu Atlantida?

P: Cunoașterea care îi permitea acestei nave să planeze era aceeași cunoaștere folosită și în Atlantida. Bărbatul respectiv se trăgea din Atlantida. Cam atât. Au mai existat și alte continente, așa cum știți, de exemplu Lemuria sau Mu.

D: Aceste continente au existat înaintea vieții acestui om?

P: Odată cu el. Acest om nu era singur. Pe vremea aceea exista o civilizație acolo.

D: Acolo unde sunt liniile Nazca?

P: Nu exact acolo, ci mai jos pe coasta mării.

D: Există marcaje și pe coasta unei stânci, nu departe de coastă.

P: Alte mâzgâlituri făcute în joacă. Era foarte inventiv. Au mai fost desenate și alte linii, dar le-au distrus elementele. Cele de pe stâncă au supraviețuit datorită poziției lor, fiindcă erau ferite de elemente. Au existat mulți artiști care au făcut astfel de desene de mare amploare, prin aceleași mijloace. Dar au fost distruse de elemente, în decursul timpului.

***

D: Știi cine a făcut Liniile Nazca din Peru?

Brenda: Sunt foarte vechi. Nu se mai văd atât de clar ca altă dată. Un grup de vizitatori dintr-o civilizație care dorea să ne ajute, vroiau să observe omenirea, dar aveau nevoie de un loc unde să aterizeze cu navele lor mari, apoi să folosească nave mici pentru a călători la suprafața pământului. Ei au ales o zonă părăsită, ca centru al operațiunii lor. Au folosit raze de lumină ca să taie în pământ aceste linii, care să fie un fel de marchere și să arate direcția, ca să poată ateriza fără să se dea în vileag prin folosirea unor dispozitive energetice. Ei soseau cu toate sistemele energetice închise și aterizau folosind doar mijloace vizuale, pentru ca prezența lor să rămână secretă. Liniile sunt lungi și se întind mile întregi, dintr-un vârf de munte în altul. Ei le-au marcat cu o rază de energie

când au trecut în zbor pe acolo, prima dată. Au trebuit să facă asta foarte repede, ca să nu fie descoperiți. Siluetele animalelor au fost făcute de piloți în timpul liber, când nu erau de serviciu. Au folosit dispozitive energetice de frecvență mică, pentru a nu fi descoperiți de celălalt grup, de pe Insula Paștelui. Ei au studiat diverse forme de artă de la diferite popoare. În loc să le deseneze cu mâna cu un creion pe un suport plat, ca să se distreze ei au preferat să își dezvolte măiestria de zbor, desenând cu dispozitive energetice atașate la aparatele de zbor.

D: Ca o joacă, vrei să spui?

B: Da. Executau doar zboruri de rutină care nu le ofereau nici o provocare. Iar ei erau piloți extraordinar de pricepuți, și nu vroiau să-și iasă din mână, ca să zic așa. Ca un muzician care trebuie să cânte la pian în fiecare zi. Vroiau provocări. A fost un mod de a rupe monotonia și plictiseala.

D: Atunci aceste figuri, păianjenul, maimuța etc, nu au o semnificație deosebită. (Nu) Unii oameni de știință și-au petrecut toată viața încercând să descifreze aceste figuri.

B: Acesta era un motiv de amuzament pentru piloți, care spuneau: „Într-o bună zi aceste desene vor fi descoperite și au să vină aici oameni de știință, care se vor întreba ce Dumnezeu s-a petrecut aici.”

D: (Râde) Mă întrebam cum au reușit să supraviețuiască liniile, în ciuda transformărilor planetare care s-au produs.

B: Iniţial liniile au fost tăiate cu raze de energie, ceea ce a afectat locul unde au fost tăiate în așa fel, încât au căpătat un caracter mai durabil.

D: Pe coastă există un desen care arată ca o furcă.

B: Acest desen era pentru ei un semn care să îi îndrume vizual. Când coborau mai mult în atmosfera Pământului, puteau fi detectaţi. Atunci își închideau dispozitivele energetice și se roteau în jurul Pământului de câteva ori, coborând tot mai jos în atmosferă. Când coborau destul de jos ca să vadă pământul de obicei se apropiau de coastă, iar semnul sculptat pe faleză îi îndruma în direcţia corectă. Zburau în direcţia aceea și traversau liniile lungi care treceau dintr-un vârf de munte în altul, știind că merg în direcţia corectă.

D: Era un loc ascuns, unde puteau ateriza fără a fi văzuți. Asta vrei să spui?

B: Da. Aterizau în mijlocul unui platou părăsit. Acolo nu erau oameni. Nu era nimeni. Datorită locaţiei, nu trebuiau să-și facă griji că ar putea fi descoperiţi. Știau că vor fi în siguranță. Își țineau navele pregătite, gata să decoleze în orice clipă, și nu mai trebuiau să le camufleze.

D: Pe vremea aceea existau oameni pe Pământ?

B: O, da! O, da! Existau destul de mulţi oameni pe Pământ pe vremea aceea. Se

dezvoltau mai multe civilizaţii. De asta veniseră ei aici, ca să observe. Civilizaţiile se dezvoltau promiţător, iar ei ştiau că oamenirea avea curiozitatea şi inteligența necesare pentru a dezvolta foarte repede o civilizaţie viabilă din punct de vedere tehnologic. Așa încât veniseră să îi observe și să raporteze despre ceea ce vedeau.

***

D: Mă intrigă un alt mister al Pământului, liniile Nazca din Peru. Știi despre ce vorbesc?

John: Da. Mă duce acolo acum. (În Bibliotecă) El spune că aceste linii erau observate numai din vehicule planetare. Aceasta era o zonă sacră şi pentru lemurieni. Făcea parte din civilizaţia Lemuria. Acestea erau locuri de aterizare unde veneau extratereștrii și îi ajutau tehnologic pe oamenii din vremea aceea.

D: Nu credeam că liniile sunt atât de vechi.

J: O parte din ele au fost făcute de descendenții lemurienilor, ca să atragă din nou vizitatorii extratereștri.

D: Atunci când au venit primii extratereştri nu existau desene acolo?

J: Există o istorie lungă a extratereştrilor, în care veneau şi plecau, veneau şi plecau, veneau şi plecau. Această artă a fost transmisă de timpuriu. Extratereştrii au ajutat la crearea acestor linii. De aceea se văd mai bine din cer, decât de la sol.

D: În ce scop au fost făcute aceste linii?

J: Extratereştrii care au venit în această zonă au sosit ca nişte vizitatori aflaţi într-o vacanţă de genul: „Să vizităm o lume primitivă”. Cum ar călători americanii în Noua Guinee sau în Australia, la aborigeni. Aceşti extratereştri au venit ca să observe Pământul şi atmosfera din acel loc, din vremea aceea. Chiar şi în prezent s-au făcut multe aterizări extraterestre în locul acela. Aceasta este o parte a globului unde extratereştrii sunt bine-veniţi.

D: Desenele au o semnificație?

J: Reprezintă mai multe figuri zoomorfe şi una antropomorfă. Cu mentalitatea lor primitivă de atunci, băştinaşii vroiau să le arate extratereştrilor că oamenii şi animalele îi aşteptau şi le urau bun-venit. Liniile au fost făcute parţial de localnici şi parţial de descendenţii Lemuriei. Acesta a fost un loc special unde au aterizat nave extraterestre timp de mii şi mii de ani. Aterizau aici atunci când locul făcea parte din Lemuria şi aterizează şi acum, când face parte din continentul America de Sud. Au aterizat şi încă mai aterizează în această zonă.

D: Îți poate arăta cum s-au făcut desenele cu animale? Ce metodă s-a folosit?

J: Un extraterestru dintr-o navă în zbor dirija o rază de energie care le trasa. Așa s-au făcut.

D: Doar liniile drepte sau și desenele?

J: Și desenele. S-au făcut de deasupra, din aer. O rază de energie cobora dintr-o navă. Apoi veneau după ea un grup de oameni și de extratereștri. Linia ardea pământul, iar ei răzuiau solul deasupra ei. Când curățau un segment, venea nava din nou și pulveriza solul. Prin această conlucrare, construiau mai departe linia.

D: Liniile Nazca sunt de multă vreme un mister și oamenii încearcă să afle ce anume simbolizează ele, fiindcă știu că pot fi văzute numai din cer. Aproape de coastă pe fața unui deal, se vede un desen care seamănă cu o furcă. Acesta provine din aceeași perioadă de timp?

J: Da. A fost făcut ca să ureze bun-venit vizitatorilor extratereștri. E ca în insulele Hawai, unde localnicii le oferă leis vizitatorilor. Oamenii din trecut ofereau aceste desene pentru a ura bun-venit vizitatorilor de pe alte planete, care erau vindecători cunoscuți și veneau ca să-i ajute pe localnici. Aduceau cu ei boabe de porumb și alte lucruri de acest fel hibridizate de extratereștri, ca să ajute la hrănirea oamenilor de pe Pământ. Era ca o misiune de ajutorare.

D: Asta înseamnă că porumbul și alte lucruri de acest fel nu își au originea pe Pământ?

J: Porumbul a fost hibridizat ca să se potrivească pe Pământ.

D: Ce plante comestibile nu își au originea pe Pământ și au fost aduse aici inițial?

J: Bibliotecarul schimbă dosarul, ca să zic aşa. Trestia de zahăr, cartoful, bumbacul au fost hibridizate de către extratereştri. Erau plante de pe Pământ, dar au fost îmbunătăţite prin modificare chimică şi în alte feluri, de către extratereştri. Extratereştrii i-au ajutat pe băştinaşi să dezvolte porumbul şi cartoful, în mod deosebit. Acestea erau plante foarte importante. Alți extratereştri au lucrat cu bumbacul în India şi în zona aceea a lumii. Au luat o plantă existentă şi au modificat-o.

Când am mers în Peru ca să vizitez Machu Picchu, un şaman mi-a spus că porumbul şi cartofii sunt plante foarte importante în Peru. Există sute de varietăţi diferite.

D: Întotdeauna m-au intrigat bananele. Au fost și ele modificate? Bananierul nu crește dintr-o sămânță, ci dintr-o rădăcină a plantei.

J: Nu. Bananele au existat şi pe vremea Lemuriei. Era una din fructele populare. Multe plante și animale au fost hibridizate de către extratereştri din materialul original care exista pe Pământ.

***

D: Mă interesează liniile Nazca. Îmi poți spune ceva despre ele?

Clara: (Pauză lungă. Expresia feței ei arată că se întâmplă ceva) Am urcat ca să le studiez iar. Inițial erau ca liniile ley. Exista o comunitate vastă. Iar aceste linii erau folosite de cei de pe alte planete ca să îi ghideze când coborau ca să aterizeze. În diferite locuri din desene se aflau diferite comunități, se aflau porturi, unde ei aterizau.

D: Deci pe câmpia aceea trăiau oameni?

C: Da. În diferite locuri, puțin îndepărtate de câmpie. Era de exemplu un port unde coborau la sol. Desenele erau ca un sistem de ghidare care le arăta unde se aflau diferitele sate, diferitele locuri unde locuiau oameni. Comunitățile umane. Unele din aceste comunități nu au fost descoperite, așa cum a fost descoperit Machu Picchu. Unele nu vor fi găsite niciodată, altele vor fi. Există civilizații vechi de milenii, care nu au fost descoperite.

D: Dacă liniile au supraviețuit, de ce nu au supraviețuit și ruinele acelor comunități?

C: Pentru că nu erau pe acea câmpie. Satele erau cumva camuflate. Exista un aeroport spațial, unde veneau și aterizau. Coborau nave mari și din ele ieșeau nave mici, care mergeau apoi în sate.

D: Mă gândesc la păianjen și la maimuță. Satele nu se aflau chiar acolo.

C: Nu la păianjen sau maimuță, ci în locuri legate de acestea. Era un fel de camuflare care le permitea navelor să găsească un anumit loc marcat pe maimuță. Și din acel loc puteau merge ca să găsească satul. Și din alt loc de pe maimuță, puteau merge să găsească alt sat. Altă civilizație.

D: Înțeleg. Ca un dispozitiv de navigare.

C: Exact. Mulțumesc. Da.

D: Se crede că triburile din antichitate au făcut asta, dar nu se știe de ce. Pentru că nu pot fi văzute de la sol.

C: Corect. Pot fi văzute numai de sus, din cer. Deci cine... (pauză) Mi se interzice să spun mai multe despre asta. Pot doar să spun că există alte sate, care nu au fost niciodată descoperite sau investigate.

D: Atunci liniile nu au fost construite de băștinașii care locuiau acolo pe vremea aceea. Aceștia erau prea primitivi.

C: Nu ei le-au construit, ci o sursă de inteligență mult mai înaltă decât nativii care se aflau acolo. Dar aceștia au interacționat cu această inteligență.

D: Presupun că s-a întâmplat cu foarte multă vreme în urmă.

C: Da, sunt mult mai vechi decât incașii. Cu mult înainte de venirea incașilor. Erau pentru interacțiunea cu sătenii, pentru că exista o comunicare, deși sătenii nu aveau inteligența ființelor de pe nave. Astronauții interacționau cu o parte din săteni. Era ceva comun să vezi venind sau plecând o navă. Acesta era un loc pivot pe planetă, pentru conectarea interplanetară. Ei considerau planeta Pământ ca un loc de aterizare. Un loc unde puteau veni ca să găsească protecție, unde nu erau detectați. Unde veneau și plecau. Mai fac asta și azi.

D: Încă mai vin în acest loc?

C: Da, vin.

D: Dar de ce mai vin? Acolo nu mai există sate.

C: Pentru că și-au creat deja un tipar. Iar aici nu sunt detectați, cum ar fi dacă ar veni în alte părți de pe planetă. Din cauza locației geografice deosebite, în munții din Peru.

D: Atunci presupun că aceste desene au fost făcute probabil de extratereștri.
(Da) Pentru că localnicii nu cred că aveau capacitatea de a face așa ceva.

C: Nu o aveau.

Aceste poveşti despre liniile Nazca pot părea contradictorii, dar eu cred că se referă la perioade de timp diferite, pe durata a mii şi mii de ani, când în zonă era activitate extraterestră şi existau civilizaţii umane. Poate că fiecare din acestea a avut de a face cu crearea desenelor.

***

LEGENDE DESPRE POTOP

D: Se spune că fiecare țară din lume are o legendă despre potop.

Phil: O mare parte din informaţii s-au transmis fără a fi modificate şi sunt destul de corecte. Nu toate. Legenda despre potop e mai mult decât o legendă, se bazează pe realitate. Legenda a apărut odată cu scufundarea pământurilor. Scufundarea Atlantidei poate fi văzută ca un potop, din perspectiva celor aflaţi acolo pe pământ.

D: Mă întrebam dacă are legătură cu Atlantida. S-a întâmplat în acelaşi timp?

P: Iată cum a fost. În unele cazuri, potopul din legende a fost de fapt o scufundare a pământurilor. S-a produs o transformare planetară cauzată de topirea calotelor polare, din cauza schimbării polilor. S-a schimbat polarizarea planetei, de la un pol la altul. De-a lungul istoriei planetei, această transformare s-a întâmplat de mai multe ori.

D: Asta s-a întâmplat odată cu scufundarea Atlantidei?

P: Da, afirmația este corectă. S-a întâmplat odată cu ea. Aceasta este una din multiplele manifestări fizice ale acestei cauze.

D: S-a presupus că a avut loc un mare dezastru subit, pentru că dinozaurii găsiți aveau încă mâncare în gură.

P: Afirmația este corectă. Transformarea a fost rapidă atunci când s-a înclinat Pământul. Nu s-a întâmplat chiar într-o clipă, dar a fost foarte repede. S-a mutat și atmosfera. Vânturile și masele de aer au rămas staționare în timp ce Pământul s-a înclinat sub ele. Apoi vânturile arctice reci și masele de aer care fuseseră la poli s-au mutat deasupra pământului care avea înainte o climă temperată. După cum probabil vă imaginați, când masele de aer s-au rostogolit pe pământ, s-au iscat vânturi teribile.

D: Au fost și erupții vulcanice și alte fenomene (vulcanice)?

P: Afirmația este corectă. Multe pământuri care se aflau deasupra apei s-au scufundat și multe pământuri aflate sub apă, s-au ridicat.

D: Legenda spune că tot pământul a fost o vreme acoperit de ape. Este adevărat?

P: A existat un potop generalizat, dar ar fi incorect să spunem că tot Pământul s-a aflat sub ape. Au existat zone ferite de potop. Dar acestea nu făceau parte din lumea cunoscută pe acea vreme.

***

INSULA PAȘTELUI

D: Există o insuliță numită Insula Paștelui în afara coastei Americii de Sud, care are multe statui uriașe. Oamenii s-au întrebat de multe ori care este originea acestor statui.

Phil: Dorești o explicație? Monoliții au fost creați de o rasă de oameni din cultura atlantă, care au migrat în perioada prăbușirii Atlantidei. În simbolistica statuilor, privitul spre răsărit semnifică așteptarea că acea rasă deosebită va reveni.

D: De asta au costruit statui atât de mari?

P: Mărimea statuilor exprimă respectul pe care îl aveau băştinaşii pentru acele fiinţe. De multe ori este ceva comun ca oamenii să relaţioneze mărimea cu respectul. Ca o paranteză, de exemplu o stea de cinema proiectată pe ecran va fi imediat adorată şi venerată. Fenomenul funcţionează şi invers. Cei care sunt foarte respectaţi vor fi reprezentaţi având proporţii uriaşe, iar cei care au proporţii uriaşe vor fi foarte respectaţi.

D: Înțeleg. Sunt grandioși.

P: Exact. Funcționează în ambele sensuri. Așa se explică mania fanilor. E o caracteristică a omenirii.

D: De ce sunt exagerate trăsăturile statuilor?

P: Este un mod de exprimare artistică, aşa cum şi picturile folosesc exagerarea pentru a sublinia un aspect sau o expresie.

D: Statuile sunt atât de mari, încât lumea s-a întrebat cum au fost făcute.

P: S-a folosit aceeaşi tehnologie utilizată şi la construirea piramidelor. Materialul a fost formatat cumva diferit dintr-un bloc de piatră. S-au folosit dalte ca cele din zilele noastre. Dar metoda de transport a fost telepatică, s-a făcut cu energia gândului.

Pe vremuri existau blocuri de piatră ca nişte pălării pe capul statuilor, dar între timp au căzut. Acesta erau făcute din altfel de piatră decât statuile. M-am întrebat care era scopul pălăriilor în formă de coc.

P: Au fost făcute aşa ca să poată sta oamenii pe capul statuilor, ca să privească acolo unde priveau statuile. Când preoţii priveau în zare odată cu idolii lor, acest lucru le conferea putere şi viziune pătrunzătoare.

D: Statuile priveau în larg, aşteptând să revină cei din rasa lor. Asta vrei să spui?

P: Simţeau că dacă fac asta, revenirea celor aşteptaţi va fi grăbită. Era necesar să fie transmisă această energie, ca ei să revină. Statuile erau orientate în direcţia în care trebuiau să privească. Preoţii se urcau pe statui şi se aşezau pe pietrele în formă de pălărie sau coc, şi îşi direcţionau energia ca să atragă acele fiinţe. De multe ori efortul lor era încununat de succes. Au atras extratereştri, care i-au vizitat. Aceştia veneau dinspre mare. Privitul în larg şi dorul emis erau ca un semnal care transmitea dorinţa de a comunica şi aşteptarea unei vizite.

D: Ce fel de nave au venit dinspre mare?

P: Extratereştrii au venit cu aeroglisoare. Termenul este aeroglisor. Existau multe tipuri de nave.

D: Mă aşteptam să fie vorba de nave gen barcă.

P: Nu erau ca ambarcaţiunile cunoscute de oameni. Aceste nave pluteau desupra apei, nu pe ea.

D: Ce s-a întâmplat cu atlanţii originari? Au rămas pe insulă?

P: Cu timpul s-au dispersat din cauza greutăţilor, odată cu modificarea axei Pământului şi cu schimbarea climei care a urmat. Oamenii de pe insulă s-au dispersat în alte părţi ale globului. Băştinaşii actuali sunt din triburile de indigeni care au migrat pe insulă cu multe generaţii mai târziu, şi au descoperit acolo monoliţii.

D: Dar ei nu au înţeles scopul statuilor, nu-i aşa?

P: Nu. Au crezut că statuile reprezentau zei.

D: Am auzit că s-a descoperit şi o formă de scriere, care nu a fost tradusă niciodată. Ce trib folosea această scriere – primii oameni sau cei care au venit mai târziu?

P: Această scriere a fost creată şi folosită de către cei care au construit statuile. O parte din scrierile găsite constituie un manual cu instrucţiuni despre cum se levitează. Ideile sunt atât de abstracte încât nu ar fi de folos, chiar dacă cineva ar reuşi să citească ce scrie acolo. Utilizarea acelor informaţii necesită un set complet de abstracţiuni şi idei, care în prezent nu există pe Pământ.

D: Pe insulă au mai rămas atlanți care ulterior să se amestece cu alte rase, care să trăiască acolo până în zilele noastre?

P: Egiptenii, rasa cu piele măslinie, sunt descendenţii fizici direcţi cei mai apropiaţi de atlanţi. Oamenii cu piele măslinie erau iniţial din rasa atlantă. Au părăsit cu toţii insula, pentru că pe vremea aceea clima nu mai permitea să se trăiască pe insulă. Pământul este ca o bătrână fără astâmpăr care se întoarce şi se foieşte, aşa încât oamenii sunt nevoiţi să se mute în diverse zone.

D: I-au ajutat extratereștrii să se evacueze?

P: Nu a fost nevoie să fie ajutaţi, cunoşteau ştiinţa navigaţiei pe apă, cu ambarcaţiuni.

Când s-a trezit, Phil a povestit că putea să vadă preoţii cum stăteau turceşte în vârful statuilor, privind la aeroglisoare cum soseau pe apă.

***

John a mers din nou la Bibliotecă în planul astral, şi paznicul bibliotecii l-a întrebat cu ce anume ne putea ajuta. L-am întrebat dacă existau restricţii privitoare la cine putea intra în bibliotecă. A răspuns că nu existau restricţii propriu-zise, dar sufletele de vibraţie joasă nu veneau aici. Ele nu erau interesate de cunoaştere şi erau respinse de energia diferită emisă de acest loc.

D: Pe Pământ există multe lucruri care sunt considerate mistere, pe care oamenii nu le înţeleg.

J: Aşa e. Şi în cer sunt multe lucruri care sunt considerate mistere. El spune că mintea nu poate întotdeauna să înţeleagă lucrurile în mod conştient. S-ar putea spune că acest lucru este o restricţie. Dar oamenii aflaţi în starea de supraconştiinţă, pot înţelege lucruri pe care mintea conştientă nu le poate înţelege. Uneori aşa operează restricţiile.

D: Vrei să spui că lucrurile ar fi prea complicate?

J: Da. El spune că nu te afli la nivelul de energie potrivit. Nu îi dai o carte de algebră unui copil de trei ani, aflat la grădiniţă. El spune că nu se face aşa ceva. Face parte din modul cum funcţionează această bibliotecă. Copilul de trei ani oricum nu va înţelege algebra.

D: Dar uneori mi-au dat informaţii pe care eu nu aş fi crezut că le voi înţelege.

J: Asta este adevărat. A fost o cunoaștere care să te ajute să crești. Care să te facă să înțelegi mai mult.

D: Care îţi deschide mintea.

J: Care să te deschidă, da.

D: Ei bine, noi încercăm să aflăm unele explicaţii despre misterele Pământului, pe care oamenii nu le înţeleg. Trebuie să mergem în camera de vizionare?

J: Depinde ce informații vreți să aflați.

D: Despre statuile uriașe de pe Insula Paștelui. Putem afla informații despre ele?

J: El spune da, vă rugăm să poftiți în camera de vizionare. El spune că această insulă a făcut parte din continentul Lemuria. Iar când continentul Lemuria s-a scufundat, aceasta era o zonă sacră pe vârf de munte. El spune că lemurienii aveau o organizare tribală, dar puteau manifesta legile fizice. Au putut să facă aceste statui. Le-au solidificat şi le-au făcut să se mişte prin puterea gândului şi a minţii. Acest lucru a fost făcut de către şamani, de preoți şi de conducătorii unităților tribale. Când a avut loc transformarea planetară a Pământului, acest loc a fost unul din cele care au rămas. Oamenii de știință moderni nu pot data aceste

artefacte, pentru că piatra provine dintr-o perioadă primitivă. Acest tip de piatră are ceva unic, ceva special. Nu găsesc cuvântul. Geologii cred că știu vechimea acestor lucruri, dar se înșală. De asta este un mister. Statuile sunt vestigii ale vechii civilizații lemuriene. El spune că au o vechime de aproximativ douăzeci de mii de ani.

D: Oamenii de știință moderni cred că statuile au fost cioplite în rocă luată din munții din apropiere.

J: Piatra a fost luată din munții din apropiere. Acest lucru este adevărat. Dar au fost apoi formatate prin concentrarea pe energia formelor. Piatra a fost făcută maleabilă prin direcționarea energiei. Așa încât a fost ușor ca piatra să fie apoi cioplită cu instrumente de piatră și cremene. Era ca și cum ai tăia prin unt cu un cuțit. Era foarte ușor.

D: Ei cred că piatra provine de la mare distanță față de locul unde se află statuile acum. (Da) Cum au fost transportate?

J: Au fost folosite metode de levitație telepatică. De asta nu au rămas urme de transport.

D: Unele statui s-au răsturnat. (Da) Cele care se văd acum se uită toate în aceeași direcție. Se uită în largul mării, dacă nu au fost mutate.

J: Nu, ele nu au fost mutate. Se uitau spre locul unde răsărea soarele pe vremea aceea. Soarele răsărea într-o poziție diferită față de locul unde răsare astăzi. Erau aliniate cu el.

D: Exista un motiv pentru care statuile erau orientate spre răsăritul soarelui?

J: Soarele avea o semnificație religioasă și spirituală deosebită pentru oamenii din acea vreme.

D: Ce reprezintă statuile? Par a fi asemănătoare.

J: Reprezintă sufletele omului. Sunt gardienii turnului de pază, ca să zicem așa. Acest lucru poate fi urmărit de-a lungul istoriei. Sunt manifestările spiritelor gardieni ale diferitelor unități tribale din Lemuria antică. Existau 136 de clanuri tribale diferite în străvechea Lemurie. Statuile reprezintă diferite facțiuni ale clanurilor tribale, reprezintă strămoșii, ca să zicem așa. După criteriile voastre, erau un popor primitiv. Dar aveau mari daruri spirituale.

D: Se pare că aveau și mari puteri psihice.

J: Da, conducătorii lor aveau mari puteri psihice.

D: Statuile par a avea trăsături exagerate. Exista un motiv pentru asta?

J: Există un motiv, da. Așa arătau oamenii pe vremea aceea. În procesul său de

evoluție, omul a devenit mai rafinat. Omul va face încă un pas spre mai mult rafinament, atunci când vom intra în epoca de aur a Vărsătorului. Atunci omul va fi mai rafinat.

D: Existau și un fel de pălării ca un fes pe capul statuilor, dar între timp au căzut. Pălăriile erau făcute din altfel de piatră.

J: Da. Fesul reprezenta un fel de coardă spirituală. Își coafau părul cu un coc sau moț care arăta așa. Uneori spuneau că sunt trași de moț, afară din lumea materială. (Râde) De asta aveau aceste ornamente complicate din păr.

D: Cocul era făcut dintr-o piatră diferită față de statuia propriu-zisă.

J: Da, așa cum și părul oamenilor are culori diferite. Existau diferite coafuri care credeau ei că le pot fi de ajutor, ca să fie trași afară din corp. Ei credeau că entitatea spirituală, nu e vorba de spiritul lor ci de marele spirit al universului, le va permite să meargă în astral. Iar asta se făcea fiind trași afară din trup. Sunt lucruri speciale din istoria străveche, foarte îndepărtate de perioada voastră de timp.

D: De asta le vine atât de greu oamenilor de știință să le înțeleagă. Ei cred că statuile au fost făcute mult mai recent.

J: Sunt vestigii lemuriene.

D: Au venit și alți oameni pe insulă?

J: O da, pe această insulă au venit mulți oameni. Au profanat o parte din pietre. Practicau canibalismul. Erau ca animalele, de cea mai joasă speță.

D: Aceștia nu au fost locuitorii inițiali.

J: Nu, nu au fost locuitorii inițiali ai acestui pământ. De fapt pe insulă mai existau supraviețuitori ai civilizației lemuriene, când a venit acest trib de invadatori. Dar au fost mâncați de acești războinici cumpliți.

D: Au supraviețui descendenți ai locuitorilor originari?

J: Nici unul din ei nu a supraviețuit. Au fost distruși complet de tribul de invadatori. Mările din jurul Insulei Paștelui sunt pline de viață animalieră, dar pe insulă este greu să susții viața. Așa încât triburile de războinici i-au capturat pe localnici și i-au mâncat.

D: Atunci aceste triburi de războinici sunt strămoșii indigenilor care locuiesc acolo acum.

J: Da. Locuitorii de acum ai insulei sunt descendenții acelor triburi. Lemurienii erau un popor foarte avansat spiritual, dotat cu mari capacități psihice în comparație cu omul modern, dar duceau o viață primitivă. Cu alte cuvinte, nu aveau invențiile care există în prezent. Aveau un fel de orașe, construite din

materiale care se pot înlocui foarte ușor. Materiale naturale vegetale, de exemplu din fibre de palmier. Genul ăsta de materiale.

D: Oamenii de știință au găsit rămășițele unei scrieri, dar nu știu cât de veche este.

J: Datează de la vechii lemurieni şi a fost transmisă mai departe de descendenţii lor. Apoi aceşti descendenţi au fost distruşi de triburile feroce. Triburile de invadatori au considerat că oamenii de pe insulă erau buni de mâncat. Îi priveau ca pe o resursă, ca pe nişte animale, dar aceşti oameni erau păstrătorii unei tradiţii străvechi. Clarvăzătorii lor au prezis aceste lucruri, înainte să se petreacă. Ei au prezis şi transformările planetare care au distrus Lemuria.

D: Ei au păstrat scrierile, dar nu știau care era semnificația lor. Corect?

J: Descendenţii lemurienilor cunoşteau semnificaţia documentelor.

D: Dar ceilalți...

J: Ceilalţi erau ca nişte animale. Erau războinici. Şamanii cuceritorilor s-au conectat la spiritul locului şi au interpretat o parte din scrieri. Dar ei... Nu vreau să vorbesc despre asta. Sunt prea sângeroşi, prea răi, ei fac... Vreau să plec. Îmi arată... Erau oribili. Scoteau inimile victimelor. O, este îngrozitor.

Când s-a trezit, John a povestit că i-a văzut pe aceşti oameni cum îi urmăreau pe lemurieni. L-a văzut pe unul din ei cum a tăiat pieptul unui om şi i-a smuls inima. Apoi a început să o mănânce, cât încă mai bătea. Nu e de mirare că l-a revoltat această privelişte.

D: În regulă. Nu vreau să te uiți la lucruri care te deranjează.

J: Gardianul spune să trecem la altceva.

D: Da, să schimbăm subiectul. Să schimbăm imaginea de pe ecran, ca să spun așa. Arată-ne altceva. Nu este nevoie să ne uităm la așa ceva.

***

Chivotul Legii

D: În Biblie s-a scris mult despre Chivotul Legământului, dar continuă să fie înconjurat de mister.

Phil: Cunoaştem acest subiect. Aţi putea să îl priviţi ca pe un receptor radio, capabil să primească şi să translateze mesaje dintr-un plan superior şi să le convertească la nivelul planului fizic. Astfel încât aceste informaţii să fie transmise oamenilor într-un mod care să fie traducerea cea mai exactă. Pentru că acum informaţiile nu se mai transmiteau prin filtrul conştiinţei umane.

D: Vrei să spui că vorbeau cu oamenii, le transmiteu mesaje prin acest dispozitiv?

P: Corect. Era un mesaj vorbit.

D: De unde proveneau schițele după care s-a construit dispozitivul?

P: Dispozitivul a fost un dar. Au fost transmise planuri pentru construirea unei clădiri care să adăpostească chivotul. S-a apelat la meşteşugarii şi artizanii tribului, care şi-au folosit priceperea ca să creeze clădirea care urma să adăpostească dispozitivul. Dispozitivul a fost construit de către fiinţe care doreau să ajute la evoluţia planetară de pe vremea aceea. S-au dat instrucţiuni privitoare la locul unde urma să fie aşezat obiectul, care trebuia să funcţioneze fără a fi văzut de oameni. Se lucra cu el la adăpostul întunericului. Oamenii au primit instrucţiuni unde să lase Chivotul (Arca), care a fost apoi activat. El atrăgea energie cosmică dintr-o sursă care continuă şi acum să înconjoare planeta, fiind disponibilă pentru a fi folosită. Vei dori să afli unde se află acum această Arcă (sau receptor). Dar nu este potrivit să îi dezvăluim acum locaţia. Putem spune doar că se află în mâini bune.

D: Se mai află încă pe Pământ?

P: Nu vom dezvălui locația acum.

D: Potrivit Bibliei, dispozitivul era periculos.

P: Afirmația nu este corectă. A fost folosit în mod greșit. Aparatul era inert și nu era mai periculos decât un fir de iarbă. Dar atunci când s-a încercat a fi folosit în scopuri politice, a fost corupt scopul său inițial.

D: În Biblie se spune că oamenii mureau, atunci când îl atingeau. Se afla în el o putere deosebită?

P: Era energia procesată în scopul pozitiv pentru care a fost creat dispozitivul, dar această energie era prea mare și omora oamenii care se expuneau la ea. Avertismentul că vei muri dacă te apropii de Arcă a fost dat și din motive de securitate ca să protejeze aparatul, să nu se apropie oamenii ca să deschidă aparatul și să îi expună conținutul. Astfel s-a creat în jurul chivotului o aură protectoare și acesta era abordat cu teamă și respect.

Această porțiune a înregistrării e foarte neclară și trunchiată, astfel încât a fost imposibil să o transcriu. Se aude un pârâit de energie statică, care acoperă complet vocea lui Phil. Abia poți deslușI întrebările mele, iar răspunsurile lui nu se aud deloc. Restul chestionarului despre Arcă și începutul chestionarului despre Triunghiul Bermudelor au fost blocate. Dacă există posibilitatea de a se

recupera sonorul de pe bandă mi-ar plăcea să folosesc porţiunea lipsă, dacă poate fi descifrată. Poate că acum, odată cu dezvoltarea tehnologiei computerelor, există o cale de a separa sunetul energiei statice de vocea omului. La sfârşitul acestei părţi a benzii, sunetul revine deodată. Când am întors banda, am văzut că pe partea cealaltă mergea normal. A fost o experienţă ciudată, pentru că Phil îşi pornise şi magnetofonul lui personal ca să înregistreze sesiunea. Aparatul se afla de partea cealaltă a patului, dar nici banda lui nu a putut fi transcrisă. Dacă ar fi fost o problemă cu banda de magnetofon, atunci cred că ambele părţi ar fi trebuit să fie afectate. De asemenea dacă era ceva în neregulă cu microfonul, de ce nu au mai fost probleme cînd am întors banda?

Un expert în electronică a spus că defecţiunea s-a produs probabil dacă am pus magnetofonul pe un televizor sau pe o altă sursă de emanaţii electrice. Dar magnetofonul stătea pe o măsuţă lângă pat şi nu se afla nici un aparat radio în apropiere. Nu se explică nici de ce a revenit deodată sunetul. Dacă defecţiunea ar fi fost cauzată de un semnal electronic, atunci cred că ar fi fost afectate ambele părţi ale benzii de magnetofon.

Aşa ceva mi s-a mai întâmplat după aceea şi cu alţi clienţi. Magnetofonul s-a comportat ciudat, de parcă ar fi fost influenţat de o sursă externă (sunete de energie statică, scăderea volumului audio, creşterea sau încetinirea vitezei de înregistrare, două voci în acelaşi timp, etc).

Din cauza sonorului defect de pe bandă, am încercat să fac o recapitulare a spuselor lui Phil, ceea ce de obicei este imposibil. În săptămâna care a urmat, când mi-am început sesiunea cu Phil, am întrebat dacă puteau să-mi spună ce s-a întâmplat.

D: Ultima dată când am vizitat acest loc, am pus multe întrebări despre Chivotul Legii şi despre Triunghiul Bermudelor şi am primit informaţii foarte interesante. Dar nu ştiu de ce, înregistrarea s-a defectat. Cunoaşteţi cauza defecţiunii?

P: Informațiile transmise purtau cu ele un vortex de energie similar cu cel descris în cuvinte. Acest lucru a produs în imediata apropiere un vortex similar cu cel descris în narațiune. Este o dovadă a puterii sugestiei. Energiile de acum de pe planetă sunt de așa natură încât este suficient să te gândești la ele și gândul se reflectă în planul fizic. Așa sunt acum energiile de pe planetă, pentru că intrăm într-o nouă eră a conștiinței.

D: Te referi la planeta Pământ sau la planeta de unde vorbești? (Planeta Celor Trei Turnuri)

P: Mă refer la această planetă fizică, la planeta Pământ. Energiile care sunt acum pe planetă sunt de așa natură încât gândul devine faptă. Acest lucru ilustrează atenția cu care trebuie să folosim aceste energii. Ele sunt foarte creatoare.

D: Eu știu că magnetofonul funcționa bine.

P: Afirmația este corectă. Aparatul înregistra fidel sunetele produse. Dar după cum vezi, magnetofonul percepe sunete aflate dincolo de limita de percepție a urechii umane. Aparatura produsă în acest plan își ridică și ea puterea de percepție. Nivelul său de energie se ridică și el pentru că face parte din planeta Pământ, iar planeta Pământ va fi de acum scufundată în aceste energii.

Atunci am spus că aș vrea să încerc să pun din nou întrebările de data trecută, pentru că vroiam să folosesc informațiile, dar nu aveam o înregistrare clară și trebuia să mă bazez doar pe memoria mea.

P: Poți pune întrebări, dacă vrei. Nu e nici un rău în a pune întrebări.

D: Mă întreb dacă există vreo modalitate de a evita ca transmisia de date să afecteze iar sonorul, ca data trecută.

P: Vom încerca să concentrăm mai clar energiile necesare în procesul de channeling (canalizare). Vom limita energiile care curg prin acest vehicul. Dar este posibil ca defecțiunea să se repete, pentru că acest vehicul este în mare parte responsabil de energiile pe care le canalizează. El trebuie să devină conștient de gama largă de energii și să învețe să limiteze ceea ce trece prin el. Această energie nu face rău. Este doar energia care curge, care se manifestă pe banda magnetofonului tău. Nu face nici un rău fizic.

D: Aparatul doar percepe aceste frecvențe.

Am început atunci să pun din nou întrebările despre Triunghiul Bermudelor, sperând că de această dată nu vor mai apărea interferențe. Când am transcris banda, totul a fost bine. De-a lungul anilor, când am lucrat cu Phil s-au mai întâmplat lucruri ciudate cu magnetofonul, dar niciodată nu au fost atât de accentuate ca în această împrejurare.

***

În anii 1980 și mai departe în anii 1990, am continuat să pun aceleași întrebări persoanelor cu care lucram, de câte ori se ivea ocazia.

D: Există relatări despre Chivotul Legii. Se spune că era periculos. Este adevărat?

Brenda: Bineînțeles că era periculos! Doar era un dispozitiv energetic.

D: Există relatări despre oameni care l-au atins și au suferit urmările...

B: Dacă nu știau cum să îl opereze și nu erau izolați corect, bineînțeles că putea să le facă rău.

D: Știi ce s-a întâmplat în cele din urmă cu Chivotul Legii?

B: A durat câteva secole. E greu de spus ce s-a întâmplat cu el, pentru că în final înainte să dispară, au existat mai multe Chivoturi. Unul din ele a căzut accidental într-o râpă. Îl transportau într-un cadru de lemn și traversau râpa, pe un pod îngust. Unul din hamali s-a împiedicat, iar chivotul a ajuns în fundul râpei.

D: Asta s-a întâmplat în timpul peregrinărilor prin sălbăticie?

B: Nu. A fost mai târziu. Un alt chivot a fost păstrat într-un templu, secole la rând. Dar veneau invadatorii şi au trebuit să îl ascundă. Un al treilea chivot încă mai există, dar este păstrat în secret de un grup mic de oameni.

D: Nu ştiam că au fost mai multe. (O, da) Au existat toate în acelaşi timp sau au făcut unul nou, după ce a căzut în râpă cel vechi?

B: Întâi a fost originalul apoi au făcut altele în secolele care au urmat. Unul din ele încă mai există. Cel din râpă face parte acum dintr-un gheţar. Uneori se poate vedea, când e clară gheaţa. Cel care a fost ascuns este sigilat într-o peşteră şi nu pot vedea dacă va fi descoperit sau nu. Cel de al treila care există, se află în seiful unei bănci private.

D: În ce ţară?

B: E greu de spus. O ţară din apus, cu tehnologie avansată.

D: Dacă l-ar descoperi cineva în seiful băncii, ar şti ce este?

B: Este imposibil să dea cineva peste el în seiful băncii, pentru că este o bancă privată. Se află pe proprietatea privată a cuiva care este extrem de bogat.

***

TRIUNGHIUL BERMUDELOR

D: Care este explicația dispariției vapoarelor și avioanelor în Triunghiul Bermudelor?

Phil: S-au făcut multe speculații greșite. Această zonă este un vortex de energie, un vortex foarte puternic și mare, al energiilor care sunt acum pe planetă. Comportamentul eratic se datorează în parte unor mașinării care zac pe fundul oceanului. Acestea sunt în general vorbind inerte, dar nu sunt total inactive. În curentele mari de energie care curg pe această planetă a rămas destulă energie produsă de această mașinărie, ca să producă un efect de focalizare care să cauzeze aceste dispariții, ca să spunem așa.

Pur și simplu s-a trecut ca printr-o ușă, în altă realitate. Cei dispăruți nu sunt pierduți în sens fizic, ei sunt încă aici, dar în altă parte. Există credința că acești oameni au murit, dar ei au trecut în altă realitate, în alt plan al existenței, în alt cadru temporal. E ca o curbură sau o ușă, ca să folosim o comparație. Acești oameni nu au fost vătămați când au trecut dincolo, afară doar de impactul la nivel psihologic, mental și emoțional. Când au trecut prin această ușă, nivelul energiei lor fizice a crescut. Mulți din ei și-au dat seama că au dobândit capacități telepatice și de clarvedere. Mulți din ei s-au trezit într-o realitate în care aceste

capacităţi supraumane sunt ceva normal. Realităţile manifestate de ei se potrivesc cu realităţile celorlalţi oameni de acolo. Şi realităţile de aici ar fi diferite, dacă mintea umană ar fi dispusă să creadă că aceste lucruri sunt posibile. Atunci credinţele lor ar deveni realitate. Este doar o chestiune de a crede că ceva este real sau nu este real. Asta determină ce este şi ce nu este real.

D: Au existat apeluri de la piloţii avioanelor, care relatau că aparatura a luat-o razna, chiar înainte ca ei să dispară.

P: Afirmaţia este corectă. Fluxul magnetic a fost deranjat. Dispariţia oamenilor este un simptom al acestui fenomen. Acest flux este rezultatul curbării câmpurilor magnetice ale Pământului şi al altor energii, necunoscute de oameni în aceste timpuri. Instrumentele funcţionează când aceste câmpuri sunt în stare normală. Dar când starea normală a acestor câmpuri se dereglează, atunci instrumentele nu mai funcţionează conform parametrilor după care au fost concepute. Pentru că acele câmpuri cu ajutorul cărora funcţionează nu mai lucrează corect, ca să spunem aşa.

D: Au spus şi că orizontul arăta ciudat, iar lucrurile deasupra cărora zburau erau ciudate şi ele.

P: În mod evident multe lucruri vor arăta ciudat, din cauza ridicării conştiinţei. Nu este vorba numai de conştiinţa din planul fizic, ci şi de cea din planul interior. Acele lucruri care în această realitate sunt ocultate şi nu se văd, vor deveni vizibile în mare parte, pe măsură ce conştiinţa se ridică şi planurile interioare încep să asimileze informaţiile pe care le primesc, transmiţând apoi noua percepţie mai departe, către sinele conştient.

D: Această curbură există acolo tot timpul? Mulţi oameni zboară pe acolo şi

traversează zona fără să aibă probleme.

P: Afirmația este corectă. Nu e acolo tot timpul. Deformarea variază. Are un comportament eratic.

D: Când acești oameni au trecut prin ușa aceea, au aterizat undeva?

P: Corect. Există masă fizică şi în cealaltă realitate, la fel ca aici. Ei sunt tot aici pe Pământ, dar se află în altă realitate, în alt timp, dacă preferi această analogie. Ei au trecut prin ochiul furtunii ca să zicem așa, și au ajuns într-un loc pe care nu l-au mai văzut niciodată. Au ajuns în alt timp, pe planeta Pământ.

D: Poți vedea dacă oamenii aceștia au ajuns în trecut sau în viitor?

P: Asta nu contează, pentru că de fapt nu există trecut sau viitor, este doar un concept creat de om care îi permite să perceapă evenimentele şi să le înțeleagă. Nu ar fi corect să spunem că acei oameni au mers în trecut sau în viitor. Ei au trecut „în alt timp”.

D: Deci dacă avionul a mers în trecut, oamenii de acolo au fost surprinși să îl vadă. Avioanele au aterizat undeva sau vapoarele au acostat undeva, dar se aflau în alt timp.

P: În alt plan, mai bine zis.

D: Cred că oamenii care au trecut dincolo au fost foarte speriați, fiindcă nu se așteptau la așa ceva.

P: Desigur ei au fost șocați de desfășurarea dramatică a evenimentelor. Dar din ceea ce putem percepe, vedem că cea mai mare parte din ei s-au adaptat repede și nu mai au dorința de a reveni în lumea din trecut, ca să zicem așa. Pentru că mulți din ei au plonjat în viitor, unde se află Conștiința Christică. Este un fenomen bine cunoscut și observat că atunci când oamenii dispar de aici, apar dincolo. Acest fenomen îi ia prin surprindere pe participanți. Locuitorii de acolo se întreabă cine sunt acești nou-veniți și ce caută acolo, iar povestea lor pare fantastică și greu de crezut.

D: Probabil că oamenii din viitor au fost surprinși când au apărut deodată cei nou-veniți.

P: Din punctul de vedere al viitorului acest lucru nu constituie o surpriză, pentru că viitorul știe deja ce s-a întâmplat în trecut. E doar o chestiune de a realiza că cineva a trecut prin poartă. De a le ura bun-venit și a le oferi ajutor, ca să se adapteze cât mai bine la noua realitate.

D: O parte din acești oameni încă mai trăiesc, sau poate au îmbătrânit deja în acea realitate.

P: Corect.

D: Există vreo modalitate prin care ei s-ar putea întoarce aici?

P: Așa ceva nu pare a fi posibil în prezent, pentru că ușa dintre lumi funcționează eratic și nu poate fi controlată. Este în bătaia vântului, ca să zicem așa. Pentru a veni înapoi, ar trebui să te afli în locul potrivit la momentul potrivit, și să speri că ușa se va deschide într-un mod potrivit. Pentru asta ar trebui utilizată o cunoaștere care nu există pe planetă în acest moment. Mai mult decât atât, e foarte probabil că acei oameni nu vor mai dori să se întoarcă, pentru că din perspectiva lor din viitor, această lume arată ca o grădiniță cu copii experimentând cu jucăriile lor. Ei au fost ridicați la un nivel care se află mult dincolo de nivelul la care ne aflăm aici.

D: Acești oameni au fost aleși să treacă dincolo, sau se aflau pur și simplu acolo când s-a deschis ușa?

P: În marele plan cosmic, în mecanismul universal, există un motiv pentru tot ce se întâmplă. Se poate spune că aceste evenimente se bazau pe un motiv foarte real. Dar cu toate astea, nu putem spune că aceste evenimente au fost planificate. În viață se întâmplă multe lucruri care nu au fost planificate, dar care sunt potrivite într-o conjunctură nouă. A fost potrivit ca acest lucru să li se întâmple acestor oameni. De exemplu era potrivit ca acești oameni să avanseze spiritual. Probabil că ei erau gata să treacă în alt plan de conștiință, mai avansat. Noi mai trebuie să ne terminăm încarnarea fizică apoi să ne naștem iar, ca să ajungem în cele din urmă acolo unde se află ei. Dar acești oameni nu au mai avut nevoie de astfel de lucruri. Ei erau gata, în planul conștiinței lor interioare și al pregătirii pe care o aveau, să treacă la un nivel superior. Așa încât s-au aflat acolo, în clipa în care a fost nevoie de ei.

D: Oamenii care ajung acolo sunt ghidați sau avertizați că se va întâmpla așa ceva?

P: Ei sunt ghidaţi de conştiinţa planului lor interior. Când cineva se află în această situaţie, nu se poate spune că nu a fost avertizat în planul interior.

D: În interiorul minţii lor, sau cum anume?

P: Corect. Ei trebuiau să își asculte ghidarea interioară, ceea ce trebuie făcut toată viața, să te acordezi la îndemnul interior și să te cunoști pe tine însuți.

D: Prin urmare nu a existat nici un indiciu fizic. Pur și simplu s-au aflat acolo la momentul accidentului.

P: Nu e chiar așa. După cum am arătat, ei au primit avertizări, dar nu le-au luat în seamă.

D: Dar e existat un caz în care piloții au primit ordin să caute nişte avioane dispărute. Nu au avut de ales. Trebuiau să urmeze ordinul și să caute avioanele.

P: Noi ne creăm propriile destine. Prin urmare este corect să spunem că acești oameni au generat circumstanțele dispariției lor, în același fel în care îți alegi propria moarte. Toți oamenii își aleg propria moarte.

Această idee este dezvoltată în cartea mea, Între moarte și viață.

D: Se află multe astfel de câmpuri de energie curbată, la suprafaţa Pământului?

P: Nu sunt atât de multe. Acesta este un incident izolat.

D: Ai menţionat mai devreme un mecanism aflat sub mare, care funcţionează parţial şi constituie una din cauzele care au produs acest fenomen.

P: Corect. Aţi putea vizualiza o oglindă magnifică, care acum este spartă. Bucata de oglindă atârnă de un fir. Vântul şi apa se joacă acum cu oglinda, iar uneori când soarele se reflectă o clipă în ea, poate să emită o lumină puternică şi strălucitoare, prin aer sau apă. Acest fenomen se întâmplă în mod eratic şi nu poate fi controlat de către om. Tot aşa, curenţii de energie se joacă uneori cu rămăşiţele măreţei civilizaţii atlante, producând acest fenomen.

D: Este o oglindă reală sau este o analogie?

P: Este o analogie. Acel mecanism este din cristal.

D: Cum a ajuns sub ocean?

P: Inițial nu a fost sub ocean. Era pe vremea Atlantidei, o parte din mașinăriile de pe marele continent. S-a scufundat în ocean în timpul distrugerii, iar acum se odihnește confortabil și sigur pe fundul oceanului.

D: Se află într-un fel de clădire?

P: Mecanismul se află pe platoul unde a fost amplasat inițial. Întreaga masă de pământ s-a scufundat, luând cu ea tot ce a creat această civilizație.

D: Poți să explici cum arăta?

P: Nu are rost să explicăm, nu are sens să încercăm. Pur și simplu nu ar fi posibil să prezentăm o descriere vizuală satisfăcătoare. E peste înțelegerea umană din acest punct.

D: Vizualizez un cristal în formă de piramidă. Nu știu dacă imaginea este corectă sau nu.

P: Atunci vom folosi această analogie vizualizând cu ochiul minții ceea ce vezi tu, iar percepțiile tale ar putea să fie corecte. Nu vom aprecia ceea ce vezi, pentru că aceasta este realitatea ta. Așa să fie! Natura energiilor este de așa fel încât ceea ce dorești, aceea și este.

D: Dar ai spus că s-a spart. Cristalul original sau ce

este acolo jos, s-a fragmentat?

P: S-a fragmentat, da. Afirmația este corectă.

D: Cum s-a întâmplat asta?

P: S-a făcut intenționat, pentru a se preveni folosirea cristalului într-o manieră lipsită de armonie. Existau oameni care urmăreau să stăpânească o mare sursă de energie, pe care să o folosească în interesul lor. S-a ajuns la concluzia că era de preferat să se fragmenteze cristalul, decât să fie folosit într-o manieră destructivă.

D: L-au distrus intenționat?

P: Afirmația este corectă.

D: Acest lucru s-a întâmplat în preajma scufundării Atlantidei sau înainte?

P: Odată cu ea.

D: Distrugerea cristalului a cauzat scufundarea?

P: Au fost evenimente simultane, precipitate de folosirea cristalului într-o manieră dăunătoare. Ceea ce a contribuit parţial la scufundarea continentului. Deci există o corelare, dar nu e vorba de cauză şi efect. Au fost incidente separate, dar a existat o legătură între ele.

D: Cei care l-au distrus nu și-au dat sema ce catastrofă vor provoca?

P: Aceşti oameni au fost orbiţi de lăcomia şi ambiţia lor, nemailuând în seamă efectele posibile ale nebuniei lor. Au continuat să folosească energiile în acest mod, apoi au plătit prețul.

D: M-am gândit că poate erau ignoranți și nu știau că s-ar putea întâmpla așa ceva.

P: Nu era o ignoranţă totală, pentru că fuseseră avertizaţi în mod repetat despre pericolul utilizării energiilor în această manieră. Au existat oameni care şi-au dedicat întreaga viață încercării de a lumina mintea conducătorilor privitor la pericolul folosirii energiilor în acest mod, atunci când conştiinţa celor aflaţi la putere a început să decadă. Dar curând ignoranţa a depăşit lumina şi lipsa de armonie a fost mai puternică decât armonia.

D: Bucățile mecanismului se află acum în adâncul mării?

P: Afirmația este corectă.

D: Crezi că într-o zi le va găsi cineva?

P: Odată cu transformările planetare, pământul se va ridica din nou, iar informațiile păstrate în templu pentru generațiile viitoare vor fi descoperite din nou și implementate. Pentru că s-a știut că acest pământ se va scufunda și nu se va putea ajunge la el și atunci s-a înmagazinat această cunoaștere pentru generațiile viitoare, care vor avea acces la ea. Cunoașterea se va da celor cu verticalitate de caracter, care vor fi pregătiți să o folosească și vor ști cum să o facă.

D: Oamenii de știință sau alții care vor descoperi această cunoaștere, vor ști ce este ea?

P: Așa sperăm. Dar asta se va hotărî atunci.

D: Cunoașterea există sub forma unei cărți? În ce formă este păstrată?

P: Este scrisă pe piatră. Va trebui descifrată, pentru că e scrisă în limba celor care au depozitat-o acolo. Va fi nevoie să fie transcrisă dintr-o limbă în alta. Dar asta nu este o sarcină imposibilă, pentru că intuiția le va arăta cum se face. Se va

munci mult și informațiile vor fi procesate mental la un nivel care îl depășește pe cel strict rațional, care este folosit acum.

D: Mai există templul, sau sunt doar rămășițe și ruine?

P: Firește că după ce a stat mii de ani pe fundul mării, templul nu este într-o formă foarte bună. Dar este într-o formă care încă mai păstrează informațiile. Aceasta este o afirmație corectă pentru acest moment.

D: Dar nu va fi descoperit până nu se ridică pământul?

P: Această afirmație este corectă. Va fi descoperit la momentul potrivit, iar cei care vor descoperi această cunoaștere vor fi oameni cu gradul cel mai înalt de evoluție, și o vor folosi așa cum se cuvine. Cunoașterea nu se va transmite până când nu vor apărea condițiile potrivite.

D: Această cunoaștere conține istoria Atlantidei și arată ce anume s-a întâmplat ca să producă dezastrul?

P: Da. Conține istoria și relatări zilnice ale evoluției acestei civilizații, vreme de mii și mii de ani. Și un sumar al ultimei perioade, care a dus la prăbușirea socială și scufundarea fizică. Datorită acestor relatări, cei care vor descoperi informațiile vor ști ce s-a întâmplat cu această civilizație.

D: Când funcționa templul pe vremea Atlantidei, la ce era folosit?

P: Era o sursă importantă de energie. Pe vremea aceea puteau canaliza multe energii. Unele energii puteau fi folosite în diferite scopuri, în funcţie de aplicaţii. Exista energie de vindecare, energie de levitație, de iluminare, încălzire, motivație. Erau disponibile multe tipuri de energii, care încep să revină acum pe planetă.

D: Iar când acel mecanism s-a făcut bucăți, dintr-un anumit motiv a creat această curbură a timpului.

P: Este o simplă reflectare sau transmisie aleatorie a acestor energii. Dorim să spunem că mulţi din cei care au trăit pe vremea aceea, se află acum încarnați pe pământ.

D: Există multe mistere, iar noi căutăm răspunsuri. Mulţi oameni pun întrebări dar nu vor să creadă răspunsul, apoi continuă să pună întrebări, până când cineva le spune ceea ce vor să audă.

***

MONSTRUL DIN LOCH NESS

D: Un alt mister de pe Pământ care intrigă oamenii, este cel al Monstrului de la Loch Ness, din Scoția. Poți să îmi spui ceva despre asta?

Brenda: Răspunsul e complex. Încerc să îl organizez. Există câteva creaturi de acest fel pe Pământ. De obicei trăiesc pe fundul lacurilor cu apă dulce. Mai există o creatură similară într-un lac din Siberia, considerat a fi cel mai adânc lac. Aceste creaturi rămân la fund și nu au motiv să urce la suprafață.

D: Este un mamifer sau ce este?

B: Este o reptilă acvatică de apă dulce. Un animal foarte vechi, care există pe Pământ de multă vreme. E ca unele insecte de pe Pământ. A evoluat atât de mult încât nu are nevoie să se mai transforme. A rămas așa cum e, de-a lungul eonilor de timp. Este o creatură blândă și inofensivă, de aceea are un colorit de protecţie, care o protejează de cei care ar putea să îi facă rău. Se hrănește cu plante acvatice care cresc în apă.

D: Există multe exemplare? Adică se multiplică rapid?

B: Se multiplică, dar nu sunt atât de prolifice ca alte animale. Depun ouă în mâlul de pe fundul lacului și ouăle se clocesc singure. De fapt specia este o încrucișare între reptile și amfibieni. Dar este mai apropiată de reptile, decât de amfibieni. Trăiesc în genere în apele reci ale lacurilor, pentru că le plac temperaturile scăzute. Există mai multe exemplare decât cred oamenii. Oamenii mai descoperă câte una ici colo, dar există mai multe exemplare. Nu multe, dar există câteva mici comunități formate din aceste animale.

D: Dacă nu sunt mamifere, atunci nu au nevoie să urce la suprafață să ia aer?

B: Nu. Dar o pot face. Sunt înrudite cu amfibienii, pentru că au bronhii şi plămâni rudimentari. De aceea pot ieşi la suprafaţă câteva minute fără să se sufoce, dar pot respira şi sub apă. Sunt creaturi acvatice. Au fost văzute şi pe pământ, dar ies rareori din lac.

D: A existat un caz când emiteau unde de sonar în apă. Sonarul e ca radarul, este reflectat înapoi atunci când întâlnește obiecte mari. Ce anume căutau?

B: Da, e adevărat. Dar adeseori emisia sonarului este reflectată înapoi şi atunci când apa îşi schimbă temperatura. Dacă întâlnește un strat de apă aflată la altă temperatură, emisia sonarului este reflectată înapoi. De aceea ar fi bine ca oamenii să nu pună mare bază pe citirile sonarului.

D: Cu alte cuvinte, fotografiile și celelalte așa-numite „dovezi” nu sunt valabile.

B: Potrivit standardelor oamenilor voştri de ştiinţă, ele nu pot fi considerate valabile.

D: Se spune că este vorba de o creatură preistorică.

B: Aşa şi este. Aşa cum am spus, evoluţia lui s-a oprit cu eoni de timp în urmă. Mai există şi alte creaturi ca cea numită Monstrul din Loch Ness, pe alt continet. În Lake Superior? Colonia din acel lac. Mai există o colonie şi în lacul Baikal din Siberia. Mai sunt şi alte exemplare împrăştiate în diverse locuri. Şi mai

există creaturi asemănătoare în bazinul Amazonului, dar acestora le place apa caldă. Băştinaşii au relatări despre ele, dar oamenii aflaţi la putere cred că aceste informaţii sunt simple superstiţii.

***

D: Ce poți să îmi spui despre Monstrul din lacul Loch Ness, din Scoția?

Phil: Aceste creaturi trăiesc în ape stătătoare înconjurate de pământ, ceea ce înseamnă că nu au unde pleca. Dacă altă dată puteau cutreiera tot globul acum sunt „încuiate” ca să zicem aşa, adică sunt închise de pământ din toate părţile. În mările deschise nu mai există creaturi care se pot compara cu acestea.

D: De unde provin ele? Sunt rămăşiţe ale dinozaurilor sau aşa ceva?

P: Afirmaţia este corectă. De-a lungul epocilor din trecut, au existat multe astfel de creaturi în oceanele şi mările lumii. Dar numai cele care au rămas blocate în lacuri de transformările planetare au putut supravieţui, din cauza modificării salinităţii din mări. Ele nu au mai evoluat ca celelalte animale din jurul lor. Abilitatea lor de a rămâne aşa cum erau se datorează faptului că apele în care au fost prinse nu le cereau să se modifice. Li s-a permis să trăiască mai departe, aşa cum erau.

D: Ele sunt mai mult amfibiene sau mamifere?

P: Sunt oarecum ca delfinii și balenele, în sensul că au vertebre și pot să respire aer. Dar la înfățișare seamănă mai mult cu șerpii și reptilele, și nu au apendice.

D: Dar dacă se multiplică ar trebui să le vedem mai des, nu-i așa?

P: Nu există o corelație între numărul de apariții și numărul de animale. Supraviețuirea lor până astăzi se datorează faptului că sunt secretoase și nu le place să iasă la suprafață. Mulți cred că aceste ființe sunt relicve din era precambriană. Dar există multe creaturi care au apărut în ere mai recente, care nu au fost recunoscute.

D: Spui că au supraviețuit transformării planetare. Te referi la Atlantida sau la alte transformări mai vechi?

B: Pe vremea aceea erau schimbări pe toată planeta. Existau multe creaturi care au dispărut din cauza schimbării climei, nu din cauza transformărilor geologice. Dar când vorbim despre ceea ce voi numiți Monstrul din Loch Ness, acesta a supraviețuit la ambele transformări. Mările calde din care proveneau aceste creaturi s-au răcit și multe animale marine au murit din cauza schimbării climei. Dar cele din această zonă au descoperit că pot supraviețui dacă rămân la fund, unde apa era mult mai caldă. Cu timpul s-au adaptat la clima rece și au putut supraviețui în apele reci, de exemplu în lacul Loch Ness.

D: Atunci catastrofa cu Atlantida s-a petrecut mult mai târziu în timp.

B: Nu a fost așa. Calamitățile despre care vorbeam s-au petrecut de-a lungul unei perioade mult mai mari de timp decât perioada catastrofei atlante. Scenariul acoperă un milion de ani, nu o mie de ani.

D: Înțeleg. Acest gen de creaturi se mai găsește și în alte părți din lume?

B: Au mai rămas multe creaturi în multe părți din lume, care nu sunt cunoscute de civilizația voastră. Sunt cunoscute în alte culturi mai conștiente. Pe planeta voastră există multe creaturi de care voi nu sunteți conștienți.

D: Sunt animale marine sau terestre?

B: Sunt mai mult mamifere decât pești. Imaginea generală a „naturii” din prezent este deformată oarecum de această ramură întunecată a naturii, de care omenirea ca întreg nu este conștientă.

D: Aceste animale se găsesc de obicei în locuri ca Africa sau America de Sud, pe continente care nu sunt foarte populate?

B: Ele există pe toată planeta. Mai bine zis există în planetă, nu pe planetă.

D: Sub suprafața solului?

B: Corect.

D: Pentru că cea mai mare parte a planetei pe care o cunoaștem a fost deja explorată. Iar noi credem că nu a mai rămas nimic de găsit la suprafață.

B: Cea mai mare parte a lumii cunoscute a fost explorată. Dar ceea ce nu este cunoscut, nu a fost explorat. Prin urmare nu aparține acestei lumi, pentru că nu se cunoaște că ar exista.

D: Deci în interiorul planetei există creaturi pe care nu le cunoaștem.

B: Afirmația este corectă. În pământ există rase și culturi care nu sunt cunoscute de către „locuitorii de la suprafață”.

D: Oamenii din subteran sunt rămășițe ale Atlantidei? Sau sunt rase care au existat acolo dinainte?

B: Ambele presupuneri sunt corecte. Unii au existat acolo dinainte, alţii au apărut după Atlantida. Dar nu sunt complet armonizaţi unii cu alţii şi din acest motiv tind să trăiască separat şi nu se cunosc bine între ei, din cauza dorinţei lor de a rămâne separaţi. Adevăratul scop al interacţiunii locuitorilor de la suprafaţă cu locuitorii din subteran rămâne în general necunoscut. Dar există şi cei care cunosc ambele grupuri, fără a vorbi cu vreunul din ele.

***

D: Paznicul Bibliotecii ne poate da informaţii despre creaturi ca Monstrul din Loch Ness? Aceste creaturi sunt reale?

John: Da, sunt reale. Sunt rămăşiţe ale unor forme de viaţă primitivă care trăiau pe Pământ în epoca dominată de reptile.

D: Creaturi ca dinozaurii?

J: Da. În mare, pe pământ şi char în aer există creaturi pe care omul încă nu le-a descoperit. S-au refugiat în anumite zone unde au supravieţuit. Şi se reproduc.

D: Mă gândesc la o creatură anume, numită Monstrul din Loch Ness.

J: Există aproximativ șapte astfel de ființe în „rezervorul” Loch Ness. (Râde) De-a lungul timpului, s-au reprodus. Trăiesc mult timp, sute de ani. Nu se reproduc des. Apa rece are ceva de a face cu asta.

D: Cum se reproduc?

J: Ca majoritatea animalelor.

D: Adică sunt mamifere sau depun ouă?

J: Depun ouă sub apă. Durează mult ca acestea să se dezvolte și să crească un animal adult. Aproximativ doi ani. Există animale de pradă, pești și alte creaturi, de care trebuiesc ferite. Au o vizuină sub una din stâncile de la Loch Ness.

D: Respiră și aer sau sunt doar animale acvatice?

J: Sunt fundamental acvatice, dar pot apărea la suprafață pentru scurte perioade de timp. La fel ca peștii zburători care ies deasupra apei și reintră la loc. Nu au nevoie să respire aer. Își iau din apă rezerva de oxigen, pentru că au branhii.

D: Există relatări care spun că uneori aceste ființe ies pe uscat. S-a întâmplat asta vreodată?

J: Ocazional. S-a întâmplat în trecut și se mai poate întâmpla din nou.

D: Există relatări care spun că au fost văzute pe lac.

J: O, au fost văzute. Ies la suprafața lacului. Dar nu au fost capturate, pentru că sunt foarte intuitive și se bazează pe instinctele lor.

D: Se spune că li s-a văzut imaginea pe sonar. Este adevărat?

J: Da. Există. Sunt șapte creaturi care trăiesc chiar acum în Loch Ness, într-o peșteră subacvatică de pe latura unei faleze. Sunt creaturi mari și vânează pești.

D: Da. Unii oameni le-au fotografiat când au ieșit din apă. Mai există și alt loc unde există multe exemplare?

J: Mai sunt două sau trei, într-un lac din Africa. Pe vremuri erau douăsprezece. Două sunt în pădurea tropicală amazoniană, într-un lac de lângă fluviul Amazon. Și în Asia de sud-vest există patru exemplare care trăiesc în fluvii.

D: Aceste creaturi sunt periculoase?

J: Nu sunt periculoase, în general vorbind. Dar se hrănesc cu pește și este posibil să confunde un om aflat în apă cu un pește. Mai ales exemplarele mari.

D: Ai spus că în prezent mai există și alte creaturi din aceeași perioadă, care au supraviețuit?

J: Da. Dar nu toate arată ca Monstrul din Loch Ness. Au o formă reptiliană. Unele arată ca o șopârlă mare.

D: Spuneai că trăiesc și pe uscat?

J: Nu. Majoritatea sunt acvatice. Așa funcționează ele. Trăiesc la fundul râurilor și lacurilor, și în peșteri.

D: Spuneai că sunt rămășițe ale erei dinozaurilor, care au supraviețuit.

J: Rămășițe ale erei reptiliene.

D: Există creaturi care au supraviețuit și trăiesc pe uscat, care nu sunt acvatice?

J: Acestea au suferit mutaţii şi s-au transformat în animale cu o evoluţie biologică modernă. Din această perioadă au supravieţuit mai mult animale acvatice. Există şi una în aer, care nu a fost încă descoperită. Această informaţie va ieşi la iveală în viitorul apropiat. Acum apare doar: „Nu mai puneţi întrebări. Dosarul încă nu a fost deschis”. (Râde)

D: Dacă este în aer, de ce nu a fost văzută?

J: Din cauză că a reuşit să devină aproape invizibilă. Acesta e motivul.

D: Cum poate face asta?

J: (Zâmbeşte) Nu ştiu. Dosarul cu acest subiect nu este deschis. El spune că în viitor vor fi dezvăluite mai multe informaţii. Există o creatură care trăieşte pe uscat, în jungla din Africa. Altă creatură va fi descoperită pe uscat, în Munţii Anzi. El spune că asta îţi va stârni curiozitatea, dar nu pot spune mai mult pentru că momentan dosarul nu este accesibil.

***

YETI SAU OMUL ZĂPEZII

Brenda: Mai există şi alte creaturi a căror evoluţie a fost stopată. Ele au mai multe nume. În limba voastră această creatură are multe denumiri şi e greu de spus care e cea mai bună din ele: Yeti, Sasquatch, Bigfoot, Omul Zăpezii. Era de aşteptat să existe multe denumiri, pentru că această creatură este foarte răspândită. Orice lanţ muntos care are zăpadă în vârf, are această creatură. Este extrem de timidă şi se teme de oameni. Are capacităţi psihice şi poate simţi alte fiinţe, de la mare distanţă. Când simte alte fiinţe, de obicei se acunde. Este cumva înrudită cu omul. Aceste fiinţe sunt ca nişte fraţi mai mici ai omului. Inteligenţa acestei creaturi se dezvoltă tot mai mult. Această planetă poate susţine mai mult decât o singură specie inteligentă, dacă specia inteligentă dominantă ar permite acest lucru. Ar duce la îmbogăţirea planetei şi în cele din urmă la îmbogăţirea comunităţii galactice.

D: De unde a venit această fiinţă? A apărut pe Pământ?

B: Da. Când Cei Vechi din perioada arhaică ajutau la dezvoltarea speciilor pe această planetă, au venit cu o specie inteligentă care a devenit omul de astăzi. În timp ce specia umană se dezvolta, a manifestat tendinţe violente care i-au speriat pe Cei Vechi. Ei au observat că exista o altă linie de dezvoltare paralelă care promitea şi ea să se dezvolte într-o specie inteligentă, dar era lipsită de înclinaţia spre violenţă. Aşa încât au continuat să dezvolte şi această specie. Când această specie va ajunge la deplinul său potenţial va fi la fel de inteligentă ca omul, dar într-un mod diferit. Ambele specii vor trebui să facă multe ajustări, pentru a se putea înţelege una cu alta. Această specie nu are înclinaţia spre violenţă a omului şi este foarte sensibilă şi timidă.

D: Dezvoltarea lor durează mai mult decât a omului?

B: Nu, ei au apărut mai târziu.

D: Dar circulă multe relatări care spun că ar fi violenți.

B: Aceste ființe au o strategie de a speria oamenii, ca să poată să fugă și să se ascundă. De fapt tot ce vor este să fie lăsate în pace. Până în acest punct din prezent, nu s-ar putea spune că evoluția lor a durat mai mult decât a omului. Există posibilitatea ca evoluția lor să fie încetinită, ca să nu apară accidental trăsături violente. Dar există și părerea că aceste ființe chiar ar avea nevoie de unele trăsături violente, pentru că le-ar activa energia necesară pentru a face față greutăților. Tendința violentă a omului l-a ajutat să supraviețuiască și să depășească diverse greutăți, de când omul a atins stadiul de ființă inteligentă.

D: Nu e bine nici să fii complet pasiv.

B: Afirmația este corectă.

D: Dar pe măsură ce civilizația umană se extinde și omul are nevoie de mai mult teren, asta nu încalcă teritoriul acestor ființe?

B: Da, acest lucru se întâmplă deja de ceva vreme. De asta am spus: „Dacă specia inteligentă dominantă ar permite ca ei să se dezvolte, atunci se vor dezvolta”. Dar între timp ei se ascund foarte bine. Ei trăiesc pe toată planeta. Îi poți găsi în munții înalți și izolați, precum și în adâncul pădurilor tropicale ale planetei. S-au adaptat la diferite clime și altitudini, dar preferă zonele izolate.

D: Oamenii se tem de ceea ce nu înțeleg. Aceasta este una din trăsăturile noastre specifice.

****

D: A auzit despre creaturile numite Sasquatch sau Yeti? Știe la ce mă refer? Abominabilul Om al Zăpezii, genul acesta de creaturi. Sunt cunoscute sub diferite denumiri.

John: El spune că da, aceste creaturi există.

D: Sunt toate același fel de animal, găsit în diferite părți ale lumii?

J: Nu, aceste ființe nu sunt animale. El spune că sunt ființe evoluate, la fel ca tine.

D: Îmi poate da informații despre ele?

J: Sunt oameni foarte blânzi şi spirituali, acordaţi la spiritele naturii. De asta pot fi aproape invizibili. Au abilitatea de a se topi în peisaj. Nu caută omul, fiindcă se tem de el. Spiritele naturii le-au spus că oamenii au dus planeta pe un drum

greșit și au abuzat de resursele planetei. Așa încât se feresc de om. Dar le place mâncarea pe care o au oamenii.

D: Cei văzuți în diferite părți ale lumii sunt de același fel?

J: Da. Sunt supraviețuitori primitivi ai cataclismului lemurian.

D: Din descrieri, par a fi asemănători animalelor.

J: Toți am fost, la un moment dat. (Râde)

D: Atunci nu au evoluat. Și-au păstrat același fel de corp?

J: Au evoluat într-o oarecare măsură. Dar au evoluat mai mult în ceea ce privește conștiința mentală și spirituală, decât fizic. El spune că aceste ființe sunt o specie protejată, o minoritate protejată, ca să spunem așa. Sunt acordate la formele de viață inferioare.

D: Cine îi protejează?

J: Spiritele naturii.

D: În descrieri, ei nu par a vorbi asemenea oamenilor.

J: Comunică telepatic, în timp ce voi oamenii folosiţi limbajul vorbit. Sunt mai avansaţi decât crezi. Comunică prin sunete ca nişte pietricele care se ciocnesc între ele, dar scot şi sunete ca animalele. Au o capacitate telepatică mult mai puternică decât cea dezvoltată de omul modern. Sincer vorbind, vorbirea te limitează mult. Fiecare cuvânt pe care îl spunem cuiva este înţeles de acea persoană în funcţie de cadrul său de referinţă. Noi putem spune ceva, dar este posibil ca persoana cealaltă să înţeleagă altceva, din cauza modului diferit de a experimenta înţelesul cuvântului. Pe când în cazul comunicării telepatice, comunici ceea ce gândeşti. Comunicarea telepatică este mult mai vastă decât cea verbală. Noi oamenii suntem limitaţi de exprimarea vocală şi avem un obstacol foarte mare de depăşit.

D: Mulți oameni cred că aceste ființe sunt violente.

J: Nu, el spune că nu sunt fundamental violente, dar au unele trăsături animalice. Le este frică de oameni şi pot detecta climatul emoţional. Pot citi intuitiv şi telepatic aurele oamenilor şi pot identifica locul unde sunt oamenii. Dacă ei simt că noi îi vom trata urât, atunci pot avea reacţii negative. La fel, dacă sunt încolţiţi. Majoritatea fiinţelor, fie ele oameni sau animale, detestă să fie încolţiţi.

D: Ce fel de mâncare consumă?

J: Mănâncă o mulţime de nuci şi fructe de pădure. Şi peşti. Îi consumă întregi. (A făcut o grimasă de dezgust, iar eu am râs) Mănâncă lucruri simple găsite în natură. Le plac şi fluturii şi insectele.

D: Am auzit că ar fi intrat în cotețele oamenilor și alte astfel de lucruri.

J: Da. Le place să consume forme de viaţă mici. Au mâncat găini. Mănâncă şi şobolani. (Din nou o grimasă de dezgust, iar eu am râs) Rozătoare. Câini de preerie. Dar nu mănâncă animale carnivoare. Mănâncă numai ierbivore.

D: Credeam că dacă cineva este atât de evoluat încât să aibă puteri mentale, nu ar mânca astfel de... Mi se pare primitiv.

J: Nu judeca. (Face cu degetul un semn de interdicție). Gardianul spune: „Nu judeca! Sunt avansați în multe aspecte pe care voi nici nu le-ați înțelege.” Pentru că sunt acordați la pământ, la energiile pământului și la spiritele naturii și sunt telepați. De asta reușesc să evite oamenii. El spune: „Nu judeca”.

D: Deși par primitivi după criteriile oamenilor, de fapt nu sunt așa de primitivi.

J: Nu. După alte criterii, nu sunt.

***

D: Să trecem la altă parte a globului. De ce sunt animalele din Australia diferite de cele din alte părți ale globului? Acolo există animale care nu se găsesc în altă parte.

Phil: Nu există răspuns la întrebarea pe care o pui, pur și simplu pentru că noi nu distingem această deosebire. Pe fiecare continent există animale care nu se mai găsesc pe alte continente. Dar asta nu înseamnă că sunt unice și deosebite față de celelalte animale. Pur și simplu ele locuiesc într-un loc, nu în altul. Te rugăm să te exprimi mai clar.

D: În Australia există o teorie care spune că animalele au venit acolo probabil din spațiul cosmic, că le-au adus acolo extratereștrii și din acest motiv sunt diferite de animalele din alte părți ale planetei.

Am auzit această teorie în prima mea călătorie în Australia, în anul 1994. Tocmai se publicase o carte care expunea această teorie.

P: Există într-adevăr animale care au fost aduse pe Pământ de pe alte planete. Dacă ar fi să dăm la o parte animalele aduse de pe alte planete, nu ar mai rămâne nimic pe această planetă.

D: Mă gândeam la conceptul însămânțării planetei la început, dar aici nu e vorba de asta. Sau este? Aici cred că e vorba de transportarea fizică a unui

animal, probabil după perioada însămânțării planetei.

Teoria însămânțării planetei Pământ este prezentată în cărțile Păstrătorii grădinii și Custozii.

P: Există mulți factori, pentru că ne referim aici nu doar la regnul animal ci la toată viața de pe această planetă. Ea a fost îmbogățită prin transportarea unor animale vii și sănătoase și a unor entități aduse de pe alte planete și din alte dimensiuni. Existența oricărui tip de viață de pe planeta voastră se datorează existenței unor forme de viață corespunzătoare pe altă planetă.

D: Atunci Australia nu este unică și deosebită de restul lumii.

P: Au existat multe contribuții la viața de pe această planetă, spre deosebire de viața de pe alte planete. Asta nu înseamnă că una e mai bună decât alta, dar formele de viață au fost modificate pentru a se potrivi mai bine la anumite feluri de climă și de mediu înconjurător. Probabil că mulți oameni de pe această planetă au impresia că animalele sunt cam ciudate în ceea ce privește abilitățile lor în unele cazuri și înfățișarea lor, în alte cazuri. Dar vă invităm să vă uitați la tabloul general și să vedeți că prin ea însăși această varietate nu indică dacă aceste creaturi au trăit inițial pe Pământ sau au fost aduse de pe altă planetă. Tabloul general al similitudinilor de pe planeta voastră este diferit de cel de pe alte planete.

***

STONEHENGE

D: Aș dori să întreb despre Stonehenge, din Anglia.

Phil: Era pur și simplu o școală de astronomie. Un loc unde cei care doreau să învețe astronomia, puteau face asta.

D: Ce rasă de oameni a construit acest monument?

P: Erau gali. Această cunoaștere s-a răspândit în lume pe vremea scufundării Atlantidei. Multe culturi au beneficiat de răspândirea cunoașterii, de către cei care au plecat din Atlantida în diferite locuri.

D: Acesta a fost singurul loc în care au fost așezate pietrele așa?

P: În structura asta, da. Pe glob există multe sanctuare care îndeplinesc o funcție similară, dar au forme diferite. Piramidele din America de Sud erau folosite pentru observarea stelelor, la fel ca cele din Egipt. Pe Pământ mai există câteva locuri cu această funcție.

D: Cum au fost înălțate pietrele la Stonehenge?

P: Prin mijloace telepatice, prin energia gândului. La fel ca piramidele. Au fost aduse prin energia telepatică a gândului, de la carieră la amplasament. Construcția a durat mai mulți ani. Scopul inițial s-a pierdut. Nu înseamnă că aceste monumente nu au avut o funcție inițială. Scopul inițial nu avea de a face atât de mult cu timpul, cât cu distanța. Se dorea a se determina poziția planetelor, de exemplu poziția acestei planete față de alte planete cunoscute, din alte părți ale universului.

***

D: Știi ce s-a întâmplat cu mayașii? Au fost un popor unic. Se spune că au dispărut într-un mod ciudat.

Phil: Răspunsul la această întrebare este ca nodul din poveste. Povestea sau sfârșitul ei nu sunt complete. Ajunge să spunem că nu au murit, ci au fost transportați. Nu vrem să discutăm acum prin ce mijloace s-a întâmplat asta, dar au fost transportați.

D: Știi motivul pentru care s-a făcut asta?

P: Chiar ei au ales să scape de distrugerea pe care au văzut-o în viitor, adusă de cucerirea spaniolă.

D: Așa ceva s-a mai întâmplat și în alte civilizații, în decursul istoriei?

P: Nu este ceva fără precedent, dar nu se întâmplă în mod obișnuit. Când apare o situație în care o civilizație întreagă a ajuns la un anumit nivel și pentru supraviețuirea civilizației, dacă civilizația respectivă dorește să fie transportată astfel ca întreg pentru a supraviețui, atunci da, acest lucru se va întâmpla. Dar nu există o lege care spune că trebuie să se întâmple așa. Dacă există o puternică dorință a oamenilor de a-și proteja nivelul de conștiință și realizările pentru a accesa mai multă înțelegere și a crește mai mult, pentru a-și proteja societatea, atunci li se va acorda această oportunitate dacă este în interesul lor cel mai înalt și în interesul cel mai înalt al celor din jurul lor.

***

CERCURILE DIN LANURILE DE GRÂU

D: Ce poți să-mi spui despre cercurile care au apărut în lanurile de grâu din Anglia? Știu că au apărut și în altă parte, dar par a fi mult mai bine definite acolo și simbolurile sunt mai elaborate. Poți să-mi spui ceva despre cine le face și cum sunt făcute?

Phil se afla în transă de o oră și răspunsese la multe întrebări, când deodată a deschis ochii. Părea a nu se simți confortabil.

D: Nu vrei să răspunzi la întrebare?

P: (Se pare că îl deranjează ceva) Nu... Doar că... Nu ştiu. Nu mă simt bine. Nu ştiu de ce, dar îmi e aproape rău. Ceva nu e în regulă. Nu cred că are de a face cu cercurile din lanurile de grâu. Deşi a fost ceva... când mi-ai pus întrebarea.

D: Nu am considerat vreodată că ar putea face rău cuiva, pentru că sunt făcute doar din spice de grâu.

P: Dar este împletit în ele ceva ascuns. Nu ştiu... Nu e ceva uman. E clar că... Nu ştiu. Ceva la un nivel mult mai adânc şi mai complex.

D: Crezi că asta te-a deranjat?

P: Nu ştiu. Mi s-a făcut rău de la stomac. (Se ridică în capul oaselor) Am să revin. Dar acum... Vreau să fac o pauză.

Phil s-a ridicat şi s-a dus la baie. Un caz unic printre persoanele cu care am lucrat, pentru că numai el putea să se trezească singur din transa adâncă, dacă se simţea incomod. A revenit după câteva clipe. Starea de rău dispăruse la fel de repede cum venise. Când s-a aşezat din nou în pat s-a relaxat şi a reintrat iarăşi în transă adâncă. Eu nu a trebuit să fac nimic. I-am dat doar câteva sugestii că se va simţi absolut confortabil şi am întărit ideea că este protejat tot timpul.

P: Vrem să ştiţi că sunt montate lângă voi dispozitive care vă protejează atât pe tine cât şi pe receptorul informaţiilor. Nu s-ar putea transmite nimic care să vă facă rău în vreun fel.

D: Dar el a avut o reacţie fizică. De asta mi-am făcut griji.

P: Atunci nu ieşise în evidenţă necesitatea instalării acestor dispozitive de protecţie. S-a apropiat prea mult şi nu s-a simţit bine, pentru că s-a stabilit o conexiune care i-a produs disconfort fizic. Energiile celor care s-au conectat la vehicul nu erau compatibile cu energiile vehiculului.

D: Crezi că acum vei putea să răspunzi la întrebări? Vroiam să ştiu mai multe despre cercurile din lanurile de grâu. Cine le-a făcut şi în ce scop? Poate îmi spui şi cum au fost create.

P: În prezent, formele cele mai înalte de comunicare de pe planeta voastră sunt considerate a fi codurile binare şi limbajul calculatoarelor. În sistemul vostru comun de credinţe, cele mai înalte forme de comunicare sunt realizate de către oamenii de ştiinţă şi prin urmare nu sunt înţelese de masele largi de oameni. Aceste cercuri din lanurile de grâu au fost făcute cu intenţia de a comunica maselor de oameni informaţii care sunt transmise acum către planeta voastră, astfel încât populaţia ca întreg să înţeleagă că natura existenţei voastre este radical diferită de punctul de vedere general acceptat. Lucrurile nu sunt cum par a fi. Cei care au făcut aceste desene încearcă să comunice într-un mod care rezonează cu fiecare individ la un nivel personal, la nivele la care este deschis fiecare individ, şi informaţiile nu sunt date pur şi simplu...

D: Cine sau ce creează cercurile din lanurile de grâu?

P: Nu ar fi posibil să dăm un răspuns complet în acest context, pentru că ar trebui să prezentăm un discurs întreg despre originile omenirii în general. Dar aceste simboluri sunt revelatoare în ceea ce privește istoria vieții pe planeta voastră. Este o lecție de geografie care include originile formelor de viață planetară. Puțin câte puțin oamenii încep să recunoască semnificație acestor simboluri, pentru că ele transmit anumite mesaje. Ele nu sunt niște opere de artă create la întâmplare. Sunt forme de comunicare. Cei care studiază această formă de comunicare vor înțelege treptat că se comunică astfel cu noi și vor înțelege mesajul care se transmite privitor la originile vieții pe această planetă.

D: Este un simbolism care spune: „Mergeți înapoi la rădăcinile voastre”, ca să zicem așa?

P: Afirmația este corectă.

D: Sunt făcute de oamenii de pe Pământ?

P: Oamenii au încercat să facă niște replici. Dar nu se poate spune că ei le-au creat. Cunoașterea care este transmisă prin aceste desene nu mai este cunoscută de masele largi, de multe secole pe această planetă.

D: Cine le-a făcut? Mă refer la cei care au făcut desenele originale.

P: Fac parte din... (își caută cuvintele)... Păstrătorii adevărului.

D: Unde se află acești păstrători ai adevărului?

P: Locația lor fizică nu este relevantă. Dar scopul urmărit de ei este relevant. Ei prezintă acum omenirii adevărul moștenirii sale.

D: Cred că aș vrea să știu dacă ei sunt cumva extratereștri aflați pe navele lor spațiale?

P: Nu asta vroiam noi să spunem, pentru că nu ar fi adevărat. Cu toate astea, ei nu sunt de pe Pământ.

D: Dar nu fac parte nici din cei din navele spațiale?

P: Corect. Nu în sensul de a veni aici din altă parte. Ei aparţin aici, ei sunt deja acasă. Dar nu aparţin lumii pe care o cunoaşteţi.

D: Ar fi mai potrivit să spunem că vin din alte dimensiuni?

P: Ei fac parte din lumea voastră, dar nu din lumea voastră așa cum o cunoașteți. Nu este necesar să divulgăm locația lor adevărată sau relativă, ca oamenii să încerce să comunice cu aceste ființe. Cu timpul se va spune locația de unde vin. Așa încât unii oameni vor putea să îi viziteze, ca să caute o înțelegere înaltă.

D: Dar ei nu sunt din lumea spiritului, unde mergem după ce murim?

P: Ei sunt din lumea spiritului, în sensul în care fiecare din noi este din lumea spiritului. Dar ei s-au manifestat într-un mod diferit față de voi. Aceasta nu înseamnă că nu au și ei anumite forme fizice, care îi ajută să își îndeplinească scopurile. Dar nu rezidă în formă fizică.

D: Deci ei sunt mai mult sau mai puțin asociați cu Pământul, dar nu există într-o formă cu care suntem familiarizați. Corect?

P: Afirmația este corectă.

D: Ei nu sunt spiritul cuiva care a decedat.

P: Nu în sensul că au avut o existenţă fizică din care au plecat. Nu. Ei au o formă de o natură fizică înaltă, diferită de natura fizică pe care o cunoaşteţi. Dar asta nu înseamnă că nu au o formă fizică. În evoluția lor au avut la un moment dat o natură fizică, dar nu ca cea pe care o cunoașteți voi.

D: Deci ei au evoluat dincolo de cei care se află pe navele spațiale și dincolo de nivelul nostru, al celor care ne aflăm pe Pământ. Ei au evoluat până au ajuns la un alt nivel, ca să zicem așa?

P: Nu au evoluat deasupra celor din navele spațiale, ci am putea spune mai degrabă că au evoluat în felul lor, la un nivel superior celui la care se aflau. Dar mai au de mers și mai au multe lucruri de făcut. Această comunicare (cercurile din lanurile de grâu) face parte din încercarea lor de a transmite celor din lumea voastră realităţile din lumea lor.

D: Poți să-mi spui cum au fost făcute cercurile din lanurile de grâu?

P: Nu este un proces misterios. Este o metodă folosită la o scară mare, neobișnuită în lumea voastră. Există fiinţe care pot direcționa energiile în forme concentrate, așa încât structurile moleculare ale acestor plante sunt modificate. E ca și cum ai îndoi o nuia dar forța de îndoire este internă, nu externă. Este doar o reașezare a structurilor, nu a mediului înconjurător.

D: Mă gândeam că se folosește un anumit fel de energie.

P: Presupunerea este corectă.

D: Deci nu se folosește o mașinărie sau o navă...

P: Nu în sensul în care înțelegeți voi mașinăriile. Există o realitate în care mașinile sunt spirituale, nu fizice. În acest sens se folosesc mașini, dar nu sunt mașini în sensul fizic recunoscut de voi. Voi nu recunoașteți existența mașinilor din planul spiritual. Dar noi nu excludem existența mașinilor spirituale.

D: Cred că mă gândeam la navele spațiale.

P: Acestea nu sunt mașini folosite pentru transportul sau călătoria dintr-o dimensiune în alta. Lipsește în mare măsură conceptul de mașini din lumea spiritului. Trebuie să spunem că aceste „mașini” din lumea spiritului sunt reale, dar diferite de cele din lumea tridimensională. Ele sunt realizate cu un scop specific. Așa cum ai spus ele nu sunt tridimensionale, ci sunt făcute de cei care lucrează cu energia înaltă.

D: Au existat relatări conform cărora oamenii se simt rău și au anumite simptome fizice, când intră în aceste cercuri.

P: Afirmația este corectă. Aceeași reacție a avut-o și vehiculul care receptează aceste informații, când s-a apropiat de aceste energii. Există oameni care nu au o energie compatibilă cu cea din cercurile din lanurile de grâu. Pur și simplu energiile de acolo nu se află în armonie cu cele ale vizitatorilor umani.

D: Când am fost într-un astfel de cerc, eu am avut o experiență minunată. Am simțit pace și am trăit un sentiment minunat, înălțător.

P: Există oameni care sunt în armonie cu aceste energii, şi oameni care nu sunt în armonie. Nu este o judecată. E ca la muzică, unde există nişte note care se află în armonie cu alte note. Există şi note care nu sunt în armonie cu alte note.

D: Reacţia lui fizică părea a indica faptul că ceva nu era bun la energia aceea.

P: Afirmaţia este corectă. Acesta este modul în care percepe el această energie şi o înţelege prin filtrul experienţei lui. Filtrul său conştient a perceput o entitate sau o energie necunoscută, şi aceasta a fost percepută ca fiind ameninţătoare. Simptomele fizice experimentate sunt ca cele care apar atunci când te afli în dezarmonie cu mai multe forme ale realităţii.

D: Atunci energiile respective nu sunt negative.

P: Afirmaţia este corectă. Înţelegerea greşită sau lipsa de înţelegere sunt uşor de explicat. Acest vehicul nu a cerut el personal să comunice la acest nivel. A fost o experienţă nouă pentru el.

D: Dacă ar merge la lanurile de grâu cum am făcut eu probabil ar avea senzaţii neplăcute, pentru că energiile lui nu sunt compatibile cu cele din cerc.

P: Corect.

D: Știi de ce au apărut aceste cercuri în zona din jurul punctelor Stonehenge, Avery, Glastonbury? Se spune că acestea sunt locuri de putere foarte vechi și foarte puternice. De ce au apărut în aceste zone din Anglia, mai mult decât în alte părți de pe Pământ?

P: Pe planeta voastră există în prezent multe vortexturi de energie polarizate. Există puncte în care intră energia și puncte din care iese energia. Acestea sunt porțile râurilor de energie care intră și ies din planeta voastră. În acea parte a planetei există în prezent multe vortexuri care primesc energie. Zona este un punct de intrare a energiei. În aceste vortexuri sunt aduse și energii care acționează ca niște filtre, astfel încât energiile care intră pe planetă să fie armonioase și aliniate cu nevoile și scopurile planetei spre care sunt direcționate energiile. În aceste vortexuri sunt păstrătorii porții, sau mai bine zis manifestările prin care aleg ei să se prezinte. Ei aduc o nouă cunoaștere pentru planeta voastră, în aceste vremuri.

Când Phil s-a trezit, și-a amintit o parte din informațiile pe care le primise. Întotdeauna clientul primește mai multe informații decât reușește să îmi transmită verbal. De aceea este important să pui întrebările potrivite.

D: Ce sentimente și senzații ai avut când te-ai apropiat de cercurile din lanurile de grâu? Ai spus că nu credeai că cel care le-a făcut era o ființă omenească, dar nu

credeai nici că erau extratereștri dintr-o navă spațială.

P: Dar nu e corect nici să spui că ei se află în interiorul Pământului. E ca și cum s-ar afla în altă dimensiune. Par a avea tehnologie, o tehnologie din dimensiunea a patra. Sunt mașini propriu-zise, fabricate. Lucrează ca mașinile de la noi. Dar lucrează cu energii în alte feluri decât mașinile noastre de aici. Mașinile lor sunt mult mai precise și rafinate. Și lucrează cu energie. Pot literalmente să transforme energiile.

D: Le pot modela?

P: Le pot modela, le pot schimba, le pot modifica. Mașinile sunt energie care lucrează cu energiile. Nu au formă fizică solidă ca mașinile noastre dar sunt totuși mașini, la fel de mult ca ale noastre.

D: Ai subliniat foarte tare că nu era vorba de extratereștri de pe o navă spațială.

P: Sunt de aici. Erau de la un nivel mai înalt decât lumea spiritelor. Erau aproape ca o formă a noastră superioară.

D: Trăiesc în altă dimensiune?

P: Poate. Nu sunt sigur. E ca şi cum energia nostră a fost înălţată, dar nu atât de sus încât să părăsim planul fizic. Suntem încă în planul fizic, dar la un nivel ultra-fizic, ca să zic aşa. E o energie mai bună. Asta e. După criteriile noastre ei nu se află în planul fizic, dar nu sunt nici în planul spiritual. Formele lor de energie sunt la o frecvenţă mult mai înaltă ca a noastră. Aş putea spune că sunt la un nivel „ultra-fizic”. Cuvântul se potriveşte perfect.

D: Deci ei ne pot observa, dar noi nu-i putem vedea. (Da) Am vorbit mai înainte despre lumile de energie şi alte dimensiuni. Unele din ele pot exista alături de a noastră. Dacă reuşim să ne ridicăm conştiinţa, aşa cum spun ei că se va întâmpla...

P: E mai mult decât doar conştiinţa noastră. E ca şi cum condiţia noastră fizică s-ar ridica mai sus cumva. Nu sunt sigur cum e asta, dar atomii noştri vibrează de două ori mai repede. Dacă ridici vibraţia la tot ce există pe tabloul în care elementele au o anumită vibraţie fiecare şi un anumit număr de electroni... Nu ştiu cum să definesc asta. Dar dacă dublezi nivelul de energie al fiecărui atom, aşa încât să se păstreze aceleaşi diferenţe de nivel între elemente dar le dublezi, atunci totul va fi la un nivel de două ori mai sus decât suntem noi acum. Nu îi vom putea vedea, pentru că vibrează prea repede pentru ochii noştri. Văd că tot cercul este făcut în aceeaşi clipă, nu pe segmente. Mărimea maşinii care face asta nu este aceeaşi cu mărimea cercului. Dar nu e fizică, aşa cum înţelegem noi ceea ce este fizic. Este ultra-fizică.

Această parte a discuţiei de pe bandă a început să ruleze cu o viteză din ce în ce mai mare, până când nu am mai reuşit să transcriu ce era pe bandă. Treptat a devenit imposibil de descifrat ce spunea. Poate că folosind aparatură specială ar fi posibil să fie încetinită înregistrarea, ca să se înţeleagă ce se spune. Dar o parte din relatare nu este atât de importantă încât să justifice efortul de a o recupera. Apoi deodată pe la mijlocul relatării, ritmul discursului a început iar să încetinească, şi am reuşit din nou să transcriu. Nu ştiu ce se discutase înainte.

P: O piatră este o piatră și un pom este un pom. Dar dacă stăpânești cu adevărat moleculele tale și înțelegi că există anumite modele prestabilite, îți poți converti moleculele la alt model.

Aici banda de magnetofon a revenit prima dată la viteza normală. Timp de câteva minute se auzise numai un amestec de sunete care se derulau într-un ritm galopant.

D: Revenim la ideea că putem controla celulele din corpul nostru și astfel putem controla boala. Putem modifica celulele.

P: Exact. Poți controla moleculele, dar la nivelul molecular și atomic există tipare prestabilite, care nu pot fi schimbate.

Înregistrarea sesiunii a suferit modificări ale sunetului la polul opus. Sunetul s-a încetinit foarte mult, încât abia se târa. A devenit extrem de plictisitor, dar măcar putea fi transcris. Am schimbat magnetofonul, dar se auzea la fel. Deci nu era o defecțiune mecanică a aparatului de înregistrare. Ceva afectase banda. Oare mașina a fost influențată de același flux de energie care îl afectase pe Phil și îl făcuse să iasă din transă pentru că îi era rău? Această reacție seamănă cu modul în care simpla menționare a cercurilor din lanurile de grâu a afectat-o drastic pe Janice în capitolul 4. Se pare că cercurile din lanurile de grâu au un efect energetic care afectează nu doar persoanele cu care lucrez, ci și aparatele pe care

le folosesc.

***

D: Există un fenomen numit „cercurile din lanurile de grâu”, pe care englezii le numesc „cercurile din lanurile de porumb”. Par să apară în jurul vechilor locuri sacre. Există o conexiune?

Clara: În mod cert există anumite tipare de energie între locurile sacre și cercurile din lanurile de grâu. E un tipar clar. Ceva ca... cum se numește? O anagramă.

D: E ca un puzzle?

C: Da. Este un puzzle înscris în grâu. Este un puzzle la care să te uiți și este făcut cu energie. Când te uiți la această „anagramă”, la acest puzzle, încerci să deslușești ce vrea să spună.

D: Poți să-mi spui cine sau ce construiește cercurile din lanurile de grâu?

C: Tot ce pot spune este că sunt făcute cu un scop

pozitiv, pentru iubire, pentru bine.

D: Sunt făcute de extratereştri? (Nu) Poţi să-mi dai nişte indicii?

C: Sunt energiile din interiorul Pământului. Asta pot să spun. Pământul însuși.

D: Și pot fi direcționate de ființe ca tine? (Entitatea care vorbea prin intermediul Clarei). Cred că ești o altfel de ființă decât cei din navele spațiale.

C: (Cu un zâmbet șiret) Tu ce părere ai?

D: (Chicotind) Am impresia că ai mult mai multă putere și cunoaștere, deși unele din ființele de pe navele spațiale cu care am vorbit sunt foarte inteligente și posedă cunoaștere.

C: Da, așa e. Sunt ființe foarte inteligente și evoluate. Mulți din ei au avut experiențe pe Pământ, în drumul către vibrațiile înalte. Apoi s-au mutat de pe Pământ pe altă planetă, oriunde ar fi aceasta.

D: Dar am sentimentul că proiectul cercurilor din lanurile de grâu este condus

de forţe mai înalte decât cele din navele spaţiale.

C: Acest lucru este adevărat.

D: Nu cred că Pământul însuși face aceste desene. Poate că este folosită energia Pământului, dar asta nu ar putea să...

C: (Mă întrerupe) Corect. Se foloseşte energia Pământului, în aceste cercuri.

D: Și încearcă să ne transmită mesaje. Asta vrei să spui?

C: Da, ea încearcă să ne transmită mesaje.

D: Planeta Pământ. (Da, da) Dar unii oameni cred că cercurile sunt făcute de navele spațiale.

C: Sunt făcute de ceva mult mai înalt şi mai puternic decât navele spaţiale.

D: Am fost în cercuri. După părerea mea, o rază de energie sau ceva a făcut spicele de grâu să se rotească. (Da) Rotirea începe din centru și se extinde în afară.

C: O forţă foarte puternică, mult mai mare decât o navă spaţială, a creat cercurile, cu energia Mamei Pământ. Și există un mesaj, dacă reușești să îl decodifici.

D: Poți să îmi spui care este mesajul?

C: Puzzle-ul e pentru tine. (Am râs amândouă)

D: Când am stat în cercuri am simţit pace şi o energie pozitivă foarte puternică. Dar am auzit că atunci când unii oameni intră în cercuri, li se face rău.

C: Asta depinde de locul în care au ajuns acele ființe în călătorie, pe calea lor. Spaţiul în care au ajuns ei determină ceea ce simt. Dacă ei au ajuns într-un loc al păcii şi armoniei, atunci vor simţi pace și armonie în aceste cercuri. Dacă sunt pe calea cea bună şi onorează contractul sufletului în această viaţă, facând ceea ce au venit aici ca să facă. Pe de altă parte dacă nu sunt pe calea cea bună vor dori să iasă din cerc, vor dori să se îndepărteze. Corpul lor fizic va dori să se deplaseze în alt loc, așa cum au făcut şi pe cărarea vieţii lor. Dacă s-au îndepărtat în mod negativ de pe calea îndeplinirii contractului de suflet, nu vor simţi pacea atunci când vor intra în cercuri.

D: Asta ar explica de ce unii oameni au avut senzații de greață și li s-a făcut rău când au intrat în cercurile din lanurile de grâu, de ce nu se simt deloc confortabil când sunt acolo.

***

Această sesiune s-a făcut într-o pensiune din partea de nord a Londrei. În vara anului 1992 am călătorit pentru prima dată în Anglia şi aşteptam cu nerăbdare să văd cercurile din lanurile de grâu, după ce îmi voi fi terminat lectura şi prezentarea publică. Alick Bartholomew care îmi publica în Anglia cărţile, se afla în Comitetul de Investigare a Cercurilor din Lanurile de Grâu. Urma să mă conducă la cele mai recente cercuri de lângă Milk Hill la Alton Barnes şi în zona Castelului lui Oliver.

Laura era o blondă atrăgătoare şi un astrolog foarte bun. Nu avea probleme şi nu căuta ceva anume. La începutul sesiunii de regresie a accesat o viaţă mondenă normală. După ce a trecut prin secvenţa morţii, a descris lumea spiritului. În acest punct, a început să vorbească prin ea o altă entitate. Atunci s-a produs surpriza. În aceste sesiuni este bine să înveţi să nu accepţi nimic fără discernământ şi să fii gata să te confrunţi cu lucruri neaşteptate. Eu nu ratez niciodată ocazia de a pune întrebări, dacă apare o entitate care pare a avea cunoaştere.

D: Pot să-ți pun o întrebare? Ne interesează foarte mult cercurile din lanurile de grâu, care au fost făcute aici în

Anglia. Poți vedea cum au fost construite?

L: Da, avem aceste informații. Au fost construite ca făcând parte dintr-un tipar care este acum implementat în frecvența de energie a Pământului. Tiparul va ridica conștiința multor oameni de pe Pământ. Acest lucru se va propaga în frecvența energetică din jurul Pământului. Când fiecare om se va conecta la acest tipar energetic de frecvență înaltă, se va încărca. Frecvențele lor personale vor interacționa cu tiparele din cerc și cu alte configurații.

D: Cum sunt construite cercurile? Ce instrumente sau metode sunt utilizate?

L: Există un sistem care folosește frecvența energetică. Fiecare persoană va deveni conștientă de frecvența din corpul său. Fiecare din voi aveți o frecvență caracteristică tiparului vostru personal. Atunci când interacționați cu alți oameni, deveniți conștienți de frecvența lor. Știți că atunci când vorbiți cu altă persoană în planul vostru de pe Pământ, vă face plăcere compania persoanei sau vreți să vă îndepărtați de ea.

D: Da, este adevărat.

L: Aha! Aceasta este interacțiunea directă a frecvențelor energetice. Când percepeți o frecvență compatibilă, aceasta poate interacționa cu a voastră. Astfel puteți intra în contact cu tiparele de gândire ale altor oameni. Nu este întâmplător faptul că vorbiți de tipare de gândire. Aceste frecvențe, aceste tipare de gândire, vă interconectează cu alte forme de viață inteligentă din galaxie și din univers. Așa comunicați și de asemenea prin liniile de energie. Acestea formează

cercurile și configurațiile din lanurile de grâu.

D: Sunt făcute de oamenii din navele spațiale?

L: Asta este corect, dar sunt făcute și prin tiparele voastre de gândire. Înțelegi asta? Dolores, propriile tale tipare de gândire contribuie la acest sistem de comunicare complet.

D: De asta trebuia să fiu acum în Angia? Sau presupun prea mult?

L: Nu presupui prea mult. Presupunerea este corectă. De ce crezi că te-am făcut să te întâlnești cu alți investigatori ai cercurilor? Amintește-ți că frecvențele tale se interconectează cu frecvențele fiecărei persoane pe care o întâlnești. Conectările continuă astfel. Anumite nave spațiale și capsule se conectează în mod direct la frecvențele de gândire ale tuturor formelor de viață de pe Pământ și la multe alte frecvențe în afară de acestea.

D: Deci desenele sunt făcute cu gândul?

L: Este un fel de a interpreta lucrurile. Nu este întotdeauna ușor să transmiți cum are loc această comunicare. Cel mai ușor mod de a o explica este că se face prin tipare de unde-gând.

D: Cu alte cuvinte nu se face cu o mașină sau o rază, sau astfel de lucruri. Aceasta este o teorie care a fost vehiculată. Ceva mecanic.

L: Nu e ceva mecanic. Diferiţi oameni au încercat să facă desene în cercuri cu ajutorul maşinilor. Este un fapt cunoscut. Maşina despre care vorbim nu seamănă deloc cu maşinăriile fizice de pe Pământ. Am folosit cuvântul pe care îl aveţi voi în vocabular. Este cuvântul cel mai apropiat ca sens de ceea ce am vrut să spunem noi. Maşina pe care o folosim noi este mult mai complexă şi mai sofisticată decât aţi putea voi înţelege.

D: Probabil că privesc lucrurile într-un mod simplist, dar am vrut să pun întrebările acestea, pentru că asta m-au întrebat oamenii. Atunci şi energiile anumitor oameni participă la crearea acestor desene.

L: Afirmația este corectă.

D: Oamenii cred că desenele sunt ca un limbaj care încearcă să ne comunice un mesaj. Există un mesaj în cercuri?

L: Mesajul transmis este că toți oamenii au contribuția lor. Orice simbol alegi să vezi, orice unealtă folosești ca să îți atragă atenția, ca să îți modifice tiparele de gândire, noi vă vom urma. Pentru unii este o rază, termenul pe care l-ai folosit. Pentru alţii sunt simboluri străvechi. Pentru alţii este turtirea grânelor pe câmp. Se va folosi orice este necesar ca să vă atragă atenția. Pentru că dacă vă este atrasă atenția, formele voastre gând pot interacţiona cu dimensiunea noastră. Astfel se va putea oferi ajutor oricând şi vă vom ajuta pe toți cei din planul pământean.

SECȚIUNEA PATRU

Vibrații, frecvențe și nivele

Capitolul 9

TREZIREA

Am avut multe sesiuni de regresie în anii 1980 și am folosit fragmente din ele în numeroasele cărţi pe care le-am scris. Alte fragmente au rămas în dosare, aşteptând o carte potrivită în care să fie incluse. Am acoperit multe subiecte cu Pam, în timp ce se afla în starea de transă adâncă. În timpul sesiunilor au venit diferite entităţi, ca sa ne ofere informaţii şi să răspundă la întrebări.

În timpul acestei sesiuni din anul 1988, ea a văzut o fiinţă îmbrăcată într-o robă, care i-a amintit de Tatăl Timp. Deşi a ştiut instinctiv că această fiinţă nu era feminină nici masculină, ea s-a gândit la acea fiinţă instantaneu ca la un bărbat. Era îmbrăcat în haine albe, dar strălucea din cauza unei energii interne intense. L-am întrebat de unde venea şi răspunsul a fost că venea „de dincolo de dincolo, din Sălile lui Întotdeauna”.

D: Știi cine este?

P: Nu. El spune că este una din esenţele care se manifestă ca să faciliteze comunicarea. Ca să facă lucrurile mai uşoare pentru mine, a coborât în materia fizică grosieră şi densă, pentru că este mai uşor pentru mine să vorbesc cu o fiinţă fizică, decât cu spaţiul gol. Nu este prima dată când face asta. A mai apărut multor oameni în multe perioade de timp diferite pe această planetă şi pe alte

planete, spune el, nu numai ca să faciliteze comunicarea, ci şi ca să inspire şi să reconforteze. Aceasta nu este o îndeletnicire care poate fi luată în derâdere şi nu e ceva singular. Acest lucru se face rar, numai în scopul comunicării. În general apare în visele şi reveriile oamenilor, ca să le aducă inspiraţie şi să îi reconforteze.

D: Ar fi corect să spunem că este un fel de ghid?

P: El simte că termenul ghid e prea limitativ. Şi-a dat seama că la noi conceptul de ghid este limitat. Ar accepta această etichetă numai dacă noi am lărgi ceea ce înţelegem noi despre ghizi.

D: Încerc doar să-l pun într-o categorie, cred.

P: Da. El spune că aşa fac oamenii. (Râde) El spune că una din problemele pe care le avem noi ca fiinţe pământene limitate, este ca încercăm să punem etichete şi să facem categorii, să punem totul în cutiuţe şi în pătrăţele, chiar şi acele lucruri care sunt nelimitate şi eterne. Şi acesta este un gând foarte limitat. Dacă am practica gândirea la spaţiul cosmic care se continuă întotdeauna în eternitate şi la posibilităţile infinite, atunci poate că abia am începe să ne apropiem de definiţia unui ghid. E tot aşa ca atunci când spui că o fiinţă este bărbat sau femeie – acest lucru limitează modul în care gândim despre fiinţa respectivă. De fapt atunci când punem o etichetă cuiva sau la ceva, limităm acea persoană sau acel lucru. El spune că poate ar fi mai bine sa ne uităm la el ca la un prieten decât să-l considerăm a fi un ghid, pentru că el nu vrea să ne dea îndrumări sau să ne ghideze, el vrea să ne ajute în orice mod îl vom ruga.

D: A trăit vreodată pe Pământ într-un corp fizic?

P: Nu. Dar este intim asociat cu ființele pământene care au cerut ajutor. În cazul lui nu a fost nevoie ca el să uite totul, așa cum se întâmplă cu cei care coboară în formă fizică de ființe umane, pe această planetă.

D: Atunci el nu a avut niciodată nevoie să experimenteze o viață fizică, nevoia de a avea această experiență umană?

P: Nu a simțit niciodată nevoia. El spune că are o singură responsabilitate, anume să manifeste principiul iubirii. De aceea dacă el ar fi o ființă umană, asta nu ar face decât să-l întârzie sau să-i deturneze atenția de la sarcina lui, care este mult mai importantă.

D: Mă gândeam la diferitele nivele și dimensiuni și încercam să-l plasez fizic undeva.

P: Imaginează-ți planeta ca o minge de pingpong apoi extinde-o în afară și imaginează-ți o altă sferă concentrică în jurul ei, de mărimea unei portocale. Apoi extinde în afară o altă sferă, de mărimea unei mingi de baschet. Apoi vizualizează în continuare alte sfere mai mari, tot mai mari. Le-am putea numi planuri sau nivele. Unele din aceste planuri și nivele sunt încete în vibrație și aproape la fel de dense și de pline de uitare ca mingea de pingpong a Pământului. Dar el a trecut dincolo de aceste nivele. Dificultatea constă în a trece prin aceste nivele, pentru că unele din ele sunt lipicioase ca siropul, ca un fel de sirop static. Ca hainele care se lipesc una de alta în storcătorul mașinii de spălat, atunci când sunt stoarse. El încearcă prin intenția iubirii, să penetreze prin aceste nivele care sunt foarte dense, ca să poată realiza această comunicare cu noi. Dar în starea sa normală el nu este limitat de ceea ce am putea considera un nivel. El este lumină și lumina poate penetra aproape toate nivelele. Răspunsul pentru tine

este că lumina poate să penetreze toate nivelele. A nu se califica această afirmaţie.

D: Când ne părăsim corpul fizic, traversăm şi noi aceste nivele, de la mingea de pingpong în afară?

P: Da, aşa facem. Aşa cum am spus, există nivele lipicioase. Asupra noastră acţionează tot timpul vibraţii, multe vibraţii. Acestea nu merg doar până în punctul X şi apoi se opresc, ci continuă să curgă în toate direcţiile şi se întreţes cu vibraţiile tuturor celorlalţi şi cu vibraţiile a tot ce există. Fiecare vibraţie are forţă, are putere şi am putea compara această forţă cu electricitatea. Deasemenea are magnetism, aşa încât vibraţiile noastre sunt atrase de vibraţii asemănătoare. Dacă de exemplu un procent mare din gândurile noastre se află la un anumit nivel de vibraţie, atunci vom fi atraşi uşor într-un anumit inel concentric. Însă dacă am practica proiectarea gândurilor, a sentimentelor şi a dorinţelor noastre către TOT CEEA CE ESTE, către cea mai înaltă putere şi iubire din universul universurilor, atunci el ne va corecta şi vom putea, ca un peşte care alunecă prin apă, să transcendem multe nivele, pentru că gândurile noastre vor avea vibraţii extrem de puternice. Aceste vibraţii extrem de puternice sunt atrase de alte vibraţii cu o putere egală şi atunci în mod cert vom putea traversa multe nivele lipicioase.

D: Există bariere care ne împiedică să ajungem la un anumit nivel?

P: Gândurile noastre, temerile noastre, credinţele noastre şi intenţia noastră.

D: Am putea să mergem la nivelul din care este el?

P: În acest moment putem să facem asta cu conştiinţa noastră care se află mereu la acest nivel, fără ca noi să ştim asta, pentru că noi suntem 99% adormiţi. Există o parte enormă din noi care se află mereu în tărâmul luminii şi al eternităţii. Este responsabilitatea noastră să aducem această parte în starea de trezire a conştiinţei noastre.

D: Mă gândeam că suntem atât de concentraţi pe corpul fizic încât atunci când murim, ca să zic aşa, când părăsim corpul fizic, mergem doar la mică depărtare şi apoi ne întoarcem la nivelul fizic.

P: Asta este în mod cert o posibilitate. Depinde de focalizarea voastră. Gândurile voastre conştiente sunt sursa de putere pe care voi şi fiecare fiinţă umană o aveţi. Gândurile pe care le generaţi în mod conştient sunt un factor major care determină unde veţi merge şi de asemenea determină dacă şi când vă întoarceţi în mod conştient în formă fizică, pe această planetă.

D: Spuneai că suntem 99% adormiți. Vrei să spui că toți oamenii sunt așa?

P: Sigur că există oameni care au reuşit prin gândul lor, prin intenţia iubitoare, prin credinţa propriu-zisă, să se realizeze în lumină şi iubire eternă. Există fiinţe umane pe această planetă care au reuşit să transcendă materia fizică grosieră şi nu au „murit”, cum spuneţi voi. Aceştia sunt numiţi „maeştri ascensionaţi” şi e un termen oarecum amuzant care de fapt vrea să spună că ei au reuşit să treacă dincolo de multe straturi lipicioase. Pare a nu fi posibil să mai fie încă în formă fizică pe planetă şi să funcţioneze în lumină în acelaşi timp. Ca să ajungi realmente în această stare, trebuie să tai de pe tine ceea ce este material şi dens. Acest lucru a fost realizat de unele fiinţe umane. Acest lucru permite fiecărei molecule a corpului uman să îşi declanşeze forţa din interior. Atunci fiecare moleculă devine complet lumină. Când dai drumul la lumină vibraţia se măreşte

atât de mult, încât corpul, la fel ca și conștiința infinită, transcende acest plan.

D: Și atunci corpul dispare?

P: Afirmația este corectă!

D: Pentru că nu mai este nevoie de un corp fizic în cealaltă dimensiune.

P: Ar fi foarte deranjant. (Râde)

D: Vă dați seama că gravitația Pământului ține obiectele lipite de el, prin greutate. Ca să călătorești în spațiul cosmic trebuie să rezolvi problema gravitației și a greutății. Ei au literalmente capacitatea de a se teletransporta, ca o pulbere strălucitoare care se rotește. Ei se pot dezasambla și reasambla în mod conștient, atunci când doresc.

D: E ca și cum întregul corp s-ar descompune. Nu știu dacă ăsta este cuvântul potrivit. Ar dispărea.

P. Da. Cuvântul dispariție este potrivit. Dar ar trebui să fie o stare controlată foarte bine, în sensul că aceste vibrații s-ar ridica la un nivel dincolo de ceea ce

poţi vedea. Acest lucru a fost realizat de către oameni care nu sunt ca cei pe care voi în general îi consideraţi normali. Unii oameni şi-au dat seama că de fapt fac parte din forţa lui Dumnezeu şi odată ce în conştiinţa lor ei au devenit lumina care sunt, au căpătat capacitatea de a-şi dezasambla moleculele. Ei sunt fiinţe care sunt atât de avansate încât îşi pot rearanja moleculele. Aşa ceva nu este normal, nici comod. Dar nu există un motiv rezonabil ca să-ţi reasamblezi moleculele în forma fizică grosieră şi densă. Odată dezasamblat corpul, dacă-l reasamblezi, asta înseamnă că trebuie să te întorci într-un fel sau altul în planul fizic.

D: Unii oameni cred că aceasta ar fi o metodă de a scăpa de moarte.

P: Nu e nevoie să scapi de moarte. Pentru că aşa cum sigur înţelegi, nu există moarte în sensul a ceva de care trebuie să scapi. Nu există moarte spirituală, aşa încât nu mai este necesar să ne ridicăm corpul fizic la următorul nivel. E ca şi cum ţi-ai lua valiza cu tine atunci când mori. Nu mai ai nevoie de ea, atunci de ce să o iei cu tine? Nu mai este necesar să încerci să transfigurezi un corp şi să-l iei cu tine în planul spiritual. El nu mai este util, nu mai are nici o utilitate, nici o funcţie de îndeplinit la nivelul acela. Dar să încerci să faci asta în forma încarnată, înseamnă să capeţi mai multă cunoaştere în timp ce eşti încă sănătos şi funcţionezi şi atunci da, acest lucru ar putea deveni un instrument, în sensul că ar aduce cu sine multe experienţe care depăşesc ceea ce ar putea fi considerat normal, care ar fi dincolo de experienţele comune din viaţa de zi cu zi. Dar subliniez din nou că acest lucru ca atare nu are mare valoare.

D: Dar ce poţi să ne spui despre transfigurarea lui Isus, despre care se vorbeşte? Era corpul său fizic propriu-zis?

P: Acel corp fizic s-a ridicat dincolo de nivelul la care s-ar fi putut descompune. Prin accelerarea fenomenului de descompunere naturală, moleculele s-au separat şi apoi printr-un proces avansat de stimulare energetică, moleculele au dispărut. Este procesul natural de descompunere, dar mult accelerat. Când Isus a apărut în

fața discipolilor săi după „moartea” sa, era posibil pentru El să-și ajusteze frecvența spiritului Său sau a sufletului, la frecvențele celor care trebuiau să fie martori ai învierii Sale. A ajustat-o în așa fel încât doar o singură persoană putea să-l vadă. Frecvența ar fi putut fi ajustată astfel încât întreaga mulțime să-l poată vedea, dacă era necesar. Un astfel de lucru se face de multe ori în multe locuri diferite, nu este ceva unic. Nu este o experiență unică, realizată doar de Isus.

Am întâlnit multe cazuri în care extratereștrii au reușit să facă asta. Ei nu mor decât atunci când se hotărăsc să moară. De obicei asta se întâmplă atunci când sunt gata să plece și să înceapă o altă aventură în alt corp, în alt loc. În aceste cazuri corpul lor dispare, sau cum spun ei, se „deformulează”. Atunci corpul lor se desparte în particule și se transformă într-o substanță strălucitoare, apoi în molecule minuscule separate. Nu am mai auzit ca acest lucru să fie făcut de o ființă umană. În mod normal, singurul mod prin care iese din corp sufletul omului este atunci când forma spirituală părăsește corpul fizic și îl lasă în urmă, ca să se descompună.

D: Atunci când majoritatea oamenilor mor ei își lasă corpul pe Pământ, iar esența lor merge mai departe.

P: Afirmația este corectă. Așa se întâmplă în mod normal. Exemplul pe care-l descriem se referă la cineva care nu face parte din cei 99% adormiți. Este o persoană deosebită care are voința, dorința și intenția de a face acest lucru, de a transcende, de a-și lua corpul cu el/ea. Alți oameni își doresc și ei această transcendență, dar nu cred că o pot realiza. Prin urmare nu o pot face și corpul lor trebuie să moară fizic. Sistemul vostru de credințe este tare ca metalul: dacă nu crezi că ceva este posibil, atunci nu este posibil.

D: Cei care vor sa-și ia corpul cu ei, par a avea un atașament față de corp.

P: Cred că ai răspuns foarte bine la întrebarea ta. Acesta este un atașament important pentru o ființă umană. Corpul omenesc are un scop, anume acela de a experimenta viața în această formă. El spune, dacă înțeleg eu bine, că ați cerut această formă fizică și că fiecare ființă umană a experimentat-o într-un anume fel. Oamenii nu sunt singura „specie” (Acest lucru este spus cu umor. Râde)... nu sunt singura specie atașată de forma fizică. Trebuie să înțelegi că acei oameni care în mod conștient au reușit să-și „dezasambleze” ca să zic așa, în mod conștient corpul fizic, nu sunt printre cei 99% din oameni care se află în starea de adormire. Dacă te trezești la cunoașterea și credința că poți transcende aceste nivele sau straturi ale ființei, că poți să realizezi acest lucru, atunci te-ai trezit și ai conștientizat faptul că nu mai este nevoie să muncești din greu pe planul dens material.

D: Mi se pare că a fi capabil să-ți controlezi mintea într-o asemenea măsură ar fi lecția finală. Ce părere ai, este corect?

P: Este o lecție, lecția, învățarea. Pare a fi o problemă de semantică. Termenul de învățare „finală” este desigur limitativ, pentru că vei crede că acesta e capătul. E cea mai mare învățare fizică pe care o puteți atinge, dar numai dacă este însoțită de credința inimii. Trebuie să treacă dincolo de minte. Mintea este doar un instrument al spiritului.

D: Dar dacă ai învăța să controlezi mintea și corpul într-o asemenea măsură, ar fi învățarea fizică finală.

P: Așa ceva este dificil, pentru că suntem ca niște copii care se apropie de Oceanul Pacific. Suntem ca niște ființe minuscule care se uită la oceanul foarte vast, care nu are limite și pare atât de mare. Cred că vrea să spună că ne folosim

mintea ca un instrument pentru a ajunge la spirit, dar de fapt când renunţăm la starea noastră de adormire, spiritul este cel care foloseşte mintea. De fiecare dată când ai un gând conştient de ridicare a vibraţiei şi acel gând are forţă şi claritate, atunci ai ajuns la ceea ce doreşti să realizezi, iar acest gând porneşte ca o săgeată dreaptă şi limpede, şi nu se mai opreşte. Toate celelalte conştiinţe care îşi dau seama că există acest gând clar şi drept, îi pot spori puterea. Faptul că l-ai avut iniţial lansează aceste căi ale armoniei şi ale vibraţiei înalte, ale vibraţiei sporite şi accelerate. Aşa încât de fiecare dată când faci acest efort conştient, îţi realizezi de fapt intenţia, pentru că ai credinţa că este posibil. Poţi face asta în mod cert, atunci când te afli în formă fizică. Îi poţi permite minţii să experimenteze faptul că într-adevăr fiecare moleculă a tot ce există este lumină. Iar lumina este sinonimă cu iubirea şi o poţi aduce în sistemul tău de credinţe, şi poţi lucra apoi cu alţi oameni întâlniţi în planul fizic, poţi declanşa forţa interioară şi puterea, poţi lăsa lumina să strălucească şi să izbucnească. Declanşând puterea, aprinzând lumina, accelerând vibraţia, poţi realmente să-ţi dezasamblezi forma fizică.

D: Dacă aşa cum ai spus, oamenii sunt 99% adormiţi, ce paşi pot face ei ca să se trezească?

P: El spune: E o întrebare minunată! Informaţia s-a mai transmis, desigur, dar merită a fi repetată. Dacă mintea noastră este cel mai mare grandios instrument şi dacă dorim s-o folosim la capacitate deplină, atunci dorim să ne conectăm în mod conştient cu cei aflaţi pe tărâmul luminii şi ne trimitem vibraţiile în afară către ei şi practicăm în mod conştient orientarea gândurilor spre lumină, spre expansiunea dincolo de stele. Nu va gândiţi că lumea se sfârşeşte undeva, iar apoi începe altceva. Trimiteţi gândul în afară ca un satelit care scanează, ştiind că va deveni ceea ce intenţionăm. Intenţia noastră este ca o linie a vieţii incredibil de puternică şi ea poate să se extindă, dar acest lucru trebuie făcut într-un mod disciplinat şi focusat. Este necesar să existe o anumită continuitate.

D: Deci ce ar trebui să facem în fiecare zi?

P: Focusați-vă în mod conștient gândurile asupra luminii. Nu doar lumina din afară, ci lumina care radiază din fiecare celulă a corpului vostru, de la planeta însăși, din fiecare plantă și animal, din aerul însuși, din apa însăși. Gândiți-vă că fiecare lucru cu care veniți în contact sau la care vă gândiți, este în esență făcut din lumină. Și nucleul luminii chiar în centrul său, este iubirea. Iar iubirea este o forță înțeleasă greșit de către oameni, care au etichetat-o într-o cutiuță foarte mică și îngustă.

D: Cum te gândești la lumină sau te focusezi pe lumină?

P. Cum se focusează un om? El râde, pentru că își dă seama cât de importantă este întrebarea, care lui i se pare atât de evidentă. (Râde) Ne spune să nu încercăm să vizualizăm ca și cum te-ai uita la un film, ci să încercăm să ne imaginăm că toate lucrurile strălucesc. Gândește-te cum strălucesc. Poate așa va fi mai ușor.

D: Ca și cum ai căuta aura?

P: Când pui această întrebare, văd că e ca și cum ar ieși fum din toate lucrurile. E ceva ca un fum care se ondulează, se rotește și formează tipare de lumină, apoi se dispersează și curge. E ca un fum care strălucește. Fire luminoase despre care se vorbește în multe povestiri ale indienilor americani, care există realmente. Ca și cum te-ai gândi la fire luminoase. De fapt aura continuă la nesfârșit. Mulți oameni cred că ea doar înconjoară lucrurile, dar ea se află în interior și apoi merge mai departe și permează toate lucrurile.

D: În modul acesta am fi toți conectați, pentru că ea merge mai departe mereu și fiecare lumină individuală, ca să spunem așa, se suprapune, se întrețese cu alte

lumini.

P: Corect! Analogia țesăturii este potrivită.

D: Cum explici comparația cu țesătura?

P: Nu-i chiar așa de simplu, cum mă tem că privim noi o țesătură. Țesătura pare a fi relativ plată, dar conține multe fire care sunt țesute înăuntru și în afară, formează tipare, formează desene. Țesătura este de fapt holografică, așa încât are o adâncime care se continuă în alte dimensiuni.

D: Am pus această întrebare, pentru că am fost dusă în încăperea unde se află țesătura. (Descrisă în cartea Între viață și moarte)

P: Te rugăm să înțelegi că aceste informații ți s-au dat ție prin alte ființe umane, într-o formă pe care au putut-o ei interpreta cel mai bine pentru a o transmite mai departe. Există acest efort iubitor de a comunica cu ființele umane incredibila vastitate a TOT CEEA CE ESTE, iar ființele umane vor folosi diferite analogii care le apar, transmițându-le apoi mai departe. Aceste analogii vor fi foarte vii în mintea lor, dar sunt de fapt doar niște comparații care capătă viață, ca să spunem așa. Este minunat să crezi că există o cameră unde se află înregistrările akashice în formă solidă, pentru că acest lucru este perceput ca ceva bun de către oameni. Este o analogie bună.

D: Multe astfel de analogii au ajuns la mine în formă identică, prin persoane diferite.

P: Afirmația este corectă. Dar el spune că și alte esențe iubitoare citesc aceleași cărți. Dacă ei au descoperit o tehnică care funcționează ca să deschidă o ființă umană către alte posibilități și tărâmuri într-un mod care poate fi înțeles iar apoi oamenii pot interpreta datele, atunci se vor folosi tehnici similare, prin indivizi diferiți. O problemă pe care am întâlnit-o lucrând cu oamenii este tendința lor de a verifica, de a valida și de a înțelege totul în termeni logici. Acest lucru este destul de limitativ și nu este necesar. Trezirea este scopul. Trezirea la conștientizarea faptului că în esență suntem lumină, că suntem iubire. Fiecare celulă din corpurile noastre, fiecare celulă și moleculă din tot ce există este sursa energiei, a puterii, a forței care face să funcționeze toată viața. Sursa este lumina. Dacă te trezești la această cunoaștere și dorești să funcționezi în regatul luminii și crezi că acest lucru este posibil, atunci toate elementele te vor duce acolo.

D: Dar noi suntem prinși pe roata karmică, care ne ține legați aici și ne împiedică să transcendem.

P: Absolut. Este starea de adormire pe roata karmei. Aceasta trebuie și ea clarificată, dar de dragul continuității vom spune că cine se află pe roata karmei este adormit, prin urmare nu este conștient.

D: Oamenii nu-și dau seama că pot evada.

P: Afirmația este corectă. Dar acest lucru nu va fi realizat fără o credință adevărată. Pentru că vezi tu, credințele sunt reale, sunt obiecte reale am putea spune, la fel ca gândurile. Până nu sunt aduse la lumină, credințele vor fi ca niște frânghii care ne leagă. Și sinele noastre mai mari – trebuie să recunosc că e derutant să vorbești în termen de mai mare și apoi iar mai mare decât mare, și iar mai mare decât sinele de aici, pentru că cel mai mare sine despre care vorbesc nu are celule de lumină și cu siguranță nu se află pe tărâmul angelic. Sinele mai

mare e doar un sine mai conştient dar nu s-a expansionat încă în TOT CEEA CE ESTE, aşa încât vezi tu, terminologia folosită poate deveni o piedică în calea înţelegerii. Aş vrea să putem folosi un alt termen. Poate că i-aş putea spune „sinele karmic”, pentru că sinele karmic este cel care determină de ce elemente ne prindem şi ce elemente ne distrag. Ne atașăm de ele.

D: Pentru lecțiile pe care trebuie să le învățăm.

P: Pe care am hotărât că trebuie să le învățăm, prin credinţa noastră. Dacă am putea aduce o anumită învățătură oamenilor în cadrul acestei sesiuni, aceasta ar fi despre puterea credinţelor umane. Credinţa este un termen dificil, pe care oamenii au probleme ca să-l înţeleagă. Ce este o credinţă? Este dincolo de ceea ce crezi despre ceva. E ceea ce crezi şi simţi, ai un fel de cunoaştere intuitivă despre asta. Dar e mai mult decât atât, care sfidează definiţia. Credinţele sunt ca nişte drumuri, iar noi ne ţinem strâns de aceste drumuri ale credinţei. Treaba noastră ca fiinţe care încearcă să se ilumineze, este să aducem aceste drumuri ale credinţelor în lumină. O credinţă ar fi de exemplu că este dificil să articulezi gânduri puternice. Văd că prietena noastră se gândeşte că semantica ne face probleme. Atunci când pui ca etichetă un cuvânt asupra a ceva care este vast şi fără margini care se termină brusc, atunci vom îngusta aceste drumuri ale cunoaşterii.

D: De ce sunt disponibile acum aceste informații?

P: În primul rând s-a lansat o chemare, datorită faptului că în acest punct din istoria omenirii a apărut comunicarea instantanee la nivelul maselor de oameni. Mulţi oameni conştientizează din punct de vedere intelectual, posibilitatea că există domenii mai largi de existenţă. Odată ce a devenit conştient din punct de vedere intelectual că aceasta posibilitate există, atunci omul mânat de curiozitate va dori să încerce şi îşi trimite dorinţa, îşi trimite intenţia, iar asta declanşează

totul. Cererea. „Cer!” El cere asta. În acest moment există pe această planetă un număr mare de oameni care cer să comunice cu lumea invizibilă. Pare a fi un fel de simţ intern, că este urgent să obţinem aceste informaţii. Această dorinţă există de multă vreme şi în lumea angelică, anume dorința să se stabilească un contact şi o comunicare conştientă cu oamenii, aşa încât sentimentul că este ceva urgent nu este de fapt ceva nou. Dorința de comunicare a celor din lumea angelică există de foarte multă vreme. Nu pot în acest moment să determin exact motivul pentru care acest lucru este urgent. Ar putea fi vorba despre un potențial dezastru planetar, aşa cum spun numeroase speculaţii. Dar nu aceasta e acum intenţia acestei comunicări.

***

Pam: Se pare ca Dumnezeu, forța, puterea generatoarea a Tot Ce Este, cunoscut sub multe nume, pe care îl vom numi doar Dumnezeu, conține și curiozitatea. Curiozitatea este o forță incredibilă. Dacă iei cea mai puternică forță care există și folosești o parte din ea, anume această curiozitate, ea este capabilă să manifeste în formă fizică orice lucru asupra căruia această forță își orientează atenția. Există o multitudine de forme de viață, pentru că forța lui Dumnezeu este o forță plină de curiozitate. Dacă te gândești la un lucru, acel lucru se manifestă. Gândul creează, iar noi suntem doar unul din multe, multe, multe gânduri.

***

Phil: Există viață în tot ce există. Există și ceea ce nu este animat. Aici există o distincție, la un nivel care depășește înțelegerea umană. Din planurile înalte ale conștiinței, este evident că tot ceea ce există este într-o formă sau alta conștient. Vom face o distincție între a fi conștient și a fi viu. Din punctul vostru de vedere, ar fi dificil să percepeți conștiința la acel nivel. Dar este adevărat că totul, chiar

și pietrele, are o anumită conștiință, poate nu la un nivel la care să o puteți voi percepe, și atunci am putea spune că da, chiar și pietrele sunt vii, dacă această conștiință constituie viața. Există ceea ce voi ați putea numi o forță a vieții, separată și distinctă de ceea ce numim conștiință. Dar din perspectiva voastră, conștiința și viața sunt întrețesute, așa încât par a fi una și aceeași.

***

Pam: Muzica este în mod cert o formă de artă extraordinară, o formă de comunicare interstelară, precum și de comunicare planetară.

D: Poți să explici la ce te referi când vorbești despre comunicarea interstelară?

P: Sunetul este o vibrație, așa cum știți deja. Vibrațiile nu se extind în afară, pentru ca apoi să se oprească într-un punct fix. Vibrația continuă să fie emisă în afară. E greu să înțelegem că ea continuă pentru totdeauna, pentru că creierele omenești sunt limitate și nu gândesc în termenii de eternitate și infinitate. Cântecul unei balene are un anumit tipar armonios și complet planificat, și această vibrație continuă într-o manieră armonioasă, cu tipare frumos planificate. Cântecul se extinde în afară, către cei care pot să recepționeze acest tipar și această armonie.

D: Asta înseamnă că ființele din spațiul cosmic pot să îl recepționeze și să îl înțeleagă?

P: Absolut!

***

Phil: De fapt nu este nevoie să mănânci nimic. Globul pe care suntem trăieşte într-un fel de plasmă vie şi în această plasmă sunt toate elementele necesare pentru menţinerea vieţii. E dincolo de ceea ce credem noi că sunt aerul, apa, lumina. E deajuns să spun că toţi nutrienţii necesari există în formă invizibilă peste tot pe Pământ. Problema este că această plasmă este afectată de gândirea omenirii şi de poluarea fizică propriu-zisă, şi în multe părţi ale globului nu mai este pură. Cei pe care voi îi numiţi extratereştri nu au nevoie să mănânce în mod fizic. Ei pot să primească din plasma cosmică nepoluată o forţă a vieţii nedistorsionată (acest lucru a fost explorat în cartea Custozii).

D: Multe fiinţe din spaţiul cosmic mi-au spus că nu au nevoie de mâncare ca noi. Aceasta pare a fi o trăsătură omenească. Ei se hrănesc doar cu aer, din atmosferă şi lumină. Extratereştrii spun mereu că trupurile noastre devin mai luminoase ca să scape din densitatea dimensiunii noastre şi că dieta noastră se schimbă pentru a se potrivi acestui lucru. Oare progresăm către starea când ne vom hrăni doar cu lumină? Acesta este planul?

***

O parte dintr-o sesiune cu Lee Ann din anul 1989, care credeam noi că explora o experienţă cu OZN-uri, mi-a demonstrat încă odată că de multe ori nu primim

ceea ce ne aşteptăm să primim. Am văzut că adeseori o persoană nu este luată la bordul unui OZN ci este dusă în alt loc, care în mod cert nu este pe Pământ (de exemplu Clara, în capitolul 5).

Lee Ann şi-a amintit în mod conştient cum a văzut o lumină frumoasă aurie atunci când adormea. Această lumină a avut un efect liniştitor şi se simţea ca o căldură, şi ea a simţit cum alunecă purtată de lumină. Camera era întunecată, aşa că lumina nu putea să provină dintr-o sursă normală. Şi-a amintit fragmente dintr-un vis pe care l-a avut în noaptea aceea. Visase că a mers într-o cameră foarte albă şi sterilizată. În altă partea a visului a văzut un vulcan, a văzut lavă. Când s-a trezit, avea în minte cuvântul „hologramă”.

Deja am explorat alte experienţe care s-au petrecut imediat după ce credea ea că a adormit. Una din aceste experienţe este raportată în cartea Custozii. Este vorba de un episod când a fost luată la bordul unei nave spaţiale. Mă aşteptam că şi aceasta va fi o experienţă de acest gen, aşa încât atunci când a intrat în transă, am dus-o din nou în noaptea aceea, exact când adormea. A spus că deodată nu mai era întuneric, se făcuse lumină, dar nu putea să determine de unde venea lumina. S-a văzut într-un loc care semăna cu un amfiteatru, deşi nu ştia cum a ajuns acolo. Era un spaţiu curat, sterilizat şi stătea pe nişte trepte solide. Camerele erau împărţite prin pereţi prin care puteai vedea deşi nu erau făcute din sticlă, şi se continuau la nesfârşit, într-un mod asemănător cu Sala Oglinzilor. Atmosfera era calmă şi liniştită. A fost surprinsă când am întrebat-o cum era îmbrăcată.

L: Doar în lumină. Cred că este o robă. Nu sunt de fapt îmbrăcată, dar nu sunt nici dezbrăcată. Ştiu că aici sunt oameni, dar nu-i văd, doar îi simt. Sunt în preajmă. Privesc în jur şi ar trebui să-i pot vedea.

D: Dacă i-ai întreba cum ai ajuns acolo, ei ce ar răspunde?

L: (O pauză lungă) E o întrebare bună. Numai să nu-mi imaginez. (Încet, ca și cum ar asculta ceva și ar repeta). Este o manifestare a transcenderii limitelor fizice ale corpului tău, ca să te aventurezi în alte domenii din spațiu-timp, în care unimea chemată (asta nu înțeleg ce înseamnă)... unimea universului, sfârșitul stării de a fi separat... Nu înțeleg.

D: E în regulă dacă nu înțelegi. Poate vom înțelege mai târziu. Acesta este răspunsul pe care l-ai primit?

L: Da. Dar mă întreb ce vrea să spună asta.

D: Te afli acolo în corp fizic?

L: Nu. Cred că nu.

D: Atunci ai călătorit acolo ca spirit?

L: Ei spun că trupul fizic nu este aici. (O pauză lungă) Cred că e o chestiune de... Nu înțeleg, dar vreau să transmit lucrurile în mod corect. Energia spiritului tău este în așa fel încât e o forță capabilă să traverseze prin dimensiuni și spațiu, fără să știi cum. Când e necesar asta și atunci când ești gata. Nu e prin intenția ta, prin voința ta sau prin alegere. Nu poți să alegi tu asta. Se întâmplă de la sine. Cu cât încerci mai mult să faci un efort conștient, cu atât te izbești de un zid.

D: Nu se întâmplă până când nu ești gata ca să se întâmple.

L: Corect. Așa încât e nevoie de această separare. Această setare mentală obiectivă și subiectivă.

D: Și aceste ființe au ceva de a face cu ea?

L: Cred că da. Suntem aici ca să învățăm, ca să servim. Pentru că ele emană lumină și te îndrumă și trebuie să știm lucruri, ca să putem servi.

D: Acestea sunt lucruri bune. Iar ei au vrut ca tu să vii aici.

L: Pentru că se produc transformări în evoluția planetei, pentru ca totul să fie mai bine pe planetă. În această epocă în care ne aflăm, oamenii trebuie să aibă exemple care să le arate calea, care să le arate că sunt una cu Universul și cu Tatăl, și în punctul acela planeta va fi bine. Am luat foarte multe de la planetă și am abuzat de ea, iar acum trebuiește curățată și noi suntem aici să ajutăm prin exemplul nostru, nu prin predici. Bunătatea naște bunătate.

D: Ei ți-au spus că se produc transformări?

L: Da. Chiar nu vreau să știu despre ele. Însă cred că nu am de ales.

S-a oprit. A făcut o pauză ca și cum s-ar fi uitat la ceva. Apoi a început să descrie erupții vulcanice și cutremure, explozii și focuri cauzate de gaze care ieșeau de sub pământ. Mulți oameni au murit și în mijlocul acestei scene a văzut o navă spațială care evacua oameni către o navă mai mare, staționată pe cer. Cei evacuați urmau a fi transportați către alte planete, din alte galaxii.

L: Au venit să ajute. Ne ridicăm nivelul vibrațional sau ne ridică și ei nivelul vibrațional. Cineva ne ajută. Apoi puf! Suntem aduși de acolo aici. Și pentru că ești doar o forță energetică fluctuezi la o vibrație mai mare și densitatea corpului fizic nu va mai fi atât de mare ca acum. Dar ești aceeași ființă. Cred că trebuie să fie așa, pentru că dacă ai schimba planeta cred că ar trebui să existe o atmosferă diferită care nu este atât de densă, astfel încât structura ființei tale trebuie să se transforme, nivelul de vibrație trebuie să se transforme mai mult și vei fi o făptură mai ușoară decât în viața în care ne aflăm acum. Cred că așa merg lucrurile. Este adevărat, pentru că oamenii pot face asta chiar când se află în acest plan. Își pot schimba densitatea corpului. Există oameni care trec prin ziduri și lucruri de genul ăsta, oameni adevărați. Așa încât cred că dacă există o specie mai evoluată care se află într-o lume mai bună, ei ne pot ajuta. Ne pot ajuta să facem ceea ce știm deja, pentru că în interiorul nostru cumva știm totul. Și dacă ne ridicăm frecvența de vibrație oricum nu va mai conta dacă ar muri corpurile fizice. Vom merge în alt loc.

D: Dar în acest caz, ei își iau corpul fizic cu ei.

L: Da, dar își rearanjează particulele ca să se acordeze la transfer.

D: Ei iau toți supraviețuitorii cataclismului de pe planetă?

L: (Tristă) Nu. Cred că nu. Mi-ar plăcea să o facă, dar multe corpuri fizice au fost pierdute în cataclism. Ei nu iau pe toată lumea.

D: Există un motiv pentru care nu iau pe toată lumea?

L: Doar oamenii care sunt mai evoluaţi sunt luaţi. Dar nu-mi vine a crede nici asta, nu pare a fi corect. Dar poate este, cine sunt eu ca să judec?

D: Cei mai evoluați pot face această tranziție.

L: Așa cred. Și văd cum. Oamenii care au rămas în corp fizic pe planetă decad la o stare mai primitivă, mai animalică, așa cum erau altă dată.

D: Vrei să spui cei care rămân pe planetă?

L: Da, ei decad. La starea de dinainte de oamenii cavernelor, chiar.

D: Există un motiv pentru care ei decad?

L: După această catastrofă, atmosfera fizică a planetei se schimbă. Şi pentru a susţine viaţa umană în corp fizic, specia umană se transformă, pentru că planeta devine mai densă. Aerul este mai dens din cauza tuturor lucrurilor care se întâmplă. Lucrurile o iau din nou de la început. Nu-mi vine să cred că o luăm iar de la început!

D: Ei bine, poate aceasta este doar una din alternative. Poate că ei încearcă să ne arate diferite lucruri care s-ar putea întâmpla. Dar asta se întâmplă cu toţi oamenii care rămân pe Pământ?

L: Chiar nu aş vrea să spun că se întâmplă cu toţi, pentru că ar dura atât de mult dacă totul ... Dar nu, doar unii, doar unii. Aşa este. Mintea raţională spune că e ca la defectele din naştere. Din cauza a ceea ce s-a întâmplat, atmosfera s-a schimbat. Dar trebuie să existe şi forme de viaţă evoluată, forme umane.

D: Atunci crezi că-ţi arată ce s-ar întâmpla cu o parte din oamenii care supravieţuiesc?

L: Nu. Nu cu supravieţuitorii. Aceştia sunt urmaşii supravieţuitorilor, cred eu.

D: Roagă-i să ţi-i arate pe ceilalţi, care nu au evoluat în această direcţie.

L: (Pauză) Nu văd că ar exista astfel de oameni diferiţi. Nu cred că mai sunt pe Pământ. Oamenii sunt prea uşori. Uşori în ceea ce priveşte structura fizică, uşori

aproape ca un spirit. Nu mai e ceva dens, care să locuiască pe Pământ. Poate că odată cu această transformare, Pământul va deveni un fel de rai, nu-i așa?

D: Acești oameni pe care-i vezi acum sunt cei care au fost luați, care există în altă parte?

L: Oamenii care sunt ușori sunt mai evoluați și sunt luați. Nu știu cine poate să judece, să-i aprecieze. Este un loc foarte frumos, calm, mai mult ca o formă gazoasă, cu culori albastru, lavandă, purpuriu. Și nu faci lucrurile așa ca pe Pământ, pentru că aici nu obosești. Nu ai o casă. Există forme. Ai formă, dar cunoașterea o primești prin gânduri. Nu există cărți solide, tangibile, sau lucruri din astea. Nu există nimic care să fie dens, totul este în formă gazoasă. E un loc foarte liber, în care totul plutește și toată lumea este drăguță și fericită.

D: Și nu există structuri fizice solide?

L: Da, există câteva. Le văd acolo. Sunt acele structuri cristaline de care spuneam înainte. Dar nu cred că sunt din sticlă. Sunt frumoase și decorative. Sunt niște turnuri de cristal. Sunt niște forme mari. Seamănă cu clădirile romane cu coloane, dar nu sunt făcute din marmură, ca pe vremea romanilor. E ca un fel de sticlă de nuanță albăstruie, luminoasă. E foarte frumos.

D: Pentru ce sunt folosite aceste structuri?

L: Cred ca sunt folosite pentru învățare. Gândul mi-a venit în cap înainte să-mi pui întrebarea, pentru că știam că mă vei întreba. Învățarea se face prin sunet, nu prin cărți.

D: Crezi că toţi oamenii care au fost luaţi de navele acelea au fost aduşi aici în acest loc, sau au mai fost duși și în alte locuri?

L: O nu, nu au venit toți aici. Toți au plecat la casele lor, dar nu toată lumea este de aici.

D: Vrei să spui că oamenii ăștia sunt din diverse locuri? (Sigur) Nu sunt numai de pe Pământ?

L: Oh! Sunt sigură că o parte din oameni vin de pe Pământ. Această posibilitate există, dar nu toată lumea a venit de pe planeta asta. Cine știe care a fost originea noastră, de unde venim noi inițial?

D: Și vor merge într-o atmosferă care le este familiară?

L: Da. Acasă. Toată lumea va face asta. Ei călătoresc în grupuri și se vor reuni cu soacrele lor (chicotește)... cu membrii familiei, adică. Asta nu are să se termine niciodată.

D: Dar această stare nu este ceea ce numim starea morții.

L: O, nu! Este o stare fizică. Nu este o stare fizică densă, cu corpuri dense din punct de vedere fizic.

D: Încerc să înțeleg. Toți oamenii sunt luați la bordul navei și sunt ajutați să transcendă nivelul fizic, moleculele se desfac și sunt luați cumva la bordul navelor. (Da, dar nu toată lumea) Toți cei care au fost luați pe nave sunt aduși la planeta lor de origine, adică la planeta lor de baștină?

L: Da. Ei au venit pe Pământ ca să îi ajute în evoluție pe ceilalți, pentru că în procesul prin care speciile progresau, oamenii au uitat de Dumnezeu. Așa încât au fost trimiși alții ca să ajute la dezvoltarea spirituală, unii care nu au fost acolo de la început. Cred că asta are sens.

D: Și au existat mulți astfel de oameni?

L. O, da mulți, mulți... O parte din mine îmi spune că erau oameni care au fost aleși datorită nivelului lor de vibrație ridicat. Dar eu nu văd cum ar fi putut cineva să fie lăsat în urmă. Cine poate să judece? Cred că Dumnezeu în înțelepciunea sa divină, i-a luat pe toți, pentru că de fapt toți suntem una.

D: Da, dar vezi cum o parte din acești oameni sunt returnați pe Pământ, sau cum merg în altă parte? Credeam că e ceva temporar.

L: Există oameni care vor fi returnați pe Pământ, oamenii care aleg să se întoarcă. Dar ceea ce văd eu acuma pe Pământ e o cultură foarte primitivă și cred că oamenii care sunt returnați acolo vor dori să facă asta doar pentru dezvoltarea lor personală. Ei știu că planeta are lucruri de oferit, pe care ei au nevoie să le

învețe sau să și le reamintească. Iar oamenii care revin, care se reîntorc pe Pământ, eu cred că vor fi conducători sau ființe de lumină, o vreme. Dar nu știu pe cine vor ajuta, în afară de situația în care va evolua o specie diferită decât cea care există acolo acum.

D: Acești oameni sunt aduși de navele spațiale înapoi în corpul fizic pe care l-au lăsat în urmă?

L: Nu, nu-i văd în corpul fizic pe care l-au lăsat în urmă. (Oftează) Nu, nu vor fi în același corp fizic. Va exista o specie foarte evoluată și una care nu-i atât de evoluată. E aproape ca și cum îngerii ar avea grijă de specia nouă care va fi acolo. Și atunci nu știu, cred că planeta va fi foarte diferită. Nu știu, nu știu, nu știu..

D: Ai spus că i-ai văzut pe urmașii supraviețuitorilor care au regresat la o stare primitivă, în oameni animalici. Toată lumea devine așa, sau există oameni care își continuă civilizația?

L: Se pare că civilizația se restartează. O ia de la început.

D: Nu o vezi continuând în părți izolate ale lumii?

L: Nu. Lumea a revenit într-o stare în care clădirile și tehnologia și mașinile și avioanele nu mai există. A revenit într-o stare în care arbuștii doar înmuguresc și copacii abia încep să crească. E ca și cum totul ar lua-o din nou de la început. E ca și cum ai vrea să intri în pădure și găsești doar un crâng micuț, în care nu se plimbă oameni care să-l deranjeze. Totul e nou, totul e proaspăt. Așa e întreaga

planetă.

D: Crezi că totul a fost distrus?

L: A trecut timpul. Imediat după... Dar ce văd? Este mai multă apă pe planetă. Se pare că mai multe mase de pământ sau continente au fost acoperite de apă.

Am rugat-o apoi să descrie cum arăta planeta, să descrie părţile de continente care se aflau deasupra apei. Uimitor este că a descris aproape acelaşi lucru pe care l-am relatat în volumul doi din Conversaţii cu Nostradamus. Ea nu avea cum să fi citit aceste informaţii din carte, pentru că nu o publicasem încă la data când am făcut sesiunea, în anul 1989.

D: Acestea sunt doar posibilităţi. Nu trebuie să fie adevărul concret. Ei bine, ei au vreun sfat pe care să ni-l ofere?

L: Sfatul este foarte simplu şi a fost transmis de-a lungul secolelor: „Poartă-te cu ceilalţi aşa cum ai vrea să se poarte ei cu tine”. Aceasta Regulă de Aur se regăsește în șapte religii de pe planeta noastră:

BRAHMANISMUL: Aceasta este esenţa îndatoririlor voastre: nu le faceţi altora ceea ce v-ar aduce durere dacă vi s-ar face vouă. (Mahabharata 5:1517)

BUDDHISMUL: Nu le faceţi altora ceea ce v-ar răni pe voi. (Udana Varga 5:18)

CONFUCIANISMUL: Bunătatea iubitoare spune: Nu le faceţi altora ce nu vreţi să vă facă ei vouă. (Analecte 15:23)

TAOISMUL: Privește succesul vecinului de parcă ar fi succesul tău, și eșecul vecinului de parcă ar fi eșecul tău. (T’ai Shang Kan Ying P’ien)

ZOROASTRIANISMUL:Omul acela este bun, care se reține de a face altuia ceea ce nu ar fi bun pentru el însuși. (Dadistan I dinik 94:5)

IUDAISMUL: Nu-i fă seamănului tău ceea ce nu ți-ar plăcea să ți se facă ție. Aceasta este legea. Restul sunt doar comentarii. (Talmud, Shabbat 31a)

CREȘTINISMUL: Așa cum ai vrea să se poarte cu tine oamenii, așa să te porți tu cu ei. Aceasta este legea și așa spun profeții. (Matthew 7:12)

ISLAMUL: Nici unul din voi nu este credincios, până nu îi dorește fratelui său ceea ce dorește pentru el însuși. (Sunnah)

D: Uneori sfatul cel mai simplu are cea mai mare înțelepciune.

L: Dacă frecvența de vibrație a planetei se schimbă și oamenii devin mai buni și

îl recunosc pe Dumnezeu în toate, frecvența de vibrație a planetei se va schimba. Dacă este ridicat nivelul, planeta Pământ va fi vindecată într-o oarecare măsură. Dar curățarea care ar trebui să se petreacă din cauza modului în care ne-am bătut joc de planetă, nu se va petrece numaidecât. Îi mulțumim planetei pentru bunătatea ei, pentru că nu există separare între noi și planeta noastră. Nu creați această separare. Cu toții suntem una. Planeta, noi, pasările, câinele, nu există o separare reală între lucruri, doar o diferență în forma de manifestare. Dacă oamenii ar înțelege asta, atunci am avea raiul pe planetă.

Când Lee Ann s-a trezit, am discutat cum percepea ea locul în care s-a găsit imediat după ce a adormit.

L: Era ca o Sală a Oglinzilor dar nu era din sticlă ca atunci când te uiți într-o oglindă și vezi iar și iar reflexia. Era mai mult ca un tunel. Puteai să vezi mai departe în jos și era despărțit în secțiuni. Camera era rotundă sau curbată cu trepte rotunde, iar holul continua în fața mea.

Pentru că menționase mai devreme conceptul de hologramă, m-a întrebat dacă această Sală a Oglinzilor avea de-a face cu proiectarea imaginilor dezastrului pe care le-a văzut. I-am explicat acest concept. Ea nici măcar nu știa ce este o hologramă.

D: Se pare că trebuia să vezi asta dintr-un anumit motiv. Te deranjează asta?

L: Nu. (Râde) Am inventat totul.

Am râs. Acesta este cel mai bun mod de a respinge ceva care ar putea să te deranjeze. Dacă pacientul nu ia lucrurile în serios, atunci nu vor exista interferențe în viața sa. Mai târziu, când va fi gata să exploreze lucrurile mai profund, mintea sa va fi capabilă să integreze lucrurile.

Lee Ann nu știa că eu am mai lucrat cu alții privitor la hărțile transformărilor planetare de pe Pământ și că ne-am concentrat asupra formelor continentelor și a felului cum va arăta lumea, pe care l-a descris și ea. Mai târziu am dus-o la o întâlnire cu o altă participantă la acest proiect. Când a vorbit cu Beverly despre aceste lucruri, a fost uimită să vadă că o parte dintre lucrurile pe care și le amintea se potriveau cu ceea ce primise Beverly. (Beverly este artista care a desenat hărțile Pământului transformat, în Conversații cu Nostradamus, volumul doi).

Deși există asemănări mari, eu prefer să mă gândesc la aceste scene catastrofice ca fiind doar un viitor alternativ, o posibilitate, nu o certitudine. Nu vreau ca acesta să fie viitorul nostru. Dacă urmăm sfatul de a trata Pământul ca pe o ființă vie și suntem mai buni cu planeta și cu semenii noștri, poate că vom putea preveni și evita acest fel de viitor.

Se pare ca extratereștrii nu riscă. Ei se pregătesc pentru cel mai rău scenariu. Poate că ei înțeleg natura umană mai bine decât o facem noi.

Capitolul 10

LOCUL NUMIT „ACASĂ”

Când au făcut acest fel de terapie, mai multe persoane cu care am lucrat au mers în altă parte. În mod cert locul vizitat nu era Pământul, dar ei îl considerau a fi casa lor şi aveau emoţii puternice legate de acel loc. Se pare că un mediu ostil ca cel descris de către persoanele cu care am lucrat, poate trezi adeseori emoţii puternice. Persoana poate simţi că locul vizitat în regresie îi este cunoscut, poate avea un sentiment de recunoaştere. Acest lucru s-a întâmplat prima dată cu Phil când a văzut Planeta celor Trei Turnuri, incident relatat în cartea Pastrătorii Grădinii. Legătura emoţională a fost atunci copleşitoare. Acelaşi lucru s-a petrecut şi cu Clara în capitolul 5 când a văzut o planetă similară, cu structuri ca nişte turnuri. Şi ea a avut o reacţie emoţională puternică.

Astfel de lucruri ar fi greu de explicat, dacă nu am accepta existenţa reîncarnării. Dacă persoana a trăit doar o viaţă pe planeta Pământ, aceasta ar fi singura casă pe care a cunoscut-o vreodată. Atunci de ce ar avea astfel de emoţii puternice şi ar simţi o legătură emoţională atât de puternică faţă de o lume aparent dezolantă, foarte diferită de planeta Pământ? Dar când au văzut acest loc, pacienţii mei au simţit dorul de casă şi dorinţa de a rămâne acolo şi nu mai vroiau să se întoarcă în casa lor actuală de pe Pământ.

Eu îi numesc pe aceşti oameni „copii stelari”, deşi îmi dau seama că este o etichetă foarte cuprinzătoare. Ei consideră planeta Pământ a fi un mediu străin şi nu vor să se afle aici. Sunt blânzi şi nu înţeleg cum pot oamenii să fie atât de aspri unii cu alţii. Nu pot să înţeleagă cum de există atâta violenţă în jur. Ei au acest dor de a merge acasă, deşi nu ştiu unde exact este „acasă”. În majoritatea cazurilor când intră în transă, ei spun că aceasta este prima viaţă pe care o experimentează pe Pământ, sau că au avut foarte puţine vieţi pe Pamânt. Fiecare din aceşti copii stelari spune că s-a oferit voluntar să vină aici şi să experimenteze viaţa pe Pământ, în speranţa că forţa vieţii care se afla în ei, care nu a cunoscut violenţa, va avea un efect pozitiv asupra Pământului.

Ei au fost chemaţi pentru o infuzie sau transfuzie de sânge nou. S-au oferit voluntari, dar nu ştiu asta în mod conştient şi se simt foarte nefericiţi aici. Mulţi din ei încearcă să se sinucidă ca să scape de ceea ce ei consideră a fi o situaţie insuportabilă.

Deoarece cărţile mele au fost traduse în multe limbi, primesc scrisori de la oameni de pe tot globul, care experimentează astfel de emoţii. Ei credeau că sunt singurii oameni din lume care au astfel de sentimente şi se simţeau foarte singuri, pentru că trăirile lor nu erau înţelese de familie şi de prieteni. Pentru ei a fost o revelaţie minunată să acceseze informaţiile din cărţi şi să descopere că nu sunt de fapt singuri, că mai există multe persoane ca ei, care trec prin aceleaşi tulburări.

De când am lucrat cu Phil la sfârşitul anilor 1980, am cunoscut mulţi din aceşti copii stelari de pe tot globul. Unii trec prin aceleaşi emoţii ca Phil. Alţii se pare că s-au adaptat şi sunt destul de fericiţi aici. Cei din urmă sunt mai tineri și cred că odată cu trecerea timpului s-a produs o ajustare mai bună.

În fiecare din aceste cazuri, subconştientul lor a spus că motivul principal pentru care ei se află aici este pentru a fi un canal de energie, atât de necesar în vremurile prezente în evoluţia planetei Pământ. Foarte mulţi mi-au spus că vom trece prin transformări dramatice atunci când Pământul îşi va schimba vibraţia şi se va pregăti să ridice conştiinţa oamenilor de pe planetă, într-o dimensiune superioară. Energia copiilor stelari este necesară pentru a ajuta la stabilizarea acestei tranziții.

În timpul unei sesiuni, un bărbat a spus că şi-a încheiat complet karma şi nu mai trebuia să fie aici, dar făcea partea dintr-un colectiv trimis aici de către Sursă. Alţii sunt doar colectori de informaţii, deşi acest lucru nu este cunoscut de mintea lor conştientă. Un exemplu de acest fel a fost o prostituată, clienta de la Londra cu care am lucrat în anul 2000, care a raportat o viaţă şi o copilărie extrem de traumatică. În mod cert, ea nu dorea să se afle în corp fizic şi a încercat să se sinucidă pentru a pleca. Când s-a aflat în transă, a spus că a fost trimisă aici ca să adune informaţii despre comportamentul uman. Ce mod mai potrivit de a examina această parte a existenţei umane, decât să fie prostituată? O altă clientă a încercat să se sinucidă într-un mod mai subtil. Corpul său o omora lent și toate organele sale începeau să aibă probleme serioase. În transă, ea a explicat că aceasta nu era casa ei și dorea să ajungă la ceea ce considera a fi casa ei adevărată, o lume acvatică frumoasă în care înota mulţumită şi fără griji. Când

a fost trimisă pe Pământ într-un corp dens şi greu s-a revoltat împotriva acestei alegeri, iar acum încerca în zadar să-şi distrugă corpul, pentru a se întoarce acasă.

Multe din aceste informaţii nu păreau a avea sens pentru mine la începutul muncii mele. Dar pe măsură ce începeam să primesc informaţii mai complexe despre dimensiuni şi despre alte realităţi, lucrurile au început să se lege şi să aibă o logică ciudată. Pe măsură ce absorbeam din ce în ce mai multe informaţii, întâlneam mai multe feluri de suflete, adeseori în împrejurări neobişnuite.

Am avut două cazuri de pacienţi care au fost martori la distrugerea unei planete. În anul 1999 la Singapore am avut ca pacientă o chinezoică, care toată viaţa ei simţise o tristeţe foarte puternică. Părinţii ei au mărturisit că ea nu a zâmbit niciodată în copilărie. Simţea o greutate aproape dureroasă în zona pieptului. În timpul sesiunii şi-a văzut planeta de baştină cum explodează. Şocul produs de durerea din zona pieptului şi tristeţea cauzată de înţelegerea copleşitoare că nu se mai poate întoarce niciodată acasă şi că toţi oamenii pe care îi cunoştea au murit, erau de fapt cauza problemelor sale din viaţa actuală.

Acest caz este cu atât mai valid, cu cât literatura despre OZN-uri şi paranormal nu se găseşte atât de uşor la Singapore. Am fost unul din primii o mie de autori care au ţinut acolo conferinţe, la un centru metafizic nou deschis. Au un guvern care îi controlează foarte mult referitor la ce materiale pot fi scrise, sau despre ce se poate vorbi. 1999 a fost primul an când s-a permis să se ţină acolo conferinţe pe astfel de teme. Chiar şi aşa, mi s-a spus de către proprietarul acelui centru că pot să ţin prelegeri despre toate celelalte cărţi ale mele, dar nu despre OZN-uri. Eu însă mi-am adus şi cărţile despre OZN-uri cu mine şi s-au vândut toate, aşa încât am reuşit să aduc aceste informaţii în acea ţară. Clienta mea nu mai fusese expusă la astfel de scrieri şi sesiunea a şocat-o, pentru că era cea mai ciudată explicaţie pe care ar fi putut-o găsi vreodată, pentru tristeţea care îi copleşise viaţa.

În anul 2000, la Memphis am întâlnit un caz similar cu consecinţe drastice. O femeie a retrăit o viaţă în care era bărbat, în care a aterizat pe o planetă într-o navă micuţă. Când a mers să se plimbe şi să exploreze, s-a mirat să descopere că nisipul şi pamântul fuseseră expuse la o căldură incredibilă care le transformase în sticlă sau într-o substanţă asemenea sticlei. A remarcat că trebuie să fi existat o sursă incredibilă de căldură, ca să se întâmple aşa ceva. Apoi a văzut ruinele unui oraş şi a început să plângă fără să se mai poată opri. Ceea ce rămăsese era

deformat oribil, iar în loc de clădiri erau un fel de coji arse. Nicăieri nu mai era nici un semn de viaţă şi a ştiut că toată lumea sa fusese arsă complet, încât nu mai rămăseseră nici oasele. Toată lumea fusese complet incinerată. Aceasta fusese casa ei (a lui în viața trecută) şi se aşteptase să îşi găsească acolo familia şi prietenii, dar nu mai era nimeni.

Femeia a fost copleşită de emoţie şi a durat un timp până a reuşit să îşi elibereze durerea şi să fie din nou obiectivă. Apoi personajul din regresie a mers în alte locuri căutând viaţă, dar peste tot distrugerea era completă. Singura vegetaţie care mai rămăsese erau nişte plante cu frunze ascuţite ca nişte săbii. Apoi el şi-a amintit că fusese martorul distrugerii. Dintr-o navă mai mare văzuse o explozie enormă ridicându-se la suprafaţa solului, cu nori gri uriaşi, ca nişte valuri imense. Se pare că aceasta era cauza, dar el nu ştia de ce s-a întâmplat. S-a hotărât să coboare ca să vadă, şi a descoperit această distrugere oribilă pe planeta sa de baştină. Disperat, a vrut să fugă şi s-a întors la nava mai mare, care orbita în partea de sus a atmosferei.

Era complet distrus şi plângea în timp ce încerca să andocheze în nava mai mare, dar se pare că uitase cum se intră (probabil din cauza stării emoţionale în care se afla). În cele din urmă s-a relaxat şi s-a transportant atunci instant în interiorul navei. Aşa se intra, trebuia să îşi folosească mintea. Complet stors de energie şi scurs de emoţie, s-a dus în camera sa şi s-a întins pe ceva ce semăna cu un scaun la fereastră. Dorea doar să doarmă şi să scape de deprimarea adusă de scenele pe care le văzuse.

Nu am putut derula povestea mai departe, pentru că s-a retras în somn şi uitare. Au urmat apoi alte subiecte, referitoare la alte probleme ale clientei. Astfel de cazuri arată că distrugerea planetei de baştină s-a petrecut de mai multe ori în istoria incredibil de lungă a universului. O astfel de traumă poate avea urmări în această viaţă, manifestându-se ca o tristeţe extremă sau prin sentimentul că nu aparţii aici și prin dorul de a merge „acasă”, fără să ştii unde se află acest „acasă”. Perioada de ajustare la o lume nouă este de multe ori dificilă şi este ascunsă în straturile adânci ale subconştientului.

***

Dan era un tânăr din Australia, care îmi trimisese insistent email-uri din diferite ţări, întrebând care era itinerariul meu, ca să mă poată găsi în Statele Unite. El călătorea în America de Sud şi urma să vină în SUA în iunie 2000. Am încercat

să-l descurajez de la ideea de a veni în SUA numai ca să mă vadă pe mine, dar email-urile lui erau foarte insistente. A aranjat să sosească la Los Angeles, să închirieze o maşină şi să conducă până la Chicago, ca să fie acolo când eu voi vorbi la conferinţa Dowser. A spus că dacă nu reuseşte să mă întâlnească, va veni după mine în Arkansas. Aşa încât am fost de acord să lucrez cu el şi am programat o sesiune atunci când credea că va sosi. În general eu descurajez acest tip de comportament dar fiindcă a fost atât de insistent, am simţit că de data asta trebuia să fac o excepţie. Călătorea de la o distanţă mare, ca să mă întâlnească.

Era cazat la un hotel micuţ lângă Convention Center şi în următoarea dimineaţă a întârziat puţin din cauza traficului. Aşa încât nu am început la timp. Nu ne-am dat seama ce urmări va avea acest amănunt, decât mai târziu. Organizatorul conferinţei mi-a permis să folosesc camera sa pentru sesiuni private, pentru că stăteam împreună cu alţii la o casă privată, aflată la o distanţă destul de mare de locul unde se ţineau conferinţele. Programasem două sesiuni pe zi, dar Dan era singurul din ziua respectivă, pentru că era ultima zi a conferinţei.

În timpul discuţiei dinaintea sesiunii, mi-a spus că se trăgea din Australia dar acceptase o slujbă minunată ca grafician, pentru o companie mare din Londra. Slujba începuse cu bine dar după o vreme presiunea programului şi viaţa din marele oraş începuseră să îşi spună cuvântul şi să îi afecteze sănătatea. În loc să se întoarcă în Australia, s-a hotărât să îşi dea demisia şi să călătorească. Pentru că era un angajat valoros, şeful lui i-a dat un concediu şi i-a spus că se poate întoarce la muncă oricând considera că s-a odihnit suficient. Aşa încât a mers mai întâi în America de Sud, călătorind cu rucsacul în spate prin toată ţara. Prietena lui l-a însoţit o parte din călătorie dar condiţiile dure nu o încântau, aşa încât în cele din urmă l-a părăsit în Argentina şi s-a întors acasă. El a continuat restul aventurii singur şi în cele din urmă a sosit în SUA. Avea mare grijă să se încadreze în suma de bani alocată acestor călătorii şi s-a hotărât să se întoarcă acasă în Australia după ce va părăsi Statele Unite. În sesiunea cu mine aveam mai multe lucruri de explorat.

În rutina mea normală pacientul coboară de pe un nor şi ajunge într-o viaţă trecută, pe care o explorăm pentru a descoperi cauza problemelor pacientului. Dar în loc să coboare într-o viaţă de pe Pământ, Dan s-a trezit în altă parte.

Dan: Am coborât de pe nor dar nu am mers în jos. Văd cum se apropie o lumină mare strălucitoare, cu o siluetă în ea. Razele de lumină trec prin siluetă şi lumina se difuzează, aşa încât nu pot vedea detalii. Simt că sunt în spaţiul cosmic.

D: Poţi să zbori prin acest spaţiu, dacă vrei să mergi undeva.

Dan: Îmi imaginez o uşă ca un portal în spaţiu. Cred că ar trebui să merg acolo. Mă simt ca şi cum aş înota împotriva curentului, ca să ajung la ea. Este ca şi cum mintea mea nu-mi permite să merg acolo, sau nu ştiu cum să o fac.

I-am dat câteva sugestii, întărind ideea că era în siguranţă şi protejat, că putea să exploreze orice dorea, în deplină siguranţă.

Dan: Nu sunt sigur dacă am trecut sau nu prin portal, dar văd acum o planetă enormă, o planetă verde enormă, și o mare parte din ea se află în umbră. Pot să-i văd doar marginea. Este la mare depărtare. În spatele ei sunt stele minunate şi la stânga e un soare frumos. Soarele face umbra. Pot vedea doar marginea planetei, este de un verde frumos ca smaraldul. Are o textură, nu e netedă. Pare a avea denivelări, ca o lună SF. Zbor deasupra unui deşert între nişte structuri care nu au alt scop decât să fie ca un fel poartă, ca nişte markeri.

D: Fac parte dintr-un zid?

Dan: Nu. Sunt doi stâlpi. Seamănă cu Washington Monument, dar au o culoare ca nisipul şi sunt aşezaţi unul lângă altul ca o uşă, dar fără panouri sus. Sunt ca nişte jaloane.

Din nou apare o planetă cu structuri ca nişte turnuri, care păreau a fi caracteristicile dominante.

D: Ai zburat prin uşă?

Dan: Sau deasupra ei, ca un vultur. Când mă uit la ea simt un fel de dor. Cei doi stâlpi se află pe o câmpie ca un deşert şi în dreapta se vede o mare de smarald, din poziţia în care mă aflu. În depărtare se vede un golf, dar nu e nici o plajă. E ca şi cum deşertul s-ar termina deodată. Mai departe în interior sunt nişte stânci, e ca un fel de faleză din stânci care intră în ocean şi e foarte mare.

D: Trebuie să treci prin poartă printre stâlpi, ca să ajungi acolo?

Dan: Nu, e ca un jalon. Te afli acolo. Aceasta este casa mea. Nu pot să explic mai bine.

D: Ai spus că simţi un fel de dor, când te uiţi la cei doi stâlpi.

Dan: Da. (Copleşit de emoţie) Când am văzut acest loc, am avut sentimentul şi amintirea că mă simt perfect confortabil aici. Încerc să explorez mai mult. E ca şi cum am luat o fotografie din adâncul amintirii mele şi acum o ţin la piept cu drag.

Această relatare mi-a dat sentimenul de deja vu, pentru că aceeaşi descriere emoţională o mai primisem de la Phil şi de la Clara. Logic vorbind, locul acesta nu avea nimic care să inspire astfel de sentimente, dar am descoperit cu mult timp în urmă că logica nu are nimic de-a face cu astfel de lucruri. Emoţiile dau la o parte logica.

Dan: Eu în locul ăsta nu am un trup. Încerc să mă uit la mine însumi şi ştiu că sunt doar esenţă. Mă simt aproape ca şi cum aş fi planeta. Eu sunt acest loc, ca să spun aşa. Oceanul de aici este ca al nostru dar este complet verde, verde ca smaraldul. Deşertul arată şi el ca la noi, este diferit dar familiar. Mă simt ca un

vultur, cum privesc totul de sus. Pot vedea până departe.

D: Sunt şi oraşe sau este doar pământ gol?

Dan: Privesc în deşert şi pare a nu fi nimeni. Nu sunt clădiri, e doar deşertul. Simt că aceşti stâlpi sunt ca un diapazon pentru energie. Fiinţa mea cunoaşte acest ton, acestă vibraţie şi mă aduce aici de fiecare dată când am nevoie, fiindcă pentru mine este ca un punct de focalizare, ca un cristal. E foarte confortabil să fii aici.

D: Asta e bine. Mai simţi şi prezenţa altor fiinţe ca tine în acest loc?

Dan: Simt că nu sunt singur. Mă simt mai stabil, mai confortabil. Sunt fericit doar să fiu aici. Mă simt ca şi cum aş fi totul. Nu mă pot opri să simt această emoţie în interiorul meu, să simt că sunt bine-venit. Doar sunt. Este foarte greu de descris.

D: Te simţi ca şi cum ai fi energie pură, fără a avea un corp?

Dan: Da, pentru că nu mă pot relaţiona la nimic. Eu sunt toate lucrurile de aici, liniştea pietrelor, căldura deşertului, rostogolirea oceanului. Toate sunt confortabile şi frumoase.

D: Ce faci aici?

Dan: Doar exist. Poate asta este din cauză că mă focalizez doar pe un singur lucru, pentru că este atât de comod să fac asta. N-aş putea spune că am un scop, este doar să fiu aici. (Pauză) Simt că aceşti stâlpi mă ajută să călătoresc. Dacă aş vrea să vin aici, aş putea să folosesc aceşti stâlpi pe care îi cunosc atât de bine, ca să mă aducă înapoi aici. E doar un exemplu, nu spun că asta am făcut.

D: Vrei să spui că te ajută să călătoreşti, de oriunde te-ai afla?

Dan: Să călătoresc oriunde aş vrea să merg, oriunde. E ca lumina de pe veranda din faţă. Aceşti stâlpi sunt ca lumina pe care o lăsăm aprinsă pe verandă, pentru omul care aduce pizza. Astfel el va şti unde te afli, ca să vină la tine.

D: Vrei să spui, ca să identifici un loc? Dar cum te pot ei ajuta să călătoreşti în alte locuri?

Dan: Nu cred că mă ajută propriu-zis să călătoresc. Sunt doar un fel de jaloane care mă ajută să mă întorc. Acum primesc imagini cu o lumină frumoasă. Doar lumină. Primesc încă o imagine, văd că am plecat de acolo. Apoi din altă perspectivă, văd cum se întâmplă ceva. Poate este doar o iluzie a modului cum se întâmplă lucrurile, dar văd o fiinţă asemănătoare cu o meduză. Seamănă cu o sferă. Are nişte tentacule ascuţite care mă ţin ataşat în acel loc. Nu atașat. E ca atunci când oamenii coboară în găuri de pe fundul oceanului sau în peşteri şi fixează o frânghie care să-i aducă înapoi la suprafaţă. Asta vroiam să spun.

D: Este o imagine potrivită. Deci nu ai trup, dar eşti totuşi conectat la acel loc. Dar se pare că ai părăsit acel loc la un moment dat, aşa încât hai să părăsim această scenă şi vreau să mergi în clipa când ai plecat, când ai părăsit acel loc pe care îl considerai a fi casa ta.

Dan: Instinctiv am simţit că am nevoie de o schimbare şi că venise timpul pentru asta, dar nu pot să spun de ce.

D: Nu s-a întâmplat ceva anume?

Dan: Dacă ai folosit vreodată aspiratorul ca să cureţi un şerveţel şi aspiratorul l-a supt înăuntru, aceasta este emoţia. „Puf!” şi vezi cum dispare prin ţeava aspiratorului. Tot aşa simt şi eu cum energia mea este absorbită: „Puf”. Aşa încât nu sunt sigur dacă a fost o alegere conştientă. Aproape că aş vrea să plâng, pentru că doare. Toată schimbarea asta doare. Separarea.

D: E bine pentru că atunci când simţim o emoţie, ştim că am atins ceva important. Ai spus că era ca şi cum energia ar fi fost suptă şi s-ar fi scurs. Vrei să spui că s-a dus departe de acel loc?

Dan: Da. Dacă ar fi să descriu ceea ce văd, aş zice că mă uitam la coloanele mele frumoase, la marea minunată, când deodată am simţit că mă scurg, că nu mai sunt acolo. Nu pot să simt că aş fi făcut această alegere. Văd galaxii şi privelişti splendide, pe care le-am admirat în cărţi şi m-am tot minunat la ele.

D: Sunt foarte frumoase.

Dan: Da, sunt. Sunt prea frumoase. Dacă încerc să mă gândesc la momentul când am plecat din locul meu de baştină, văd aceste imagini. Ştiu că este o viziune corectă, pentru că este ca o amintire. Mă simt ca un avion care soseşte sau mai degrabă ca un vultur, pentru că nu se aude nici un sunet. Pot să văd aceste coloane şi mă simt minunat. Îmi spun: „Am ajuns iar acasă. Excelent!” Apoi aştept până data viitoare când voi putea să vin aici. Dar am vorbit despre energia care a fost suptă. Asta nu s-a simţit confortabil. Nu ştiu unde mă duce. Pot să o simt acum. Înțeleg că nu mă mai pot întoarce acasă.

D: Dar noi ştim că ea există acolo. O poţi vizita oricând vrei în mintea ta.

Dan: Dar asta nu mă ajută. (Smiorcăie)

D: Spui că ai simţit cum energia din tine a fost suptă ca printr-o gaură, în sus. Și ai știut că nu te vei mai întoarce. Să mergem pe urma acestui sentiment.

Dan a încercat să se lupte şi să opună rezistenţă acestei forţe de atracţie, care îl ducea în alt loc. Nu vroia să plece de acasă, după ce fusese separat atâta vreme de casa sa. În cele din urmă după ce i-am aplicat mai multe sugestii, s-a relaxat şi s-a văzut într-o viaţă neobişnuită. A presupus că era vorba de Egipt, pentru că a văzut structuri de piramidă, care făceau parte dintr-un oraş aglomerat. Dar trebuie să fi fost o civilizaţie mult mai veche. Locuia într-o piramidă, o clădire uriaşă de formă piramidală, care avea multe camere foarte mari, precum şi rampe şi tuneluri subterane. Se simţea foarte singur şi plictisit să trăiască de unul singur în acest loc uriaş. Din când în când se uita afară pe fereastră, la activitatea oamenilor din oraş. Deşi nu era prizonier, se simţea separat şi prins ca într-o capcană în această existenţă. L-am dus mai departe ca să vadă ce slujbă avea. Lucra ca un fel de consilier pentru o singură persoană şi se plictisea, pentru că de multe ori persoana respectivă nu era acolo şi atunci nu avea nimic de făcut. Simţea că lucrează cu energii universale şi folosea anumite gesturi, ca să-şi focuseze gândurile.

Dan: El nu este aici tot timpul. Văd o sferă de lumină cum se mişcă prin spaţiu şi

mă văd cum comunicam prin ea. Nu ştiu despre ce se vorbea, dar cred că este vorba despre nişte sfaturi pe care le primeam, sau îi raportam eu şefului ce se întâmplă.

D: Despre Pământ în general, sau numai despre locul în care te aflai?

Dan: Despre acest loc. Nu e pe Pământ. Sunt sigur acum. Lucrurile de aici sunt prea mari. Există şi pe Pământ lucruri mari, dar locul acesta este mult mai mare. Eu raportez prin sferă ce se întâmplă şi cum ar fi bine să ne ocupăm de problemă. Dar am acest sentiment copleşitor că nu îmi ajunge ceea ce fac. Sincer vorbind, simt că nu contează ceea ce fac. E atât de plictisitor.

D: Şi sfera aceasta mare de lumină intră uneori în cameră?

Dan: Da, cred că are această abilitate. Acum primesc imagini ale unui om musculos, foarte bine făcut, puternic şi mare. Dacă mă uit la mine, îmi dau seama că eram de mărime mijlocie, dar tipul ăsta este enorm. Cred că e un individ mult mai important decât mine. Cred că el guvernează această zonă.

D: Dar când vine acolo, el arată ca tine?

Dan: Da, dar e mult mai mare. Nu cred că mă place lumea. Nimeni nu pare a mă simpatiza. Şi nu cred că mă tratează nici el cu prea mult respect. Mă tratează mai degrabă ca pe un servitor. Nu e politicos. Mă simt atât de singur aici. Acelaşi sentiment l-am avut şi pe Pământ. Vreau doar să plec. Vreau să se termine. Mă simt prins într-o capcană, dar cred că de fapt nu eram prizonier. Trebuie să clarific asta. De fapt aveam o situaţie destul de confortabilă. Aveam o pozitie bună. Sunt ca un fel de secretar pentru această persoană importantă. Îl ţin la curent cu diverse lucruri şi dacă oamenii doresc să-l vadă, pot face aceasta prin mine. Eu îi programez. Le spun dacă îi poate primi. Este pur şi simplu plictisitor.

Pe neaşteptate, cineva a început să ciocănească la uşa camerei de hotel. Pusesem semnul „Nu deranjaţi” pe uşă şi era prea târziu după-amiaza pentru femeia de serviciu pentru curăţenie. Dar ciocănitul a continuat, astfel încât i-am dat lui Dan

instrucţiuni să facă pauză o clipă şi i-am transmis sugestia că zgomotele nu îl vor deranja. Am mers să văd cine era la uşă. Era directorul conferinţei, cu soţia sa. Aduseseră un căruţ şi doreau să-şi ia bagajele. Trebuiau să plece, ca să nu plătească pentru încă o zi de folosire a camerei. Nu mă gândisem la aşa ceva când am programat sesiunea, aşa încât mă aflam în dificultate. I-am întrebat dacă puteau să revină într-un sfert de oră, ca să îmi permită să îl scot pe Dan din transă. Chiar nu-mi plăcea situaţia asta, pentru că nu apucasem să lucrăm pe nici una din problemele lui. Dar nu am avut încotro şi a trebuit să-l aduc la starea de conştiinţă obişnuită. Cei doi au plecat, dar ştiam că vor reveni în scurt timp.

I-am orientat lui Dan personalitatea înapoi în corp şi l-am adus în prezent. Nu-mi plăcea să lucrez sub presiune sau în grabă, pentru că întotdeauna doream să fac lucrurile cât mai bine puteam. Am simţit că e mai bine să-l aduc la starea de conştiinţa normală, decât să îl grăbesc şi să nu lucrăm eficient. I-am dat sugestii subconştientului său să îl ajute să înveţe să trăiască cu sentimentele omeneşti. Dar ştiam că este nevoie de mai mult timp ca sugestiile să acţioneze, mai ales că nu identificasem cauza problemelor. Simţeam că l-am dezamăgit pe Dan. Dacă am fi beneficiat de tot timpul pe care îl programasem, ştiu că am fi aflat răspunsul la problemele pe care le avea.

Din fericire am reuşit să îl trezesc la timp, pentru că imediat după aceea au început să ciocănească din nou la uşă. Era şi el la fel de nemulţumit ca mine, pentru că simţea că nu şi-a găsit răspunsul la întrebări şi că nu îşi finalizase cum trebuie şedinţa de lucru. Am coborât pe holul sălii de conferinţe, unde fiica mea Nancy îmi vindea cărţile. Ştiam că nu am de ales. Trebuia să programăm o altă sesiune, ca să finalizăm lucrurile lăsate în suspans. Simţeam că îi datorez acest lucru şi de asemenea ştiam că nu pot să îl taxez pentru o altă sesiune, pentru că mă simţeam responsabilă pentru modul în care rămăsese totul în coadă de peşte. Aşa încât am făcut ceea ce nu mai făcusem niciodată. L-am invitat acasă la mine în Arkansas, unde nu invitam niciodată oameni străini.

I-am spus lui Dan să telefoneze când va ajunge în vecinătatea casei mele şi vom veni să îl luăm ca să îl ducem în munţi, la casa mea. Eu sunt foarte prudentă şi nu las cititorii sau fanii să ştie unde locuiesc, pentru că altfel mi-ar invada viaţa privată. Dar de data asta am avut încredere în instinctele mele. Simţeam că acesta era un tânăr cumsecade, care călătorise jumătate de planetă ca să lucreze cu mine. El stătuse numai la hosteluri, care erau mult mai ieftine în comparaţie cu hotelurile, dar la Huntsville nu erau hosteluri.

Dan a rămas la Chicago câteva zile ca să viziteze oraşul, apoi a condus maşina până în Arkansas. A sosit în cea mai nepotrivită zi posibilă. În noaptea dinainte plouase torenţial la Ozark, pârâurile se umflaseră şi se transformaseră în râuri periculoase. A sunat din oraş şi a spus că înnoptase în cortul său pe malul lacului Beever. În timpului nopţii furtuna a fost atât de violentă, încât s-a trezit în cort cu apă de jumătate de metru. A descoperit în modul cel mai dur că de fapt cortul său nu era impermeabil. A cumpărat alt cort şi a condus mai departe maşina până în orăşelul nostru, Hunstville.

Când mi-a telefonat uitasem că trebuia să sosească şi îmi făceam mai multe griji privitoare la vreme. I-am spus că s-a umflat pârâul şi că drumul până la casa noastră nu putea fi trecut, că va trece ceva vreme până va putea cineva să meargă în oraş ca să îl conducă în sus pe munte, pe drumul din spate. Acesta era singurul mod de a ajunge acasă la mine când se umfla pârâul, şi drumul dura o oră mai mult. El a răspuns că va aştepta într-un magazin, până va veni cineva. La început mi-a cerut instrucţiuni cum să urce pe munte, dar i-am spus să o lase baltă. Era imposibil să dai instrucţiuni unui străin pe drumurile ferite din codru, dacă nu cunoştea zona. A aşteptat acolo două ore înainte să vină cineva să-l ia. Pe drumul spre casă Nancy a condus maşina mea iar eu am mers în maşina lui, ca să pot să-i arăt priveliştile pe drum. Zona este foarte izolată, naturală şi rustică, dar mie îmi place tocmai pentru că este izolată şi nu mă invadează nimeni, pentru că eu petrec mult timp călătorind şi ţinând prelegeri şi cursuri în oraşe mari, fiind înconjurată în mod constant de mulţimi de oameni. Când sunt acasă, savurez izolarea.

M-am hotarât să îl las să stea în dormitorul liber în timpul nopţii, dar el a insistat să îşi monteze cortul în curte. Spera că va ploua din nou în timpul nopţii, ca să verifice dacă era impermeabil cortul. L-am invitat la cină şi se făcuse noaptea târziu, înainte să reuşim să începem sesiunea. Era relaxat şi a fost uşor să-l aduc din nou în starea de transă. De data asta ştiam că vom avea timp ca să explorăm problemele pe care le avea şi nu ne va mai deranja nimeni. Speram că va reveni la aceeaşi scenă. S-a dus acolo imediat.

Dan: Privesc la intrarea în camera mea. Nu sunt desene pe pereţi, nu e nimic, este foarte gol. Pereţii sunt din piatră. O simt sub picioare, e rece dar plăcută. Văd un fel de lanterne, cred că sunt lumini generate de ceva. Nu este vorba de

foc, ci de o lumină generată printr-un proces chimic. E o lumină minunată care nu îmi deranjează ochii.

Dolores: E diferită de o flacără?

Dan: Da. În mod cert nu este o flacără. Mă uit la ea acum. Seamănă cu o lumină fluorescentă, dar este mai suavă. E un tub lung auriu din sticlă, care strălucește ca cristalul de deasupra. După câte îmi dau seama este o lumină produsă chimic, cumva. Nu văd o sursă de energie care să o alimenteze de undeva, nu se folosesc cabluri.

Aici locuiesc eu. E aceeaşi fereastră, şi nimic nu îmi obstrucţionează vederea. Când mă uit afară este o piramidă în dreapta, o piramidă în stânga mai mică şi o piramidă lângă cea din stânga care este şi mai mică.

Dolores: Atunci sunt trei piramide?

Dan: Sunt patru, incluzând-o pe a mea. Cea de lângă mine este mult mai mare decât a mea şi a mea este conectată cu cea mai mare şi cu celelalte două. Trebuie să cobor din cameră dacă vreau să merg la ele. Sunt conectate printr-o serie de tuneluri luminate de aceste lanterne, prin coridoare şi cumva trebuie să cobor. Încerc să vizualizez cum se întâmplă. E ca un puţ, dar nu văd scări.

Dolores : Te duce sub pământ?

Dan: Da, tot locul se simte a fi... deliberat.

Dolores: Deliberat? Ce vrei să spui?

Dan: Nu pare făcut ca să trăieşti aici. Este ca o fortăreaţă, ca o cetate cumva, un punct de focalizare a energiei. Îmi amintesc că această persoană mai mare de

statură despre care am vorbit călătoreşte o dată cu energia, are abilitatea de a deveni energie pură. Păşesc afară din cameră pe o platformă şi este ca un fel de lift. Văd flash-uri de lumină şi platforma coboară repede sub pământ.

Dolores: Spuneai că îi dai un raport acestei persoane?

Dan: Da, asta e slujba mea. Mi s-a clarificat acum. Sunt ca un element de legătură între el şi oameni, care îl tratează ca o zeitate. Dar eu ştiu că nu e o zeitate. Ştiu că el face parte din Univers, la fel de mult ca oricare din noi. Dar se pare că eu am uitat să fac ceea ce face el. Ocazional mai văd această sferă mare de lumină, iar oamenii care nu împărtăşesc aceste secrete, îl preamăresc. Ei cred că el este un zeu, dar eu ştiu că nu este. Nu pot face nimic în privinţa asta pentru că am uitat o parte din secrete, iar el nu are de gând să mi le dezvăluie. E un joc de putere. Văd certuri cu el, ca nişte flash-uri. Văd cum îi spun că asta nu este corect, dar lui nu-i pasă.

Dolores: Vrei să spui că nu este corect că îl preamăresc?

Dan: Da, pentru că toate lucrurile din Univers sunt egale. Dar din cauză că el poate să facă lucruri pe care ei nu pot le facă, ei cred în mod firesc că el este un fel de zeu. Iar eu trebuie să-l ţin la zi cu informaţiile. Ştiu că vreau să ies din situaţia asta, din nou simt asta şi nu este un sentiment bun. Uneori mă gândesc să evadez, dar îmi este frică şi nu am destulă determinare. Şi nici nu am unde să merg, cred că e şi asta la mijloc.

Dolores: Unde ai putea merge?

Dan: Tocmai asta este, că nu am nici o idee unde aş putea merge. Par a fi singurul care ştie că el nu ar trebui preamărit, aşa cum este preamărit. Eu cred că secretele pe care le are ar trebui împărtăşite ca să ridice omenirea, nu să fie folosite pentru a întări ideea că „Eu sunt mai bun decât tine.” El foloseşte oamenii ca să ia energie de la ei, cred. Nu ştiu dacă ăsta este cel mai bun mod de a explica, dar este o chestiune de egou. „Uitaţi-vă la mine, uitaţi-vă ce pot face. Eu sunt aşa, prin urmare sunt cel mai bun.” El vine dintr-un loc diferit. Cred că e un spaţiu diferit, mai degrabă decât un loc diferit. El a dezvoltat această idee. E greu de pus în cuvinte. Să zicem că există o energie universală şi te afli în acest

flux, iar lucrurile pot fi făcute bine sau mai puţin bine sau deloc. El le face foarte rău, pentru că s-a lăsat prins în acest joc al puterii şi a început să gândească: „Uau, ce uimitor! Trebuie să fii un zeu ca să faci aceste lucruri!”

Această putere vine prin conştientizare, dar e mai mult decât atât. Este vorba de a şti şi a fi. În loc să fie smerit, el se comportă într-un mod egotic. Eu ştiu că am aceeaşi putere, sau cel puţin vin din acelaşi loc. Am vaga memorie a unei alte existente şi simt că înţelegeam puterile pe care le deţine Universul şi eram conştient de aceste lucruri. Îi spun că nu e bine cum face. El se poartă într-un mod superior şi îi place asta. Ca şi cum nu ar fi treaba mea. Un comportament de genul: „Ei bine, ce ai să faci dacă eu mă comport aşa?” O face pe grozavul.

Dolores: Dar spuneai că nu este acolo tot timpul, că vine şi pleacă.

Dan: Nu este nevoie să fie aici tot timpul. Poate călători oriunde îi place, ca şi cum asta ar fi floare la ureche. Când înţelegi principiile universului, nimic nu te poate opri să mergi oriunde, oricând. Este o chestiune fundamentală a materiei şi energiei. Când înţelegem aceste lucruri, nu mai există limite între ele.

Dolores: Afară doar dacă ne punem singuri restricţii.

Dan: Putem restrânge materia într-o formă dar nu mai există diferenţa între materie şi energie, atunci când înţelegem că factorul de separare între orice fel de forme este conștiința. Când conştiinţa ajunge într-un spaţiu de unde poate controla forma, atunci care mai este diferenţa între lucruri în ceea ce priveşte forma? Nu mai există nici o diferenţă, este doar energie plasată în materie fizică.

Dolores: Spuneai că poţi controla sau că nu poţi controla aceste lucruri?

Dan: Poţi controla, atunci când înţelegi.

Dolores: Când înţelegi, poţi controla energia?

Dan (oftează): Am folosit cuvântul „a controla” dar poate că nu este cuvântul potrivit, pentru că este doar ce înțelegem. Dar e mai mult decât atât. Tu eşti energia. Forma din materia fizică este doar energie fizică. Timpul este energie. Conştiinţa este energie şi o putem dirija într-o formă. Când o plasezi în sursa pură, în sursa conştiinţei, o poţi redirecţiona oriunde. Nu trebuie să fie imediat într-un loc. Poate fi orice ai vrea tu să fie. Dacă ai vrea, ai putea să existi un eon de timp fără a ţi se simţi lipsa dintr-o secvenţă de timp. Văd în faţa ochilor ideea unei benzi elastice care este întinsă (face mişcări cu mâinile). Ţii de un capăt cu degetele şi o întinzi, dar acea parte nu e afectată de întindere. Rămâne la forma normală. Când o tragi de un capăt devine mai subţire, dar celălalt capăt pe care ţii degetele, nu este afectat. Arată ca o bandă de cauciuc. Cealaltă parte arată ca o linie lungă întinsă, ca o bucăţică subţire de cauciuc. Ceea ce încerc să spun este că noi continuăm a exista prin conştiinţă şi putem împinge sau trage, putem manevra. Putem manevra acest lucru spunând: „Eu exist în această parte a benzii. Pot sta în această parte un eon de timp. Pot trăi în această parte o milisecundă”. Asta nu face nici o diferenţă pentru banda de cauciuc, pentru că ea se află în continuare în aceeaşi materie fizică, dar ea este deformată, separată în aşchii și difuzată în această formă.

Dolores: E complicat. Asta înseamnă că în această formă nu mai trebuie să ai un trup?

Dan: Revenim la ideea că pot exista ca un fir de iarbă şi să fac parte din acea energie. Pot să fiu o fiinţă energetică de lumină pură, care se află simultan în diferite spaţii-timp. Ceea ce discerne aceste două energii, este fiinţa mea conştientă.

Dolores: Asta ne aduce înapoi la ideea că nu există timp. Totul se întâmplă simultan?

Dan: Timpul este o energie care se roteşte. Este pulsaţia materiei. Dacă ne luăm după ce simte acest corp, aşa se simte cel mai corect, că este vorba de materia fizică, care călătoreşte. Nu există timp propriu-zis, există doar pe un plan cauzal. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar există din punct de vedere cauzal, deci dacă există materie, există timp. Dacă există energie, există timp. Dacă există conştiinţă nu există timp, pentru că ne creăm lumile fizice din conştiinţă.

Dolores: Din conştiinţă. Deci dacă nu există conştiinţă, atunci nu există timp? Asta vezi tu?

Dan: Nu. Există conştiinţă, dar nu există timp. Timpul este material. Ceea ce văd eu în faţa ochilor mei este o sferă de gaz care se roteşte. Nu ştiu sigur dacă acest lucru este relevant în acest moment, dar tot corpul meu tremură ca o frunză.

Asta cred că se întâmpla probabil în interior, pentru că trupul lui fizic nu arăta altceva decât că se relaxează.

Dan: Conceptul este greu de transmis, dar ne limitează doar imaginaţia noastră, pentru că de fapt nu există limite. Putem imagina prin urmare limita, putem încerca să o înţelegem. Ne aflăm în interiorul ei, dar nu există timp ca atare. Astfel încât putem exista liberi. Cea mai potrivită exprimare, unica exprimare care-mi vine, este „Putem exista liberi”. Acum încerc să-mi analizez un gând conştient. Nu găsesc alte cuvinte. Gândul. Cuvântul „gând” este greşit, pentru că gândul este de asemenea energie, dar este conştient ca atunci când universul este definit înainte să se întâmple. Este definit oricum, înainte să se întâmple.

Dolores: Înainte să se întâmple?

Dan: Da, ca şi cum s-ar întâmpla şi atunci ar fi cel mai bine. Sunt cele mai libere cuvinte pe care le pot spune. Conştiinţa defineşte lucrurile, pentru ca ele să se întâmple.

Dolores: Pentru ca să se întâmple. Dar conştiinţa este această energie, despre care vorbeşti. Asta vroiai să spui?

Dan: Conştiinţa defineşte energia, dacă vrei.

Dolores: Dar asta nu se referă la conştiinţa fizică. Este o conştiinţă a energiei?

Dan: Gândul este energie. Dar cine are gânduri? Am pus această întrebare, pentru că încerc să demonstrez ceva. Spunem :„Gândurile sunt energie”. Dar cine gândeşte acest gând? Încerc să sugerez că acest corp simte că gânditorul este conştiinţa, iar conştiinţa este forţa motrice a întregii creaţii pe care o cunoaştem, indiferent că ar fi metafizică, spirituală, energetică, fizică sau materială. Toate aceste lucruri provin din conştiinţă. Prin conştiinţă învăţăm să existăm, prin conştiinţă există lucrurile. E ca atunci când tragi cu banul: nu poţi să ai o parte a monezii fără cealaltă. Acum mi se arată din nou sfera de gaz, care se roteşte pentru a crea o forţă. Acea forţă devine mai densă, devine ceea ce înţelegem. Sau cel puţin ceea ce înţeleg eu. Pentru că mintea mea conştientă strigă la mine acum iar eu încerc să o ignor, dar este greu. O văd cum se roteşte, o văd cum creează. Pentru ca să existe materia, ea trebuie să existe o perioadă de timp. Deci ne oprim la un anumit concept al timpului, pentru că suntem limitaţi. (Nu era sigur că foloseşte cuvântul potrivit).

Dolores: Asta pare a avea sens. Noi suntem limitaţi în corpurile noastre fizice, când ne aflăm pe pământ în această dimensiune.

Dan: Nu este necesar dar da, cred că aşa este.

Dolores: Suntem limitaţi, dar în cealaltă stare nu mai suntem limitaţi?

Dan: În starea de conştiinţă nu există limite. Nu găsesc cuvintele potrivite, dar e ca un grup de joacă. Pare trivial, dar ştiu că suntem întotdeauna perfecţi. Atâta doar că avem lecţii de învăţat. Conştiinţa produce creşterea. Cuvântul „creştere” este potrivit... afară doar dacă vreau să folosesc cuvântul „manifestare”. Dar adevărul este undeva între aceşti doi termeni. Conştiinţa produce ideea de creştere şi manifestare fiind jucăuşă, creatoare şi energetică. Ca să se înţeleagă pe ea însăşi, creăm alte lucruri decât ceea ce este ea. Sunt dus înapoi pe planeta de unde am fost supt ca un şerveţel, ca absorbit de un aspirator. Acum trebuie să creez mai multe lucruri ca să cresc. Ca să devin mai creativ. Am existat acolo Dumnezeu ştie cât timp. Simt cum mi se spune „eoni de timp”.

Dolores: Ai existat acolo în aceeaşi formă de energie în care se afla şi cealaltă persoană? Ți se pare corectă afirmaţia?

Dan: Referitor la această persoană despre care vorbim, cel care este atât de

egoist la care revenim din nou, se află şi el într-o stare de esenţă şi este un individ la fel ca tine sau ca mine, dar el nu mai există pe deplin, aşa cum am făcut-o în existenţa mea de pe acea planetă, înainte de a fi absorbit de aspirator ca un șervețel. Puteam să simt individualitatea mea dar era mai mult energie, era de fapt mult mai mult. Încerc să definesc această persoană pentru tine.

Dolores: Dar el îşi formează uneori un trup, nu-i aşa?

Dan: Da, e pe deplin capabil de a face asta. E ca ceva magic.

Dolores: Dar când te aflai pe cealaltă planetă unde simţeai că făceai parte din tot şi toate, aveai acelaşi fel de energie pe care o are el acum sau erai mai avansat?

Dan: De fapt eram mai simplu. Nu exista intelect, judecată sau astfel de lucruri. Eram ca un copil, eram necomplicat. Nu înţelegeam ideea de tărâm fizic sau de corp material.

Dolores: Nu mai experimentaseşi aşa ceva?

Dan: Niciodată. Dar această persoană cred că a progresat la această etapă de la a fi întâi umanoid, şi a ajuns să aibă idee despre nivele energetice ale sufletului, dar încă mai are de crescut.

Dolores: Deci el nu era în punctul în care te aflai tu?

Dan: Cred că noi suntem două lucruri diferite. Cred că există o formă de viaţă simplă, care este naivă, jucăuşă şi blândă.

Părea a descrie energia unui elemental. Oare asta era el pe acea planetă ? Această formă de energie de bază?

Dan: Prima ființă există și a existat întotdeauna în acest fel. Este acolo. Cealaltă ființă a progresat atât de mult în evoluția sa fizică, încât a început să se piardă în puterile oferite de universul conștient. Devine atât de conștient încât le poate folosi. Mai există și alte astfel de ființe.

Dolores: De asta a devenit egoist.

Dan: Cred că așa s-a întâmplat.

Dolores: Au multă putere și le place să o folosească. Le place să fie preamăriți.

Dan: În mod cert! Și mie mi-ar plăcea. Mi-ar place să zburd, să cânt și să o fac pe grozavul, dacă aș putea să plutesc și să strălucesc.

Dolores: De ce a trebuit să-ți părăsești existența de pe cealaltă planetă, dacă era atât de simplă și necomplicată?

Dan: Cred că are de a face cu creșterea mea. Simțeam că ăsta este unicul meu scop, să exist în acea formă în care eram doar energie pură. Astfel putem fi splendizi și luminoși. Dar ca să se dezvolte conștiința într-un mod creator, trebuie să creăm. Eu ce cream, în afara experienței în sine? Nu exista iubire. Nu exista aventură. Doar puțină mirare pentru că simțeam că voi călători și voi vedea alte locuri, pe care le voi experimenta o vreme. Dar tânjeam să revin în zona mea de confort, pentru că despre asta era vorba.

Dolores: De asta te simțeai acasă acolo.

Dan: Întotdeauna. Acum încep să privesc lucrurile într-un mod mai obiectiv, nu din emoțiile care m-au copleșit data trecută. Simt că am stat acolo foarte mult timp. Nu pot exprima asta în cifre. Am stat prea mult timp. Se pare că asta e, am stat acolo prea mult timp. Poate că mi s-a oferit ocazia de a pleca cu propriul

meu acord. Iar eu am răspuns: „O, dar eu nu vreau să plec de aici”. Până când la un moment dat cred că s-a luat această decizie pentru mine. Mi se spune că mi-a venit greu să uit cum era acasă.

Dolores: De asta aveai sentimentul că nu aparţii aici şi vrei să mergi acasă, pentru că încă mai aveai amintirea asta. (Da) Şi atunci când erai cu cealaltă fiinţă, îţi aminteai că altă dată puteai să faci mai mult decât făcea el.

Dan: E aproape corect. Eu nu aveam idee cum să îmi fac un corp în care să intru. El ştia. Venea ca vântul şi îşi crea o formă. Într-o clipă nu era acolo, în clipa următoare era. Am fost martor la materializarea sa. Am văzut cum se schimbă lumina şi cum se formează corpul său din lumină. Cum a ieşit din ea. Nu era ca o uşă, cel puţin nu cred. Ceva îmi spune că piramidele aruncau în sus jeturi de lumină. Aranjamentul piramidelor şi ordinea lor avea o anumită importanţă. Erau aranjate aşa: mare, mai mică, puţin mai mică, puţin şi mai mică, într-un semicerc. Poate că asta îl ajuta să se poziţioneze unde trebuie. Nu ştiu. Dar am văzut flashul ăsta cu imagini.

Dolores: Spui că piramidele erau aranjate într-un fel special?

Dan: Da. Piramidele îl ajutau.

Dolores: Focalizau energia într-un anume punct şi el o putea folosi într-un anume fel?

Dan: Aşa cred. El se materializa întotdeauna în piramida lui, niciodată în piramida mea sau în celelalte.

Dolores: Care era piramida lui?

Dan: Cea mai mare. Oamenii îl admirau şi asta mă dezgusta.

Dolores: Ori de câte ori apărea, era ca revenirea unui zeu. (Da) Şi trebuia să îl preamăreşti şi tu, cum făceau ceilalţi.

Dan: Da, dar el simţea că ştiu adevărul. Cred că de asta eram sfătuitorul lui, fiindcă aveam anumite puteri. Cred că atunci când ajungi la nivelul la care era el, poţi să vezi aura oamenilor. Poţi să citeşti oamenii, aşa încât îi poţi controla mai bine. E uşor să abuzezi de această putere. În loc să onorezi individualitatea unei persoane în călătoria sufletului, să profiți de ea.

După o vreme, cealaltă entitate nu a mai venit. Pur și simplu nu a mai venit, fără explicație. Iar Dan a rămas acolo să îl aștepte, plictisindu-se și neștiind ce să facă în continuare. Oamenii au început să vină la el ca să-i ceară sfaturi și ajutor, dar el nu avea nimic să le ofere.

Dan: Eram derutat. El a dispărut şi oamenii au început să mă privească pe mine ca pe o zeitate. Le-am spus: „Descurcați-vă singuri!” Dar nu le-a plăcut această idee. Aşa încât m-am ascuns. Mă aflu în această piramidă enormă şi mă ascund de oameni, ştiind că nu au cum să ajungă la mine. Dacă nu îi ghidează cineva în interiorul acestui complex arhitectonic, ei nu ştiu cum să intre. Aveau nevoie de un zeu, iar eu nu vroiam să fiu ipocrit. După ani de zile în care i-am tot spus tipului ăsta că nu era bine ce face, nu vroiam să ajung ca el, deşi nu aveam puterile lui. Am început să îmbătrânesc. Dar în acelaşi timp simţeam că nu am făcut nimic ca să-i ajut, ceea ce mă deprima. Eram prins într-un cerc vicios, în care nu ştiam ce să fac. Ei doreau un zeu. Mă aflam într-o energie focalizată de aceste piramide. Presupun că piramidele puteau să mă ajute, puteau să amplifice ceea ce aş fi făcut. Îmi sună în minte ca un strigăt. „Unde eşti tu? Când ai de gând să ne ajuți? Când ai de gând să faci ceva pentru noi?” Îmi vine în minte cuvântul „ploaie”, dar nu sunt sigur.

Dolores: Îl venerau și așteptau să le rezolve el toate problemele.

Dan: Da, poate că el ajunsese la un nivel din care putea face asta. Îmi amintesc cum stătea acolo și făcea minuni. Îmi vine în minte cuvântul singurătate.

Dolores: Ce înseamnă asta?

Dan: Eram complet singur. După ce el a plecat, nu mai era nimeni. (Oftat adânc) Cred că nu ştiam cum să mă comport în această situaţie.

Era evident că asta nu ducea nicăieri. Nu mai primeam informaţii suplimentare, aşa încât l-am condus pe Dan în ultima zi a acelei vieţi.

Dolores: Ce faci acum? Ce vezi?

Dan: Sunt în pat şi mor singur. Secretele mele mor o dată cu mine. Oamenii nu pot să folosească ceea ce este în aceste piramide, pentru că eu nu le-am arătat nimic. Nu am învăţat pe nimeni cum să facă. Sunt doar eu singur. Asta este. Am ochii închişi.

Dolores: Ce se întâmplă cu tine când mori?

Dan: Sunt bătrân. Am un sentiment de regret şi singurătate, de durere absolută. Mă uita la faţa mea şi văd că am câteva lacrimi în ochi. Mi se închid ochii. Arăt ca şi cum nu ştiu ce se întâmplă. Aş fi putut să mă comport mai bine.

Dolores: Ce vrei să spui când vorbeşti de durere absolută?

Dan: E ca şi cum toată viaţa asta a fost o risipă. Ca şi cum fiinţa mea întreagă ar spune: „Ai fi putut să faci mai mult”. Aş vrea ca lucrurile să fi fost altfel. Simt durerea asta care se revarsă în mine. Asta pot să văd în ochii mei când îi privesc. Apoi ochii îşi închid pleoapele.

L-am dus apoi dincolo de momentul morţii şi l-am făcut să-şi treacă viaţa în revistă, ca să vadă ce lecţie se desprindea din acea existenţă.

Dan: Să faci ceva, să te comporţi cât mai bine poţi, în orice situaţie pe care ai creat-o. Oamenii sunt aşa cum sunt. Este responsabilitatea ta să fii tot ce poţi fi. Dacă nu îţi asumi responsabilitatea pentru tine însuţi, nu poţi să faci nimic şi nu ajungi nicăieri. Cel mai rău este că nu realizezi nimic, deşi ştii că ai putea. Cred că acest lucru este relevant în viaţa mea de acum. Toată lumea face ceea ce trebuie să facă. Poţi fi înfrânt şi e posibil ca atunci să nu mai faci nimic. Dacă te uiţi la fiecare defect pe care îl ai, vei vedea că încă mai rămâne imboldul de a face ceva şi de a oferi ajutor celorlalţi. Este foarte rău dacă nu faci nimic, dacă nici măcar nu încerci să faci ceva.

După aceea am lucrat cu Dan şi subconştientul lui, ca să descoperim sursa problemelor din viaţa actuală şi modul în care le putea rezolva. Restul sesiunii a avut mare succes. Ştiam că este nevoie de mai mult timp ca să lucrăm ceea ce nu am terminat la Chicago, din cauza întreruperii bruşte a şedinţei de lucru. L-am adus pe Dan la starea de trezire deplină. După ce am discutat o vreme Dan a ieşit din casă şi s-a dus în cortul lui, unde a dormit buştean până dimineaţa. După ce a luat micul dejun, a plecat să exploreze împrejurimile şi să viziteze New Mexico şi ţinutul indian din Arizona, urmând apoi să revină la Los Angeles ca să predea maşina închiriată şi să se întoarcă în Australia.

Câteva săptămâni mai târziu mi-a trimis un e-mail şi mi-a spus că sesiunea a avut succes. Au apărut schimbări importante în viaţa lui şi nu-i mai era teamă de ceea ce îi putea oferi viitorul. În întâlnirea noastră ciudată, el mi-a oferit informaţii interesante despre locul pe care el îl considera a fi acasă.

***

Căutam prin dosarele mele cazuri care puteau fi incluse în această carte, când am descoperit o sesiune interesantă făcută prin anii 1990. Pe vremea aceea nu mi-am dat seama de importanţa ei, dar acum o văd că o piesă dintr-un puzzle dedicat copiilor stelari. O mare parte din materialul adunat de mine trebuie să aştepte mulţi ani ca să îşi găsească locul potrivit într-o carte.

Robert era un tânăr chipeş care părea a avea 30 sau aproape 40 ani. Era un veteran din Vietnam, care avusese mari probleme legate de război. După întoarcerea sa acasă nu putuse să îşi ia o slujbă şi trăia din ajutorul pentru persoanele cu dizabilităţi. Petrecuse mult timp la spitalul veteranilor, unde doctorii au descoperit că problemele sale fizice (legate de stomac şi intestine, precum şi de o stare de nervozitate) erau cauzate de probleme mintale (psihosomatice). Ei au încercat să vadă dacă s-a petrecut vreun incident în Vietnam care să cauzeze aceste probleme dar nu au reuşit, pentru că el refuza să vorbească despre ceea s-a întâmplat în război. Au încercat fără succes să îl hipnotizeze şi singura lor soluţie a fost să îl drogheze cu medicamente foarte puternice.

Prietena lui m-a avertizat că probabil voi întâmpina dificultăţi, pentru că el refuza cu înverşunare să discute subiectul Vietnam. I-am spus că va fi în regulă, pentru că nu trebuia să explorăm acea zonă. Vom explora un moment din vieţile trecute, ca să vedem dacă exista acolo vreun indiciu. Cred că acest lucru l-a ajutat să se relaxeze şi nu m-a mai privit ca o ameninţare. Explicaţiile pe care le-am găsit oricum nu ar fi fost acceptate de doctorii de la spitalul veteranilor. Subconştientul lui îl proteja în mod înţelept, nepermiţând ca povestea sa să fie expusă în faţa unor oameni nepotriviţi. Probabil că ar fi sfârşit prin a ajunge pacient într-un spital de nebuni. Poate din acest motiv subconştientul lui i-a permis să îmi spună mie adevărul, pentru că era în siguranţă cu mine. Oricum în ciuda anilor de terapie şi tratament la spitalul veteranilor, a fost pentru prima dată când i s-a oferit această explicaţie (sau orice explicație) pentru problemele lui legate de război.

Am mers în casa în care Robert trăia cu prietena lui şi cu cei doi băieţei ai ei. El locuia în partea lui separată din casă care era ca un mic apartament, unde se putea retrage singur dacă dorea. Aici am ţinut şedinţa de regresie. Când a coborât în transă adâncă, a intrat într-o scenă ciudată care nu părea a fi de pe Pământ. Au fost necesare mai multe întrebări, ca să aflăm unde era. Pentru mine era evident că nu mersese într-o viaţă trecută, așa cum se întâmplă de obicei la prima regresie. Se pare că a sărit peste vieţile trecute şi a mers direct în lumea

spiritului, acolo unde merge sufletul între vieţi. Se afla într-o zonă unde erau mai multe şcoli. Probabil subconştientul lui s-a gândit că răspunsul la problemele sale putea fi găsit mai uşor într-o astfel de zonă, decât prin explorarea unei vieţi trecute.

Se afla într-un loc încăpător, într-o clădire mare cu ziduri înalte şi albe. Diferite nuanţe de lumină veneau dintr-o sursă necunoscută. A văzut că era îmbrăcat într-o robă albă care părea a fi o parte din el, mai degrabă decât un veşmânt.

R: Corpul meu nu are nevoie să fie protejat de îmbrăcăminte.

D: De ce?

R: Corpul meu este special.

D: Este un corp fizic?

R: Nu cu adevărat. Funcţionează ca un corp fizic, dar nu este un corp fizic.

D: Poţi să-mi explici ce vrei să spui?

R: Am înăuntrul meu o energie. Pot să simt căldura acestei energii. Îmi pot vedea braţele. Simt că pot trece prin obiecte, pot să trec pur și simplu prin ele. Dar nu tot timpul, numai când este nevoie.

D: Unde crezi că se află această clădire?

R: Cred că este un fel de cămin unde se locuiește, dar este şi un amfiteatru. E un loc de comunicare.

D: Ce vrei să spui prin loc de comunicare?

R: Aştept să merg la un terminal. Trebuie să primesc acolo nişte informaţii, înainte să plec.

D: Unde ai să pleci?

R: Asta nu hotărăsc eu.

Avea sentimentul că trebuia să aştepte să vină cineva şi să-i spună unde să meargă, sau să-l escorteze. A văzut că erau multe holuri şi nu era sigur pe care să meargă, dacă nu îl îndruma cineva. Deşi nu conta cu adevărat. „Am să fiu aici sau dincolo, nu contează unde sunt”. Dar simţea cumva că dacă ar merge de unul singur, ar încălca nişte reguli. În cele din urmă s-a hotărât să coboare pe un hol care o lua la dreapta şi a ajuns într-o zonă larg deschisă.

R: Stau în picioare în faţa a ceva. Văd oameni, dar nu arată ca mine. Ba poate că acum arată ca mine. Stau aşezaţi mai sus şi prin urmare ei pot să vadă tot locul, toate holurile. Au aure galbene şi albastre şi verzi şi albe, şi este o persoană în colţ care are o aură foarte albă.

D: Sunt îmbrăcaţi?

R: Nu. E la fel ca la mine. Nu au nevoie de haine. Parcă ar fi într-o cabină de informaţii, aşezaţi deasupra tuturor. Se pot uita afară ca să vadă cine vine şi cine pleacă.

D: Îi poţi vedea?

R: E o zonă ca un fel de recepţie. Întreb ce trebuie să fac. (Pauză) Ei spun: „Nu te alarma. Vei pleca atunci când este timpul să pleci. Vei merge înapoi la şcoală.”

D: Înţelegi ce vor să spună?

R: Simt că toată lumea este pregătită aici, că merg la şcoală ca să înveţe mai mult despre ce este iubirea, despre ce este viaţa, ce este Dumnezeu. Dar conceptul meu despre Dumnezeu nu este la fel ca al lor.

D: Ce vrei să spui?

R: Dumnezeu este peste tot.

D: Care este conceptul lor?

R: Noi suntem Dumnezeu. Dar trebuie să îl adorăm pe Dumnezeu. Nu ne rugăm lui Dumnezeu.

D: Poţi să le pui nişte întrebări pentru mine?

R: Am să încerc.

D: Întreabă-i unde se află acest loc.

R: Este în altă dimensiune, nu neapărat în sistemul nostru solar. Galaxia noastră are diferite sisteme solare şi acest loc este doar un terminal, o zonă de informare pentru toate lumile diferite din universul nostru.

D: Aceşti oameni au corp fizic?

R: Nu au cu adevărat corp fizic, aşa cum nici eu nu sunt fizic.

D: Pot să îţi spună unde vei merge la şcoală?

R: Ei îmi cercetează trecutul ca să vadă cum pot să aduc beneficii universului,

cum pot să progresez. Vroiau să afle dacă pregătirea mea ştiinţifică de pe Pământ este ceea ce vreau eu cu adevărat, sau dacă mă interesează mai mult latura spirituală şi vreau să explorez asta în viaţa mea următoare. Pregătirea mea din domeniul biologiei şi medicinei mă interesează, dar mă interesează mai mult să ajut oamenii din punct de vedere spiritual, ca să se recupereze spiritual.

D: Ai lucrat în domeniul biologiei şi medicinei?

R: Pe Pământ am obţinut grade de pregătire academică în domeniul asistenţei medicale şi biologiei. Mi-am luat masteratul. Dar cu cât învăţam mai mult, cu atât mai puţin ştiam. E atât de mult de învăţat. Nu putem cuprinde toate conceptele care ni se deschid pe Pământ, pentru că suntem foarte limitaţi şi imaturi. Stau acolo şi mă simt ca un prost. E ca şi cum ai aştepta la coadă, ca să intri la toaletă.

D: (Chicoteşte) Da. Dar ei au să te trimită înapoi pe Pământ, atunci când îți descoperă pregătirea și trecutul?

Robert: Nu. Voi merge mai departe, în altă lume. Există diferite lumi. Sunt sute şi sute şi mii şi mii de lumi unde poţi să mergi.

D: Şi cum te simţi? Ce sentimente ai în privinţa asta?

R: Am să-mi fac prieteni, oriunde aş merge. Ar fi plăcut să ştiu că sunt acolo cu nişte prieteni şi mergem pe acelaşi drum. Poate că am să merg acolo şi am să-mi fac prieteni din nou.

D: Dar în celelalte vieţi?

R: Am trăit alte vieţi. Întotdeauna am lucrat în domeniul ştiinţei, al medicinei şi al metafizicii.

Dolores: Știi multe lucruri din aceste domenii, nu-i aşa?

R: Da. Simt că sunt foarte inteligent. Din cauza asta ei nu ştiu unde să mă plaseze, pentru că inteligenţa mea nu se potriveşte cu ce am făcut pe Pământ. Întotdeauna am avut o reţinere şi nu m-am implicat.

D: Vrei să spui că aveai mult potenţial pe care nu l-ai folosit? (Da) Și vor te plaseze undeva unde să-l foloseşti?

R: Da. Ca să fiu fericit.

D: Crezi că ai fi fericit când ţi-ai folosi potenţialul? (Da) Nu poţi să faci asta când trăieşti pe Pământ?

R: Nu ştiu în ce direcţie să merg. Știu doar că voi merge undeva.

D: Dacă ai mult potenţial, ar fi păcat să-l iroseşti, nu-i aşa?

R: Nu e niciodată irosit. Cunoaşterea nu e niciodată irosită. Aceasta este bucuria cunoaşterii şi a educaţiei, că este mereu acolo, în fapte sau în adevăr. Nu se pierde niciodată. Întotdeauna poţi accesa asta, dacă este nevoie.

D: Ai mai fost în acest loc înainte?

R: Poate că am mai fost în câteva locuri pe acest hol, dar nu am mai fost în această zonă.

D: Când mergi acolo?

R: După ce mor.

D: Aşa am crezut şi eu, după descrierea locului. Dacă ei nu ştiu sigur ce vei face data viitoare?

R: Trebuie să folosesc într-un mod echilibrat cunoaşterea pe care am acumulat-o, ca să ajut alţi oameni care nu au avut niciodată astfel de oportunităţi. Eu am avut mare noroc.

D: Ai trăit întotdeauna pe Pământ, într-o viaţă fizică?

R: Nu. Pământul este doar o lume foarte mică. Este o provocare să trăieşti pe Pământ.

D: Poate de aceea sunt trimişi oamenii acolo.

R: Toată lumea are nevoie de o provocare. Pământul este una din provocări. Întotdeauna ni se pare că putem să facem faţă acestei provocări, dar când ajungem acolo suntem atât de frustraţi, pentru că provocările sunt mai mari decât credeam noi că vor fi. Mă uit în jos spre Pământ şi arată ca o planetă micuţă, dar pe ea este atâta haos încât un om nu poate să schimbe lucrurile. Doar uneori poate să facă minuni. Nu se ştie până nu încerci.

D : Simţi că ai trăit în altă parte mai mult decât ai trăit pe Pământ?

R: Am explorat Pământul de câteva ori, dar data viitoare nu mă voi întoarce pe Pământ. Voi merge în alt loc.

D: Dar printre locurile unde ai trăit înainte, este vreunul preferat?

R: Întotdeuna mi-au plăcut apa şi copacii. Pe planeta aceea copacii sunt altfel. Seamănă cu nişte brazi Douglas. Apa este albastră din cauza oxigenului şi a hidrogenului.

D: Ce fel de oameni locuiesc acolo?

R: Sunt ca mine. Sunt cum sunt eu acum.

D: Vrei să spui fiinţe din energie?

R: Da. Există lucruri fizice, există animale, dar nu este nimic care ar putea să-mi facă rău, ca pe Pământ.

D: De ce nu ai un corp fizic mai solid, în lumea aceea?

R: Pentru că acolo nu consumăm mâncare şi nu există procesul de excreţie. Absorbim doar energie şi nu avem un corp dens.

D: Ăsta e unul dintre locurile tale preferate?

R: Da, pentru că poţi să stai aşezat şi să miroşi parfumul copacilor şi al apei. Este atât de paşnic.

D: Ai realizat ceva când te-ai aflat acolo?

R: Da, am ajutat oamenii.

D: Această lume are şi ea provocări?

R: Toate lumile au provocările lor. Unele provocări sunt mai puțin negative decât pe Pământ. Alte lumi au provocări unde trebuie să ştii ce este corect şi ce este greşit. Sunt diferite căi pe care poţi să mergi. Trebuie să ai gijă să păstrezi iubirea lui Dumnezeu înăuntrul tău, atunci vei alege calea cea bună. De fiecare dată când alegem o cale, ea trebuie să întărească bunătatea pe care o avem în interior.

D: Acest lucru este foarte important. Dar ai spus că fiinţele din cameră încearcă să te ajute.

R: Da. Asta este treaba lor, să plaseze oamenii. Există pupitre cu monitoare, dar eu nu trebuie să mă uit la monitoare. Am sentimentul că ei caută ceva. E ca şi cum aş fi programat. Amintirea a tot ce am gândit, a ceea ce sunt, ei o scanează şi şterg părţile rele, lasă numai părţile bune. Se pare că nu este necesar să îmi mai amintesc părţile rele, pentru că sunt de natură fizică.

D: Presupun că ei ştiu ce fac . Folosesc un fel de maşinării?

R: E ceva ca un calculator. Omul de la terminal încearcă să spună ceva, dar nu înţeleg. (Pauză) Nu e un calculator. Sunt tipare ale gândului care vibrează la o anumită frecvenţă pe care doar ei o cunosc, care este ca un fel de amprentă.

D: Fiecare persoană are propriul tipar de gândire şi propria vibraţie?

R: Da. Acestea sunt conectate la terminalul unui calculator care merge în diferite lumi. Merge şi în lumea care este capitala acestui univers. E ca un fel de centrală.

D: Analizează capacităţile şi talentele pe care le ai?

R: Da. Asta îmi vine în minte, că sunt destul de priceput să vorbesc cu oamenii şi să-i reconfortez, să discut lucruri de natură filozofică şi spirituală, pe care le pot folosi în domeniul ştiinţific şi educaţional. Am această sete de cunoaştere spirituală.

D: Apoi ce se întâmplă?

R: Îmi dau o sarcină, dar am şi timp de odihnă. Trebuie să fac nişte schimbări.

D: E bine să ştii că te ajută cineva.

R: Întotdeauna te ajută cineva. Acum sunt ajutat de nişte oameni care există sub

formă de energie. Se află chiar lângă mine şi au o energie diferită de a mea. Eu nu sunt chiar energie, deşi este energie în mine. Ei mă calmează şi mă reconfortează. Au fost cu mine pe Pământ.

D: Energiile lor sunt ca ale celorlalţi?

R: Nu. Cei aflaţi la pupitre au o formă a corpului mai bine definită, care nu e albă. Au o culoare puţin murdară, o culoare verde albastră, poate turcoaz. Par a fi solizi, dar nu sunt solizi. Nu poţi să treci cu braţul prin ei. Cealaltă energie care se află cu mine este mai luminoasă. A da, asta este. Ei sunt lumină. Este lumină pură. Ei sunt întotdeauna cu mine. Vor fi o parte din mine.

D: Chiar crezi asta?

R: Da, dar nu pot să vorbesc limba lor. Nu comunicăm prin vorbire. Comunicăm prin gânduri.

În acest punct m-am horătât să-l duc înainte în timp, într-un moment când îşi terminase perioada de odihnă şi era gata să îşi ia în primire următoare sarcină de lucru. I-am dat sugestia că putea să treacă repede înainte prin perioada de odihnă, dar să primească toate beneficiile pe care i le oferea. Nu a mai fost nevoie să număr, pentru că m-a întrerupt înainte să îmi termin instrucţiunile.

R: Sunt chiar la margine şi privesc în spaţiul cosmic. Sunt cu cineva. Trebuie să fiu la... nu ştiu ce, dar sunt înconjurat de acest lucru. În regulă, pot merge mai departe. Arată ca nişte aripi de îngeri. Sunt îngeri? Nu, nu sunt îngeri, sunt doar diferiţi. Sunt din diverse categorii. Toţi au treaba lor de făcut, fiecare cu îndatoririle sale de a-şi ajuta semenii. Le pare întotdeauna rău pentru oamenii care locuiesc pe Pământ, dar simt şi un fel de gelozie, pentru că nu pot să experimenteze emoţiile pe care le-am experimentat noi.

D: Aceste energii de lumină?

R: Da, energii de lumină. Nu au experimentat emoţii cum ar fi plânsul şi râsul, cum le-am experimentat noi. Şi durerea. Ei nu înţeleg ce este durerea şi poate că aici eu mă simt un pic superior, pentru că înţeleg lucrurile astea mai bine decât ei. Dar eu nu am puterea pe care o au ei. Se pare că trebuie să fiu înconjurat de această energie şi să fiu transportat fără să mă ard, pentru că noi călătorim atât de repede şi există fricţiune (Oare asta era percepţia lui? Spiritele nu sunt rănite, nu suferă astfel de efecte). Bula de lumină mă ţine în siguranţă și mă apără.

D: Din perspectiva noastră umană, aş zice că ei au fost norocoşi că nu au trebuit să experimenteze emoţiile. Dar mi se pare ciudat să mă gândesc că ei ar fi geloşi.

R: Dar au şi multă compasiune. Asta simt.

D: Acum călătoreşti prin spaţiul cosmic sau prin ce anume?

R: Pot să plec oricând. Te aştept pe tine.

D: Mă aştepţi pe mine? De ce?

R: Nu ştiu. Mi-a venit acest gând. (Am chicotit) Suntem gata. Plecăm acum?

D: Da, dacă eşti gata. Eu sunt doar un ghid care să te conducă prin diverse situaţii. Asta e tot ce sunt.

R: Bine. Să mergem.

D: Spuneai că te protejează? Spune-mi cum este când călătoreşti?

R: Mă simt ca şi cum capul meu... Oaa, e ca şi cum

ceva trece repede pe lângă mine. Ne aflăm acum pe o plajă.

D: Oo. Repede ai călătorit, nu-i aşa?

R: Da, ei călătoresc foarte repede. Ne aflăm pe o plajă şi voi fi condus către ceea ce trebuie să fac. (Pauză) Nu sunt copil. Nu am vârstă. Mă simt ca un adult, dar nu există vârstă aici. Nu există nici timp. Există timp de odihnă, dar nu ca timpul la care ne gândim noi.

D: Unde se află această plajă?

R: Se află pe o altă planetă. Copacii sunt diferiţi. Mă aflu pe malul apei, pentru că aici am vrut să merg. Trebuie să merg pe jos şi văd o locuinţă deasupra. Are o fundaţie lată... Nu are formă de piramidă, dar sunt mai multe nivele şi se îngustează în vârf (face mişcări cu mâinile). Sus este o lumină ca la un far sau ca o flacără care arde, e ca un far micuţ în vârf. Simt că mă deplasez mergând. Am un fel de piele fără păr pe ea. (E greu de explicat)... Pot pune mâna pe ea, deci are substanţă.

D: Spune-mi cum arată acea locuinţă.

R: Sunt nişte scări care urcă, nişte trepte. Clădirea este albastră, cu o margine galbenă. Are ferestre mari şi uşi duble de culoare galbenă. E foarte mare şi frumoasă. E foarte luminoasă. Arată confortabil. Mi-ar plăcea locuinţa asta. Văd oameni care mă salută.

D: Ei te cunosc?

R: Da, mă cunosc. Mă aşteptau. Pe mulţi din ei îi cunosc, dar nu mai au numele pe care le ştiam. Ştiu doar că i-am cunoscut mai demult. Mă simt foarte bine să fiu cu oameni cunoscuţi. Şi ei au ales acelaşi loc ca mine.

D: Aceasta este o lume fizică?

R: Destul de fizică, da.

D: Şi oamenii ăştia sunt ca tine?

R: Da. Văd mai încolo un cuplu. Sunt mai înalţi şi par mai înţelepţi. Aceştia par a fi superiorii noştri.

D: Toţi au acelaşi gen de corp energetic, fără trăsături?

R: Nu au nevoie de trăsături. Nici eu nu am cu adevărat nevoie de trăsături. Avem urechi, dar noi nu vorbim. Avem ochi şi vedem. Putem şi să mirosim. Se pare că am multe simţuri. Suntem aici ca să învăţăm şi ca să ne învăţăm unii pe alţii.

D: Ce fel de simţuri ai, pe care nu le aveai pe Pământ?

R: E greu de explicat. Mirosurile... Toată lumea, totul are aici un miros diferit, corelat cu lumina şi culoarea pe care le au lucrurile. Atingerea are acelaşi nivel de vibraţie ca mirosul. Toată lumea are o aură, ca şi cum ar fi încapsulaţi.

D: Şi ce ai de făcut aici?

R: Trebuie să studiez, să comunic şi să învăţ. Eu şi ceilalţi oameni discutăm despre vieţile noastre trecute. Trebuie să primim instrucţiuni despre cum se trăieşte pe această planetă.

D: Deci vei rămâne o vreme pe această planetă?

R: Da, până când luăm examenele. Poate că alţi oameni nu le vor lua atât de repede ca mine sau poate că eu nu voi lua examenele la fel de repede ca alţii.

D: Deci nu este un termen stabilit pentru examene?

R: Nu. Nu există un termen.

D: Ştii ce vei face după ce vei lua examenele?

R: Nu. Acest lucru se va hotărî la momentul potrivit. Între timp am să caut cunoaşterea.

Nu credeam că putem afla nimic în plus dacă mai rămânea în locul acela. Sesiunea era pe sfârşite şi încă nu aflasem cauza problemelor fizice din viaţa prezentă. Aşa încât i-am cerut să părăsească scena ca să vorbesc cu subconştientul lui, în speranţa că voi primi răspunsuri mai explicite.

D: Aş vrea să îl rog pe subconştientul tău să răspundă la nişte întrebări referitoare la viaţa ta de pe Pământ din prezent. E în regulă?

R: Întâi să mă întorc pe Pământ.

L-am orientat înapoi în timpul prezent şi am dat instrucţiuni conştiinţei sale să se integreze perfect în corp. În acest moment el a început să se foiască, dar eu nu am dorit să-l fac numaidecât să se trezească.

D: Vreau să rămâi în această stare ca să vorbesc cu subconştientul tău şi să-i pun întrebări.

R: Încă îmi amintesc ce s-a întâmplat.

D: O, a fost foarte frumos. Dar vreau să vobesc cu subconştientul lui Robert, vă rog! De ce i s-au arătat lui Robert aceste scene?

R: Ca să le poată spune oamenilor de pe Pământ că viaţa este pentru totdeauna şi că suntem echilibraţi şi după viaţa pe care am avut-o pe Pământ. Când ne aflăm în acest corp fizic, nu trebuie să fim negativi. Putem fi pozitivi. Atunci când cunoaştem iubirea şi dăruim iubire, experimentăm ceva de dincolo de această

lume. Trebuie să ştim că suntem şi spirituali, că suntem într-un echilibru. Ştiinţa v-a învăţat de ce cerul este albastru şi frunzele verzi, de ce viermii intră şi ies din pământ, cunoaşte fiecare parte a trupului, fiecare muşchi şi fiecare os, dar nu şi-a dezvoltat niciodată latura spirituală. Nu e vorba de credinţa religioasă, ci de spiritualitate. El a ştiut întotdeauna că există viaţă după moarte şi nu numaidecât pe această planetă. Dacă te întorci pe Pământ, înseamnă că ai ales să te întorci. Ţi se spune mai mult sau mai puţin să te întorci pentru că nu ţi-ai terminat şi învăţat lecţiile, pentru nu te-ai comportat cum trebuie în faţa provocărilor acestei lumi. E ca şi cum am merge mereu la şcoală. Când ne educăm copiii, aceştia încep să înveţe chiar de la începutul vieții, iar noi mergem mereu la şcoală. Începem să învăţăm în copilărie apoi continuăm în viaţa adultă, şi trecem dincolo şi ne naştem în viaţa de apoi. Învăţăm întotdeuna, dar unii oameni refuză să înveţe. E ca vechea poveste cu măgarul, pe care îl duci să bea apă la troacă. Poţi să îi bagi botul în apă dar nu îl poţi face să bea, până nu descoperă că apa îi astâmpără setea.

D: Unii oameni continuă să facă iar şi iar aceleaşi greşeli.

R: Da, poți să îi dai cu capul de zid. În cazul lui Robert, el a trăit mai multe vieţi pe alte planete decât pe Pământ. A venit pe această planetă pentru că este o provocare şi se plictiseşte uşor.

D: Crezi că asta este în parte cauza problemelor sale fizice, pentru că nu este obişnuit să aibă un corp fizic?

R: Este posibil, da. La naiba! Nu am vrut să fiu aici. (Chicotit) Nu vreau acest corp, dar sunt prins în el.

D: Da, pentru moment eşti în el şi trebuie să înveţi să trăieşti cu el. Se pare că în alte vieţi nu a avut un astfel de corp din cauza căruia să-şi facă probleme.

R: Nu, el nu simţea durerea. Durerea este un iad.

D: El nu ştia ce este durerea.

R: Nu, acolo nu există durere. Trebuie să ai un corp fizic, ca să înţelegi ce înseamnă durerea.

D: Poate că acesta este unul din lucurile pe care ai venit să le înveţi.

R: Aşa e. Şi toată lumea trebuie să afle despre durerea lui Robert, pentru că Robert are probleme ca să facă faţa durerii. Mai are probleme şi cu drogurile. A devenit dependent de droguri. Când va scăpa de stresul din Vietnam care îi afectează corpul, este posibil să îi roage pe cei de la spitalul de veterani să îl mai interneze o vreme, pentru că a fost drogat atâţia ani, când încerca să lupte cu durerea. Iar această durere nu îl va părăsi nicodată, până în clipa morţii.

D: Chiar crezi asta? Ai ceva de spus despre asta?

R: Acesta este destinul său. El trebuie să simtă durerea pentru că trebuie să facă faţă durerii, iar oamenii trebuie să învețe de la el.

D: Nu e o cruzime?

R: Nu e o cruzime, pentru că nu mai este timp. Când o persoană moare de cancer pentru că a fumat prea multe ţigări, oamenii din jurul lui învaţă o lecţie foarte aspră. La fel și el. Lumea merge înainte. Nu contează cu adevărat. E doar un flash, câteva secunde de timp real.

D: Dacă el a a avut vieţi în care nu a avut un corp fizic. crezi că de asta participarea la războiul din Vietnam a fost atât de stresantă?

R: Da, dar a fost ceea ce vroia să facă. I s-a spus să facă asta. Ştia că nu va muri, dar apoi a uitat asta. Era înconjurat de moarte din toate părţile.

D: L-a copleșit frica.

R: Da, dar îl făcea să meargă mai departe. Asta l-a determinat să facă ce a făcut. Provocarea fricii. Nu sunt multe locuri în Univers, unde mai este război. Pământul este unul din aceste locuri unde poţi experimenta războiul ca bărbat. Acest lucru s-a întâmplat cu mult timp în urmă, când omenirea s-a dereglat.

D: Vrei să spui că s-a dereglat toată planeta?

R: Au existat alte fiinţe care au coborât aici ca să ne ajute. Au încercat să se împerecheze cu pământenii şi au încercat să ia locul lui Dumnezeu şi să îşi facă de cap.

D: Ei au fost cei care au provocat aceste situaţii?

R: Da, vroiau să se joace de-a armata, de-a cowboy-ii şi indienii, şi au stabilit un tipar. Oamenii sunt la bază animale şi este greu să iasă din acest tipar. Acest lucru are de-a face cu evoluţia prin care ieşi dintr-un tipar. E ca un obicei rău. O dată ce ai început să îți rozi unghiile (aşa cum face Robert), e greu să ieşi din asta. Sau dacă foloseşti un anumit cuvânt când înjuri, e greu să rupi obiceiul.

D: Vorbești de un obicei al omenirii?

R: Da, este problema noastră.

D: A fost implantat aici de celelalte fiinţe?

R: Da, dar ei nu au ştiut. Nu-i chiar vina lor. Cred că pur şi simplu s-a întâmplat.

D: Şi acum acesta a devenit tiparul oamenilor de pe Pământ?

R: Da, dar lucrurile se mai îmbunătăţesc. Pământul a făcut paşi înainte în evoluţia sa. Unui mascul îi place să lupte, iar acesta este unul din locurile unde poţi experimenta aşa ceva. Pe Pământ poţi trece prin multe experienţe cum ar fi să mori de foame, poți trece printr-un război şi mai sunt şi alte experienţe, de exemplu poți fi un fel de zeu în domeniul politicii sau poţi experimenta doar un sentiment plăcut de viaţă în familie.

D: Da, ai multe alegeri. Simt că atunci când s-a dus în Vietnam...

R: Asta a fost alegerea mea.

D: Da. Dar nu erai pregătit pentru stresul de acolo.

R: Da. Nimeni nu mi-a spus cât de rău este acolo.

D: Dar se pare că ai învăţat o lectie valoroasă pentru tine.

R: Da pentru că ştiu cum este războiul, ştiu cum este să lupţi şi când voi merge în altă lume dacă cineva se înfurie şi începe să arate o trăsătură recesivă (înapoiată), eu voi şti cum este şi-i voi putea ajuta pe oamenii aceia să depăşească această etapă.

D: Asta e foarte valoros. Dar chiar crezi că Robert a venit în viaţa asta pentru a experimenta disconfortul de acum? (Da) Nu ar fi mai uşor dacă l-am ajuta să trăiască cu acest lucru?

R: Va fi mai uşor, odată cu trecerea timpului.

D: Crezi că dacă el înţelege care este cauza şi motivul pentru această suferinţă, îi va fi mai uşor să-i facă faţă?

R: El are o mulţime de probleme fizice.

D: Dar tu, subconştientul lui, nu-l poţi ajuta cu aceste lucruri?

R: Numai dacă ne contactează şi cere îndrumare, dacă cere endorfine naturale care să îi ajute corpul. Altfel va experimenta această durere, pentru ca cei din jur să experimenteze cum pot să îl ajute.

D: Totuşi ar fi bine dacă i-am putea uşura suferinţa. Nu este necesar să aibă o viaţă atât de mizerabilă, în timp ce îşi învaţă lecţiile.

R: Viaţa lui Robert nu este mizerabilă. El a aranjat-o aşa.

D: Aşa crezi? Nu cred că el ar fi de acord. Lucrul important este că dacă el doreşte să-i fie uşurată această stare de disconfort, el poate merge la subconştientul său să ceară endorfine naturale, care să îl ajute.

R: Da, ca de exemplu acum. Acum nu îl doare nimic.

D: Da, aceste endorfine sunt foarte puternice, sunt mult mai puternice decât drogurile pe care le ia pentru că sunt substanţe naturale şi sunt controlate de subconştient.

I-am implantat apoi sugestia ca atunci când avea nevoie de uşurarea durerii să îi ceară subconştientului să elibereze endorfine naturale în sistemul său. Subconştientul a încercat să argumenteze: „Da, dar Robert este atât de sensibil la durerea celorlalţi”.

Puteam să înţeleg de ce se întâmplă asta, pentru că Robert era o persoană sensibilă şi plină de compasiune. După multe parlamentări subconştientul a căzut de acord să-şi facă treaba lui, dacă şi Robert va coopera. Rezultatul final depinde în ultimă instanţă de alegerea persoanei. Dacă persoana nu vrea să se vindece dintr-un motiv sau altul, atunci nu voi putea face nimic ca să o ajut.

Nu am mai lucrat niciodată cu Robert. Mai auzeam de el din când în când. Încă mai avea probleme şi intra şi ieşea mereu din spitalul veteranilor. Se pare că nu vroia cu adevărat să renunţe la lecţia durerii, deşi subconştientul său căzuse de acord să lucreze cu el asupra acestei probleme. Mi-ar plăcea să cred că l-a ajutat să elibereze endorfine naturale în sistemul său atunci când avea nevoie, astfel încât să nu mai depindă atât de mult de droguri. Cel puţin acum cunoştea o parte din motivele pentru care avea astfel de experienţe. Poate că subconştientul său a avut dreptate atunci când a spus că nu va scăpa de durere până când va muri. Dacă asta este adevărat, sper că el îşi învaţă lecţia şi-i învaţă şi pe ceilalţi cum este să trăieşti cu cineva care are o durere cronică. Dacă acesta este motivul, atunci suferinţa lui are meritele ei, pentru că îi învaţă ceva pe cei din jur. De fapt despre asta este vorba, să ne învăţăm lecţiile şi să progresăm prin asta. Dacă ne învăţăm bine lecţia, nu va mai trebui să o repetăm.

Din nou vreau să spun că înţeleg pe deplin de ce subconştientul lui Robert nu i-a permis acestei poveşti să iasă la lumină în timp ce lucra cu psihologii de la spitalul veteranilor. Poate că dacă ar auzi această poveste, ei ar avea mai multă înţelegere şi deschidere ca să caute cauza stresului din război în locuri neobişnuite, cu explicaţii neobişnuite.

***

ÎNTOARCERE ÎN CAMERA CU TAPISERIA

Am petrecut luna martie din anul 2000 cu prezentări şi prelegeri în toate marile oraşe din Australia. Am încercat să fac şi sesiuni private în timp ce călătoream, pentru că întotdeuna exista o listă de aşteptare cu oameni de pe toată planeta, care doresc să facă terapie cu mine. Norma mi-a scris după ce a citit o parte din cărţile mele şi am stabilit să facem o sesiune când mă aflam pe Coasta de Aur. Avea multe probleme personale şi fizice, pentru care căuta explicaţii. De asemenea fusese fascinată când a citit descrierea lumii spiritului în care intrăm după ce părăsim această viaţă, din cartea mea Între moarte şi viaţă. Dorea să viziteze personal aceste locuri, mai ales complexul numit Templul Înţelepciunii cu minunata sa bibliotecă şi camera cu tapiseria. I-am spus că acest lucru s-ar putea să nu fie posibil. Mai întâi trebuia să o duc într-o viaţă trecută, apoi să văd unde merge după ce moare. Aceasta este procedura care am descoperit că funcţionează cel mai bine atunci când dorim să explorăm lumea spiritului.

A intrat imediat în starea de transă adâncă şi a retrăit o viaţă din Anglia victoriană, care explica multe relaţii personale karmice în care a fost implicată în viaţa actuală. A accesat multe detalii, date, nume, locuri din Londra care puteau fi verificate. Am făcut atât de multe regresii, încât acest tip de detalii nu mă mai surprind. Ceea ce contează cu adevărat este terapia care rezultă din retrăirea traumelor şi emoţiilor din viaţa trecută. De obicei las la latitudinea clientului dacă doreşte să investigheze şi să verifice aceste date. Eu nu mai am nevoie de dovezi şi nu verific aceste lucruri decât dacă au o valoare care justifică includerea lor într-o carte. Oricum nu vor exista niciodată destule dovezi ca să convingă un sceptic adevărat, iar cineva care crede nu va avea nevoie de dovezi. În acest punct din munca mea, sunt fascinată de misterele care nu pot fi dovedite în nici un fel. Când am dus-o la sfârşitul acelei vieţi, a murit în pace. Era o femeie bătrână în casa ei, înconjurată de familie. A ieşit plutind din corpul fizic şi i-am cerut să descrie ce se întâmplă.

N: Este o lumină. Văd siluete în robe. E iubire şi pace. O duc într-un loc liniştit şi paşnic. Nu este nimeni în jur, e un loc foarte liniştit, cu multă ceaţă.

Părea a fi locul pe care l-au descris şi alţii, Locul de Odihnă, un fel de sanctuar unde se odihnesc sufletele o vreme înainte să plece la o altă destinaţie, fie în lumea spiritului sau prin revenirea într-un alt trup, într-o nouă viaţă.

D: Este un loc unde se poate odihni o vreme?

N: (Șoptit) Da. E foarte frumos aici.

D: După aceea va trebui să plece în altă parte?

N: Da. A venit timpul. Dar acum trebuie să meargă în camerele cunoașterii.

D: Am auzit de aceste locuri. Norma dorea să vadă cum este acolo. Ce îi arăţi acum?

N: Văd nişte stâlpi şi o mulţime de cărţi şi un dom. Un dom şi oameni. E plin, plin aici de cunoaștere. Locul este mare şi continuă pentru totdeauna. Are multe camere, dincolo de zona aceasta de piatră. Are multe cărţi, mese, alei şi oameni.

D: Cu cine vorbesc, cu subconştientul ei sau... ?

N: Norma este conştientă de Norma, iar eu sunt Sinele ei Înalt.

D: Eu numesc asta subconştient. Este partea care are toate informaţiile, nu-i aşa? (Da) Cu această parte doream să vorbesc. Cunosc o parte din locurile de aici. Există o cameră numită camera cu tapiseria.

N: O, da!

Aceasta a fost descrisă în cartea Între moarte şi viaţă ca o tapiserie a vieţii, în care viaţa fiecărei persoane este reprezentată ca un fir. Felul în care se întreţese este o descriere plină de culoare a modului în care viaţa fiecărei persoane îi influenţează pe ceilalţi. Suntem unici şi totuşi suntem cu toţii interconectaţi.

D: Norma se întreba dacă ar putea să vadă această cameră?

N: Ea se duce acolo tot timpul.

D: Aşa face? (Da) Dar nu ştie asta. Sau ştie?

N: Ştie dar nu crede.

D: Poţi să-i arăţi cum este această cameră?

N: Este o cameră plină de lumină. Nu are un tavan, pentru că tapiţeria este foarte înaltă şi foarte lungă. Pare a nu se mai termina şi se mişcă. Este vie.

D:Ce vrei să spui?

N: Este vie de la lumină, de la fire. Firele sunt vii. Nu sunt... simple materiale. Ele au sentimente, au

gândire, au culoare şi viaţă.

D: Firele care creează ţesătura tapiseriei?

N: Da. Ele vibrează şi unele din ele sunt atât de strălucioare! Au culori vii şi grosimi diferite, au energie, sunt ca o entitate. Au energia lor proprie. Fiecare fibră este unică şi frumoasă. Se mişcă şi sunt vii. Creează tipare frumoase, care se schimbă ca un film de pe ecranul de la cinematograf.

D: Deci este ca ceva viu, mai degrabă decât ca o bucată de pânză.

N: O, nu este o pânză. Chiar şi cuvântul tapiserie nu acoperă realitatea, nu este o descriere bună.

D: Dar este o metaforă care ne ajută să o înţelegem, cu cunoaşterea noastră limitată. Dar dacă firele şi şuviţele din ea sunt vii... Ce reprezintă ele?

N: O, sunt atât de frumoase! Sunt oameni, sunt vieţi, sunt sufletele lor. Reprezintă tot ceea ce suntem noi.

D: Deci este un exemplu al modului în care totul este întreţesut?

N: O, da. E foarte, foarte complex ţesută, mai mult decât ne-am imaginat vreodată. Pentru că fiecare viaţă, fiecare existenţă, fiecare gând, fiecare acţiune, tot ce suntem, tot ce vom fi, tot ce am fost este reprezentat în fiecare şuviţă din ţesătură şi suntem toate aceste lucruri.

D: Reprezintă doar viaţa prezentă, sau o astfel de şuviţă reprezintă toată istoria sufletului?

N : Da, şi viitorul şi... sufletul... Asta este.

D: Dar dacă este deja întreţesută, înseamnă că totul este prestabilit?

N: O nu! În anumite zone şuviţa s-a fixat în funcţie de ultima călătorie a sufletului, pentru că unele vieţi la care alege să meargă nu au liber arbitru.

D: Nu-l au sau nu ştiu că-l au?

N: Ele nu au liber arbitru.

D: Deci nu fiecare entitate are liber arbitru?

N: Afirmaţia este corectă. Depinde ce viaţă alege. Dacă alege o viaţă umană are liber arbitru, dar dacă alege o existență diferită, în unele situaţii nu va avea liber arbitru. Prin urmare şuviţa îşi schimba textura, culoarea, luminozitatea, grosimea şi conectarea la alte şuviţe. E foarte complex.

D: Deci totul depinde de lecţia pe care o învaţă sufletul atunci.

N: Nu îi vom spune lecţie. Îi vom spune... amintire. Pentru că sufletul ştie tot, cunoaşte tot. Știe totul despre ceea ce este de ştiut, dar nu-şi aminteşte întotdeauna. În funcţie de viaţa pe care a ales s-o trăiască uneori îşi aminteşte, alteori nu-şi aminteşte.

D: Dacă este o viaţă umană, ne-ar deruta să ne amintim toate aceste lucruri.

N: Este o viaţă pe care o alege sufletul, atunci când vrea să curăţe multe lucruri. Altfel nu ar alege o viaţă umană, pentru că adeseori este o existență dificilă. Dar este şi un stimulent puternic, e plină de emoţii, de trăiri, de textură, de vibraţie şi de culoare. În multe alte vieţi pe care le alege un suflet nu există atâta variaţie, nu există o textură atât de bogată. Uneori nu există o legătură în dimensiunea a treia. Sufletele uneori nici nu cunosc dimensiunea a treia.

D: Este necesar să treacă prin astfel de vieţi, înainte să vină într-o viaţă de pe Pământ?

N: Nu numaidecât. Depinde de alegerea sufletului. Dar multe suflete au ales să aibă vieţi pe Pământ şi se prind în roata tridimensională, uitând de alte existențe.

Se întăreşte conectarea karmică şi necesitatea de a reveni pe Pământ. Pentru suflete acest lucru poate fi foarte frustrant, pentru că în viaţa de apoi sufletul descoperă că mai există şi altfel de vieţi care pot fi trăite, dar s-a prins în planul terestru şi nu-l mai poate părăsi.

D: Trebuie să termine întâi cu karma.

N: Nu întotdeauna este vorba de karma. Adeseori sunt multe lucruri de făcut şi dacă nu ar mai avea încă o viaţă pe Pământ, ar pierde oportunitatea de a obţine un corp acolo. Ar pierde conexiunile pe care trebuie să le realizeze, ar pierde oportunitatea de a se conecta cu alte suflete cu care trebuie să se conecteze, pentru că sufletele tind să rămână în cercuri similare. Iar cei ca Norma care ştiu că nu este nevoie să fii aici foarte des, tind să se mişte în cercuri de suflete asemănătoare. Dar uneori părăsesc aceste cercuri, uneori călătoresc în afara lor.

D: Dar dacă sufletul pierde oportunitatea de a se conecta, va dura mult timp până când se va crea din nou această oportunitate. Iar în cele din urmă karma va trebui plătită şi curăţată. Asta vroiai să spui?

N: Norma este foarte conştientă de acest lucru. Cei care sunt prinşi în dimensiunea a treia nu sunt conştienţi cu adevărat. Ei au undeva acces la cunoaştere, mai ales în viaţa dintre vieţi, care le arată că mai există şi alte vieţi pe care le-ar putea trăi. Dar ei ştiu că trebuie să rămână în dimensiunea a treia de pe Pământ, ca să îşi plătească datoriile karmice. Altfel ar rata această oportunitate şi ar rămâne în lumea spiritului multă vreme. Pot să meargă în vieţi de extratereştri sau în vieţi din alte dimensiuni, dar ei ştiu că acest lucru i-ar limita, pentru că vor pierde conectarea cu vieţile legate de Pământ, pe care trebuie să le finalizeze.

D: Dar în celelalte vieţi de ce nu sunt conştienţi de dimensiunea a treia şi de faptul că acolo au creat karma?

N: O da! (Emfatic) O da! Face parte din călătoria sufletului să creezi karma.

D: Şi să o cureţi apoi!

N: Este nevoie să îți ridici vibraţia sufletului şi să-l aduci înapoi acasă, la Dumnezeu forța.

D: În celelalte vieţi ei nu au creat felul acesta de karma intensă, aşa cum se creează când eşti în trup uman?

N: Poate fi la fel de intensă. Uneori te poţi prinde în karma şi într-o viaţă de extraterestru.

D: Pentru acelaşi motive? (O da) Dar după câte ştiam eu, în unele vieţi de extraterestru poţi să trăieşti cât de mult vrei. (Da) Deci ar avea mult timp la dispoziţie, ca să rezolve karma.

N : Aici este vorba de forme inferioare de viaţă extraterestră.

D: Poţi să-mi spui mai multe despre asta?

N: Există forme de viaţă extraterestră care se pot compara cu nişte colonii de furnici, care nu au numaidecât corpuri. Sunt formate din energie şi au o singură minte, ca să zicem aşa.

D: Ca o minte de grup?

N: Da. Se mişcă precum un cârd de păsări sau o colonie de furnici. Se conectează între ei ca o colonie şi se deplasează ca o singură fiinţă. Nu au toate complicaţiile karmice pe care le are forma umană. E mai mult o karmă de grup, creată atunci când cad de acord să facă o anumită activitate ca grup. Uneori se creează karma, care trebuie apoi rezolvată.

D: Mai există şi alte feluri de forme de viaţă extraterestră inferioare?

N: Pot fi lucrători pentru formele de viaţă înaltă, dar ironia este că uneori și

sufletele formelor de viaţa înaltă pot alege să fie lucrători şi să călătorească între nivele, ca să zicem aşa. Este greşit să spui că sufletul se mişcă doar în sus. Nu este o mişcare de la o formă înaltă la o formă şi mai înaltă. Lucrurile nu merg aşa.

D: Noi aşa tindem să ne gândim la ele.

N: Nu. Sufletul sare şi se întoarce în diverse direcţii. Sufletul poate alege să facă o călătorie din diverse motive, uneori doar ca să se distreze sau pentru experienţa respectivă.

D: Să se întoarcă înapoi şi să experimenteze ceva diferit?

N: Da. Asta adaugă culoare la tapiţerie. Adaugă ceva la complexitatea sufletului.

D: Varietate?

N: Da. Adaugă ceva care face sufletul să se completeze. Este încă o piesă din puzzle.

D: Înţeleg. Norma se întreba dacă are o conexiune galactică?

N: O, da. Este conştientă de formele de viaţă galactică pe care le-a avut, dar nu accesează detaliile la un nivel conştient. Ştie multe despre ea însăşi şi învaţă multe în această viaţă. Dacă nu doreşte cu adevărat să revină în dimensiunea a treia, nu va mai trebui să revină.

D: Deci am putea spune că şi-a terminat treaba aici?

N: Niciodată nu se poate spune că am terminat complet treaba aici, pentru că poţi să vii şi să pleci după cum doreşti, iar ei îi place aspectul de liber arbitru al

acestei călătorii.

D: Deci oricând decide un suflet că nu mai doreşte vieţi pe Pământ, poate să meargă mai departe şi să încerce altceva.

N: Doar dacă a curăţat cea mai mare parte din karma. Pentru că aşa cum am spus, poţi să te prinzi în planul terestru timp de multe vieţi. Cu cât trăieşti mai multe vieţi aici, cu atât te prinzi mai mult, din cauza karmei pe care o creezi.

D: Prin urmare dacă o curăţi e mai bine să mergi în altă parte? Multe suflete ştiu asta, deși poate nu la nivel conştient, şi încearcă să facă cât mai multe în această viaţă. Multe suflete care se află aici în acest moment au avut vieţi extraterestre şi multe nu ştiu asta în mod conştient. Acum se află pe Pământ mai multe suflete ca oricând, cu un motiv – să ridice vibraţia Mamei Pământ.

În Păstrătorii Grădinii, Phil a spus că multe suflete care nu mai avuseseră niciodată vieţi pe Pământ s-au oferit voluntari ca să vină să ajute Pământul, în acest moment din istoria sa. Ei au adus o infuzie de sânge nou, pentru că nu mai cunoscuseră violenţa. Pentru că nu au violența înscrisă în istoria sufletului lor, acești oameni pot ajuta la schimbarea vibraţiei Pământului ca să-l ridice într-o dimensiune înaltă, unde violenţa nu mai este posibilă.

D: Aşa mi s-a spus şi mie, că ne îndepărtăm de violenţă şi intrăm într-o perioadă de evoluţie diferită, pentru planeta Pământ. Este adevărat?

N: O da, Mama Pământ a creat această schimbare.

D: Pentru că este o entitate vie?

N: Sigur că da.

D: Ceea ce mulţi oameni nu înţeleg.

N: Nu. Ea are nevoie să interacţioneze cu celelalte planete din această galaxie. Apoi va fi bine dincolo, pentru că este un spaţiu mai mare decât te gândeşti.

D: Da. Am auzit că tapiţeria reprezintă sufletele, dar de fapt e mai complexă decât atât.

N: O, da. Camera cu tapiseria reprezintă doar acele suflete care lucrează în acest univers şi în multe universuri de dincolo, dar este mai mult decât atât.

D: Mai există şi alte tapiserii, ca să folosim această analogie?

N: Da. Dar este o explicaţie care simplifică. Cuvintele nu o pot descrie. Imaginaţi-vă sau vizualizaţi universul, apoi trimiteţi această imagine în infinit. Gândiți-vă că fiecare stea reprezintă o viaţă, un suflet, şi veţi începe abia să atingeţi misterul.

D: Dar stelele sunt obiecte fizice, nu-i aşa?

N: Da. Dar noi folosim universul ca exemplu care arată cât de numeroase şi de complexe sunt călătoriile sufletului. Dacă vă imaginaţi că fiecare stea reprezintă un suflet şi călătoria sa în infinit, veţi înţelege cât de necuprinşi suntem cu adevărat.

D: Într-adevăr fără limite, afară doar dacă ni le fixăm noi singuri. Corect?

N: Fiecare viaţă aleasă de către suflet este o limitare asumată dintr-un motiv anume, o lecţie asumată pentru a curăţa ceva sau a te apropia de sursă, pentru că acesta este scopul sufletului.

D: Dar mai avem multe lucruri de făcut înainte de a putea reveni acolo, nu-i aşa?

N: Aceasta este aventura!

D: Da, cu toate piedicile şi greutăţile întâlnite pe drum.

N: Norma a experimentat multe forme de viaţă, care pot fi descrise în toate felurile şi este conştientă de acest lucru. Ceea ce nu înţelege ea este măreţia vastităţii sale. Ea crede că alegerea acestei forme de viaţă o micşorează cumva. Ea nu crede cu adevărat că poate fi atât de mare, ştiind că se află acum în formă umană, cu toate slăbiciunile şi blocajele vieţii de om pe care o trăieşte.

D: Acest lucru este valabil pentru noi toţi, nu-i aşa?

N: O da. Dar multe suflete nici măcar nu-şi recunosc măreţia şi nici nu au început să se apropie de faptul că sunt măreţi, pentru ca de fapt toţi suntem.

D: Toţi suntem măreţi în celelalte planuri, în celelalte dimensiuni. Când te referi la măreţie, cum o defineşti?

N: Toate sufletele sunt măreţe desigur, pentru că fac parte din sursă. Multe suflete nu înţeleg asta şi nu-şi cunosc măreţia. Prin urmare nu pot să simtă tulburarea şi chinul pe care le simte Norma, pentru că nu au adus asta în conştiinţa lor. Tulburarea pe care o simte ea provine din faptul că ea este conştientă de măreţia ei, dar nu poate integra faptul că se află în corp uman şi nu poate să se conecteze la acea măreţie. Călătoria sa are de-a face cu integrarea măreţiei. Măreţia de care vorbeam este importantă. Din acest plan, ea face parte dintr-o imagine mai mare a sufletului care este Norma.

Informațiile îmi păreau cunoscute. Subconştientul sau Sinele Înalt a spus acelaşi lucru despre multe alte persoane cu care am lucrat. Se pare că suntem cu toţii mai mari decât credem. Dacă am putea să recunoaştem scânteia divină din

ceilalţi, nu ar mai exista judecată sau prejudecăţi. Am vedea atunci că suntem suflete angajate în călătorii, care lucrează diferite etape din Karma. Toate încearcă să se întoarcă acasă la Dumnezeu Sursa.

N: Ea a luat multe decizii importante, care afectează multe suflete.

D: În alte vieţi.

N: E dincolo de numeroasele vieţi, când ea este „Cel care suntem”. Ea înţelege că nu este necesar să se afle într-o formă ca cea de acum, pentru a lua decizii. Ea a luat decizii când se afla sub forma de suflet, pentru că a întâlnit multe alte suflete.

Se pare că atunci când intrăm în existenţa de pe Pământ în realitatea din dimensiunea a treia, interacţionăm cu o faţadă cu actori, care joacă diferite roluri. Pentru unii aceasta este o aventură, pentru alţii este o capcană, o iluzie care domină această realitate. Oricum am privi experienţa noastră aici, ca pe o aventură sau o capcană, noi generăm în mod automat karma doar prin a trăi în această dimensiune. Suntem apoi prinşi în această realitate, până ne plătim datoriile. Atât de multe lucruri se petrec în spatele scenei, încât nici măcar nu ne dăm seama. Dar s-a spus că „dacă am cunoaşte răspunsurile, n-ar mai fi un examen”. Tânjim să revenim în acel loc vag pe care îl considerăm „acasă”, fără a fi conştienţi că asta nu se poate întâmpla până nu ne-am terminat treaba aici.

SECȚIUNEA CINCI

Metafizică sau fizică cuantică?

Capitolul 11

UNIVERSURI PARALELE

Am ajuns la această discuţie ciudată şi profundă în anii 1980, când am explorat viaţa lui Tuyin – vânătorul, care a constituit fundaţia cărţii mele Legenda lui Starcrash. În acea viaţă el a ucis şi a adus în sat un animal foarte neobişnuit, un animal care nu mai fusese văzut înainte de oamenii din sat. Şamanul tribului a observat că aceasta a fost o întâmplare foarte ciudată şi a vrut să ştie toate detaliile vânătorii. El a fost atât de impresionat încât a cerut măcelarilor şi jupuitorilor să aibă mare grijă când pregătesc carnea. A vrut ca craniul animalului să fie păstrat şi l-a folosit după aceea la ceremoniile care onorau solstiţiul de iarnă. Toate detaliile prezentate de către Tuyin sugerează o experienţă paranormală de cel mai înalt grad, o experienţă cum nu mai avusese înainte dar pe care el a fost gata să o accepte. Realitatea ei nu putea fi negată de către oameni din cauză că exista dovada vizibilă, anume craniul conservat şi pielea animalului. Descrierea acestuia era atât de ciudată încât am ştiut imediat că nu era un animal care trăia pe planeta Pământ (cel puţin nu în istoria noastră cunoscută). Am consultat un zoolog care mi-a confirmat suspiciunile. Dacă animalul nu era de pe Pământ, atunci de unde provenea?!

După ce Tuyin a murit şi a trecut în lumea de apoi, am putut să îi pun întrebări extinse despre multe lucruri ciudate din satul său. În acea stare a vieţii dintre vieţi el avea acces la o cunoaştere care le era interzisă muritorilor. L-am întrebat despre cum a găsit acest animal ciudat; răspunsul primit a fost atât de complex, încât mi-am dat seama că nu își găsea locul în cartea la care lucram atunci. Am prezentat cazul acolo doar în mod sumar, pentru că mi-am dat seama că era prea complicat şi ar distrage cititorii de la scopul cărţii. Abia acum prezint acest eveniment în toată complexitatea sa – deşi nu îl pot explica complet. Când am ascultat aceste lucruri m-au tulburat şi ulterior m-am simţit confuză. Ideea era

atât de îndepărtată de modul meu de a gândi, încât m-a deranjat şi mi-a derutat complet mintea mea raţională. Deşi conceptul mi se părea mie revoluţionar, este posibil să i se pară simplu altcuiva, unei persoane care nu are probleme de a înţelege teorii complexe. Mulţi oameni vor spune că nu este o teorie nouă, dar pentru mine era nouă şi m-a surprins. În final am întrebat spiritul lui Tuyin (care trecuse în lumea de apoi) dacă putea să explice misterul acelui animal ciudat.

Beth: A fost o întrebare ciudată. Trebuie să înţelegi că universul nostru nu este singurul univers. Există numeroase universuri paralele alături de al nostru, dar din cauză că vibrează la viteze diferite, ele sunt invizibile pentru ochiul omenesc. Universurile se intersectează între ele, dar de obicei punctele de intersectare nu sunt compatibile. De aceea locuitorii a două universuri diferite nu sunt conştienţi de intersectare. Pot exista unele schimbări minore pe care unul sau doi oameni le-ar putea observa, dar nu va fi nimic major. În acest punct de intersecţie s-a petrecut un fenomen rar: s-a produs o intersectare compatibilă. Când Tuyin a plecat la vânătoare el s-a aflat în două universuri paralele simultan, fără a fi conştient de asta. Animalul pe care l-a ucis locuia în celălalt univers, dar fiindcă era o intersectare compatibilă, el a putut să transporte animalul în universul său fără a-i distruge matricea de bază.

Dolores: Vrei să spui că şi celălalt era tot un univers fizic!? Un alt pacient a descris universuri compuse doar din energie.

Beth: Da, era un univers fizic construit pe baza unei matrici diferite. Dar fiindcă intersectarea a fost compatibilă, matricea animalului nu a fost distrusă când el a fost adus în acest univers. De asta acest fenomen este atat de rar: dacă intersectarea nu este compatibilă, matricea de bază a oricărui alt lucru din celălalt univers este distrusă şi nu mai poate exista în acest univers.

D: Ce vrei să spui? Pur şi simplu ar dispărea sau ce anume s-ar întâmpla?

B: S-ar dizolva, ar dispărea şi energia sa s-ar elibera în eter.

D: Atunci oamenii ar vedea ceva precum un miraj?

B: Posibil. În anumite împrejurări ar putea chiar să-l vadă apoi ar începe să sclipească, pentru ca mai apoi să se topească.

D: (Încercam să înţeleg) Vrei să spui că celălalt univers există alături de acesta?

B: Există un număr infinit de universuri care există alături de acesta şi care sunt întreţesute ca o pânză (oftează). Termenii din această limbă nu sunt suficienţi...

D: Mi s-a mai spus asta și altă dată.

B: (Căutându-şi cuvintele) Ar trebui să folosesc greşit termenii, încercând să mă fac înţeleasă... Aceste universuri diferite care sunt întreţesute ca o ţesătură în cosmosul uriaş conţin totalitatea întregii existenţe. Dar aceste universuri sunt vii şi sunt în permanentă mişcare şi transformare, astfel încât este o ţesătură vie. Pe măsură ce se mişcă, se transformă relaţia lor cu celelalte universuri. Pentru că există un număr infinit de universuri, relaţia dintre ele nu este niciodată aceeaşi de două ori. Ca să existe o intersectare compatibilă (aşa cum s-a întâmplat în incidentul cu Tuyin), trebuie să existe simultan un set de elemente variabile foarte neobişnuit. Fiindcă astfel de lucruri se întâmplă atât de rar, fenomenul nu se poate exprima în procente, pentru că numărul dăţilor când se întâmplă este prea mic. Astfel acest univers continuă să existe alături de celălalt univers în relaţie cu el, dar este o relaţie diferită acum, pentru că el s-a mişcat împreună cu alte universuri prin eonii de timp în această relaţie cu cosmosul uriaș. Înţelegi?

Am mormăit şi eu că am înţeles... În realitate nu înţelegeam... Această surpriză mă bloca şi era atât de complicată, încât îmi dădea dureri de cap când încercam să ţin pasul cu ea.

D: Dar ai spus că asta se mai întâmplă uneori şi oamenii nu sunt conştienţi de acest lucru?

B: Acest univers se intersectează cu alte universuri, tot timpul. E doar o

chestiune de când şi unde. Când anume? În fiecare moment! Acest univers se intersectează la un moment dat cu cel puţin un alt univers, dacă nu cu mai multe... Şi fiindcă există un număr infinit de universuri (şi ele se intersectează întotdeauna) este un lucru rezonabil faptul că vreo câteva din aceste intersectări se petrec pe această planetă, unde aşa ceva poate fi observat de către oameni. Dar dacă intersectarea este sau nu compatibilă (ca să observi ceva în mod direct), ei bine aşa ceva nu este un lucru comun. De obicei un număr foarte mic de oameni care sunt dotaţi cu un simţ al perceperii extraordinar, pot observa astfel de lucruri. Doar cineva care are un simţ al observaţiei foarte ascuţit poate observa diferenţele foarte mici. De obicei nu e nimic care să cutremure Pământul sau ceva de genul ăsta. E un lucru foarte mic pe care unul sau doi oameni îl vor observa, dar nu vor vorbi despre el pentru că e prea mic şi lipsit de importanţă, iar ceilalţi oameni vor crede că ei au făcut o greşeală când au observat lucrurile.

D: Poţi să îmi dai numai un exemplu despre cum stau lucrurile?

B: Da. De exemplu o persoană se plimbă într-o zi şi observă un copac. Acesta are o formă, o anumită formă distinctă şi este foarte frumos. Apoi o săptămână mai târziu, se plimbă prin acelaşi loc şi descoperă că acel copac nu mai este în acel loc sau poate are o formă foarte diferită, dar nu e un lucru pe care să îl poţi dovedi într-un mod sau altul; e doar un mic detaliu diferit de cum era înainte. Ceea ce s-a întâmplat stă că în locul unde era copacul, s-a produs o intersectare cu un alt univers şi efectul ei ori a distrus copacul ori i-a distrus matricea, astfel încât acesta a încetat să existe, sau poate să existe în celălalt univers într-o formă schimbată, chiar acum!

D: Tuyin a spus că ori de câte ori întâlnea acest animal, se simţea foarte ciudat... Ştia că se petrece ceva neobişnuit.

B: El era foarte dezvoltat, avea abilităţi psihice deosebite. El a devenit conştient că se afla în două universuri simultan, dar nu ştia cum să exprime asta verbal. Nu era foarte sigur de ceea ce ştia. „Ştia” ceea ce ştia, fără ca să ştie ce anume „ştie”.

D: Da, nu ştia exact despre ce era vorba. Vrei să spui că este ceva foarte neobişnuit că el a reuşit să aducă animalul la oamenii din sat?

B: Da. Să reuşeşti să aduci animalul cu totul în acest univers fără ca acesta să se topească în eter, aşa ceva se întâmplă foarte rar.

D: Oamenilor le era foarte foame!... Poate şi asta a contribuit la această întâmplare.

B: Da. Abilităţile lor psihice au ajutat fără îndoială ca animalul să facă tranziţia.

D: Mulţi ani după aceea, pielea animalului şi capul lui au fost folosite de către înţeleptul din sat, aşa că era în mod cert ceva fizic. Când se întâmplă aşa ceva, se întâmplă foarte rar în vecinătatea oamenilor, ca ei să poată observa asta. Nu-i aşa?

B: Se mai întâmplă şi în vecinătatea oamenilor, dar de obicei schimbările sunt atât de mici, încât majoritatea oamenilor nu le observă. Oamenii au tendinţa să vadă doar ce vor să vadă. Iar dacă se întâmplă ceva diferit, refuză să vadă sau sunt prea preocupaţi ca să vadă.

D: Sau cred că şi-au imaginat! Există vreo şansă ca o fiinţă umană să treacă în celălalt univers?

B: Asta se întâmplă tot timpul. De multe ori oamenii se plimbă pe stradă şi trec în alt univers. Câteva universuri – anume acelea care sunt cele mai apropiate de acesta, sunt atât de asemănătoare încât sunt practic identice. Astfel încât atunci când ele se suprapun, oamenii pot trece temporar dintr-un univers în altul şi se întorc fără să îşi distrugă matricea, dar o tranziţie definitivă este foarte rară, aşa cum a fost cu animalul vânat. De multe ori oamenii vor fi în alt univers şi vor gândi: „Măi să fie! Eram sigur că lucrul ăla s-a întâmplat...” Şi atunci cineva ne va spune: „Nuuu, aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată... Îţi imaginezi!” Şi câteva zile mai târziu, vor vorbi despre asta şi vor spune: „Da, ai dreptate, aşa a fost!” Ei bine, în această perioadă de câteva zile (când lumea spunea că nu s-a întâmplat nimic), ei se aflau în alt univers unde într-adevăr acel lucru nu se întâmplase.

D: Aşa ceva poate să creeze confuzie pentru o fiinţă umană.

B: Da. Oamenii vor crede că îşi imaginează lucruri. Nu se vor mai gândi la asta. Vor da afară din minte informaţia respectivă. Vor uita întâmplarea, aşa că nu vor fi conştienţi că au fost în alt univers.

D: Se pare că universurile sunt identice, dacă au aceiaşi oameni în ele.

B: De obicei, da. De obicei există doar câteva lucruri care diferă.

D: Asta înseamnă că noi avem un echivalent al nostru sau sunt mai multe „sine” ale noastre exact ca noi?

B: Da. În majoritatea universurilor avem un echivalent identic, ale cărui experienţe de bază sunt asemănătoare. Însă în unele universuri nu avem un reprezentant sau un sine. Dar este ceva rar să întâlnim astfel de universuri, iar când se întâlneşte aşa ceva, este o experienţă şocantă! Când mergi la cineva pe care îl ştii, care ştii că te cunoaşte și îl saluţi iar el se uită la tine şi te întreabă: „Cine eşti? Nu te cunosc. Nu te-am văzut niciodată”... E șocant!

D: Asta ar fi foarte derutant. Dar dacă treci dincolo, este posibil să treci şi înapoi!

B: Traversarea durează o perioadă scurtă de timp, de regulă câteva ore, cel mult două zile. De obicei este o traversare de scurtă durată. De regulă oamenii care fac această trecere îşi continuă vieţile şi activităţile obişnuite de zi cu zi şi nu sunt conştienţi când anume au trecut dincolo sau când au trecut înapoi. Momentul traversării este ambiguu. Dar unii oamenii îşi amintesc ceva ciudat care s-a întâmplat în timp ce se aflau acolo.

D: Ei observă ceva sau au un sentiment ciudat, sau ce?

B: Uneori nu observă nici atât. Alteori observă ceva, de exemplu că există anumite clădiri în universul lor şi într-o zi se plimbă şi nu mai există nici o clădire acolo... Sau nu a existat nici o clădire şi câteva zile mai târziu observă că este o clădire acolo... Astfel vor şti că au fost în alt univers unde nu a fost construită o clădire în locul unde exista o clădire în universul lor.

D: Cu alte cuvinte, aceste universuri nu sunt absolut identice.

B: Corect, ele nu sunt absolut identice. În ele există cel puţin un lucru diferit. Faptul că acel lucru este diferit face ca acel univers să fie diferit. Uneori poate fi ceva atât de mic cât un grăunte de nisip, dar acel grăunte de nisip situat diferit pe o plajă, face un univers să fie diferit. Şi ceea ce face lucrurile şi mai complexe este că întotdeauna există universuri noi. Pentru fiecare acţiune care este făcută, este posibil mai mult decât un singur rezultat posibil. În universul vostru există un singur rezultat, dar toată energia de la celelalte rezultate trebuie să meargă undeva. Astfel încât toate celelalte rezultate diferite care nu au fost realizate în universul nostru fac să apară un alt univers care este practic identic cu universul nostru, cu excepţia acestui rezultat diferit. Din acel punct, universul continuă să se dezvolte în propria sa direcţie.

D: Vrei să spui că o persoană poate face să se întâmple acest lucru, sau trebuie să fie mai multe persoane?

B: Nu. Doar o singură persoană. Oricine. Se întâmplă tot timpul. Cosmosul uriaş se extinde continuu şi este extrem de complex. Nu poate fi cuprins cu mintea. De exemplu în acest univers să spunem că te mănâncă nasul şi vrei să te scarpini. În situaţia respectivă poţi să faci câteva lucruri: te poţi freca pe nas, te poţi scărpina sau corpul tău poate hotărî să strănute. Toate aceste trei lucruri se vor întâmpla în acest univers. Să zicem că te hotărăşti să strănuţi şi o faci. Dar energia celorlalte două rezultate posibile trebuie să meargă undeva. Astfel în acel moment se nasc alte două universuri: într-unul te freci pe nas, în celălalt te scarpini pe nas. Aceasta este unica diferenţă în acel punct, între celelalte două universuri şi acesta. Apoi ele continuă să se dezvolte. Ele sunt uşor diferite, dar încă foarte asemănătoare cu acest univers.

D: Se pare că lucrurile se complică foarte mult.

B: Aşa e!

D: Când ajungem la o răscruce luăm hotărârea de a face un anumit lucru, dar am putea să luăm alte decizii care ne-ar aşeza pe o altă cale. Asta înseamnă că şi celelalte decizii se transformă în realitate?

B: Celelalte decizii se petrec şi ele, dar nu în universul vostru. Ajungi la o răscruce (cum spui tu) şi trebuie să iei o decizie majoră. Poţi să faci unul din mai multe lucruri şi în funcţie de ce lucru faci, asta va determina direcţia generală pentru tot restul vieţii tale. Iei hotărârea să mergi într-o anumită direcţie şi deîndată ce ai luat hotărârea să faci un anumit lucru, energia potenţială care era în spatele acestei alegeri face să se nască şi alte universuri, în care se îndeplinesc celălalte decizii. Deci există sine ale voastre alternative care călătoresc pe aceste căi diferite şi vieţile lor vor fi diferite de ale voastre, pentru că ele au luat decizii diferite şi au mers în direcţii diferite. Astfel au făcut ca universul să fie diferit, şi uneori rezultatele pot ajunge foarte departe. Într-o perioadă scurtă de timp, universul celălalt va ajunge foarte diferit de al vostru.

D: Da, pentru că viaţa poate să meargă într-o direcţie complet diferită.

B: Şi poate să aibă un efect complet diferit asupra oamenilor din jurul tău, un efect cumulativ al bulgărelui de zăpadă, care influenţează oamenii din jur.

D: Dar nu eşti complet responsabil pentru deciziile tale...

B: Nu, nu. Tu doar iei decizia care simţi că este cea mai bună pentru tine. În împrejurările în care te afli este posibil să fie aşa. Pot apărea şi alte situaţii unde alte decizii sunt de preferat, iar acestea se vor petrece în funcţie de împrejurările corespunzătoare. Uneori iei o hotărâre şi apoi îţi dai seama că a fost o hotărâre greşită şi nu ai ales împrejurările cele mai favorabile. Când îţi dai seama de acest lucru, de ceea ce s-a întâmplat, o ramură a vieţii tale se despică în alt univers din universul originar şi apare o lume unde sinele tău a luat decizia alternativă cu energia înmagazinată acolo. Ai trăit acolo şi ţi-ai construit viaţa în jurul ei, cât de bine ai putut.

D: Este posibil să regăseşti cealaltă hotărâre, celălalt univers? (Nu) Este posibil să le aduci pe cele două din nou împreună?

B: Nu. Dar lucrurile nu sunt aşa de fataliste cum par. Deşi simţi că ai luat decizia greşită, încă mai poţi face ceva pentru a da tot ce ai mai bun. Trebuie să iei decizii în fiecare moment din viaţa ta şi le poţi lua înţelept, ceea ce te va ajuta să îţi păstrezi viaţa pe calea pe care vrei să fie.

D: Atunci este posibil să îţi schimbi viaţa complet şi să mergi în cealaltă direcţie, atunci când vrei?

B: Da. Vei fi într-un univers diferit faţă de sinele tău alternativ, care a luat o decizie diferită.

D: Sună de parcă corpul tău fizic se află în multe locuri, în timpuri diferite.

B: Da, o copie exactă a acestui corp.

D: Încerc să înţeleg acest lucru în termenii mei limitaţi de pământean. (Aveam un râs nervos. Lucrurile deveniseră extrem de complicate şi mă tulburau).

B: La început a fost o copie perfectă, dar după o vreme se petrec lucruri diferite. De exemplu într-un univers poţi să fii rănit aşa cum nu se întâmplă în acest univers, şi asta creează o diferenţă. Este foarte complicat. Cel mai greu din toate este să încerci să relaţionezi sinele tale alternative diferite din universurile alternative, la Sinele, la sufletul tău. Acesta este unul din lucrurile care fac karma atât de complicată. Din cauza forţei de atracţie a karmei trebuie să experimententezi totul măcar o dată, ca să-ţi completezi experienţa şi să o aduci la desăvârşire, ca să te uneşti cu Sinele tău Înalt cel mai adevărat.

În fiecare viaţă experimentezi totul pe loc dar trebuie să experimentezi totul în proporţia corectă, astfel încât să ajungi puțin câte puțin să te completezi, până ajungi să devii o persoană completă. De aceea este necesar să te întorci de câteva ori în câteva vieţi şi sfârşeşti prin a exista în câteva universuri de fiecare dată. Aşa stau lucrurile. Limbajul nu este suficient ca să explice.

D: Dar dacă toate aceste sine alternative care trăiesc, care vin separate, sunt totuşi o parte din noi, de ce nu suntem conştienţi de ele? De ce nu putem să comunicăm cu ele şi să ştim că există?

B: Pentru că ar fi prea dificil şi prea complicat pentru minţile voastre umane limitate, să accepte aceste lucruri. V-ar copleşi! Există multe, multe concepte dincolo de ceea ce voi acceptaţi ca realitate pe care nu vi se permite să le cunoaşteţi, pentru că ar supraîncărca complet psihicul vostru uman. Este suficient pentru voi să vă focusaţi pe viaţa prezentă şi împrejurările în care trăiţi. Dar trebuie să înţelegeţi că Sinele vostru Înalt, Sufletul vostru, cunoaşte totul. Tot ce fac sinele voastre nenumărate, totul este urmărit şi înregistrat! Dar voi ca fiinţe umane, nu trebuie să vă bateţi capul cu această complexitate.

Slavă Domnului pentru aceste binecuvântări mărunte! (Toate aceste informaţii complicate mă copleşeau. Mi-am amintit ceva ce îmi spusese un alt client. El mi-a spus că nu voi primi niciodată răspuns la toate întrebările mele, pentru că unele frânturi de adevăr ar putea fi otravă mai degrabă decât medicament, pentru că ar putea face rău mai degrabă decât să lumineze mintea. Aşa încât presupun că omul nu va putea niciodată să accepte şi să se descurce cu informaţiile complexe din Mintea lui Dumnezeu).

D: Pare derutant să ştiu că există un alt sine al meu care are corp fizic şi face lucruri de care eu nu sunt conştientă!

B: Asta este adevărat. Poate te întrebi: atunci când treci în alt univers şi interacţionezi cu un set alternativ de oameni, oamenii cu care te intersectezi în mod normal îţi vor remarca oare absenţa? Nu o vor remarca, pentru că sinele tău echivalent a trecut în locul tău în lumea ta, astfel încât nu ţi se va observa absenţa.

D: Mă întrebam dacă îmi pot întâlni propriul sine...

B: Nu, pentru că atunci când treci dincolo se crează un vacuum care trebuie umplut, astfel încât sinele tău alternativ va trece şi el automat în universul tău ca să umple vacuumul, până când tensiunea ajunge în punctul în care trebuie să treci înapoi, în universul de care aparţii.

D: Ceilalţi vor observa vreo diferenţă?

B: Este posibil să observe o diferenţă subtilă, de obicei ca o amintire sau aşa ceva... Ei vor spune: „Îţi aminteşti când s-a întâmplat... asta şi asta?”... Şi sinele tău echivalent va spune: „Nu mi s-a întâmplat niciodată aşa ceva!” Atunci vei pune totul pe seama memoriei lor defectuoase.

D: Dacă sinele tău alternativ a fost atras prin vacuum, el nu va şti că se află într-un univers alternativ?

B: În mod normal, nu. Afară de situaţia în care sinele tău alternativ este unul din puţinii oameni care pun lucrurile cap la cap şi îşi dă seama: „Măi să fie! Lucrurile nu sunt aşa cum ar trebui să fie. Poate mă aflu într-un univers alternativ!”

Ceea ce face ca totul să fie interesant şi te-ar putea ajuta să îi înţelegi pe tovarăşii tăi de călătorie, este faptul că mereu este posibil ca să ai de a face cu cineva dintr-un univers alternativ şi să ajungi în punctul în care dacă spui ceva şi ei nu îşi amintesc, în loc să fii nerăbdător, să te gândeşti că poate acel lucru nu s-a întâmplat... Sau nu s-a întâmplat încă... Atunci ți-ai putea spune în mintea ta: „Cred că vorbesc cu unul din sinele lor alternative.”

D: Sinele alternativ poate avea o personalitate complet diferită?

B: Nu. Personalitatea este în general aceeaşi. Uneori aspecte ale personalităţii se dezvoltă un pic diferit datorită unui set diferit de experienţe, dar personalitatea este fundamental aceeaşi, pentru că personalitatea este cea care leagă corpul fizic de Sinele vostru adevărat.

D: Mă gândeam că dacă întâlneşti pe cineva care arată ca tine dar este complet

diferit, atunci oamenii vor crede că se petrece ceva ciudat.

B: Corect! Dar aşa ceva nu se întâmplă niciodată, pentru că personalitatea este fundamental aceeaşi. Doar unele detalii vor fi diferite. De exemplu într-un univers cineva poate fi prietenos, deschis şi vorbăreţ, iar sinele lui alternativ poate fi prietenos fără a fi la fel de deschis, poate fi mai timid şi nu aşa de vorbăreţ... Va fi o schimbare minoră de acest fel.

D: Da, iar familia sau oamenii din jurul tău vor spune: „Probabil că are o toană" sau ceva de genul ăsta.

B: Exact!

D: A existat vreodată o situaţie în care două sine alternative s-au întâlnit unul cu altul?

B: Nu cred că aşa ceva este posibil!

D: Mă gândesc la poveşti, la legende pe care le-am auzit... despre Doppelganger, despre dublu... a-ţi întâlni dublul.

B: Când îţi întâlneşti astfel dublul, atunci cele două universuri se intersectează şi încă vă aflaţi în universurile voastre separate. Vă puteţi vedea sinele vostru alternativ – dar nu este un fenomen des întâlnit.

D: Probabil este foarte rar întâlnit, dar totuşi a fost raportat aşa ceva.

B: De obicei ceea ce se întâmplă este că altcineva îţi va vedea dublul şi îţi va povesti mai târziu despre asta.

D: O, am auzit despre astfel de cazuri. Ei vor spune: „Te-am văzut în locul cutare". Iar tu vei spune: „Hmm... Dar nu am fost acolo. Am stat acasă toată ziua!"

B: Exact. Tu ai stat acasă dar erai într-un univers alternativ, iar sinele tău

alternativ se plimba în lumea ta.

D: Asta ar explica multe cazuri ciudate despre care am auzit. Dar în cazul lui Tuyin, animalul este complet diferit de orice animal de pe Pământ de pe vremea aceea.

B: Da. Ăsta e un alt motiv pentru care este un caz atât de rar: este ceva extraordinar că matricea lui s-a păstrat şi a putut trece permanent în alt univers, pentru că nu exista un sine alternativ al animalului în acest univers, cel puţin nu pe Pământ! Există totuși posibilitatea ca animalul să aibă un sine alternativ în acest univers, dar pe altă planetă. Când animalul a trecut în acest univers şi a rămas aici, sinele lui alternativ a trecut în celălat univers sau a încetat să existe.

D: Nu ar fi putut trece în locul lui un alt animal de pe Pământ?

B: Nu, pentru că nu există un echivalent al acestui animal pe Pământ.

D: Deci trebuie să fie un echivalent exact! Dar s-a întâmplat într-o vreme când tribul avea nevoie de mâncare şi sătenii l-au mâncat. Și nu le-a făcut nici un rău. E foarte interesant şi foarte complicat.

B: Mă tem că am lăsat impresii greşite în mintea ta, din cauză că limbajul vostru nu este adecvat...

D: Da. Este posibil. Şi alţi oameni cu care am vorbit au spus că limba noastră nu reușește să explice diferite lucruri. Uneori ei îmi explică prin analogii şi desene, ca să înţeleg.

B: Este foarte nepotrivită limba şi îţi lasă noţiuni simplificate în minte.

D: Da, dar uneori este singurul mod de a explica lucrurile, chiar dacă nu este destul de precis.

B: Asta este adevărat. Nu vreau să te simţi vinovată sau să îţi limitezi acţiunile, pentru că ştii că există lucruri din universuri alternative, care vin şi pleacă. Continuă să îţi trăieşti viaţa aşa cum ai trăit-o întotdeauna, pentru că acesta este modul natural în care să te comporţi în acest cosmos uriaş. Adevărul e că atunci când te naşti în acest univers, te-ai născut şi în alte universuri. Acţiunile şi deciziile tale vor face să se nască alte universuri, sau poate vor transforma un alt univers, care este destul de similar. Acest lucru nu ar trebui să te alarmeze pentru că asta se întâmplă mereu, peste tot.

D: Cu alte cuvinte, este un lucru natural.

B: Da. Face parte din completarea karmei tale. Deşi nu este ca predestinarea. Tu şi sinele tale alternative aveţi libertatea de a alege în vieţile voastre. Dacă iei o decizie, asta nu înseamnă în mod automat că un sine alternativ al tău trebuie să ia altă decizie. Dacă un sine al tău alternativ ia altă decizie este pentru că a ales să facă asta, este liberul său arbitru. De obicei totul se sfârşeşte prin echilibrare. Când tu şi sinele tău alternativ alegeţi o cale şi cealaltă cale nu a fost aleasă, atunci se naşte un alt univers în care este aleasă acea cale, pentru echilibrarea energiei. Înţelegi?

D: Încerc să înţeleg. E nevoie să diger aceste lucruri, să le absorb şi să încerc să le înţeleg... De fiecare dată când sunt expusă la o idee nouă se întâmplă aşa. Trebuie să o revăd şi să o reiau, ca să o înţeleg pe deplin.

B: Poţi să îmi mai pui întrebări, când ai digerat-o. Este important să înţelegi.

D: Simt că sunt condusă să transmit către mulţi oameni aceste informaţii pe care le-am primit.

B: Da. Este important să înţelegi lucrurile cât mai limpede posibil în cadrul limitărilor limbajului vostru, astfel încât atunci când această cunoaştere va fi transmisă către alţi oameni, ei vor avea o înţelegere clară nu una confuză, pentru că acest concept ar putea da peste cap şi revolta multe instituţii religioase şi ar putea crea multă tulburare, ceea ce nu este necesar.

D: Tot vorbeşti despre aceşti oameni alternativi... Este posibil ca unul să aibă o anumită ocupaţie şi altul să aibă o ocupţie diferită, sau au ocupaţii similare?

B: O, depinde de la caz la caz! De multe ori nu e ceva neobişnuit ca ei să aibă ocupaţii similare. De exemplu în acest univers un om poate avea priceperea de a lucra cu mâinile şi să zicem că va fi electrician. Iar în alt univers este posibil să nu fie tot electrician şi să facă altceva unde lucrează cu mâinile. Poate fi lucrător în lemn sau ceva de acest fel... sau meşter... Sau dacă cineva din acest univers este inginer dar are un hobby, este pasionat de muzică de exemplu, atunci în alt univers ar putea fi muzician în loc de a fi inginer. Oricare ar fi tendinţele de bază din personalitatea ta, personalitatea fundamentală este de regulă aceeaşi în diferite universuri. Dacă este o personalitate cu mai multe faţete (unde o persoană este capabilă de a face multe lucruri diferite), în alte universuri sinele alternative pot face ceva cu totul diferit faţă de ceea ce fac aici, pentru că abilitatea de a face acest lucru se află deja în personalitatea lor.

D: De exemplu acum sunt scriitoare. Dar o altă parte a mea va fi gospodină şi poate nu o va interesa deloc să scrie?

B: Nu. Interesul tău de a-ţi te extinde cunoaşterea va fi mereu acolo. Poate că nu vei îmbrăţişa scrisul, în alt univers. În acest univers în loc să rămâi gospodină ţi-ai dorit să îţi expansionezi mintea, să faci ceva care să te împlinească şi ai devenit scriitoare. În alt univers ai avea aceeaşi personalitate de bază şi acelaşi îndemn de a nu rămâne doar o gospodină, și vei dori să creşti, să te extinzi, să faci altceva și ai începe poate să faci muncă de voluntariat. Sau poate că în alt univers ai învăţa un meşteşug şi astfel de lucruri, în loc să rămâi o simplă gospodină. Dar eu observ că pe tine te interesează lucrurile legate de psihicul uman. În alt univers în loc să te ocupi de scris, ai fi o clarvăzătoare şi nu vei scrie doar ci chiar vei înfăptui lucruri legate de clarvedere.

D: Când m-am gândit la acele lucruri pe care le-aş fi putut face, ele au şi devenit o realitate în alt univers?

B: Da, dacă nu existau deja într-o altă realitate.

D: Hmm... Asta se poate complica foarte mult.

B: Lucrurile sunt foarte complexe. Simt că nu ai putea să absorbi explicații

despre asta acum. Probabil va trebui să revii şi să mai pui întrebări. Este în regulă! Este important să înţelegi acest concept şi să fie limpede. Orice decizie pe care o iei este în regulă. Nu există o decizie care să nu fie în regulă. Poate că vei avea vreodată sentimentul că nu iei decizia corectă... Dar în momentul în care ai luat decizia, ea a fost bună pentru tine. Aşa încât să nu te simţi vinovată pentru deciziile pe care le-ai luat în trecut.

D: Pentru că cealaltă parte a deciziei există în altă parte.

B: Da. Totul este echilibrat. Oricând apare o decizie majoră în viaţa ta, de obicei o formă a acestei decizii apare în vieţi alternative din universuri alternative. De obicei majoritatea aspectelor deciziei vor fi reprezentate în final. Dar uneori unul din aspecte nu va fi reprezentat şi atunci se va naşte un alt univers care să îl reprezinte. Oricând se va întâmpla asta nu vei fi conştientă de acest lucru, pentru că este ceva natural. Viaţa ta va continua să curgă de-a lungul liniei pe care ai ales-o şi nu îţi vei da seama că există un sine al tău alternativ suplimentar. Este un proces automat care nu implică vreun fenomen fizic, aşa că nu ştii când se petrece.

D: Unele întrebări pe care le pun s-ar putea să ţi se pară foarte simple şi naive.

B: Era de aşteptat. Faci asta ca să înţelegi. Trebuie să începi de undeva!

D: Aceste personalităţi alternative pot fi asociate cu aceiaşi membri ai familiei? (Da) Nu vor exista o familie diferită, un soţ diferit sau copii diferiţi sau... ceva de genul acesta?

B: Uneori pot exista astfel de situaţii, dar de obicei va exista o reprezentare echilibrată. De exemplu într-un anumit moment din viaţă trebuie să alegi să te căsătoreşti cu un bărbat sau cu altul şi ai ales să te căsătoreşti cu unul din ei. Atunci în celălalte universuri mai multe sine alternative ale tale vor hotărî să se căsătorească cu acelaşi bărbat. Şi de obicei câteva sine alternative ale tale vor hotărî să aleagă celălalt bărbat alternativ. Prin urmare universurile lor vor fi diferite. Se va merge în direcţia aceea, pentru că un sine al tău alternativ a hotărât să aleagă celălalt bărbat. Prin urmare familia va fi diferită astfel încât da,

există sine ale tale care au familii diferite, strămoşi diferiţi şi astfel de lucruri, datorită deciziilor diferite. Dar în acelaşi timp există şi universuri în care au fost luate aceleaşi decizii ca ale tale şi atunci vor exista aceiaşi membri ai familiei.

D: Dacă am trece într-un univers în care avem un soţ diferit şi o familie diferită, asta ar crea foarte multă confuzie.

B: Asta nu se întâmplă foarte des, deoarece acel univers este total diferit de al tău şi ar fi destul de dificil pentru tine să treci în el cu succes. Trecerile se petrec între universuri unde totul este foarte asemănător, aproape identic. În astfel de cazuri se pot produce traversări accidentale uşoare.

D: Asta are de a face cu nivelul de vibraţie?

B: Da. Vibraţii complementare, energii complementare. Un univers în care s-au luat decizii similare în trecut. Lucrurile vor arăta foarte asemănător, cu doar câteva diferenţe minore ici şi colo şi e mult mai uşor să te intersectezi cu acest univers. Intersectarea se va petrece în aşa fel încât să existe un portal deschis prin care să treci. Pot exista incidente prin care universul acesta se poate intersecta cu alt univers astfel încât să poţi observa lucruri care se petrec, dar nu va fi un portal deschis, în sensul că nu vei putea interacţiona cu lucrurile care se petrec acolo.

D: Adică poţi să vezi prin portal, dar nu poţi să treci prin el?

B: Corect! De exemplu într-o zi te poţi plimba şi poţi vedea lucrurile altfel decât îţi aminteai tu că sunt. Dar nu mergi să investighezi şi te plimbi mai departe. Te întrebi ce s-a întâmplat, dar nu este nimeni pe care să-l întrebi. Nu ai interacţionat cu acel univers. Ai observat doar că ceva este diferit. Sau dacă sunt alţi oameni în jur, atunci nu îţi va trece prin minte să le pui întrebări despre asta. Sau dacă ţi-ar trece prin minte să îi întrebi ei nu te vor lua în seamă, pentru că portalul nu este deschis pentru a interacţiona prin el.

D: Este ca o fereastră prin care poţi privi, dar nu poţi păşi prin ea.

B: Corect. Nu ai putea să spui unde se termină un univers şi unde începe celălalt. De exemplu te vei uita la ceva aflat pe partea cealaltă a străzii şi undeva între tine şi acel ceva, cele două universuri se intersectează.

D: Nu ai spus că uneori vezi ceva care începe să sclipească şi apoi dispare?

B: Atunci intersectarea se apropie de sfârşit şi universurile se îndepărtează. Asta ar putea explica multe incidente legate de ceea ce voi numiţi miraje şi stafii. Există şi un fenomen numit Triunghiul Bermudelor. În zona aceea dintr-un anumit motiv se petrec astfel de intersectări cu un alt univers. Acolo există un magnetism neobişnuit, care face ca avioanele să zboare în alt univers. În majoritatea cazurilor, matricile lor se dizolvă.

D: Atunci oamenii nu mai există când trec dincolo?

B: Corect. Ei trec dincolo în acel punct.

D: Avionul, vaporul sau alte vehicule se dizolvă, nu mai există în planul celălalt?

B: După ce ies din acest univers şi trec în celălalt univers, nu mai există în acest univers, pentru că au trecut dincolo. În celălalt univers nu pot să existe din cauza vibraţiilor care nu coincid, dar variantele lor continuă încă să fie acolo. Deci unul din sine trebuie să dispară. De obicei dispare cel care a trecut dincolo cel mai recent, acela se dizolvă. Alteori se dizolvă celălalt... Dar acest lucru nu se întâmplă foarte des. Aceasta este explicaţia pentru unele relatări pe care le-aţi auzit, cum cineva se plimba pe un câmp şi apoi s-a topit în aer. Echivalentul lor (sinele lor alternativ) tocmai a trecut în universul acesta şi atunci sinele de aici a trebuit să dispară. Iar când a dispărut în eter, de obicei ori a trecut în alt univers, ori s-a dizolvat matricea de aici.

D: Este vorba de dizolvarea corpului fizic. Sufletului nu i se poate face rău în nici un fel, nu-i aşa?

B: Nu, nu. E vorba doar de corpul fizic.

D: Planul spiritual este considerat a fi unul din aceste

universuri paralele?

B: Există un număr infinit de universuri în planul fizic, dar în planul spiritual există fundamental vorbind, un singur univers. Putem să interacţionăm cu tot ce există. În planul fizic unii oamenii îşi lucrează karma trăind mai multe vieţi alternative în diferite universuri paralele, mai ales dacă vor să lucreze detalii legate de anumite aspecte din karma. Deciziile diferite pe care le iau în diferite universuri se echilibrează între ele în aşa fel încât ajută la rezolvarea karmei. Uneori pentru că toate aceste universuri se află în planul fizic, barierele de protecţie dintre ele sunt anulate şi persoana cu care vorbeşti a plecat deja din acest univers şi trăieşte în alt univers. Este greu de explicat.

D: Credeam că atunci când cineva moare într-un univers, toate sinele lor alternative mor şi ele.

B: Ele mor cam în aceeaşi perioadă, dar nu numaidecât toate odată. Depinde cât timp le ia ca să îşi lucreze un anumit aspect al karmei prin intermediul unor soluţii alternative aplicate la acel aspect al karmei, în aceste universuri paralele. De obicei durează cam tot atâta timp să rezolve lucrurile, dar nu este un sfârşit tăiat net de fiecare dată, pentru că timpul nu are nici un înţeles în dimensiunea aceasta. Prin urmare vor apărea unele discrepanţe temporale. De obicei apar discrepanţe din cauza coincidenţei cu barierele de energie care se anulează ocazional.

D: Atunci dacă vezi pe cineva şi descoperi că a murit cu săptămâni în urmă, este posibil să vezi un sine alternativ?

B: Da. O altă explicaţie ar fi dacă un spirit a tranziţionat cu câteva săptămâni în urmă şi nu s-a adaptat încă la viaţa din planul spiritual. Atunci poate să apară un ecou spiritual care poate fi destul de convingător şi compatibil cu vibraţia fizică a lucrurilor de aici.

D: Poate să aibă o natură fizică destul de pronunţată, încât să îl poţi atinge sau să poţi vorbi cu el? (Da) Asta ne trimite la povestea lui Isus care intenţionat a devenit vizibil, pentru ca ucenicii săi să-l poată atinge, când se presupunea că trebuia să revină după Înviere.

B: Da. Da. Când El a revenit prima dată nu era acordat pe deplin la planul de existenţă al spiritului. De aceea El a spus primilor oameni care doreau să îl

atingă să nu îl atingă, pentru că nu se ridicase încă la Tatăl. Dar mai târziu când Toma a vrut să îl atingă, El deja îşi făcuse ajustările necesare la ecoul său spiritual şi de acum putea fi atins.

D: Întotdeauna m-a derutat acest amănunt: dacă cineva a murit, cum poate să mai existe în fizic? Au existat cazuri de stafii care fac autostopul şi se urcă realmente în maşină şi vorbesc cu șoferul.

B: Dar apoi dispar.

D: O astfel de situaţie se încadrează în aceeaşi categorie? (Da).

Tot acest baraj de informaţii ciudate, m-a epuizat mintal. Simţeam că mintea mea se modelase şi se întorsese pe dos ca un covrig. Avalanşa de informaţii mă copleşea. Ştiam că va dura mult timp ca să o absorb, dacă voi reuşi vreodată să sortez şi să înţeleg aceste informaţii! Poate că unii cititori nu vor întâmpina aceleaşi dificultăţi şi aceste chestiuni se vor potrivi cu viziunea pe care o au deja asupra realităţii sau aceste amănunte vor fi destul de plauzibile, încât să le deschidă mintea pentru o gândire radicală.

Când Beth s-a trezit, singurul lucru pe care şi l-a amintit din acea sesiune a fost o imagine mentală stranie. A vrut să vorbească despre ea înainte ca imaginea să se topească în uitare.

B: Imaginează-ţi modelele electronice ale atomului, care arată diferite structuri exterioare ale electronilor şi căile pe care merg electronii, zbârnâind în toate direcţiile. Aceste căi ale electronilor – imaginează-ţi-le nu ca fire electronice, ci ca benzi argintii. Imaginează-ţi la nivelul electronilor aceste benzi de argint cam de lărgimea de 65 de milimetri să spunem şi întreaga imagine are cam 15 centimetri (face mişcări cu mâna ca să arate mărimea).

D: De mărimea unei mingi de baseball.

B: Cam de mărimea unui pepene sau a unui strugure mare... Şi aceste benzi de 65 de milimetri merg în toate direcţiile. Ele se rotesc, se ondulează puţin, se mişcă şi îşi schimbă poziţia în mod constant, ca şi cum ar fi o explozie de benzi de argint. Este imposibil să le numeri. Există un număr infinit de benzi argintii. Asta e imaginea care îmi vine în minte.

D: Sunt întreţesute sau cum?

B: Da. Una vine din direcţia asta... una vine aşa, alta aşa... se suprapun... şi alta se suprapune cu o alta. (Face mişcări cu mâna) Sunt întreţesute. Se suprapun şi se întretaie. Când se schimbă poziţiile, relaţiile dintre ele se modifică şi se schimbă mereu... iar unghiurile dintre ele se schimbă.

D: Aceasta poate fi o altă vizualizare prin care ei încearcă să îmi arate cum operează universurile diferite. Mi-au arătat o ţesătură în care firele se întreţes.

B: Da. Am văzut cum firele fac asta.

D: Cred că au vrut să îmi transmită imaginea din mintea ta, dar nu au putut să mi-o transmită, aşa încât mi-au transmis ideea unei ţesături, pentru că era mai simplu de descris.

B: Da. Este posibil să avem nevoie de ambele concepte, ca să explicăm cum stau lucrurile.

****

Informaţii despre acelaşi subiect, primite din altă sursă.

D: Dacă fiecare din noi trăieşte în mai multe planuri ale existenţei în acelaşi timp, este vorba de fenomenul numit „vieţi paralele”?

Phil: Corect. În sensul că fiecare din voi în vieţile voastre, sunteţi simple faţete ale Sinelui vostru întreg şi adevărat. Sunteţi ca nişte puncte concentrate de conştiinţă. Conştiinţa voastră totală este cu mult peste ceea ce puteţi voi cuprinde sau imagina la nivelul vostru. Prin urmare este uşor de înţeles că pe măsură ce ți se dezvoltă conştiinţa atunci când îţi lărgeşti realitatea pe scara spirituală, vei descoperi cum conştiinţa ta se suprapune cu cea a altor indivizi. Astfel încât la nivelul ultim te vei afla cu adevărat la nivelul lui Dumnezeu, unde toate sunt una. Conştiinţa la nivelul tău este pur şi simplu un punct concentrat din această conştiinţă spirituală completă. Astfel se poate vedea că la diferite nivele conştiinţa ta se suprapune într-adevăr cu alte conştiinţe, astfel încât în cele din urmă toate sunt una. Prin urmare în cele din urmă toate viețile se unesc.

D: Ai spus odată că suntem doar vârfurile icebergurilor noastre.

P: Informaţia este corectă!

D: Când se vor produce transformările planetare pe Pământ, cum vor afecta ele universurile paralele care se interpenetrează?

P: Vor exista experienţe la acest nivel particular, dar experienţa avută va fi experimentată foarte adânc la nivelul omenirii, şi chiar mai adânc la nivel universal. Chiar acum experienţele de pe alte planete şi din alte zone din universul vostru sunt împărtăşite de un aspect mai profund al vostru şi de asemenea pe scara evoluţiei, acolo unde se află un aspect superior. Atunci când fiecare din voi veţi experimenta tranziţia pe care fiecare din voi trebuie să o experimenteze în final, veţi vedea că există alţii în alte planuri care au experimentat şi ei tranziţii similare, iar aceştia vă vor putea oferi încurajări şi energia lor astfel încât veţi fi ajutaţi în orice încercări, atunci când veți avea nevoie de ajutor.

Mai multe informaţii au venit când Beth a vizitat biblioteca din lumea spiritului,

într-o sesiune din anul 1986.

B: A trecut o vreme de când ne-am întâlnit în Bibliotecă. Cunoaşterea se află toată aici, străluceşte, sclipeşte şi e gata să fie accesată. Dacă răspunsul la întrebare se află în altă parte, mă voi proiecta acolo. Nu e nici o problemă!

D: Altă dată te-am întrebat despre O.Z.N.-uri şi navele apațiale din cosmos. Atunci te-ai supărat pe mine pentru că nu puteam să înţeleg conceptul de dimensiuni. (Da) Mi-ai spus atunci că navele spaţiale vin din multe dimensiuni şi mi-ai mai spus că eram o ignorantă și nu ştiam multe despre subiectul ăsta. (Râde) Poţi să-mi explici de ce ai spus asta?

B: (Exasperată) Voi încerca. O dificultate constă în influenţele planetare sub care te-ai născut, care te-au influenţat la naştere. Ele te fac să te cramponezi foarte tare de ceea ce percepi tu că este realitatea percepută de către noi la nivelul nostru, te ţii de ideile tale cu încăpăţânare şi acest lucru este uneori frustrant. Voi încerca să îţi explic despre dimensiuni. Acolo unde te afli tu pe drumul vieţii ai ajuns la un punct din dezvoltarea ta personală când percepi vizual trei dimensiuni, anume: înălţimea, adâncimea şi lărgimea. Oamenii voştri de ştiinţă presupun că dimensiunea a patra se referă la timp – care ocupă spaţiul din dreptul obiectului care ştii că se află acolo, dar pe care nu-l poţi vedea direct pentru că lumina călătoreşte în linie dreaptă la nivelul vostru de existenţă. Pentru că este mai uşor aşa şi mai convenabil, înţelepţii din lumea voastră au etichetat aceste dimensiuni ca fiind prima, a doua, a treia şi a patra dimensiune şi au presupus că asta este tot ce există. Înţelegerea lor limitată a naturii universului şi înţelegerea limitată a calculelor matematice implicate par să susţină această teorie. Dar există multe căi de a percepe realitatea, multe căi diferite de a experimenta „Ceea Ce Este”. Aceste moduri diferite se referă la diferitele dimensiuni. Aceste dimensiuni nu sunt neapărat înălţimea, adâncimea, lăţimea şi timpul. Aceste etichete se aplică numai la patru dimensiuni, dar în realitate sunt multe dimensiuni. Până acum ai înţeles? (Da) Diversele combinaţii ale acestor dimensiuni diferite conţin diferitele ramuri ale megauniversului, pe care ţi l-am descris mai înainte. Îţi aminteşti că ţi-am vorbit despre univers şi cum el are nişte ramuri care se divid şi se întreţes datorită naturii timpului?

D: Da. Atunci universurile paralele se ţes între ele?

B: Da. Se întreţes. Aceste universuri paralele nu numai că implică aceleaşi dimensiuni pe care le cunoşti, dar implică şi alte universuri paralele care sunt implicate în celelalte dimensiuni, pe care nu ai cum să le percepi. Celelalte universuri conţin şi ele viaţă inteligentă, forme de viaţă evoluată care se dezvoltă prin ciclul karmic. Fiinţele din această parte a universului sunt mai avansate decât voi din punct de vedere spiritual, mental şi intelectual. În consecinţă multe din aceste fiinţe au descoperit un mod de a călători din universul lor în universul vostru folosind dispozitive minunate, care modifică dimensiunile pe care le percep ei. Prin alterarea dimensiunilor pe care le percep ei şi transformarea dimensiunilor pe care le percepeţi voi, ei se transferă automat în universul vostru. E greu de explicat. În consecinţă de asta se spune despre ei că sunt din dimensiuni diferite. Pentru că universul lor ocupă acelaşi spaţiu, ca să zicem aşa, cu universul vostru, dar cu un set diferit de dimensiuni, astfel încât să nu se ciocnească cu ale voastre. Ca să folosesc o analogie din lumea voastră: închipuiţi-vă o zonă într-o zi ceţoasă, ca o bucată de voal care atârnă în ceaţă, cu rouă pe voal şi ceva ceaţă pe el. Voalul, roaua, ceaţa subţire şi ceaţa groasă se află toate în acelaşi loc, dar rămân separate una de alta. Tot aşa stau lucrurile şi cu dimensiunile diferite. Setul vostru de dimensiuni poate fi voalul, de exemplu. Setul de dimensiuni al altei fiinţe poate fi ceaţa deasă; ceaţa se află în voal şi dincolo de el şi nu se ciocneşte cu voalul. Tot ce poate percepe acea fiinţă este ceaţa deasă. Prin urmare nu este conştientă de existenţa voalului şi nu se ciocneşte cu el. Voi conştientizaţi doar voalul şi fibrele care îl ţes şi nu sunteţi conştienţi de ceaţa deasă din jurul lui şi din voal, care înconjoară fiecare din fibrele voalului. Nu sunteţi conştienţi de roua care s-a condensat pe voal, pentru că nu o puteţi percepe. Înţelegi?

D: E destul de greu. Oamenii de ştiinţă din timpul nostru cred că O.Z.N.-urile au venit din spaţiul fizic pe care îl cunoaştem.

B: Ele au venit din spaţiul fizic, dar nu din spaţiul fizic aşa cum îl cunoaşteţi. Ei îşi modifică perceperea realităţii ca să coincidă cu perceperea realităţii a voastră, ceea ce îi face să apară în spaţiul pe care îl cunoaşteţi voi. O modalitate de a obţine vitezele fantastice pe care le folosesc ei pentru a călători, este prin perceperea parţială a altor universuri. Astfel sunt capabili să comprime distanţa dintre puncte. Ştiu că asta vă derutează, dar acesta este singurul mod în care pot explica situaţia în limba voastră. Dacă stau să mă uit la aşa zisele reprezentări „vizuale” din această bibliotecă, conceptele implicate sunt foarte elegante şi simple – aşa cum sunt marea majoritate a conceptelor din blocurile de construcţie de bază din care este făcut universul. Dar când încep să explic aceste

lucruri în cuvinte, ele par a fi mult mai complicate decât sunt în realitate, pentru că eu încerc să explic ceea ce nu este şi ceea ce este, ca să prezint o imagine mentală corectă.

D: Înţeleg. Dar exploratorii fenomenului O.Z.N. cred că O.Z.N.-urile vin de pe planete diferite. Nu ştiu dacă ei pot să înţeleagă acest concept.

B: Ei ar trebui să îşi clarifice acest subiect al diferitelor dimensiuni. Eu am folosit doar denumirile celor patru dimensiuni pe care le aveţi voi. Cele trei pe care le percepeţi vizual reprezintă tot ce poate fi perceput cu cele cinci simţuri. Pur şi simplu voi nu aveţi în mintea voastră şi în limbajul vostru concepte care să definească alte dimensiuni, prin urmare nu am folosit nici un fel de etichetă. Dar am să spun următorul lucru, ca să te ajut să înţelegi: ceea ce voi spuneţi că face parte din dimensiunea numită „timp”, cuprinde de fapt mai multe dimensiuni. Lumea voastră şi universul nu conţin doar patru dimensiuni. Sunt compuse din mult mai multe dimensiuni decât atât, dar cele mai multe sunt înghesuite de voi sub eticheta pe care voi o numiţi „timp”. De aceea se petrec de multe ori lucruri ciudate care par inexplicabile, datorită naturii diferite a dimensiunilor care interacţionază una cu alta, pe care voi le percepeţi drept o singură dimensiune. Prin urmare uneori se petrec lucruri care par a fi conflictuale, lipsite de sens şi derutante. Natura diverselor dimensiuni pe care voi le numiţi „timp” se referă la aceste dimensiuni suplimentare. Voi sunteţi capabili să le percepeţi, dar oamenii voştri de ştiinţă încearcă să scape de ele prin raţionamentele pe care le folosesc. Dar corpurile voastre sunt făcute în aşa fel încât să le puteţi percepe. Această percepere a celorlalte dimensiuni se referă la ceea ce s-ar numi puteri paranormale sau „clarvedere”. Clarvederea nu este nimic extraordinar. Aceste abilităţi sunt asemănătoare cu a percepe adâncimea, înălţimea şi lărgimea. Aceste capacităţi vă acordează la celelalte dimensiuni, pe care voi le-aţi îngrămădit sub eticheta de „timp”.

B: Acesta este un subiect care ar lua mult timp ca să fie discutat. Ar putea dura câteva sesiuni, câteva benzi de magnetofon de ale tale.

D: Este bine că pot să transcriu ceea ce spui şi pot să transmit informaţiile mai departe către cei care pot să le înţeleagă, chiar dacă eu nu înţeleg totul.

B: Cei care sunt foarte educaţi este posibil să aibă mai multe dificultăţi de înţelegere, pentru că s-au fixat mai mult în ideile lor.

***

Mai multe informaţii au venit de la Phil în anul 1986 la Hollywood, unde locuia el atunci. Tot încercam să mă întâlnesc cu el, dar programul meu de călătorie nu mi-a permis. În această sesiune am încercat să leg la un loc lucrurile rămase în coadă de peşte şi să descopăr piesele lipsă din sesiunile mai vechi, ca să se lege lucrurile şi să folosesc totul în acestă carte. Ani de zile am tot adunat fragmente de la diverşi oameni de pe tot globul, ca să dezvolt aceste concepte şi să le clarific cât de bine puteam, pentru puterea noastră de înțelegere.

Phil a venit la hotel după ce a terminat munca. După ce am discutat ce s-a mai întâmplat în ultimile luni, am început sesiunea. El s-a întins în pat. S-a relaxat şi a început să vorbească înainte să îi dau eu cuvântul cheie. Nu a mai trebuit să folosesc procedura normală de inducţie. A început chiar înainte să pornesc magnetofonul. Aşa ceva mi s-a mai întâmplat o singură dată înainte la începutul muncii mele, când lucram la descărcarea informațiilor despre însămânţarea Pământului.

P: Tu eşti păstrătoarea cronicilor şi au venit cei care îţi vor uşura această misiune. Poţi pune acum întrebările, aşa cum le-ai conceput.

D: Doream să îi invit pe cei care pot să vină aici şi să ofere informaţii prin analogii şi comparaţii (dacă este posibil), ca să facă lucrurile mai uşor de înţeles pentru omul obişnuit.

P: Corect! Acesta este modul în care explicăm noi lucrurile. Aşa cum ai observat cu alte ocazii, noi folosim simbolurile voastre simplificate, ca să vă transmitem concepte abstracte. Înţelegem că este mai uşor pentru mintea umană să vizualizeze ceea ce este familiar, în loc să conceptualizeze ceva abstract. Acest lucru este posibil datorită structurii unice a creierului vostru uman şi vom încerca să clarificăm aici cum funcţionează nu atât creierul, cât mintea omului. Procesele mentale inerente construcţiei voastre umane nu sunt convenţionale. Ele sunt cumva modificate de la norma acceptată despre ceea ce numim „realitatea universală”.

D: Eu sunt implicată într-un proiect şi încerc să înţeleg concepte numeroase,

care sunt foarte complicate. Aţi putea să îmi explicaţi conceptul de timp simultan?

P: Vedem cum realitatea este reprezentată greşit de către înţelepciunea convenţională, atunci când încerci să defineşti lucrurile prin mintea umană. Acest lucru este o piedică, dar în acelaşi timp te şi ajută în dorinţa ta de a înţelege. Te rugăm să îţi imaginezi un disc aşezat pe pamânt, în aşa fel încât poţi să vezi doar partea de deasupra a discului.

D: Mă uit în jos înspre el?

P: Corect! Notează-ţi un punct la o anumită distanţă de centrul discului şi desenează o linie din centru până la marginea perimetrului din exteriorul acestui disc, ca o rază. Apoi roteşte discul şi observă traictoria făcută de punctul notat pe disc. Pare a continua într-o singură direcţie, într-un mod nedefinit. Vom descrie asta ca fiind infinitul. Direcţia percepută nu s-a schimbat niciodată şi capătul nu a fost niciodată intâlnit. Nu te-ai întâlnit niciodată cu tine însuţi pe această cale. Prin urmare pentru observatorul poziţionat în acest punct nu există sfârşit, nici început. Există doar mişcarea simplă într-o direcţie percepută ca fiind înainte. Această percepţie se datorează faptului că te afli în acelaşi plan cu călătoria ta. Dacă te-ai extrage din acel plan şi ai adopta perspectiva cuiva care se uită în jos la disc spre deosebire de cel ce se află pe disc, această percepţie va apărea altfel. Va apărea o diferenţă, anume că există un început şi un sfârşit. Se poate folosi ca punct de referinţă orice poziţie de pe disc, în ceea ce priveşte începutul şi sfârşitul. Acestea nu se văd dacă te afli în poziţia de pe disc. Dar dacă te extragi din planul realităţii aparente, atunci se vede realitatea adevărată.

D: Din punctul de vedere de pe disc, noi aşa percepem lucrurile?

P: Aşa sunt percepute lucurile dintr-un punct de pe disc. Dar asta nu înseamnă că voi trebuie să le percepeţi numaidecât aşa.

D: Pentru că noi le percepem curgând într-un mod liniar.

P: Afirmaţia este corectă! Perceperea este aşa dintr-un anumit punct de vedere. Noi am văzut că mulţi din planul vostru caută să definească realitatea aşa cum o văd ei, din punctul lor de vedere. Dar există realităţi mai cuprinzătoare care nu

sunt observate pur şi simplu pentru că oamenii refuză să-şi modifice punctul de vedere. Acest lucru este imposibil dacă cineva îşi respinge abilităţile inerente.

D: Cred că una din problemele pe care le avem noi atunci când încercăm să înţelegem timpul simultan, este ideea că în loc de a progresa într-un mod liniar, totul se întâmplă de fapt în acelaşi timp. Aşa definim noi timpul simultan.

P: Acest concept nu este întru totul corect. Pentru că definiţia voastră a ceea ce se petrece este incapabilă să înţeleagă realitatea existenţei. Când noi spunem că ceva „se petrece", ideea de „petrecere" este definitorie. Ceea ce se petrece este chiar acum, în opoziţie cu ceea ce există, care este ceva nedefinit. Percepţia a ceea ce se petrece este cumva limitativă pentru că prin definiţia sa, termenul „se petrece" trebuie să aibă un început şi un sfârşit. Definiţia lui „se petrece" arată că există un început al unui eveniment şi un sfârşit al unui eveniment. Prin urmare noi vă rugăm să renunţaţi la aceste puncte (la punctul de început şi la punctul de sfârşit) și pur şi simplu să înţelegeţi că există ceea ce există. Prin urmare totul există simultan, în opoziţie cu ceea ce se întâmplă simultan.

D: Una din problemele pe care le întâmpin ca să înţeleg este că în realitatea pe care o percepem noi creşti de la starea de bebeluş la copil apoi la adult şi acest lucru se petrece liniar. Dacă totul există în acelaşi timp, cum poate fi definit?

P: Există multe scenarii diferite în viaţa voastră pe care voi le percepeţi conştient într-o manieră singulară. Revenim la o altă afirmaţie a noastră, anume că procesele voastre mentale se modifică cumva faţă de realităţile universale general acceptate. Procesele voastre mentale definesc ceea ce percepeţi voi. Ele vă permit să accesaţi într-un moment doar o mică porţiune a realităţii. Există şi cei care pot să vadă un spectru mult mai larg al existenţei fără aceşti factori limitativi, fără început sau sfârşit. Ei pot vedea existenţa totală. Ne referim aici la cei care se află în planurile mai înalte şi mai avansate ale conştiinţei. Dar este posibil şi pentru cei aflaţi în planul vostru să înţeleagă aceste lucruri şi chiar să le experimenteze într-un mod sau altul gradat (pe măsură ce îşi deschid mintea, ca să zicem aşa) şi renunţă la ideea limitativă de început şi sfârşit. Universul există. El nu începe şi nu se sfârşeşte. El pur şi simplu există!

D: Dar în realitatea noastră noi ne vedem cum începem ca bebeluşi şi corpul creşte şi se transformă. Asta nu contrazice ideea că totul se întâmplă deodată?

P: Experienţa naşterii corespunde conceptelor mentale ale experienţei voastre.

Există un început definit şi un sfârşit definit, o naştere şi o moarte. Iar viaţa voastră este definită de toate aceste puncte situate între cele două graniţe. Dacă v-aţi extrage din acest set de parametri definiţi şi v-aţi privi existenţa totală, aţi vedea că jaloanele de naştere şi moarte sunt simple definiţii, nu sunt de fapt realităţi. Sufletul vostru există atât în interiorul cât şi în exteriorul acestor jaloane pe care voi le descrieţi ca fiind naşterea şi moartea. Dacă priviţi lucrurile dintr-o perspectivă mai înaltă şi mai largă vedeţi că existaţi, indiferent dacă sunteţi în viaţă sau nu.

D: Da. Pot să înţeleg aceste lucruri, dar nu pot să încadrez aceste informaţii în perimetrul timpului simultan, unde totul se întâmplă deodată.

P: Existenţa unor termeni cum ar fi „se întâmplă” sau „început şi sfârşit” sunt cumva definitorii, pentru că te fac să gândeşti în aceşti termeni. Te rugăm să foloseşti termeni diferiţi cum ar fi „existenţă”, care nu definesc un început sau un sfârşit ci pur şi simplu afirmă existenţa realităţii. Realitatea există. Ea nu începe şi nu se sfârşeşte. Definiţia pe care o foloseşti tu pentru timpul simultan este o încercare de a te uita la tabloul complet în termeni bidimensionali ceea ce este destul de derutant, pentru că acest concept există cu adevărat, dar nu în termenii în care îl abordaţi voi.

D: Noi lucrăm cu termenii pe care mintea noastră îi înţelege în limba noastră. În regulă. Să trecem la altă chestiune. Încerc să înţeleg conceptul de vieţi paralele şi universuri paralele. Este posibil ca acestea să fie două lucruri complet diferite. Dar haideţi să începem cu vieţile paralele. Să spunem că ar exista vieţi pe care noi le experimentăm în acelaşi timp. Iată că iarăşi apare conceptul de timp. Dar ele se află în perioade de timp diferite şi poate chiar se suprapun.

P: Este vorba de un concept similar, pentru că timpul paralel şi universurile paralele se referă la timpul simultan şi la universurile despre care am vorbit mai devreme. Este o chestiune care ţine de focusarea atenţiei asupra unui anumit aspect din ceea ce este suma totală a experienţelor voastre. Vom folosi din nou analogia cercului, în care un punct definit de pe cerc poate fi începutul sau sfârşitul. El nu este definit ca fiind începutul sau sfârşitul, el pur şi simplu este acolo! Trebuie să înţelegeţi că toate punctele de pe cerc există simultan pe acel cerc. Ele nu sunt nici început nici sfârşit privite în sine, ci doar prin definiţiile care li se aplică. Ele nu sunt de fapt prin ele însele, un punct. Ele sunt doar o definiţie.

D: Noi credem că suntem un spirit care intră în trup şi experimentează această viaţă. Dar dacă noi mai experimentăm şi mai trăim o altă viaţă paralelă acesteia, cum poate fi ea definită? Eu mă gândeam că un suflet intră într-un corp într-un anumit moment, doar o singură dată.

P: Realitatea voastră personală poate fi definită ca un cerc. În starea voastră de conştiinţă, voi puteţi înţelege doar punctul sau segmentul pe care mintea voastră este capabilă să-l perceapă. Conştiinţa voastră este capabilă să perceapă doar ceea ce se află direct în faţa voastră. Nu puteţi vedea mai departe de lungimea nasului vostru, ca să zicem aşa, dar vom folosi această analogie în sens mai larg. Tot ceea ce sunteţi, tot ceea ce aţi fost şi tot ceea ce veţi fi se află în acest cerc. Dar percepţia voastră se limitează la o mică parte, pe care mintea voastră conştientă poate să o perceapă. Din planurile înalte, voi sunteţi conştienţi de suma totală a existenţei voastre. Dar mintea voastră conştientă din planurile în care vă aflaţi este capabilă să perceapă doar ceea ce se află în imediata vecinătate a minţii voastre conştiente.

D: M-am gândit la ceva: oricând folosesc hipnoza şi duc o persoană în alte vieţi, acesta este un mod de a schimba focalizarea, ca şi cum ai schimba canalele la un televizor?

P: Afirmaţia este corectă! Chiar aşa stau lucrurile. Este aceeaşi persoană şi aceeaşi energie, dar conştiinţa este direcţionată înainte sau înapoi pe acest cerc. Această fiinţă există. Ea nu începe. Ea nu se termină. Ea doar există. Voi vă schimbaţi doar focalizarea sau perspectiva, dintr-o secţiune a existenţei la alta. Nu există o pauză în existenţă. Ea continuă şi este infinită în ambele direcţii. Dar voi faceţi ca percepţia voastră să meargă înainte, ca să se potrivească cu ceea ce căutaţi. Cunoaşterea pe care o căutaţi se găseşte în altă parte a acelui cerc.

D: Deci este ca şi cum subconştientul ar avea toată cunoaşterea, suma totală a tuturor vieţilor pe care le avem.

P: Subconştientul este suma totală a tuturor vieţilor. Este cercul însuşi. Conştiinţa voastră se mută pur şi simplu la acea parte din cerc în care se află informaţia dorită şi apoi se relaţionează la ceea ce există în acea parte din cerc. Vom explica mai clar referitor la întrebarea voastră, că în cazurile de aberaţii mintale sau boli (când percepţia este distorsionată), atunci mutarea la o altă porţiune din cerc va cauza o distorsiune a percepţiei. Presupunem aici că realităţile sunt prezentate aşa cum sunt ele cu adevărat, nu printr-o lentilă

distorsionată sau printr-o impresie falsă. Pentru că şi acest lucru este posibil! Lentila (sau mintea conştientă) trebuie să fie clară şi nedistorsionată, astfel încât informaţiile accesate din diferite puncte de pe acest cerc să fie prezentate corect, altfel întâmpinăm dificultăţi în translatarea lor corectă. Ceea ce vrem să spunem este că perceperea informaţiilor trebuie să fie corectă.

D: Atunci se pare că acest concept pe care îl folosim noi pentru subconştient este de fapt eronat. Subconştientul este mai apropiat de conceptul de suflet sau spirit?

P: De fapt nu există nici o diferenţă. Sufletul şi spiritul sunt identice. În definiţia voastră, subconştientul este doar inteligenţa sau conştiinţa acelui suflet. În definiţia voastră, conştiinţa sufletului este definită ca subconştient. De fapt sufletul vostru este conştiinţa voastră. Acesta este unul din lucrurile de care vă împiedicaţi voi, atunci când învăţaţi despre realităţile universului. Anume, conştientizarea voastră este realitatea voastră. Voi nu percepeţi universul prin conştiinţă, ci realitatea este conştiinţa. Voi sunteţi ceea ce gândiţi. Aceasta este realitatea voastră adevărată!

D: Noi credem că subconştientul este ca cineva care ar păstra înregistrările. Ca un fel de gardian al sistemului corporal, care este întotdeauna obiectiv. Este şi un protector al corpului. Dar cred că nu am facut o corelaţie între subconştient şi sufletul (spiritul) propriu-zis.

P: Existenţa conştiinţei voastre validează faptul că existaţi. Voi gândiţi, prin urmare sunteţi! Dar totuşi voi sunteţi şi nu o ştiţi. Atunci gândiţi şi atunci nu sunteţi!

D: Adeseori atunci când contactez în mod direct subconştientul şi cer informaţii despre trup, el pare a fi foarte îndepărtat dar este şi obiectiv.

P: Aspectele emoţionale ale traiului într-un mediu ca cel în care vă aflaţi voi necesită ca să existe un fel de interfaţă, ca să poată funcţiona curentele realităţilor care se rotesc în jurul vostru. Aceste emoţii permit intrarea informaţiilor din ceea ce este procesat în jurul vostru ca să fie asimilate în existenţa sufletului vostru, pentru ca existenţele din jurul vostru să fie traduse într-o manieră care să poată fi percepută de conştiinţa voastră.

D: Cred că asta uşurează puţin lucrurile. Mai vreau să pun o întrebare, în aceeaşi linie de idei. Îmi puteţi oferi o descriere sau o definiţie a altor

dimensiuni care există în imediata noastră apropiere deşi sunt invizibile pentru noi?

P: Există multe dimensiuni care înconjoară zona voastră de realitate definită. Vă rugăm să alegeţi ceea ce percepeţi a fi mai relevant şi să definiţi asta în termeni pe care îi puteţi înţelege, pentru că de fapt există multe dimensiuni atât deasupra cât şi dedesubtul gamei voastre de percepţie. Asta nu înseamnă că una este mai importantă sau mai puţin importantă decât a voastră.

D: Se spune că există multe dimensiuni foarte apropiate de noi care ne sunt invizibile, dar care sunt foarte asemănătoare cu a noastră. Este corect?

P: Ele vă sunt accesibile, deşi nu le puteţi vedea. Există multe aspecte ale altor dimensiuni, care se suprapun dintr-o dimensiune în alta. Dar există şi multe alte aspecte care sunt specifice doar unei anumite dimensiuni. Există momente când stările voastre emoţionale fac ca mintea voastră să se extindă lărgind percepţia lumii din jurul vostru. De exemplu mulţi oameni au constatat că privind apusul soarelui într-un anumit moment din viaţa lor (sau într-un anumit moment al zilei sau al anului) acest lucru poate genera trăiri şi conştientizări care nu sunt ceva obişnuit în viaţa lor. Sentimentul comuniunii cu natura poate duce la acelaşi rezultat. Este vorba de a deveni una cu natura. Aceşti oameni şi-au acordat conştiinţa la firul care curge prin toate aceste universuri, prin urmare ei simt cum respiraţia existenţei lor se extinde până în punctul în care ei simt că se află în mai multe dimensiuni deodată. Şi chiar așa și este! Ei devin conştienţi de acest lucru.

D: Se pare că revenim la acelaşi concept al focalizării. Celelalte dimensiuni se află toate acolo, dar noi nu le putem percepe din cauza focalizării noastre.

P: Afirmaţia este corectă!

D: Atunci se pare că cele trei subiecte trebuiesc discutate împreună.

P: Afirmaţia este corectă! Scopul general al acestei conversaţii se referă la percepţie ca fiind opusă realităţii. Realităţile universului există acolo pentru ca voi să le percepeţi, dar creşterea individuală şi înţelegerea persoanei care încearcă să distingă lucrurile dintr-un anumit punct, determină adâncimea şi cuprinderea de la care sunt percepute celelalte realităţi.

D: Când se vorbeşte despre ridicarea conştiinţei noastre, înseamnă că vom deveni mai conştienţi de celelalte realităţi?

P: Afirmaţia este corectă!

***

Discuţie de la una din întâlnirile de grup din anii 1980.

Întrebare: Uneori ne gândim că avem mai multe aspecte care este posibil să trăiască aici pe Pământ, în acelaşi timp cu noi. Cât de frecvent se întâmplă aşa ceva?

Phil: Răspunsul este că acest fenomen este foarte des întâlnit, mult mai des decât ştiţi voi. Cu cât trimitem mai multe proiecţii mentale în aceste zone, cu atât mai mult hrănim această posibilitate. Dar fiecare aspect al nostru are viaţa sa proprie. Aceste aspecte simultane ale noastre există, dar în cea mai mare parte a timpului ele nu sunt conştiente de celelalte aspecte. Noi nu suntem conştienţi de ceilalţi.

***

Într-o altă sesiune cu Phil din anul 1999, am primit următoarele informaţii:

D: Am adunat informaţii despre diferite dimensiuni şi aş vrea să aflu mai multe pe această temă. Eu ştiu în felul meu limitat, că alte dimensiuni care înconjoară planeta noastră sunt lumi fizice cu fiinţe umane fizice care locuiesc în ele, dar vibrează la viteze diferite şi sunt invizibile pentru noi. Poţi să îmi dai mai multe informaţii pe această temă?

Phil: Există o realitate circulară în sensul că nu este finită, adică nu există un

sens finit în realitatea adevărată. Există multe nuanţe ale realităţii care se exprimă în diferite moduri, dar ca să spui că o dimensiune este fizică (în sensul că este opusă a ceea ce este spiritual) este greşit. Conceptul pare a fi înţeles de voi ca existenţă fizică diferită de cea spirituală. Ceea ce voi numiţi „fizic” are anumite caracteristici care sunt cumva distincte şi separate de ceea ce voi numiţi „spiritual”. Dar în realitate ele sunt una şi aceeaşi, doar că există anumite diferenţe. Dacă ar fi să defineşti realitatea adevărată a unei ape de culoare verde care este opusă apei de culoare albastră, vei spune în mod cert că apa verde nu este aceeaşi cu apa albastră. Dar este evident că adevărata materie a fiecăreia din ele (apa) este absolut identică, deşi există diferenţe care le deosebesc. Aşa încât ai putea oare să spui că apa albastră este cu adevărat diferită de apa verde?

D: Am auzit că există fiinţe care trăiesc în celelalte dimensiuni. Acestea sunt invizibile pentru noi, dar ele trăiesc în ceea ce ele consideră a fi o lume fizică.

P: Afirmaţia este corectă. Este ca undele radio din atmosfera voastră, care există toate în acelaşi timp. Toate conţin informaţii diferite, realităţi diferite, dar pot exista în acelaşi spaţiu, în acelaşi timp. Este o chestiune de diferenţă de frecvenţă. Nu există interferenţe decât atunci când frecvenţele încearcă să împartă aceleaşi unde de frecvenţă, în acelaşi timp.

D: Asta cauzează ceea ce numim „energie statică” sau care se suprapune?

P: Da. Cauzează probleme!

D: Asta se întâmplă şi cu dimensiunile?

P: Uneori. Din fericire în schema lucrurilor există măsuri de siguranţă care previn acest fenomen, dar este posibil ca uneori dimensiunile să se suprapună.

D: Ce se întâmplă dacă se suprapun?

P: Fiinţe din diferite dimensiuni pot interacţiona şi pot deveni conştiente una de alta prin percepţiile lor senzoriale pe care voi le numiţi „cele cinci simţuri” ale voastre, care sunt instrumente acordate la frecvenţele din nivelul vostru de existenţă. Fiinţele care locuiesc la alte nivele de existenţă au organe senzoriale care sunt acordate la frecvenţa lor specifică de existenţă. Dacă dintr-un motiv aceste nivele de conştiinţă s-ar suprapune sau ar împărţi aceeaşi frecvenţă, atunci

elementele senzoriale ar fi acordate la aceeaşi frecvenţă şi fiinţele din planuri diferite ar deveni conştiente unele de celelalte.

D: Atunci ele şi-ar da seama că s-a întâmplat ceva neobişnuit?

P: Poate, dar nu numaidecât! Există mici schimburi între dimensiuni. Între dimensiunile succesive, schimburile mari devin mai vizibile. Astfel încât fiinţele din diferite dimensiuni, aflate doar la câteva dimensiuni depărtare, dacă ar putea să înţeleagă ce văd, şi-ar da seama că într-adevăr se întâmplă ceva ciudat. Dar pentru că schimburile între dimensiuni sunt de natură subtilă, fiecare dimensiune succesivă este puţin diferită de cea care urmează. Astfel încât este posibil ca măcar la început, să nu fii conştient când ai trecut în altă dimensiune.

D: Dar este posibil să circuli între ele.

P: Afirmaţia este corectă!

D: Mi s-a spus că uneori există ferestre care uşurează trecerea dintr-o dimensiune în alta. Acest lucru este adevărat?

P: Există deschideri care sunt utile, pentru că permit fiinţelor care au cunoaşterea şi conştiinţa necesare, să poată manifesta o aşa-numită „fereastră”. Dar în terminologia voastră nu există un anumit loc care să poată fi definit ca un fenomen existent în sine, care să fie static şi pe care îl puteţi accesa oricând, pur şi simplu păşind în el. Energiile pot fi manipulate astfel încât să fie generată o astfel de fereastră, dar nu este un fenomen care se petrece în mod natural. A existat, aşa cum ştiţi, un experiment făcut de Marina Statelor Unite, „Experimentul Philadelphia”. Acesta este un exemplu al experimentării cu aceste „ferestre”. Există însă fiinţe spirituale care sunt capabile să treacă dintr-o dimensiune în alta. Cel mai bun exemplu ar fi Isus care putea să acceseze multe nivele diferite. După ascensiune, El s-a putut întoarce în planul vostru în mod conştient şi a putut să apară în faţa oamenilor. Deşi nu mai aparţinea planului vostru, El a putut să apară în planul vostru.

D: Vrei să spui că guvernul a găsit o modalitate de a deschide o fereastră pentru a merge înainte şi înapoi prin dimensiuni în „Experientul Philadelphia”, că ei au creat o fereastră?

P: Am spune că da. S-a deschis o fereastră, dar abilitatea lor de a circula prin această fereastră nu era bine acordată, nu avea fineţea necesară şi nu au ştiut ce să facă după ce au deschis fereastra. Abilitatea lor de a circula prin fereastră nu era la fel de bună ca abilitatea lor de a deschide fereastra. Rezultatele au fost catastrofale din cauza inabilităţii lor de a manipula cum trebuie acest fenomen. Este ceva natural în univers. Aceste planuri sunt naturale şi comune. Dar nivelul vostru de înţelegere din acest punct privitor la cum se creează aceste planuri şi la înţelesul acestui concept, îl consideră a fi supranatural. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Este vorba de fundaţia realităţii într-un sens universal.

D: Dar Guvernul a găsit o cale de a face asta.

P: Există oameni care lucrează la manipularea acestor energii. Unii au reuşit (într-o măsură mai mare sau mai mică) dar din cauza lipsei de conştientizare spirituală care este necesară, în prezent înţelegerea acestor fenomene se află la un nivel primitiv.

D: Dar experimentele continuă?

P: Afirmaţia este corectă! În prezent este posibil să se transporte energie sau materie între dimensiuni, dar realităţile spirituale care permit ca acest fenomen să se petreacă nu sunt încă înţelese. Baza înţelegerii, ca să zicem aşa, a fost până acum de natură tehnologică. Componenta spirituală nu a fost înţeleasă. Au existat experimente care au eşuat şi cei care au participat nu s-au aflat apoi într-o formă la fel de bună ca atunci când a început experimentul. Sufletul sau spiritul lor are resursele de a vindeca victimele acestor experimente, când s-a trecut în ceea ce voi aţi numi „planul spiritual”. Au existat cazuri în care oamenii s-au pierdut complet în altă dimensiune, când au fost prinşi ca într-o capcană în altă dimensiune.

D: Cum au putut fi ei prinşi într-o capcană, dacă sufletul poate merge oriunde doreşte şi poate face orice doreşte?

P: Ne referim la componentele fizice. Existe cazuri în care corpul fizic a fost transportat complet în altă dimensiune şi sufletul a rămas intact.

D: Cred că înţeleg ce vrei să spui. Corpul fizic a fost prins în altă dimensiune şi nu s-a mai putut întoarce.

P: Afirmaţia este corectă! Ai înţeles bine. Este adevărat că uneori dimensiunile se suprapun dar acest lucru nu poate fi realizat din punct de vedere tehnologic acum, astfel încât cineva din planul vostru să poată să circule între dimensiuni în mod regulat. Cei pe care voi îi numiţi extratereştri sunt capabili să-şi manevreze navele şi să străbată distanţe mari călătorind între dimensiuni, găsind portaluri care se produc natural. Dorim să definim aici diferenţa între ceea ce noi am descris ca o fereastră şi un portal.

D: Da, aş vrea să ştiu care este diferenţa.

P: În contextul în care vorbeam iniţial, o fereastră era un dispozitiv care îţi permite să treci dintr-un plan al existenţei în altul. Am spus că nu este un fenomen care se petrece în mod natural. Pe când un portal este un fenomen care se petrece natural. E ca un fel de tunel prin care poţi traversa aşa-numita „distanţă" până la un anumit loc. Poţi călători la distanţe mari prin portaluri, dar aceste portaluri se află în acelaşi plan. Ele nu transcend diferitele planuri ale realităţii. Odată ce ai sosit la destinaţie într-un anumit plan, este necesar să te converteşti la planul în care dorești să ajungi.

D: Aici nu înţeleg eu. Aici mă simt derutată. Deci este ceva diferit de călătoria în alte dimensiuni... Este vorba de călătoria în acelaşi plan.

P: Portalurile se află în acelaşi plan. Ele nu transcend planurile. Există portaluri în interiorul planurilor, dar portalurile nu cuprind planurile în interiorul lor.

D: E diferit faţă de călătoria în alte dimensiuni.

P: Corect!

D: Încă mai sunt derutată. Dacă e vorba de acelaşi plan al existenţei, atunci extratereştrii vin dintr-o stea fizică sau dintr-o parte a galaxiei care există acolo acum? Dar în loc să călătorească cu viteza lumnii (sau aşa ceva), ei pot pur şi simplu să găsească un portal?

P: Afirmația este corectă!

D: Deci ei se află în acest plan fizic al realităţii, mai degrabă decât în altă dimensiune. Ei au descoperit aceste intrări, prin care pot să vină şi să plece mai repede.

P: Afirmația este corectă!

D: Toate aceste informaţii mă derutează, dar pot să-mi fac o idee generală. Dacă ar fi să folosim planeta Venus ca exemplu, în dimensiunea „noastră" se pare că nu există viaţă acolo. Este oare posibil că într-o realitate „alternativă" sau într-o dimensiune „diferită", acolo să trăiască oameni?

P: La nivelul la care experimentaţi voi realitatea, planeta nu este locuită. Dar în dimensiunile înalte există de fapt multe forme de viaţă pe multe planete care se află la un nivel de expresie diferit. Atâta doar că expresia aşa cum se manifestă ea la nivelul vostru, nu exprimă esenţa a ceea ce voi numiţi „forme de viaţă". La nivelul vostru de vibraţie mai joasă, pe acele planete există doar expresia simplă de „gaz" sau de „stâncă". Aşa cum unui iceberg i se vede doar vârful şi restul iceberg-ului se află sub apă şi nu se vede, putem spune că nivelul din care percepeţi voi realitatea de pe Venus ar corespunde vârfului icebergului, dar cea mai mare parte a icebergului se află sub apă, unde voi nu o puteţi vedea. Există porţiuni ale expresiei totale care sunt invizibile pentru voi, pentru că percepţiile voastre nu pot să perceapă realitatea din planurile înalte ale existenţei.

D: Deci într-o realitate alternativă sau într-o altă lume paralelă, există o specie de oameni fizici care locuiesc acolo.

P: Afirmația este corectă! Ca să folosim comparaţia cu icebergul, am putea spune că icebergul trascende planurile de existenţă.

Când Phil s-a trezit, a discutat o parte a sesiunii pe

care şi-o amintea.

Phil: Primul lucru pe care mi-l amintesc este faptul că există o diferenţă între dimensiuni. Într-o dimensiune există nivele de conştiinţă, de exemplu există lucruri de care nu suntem conştienţi în această dimensiune, dar suntem şi mai puţin conştienţi de lucrurile din alte dimensiuni. E ca un întreg spectru de lumină pe care în această dimensiune îl vedem ca un singur fel de lumină, pentru că suntem conştienţi doar de o anumită porţiune din spectru. Conştiinţa noastră este limitată doar la o mică porţiune din această dimensiune. Noi nu suntem conştienţi de toate elementele din această dimensiune şi cu atât mai puţin suntem conştienţi de cele din alte dimensiuni, astfel încât conceptul de „portaluri" se află în cadrul aceleiaşi dimensiuni. Poţi să călătoreşti la distanţe mari în această dimensiune, dar nu există portaluri care să ducă din această dimensiune în dimensiunea următoare. Dar există diferite grade... E ca şi cum ar exista dimensiuni în dimensiuni. Există nivele în interiorul acestor dimensiuni care implică schimbări atât de mari, încât sunt diferite de alte nivele din interiorul acestei dimensiuni.

D: Cred că e ca o octavă în care fiecare notă ar reprezenta un nivel care se află încă inclus în octavă. (Da) Apreciez explicaţiile pe care le-aţi oferit referitoare la portaluri şi la faptul că portalurile sunt diferite de ferestre.

P: Comparaţia cu apa mi s-a părut a fi cel mai simplu mod de a explica cum gândim noi despre ceea ce este spiritual şi fizic. Pentru că (fundamental vorbind) este aceeaşi realitate, într-o formă diferită. Suntem cu toţii de acord că ne aflăm în creştere şi expansiune către o stare în care vom putea înţelege şi lucra cu informaţii complicate, pe care la începutul muncii noastre nu eram capabili să le înţelegem.

***

ARTICOL APĂRUT ÎN DAILY TELEGRAPH,

Londra, 11 0ctombrie 1995

„BUN VENIT ÎN LUMEA DE APOI”

de Dr. Michio Kaku

Teoria gravitaţiei a lui Einstein care ne-a oferit teoria Big-Bang şi conceptul Găurilor Negre, a fost supusă unui test sever şi a trecut cu brio examenul. În numărul cel mai recent al revistei Physics Today, astronomi de la Harvard, MIT şi Observatorul Haystack, au anunţat cu mândrie că teoria lui Einstein a fost confirmată cu o acurateţe uimitoare de 0,04% prin măsurători cu unde radio, emise de quasarul 3C279, aflat la marginea Universului vizibil. Există şi o ironie în acest anunţ, pentru că fiecare succes nu face decât să sublinieze un mare gol de informaţii, deşi oamenii de ştiinţă salută testele minuţioase care au demonstrat teoria lui Einstein privind spaţiul deformat. Einstein a ştiut că teoria lui nu rezistă dacă se ajunge a se vorbi despre Big-Bang. Teoria lui este clădită pe „picioare de lut”, ca să spunem aşa. Relativitatea era lipsită de valoare (şi-a dat el seama) când trebuia să răspundă la cea mai jenantă întrebare cosmică din toate întrebările întâlnite în domeniul ştiinţific: Ce s-a întâmplat înainte de Big-Bang? Puteţi să îi puneţi această întrebare oricărui cosmolog şi va ridica din umeri, va da ochii peste cap şi se va lamenta: „Această informaţie este posibil să rămână pentru totdeauna dincolo de limitele ştiinţei. Pur şi simplu nu ştim!”

Cel puţin până acum nu s-a ştiut. Pentru că acum s-a ajuns la un consens remarcabil în ceea ce priveşte „cosmologia cuantică”, prin care oamenii de ştiinţă cred că îmbinarea teoriei cuantice cu teoria relativităţii a lui Einstein ar putea rezolva acestă problemă teologică controversată. Teoreticienii fizicii îndrăznesc să intre acolo unde până şi îngerii se tem să păşească.

În cosmologia cuantică începe să apară o imagine uimitoare şi atrăgătoare, care

va putea realiza o sinteză a marilor mitologii ale Creaţiei. Există două mitologii religioase dominante: Potrivit credinţei iudeo-creştine, Universul a avut un început bine definit. Este ipoteza Genezei, în care Universul s-a clocit dintr-un Ou Cosmic. Dar potrivit credinţei budiste-hinduse, în Nirvana Universul este atemporal. El nu a avut niciodată un început şi nu va avea niciodată un sfârşit. Cosmologia cuantică propune o sinteză frumoasă a acestor puncte de vedere aparent opuse. La început a existat Nimicul. Nu existau spaţiul, materia sau energia. Dar potrivit principiului cuantic, acest „Nimic" era instabil. Acest Nimic a început să se transforme şi să "fiarbă" cu milioane de bule minuscule, care au început să se expansioneze rapid. Fiecare "bulă" a devenit un univers care se expansionează.

Dacă acest lucru este adevărat, atunci Universul nostru face de fapt parte dintr-un „multivers" mult mai mare format din universuri paralele care există cu adevărat înafara timpului, ca în Nirvana. Aşa cum a spus Steve Weinberg, laureat Nobel pentru fizică: „O idee importantă este că nu a existat un început. Au apărut fenomene Big-Bang tot mai mari, astfel încât multiversurile se continuă pentru totdeauna, aşa încât nu trebuie să ne luptăm cu întrebarea despre ce a existat înainte de Big-Bang. Multiversul a existat aici dintotdeauna. Eu consider că acestă imagine este satisfăcătoare".

Universurile pot să apară literalmente ca o fluctuaţie cuantică a Nimicului, pentru că energia pozitivă găsită în materie este echilibrată de energia negativă a gravitaţiei şi energia totală dintr-o „bulă" este zero. Astfel încât nu este nevoie de o energie netă pentru crearea unui univers nou.

Alan Guth, creatorul teoriei inflaţioniste, a remarcat odată: „Se spune că nu există un prânz gratuit, dar Universul pare a fi un astfel de prânz gratuit". Şi Andre Linde din Stanford a spus: „Dacă colegii mei şi cu mine avem dreptate, putem să ne luăm rămas bun de la ideea că Universul a fost o singură minge mare de foc, creată de Big-Bang".

Imaginea este atrăgătoare, dar apar multe întrebări. Poate exista viaţă în aceste universuri paralele? Cosmologul de la Cambridge, Stephen Hawking, se îndoieşte. El crede că universul nostru poate coexista cu alte universuri, dar universul nostru este special. Probabilitatea formării altor bule devine foarte mică. Pe de altă parte, Weinberg crede că majoritatea acestor universuri paralele sunt probabil moarte. Pentru a avea molecule de ADN stabile, protonul trebuie să rămână stabil cel puţin trei miliarde de ani. În aceste universuri moarte,

protonii probabil au decăzut şi s-au transformat într-o mare de electroni şi neutroni. Universul nostru poate fi unul din puţinele universuri compatibile cu viaţa. Acest lucru ar răspunde vechii întrebări care încerca să afle de ce trăsăturile fizice constante ale Universului sunt incluse într-o bandă îngustă, compatibilă cu apariţia vieţii. Dacă încărcătura electronului, constanta gravitaţională etc ar fi deviat puţin, atunci apariţia vieţii ar fi fost imposibilă. Acesta este aşa-numitul „principiu antropic". Freeman Dyson de la Princeton a spus: „E ca şi cum Universul ştia că urma să apărem noi".

Versiunea mai tare a acestor teorii spune că acest lucru dovedeşte existenţa lui Dumnezeu ca zeitate atotputernică, dar potrivit cosmologiei cuantice, este posibil să existe milioane de universuri moarte. Prin urmare a fost un accident că Universul nostru a avut condiţii compatibile cu formarea unor molecule ADN stabile. Această idee lasă deschisă posibilitatea că ar exista universuri paralele aproape identice cu al nostru. Poate că într-unul din aceste universuri, regele George al III-lea nu a pierdut coloniile americane. Poţi calcula probabilitatea ca într-o zi să mergi pe stradă, să cazi printr-o gaură în spaţiul cosmic şi să intri într-un univers paralel? Ar trebui să aştepţi mai mult decât durează toată viaţa Universului, ca să se întâmple un astfel de eveniment! Aşa cum a observant biologul J.B.S. Haldane: „Universul nu numai că este mai ciudat decât se presupune, el este mai ciudat decât am putea presupune vreodată."

***

Dr. Michio Kaku este profesor de fizică teoretică la Universitatea din New York şi autor al cărţii Hiperspaţiul: O odisee ştiinţifică în dimensiunea a zecea (Oxford University Press). Se pare că marile minţi ştiinţifice au înţeles o parte din cum stau lucrurile în univers.

Capitolul 12

ENERGIA ȘI ASISTENȚII

O mare parte din informațiile incluse în această carte au fost adunate în anii 1980, când eram la începutul carierei mele de investigatoare. Eram convinsă că am toate răspunsurile despre viață, obținute prin intermediul muncii mele ca terapeut al vieților trecute. Toate probele îmi dovedeau existența reîncarnării, dar așezasem viețile într-o progresie (sau regresie) liniară, pentru că acesta era singurul mod în care majoritatea minților umane pot concepe lucrurile. Îmi formasem opiniile și teoriile pe baza cazurilor cu care lucrasem. Apoi când am început să lucrez cu Phil, sistemul meu de credințe ordonate a fost dat peste cap. Munca mea cu el a produs cartea Păstrătorii grădinii, care mi-a schimbat radical conceptele privitoare la începutul vieții pe Pământ. Au existat mult mai multe informații pe care nu am reușit atunci să le includ în cartea respectivă. Primeam informații și erau expusă la concepte despre care nu mai auzisem. Ele amenințau să-mi răstoarne lumea în care mă simțeam în siguranță. La început eram atât de sigură că aveam toate răspunsurile, încât nu mai vroiam să explorez teorii noi care nu se potriveau cu imaginea de ansamblu pe care mi-o creasem. Aș fi putut să arunc relatările, dar m-am hotărât să-mi păstrez mintea deschisă și să cercetez mai adânc. Mi-am dat seama că dacă respingeam informațiile fără să le cercetez, nu eram mai bună decât instituțiile religioase care proclamă că ele dețin „singurul” adevăr. În loc să arunc acest material îndrăzneț, l-am pus la o parte ca să-l studiez mai târziu. Acum a venit timpul să îl reexaminez și să încerc să înțeleg atât de mult cât pot minților noastre omenești să înțeleagă.

Nu e vorba doar de informații izolate primite prin Phil, ci au început să apară astfel de informații de la mulți oameni cu care am lucrat pe tot globul, ca și cum toți erau cablați la același adevăr și la aceeași cunoaștere. Nu aș fi putut să

înțeleg aceste lucruri la începutul muncii mele și aș fi respins aceste informații, dar după douăzeci de ani de cercetări mi-am dat seama că am fost hrănită cu linguriţa şi mi s-au dat porţii mici din cunoaștere, până când m-am maturizat și am ajuns capabilă să diger informații mult mai complicate. Chiar dacă nu le înțeleg pe deplin și sunt sigură că am doar o mică porțiune dintr-un tablou de ansamblu mult mai întins, acum sunt gata să le prezint altora și să-i fac să gândească, să le deschid mintea către idei și concepte noi.

La începutul experimentelor mele din anii 1980 aveam adeseori întâlniri de grup la casa lui Billie Cooper din Rogers, Arkansas. Acolo îl coboram pe Phil în transă și ceilalți puteau să-i pună întrebări. Adeseori erau prezenţi mulţi oameni și în mod firesc întrebările lor se centrau pe problemele lor personale (slujba și viața amoroasă). Dar uneori puneau și întrebări mai complexe. Le-am pus la o parte pentru a fi prezentate în această carte, pentru că am văzut că aveau un fir comun.

Următoarea situație a apărut de multe ori, atunci când rugam entitatea care vorbea prin Phil, să se identifice.

P: Vorbim aici despre o energie colectivă. Nu este nevoie de personalizare. Nu există conceptul de „eu” aici, toți suntem „noi”.

D: Câți sunteți?

P: Nu ar avea rost să folosim un număr. Pentru că dacă facem asta încercăm să fixăm granițe ale personalității, de exemplu să spunem că există o anumită cantitate de personalități de tip X. Ori din percepția noastră, o astfel de estimare nu ar fi corectă. Nu există nici o diferență, noi pur și simplu coexistăm. Nu există

o diferenţă între o personalitate şi alta, între începutul unei personalităţi şi alta. Este pur şi simplu o coexistenţă împărţită în comun şi nu există diferenţe. Iarăşi spunem că noi nu suntem liniari în timp sau în distanţă. Nu putem să translatăm acest concept. Noi pur şi simplu existăm. Noi nu încercăm să ne definim existenţa dar acolo unde vă aflaţi, voi trebuie să vă identificaţi, să vă separaţi, să vă izolaţi ca să deveniţi „voi”. Pe când noi suntem noi. În acest plan noi nu avem ceea ce voi numiţi identitate, în sensul că la acest nivel nu este nevoie să ne identificăm. Recunoaşterea identităţii este instantanee şi completă. Nu este nevoie să punem o etichetă. Pentru că atunci când pui etichete te fixezi pe etichetă, mai mult decât pe identitate. Acest lucru se face în planul vostru, pentru că voi nu aveţi conştiinţa necesară ca să nu vă gândiţi la etichetă ci la energie. Dacă aţi fi ca noi, voi care staţi acum în această cameră aţi putea sta în întuneric complet şi aţi putea să intraţi în cameră şi fiecare din voi ar recunoaşte instant, în întuneric total, pe cei care stau aşezaţi acolo sau trec pe acolo. Vă rugăm să înţelegeţi că ceea ce cuprinde de fapt conştiinţa voastră este foarte vast şi este mult mai mult decât pot înţelege minţile voastre conştiente. Voi sunteţi cu adevărat una cu universul, astfel încât nu ar trebui să fiţi surprinşi să descoperiţi că există multe aspecte ale voastre de care nu aţi fost niciodată conştienţi.

D: Asta include şi ceea ce noi denumim experienţele noastre din vieţile trecute?

P: Pot fi amintirile, nimic mai mult decât amintirile care sunt împărtăşite datorită faptului că sunteţi cu toţii conectaţi, fiecare din voi şi toţi împreună, în planul interior al conştiinţei voastre. Amintirea unuia din voi este împărtăşită de fiecare din voi. Vă puteţi aminti gândurile celorlalţi, la un nivel foarte adânc. Astfel puteţi descoperi că viaţa voastră trecută este amintirea unei persoane care a trăit acea existenţă. Noi am spune că nu există vieţi trecute pentru că din punctul nostru de vedere totul a fost, totul este şi totul va fi simultan. Pentru că nu avem un concept al timpului, fiecare din voi aţi fost deja celălalt şi veţi fi celălalt în viitor. Înţelegem că asta nu vă e clar acum. Dar fiecare din voi va primi informaţii în viitorul apropiat, şi fiecare din voi va fi provocat să examineze acest concept. Anume trecutul şi prezentul, simultane cu viitorul.

D: Asta mă derutează. Cum reușim să contactăm o anumită viață trecută, iar și iar. De ce nu am merge în vieți diferite de fiecare dată când regresez o persoană?

P: Ai putea tot așa să urmărești o singură notă dintr-o simfonie întreagă, dar dacă ți-ai imagina că auzi o singură notă cântată la un singur instrument și ai urmări această notă de-a lungul întregii simfonii, vei vedea că această notă reapare, sau mai corect spus ai auzi cum nota reapare de-a lungul întregii simfonii. Și ai putea identifica cu adevărat această notă singură, ca o identitate separată. În același mod îți amintești aceste vieți trecute, cum le spui tu, de-a lungul întregii voastre istorii, pur și simplu prin îngustarea perspectivei la o zonă anumită, pe care dorești să o accesezi. Selecția conștientă poate părea întâmplătoare, dar de fapt te-ai reprogramat ca să revii la acel segment, de fiecare dată când te întorci acolo.

D: Putem folosi cuvântul „vibrație” sau „energie”? Cei care își trec în revistă multe vieți trecute, sunt mai capabili să treacă în revistă mai multe din aceste nivele de energie decât alte persoane?

P: Afirmația este corectă. Fiecare din voi ar putea urmări mai multe linii decât ați putea înțelege. Acest lucru este posibil. Cu toate acestea există necesitatea de a limita experiențele doar la acele zone care aduc înțelegere și iluminare. De aceea ar fi înțelept să dați la o parte acele vieți care ar aduce lipsă de armonie, pentru că nu acesta este scopul urmărit. Dacă v-ați urma instant conștiința și ați lăsa-o să absoarbă tot ceea ce este disponibil, ați fi copleșiți. Pentru că se întâmplă chiar acum când vorbim mai multe lucruri decât puteți înțelege, în fiecare din personalitățile voastre separate, așa cum în culoarea albă există multe, multe culori separate. Ați putea cu ușurință să extrageți o culoare separată, din ceea ce este alb. În același fel puteți extrage sau izola o anumită energie, care este o componentă din Sinele Vostru Înalt. Și astfel această energie, acest aspect al personalității a coborât la nivelul vostru, ca să spunem așa. Este cu adevărat o parte din voi, care a avut libertatea de a se exprima la acest nivel. Voi stați în această cameră, dar sunteți doar vârful unui iceberg enorm. Dacă ați fi mai

conştienţi, aţi putea aduce la nivelul vostru mai mult din ceea ce se află sub suprafaţă şi vice-versa. Ceea ce aţi izolat ca sine ale voastre ar putea merge la nivele mai înalte, în care se află alte aspecte de energie ale voastre. Mulţi din voi faceţi asta la un anumit punct. Nu e ca şi cum ai experimenta cum e să fii altcineva. E ca şi cum experimentezi o parte din tine pe care nu ai mai văzut-o înainte.

D: Atunci ar fi posibil să trecem în revistă o viaţă care încă nu s-a petrecut?

P: Afirmaţia este corectă. Puteţi merge unde vreţi să mergeţi în trecut, în viitor, pe Pământ sau în spaţiul cosmic, nu contează. Oriunde. A merge în viitor poate părea dificil la început, pentru că voi nu sunteţi obişnuiţi să gândiţi astfel. Aşa încât da, aţi putea cu uşurinţă să regresaţi într-o viaţă viitoare.

D: Să progresăm, vrei să spui?

P: Iarăşi am ajuns la o chestiune de semantică. Aşa cum am spus, totul s-a petrecut deja şi simultan nimic nu s-a petrecut încă. Timpul este un factor relativ.

D: Poţi descrie timpul simultan într-un mod pe care oamenii din acest plan să îl înţeleagă cu uşurinţă?

P: Vom încerca. Te rugăm să te gândeşti la deosebirea dintre o linie dreaptă şi un cerc. Dacă ar fi să tragi o linie şi să conectezi două puncte pe o linie dreaptă, ai

descoperi că nu există posibilitatea paralelismului, în sensul că toate se află în acelaşi plan. Dar dacă ar fi să conectezi două puncte într-un cerc, atunci ar exista posibilitatea ca două puncte să fie conectate de o linie dreaptă. Dacă ai privi timpul ca un simplu concept şi în acest context ai imagina un cerc, atunci ar fi posibil ca două puncte din timp să fie conectate. Să presupunem că acest cerc ar deveni apoi o spirală iar capetele s-ar extinde infinit de mult, până în punctul în care sunt de fapt acelaşi punct. Atunci acest concept al spiralei ar putea fi imaginat astfel încât să vedem că există chiar în interiorul unui cerc un fel de progresie liniară, de la un capăt la altul. De data asta conceptul este de natură fizică, pentru că tot ce este în lumea fizică trebuie să se supună unor anumite concepte fundamentale. Există un început şi un sfârşit. Viaţă şi moarte. Negru şi alb. Plus şi minus. Este necesar să separăm realităţile fizice de cele din lumea spirituală, astfel încât în realităţile rămase la nivel fizic să poată fi realizat un proces de polarizare. În acest proces există conceptul de dualitate, plus şi minus şi aşa mai departe. Aici există şi liberul arbitru, în timp ce în cerc nu există liber arbitru pentru că nu există început şi sfârşit, nu există negru şi alb. În planul fizic există un capăt şi celălalt capăt, şi poţi urma acest concept. Liberul arbitru nu este scopul care justifică mijloacele. Este doar un produs secundar al realităţii polarizărilor. Liberul arbitru a evoluat din faptul că în lumea fizică există polarităţi.

Dar timpul nu este polarizat. Nu există timp plus şi timp minus. Există doar ideea a ceea ce este acum şi a ceea ce este atunci. Cu alte cuvinte chiar acum când vorbim, transformarea din ceea ce este acum în ceea ce este atunci. Prin urmare ar putea exista un „acum”? Timpul nu se opreşte niciodată. Aşa încât în mod automat, conceptul de acum este aruncat afară pe fereastră, pur şi simplu. Acum devine instant ieri sau trecut. În momentul când îţi dai seama că acum este un gând, deja a devenit trecut. Astfel încât nu este necesar să-ţi faci griji despre acum. Trăieşti întotdeauna în viitor, dacă alegi să faci astfel.

D: Dar am auzit că există mai multe versiuni posibile de viitor.

P: Afirmaţia este corectă. De multe ori poţi observa care sunt versiunile mai probabile din direcţia pe care o ia viaţa ta, atunci când începe să se îndrepte către un anumit punct. Şi mai există şi liberul arbitru, care dictează tot ce va fi.

D: Am o întrebare de la grup: Mă preocupă energiile plus şi minus, masculin şi feminin. Există modalităţi prin care putem echilibra aceste energii în interiorul nostru?

P: Mai întâi de toate trebuie să fii conştientă că multe lucruri sunt polarizate dintr-un anumit motiv. Există cu adevărat în natură aşa cum există şi în lumea spirituală, cei care aparţin mai mult de un aspect sau de celălalt. Şi mai există şi cei care sunt la fel. Am putea folosi exemplul cu Yin şi Yang. E oare ceva inferior să fii complet Yin mai degrabă decât să fii complet Yang? Sau este mai bine să existe un echilibru absolut între cele două aspecte? Nu e mai bine să fii unul mai degrabă decât celălalt, şi nici nu e mai corect să fii la fel. Există doar ceea ce este cel mai potrivit. Pentru fiecare lecţie a vieţii trebuie să extragi ceea ce este mai potrivit, fie Yin fie Yang. Vedem că întrebarea ta se referă la armonizarea ta, adică la echilibrarea energiilor. Dar recomandăm să fii atentă pentru că uneori drumul de mijloc nu este numaidecât cel mai bun. Depinde de situaţie.

D: Ceea ce aduce în discuţie problema homosexualităţii.

P: Este pur şi simplu o chestiune care ţine de energii, pentru că există energii masculine şi energii feminine. Când un mascul este înzestrat în mod predominant cu energii feminine, el începe să exercite acele caracteristici care se întâlnesc mai mult la femei. Acesta este motivul atracţiei sale către bărbaţi. Pentru că opusele se atrag, indiferent că se află în corpuri de bărbaţi sau de femei. Aici este vorba de un nivel de energie feminină care se află într-un corp masculin, care este atras de energia masculină aflată într-un corp masculin.

D: Ai spus că e vorba de o energie feminină. Ce vrei să spui?

P: Polarizarea sau dispoziția sufletului este dată în mod predominant de energia feminină.

D: Asta înseamnă că sufletul respectiv a avut mai multe vieți ca femeie sau mai multe experiențe feminine?

P: Există o matrice a sufletelor, un fel de matrice a personalității care de obicei este mai mult masculină sau mai mult feminină, iar uneori poate fi neutră. În cazul de care vorbeam, sufletul respectiv a fost programat să aibă și să experimenteze mai mult energia feminină.

D: Atunci viețile trecute nu au nimic de a face cu asta?

P: Ba da. Au mult de a face cu asta pentru că sunt experiențe care există în amintire și prin urmare ele programează într-o oarecare măsură afectul individului, prin exprimarea energiilor. Dar aceste vieți trecute nu determină dacă entitatea este masculină sau feminină.

D: Am descoperit că dacă un suflet a avut multe vieți care aparțin mai mult unui sex decât celuilalt, îi vine greu să se adapteze la sexul care nu a fost bine reprezentat în viețile trecute.

P: Afirmația este corectă, pentru că există mai multă familiaritate cu sexul opus. Acest lucru poate cauza confuzii, pentru că în această societate există o programare puternică să fii ori bărbat ori femeie și societatea nu se așteaptă să te afli la încrucișarea dintre cele două sexe.

D: Aceasta este cauza homosexualității, sau mai există și altă explicație?

P: Aceasta e explicația dominantă. Dar mai există cazuri când cineva alege să se încarneze într-o formă încrucișată, ca să învețe anumite lecții. Multe astfel de lecții au de a face cu echilibrul, toleranța, răbdarea, smerenia etc. Este posibil să nu fie o chestiune de alegere, ci de necesitate.

Întrebare: Există o teorie care spune că planeta Pământ este înconjurată de o bandă de energie. În această bandă este înregistrată fiecare acțiune, fiecare gând și tot ce s-a întâmplat vreodată. Se spune că toată lumea poate primi informații, dacă se acordează la această bandă. Este corect?

P: Afirmația este corectă. Da, într-adevăr există ceea ce am putea numi o aură care înconjoară planeta, care este construită din emoțiile și atitudinile locuitorilor planetei, așa încât această aură reflectă ca întreg omenirea care populează planeta de sub ea. Tot așa cum aura personală îți reflectă personalitatea, adică energia care rezidă în aura voastră.

D: Aura noastră este influențată de energiile create de corpul nostru?

P: Afirmația este corectă.

D: Dar de energiile care înconjoară Pământul?

P: Există energii viitoare care n-au fost canalizate încă la nivel fizic? Răspunsul este da. Pentru că trecutul, prezentul și progresia în viitor sunt un fel de procesare a acestui proces. Un proces care ia energiile dintr-un plan înalt și le canalizează într-un plan inferior, prin acțiunile voastre. Aura voastră este rezultatul acestei procesări. Energiile au existat întotdeauna și vor exista întotdeauna dar din punctul nostru de vedere, ele sunt recanalizate dintr-un nivel în altul. Aura Pământului este făcută din acele energii care au fost procesate din cele înalte în cele joase. Așa încât ele sunt produse secundare ale experienței umane, ca fumul dintr-un coș de fum.

D: Ai putea să explici diferența dintre energiile înalte și energiile joase?

P: Energiile înalte sunt ceea ce ați putea numi „Dumnezeu” sau „Conștiința adevărului”, sau „Iluminare”. Ceea ce este. Acestea sunt frecvențe de un ordin înalt și sunt captate prin mintea voastră și conștiința voastră. Energiile joase sunt energii din planul înalt care au fost aduse într-un plan inferior. Ele sunt un produs secundar al experienței umane. Sunt energii care au fost coborâte la un nivel acordat mai îndeaproape cu al vostru. Ne referim aici la energii în multe feluri. Muzică, matematică, uimire, iubire, ură. Toate acestea sunt energii.

D: Să înțeleg că toate sunt înregistrate, nici una nu este aruncată, nici una nu este uitată. Este corect?

P: Nici una nu este pierdută vreodată. Dar multe nu sunt folosite. De exemplu dacă energia de iubire care înconjoară planeta ar fi folosită mai des decât energia de ură sau energia de frică, vedem că aura care înconjoară planeta ar fi foarte diferită şi ar avea un nivel de energie mult mai ridicat. Aceste produse secundare, aceste aure, funcţionează ca nişte indicatoare ale energiilor care au fost procesate.

D: Dacă această planetă ar fi distrusă, ce s-ar întâmpla cu aceste energii?

P: Ele ar fi pur şi simplu returnate universului şi ar fi procesate în altă manieră, în alt loc şi cum aţi spune voi, în alt timp. Energia nu poate fi distrusă. Dar ar fi necesar ca aceste energii să fie redirecţionate. Dacă nu ar fi recanalizate şi retrimise într-o altă zonă sau în alt plan pentru a fi folosite într-un scop util, ele ar pluti în derivă şi fără rost, prin univers.

D: Atunci aceste energii nu sunt pierdute, ele sunt doar transformate. Ele nu vor rămâne în aceeaşi formă. Poţi să ne spui mai multe despre ceea ce noi numim „suflet”? E aceeaşi energie despre care vorbeai?

P: Aici există o distincţie. Vorbim despre energii într-o manieră foarte liberă, pe care sufletul o procesează. În acest caz sufletul ar fi ca o maşinărie care funcţionează, ca să zicem aşa, iar energiile ar fi combustibilii care hrănesc sufletul. Sufletul este o scânteie, un fragment din Sufletul Unic originar. Pentru că totul la un moment dat a fost una, a fost un întreg. La începutul creaţiei, acest întreg a fost desfăcut în bucăţi. Fiecare din voi aţi fost aruncaţi înafară, ca să începeţi să experimentaţi viaţa cu identităţi separate. Este vorba de timpul căderii, cum îi spuneţi voi, când cunoaşterea s-a pierdut şi conştiinţa a decăzut pe Pământ, iar aceste energii din planurile înalte au fost respinse. Aşa încât puteţi vedea comparativ, că a avut loc o cădere a conştiinţei din planurile înalte în planul pământean inferior, dar nu a existat o invazie a răului atunci când s-a

produs această cădere. Pur și simplu atenția oamenilor s-a mutat de la planurile înalte la planurile joase. Asta este cu adevărat căderea. Nu e nici bine, nici rău. E pur și simplu un fapt. Acesta este adevărul. Așa încât vedeți că atunci când nu mai știi cine sau ce ești, vei avea tendința de a rătăci, așa cum a făcut omenirea pe această planetă, timp de multe milenii. Căderea este doar o uitare a adevăratei identități. Este o decădere a conștiinței și o uitare a faptului că toți fac parte dintr-un întreg.

D: Ce anume a cauzat această rupere în bucăți?

P: A fost un act intenționat al Sufletului Unic Întreg, pentru ca experiențele să fie diversificate. Sufletul Unic a simțit nevoia existenței unor experiențe mai diverse. S-a recunoscut că pentru a putea înțelege pe deplin ceea ce este, este nevoie de mai mult decât de o singură experiență.

D: Acest suflet care s-a desfăcut în bucăți la început, a venit pe Pământ ca să aibă experiențe și a luat forma unui corp. Apoi corpul și sufletul s-au separat la moarte. Știm ce se întâmplă cu corpul. Ce se întâmplă cu sufletul, când are loc această separare?

P: Asta e foarte diferit, la nivel individual. Pentru că multe suflete pe care noi le-am numi bucăți, multe bucăți, au regresat dincolo de punctul unde se aflau inițial. Așa încât se găsesc mai departe de adevăr decât atunci când s-au încarnat inițial. Și atunci trebuie să li se dea anumite lecții, care vor șterge greșelile făcute. Alții din contra, s-au iluminat și s-au acordat la nivelul care este Sufletul Unic.

D: Cei care au regresat trebuie să vină și să coboare iarăși într-un corp?

P: Nu. Nu există acest trebuie. Dar este potrivit, da. Acesta ar fi cel mai bun lucru de făcut. Dar nu există nici o regulă care să spună că trebuie să te încarnezi.

D: Ce se întâmplă în final cu sufletul individual?

P: Țelul ultim pentru toate sufletele este să revină la Unicul şi să aducă cu ele tot ce au experimentat. E ca şi cum fiecare din voi aţi colecţiona experienţe şi le-aţi depozita pentru o anumită dată din viitor, când fiecare din voi veţi reveni acasă cu colecţia de experienţe şi o veţi împărtăşi din nou cu întregul. Atunci tot ce a fost experimentat de la începutul până la sfârşitul creaţiei, va fi împărtăşit. Este o simfonie a experienţelor.

D: Acest Suflet Originar care s-a desfăcut în bucăţi, corespunde conceptului nostru de Dumnezeu?

P: Afirmaţia este corectă. Este Unicul, este Fiinţa întreagă, este Adevărul, este Lumina. Mulţi au creat propria lor etichetă. Ai putea spune că identităţile voastre sunt separate de acest Dumnezeu. Dar fiecare din voi sunteţi cu adevărat o bucată individuală sau o parte a ceea ce numiţi Dumnezeu. Nu există Dumnezeu în afara fiecăruia din voi. Căci dacă voi nu aţi mai exista, atunci Dumnezeu însuşi nu ar mai exista.

***

Această sesiune a avut loc în anul 1987, după ce Phil petrecuse multe luni în California, făcând diverse slujbe. A lucrat inclusiv în industria cinematografică, în timp ce eu eram complet scufundată în lucrul cu informațiile despre Nostradamus. Se mutase înapoi în zona unde locuiam noi și dorea să înceapă să lucreze din nou cu mine. Nu aveam un subiect anumit pe care să ne concentrăm, așa încât am hotărât să lăsăm lucrurile să curgă. Întotdeauna eram gata să fiu luată pe nepregătite. Am folosit cuvântul lui cheie și l-am coborât în transă cu metoda liftului. Când s-a deschis ușa de la lift, el a văzut o lumină albă strălucitoare.

P: E doar o lumină complet albă, energie absolută. Este un plan energetic sau un tărâm al existenței unde am putea spune că locuiesc „Asistenții”. Ei au o esență energetică pură, nu au corp fizic, sunt energie pură și sunt formați din gând.

D: Vrei să spui că ești unul din asistenți? Ce sunt aceștia?

P: Noi suntem cei care am venit să vă ajutăm în misiunile pe care vi le-ați asumat, cu alte cuvinte să căutăm cunoașterea disponibilă celor care întreabă. Natura noastră este fluidă, în sensul că ne putem modela la energiile care se găsesc în jurul nostru. Putem să ne conformăm acestor energii care ne-au chemat. Adică ne putem plia la voi. Noi suntem asistenții. Noi aducem acea energie care ajută lucrarea la care veți participa. Noi asistăm la echilibrarea energiilor și astfel aducem cu noi ceea ce este cel mai potrivit, în orice situație în care ne aflăm. Spun „noi” pentru că suntem o conștiință colectivă și nu avem o identitate singulară. Nu subscriem la conceptul de identitate singulară care în termeni umani înseamnă izolare, pentru că în mod cert nu suntem izolați. Noi ne aflăm în comunicare și comuniune cu toate formele de energie din toate timpurile. Nu există izolare sau separare. Vorbim doar din tărâmul existenței pe care îl ocupăm noi și ne adresăm tărâmului de existență pe care îl ocupați voi.

Eram derutată, nu mai ştiam ce întrebări aş fi putut să-i pun. Era o situaţie pe care n-o mai întâlnisem înainte. Am încercat să mă relaţionez la ceva cu care eram obişnuită în munca mea. Niciodată nu ştiam ce va urma, nu ştiam la ce să mă aştept, pentru că mereu eram condusă într-un teritoriu nefamiliar şi neexplorat.

D: Ai vreo conectare cu ghizii şi gardienii noştri?

P: Aici cred că există o diferenţiere, în sensul că noi nu suntem părţi din voi. Noi suntem distincţi faţă de acel aspect al vostru. Şi totuşi suntem o parte din voi, în sensul că suntem „Întregul”. Suntem parte din întregul creaţiei. Prin urmare s-ar putea spune că suntem părţi din voi. Aparţinem şi nu aparţinem la ceea ce numeşti energiile Pământului.

D: Atunci vrei să spui că ghizii şi gardienii noştri sunt aspecte ale sufletului nostru, ale sinelui nostru?

P: Afirmaţia este corectă. Pentru că voi sunteţi cu adevărat propriul vostru ghid. În sensul că sinele vostru înalt întotdeauna îşi ajută sinele inferior. Voi care încercaţi să vă identificaţi ca un punct de conştiinţă, sunteţi de fapt doar o faţetă a sinelui vostru total. Voi care încercaţi să vă identificaţi şi să vă izolaţi conştiinţa, vă segregaţi acest aspect special al vostru, de sinele întreg. Asta e ceea ce noi am numi... Vedem că nu se poate translata acest termen. Totuşi conceptul ar însemna o izolare de întreg sau o personalizare.

D: Ca energii, aţi avut vreodată o viaţă pe Pământ? Aţi fost separaţi sau aţi avut o identitate de acest fel?

P: Noi împărtăşim izolarea cu voi, împărtăşim izolarea voastră, în sensul că facem parte din existența voastră. În această privință da, noi am avut multe încarnări. Dar totuși nu suntem ceea ce ați putea numi „locuitori” ai unui anumit plan. Noi suntem de fapt multidimensionali şi cuprindem multe nivele diferite ale conştiinţei, în mod simultan. Prin urmare nu putem spune că am fost vreodată, cum ziceți voi, personalizați.

D: Încerc să diferențiez. Credeam că aţi avut altă dată identităţi pământene şi apoi aţi evoluat la un nivel de energie mai înalt, așa cum sunteți acum. Afirmația este corectă sau nu?

P: N-am putea spune că ne-am fragmentat vreodată. Noi vorbim de la un nivel care este multidimensional, nu este spart în bucăţi şi nu există rupturi în unităţi de energie individuale. Dar suntem conştienţi de multe nivele diferite care există simultan, așa încât chiar acum când vorbim la nivelul vostru de existență, noi existăm la un alt nivel, simultan. Este ceea ce voi aţi numi probabil „transconştiinţă”.

D: Atunci această energie este singura existență pe care aţi avut-o vreodată.

P: Noi am evoluat de la o bandă de conştiinţă mai mică, la o formă de energie mai cuprinzătoare. Dar noi am fost întotdeauna o energie de transconştiinţă. Acesta a fost modul nostru de existenţă, în care noi i-am ajutat pe alţii. Cu alte cuvinte, noi ajutăm. Noi aducem lucrurile care sunt necesare, celor care le cer. Natura noastră este să servim.

D: Sigur. Întotdeauna eu sunt legată de gândirea noastră convenţională, aşa încât vă rog să-mi scuzaţi întrebările, dacă par ignorante. Vă aflaţi cumva la nivelul pe care noi îl considerăm a fi „îngeri”? Știu că acest concept al nostru este probabil foarte limitat.

P: Simțim că în terminologia voastră ar fi adecvat să spuneți că noi suntem îngeri, pentru că în terminologia voastră un înger este cineva care vine să te ajute când te afli la ananghie. Este un mesager al lui Dumnezeu, un binefăcător. Există desigur multe alte idei care ar explica ce este un înger, dar în scopul ilustrării vom permite să ne clasificaţi ca îngeri, dacă va fi potrivit.

D: Noi avem o imagine mentală a îngerilor, care au formă umană.

P: Este vorba doar de o energie pură, care este atrasă de altă energie. Este o simplă chestiune de atracție a forțelor. Este probabil posibil să explicăm asta prin folosirea termenului de nivel „nuclear”. Adică energiile sunt într-adevăr nucleare în esența lor. Termenul nuclear este folosit aici în loc de termenul... Credem că acest mod de a gândi nu este corect şi am dori să îl schimbăm. Vom spune că acest concept pe care încercăm să-l descriem, este de natură electrică. Este ca încărcăturile electrice care se resping, sau ca opușii care se atrag. Tot aşa se va putea vedea că există o diferență a energiei, şi atunci surplusul va gravita în mod natural către ceea ce are o lipsă. Acolo există opușii polarizați. Avem un surplus şi avem o lipsă, şi cei doi poli se atrag în mod natural.

D: Atunci când folosim electricitatea, noi folosim o parte din ceea ce reprezentați voi? Asta ar fi o afirmație corectă?

P: Mai bine spus, un concept care reprezintă ceea ce suntem noi. Pentru că

principiul este acelaşi. Noi nu folosim în mod necesar o parte din noi, în sensul că facem parte dintr-un curent electric care curge. Dar toată energia face parte din întreg, şi în această privinţă este corect ce ai spus.

D: Atunci modul în care folosim electricitatea ar fi modul în care am putea utiliza serviciile voastre?

P: Ca să explic mai bine, am putea să ne referim la biologia sistemului vostru de imunitate. Când este nevoie într-o parte a corpului de un anumit sistem de apărare, atunci corpul ca întreg îşi mobilizează metabolismul ca să producă şi să trimită enzima necesară sau proteina ca să construiască anumiţi anticorpi, care sunt necesari pentru a respinge infecţia. Astfel corpul ca întreg reacţionează şi localizează infecţia trimiţând ce este nevoie pentru apărare, în zona unde este nevoie. În acelaşi mod, universul ca întreg îşi poate mobiliza şi trimite o anumită formă de energie într-un anumit loc din univers unde este nevoie de ea, ca să ajute la vindecarea a ceea ce noi numim „dizarmonie”. Am putea fi comparaţi cu anticorpii trimişi ca să vindece o dizarmonie.

D: Întotdeauna reuşesc să obţin o imagine mai clară, prin astfel de comparaţii. Am auzit de elementali. Sunteţi conectaţi la acest gen de energie?

P: Aşa cum am spus mai devreme, întotdeauna există o conectare între nivelele şi formele de energie. Există doar o localizare a unei anumite energii, într-o anumită formă de care este nevoie. Astfel noi ne aflăm în contact şi suntem conştienţi de ceea ce voi numiţi energii „elementale”. Dar noi nu suntem ceea ce voi aţi numi energia „elementală”. Pentru că aşa cum percepeţi voi lucrurile, noi ne aflăm mult deasupra şi o cuprindem în acelaşi timp.

D: Mă întrebam dacă sunteţi aşa. Am auzit că energia elementală este foarte simplă şi stă la baza lucrurilor. Nu are inteligenţa şi înţelegerea pe care păreţi a

le avea voi.

P: Cred că te uiți doar la un capăt al spectrului, atunci când singularizezi sau izolezi ceea ce voi numiți energia „elementală”. Voi căutați doar un anumit aspect al energiei totale și îl descrieți ca fiind „elemental”, dar el face parte dintr-o imagine mai completă.

D: Am înțeles că energia elementală este asociată în general cu Pământul nostru.

P: Se pare că o percepi ca fiind o formă de viață inferioară cum ar fi iarba și plantele sau anumite forme „inferioare” de viață, de pe planeta voastră. Dar există o energie care este asociată cu forme de viață mai evoluate, cum ar fi cu pisicile și câinii voștri. Și de asemenea există și energia care este asociată cu forme de viață și mai evoluate, cum sunteți voi. Nu există o distincție între energii, în sensul că ele fac parte din întreg. Ele sunt asociate cu unul sau mai multe nivele specifice de conștiință. Ar fi o incorectitudine crasă să spunem că iarba nu este conștientă, pentru că ea este de fapt conștientă. Chiar și pământul pe care umblați este conștient. Să negi acest lucru ar însemna să vă situați pe voi înșivă în poziția lui Dumnezeu care cuprinde totul, care este a-toate-conștient. Ați privi toate lucrurile din afara voastră ca fiind inferioare și inconștiente, ceea ce nu este corect. Întreaga creație este conștientă. Dacă voi percepeți asta sau nu, e treaba voastră. Pentru că voi aveți capacitatea de a deveni conștienți de întreaga creație, de la cele mai joase la cele mai înalte forme de conștiință, acestea nefiind în mod necesar limitate la Pământ. Ar fi posibil să deveniți conștienți de întregul creației, doar prin recunoașterea faptului că totul este conștient.

D: Desigur. Dar asta ar face ca viața în planul fizic să fie dificilă.

P: Noi simțim că probabil ar face viața voastră mai bogată și mai plină, pentru că nu v-ați mai simți atât de singuri și izolați. Pentru că v-ați simți din nou într-o frăție a spiritului, așa cum este destinul vostru. Probabil că voi v-ați izolat prin numeroasele greșeli pe care le-ați făcut sau poate prin ghinion, dar în cele din urmă este responsabilitatea fiecărui individ să devină conștient. Dacă cineva alege să nege existența celorlalți, își arogă o prerogativă necuvenită. Atunci ar trebui să fie… Vom modifica această afirmație, pentru că nu dorim să transmitem semnificația de pedeapsă. Nu dorim să exprimăm acest concept. Vrem doar să sugerăm că îți creezi propria ta realitate, iar atunci când îți creezi o realitate, trebuie să o și trăiești.

D: Da. Unii oameni ar considera asta ca o pedeapsă, dar dacă îți creezi singur realitatea, trebuie să suporți consecințele.

P: Afirmația este corectă.

D: Văd că tot vorbești despre întreg. Acesta este ceea ce noi considerăm a fi Dumnezeu?

P: Într-o abordare mai cunoscătoare întregul este într-adevăr ceea ce voi numiți Dumnezeu, pentru că Dumnezeu cuprinde totul. Dar noi simțim că conceptual vostru curent de Dumnezeu este atât de generalizat încât a devenit o abstracțiune a atributelor omenești, care au fost ridicate la statutul de creator.

D: Mă întrebam dacă voi puteți fi considerați creatori sau sunteți co-creatori.

P: Există oarecare adevăr în ceea ce spui, dar simțim că nu ar fi corect să ne considerăm așa.

D: Atunci aţi evoluat atât de departe? Eu doar încerc să vă plasez fizic undeva.

P: Noi nu am fost niciodată creatori. Noi nu suntem creatori. Noi am putea spune că suntem… Am dori să clarificăm asta. Există un timp când… (Pauză)

D: Ce anume? O înțelegere greșită, sau la ce te referi?

Phil respiră adânc şi deschise dintr-odată ochii. Era complet treaz. Era ceva total neobișnuit ca el să se trezească așa din transă. L-am întrebat ce s-a întâmplat.

P: (Complet treaz) S-a închis. Era ca şi cum erau gata să spună ceva, apoi a fost o distorsiune în câmpurile de energie.

D: Crezi că au spus ceva ce nu trebuiau să spună?

P: Nu. E ca şi cum a existat o interferență. Se întâmplă uneori. Când vin şi pleacă energii diferite, este un lucru delicat să le echilibrezi. Şi dacă intervine o energie din afară, se rupe legătura.

D: Ca o energie statică sau cum?

P: Nu e o energie electrică, e mai mult ca o energie a gândului.

D: E ceva ce ai gândit?

P: Nu. E doar o energie dinafară. Nu este rea, doar s-a întrerupt conectarea.

Nu era clar ce a cauzat interferența, dar Phil a fost de părere că trebuia să încheiem sesiunea pentru ziua aceea. Era în regulă pentru mine, pentru că această sesiune mă suprasolicitase. Discutasem un subiect care mi s-a părut complicat și greu de înțeles, și întâmpinasem dificultăți în formularea întrebărilor. Așa încât am respirat ușurată atunci când am plecat de la el acasă. Știam că voi avea nevoie de timp, ca să diger și să asimilez parțial informațiile. Atunci nu aveam de unde să știu că nu era ultima dată când mă voi confrunta cu această energie ciudată.

În seara aceea planificasem o întâlnire specială acasă la Billie Cooper. Atâta timp cât Phil locuise în California nu am mai făcut sesiuni cu el, și îl așteptam cu nerăbdare să revină. Erau mai mulți oameni prezenți, care nu mai fuseseră martori la acest fenomen. În încăpere se simțea curiozitatea participanților, atunci când am început. Am folosit din nou cuvântul lui cheie și metoda liftului. Când ușa s-a deschis, lumina strălucitoare era tot acolo, ca și cum nu plecase. Nu

avusesem timp să-mi formulez întrebările şi mintea mea alerga înnebunită, încercând să găsească o modalitate de a începe conversaţia.

D: Aceasta e aceeaşi lumină pe care am văzut-o după-amiaza?

P: Afirmaţia este corectă.

D: Crezi că aceasta este energia potrivită care poate să răspundă la orice întrebare pe care am putea-o pune în seara asta?

P: Pentru acest grup din acest moment, va fi o conectare între ceea ce întrebi şi ceea ce ţi se va răspunde. Pentru că adeseori cineva întreabă ceva care nu este potrivit să fie împărtăşit, prin urmare va trebui să primească versiunea cea mai apropiată de ceea ce a întrebat.

D: Când am contactat această energie după-amiaza, ei au spus că energia lor este de natură de a asista, de a ajuta pe cei care vor să creeze anumite lucruri în viaţa lor. Ei pot ajuta ca aceste lucruri să se întâmple. Această energie adusă de ei poate fi folosită în multe feluri. Este o definiţie corectă?

P: Am putea spune că este o afirmaţie corectă.

D: Este o energie care cuprinde mai multe dimensiuni şi nu se află la un singur nivel. Prin urmare deţine mai multă cunoaştere decât ar avea un singur fel de

energie, astfel încât credem că este energia potrivită ca să vină să vorbească cu noi astăzi.

P: Credem că ar fi necesară aici o explicaţie mai bine definită. Dorim să explicăm că această energie nu este ca un depozit, adică nu este un recipient al cunoaşterii. Este doar o conductă prin care curge cunoaşterea. Noi aducem ceea ce este cerut. Nu păstrăm şi nici nu depozităm această cunoaştere. Poate că la nivelul vostru acest lucru nu are importanţă, dar în conversaţiile care urmează va deveni clar că există o diferenţă profundă între cei care canalizează această cunoaştere şi cei care o depozitează şi o primesc.

Întrebările la care s-a răspuns au fost incluse în diferite capitole din această carte.

***

De multe ori când la aceste întâlniri vin entităţi, ele vin pentru că sunt curioase în ceea ce ne priveşte şi vor să afle diverse lucruri despre noi. Uneori ne amuză şi ne iau prin surprindere, punându-ne întrebări. Este extrem de greu de răspuns la unele din aceste întrebări, pentru că implică concepte din cultura noastră la care nu ne-am gândit prea mult. Când se întâmplă aşa ceva, înţelegem dificultatea în care îi punem noi pe ei, atunci când le punem întrebări dificile. Dar ei reuşeau întotdeauna să răspundă pe loc, în timp ce noi ne bâlbâiam şi ne adunam ca să ne sfătuim între noi, şi de multe ori ridicam din umeri resemnaţi, atunci când nu reuşeam să răspundem.

P: Nu este nevoie să vă temeţi de noi, când vorbim prin acest bărbat. El ne

canalizează din proprie inițiativă și nu se teme de consecințe negative. El aduce această energie prin el însuși ca să o împărtășească cu voi, pentru că el a aflat adevărul despre această energie și dorește s-o împărtășească cu alții. Făcând asta, el primește ceva ce nu poate fi măsurat. Prin urmare nu vă temeți de noi. Suntem cei care am ajuns la un nivel aflat deasupra celui încarnat pe planeta voastră. Ne aflăm aici ca să aducem adevărul și iluminarea și să ajutăm la ridicarea conștiinței de pe planeta voastră, astfel încât ignoranța și superstițiile care par să domine, să fie dispersate și înlocuite cu cunoașterea și adevărul. Venim în pace, armonie și iubire. (Vocea era mai profundă și avea un timbru diferit de al lui Phil. Mi se făcea pielea de găină.) Sunteți monitorizați de ceva mult mai mare decât ceea ce experimentați în această cameră. A fost distribuit un gardian pentru această încăpere, ca să îi protejeze pe cei adunați aici, care doresc să învețe. (Vocea devenea din ce în ce mai joasă și profundă. Nu semăna deloc cu vocea normală a lui Phil, lucru evident și pentru ceilalți din cameră.) Vrem să vă cerem permisiunea să vă punem câteva întrebări.

Era ceva complet neașteptat. M-am uitat în cameră și am văzut că ceilalți dădeau din cap afirmativ în sensul că da, ar trebui să acceptăm această modificare de program.

Un membru din grup a întrebat: „Ești esența vieților care au fost trăite pe Pământ?”

P: Aceasta ar fi o afirmație corectă, da. Dacă ați putea să vă imaginați conștiința colectivă a fiecăruia din voi împreună, fără corpurile fizice. Dacă conștiința voastră ar fi îndepărtată din corpurile fizice și ați fi uniți de un interes comun, de un țel comun. Așa stau lucrurile cu noi. Pentru că noi vedem că energiile noastre sunt similare ca vibrație și foarte compatibile, deși nu sunt identice. Noi doar lucrăm foarte bine împreună ca o singură unitate, împărtășim informații și idei și oferim cunoașterea care ne este familiară în orice clipă. Nu este necesar să avem o identitate, noi pur și simplu existăm.

D: Doriți să ne puneți întrebări?

P: Ne-ar plăcea să folosim această oportunitate, dar totuşi vă vom permite să vă urmăriţi agenda de lucru din seara asta, dacă aveţi una. Cu alte cuvinte, vă putem lăsa să puneţi voi întrebările mai întâi.

D: Oricând doriți, puneți întrebări. Cred că va fi destul timp pentru toți.

P: Există un domeniu pe care am dori să-l acoperim în seara aceasta, dacă toată lumea din grup este de acord. Este vorba de domeniul conştiinţei sexuale, cu alte cuvinte despre identitatea de gen (În engleză: gender. Nota traducătorului). Pentru că aici noi nu avem o identitate sexuală. Suntem doar energie spirituală eterică şi ni se pare amuzant, dar nu spunem asta din lipsă de respect, ni se pare amuzant că voi vă consideraţi a fi de un sex sau de altul. Se pare că aveţi o nevoie foarte puternică să vă categorisiți după identitatea de gen. Acest lucru ni se pare fascinant pentru că din punctul nostru de vedere, acest lucru constituie o ruptură în identitatea voastră. Noi simțim că v-ați pierdut adevărata identitate, atunci când vă relaționați între voi în astfel de termeni. Este doar o observație făcută din punctul nostru de vedere. Ne-am gândit că ar fi interesant să aducem acest subiect în discuție, dacă sunteți de acord.

D: E un subiect ciudat. Cred că nu ne-am gândit vreodată la asta. Nu-i așa?

Un membru din grup s-a oferit voluntar: „Pot să elaborez puțin pe această temă?”

P: Speram că vei face asta și ne vei oferi niște înțelegeri ca să putem ajunge la o cunoaștere mai bună, la nivelul nostru.

Membrul grupului a continuat. „După cum înțeleg eu lucrurile, doriți să discutați zona fizicalității. Voi sunteți ființe de energie eterică și nu vă interesează lucrurile fizice, prin urmare nu trebuie să vă faceți griji despre identitatea sexuală. Dar în lumea fizică acest lucru este foarte important, pentru că reprezintă chiar identitatea noastră. Ați intrat într-o zonă de discuție care este puțin străină energiei eterice. Atâta timp cât ești într-un corp fizic, acest lucru este o parte importantă din ființa ta și trebuie să te preocupi de acest lucru. Înțelegeți ceea ce spun?”

P: Încercăm să asimilăm răspunsul tău și vom răspunde că înțelegem preocupările voastre. Înțelegem nevoia voastră de a vă recunoaște aspectul fizic și a vă identifica cu el. Dar simțim (și nu suntem aici să ținem predici, doar să facem observații din punctul nostru de referință) că voi sunteți de fapt un fel de custozi cărora vi s-au dat aceste corpuri fizice ca să aveți grijă de ele. Dar voi vă identificați cu corpurile fizice, de aceea se pare că corpul vostru fizic a primit o identitate specială.

D: Da, așa e. I s-a dat o identitate, pentru că astfel ne putem recunoaște între noi și pe noi înșine, fiind limitați de timp și de lucrurile materiale. Pot să vă întreb și eu ceva? Voi, energiile care ne vorbiți acum, ați fost vreodată în corp fizic?

P: Noi nu am fost niciodată la un nivel în care să ne manifestăm în formă fizică. Noi suntem o energie care nu se poate manifesta în formă fizică. Suntem o formă de energie electro-magnetică şi nu avem structura sau compoziţia care ar putea facilita formarea materiei fizice. În acest punct nu există nimeni printre noi care să fi experimentat vreodată ceea ce voi numiţi o încarnare fizică, dar asta nu înseamnă că nu am mai fost pe planeta voastră. Am mai fost, dar nu într-o formă umană. Au mai existat multe alte forme în afara celor umane pe planeta voastră, care să aibă conştiinţă. Dar nu avem o înregistrare a acestor forme, pentru că nu au fost înregistrate.

Un membru al grupului: Atunci care este originea voastră?

P: Noi vorbim din esenţa adevărului, din planul Dumnezeului Unic şi Adevărat, cum spuneţi voi în limbajul vostru. Noi ne tragem din cei care aduc adevărul, din legiunea luminii, sau aţi putea spune din arhangheli. Misiunea noastră este să aducem mesaje şi informaţii. Am putea defini rolul nostru ca cei care aduc adevărul. Mai există multe alte escadroane sau legiuni, ale căror responsabilităţi se referă la sănătate sau la reconstruirea planetelor. Există şi cei a căror singură funcţie este cea de construire a universurilor.

D: La nivelul de creator.

P: Afirmaţia este corectă. Există multe zone diferite de expertiză din care te poţi informa. Pentru că doriţi aceste informaţii ne-aţi contactat pe noi, care suntem cei care aducem adevărul. Aşa încât iată-ne, am venit.

Un membru al grupului: Cred că înțeleg ce spuneți. Noi avem anumite responsabilităţi în domeniul fizic. Ce fel de responsabilităţi aveţi voi? Știu că nu sunteți limitați de timp așa cum suntem noi. Cu ce vă ocupați? Ce face această energie?

P: În acest plan se acordă multă muncă și atenție formării și creării unor energii secundare, cum ai face inele sau cercuri într-un eleșteu. Munca noastră, dacă putem simplifica așa, e pur și simplu cum ai arunca pietre în apă, ceea ce produce cercuri care radiază în afară din pietrele care au aterizat în apă. Aceste cercuri radiază în afară și noi suntem foarte buni la munca noastră. Sper că înțelegeți că aceasta este doar o comparație. Scopul este de a crea tipare de energie care sunt folositoare acelor forme de viață și energii care se află la un nivel situat sub al nostru. Cu alte cuvinte noi producem o anumită atmosferă în aceste cercuri de energie, astfel încât cei care lucrează sub noi să poată lucra cu spor. Este un lanț de evenimente am putea spune ereditar, la fel ca lanțurile ierarhice din lumea fizică. Înțelegeți ce spun?

Membrii grupului au răspuns că înțelegeau.

D: E puțin cam complicat. Dar mai există și alte energii pe care le putem folosi ca să creăm lucruri?

P: Nu direct. Pentru că aceste energii cu care lucrăm noi se află la un nivel mult mai înalt decât al vostru și nu puteți manipula în mod direct. Deși în situații ca cea de față unde există o punte de legătură, putem transmite concepte și analogii, vizualizări și raționalizări și așa mai departe. Astfel încât realitățile și adevărurile

noastre să ajungă la nivelul vostru de înţelegere şi vice-versa.

D: De asta vi se pare vouă ciudat şi nemaiîntâlnit să luaţi contact cu conceptele noastre diferite.

P: Afirmaţia este corectă. Ne cerem scuze aici pentru că nu dorim să ţinem predici ci dorim doar să observăm, dar simţim că se pune prea multă emfază pe identitatea de gen. Astfel aţi fost smulşi din identitatea adevărată, din conştiinţa sinelui divin sau a identităţii christice (sau unul din sutele de mii de termene care s-au acordat la ceea ce este). „Ceea ce este" este adevărata voastră identitate, este o energie aşa cum suntem noi. Desigur ştiţi că corpurile voastre fizice nu sunt decât o unealtă, un instrument. E ca şi cum aţi merge cu maşina şi v-aţi asuma identitatea maşinii, şi nu mai sunteţi pasageri în maşină. (Râsete) Atunci veţi simţi că sunteţi un Buick, că sunteţi mari şi roşii şi aveţi anvelope noi dedesubt, şi veţi simţi fiecare zgârietură de pe caroserie. E doar o comparaţie simplă. Dar simţim că este potrivită din punctul nostru de vedere, pentru că este o trecere în revistă a modului în care percepeţi voi realitatea fizică, care pare a fi trecut cu totul dincolo de realitatea spirituală.

D: Da. Dar atunci când intri în corpul fizic uiţi de celelalte părţi ale fiinţei şi te concentrezi doar pe aspectul fizic. Acesta este unul din pericolele de a intra în fizicalitate.

P: Este o afirmaţie absolut corectă. Este într-adevăr un mare risc şi pericol, care este cu adevărat prevalent, deşi nu este necesar.

Un alt membru din grup a intervenit: „Vrei să spui că ne-am implicat atât de mult cu corpul nostru care ne conţine spiritul, încât am ajuns să simţim fiecare zgârietură, fiecare denivelare de pe drum ca o maşină care merge pe acel drum şi

să fim mândri de culoarea noastră etc, mai mult decât să avem de-a face cu identitatea noastră adevărată, cu spiritul?”

P: Afirmaţia este corectă şi este o înţelegere bună a unei probleme reale de pe această planetă. Identitatea reală se află în interiorul corpului fizic şi este ceva foarte neobişnuit pentru un individ să îşi recunoască adevărata identitate ca fiind energia din interior, nu vehiculul care o îmbracă.

D: Atunci noi ne axăm prea mult pe deosebirea dintre masculin şi feminin, în loc să le integrăm pe amândouă în fiinţa noastră?

P: Acest lucru este absolut adevărat. În această separare a identităţilor s-au creat anumite legi sociale care dictează că energiile care sunt îmbrăcate în formă masculină se vor relaţiona într-un anumit mod la convenţiile sociale şi la acele energii care sunt îmbrăcate într-un vehicul feminin. Putem da ca exemplu obiceiul vostru de a curta, în care un bărbat curtează o femeie, cu un limbaj specific al trupului şi aşa mai departe. În prezent în acest domeniu pe planeta voastră, norma acceptată şi accentul se pun pe identităţile de gen opuse. Nu este acceptată social atracţia între genuri identice, aşa cum este situaţia în planul nostru. Simţim că s-a produs o dezaliniere datorită acestei identificări greşite. Nu ne referim doar la relaţiile sexuale, ci pur şi simplu la a fi prieteni. Mulţi bărbaţi se tem să fie prieteni unul cu altul din cauză că amândoi sunt bărbaţi şi ar putea să apară interpretări greşite, şi multe femei se tem să fie prietene cu alte femei, din aceeaşi cauză. Prin urmare vedeţi că apar multe neînţelegeri din cauza acestei identificări fizice.

D: Voi aveți energiile masculine și feminine echilibrate în fiecare din voi?

P: La nivelul nostru nu există așa ceva, nu există energie masculină și feminină. Există doar energie, nu există această distincție.

Un membru din grup: Cred că dacă puteți să recunoașteți aceste probleme, înseamnă că le-ați experimentat într-o oarecare măsură. Energiile voastre au fost create de forțe mai înalte, sau ați fost creați din cauza unor tipare de gânduri de pe Pământ?

P: Am fost creați de Stăpânul nostru, de Unicul, Dumnezeul Suprem al întregii creații. Noi nu suntem, așa cum probabil suspectezi, creați din energiile Pământului, pentru că venim dintr-un plan situat mult deasupra aceluia care poate fi abordat de energiile de pe Pământ. Dar pe măsură ce veți progresa dincolo de existența la nivelul masculin-feminin, deosebirea dintre masculin și feminin se va diminua din ce în ce mai mult până în punctul în care veți ajunge ca noi, și nu va mai exista această distincție. Această distincție a fost creată în scopul procreării, dar în lumea spirituală nu mai este nevoie de a procrea. Prin urmare cu cât vă îndepărtați mai mult de planul fizic, cu atât mai puțină putere va avea această distincție, până se va ajunge în punctul în care ea nu va mai exista.

D: Aceasta este una din lecțiile pe care am ales să le învățăm și să le experimentăm, să venim în acest plan și în aceste corpuri fizice, masculine și feminine. Se pare că voi ca energie v-ați hotărât să nu mai experimentați aceste lucruri, dar face parte din ceea ce noi trebuie să învățăm.

P: Aici nu e vorba de o alegere pentru că noi chiar dacă am alege să ne încarnăm, nu am putea să o facem. Este o chestiune de fizică.

D: Nu ați avea permisiunea să o faceți sau nu ați putea să o faceți?

P: Nu ar fi posibil ca energiile noastre să fie conținute într-un corp fizic. Este o chestiune de vibrație. Corpurile fizice care cuprind energiile voastre vibrează la un nivel mult prea încet ca să poată să conțină energiile noastre. Ar fi ca și cum ai încerca să păstrezi apa într-o găleată făcută din plasă de sârmă. Aici nu e vorba de o judecată, înțelegem motivele pentru care v-ați încarnat în lumea fizică. Acolo există multe lecții care pot fi învățate. Dar simțim și iar spunem asta într-o manieră cât mai iubitoare posibil, că din punctul nostru de vedere v-ați identificat prea mult cu vehiculele voastre fizice. V-ați identificat prea puțin cu aspectul energetic al identității voastre. Dar este posibil să avem prejudecăți, pentru că privim lucrurile dintr-o poziție care este prea îndepărtată de planul vostru.

D: Credeam că sunteți o energie care evoluează și la un moment dat veți ajunge în punctul în care vă veți încarna într-un trup.

P: Dacă s-ar putea aduce un corp fizic până la nivelul care să ne poată conține, atunci ar fi posibil. Dar în acest punct, cel puțin în domeniul experienței și la nivelul de materie fizică pe care le-am experimentat noi, acest lucru nu ar fi posibil.

D: Care este diferența dintre energia spiritului care locuiește în corpurile noastre și tipul vostru de energie?

P: Este pur și simplu o diferență de vibrație. Constatăm că discutați într-un mod

foarte deschis şi iluminat. Vă apreciem onestitatea şi deschiderea. Uneori ne place să vă observăm şi învăţăm din discuţiile voastre. Rareori am găsit oameni care să se ridice la nivelul nostru şi să împărtăşească cu noi adevărurile şi conceptele lor. Deşi nu sunt la fel ca ale noastre, apreciem faptul că le împărtăşiţi cu noi, pentru că ne ajută şi pe noi să le înţelegem. Se pare că există ideea că noi suntem superiori, pentru că suntem diferiţi. Dar acest lucru nu este adevărat. Ne aflăm la o vibraţie diferită îndepărtată de a voastră, dar asta nu ne face superiori. În Regatul Domnului nu există superior şi inferior. Există doar cei care trăiesc în forma potrivită şi în spaţiul potrivit pentru ei, care pur şi simplu fac ceea ce trebuie făcut. Nu există conceptul de mai bun sau de mai puţin bun. Se pare că acesta este un concept uman.

Un membru din grup: Eşti o fiinţă perfecţionată şi ai o cale de evoluţie la nivelul tău? Te întorci la sursa întregii energii din univers sau vei rămâne la nivelul la care te afli?

P: În primul rând vrem să spunem că ai făcut mai multe presupuneri care nu sunt complet corecte. Noi nu suntem fiinţe perfecţionate, suntem departe de aşa ceva. Suntem şi noi fiinţe care învaţă, fiinţe care ascensionează aflate pe o cale de evoluţie, aşa cum ai spus. Nu deţinem adevărul ultim. Răspunsul final este că dacă am fi ajuns deja pe culme, atunci nu am mai fi putut comunica prin acest vehicul şi el n-ar fi putut să trăiască. Nu ar fi supravieţuit. Pentru că ar fi fost o energie mult dincolo de ceea ce poate o formă fizică să suporte. Dacă energia noastră ar fi încercat să intre în corpul lui, forma sa fizică pur şi simplu s-ar fi vaporizat. Vibraţia moleculelor sale fizice s-ar fi ridicat la un nivel dincolo de cel pe care îl pot ele susţine şi moleculele s-ar fi dizolvat. Nu dorim să te înspăimântăm sau să te alarmăm, vrem doar să îţi faci o idee despre puterea acelei energii. Pentru că energia ar fi atât de intensă încât toată lumea din această cameră s-ar vaporiza. Voi nu aveţi conceptul puterii energiei depline a lui Dumnezeu. Este mult prea puternică pentru a fi adusă la acest nivel. Această energie conduce întreg universul, întreaga creaţie. Aşa încât chiar în formă minusculă dacă ar fi adusă la nivelul vostru, nu ar fi bine. La un anumit punct din evoluţia voastră (şi asta include pe toată lumea din această cameră în sens fizic), fiecare din voi va atinge nivelul de care vorbesc, ba chiar îl va depăşi. Aşa cum şi noi o vom face. Şi noi suntem o specie angajată pe calea evoluţiei. Ne

aflăm la un nivel care ascensionează și nu suntem perfecționați. Dar cu toate astea se poate spune că suntem mai iluminați decât voi din punctul vostru de vedere și că perspectiva noastră este mult mai largă decât a voastră. Există însă lucruri despre care voi aveți o cunoaștere intimă și despre care noi nu avem cunoștințe, astfel încât prin comunicarea cu voi noi oferim, dar și primim cunoaștere. Și noi învățăm din această comunicare, așa cum învățați și voi. Putem să ne grupăm și să contactăm pe unul din voi, ca să punem întrebări. De multe ori facem asta.

D: Deci și noi vom ajunge la un moment dat la nivelul vostru?

P: Afirmația este corectă. Dar acest lucru nu ți se dă de-a gata. Trebuie să muncești și să înveți, ca să ajungi acolo. Pentru că odată ce vă crește cunoașterea, se ridică și conștiința și frecvența de vibrație. Cu cât vă acordați mai mult la absolut, la identitatea lui Dumnezeu adevărat, cu atât vă crește vibrația. Astfel încât prin procesul de evoluție spirituală, în cele din urmă veți atinge vibrația la care suntem noi acum. Dar e o simplă presupunere ideea aceasta, că ați dori să ajungeți la nivelul nostru. Iarăși vreau să spun că există multe zone și multe căi prin care puteți evolua. Imaginați-vă că stați la poalele unui munte imens și sunt multe cărări diferite pe care puteți urca. Voi vă aflați la începutul unei cărări, care se ramifică într-o mulțime de alte cărări. Toate duc către vârf, dar nu la același loc din vârf. Pentru că e posibil să ajungi la cel mai înalt nivel de pe platoul de sus, dar pe acest platou există multe lucruri diferite. Atunci fiecare din voi se află sub acest platou sau poate chiar la fundul prăpastiei în această comparație, și vedeți că există deja distanță între voi și fundul prăpastiei. Ca să ajungeți la nivelul în care comunicați cu noi, deja ați acoperit o anumită distanță. Poți să vezi cum muntele este acoperit de multe cărări diferite, multe cărări pe care poți urca. Noi ne aflăm pe o parte a muntelui, la un nivel mai înalt decât voi. Dacă alegeți să veniți la noi am fi flatați de alegerea voastră, dar ar fi posibil să doriți să urmați alte cărări și să ajungeți la aceeași înălțime, dar pe altă parte a muntelui. Vreau să spun că există o multitudine de alegeri, așa încât probabil nu veți avea nevoie sau nu veți dori să veniți aici. În final veți ajunge pe platou într-un timp scurt sau poate într-un timp lung, ca să folosim

terminologia voastră, dar în cele din urmă cu toții veți ajunge pe platou. Dar este posibil ca noi să nu fim chiar în acelaşi punct în care veți ajunge voi pe platou. Înțelegeți?

Cei din grup au arătat că da, înțelegeau.

D: Voi nu a trebuit să treceți prin procesul de evoluție prin care trecem noi?

P: Nu se poate compara. Noi am evoluat dintr-o energie mai mică, către o energie mai mare. Există energii mai puternice decât nivelul unde am ajuns noi, pe care nici măcar nu vi le puteți imagina.

D: De unde vin aceste energii? Care este originea lor?

P: Nu există un cadru de spațiu-timp pentru aceste energii. Ele aparţin unui tip de energie constructivă. Am putea spune că sunt energiile care au clădit acest univers. Sunt energii constructive care ajută la construirea universului. Cu alte cuvinte se ocupă de realitățile fizice şi de necesitățile spirituale care servesc acele realități fizice. Ele sunt constructorii universurilor.

D: De la nivel creator sau cocreator?

P: Nu fac parte din creator. Sunt energii asimilatoare. Acesta ar fi un termen mai potrivit, pentru că ele nu creează materialele care constituie un univers, doar asamblează acele energii și realități. Asamblează un univers. Asta nu vrea să spună că creează ceva din nimic. Asta se întâmplă la nivelul de creator, dar asimilatorii se află mai mult la nivelul de ingineri. Sunt constructori, nu creatori.

D: Cu ceva timp în urmă ai spus că vrei să ne pui întrebări.

P: Poate că ar trebui să ne adunăm aici, pentru că suntem puțin împrăștiați. Ar trebui să ne unim resursele și să vedem ce este mai relevant pentru noi ca să întrebăm, așa cum ați făcut și voi înaintea acestei sesiuni. Dacă sunteți de acord vom face o sesiune similară în care de data asta să punem noi întrebările, așa cum ați făcut voi. Am prefera să avem o perioadă de timp în care să ne adunăm energiile și să ne concentrăm. (Pauză) Recunoaștem că noi înțelegem foarte puțin conceptul vostru de corectitudine. Pentru că ceea ce este corect pentru o persoană adeseori nu e corect pentru alta, iar a doua zi este posibil ca totul să fie invers. Cum se face că standardele voastre de justiție pot fi atât de flexibile?

Era o întrebare „mare de tot”! Au urmat multe discuții în grup, ca să vedem dacă se oferă cineva voluntar ca să abordeze acest subiect.

D: Asta este o întrebare dificilă. Dar v-am pus și noi întrebări dificile. De data asta s-au inversat rolurile.

Un membru al grupului: Trebuie să recunosc că arareori corectitudinea este recunoscută. Cred că natura noastră umană ne îndeamnă să n-o putem

recunoaște. Din cauza confortului uman, vrem ca totul să fie corect în relaţie cu noi. Suntem înclinaţi să ne gândim la noi înainte de a ne gândi la alţii. Aşa încât până când nu vom ajunge la un punct unde putem să-i acceptăm pe alţi oameni, ne este greu să fim corecţi. Iar alteori când încercăm să fim corecţi, acest lucru nu este perceput de ceilalţi oameni aşa cum am intenţionat noi. Corectitudinea devine un concept abstract, nu un fapt real.

D: Cu alte cuvinte vrei să spui că este ceva egoist?

Membrul grupului: Da. Asta ne face să părem egoiști, da. Și nedrepți.

P: Observăm că conceptul vostru de corectitudine este dinamic în sensul că se transformă constant, în funcție de situațiile în care vă găsiți. Am putea spune că corectitudinea pare a fi un concept individual înalt, foarte înalt, care a fost generalizat în mod grosier de către societatea voastră, care a spus că vine de la Dumnezeu însuși? Ceea ce este corect este bun, prin urmare a fost dat de Dumnezeu.

Un membru al grupului: Cred că asta este adevărat.

D: Cred că ne influențează foarte tare și felul cum am fost crescuți.

P: Noi simţim că probabil de aceea este atât de prost înţeles Dumnezeu, la nivelul vostru. Că probabil judecăţile Lui şi hotărârile Lui par a fi în termenii

simpli ai omului... căutăm dar nu găsim un concept adecvat care să descrie asta.

D: Poate de asta este așa de greu de explicat. (Râsete)

P: Aș spune că conceptul nostru de corectitudine este un fel de test de turnesol care ne permite să trecem comod prin diverse dificultăți. Pentru a ușura disconfortul, ca să spunem așa.

Un alt membru al grupului: Eu am un alt concept de corectitudine. Dacă un lucru sau un privilegiu este corect pentru o persoană, ar trebui să fie la fel pentru fiecare persoană implicată, dar societatea noastră nu permite acest lucru. Se rezumă la a avea mai multe avantaje în final. Și asta nu este corect. Nu vorbesc numai pentru mine, vorbesc pentru Statele Unite și pentru întreaga lume. Acesta este conceptul meu de corectitudine. Nu este ca „Hei, m-au înșelat la băcănie și asta nu e corect.” Pentru că nu sunt singurul căruia i se întâmplă așa ceva. Probabil vorbesc cifrat.

Un membru al grupului: Suntem persoane individuale și privim lucrurile ca fiind separate și gândim diferit. Doi oameni nu gândesc la fel.

D: Da. Asta face atât de dificil să spunem ce e corect și ce e incorect. Nu avem o descriere standard, pentru că suntem atât de diferiți. Nu știu dacă ți-am răspuns bine la întrebare.

P: Cred că ar trebui să ne întoarcem cu creta la tablă. (Râsete din grup)

D: Îmi pare rău, dar se pare că te-am derutat și mai mult. (Râsete)

P: Afirmația este corectă. Din nou vrem să spunem că nu ne aflăm aici ca să discutăm chestiuni de moralitate, pentru că din punctul vostru de vedere noi nu avem o moralitate. Nu este nevoie de moralitate, pentru că moralitatea se referă la legi care au fost create pentru a controla comportamentul. În lumea noastră nu este nevoie de influențe care să ne controleze din afară. Ele nu există pentru că nu este necesar. Nu alegem să ne impunem moralitatea într-un mod artificial. Acest lucru ar fi necesar dacă ne-am relaționa la moralitatea voastră. Dar nu avem autoritatea de a face asta. Nu avem o experiență reală la care să aplicăm morala. Dacă există oameni care doresc să învețe, noi vom împărtăși cu ei ceea ce știm că este adevărat pentru noi și pentru ei. Există multe lucruri care sunt adevărate pentru voi și nu sunt adevărate pentru noi. Și din nou există multe lucruri care sunt adevărate pentru noi și nu sunt adevărate pentru voi. Cu toate astea, există multe lucruri pe care le putem împărtăși și sunt adevărate pentru ambele părți.

D: Există un teren de întâlnire comun.

P: Afirmația este corectă. Am fi onorați dacă ne-am întâlni din nou și am face schimb de învățături, pentru că și noi simțim că învățăm la fel de multe lucruri în discuția cu voi, dacă nu chiar mai multe. Dar uneori nu înțelegem conceptele voastre și este necesar să ni le explicați din punctul vostru de vedere.

În acest punct s-a petrecut o transformare ciudată. Phil a respirat adânc, a oftat și apoi a început să vorbească cu vocea lui normală, dar avea un ton mai ridicat și

vocea era mai vioaie. Era evident pentru toată lumea că energia dinainte plecase şi venise o altă energie. Aceasta prefera să răspundă la întrebări mondene şi obişnuite, referitoare la planul pământean. Cealaltă energie stătuse cu noi peste jumătate de oră iar când a plecat schimbarea a fost imediată şi completă. Întrebările au continuat şi fiecare persoană a pus întrebări personale privind vieţile lor de zi cu zi.

Magnetofonul fusese lăsat deschis iar atunci când Phil s-a întors la starea de trezire, a spus ceva. Anume şi-a amintit că se întâmplau mult mai multe lucruri decât ce a povestit când era în transă. Era ca şi cum aceste energii vorbeau o mulţime între ele despre ceea ce vroiau să ne întrebe sau despre ceea ce spuneam noi. Dar nu era ca o vorbire obişnuită. Avea doar sentimentul că se discută şi oricum nu ar fi putut să repete ceea ce se discuta.

Phil şi-a amintit că grupul de entităţi ne-a cerut să definim ce este corectitudinea. Avusese impresia că în grup era multă vorbărie, încât îi venea greu să distingă o voce individuală. Se pare că ei spuneau: „De ce este în regulă să omori un om pe câmpul de luptă, dar nu este în regulă să omori un copil în pântecul mamei?” Acesta a fost motivul pentru întrebarea despre corectitudine. Ca să-i ajute să-şi clarifice sentimentul lor de frustrare în privinţa standardelor aparent duble de pe Pământ.

***

În timpul altei întâlniri, un membru al grupului a pus o întrebare: „De multe ori când mă trezesc dintr-un somn adânc, simt ca şi cum aş vibra, ca şi cum corpul meu ar pulsa la o frecvenţă înaltă. Ce cauzează acest lucru?

P: Sufletul vostru, cum îi spuneți voi, revine dintr-un plan superior şi este foarte încărcat cu energie pentru că a fost în planul astral, care se află la un nivel mai înalt de conştiinţă. Când coborâți la un nivel mai jos de conştiinţă, sufletul poate să revină în trup. Corpul vostru vibrează la o anumită frecvenţă şi atunci când sufletul se află în corp este necesar ca sufletul să fie apropiat de frecvența de vibrație a corpului. Pentru că dacă sufletul ar vibra prea repede, s-ar separa de corp. În starea de vis, adeseori visele vă propulsează sufletul la un nivel superior de energie. Astfel vă separați de corp şi experimentați proiecția astrală. Sufletul şi corpul trebuie să vibreze nu neapărat la o frecvenţă egală, dar la o frecvenţă apropiată sau similară. Adeseori când vă aflați într-o stare de depresie, sufletul şi-a coborât vibrația sub cea a corpului şi atunci vă simțiți foarte triști. Momentele de elevare sunt atunci când sufletul vibrază la o frecvenţă mai înaltă decât a corpului.

D: Atunci prin vibrația mai rapidă şi separarea de trup, oamenii au acele experiențe în afara corpului despre care se vorbește?

P: Afirmația este corectă. Atunci când te separi de trup vibrezi la o frecvenţă mai înaltă decât poate să mențină corpul, aşa încât se petrece separarea.

Întoarcerea dintr-o stare de frecvenţă înaltă poate uneori să cauzeze o paralizie temporară, până când conectarea creier-corp este restabilită.

***

PERSONALITĂȚI MULTIPLE

Întrebare: Întotdeauna m-am simțit foarte incomod în acest plan, ca și cum aș fi cinci persoane diferite.

P: Cred că ar fi necesar să îți identifici aceste sine ale tale. Te surprinde acest concept? Există cu adevărat identități separate sau entități în interiorul tău, pentru că mulți oameni au personalități multiple. Acesta nu este un concept ciudat, dar se pare că societatea voastră a îmbrățișat ideea că personalitățile multiple sunt numaidecât schizofrene sau simptome ale unei boli mentale, ceea ce nu este cazul de loc. Este un aspect al naturii des întâlnit în toate societățile și la toate tipurile de animale, umane sau de alt fel. Dacă vreți, puteți să identificați câteva identități în interiorul vostru. Una care este timidă și introvertită, căreia îi place să stea acasă să împletească sau să croșeteze sau ce îți place să faci, dar mai sunt și alte ocazii când preferi să ieși afară și să alergi prin iarbă să te distrezi, ca să zicem așa. Acest lucru nu este greșit. Nu e mai greșit decât să stai acasă. Nici una din cele două abordări nu este greșită. Fiecare din ele are propriul său adevăr și consideră că sunt potrivite anumite lucruri. Există aspecte ale voastre care aleg să fie studioase și sunt însetate de cunoaștere. Poate exista și un aspect foarte matern și iubitor, iar pe cealaltă față a monedei, aceeași persoană poate să fie rece ca oțelul. Vă sună familiar? Este ceva nefiresc să fii iubitor într-o clipă și foarte rece în următoarea? Dacă te găsești într-o poziție care-ți cere să te comporți așa, asta este ceva nefiresc? Nu este, sigur că nu este. Nu trebuie să ne temem de personalitățile multiple, pentru că ele sunt doar aspecte ale noastre. Vă încurajam să vă identificați personalitățile multiple sau trăsăturile personalității. Le puteți da și nume dacă doriți, și puteți admite că aveți așa-numitele identități separate. Ele sunt fațete ale personalității voastre totale. Această combinație de fațete creează personalitatea voastră completă. Când o personalitate nu e sănătoasă, aceste fațete sunt desincronizate și nu mai comunică între ele. Nu mai lucrează împreună. Într-o personalitate sănătoasă, aceste fațete sunt în armonie. Nu există un diamant cu o singură fațetă, așa cum

nu există nici un om cu o singură personalitate. Așa ceva este imposibil. Personalitatea umană prin esența sa, necesită fațete multiple. Am putea folosi curcubeul ca o comparație. Acest fenomen arată ca un cerc sau semicerc și este străbătut de culori diverse care creează o armonie. Suma culorilor spectrului într-un aspect circular reprezintă întregul. Cu alte cuvinte cercul este infinit și îl reprezintă pe Dumnezeu. Jumătate din cerc se vede și cealaltă jumătate nu se vede, ceea ce este adevărat și referitor la natura umană. Voi sunteți fizici și în aceeași măsură sunteți și spirituali. Jumătate se vede, jumătate nu se vede. Dar fiecare din voi conține spectrul complet din tot ce există.

***

O altă versiune a personalităților multiple, provenită de la alt subiect.

D: Ați auzit de așa-numita „personalitate multiplă”? Se pare că există mai multe personalități într-un corp.

Brenda: Da. Psihologii voștri se află pe calea corectă atunci când încearcă să identifice motivele și cauzele acestor personalități multiple. Ele sunt cauzate de spirite care duc o povară grea de karma negativă. Ele încearcă să nege acest lucru față de ele însele și se despică în ceea ce pare a fi entități separate, dar de fapt este vorba de ramuri diferite ale aceleiași entități. E ca și cum ai avea o floare cu mai multe petale. Voi folosi mâna acestui vehicul ca să demonstrez. (Și-a ridicat mâna și a arătat la diferite degete și la încheietura mâinii, în timp ce făcea această comparație). E ca o floare cu multe petale conectate la bază. (La încheietura mâinii) dar floarea este poziționată în așa fel încât poți să vezi petalele de la jumătatea ei în sus până în vârf și arată ca obiecte separate. Nu poți

să vezi unde sunt unite în partea de jos. Aceste personalități despicate par a fi entități separate din cauză că vezi doar partea care pare a fi separată. Dar la bază în nucleul spiritual, ele sunt toate conectate într-un singur spirit. Așa cum am menționat, spiritul respectiv poartă o povară foarte mare de karma negativă pe care și-a dezvoltat-o de-a lungul timpului, iar acum încearcă să nege acest lucru. Spiritul respectiv vrea să scape din ciclul curent de karma, astfel încât începe să lovească în toate direcțiile. Direcțiile diferite în care lovește spiritul par a fi personalități diferite, aflate în corpul pe care-l ocupă spiritul respectiv.

D: Eu aveam teoria că poate că aceste personalități sunt fragmente sau imagini în oglindă ale personalităților pe care le-a avut persoana respectivă în viețile trecute.

B: De obicei acesta este cazul. Când spiritul lovește în diferite direcții, se alimentează din vieți trecute sau din personalități trecute, pe care le-a avut în alte existențe fizice. Dar pentru că spiritul lovește la întâmplare și într-un mod neorganizat, de obicei apar versiuni distorsionate ale acestor personalități sau așa cum ai spus doar un fragment din ele, pentru că spiritul nu mai este organizat. El este cuprins de panică.

D: Se spune uneori că celelalte personalități sunt masculine, feminine, adult sau copil, de asta mi-a venit ideea.

B: Da, este o idee bună. Este apropiată de realitate. Pentru că aceste personalități multiple se inspiră din amintiri trecute, și spiritul își amintește de viețile trecute. Așa încât aceste personalități multiple se pot alimenta din diverse aspecte sau poate dintr-un singur aspect particular al unei personalități dintr-o viață trecută, care poate apărea printre aceste personalități multiple.

D: Le aduc la suprafață ca să-i ajute să scape, ca să spunem așa, de karma lor și de viața oribilă?

B: Ei cred că-i ajută să scape, dar de fapt nu se întâmplă aşa. E ca şi cum ai avea un peşte care se zbate agățat de undiță. Efectul e cam acelaşi.

D: Psihiatrul încearcă să-i reunească într-o singură personalitate și se spune că acest lucru e foarte greu de realizat.

B: Da. Psihiatrii nu au obținut încă rezultate eficiente atunci când lucrează cu aceste lucruri. Ei au o idee corectă în minte dar încearcă să aplice clei în vârful unor piese separate, în loc să încerce să coboare la bază unde ele sunt deja unite și să bazeze vindecarea pe baza psihicului. Este un proces complex şi ei nu şi-au dezvoltat încă abilitatea să lucreze cu asta. Dar cel puțin se află pe drumul bun.

D: Totuși au descoperit ceva în comun, anume că de obicei acest fenomen este declanșat de un eveniment traumatic din viața persoanei.

B: Da. Evenimentul traumatic atrage atenţia spiritului la încărcătura negativă de karma cu care trebuie să se confrunte şi de aceea în aceste cazuri oricând se întâmplă ceva traumatic, spiritul loveşte în toate părțile panicat şi apare o altă

personalitate. Spiritul nu-şi dă seama că ar putea să transforme totul şi să lucreze pentru bine pentru karma pozitivă. El se panichează şi loveşte iarăşi şi atunci apare un alt fragment.

D: Sună ca şi cum nu şi-ar rezolva karma.

B: Afirmaţia este corectă. Ei nu fac faţă la ceea ce se întâmplă.

D: Ei se împotrivesc şi se luptă cu ceea ce li se întâmplă.

***

D: Există ceva diferit în cazul gemenilor identici sau care nu sunt identici?

B: Nu. Gemenii sunt de obicei ca orice membri ai familiei sau ca fraţii obişnuiţi. Sunt două spirite care sunt înrudite îndeaproape şi sunt relaţionate karmic pentru că trebuie să lucreze asupra unui aspect împreună, ca soţii şi soţiile sau fraţii, sau alte persoane aflate în relaţii apropiate. Dar în cazul gemenilor identici, din cauza rezonanţei dintre cele două trupuri, aceştia tind să aibă abilităţi psihice deosebite.

D: Am auzit o teorie care spune că gemenii identici pot fi același suflet care s-a despicat în două ca să învețe două lecții diferite.

B: Așa ceva nu se întâmplă în mod obișnuit. De obicei dacă un suflet are nevoie să învețe două lucruri diferite va locui în același trup, dar în universuri diferite. (Acest fenomen este explicat în capitolul 11).

D: Se spune că unii gemeni sunt foarte asemănători. Ei se pot afla la depărtare de un continent unul de altul, dar cu toate astea este posibil să facă aceleași lucruri, în mod independent.

B: Acest fenomen se datorează rezonanței dintre corpurile și energiile lor mentale, în tiparul general al universului. Când două lucruri sunt similare, între ele există o rezonanță. Vibrațiile lor sunt atât de similare încât vor avea efecte similare și rezultate similare. De aceea gemenii separați la naștere și crescuți la depărtare de un continent unul de altul, care nu se cunosc, în final se căsătoresc cu oameni cu aceleași nume, cu același hobby, cu slujbe similare și alte astfel de lucruri, din cauza rezonanței.

D: Uneori pare a fi și o conexiune mentală.

B: O, da. Așa cum am mai spus, gemenii identici au abilități psihice deosebite, care funcționează între ei din cauză că mințile lor vibrează la același nivel.

D: Atunci sunt ca toată lumea, doar că cele două spirite s-au întors pe Pământ în așa fel încât să poată fi împreună.

B: Corect. Ei sunt capabili să gândească la fel şi abilităţile lor psihice sunt ca şi cum ai atinge o coardă. Dacă aduci un diapazon lângă coardă, diapazonul va începe să vibreze.

D: Eu credeam că un mod în care aş putea dovedi că este adevărată această rezonanță, ar fi să fac regresie cu gemenii și să văd dacă au împărțit aceeaşi personalitate în altă viață. Crezi că este posibil să descopăr așa ceva?

B: Nu. Nu cred asta. Probabil că ei s-au suprapus de mai multe ori în viețile trecute și vor vorbi despre diverse relații între ei. Într-o viață trecută poate au fost soț și soție, sau a existat un alt gen de relație apropiată.

D: Deci ei ar fi personaje diferite în acea viață, nu ar fi aceeași persoană.

***

ÎNTOARCEREA LUI CRISTOS

Într-o altă sesiune acasă la Billie, s-au discutat întrebări despre Isus.

Phil: Ar fi potrivit să spunem că El a fost un om în toate sensurile. În toate sensurile El a fost bărbat, dar și femeie. Adică El a integrat complet atât dorințele unui bărbat cât și intuiția și sentimentele unei femei. Nu ne referim aici numaidecât la dorințele sexuale, ci la sentimentele omenești. Dar El era mai mult decât uman. El nu era un om obișnuit. Oare este posibil ca Maestrul să fie acum aici?

D: Noi credem că El se află printre noi în spirit.

P: Ar fi posibil ca El să nu fie în domeniul fizic?

D: Vrei să spui, să nu fie pe Pământ?

P: Întrebarea este corectă.

D: Nu ne-am gândit niciodată la asta.

P: Poate că El a venit și voi nu L-ați recunoscut. Acest lucru este posibil?

D: Ar putea fi. Eu am înțeles că Spiritul Său ar trebui să locuiască în fiecare din noi.

P: Afirmația este corectă.

D: Vrei să spui că nu locuiește într-un corp ca o persoană?

P: Dacă spiritul locuiește într-un corp, el nu este încarnat?

D: Dacă ar fi o încarnare universală.

P: Afirmația este corectă.

D: Vrei să spui că el a revenit pe Pământ?

P: El este aici, este peste tot în jurul vostru.

D: Nu te referi la o persoană individuală.

P: Afirmația este corectă.

D: Ne gândeam că poate vrei să spui că El a revenit în formă fizică.

P: El a revenit în formă fizică, dar El nu este așa cum credeți voi într-un singur corp individual. El lucrează prin fiecare din voi, în sens concret. Acesta este adevărul. Nu este doar o comparație elocventă. Puterea lui Cristos se află în interiorul fiecăruia din voi care sunteți încarnați acum în această cameră.

D: Mi-a venit o idee. Asta e ceea ce se înțelege prin a doua venire a lui Cristos.

P: Afirmația este corectă. Este vorba de un influx de iluminare care există cu adevărat în fiecare de aici. Fiecare conține o mică bucățică din Spiritul lui Cristos, care locuiește în eL. Așa stau lucrurile cu întreaga omenire. Când întreaga omenire va ajunge să aibă o singură minte, asta va fi atât literalmente cât și figurativ, revenirea lui Cristos.

D: Eu cred că oamenii se așteaptă ca El să fie o singură entitate, o singură persoană care revine.

P: Este o percepție adecvată, dar nu este adevărată în acest caz. Adică percepeți situația într-un mod adecvat, dar adevărul nu se află în situația corectă. E mai mult decât atât.

D: Atunci în loc să revină o persoană, El a revenit în mai multe persoane.

P: Afirmația este corectă. A revenit în întreaga planetă.

D: Atunci Cristos deja a revenit?

P: Afirmația este corectă.

D: E doar un mod diferit de a privi lucrurile. De aceea este nevoie de un concept diferit, ca să înțelegem. El a revenit deja în spiritul a mai multe persoane diferite.

P: În spiritul a miliarde de oameni. Pentru că acest spirit se află cu adevărat acum în întreaga planetă, nu doar în câțiva oameni aleși.

D: Astfel se poate realiza mai mult decât dacă ar fi revenit într-o singură persoană.

P: Afirmaţia este corectă. Pentru că s-a răspândit cuvântul pe toată planeta simultan şi El lucrează din interior în afară.

D: Biserica vrea să credem că va reveni doar o singură persoană, care va răspândi cuvântul său oriunde va merge. Iar El va fi premărit. Aceasta este problema.

P: Este o afirmație corectă.

D: Dar voi propuneți un mod diferit de a privi lucrurile, pe care Biserica nu l-ar accepta.

P: Da. Am avea probleme cu Biserica şi în acest domeniu. Noi am încercat de multe ori să ajungem la cei care caută adevărul în mod cinstit şi adevărat. Dar reprezentanţii Bisericii au dorit să meargă în exterior, în loc să meargă în interiorul lor. Se pare că ei nu reușesc să atingă acest concept care să le permită să intre în interior, acolo unde rezidă adevărul.

D: Da. Ei trebuie întotdeauna să aibă pe cineva, o persoană la care să se uite şi pe care să o preamărească. Acesta este unicul mod în care pot ei interpreta lucrurile. O statuie, o icoană, conceptul prezenței unei persoane.

P: Afirmația este corectă. Un predicator, orator, om de stat, doctor sau multe alte forme de preamărire a eroului.

D: Pentru ei este mult mai ușor să facă asta, fiind încurajați, presupun, de o anumită ideologie sau ce este aceasta. Ei nu mai trebuie atunci să se bazeze pe propria lor gândire, pe propria minte.

P: Afirmația este corectă.

D: Este un concept interesant.

****

Întrebare: Giulgiul din Torino este giulgiul autentic în care a fost îngropat Isus?

P:Da. Această relicvă care este numită Giulgiul din Torino este într-adevăr giulgiul de îngropăciune în care Maestrul a fost înfăşurat în timpul morţii sale fizice. El este imprimat cu energia care a radiat prin descompunerea avansată a corpului său fizic, astfel încât nu au mai rămas urme fizice ale acelui corp. Este cu adevărat un fenomen natural dar de o natură avansată. Nu era ceva obișnuit, dar nu a fost un miracol.

Întrebare: Poți să ne spui de ce anumite icoane și statui ale lui Cristos și ale mamei sale par a emana lacrimi sau sânge? Acest lucru are vreo semnificație?

P: Există această conștiință de care am vorbit, care permează tot ce există. Întreaga creație face parte din conceptul de Dumnezeu. Prin urmare elementele fizice propriu-zise despre care vorbești, fac parte din conceptul de Dumnezeu. Ele sunt conștiente. Dar în definiția voastră ele nu sunt vii. În aceste icoane există conștiința conceptului de Dumnezeu. Conștiința nu este doar conștiința lor, ci și conștiința acelor indivizi sau entități din jurul lor și conștiința voastră pentru că și voi sunteți conștienți. În proiecțiile voastre atunci când vă uitați la aceste icoane, există un transfer de conștiință de la un element la altul. Se poate spune că atunci conștiința oamenilor care se uită la icoane, este transferată icoanei. Fenomenul în sine este o manifestare a acestui transfer de conștiință. Lacrimile sunt o manifestare a conștiinței indivizilor care se uită la icoane. Durerea este autentică. Ruşinea omenirii este crucificarea celui care a venit să salveze specia care L-a crucificat.

Întrebare: Înțeleg că o icoană a produs lacrimi care au putut fi colectate într-o sticlă. Ce ar arăta aceste lacrimi dacă ar fi analizate?

P: Ele ar fi cu adevărat lacrimi, cu un conținut comparabil cu lacrimile umane.

D: Deși au ieșit din pânză și din vopsea?

P: Afirmația este corectă. Voi sunteți creatori. Este un fenomen fizic natural, un transfer al conștiinței. Când se petrece asta, formularea manifestării derivă din conștiință, cu alte cuvinte este vorba de conștiința care s-a transferat. Oamenii își

transferă conştiinţa în icoană. Nu putem spune că icoanele plâng chiar ele. Dar conştiinţa oamenilor şi puterea credinţei lor, se transferă în icoană.

D: Atunci am putea spune că omul este un catalizator.

P: Omul este cel care îşi trimite această conştiinţă. Icoana este catalizatorul.

D: Ei fac asta fără a fi conştienţi că o fac?

P: Afirmaţia este corectă. Dacă nu ar privi nimeni icoanele, atunci nu s-ar produce transferul de conştiinţă şi prin urmare nu ar exista miracole care să poată fi văzute.

***

Un membru din grup: Atunci este adevărat că zece la sută din noi toţi, când ne rugăm pentru acelaşi lucru...

D: Acel lucru este amplificat. Nu este doar multiplicat, ci ridicat la pătrat.

P: Fiecare din voi purtați în voi o scânteie minusculă din această energie, iar atunci când vă rugați împreună, aceste scântei minuscule se conectează, se unesc și creează un nivel de energie mai puternic. Așa se întâmplă când oamenii se roagă împreună și energia lor crește. Acest lucru se petrece prin unirea scânteilor de creator.

Un membru al grupului: Deci avem cu toții o scânteie de creator în noi, o parte din Dumnezeu.

P: Afirmația este corectă. Asta vă păstrează în viață. Am vrea acum să discutăm despre un aspect mai deosebit. Mulți de pe planetă simt că pentru a manifesta ceva trebuie să devină fermi, până în punctul în care nu mai există posibilitatea de a se întâmpla altceva. Dar aici apare o problemă, anume că este posibil ca un om să spună un lucru și să gândească alt lucru. Atunci cele două lucruri pot intra în conflict unul cu altul. Ceea ce crede un om, nu este numaidecât ceea ce spune. Atunci dacă spui ceva, acest lucru declanșează o reacție care ar putea fi opusul la ceea ce spui. În acest caz dacă ești atât de ferm în credința ta poate să apară o manifestare ciudată, care să fie complet diferită de ceea ce spui.

***

P: Am putea spune că îndoiala voastră e mai mult sau mai puțin de natură protectoare. Informațiile care intră în conflict cu ceea ce voi ați căzut de acord că este realitatea, sunt incomode și greu de integrat. Poate simțiți că ele nu sunt necesare. Dar vă rugăm să aveți mai multă credință în voi înșivă și să înțelegeți că nu ați venit aici ca să înșelați pe voi înșivă. De fapt sunteți propriul vostru învățător. Ar trebui să ascultați și să aveți mai multă credință în lucrurile pe care vi le spuneți vouă înșivă, ca să învățați. Ar trebui să vă înțelegeți mai bine și să fiți propriul vostru prieten, mai degrabă un confident decât un rival.

***

Întrebare: Întrebările mele au primit câte un răspuns, în timp ce mă plimbam prin cameră. Mă simt ca fiul meu când era în clasa a cincea și spunea „Când eram în clasa a treia credeam că știu totul”, la care eu i-am spus „Și acum ce crezi?” Iar el a răspuns „Acum știu că știu totul”. (Râsete)

P: V-am răspunde că asta este reacţia umană normală. Un om vede următorul munte şi spune: „Trebuie să mă sui pe el”. Se urcă pe munte, apoi spune: „Mai e un munte”. Fiecare munte pe care l-a urcat, i se pare a fi un mușuroi de cârtiţă. Pe voi vă amuză realizările voastre omeneşti de a construi munţi şi de a fi după aceea nemulţumiți de ei, apoi construiți alți munți. Tot așa este și cunoașterea. Un elev de clasa a treia construiește un munte de cunoaștere, apoi se uită și spune: „Minunat, acum știu totul”. Dar iată că vede un alt munte la răsărit. Așa încât se suie pe el, iar muntele din clasa a treia pare acum atât de mic, și așa mai departe. Continuăm să construim munți, pentru că nu există niciodată un munte ultim pe care să atingi perfecțiunea. Ar fi culmea montană.

D: Și eu am ajuns la această concluzie. Cu cât știi mai multe, cu atât îți dai seama că mai ai de învățat.

Capitolul 13

FOLOSIREA ȘI MANIPULAREA FORȚEI DE ENERGIE

Această sesiune a fost făcută în anul 1989 cu Beverly, o artistă cu care am lucrat de multe ori. Am folosit cuvântul cheie, am numărat şi am dus-o în starea spirituală din viața dintre vieți, de unde puteam accesa informațiile dorite.

D: Ce faci? Ce vezi?

Beverly: Încă nu văd nimic. E ca şi cum m-aș legăna pe valuri blânde. Dar nu mă aflu în ocean, mă aflu în univers. Pot privi în jos şi văd planeta. Arată ca ilustrațiile cu Pământul văzut din cosmos. Albastru şi alb.

D: E ceva diferit în privința planetei?

B: Nu. E suspendată în spațiul cosmic, într-un pat de rețele energetice, ca să zicem așa.

D: Ce vrei să spui?

B: E ca și cum universul ar fi făcut din linii de rețea. Ele fluctuează, pulsează și curg ca valurile din ocean. Dar nu ca valurile care se sparg la mal. Sunt mai degrabă ca valurile care mișcă apa în adânc. Sunt blânde dar foarte adânci și au mișcări încete ondulatorii, în spațiul cosmic. Iar Pământul stă așezat în patul său ca într-o rețea, la fel ca alte planete și stele și sori.

D: Asta demonstrează că universul este de fapt viu, dacă se mișcă așa. Asta înseamnă că Pământul și alte planete se mișcă și ele? Mă gândesc la mișcarea valurilor.

B: Dar planetele nu se mișcă așa. Ele se rotesc și se mișcă într-un spațiu ondulatoriu. Pot să-ți dau un exemplu. Dacă ai văzut cutiile acelea din sticlă care au apă în ele, care se agită înainte și înapoi și uneori oamenii de afaceri le cumpără ca să se uite la ele, pentru că îi relaxează...

D: Da, am văzut cutiile de genul acela.

B: Ele se mișcă foarte încet și regulat; apa urcă și coboară, urcă și coboară. Așa este și patul spațiului cosmic.

D: Asta nu deranjează planetele care se află în el?

B: Nu. Ele se rotesc şi se învârt în acest pat.

D: Imaginea unui pat sugerează că stau întinse în el.

B: Stau întinse în el ca într-un ocean în care există peşti care înoată. În ocean există apă deasupra peştilor şi sub peşti, în dreapta şi în stânga lor. Dacă aş spune că seamănă cu aerul în care trăim în loc să fac comparația cu un pat, poate ar fi mai clar pentru tine.

D: În regulă. Am vizualizat imaginea Pământului care se leagănă înainte şi înapoi, ca o corabie pe valuri.

B: Nu. Este o mişcare foarte înceată încorporată, în sensul că se mişcă înăuntru şi înafară, nu e doar o mişcare la suprafață.

D: Așa este spațiul cosmic? (Da) Cred că noi avem imaginea spațiului cosmic ca fiind gol și stagnant.

B: Nu, nu. Este viu şi protector. Este hrănitor. El hrăneşte totul înăuntrul său. Asfel încât totul e viu şi se mişcă.

D: În ce fel hrănește ceea ce se află în el?

B: Nimic nu poate crește în stagnare. Nimic nu ar putea evolua și nu s-ar putea transforma. Esența spațiului cosmic hrănește ceea ce este în interiorul său, așa cum aerul ne permite să respirăm. Dacă nu ar exista aerul pe care îl respirăm, am fi morți cu toții.

D: E ca și cum Pământul ar fi o persoană, dar la scară mai mare. (Da) Există ceva în spațiul cosmic care contribuie la viață. (Exact) Văd cum aerul ne alimentează pe noi, dar spațiul cosmic cu ce alimentează Pământul și celelalte lumi? Cu o anumită energie?

B: Prezența sa este vie. Ca să revenim la peștii din ocean, dacă peștii ar fi scoși din mediul lor sau dacă s-ar evapora apa, atunci peștii ar muri. Așa încât nu poți să spui că spațiul cosmic ne hrănește cu ceva. Mai degrabă prezența sa ne permite să trăim și prin urmare ne hrănește, pentru că fără el nu am putea exista. Există viață în el și da, am putea să o numim energie. Dar mă tem că asta ne-ar induce în eroare, pentru că nu este o energie activă. Este activă doar la un nivel subtil.

D: Dar nu este nici pasivă.

B: Corect. Așa cum spus este activă la un nivel subtil, iar noi ne-am învățat să ne gândim la energie ca la ceva care se mișcă puternic. Există o energie cu mișcare puternică, care traversează spațiul și trece și prin noi, dar spațiul cosmic în sine despre care am vorbit este mai degrabă o energie inactivă, care nu este moartă. Sau mai bine zis este o energie mai puțin activă decât cea la care suntem noi obișnuiți să ne gândim, atunci când vorbim despre energie.

D: Ce este această energie mai puternică, care ai spus că trece prin tot ce există?

B: Energia mai puternică seamănă cu forța vieții. Este un impuls creator care poate fi direcționat. Dar spațiul cosmic este viu fără a fi direcționată energia. Ea doar este acolo. Pur și simplu există.

D: Este neutră?

B: Este neutră dar are o calitate pozitivă, pentru că fără ea nu am putea trăi. Deci nu poți să spui că-i total neutră, ca atunci când este „stagnantă” sau „moartă”. Are o forță a vieții în ea și chiar o anumită mișcare.

D: Dar nu este direcționată.

B: Corect. Este o constantă în care mai multă energie activă poate fi direcționată și focusată.

D: Această energie mai activă despre care vorbești trece prin toate, nu-i așa?

B: Da. Este un fel separat de energie, care este distinct

față de caracterul viu al spațiului cosmic. Da.

D: Și cealaltă energie care este mai puternică și direcționată trece prin tot, la toate nivelele?

B: Da. Așa face.

D: Eu mă întreb întotdeauna de unde vin lucrurile. În modul nostru de a gândi, ceva trebuie să vină de undeva.

B: Da. Acest lucru este corect și în modul nostru de a gândi, dar eu nu cunosc toate răspunsurile. Eu nu cred că trebuie să vină de undeva. Există acolo, este un dat al existenței, a existat întotdeauna și întotdeauna va exista. Deci de unde spui că venea?

D: Dar ai spus că era direcționată.

B: Poate fi dirijată. Exprimarea aceasta e poate mai ușor de înțeles. Poate fi direcționată sau dirijată și poate fi transformată. Forța energiei poate să curgă în formă de floare și poate să țâșnească din Pământ, să crească și să înflorească. Forța energiei poate, de exemplu, să intre într-un alergător la maraton sau într-un pictor care pictează, sau poate intra când se naște un copil, se poate recrea și continuă, continuă, continuă și în loc să fie o energie răspândită, când devine

floare sau alergător sau bebeluș, devine o energie direcționată și focusată.

D: Asta m-a derutat, când ai spus că este direcționată. Întotdeauna mă gândesc că cineva sau ceva trebuie să o dirijeze, să îi imprime o direcție.

B: Ai văzut vreodată un titirez învârtindu-se? Odată ce a început să se învârtească își recreează propria forță, ca să zicem așa. Dar un titirez se mai și răstoarnă. Există ceva numit „forță centrifugă” care odată ce începe să se rotească, își continuă mișcarea. De exemplu Pământul. Odată ce începe să se rotească pe orbită, el își continuă rotirea. Nu trebuie să îl împingă nimeni, așa cum împingi un copil într-un leagăn. Mișcarea nu se oprește. La fel stau lucrurile și cu energia. Ea continuă să se recreeze constant. De unde a venit inițial și dacă a venit de undeva, nu știu.

D: Atunci nu trebuie să fie direcționată de o forță superioară, de vreun fel sau altul.

B: Asta depășește lucrurile despre care pot eu să vorbesc. Ca să fie mai ușor de înțeles, energia se direcționează singură. În esența sa, ea este conștiință și se direcționează singură. Și dacă este ceva deasupra sau dincolo de asta, nu știu ce ar putea fi.

D: Ai spus că e ceva despre care nu poți vorbi. Nu ai voie să vorbești sau pur și simplu nu știi răspunsul?

B: Nu. E prea vast.

D: Este prea vast ca să cobori informațiile la nivelul nostru de înțelegere?

B: Nu. Este prea mare că să înțeleg eu.

D: Cred că în cele din urmă, totul revine la conceptul nostru de Dumnezeu.

B: Eu cred că conceptul nostru de Dumnezeu este eronat. Noi îl privim pe Dumnezeu ca pe o persoană sau ca pe un spirit sau o energie care împinge butonul ca să declașeze lucrurile. Dar nu cred că așa funcționează lucrurile de fapt. Este ceva prea vast ca eu să pot înțelege, prin urmare este un subiect prea vast ca să pot să discut despre asta cu cineva.

D: Atunci dacă această energie poate fi dirijată, ea poate fi dirijată și de ființele umane?

B: Energia este ființa umană, se manifestă ca ființă umană. Așa încât ființa umană nu direcționează energia. Energia direcționează ființa umană.

D: Mă gândeam că dacă energia există acolo, poate că există acolo pentru a fi folosită într-un anumit fel.

B: Noi o folosim. Știu că e greu de explicat, dar nu știu cum să mă exprim mai clar.

D: Afară doar de cazul în care ai folosi altă comparație.

B: Posibil. (Fiind artistă, Beverly a apelat la lucruri familiare pentru a face o analogie). Dacă lași să curgă picături pe hârtie trebuie să folosești o vopsea subțire, pentru că vopseaua groasă nu curge. Să spunem că dai drumul la picături de vopsea subțire pe o foaie de hârtie care este frumos colorată. Vopseaua picură și se împrăștie în direcții diferite, și apare o imagine frumoasă. Vopseaua care a picurat pe hârtie este rezultatul energiei care picură. Acea energie controlează rezultatul care apare pe hârtie. Imagina de pe hârtie nu controlează energia care a picurat pe hârtie. Înțelegi ce spun?

D: Da. Cred că înțeleg.

B: Da. Când a picurat vopseaua, acest fenomen s-a petrecut de la sine în mod întâmplător, și astfel a rezultat imaginea. Mă gândesc la un desen ca o pată, nu la o pictură finisată îndelung, la care lucrezi multe ore. Să spunem că din cer a picurat vopsea pe o sugativă și s-a scurs în diferite direcții, formând o imagine frumoasă. Această imagine frumoasă nu conduce energia care a format-o prin picurare. Tot așa, energia se manifestă și în formă umană și energia are controlul. Forma umană, care în acest caz este imaginea pictată, nu controlează forța care a format-o prin picurare.

D: Mă gândesc la oamenii care doresc să își conducă viața și să-și creeze propriile realități. Acesta este genul de energie pe care am putea-o folosi, direcționând-o în vreun fel?

B: Da. Dar nu poți să o faci de la capătul greșit. Capătul energiei este capătul

care conține energia și care face să se întâmple lucrurile, nu este celălalt capăt al sugativei, nu este capătul unde e ființa umană. Ființa umană poate să facă anumite modificări ale rezultatului, dar realitatea nu provine din hârtie, nici din corpul uman. Provine din energie. Energia ar putea picura o altă picătură de vopsea și ar putea schimba ceea ce exista în momentul dinainte.

D: Eu încerc să văd dacă am putea avea mai mult control asupra vieții noastre. Dacă am ști cum să folosim această energie.

B: Dar avem control. Butonul de control se află la celălalt capăt, nu la capătul cu rezultatul. Se află la capătul cu energia. Poate am înțeles greșit ce spui, dar cred că încerci să spui că dorești ca hârtia cu sugativa să se ridice și să direcționeze energia și curgerea vopselei. Dar nu așa merg lucrurile. Dacă folosești comparația cu ființa umană ca fiind pata de pe sugativă și consideri că picurarea vopselei este forța de energie, atunci picurarea vopselei pe sugativă creează imagina de pe sugativă, care încă se mai află acolo. Dacă nu ar mai picura vopsea, sugativa ar fi într-o stare de stagnare. Nu s-ar mai schimba niciodată. Dacă sugativa ar încerca să producă o schimbare a energiei de unde a provenit ea, acest lucru ar fi imposibil. Energia, vopseaua, picăturile care au căzut pe sugativă, continuă să o modifice. Sugativa nu modifică energia.

D: Atunci cum pot oamenii să facă schimbări? Sau trebuiesc făcute la celălalt capăt? Cum am putea folosi acest lucru, ca să facem schimbări în viața noastră?

B: Așa se face. Cu forța de energie care picură vopseaua. Pentru că noi suntem conectați și de acolo se fac schimbările, din forța de energie. Nu din sugativă sau din forma umană plată de pe sugativă.

D: Atunci cum se creează schimbarea? Încerc să mă

gândesc la un mod prin care oamenii să folosească această energie, ca să se poată ajuta pe ei înșiși.

B: Poate nu am folosit o comparație bună, dar hârtia fără vopseaua care picură pe ea ar fi o hârtie moartă. Interacțiunea energiei care picură vopseaua pe hârtie este un schimb neîntrerupt de energie, care merge înainte și înapoi. Butonul nu poate fi apăsat la suprafața hârtiei sau la capătul ei. Butonul este apăsat acolo de unde picură energia.

D: Cum putem să facem ca acest buton să fie apăsat?

B: Noi suntem butonul. Noi nu suntem foaia de hârtie, așa încât îl apăsăm de câte ori picurăm vopseaua.

D: Atunci noi avem controlul prin mintea noastră?

B: E mai mult decât mintea. Da, mintea face parte din asta, dar este o energie care e mai mare decât mintea și o cuprinde. Mintea se află în interiorul ei. Este mai mare decât mintea.

D: Dar ideea, dorința trebuie să înceapă în mintea umană, privitor la ce vor să schimbe și să creeze oamenii.

B: Să revenim la exemplul cu vopseaua care picură, pe care l-am folosit. Să zicem că există o pipetă care picură. Sau să zicem că există un robinet. Poate că pipeta n-ar funcţiona. Şi robinetul picură vopsea lichidă pe o foaie de hârtie. Dacă robinetul nu mai picură, atunci foaia de hârtie ar fi ceva mort. Dar robinetul picură fără încetare. Continuă să picure şi prin urmare hârtia pe care picură se schimbă mereu. Hârtia şi vopseaua se hrănesc una pe alta pentru că energia, în acest caz vopseaua care picură pe hârtie, îi transferă energie hârtiei. Energia se reproduce şi se întinde apoi se întoarce la sursă, la robinet, astfel încât este o mişcare continuă. Hârtia singură nu ar putea direcţiona energia, pentru că nu face nimic de una singură. A fost creată din picătură, de la bun început. Înţelegi acum mai clar?

D: Cred că da. Încerc doar să găsesc o modalitate care funcţionează, prin care noi oamenii să putem folosi aceste lucruri. Cred că e la fundul scării, cumva.

B: Nu. Nu se află la fundul scării. E doar modul în care oamenii folosesc energia la acest nivel, dar nu este la fund. Cuvântul „fund” arată că ar exista o treaptă mai înaltă sau ceva către care te poţi ridica, dar nu este o descriere corectă. Există multe forme şi multe modalităţi prin care energia poate fi direcţionată, şi un mod nu este în mod necesar mai bun sau mai rău decât altul.

D: Doream să găsesc o modalitate practică prin care o fiinţă umană poate să direcţioneze această energie. Există o procedură pe care am putea-o urma, ca să construim un obiectiv şi să-l aducem în realitate?

B: Da. Oamenii ar putea să direcţioneze această energie.

D: Și cum ar putea să facă asta?

B: În corpurile fizice energia ar fi mentală, dar este mai mult decât atât. Reacţia mentală care vine de la hârtie la sursa de energie a sa este minusculă în comparaţie cu sursa de energie. Ea face parte din modul în care această foaie de hârtie ar putea activa ceea ce dorește. Cred că asta vrei să afli.

D: Da. În viața noastră.

B: Energia este viaţă. Ea este lumină. Dacă încercăm să o separăm de sugativă, facem o mare greşeală. Atunci sugativa ar încerca să controleze energia. Dar cele două elemente trebuie să lucreze în cooperare, trebuie să existe o curgere. Modul în care poate fi direcţionată este să te racordezi la energia originară. Este o chestiune de atenţie şi focalizare şi de acordare la curgerea constantă şi lină. Dacă sugativa ar dori să funcţioneze singură şi ar pleca pe o traiectorie tangenţială, ar putea să facă asta pentru că are o energie proprie care ar putea să înceapă un alt ciclu, dar ar fi un ciclu foarte scurt şi probabil că ar merge într-o direcție greșită, în comparţie cu ce s-ar întâmpla dacă ar curge înapoi la sursă. Iar asta ar face ca forţa să lucreze în mod constant. Atâta timp cât sugativa de aici de la dreapta mea trimite energia către sursa de energie din stânga mea (face mișcări cu mâinile), atâta timp cât acest lucru funcţionează şi energia este direcţionată înainte şi înapoi şi îşi hrăneşte manifestarea şi apoi revine la sursă, apoi merge iar la manifestare şi înapoi la sursă, dacă ar fi o floare ar hrăni floarea şi ar lasa-o să crească, ar face seminţe şi le-ar arunca în pământ, după care s-ar întoarce înapoi la sursă, apoi ar creşte din nou şi ar face seminţe care se întorc la sursă, când încă nu se află în stadiul de plantă. Acest ciclu este constant şi poţi să înţelegi cum nu se manifestă fizic în timpul iernii de exemplu, dar se va manifesta din nou odată cu venirea primăverii. Fiinţele umane nu hibernează deşi trec şi ele prin diferite stadii de intensitate a vieţii, prin transformări subtile. Uneori e vorba de starea de vis de care nu suntem pe deplin conştienţi, dar atâta timp cât aceasta se întoarce la sursa din care a venit, există o energie continuă care curge şi care nu se diminuează. Ea îşi menţine nivelul energetic iar dacă sugativa s-ar hotărî să meargă pe o traiectorie tangenţială şi să creeze altceva, ar

putea să o facă. Ar crea ceva care s-ar întoarce la ea iar şi iar, dar ar avea o forţă mai mică decât dacă se întoarce la sursa originară. Oamenii sunt ca nişte raze emanate în exterior. Înţelegi ce spun?

D: Da. Dar în exemplul cu floarea, totul este automat. Se întâmplă oricum. Este o întoarcere continuă la sursă. Aceasta este forţa vieţii.

B: Da. La fel stau lucrurile şi cu oamenii.

D: Dar e ceva automat, la care ei nu se gândesc.

B: S-ar întâmpla indiferent dacă ei se gândesc la asta sau nu, dar poţi direcţiona energia. Direcţia ar veni de la un nivel mai înalt decât conştiinţa noastră comună, ca şi cum ar fi îndrumată. Şi dacă nu ar fi îndrumată suficient în zona noastră, atunci energiile noastre ar lua-o într-o direcţie greşită şi probabil că lucrurile rezultate nu ar fi ceea ce dorim noi.

D: Pentru că am trimis valuri greşite de energie în afară?

B: Nu. Am trimis valuri de energie corectă în afară, dar nu am ştiut să le direcţionăm sau nu am avut suficientă forţă ca să le direcţionăm, ca să obţinem ceea ce dorim. Şi au luat-o razna. Ca energia statică la radio, când radioul nu este acordat. Dacă este acordat, atunci muzica se aude foarte clar. Dar dacă emiţi ceva fără direcţie, va fi ca o energie statică care a luat-o razna pentru că nu este focusată corect şi direcţionată potrivit.

D: Și atunci trebuie să știm cum să o direcționăm și să o focusăm?

B: Da. Dar e mai mult decât cunoașterea umană a modului cum o poți face. Curgerea de energie care ne-a creat știe cum să facă totul. Trebuie să ne acordăm la ea. Atunci nu va trebui să descoperim noi singuri cum să facem lucrurile. Va gândi ea pentru noi, pentru că e una cu noi. Ne vom acorda atunci la o frecvență mai puternică și la un nivel de conștiință mai înalt care ne va ajuta să o direcționăm, în loc să încercăm să ne asumăm noi singuri puterea și să o direcționăm în mod greșit.

D: Dar ai spus că trebuie să avem un contact mai bun. Cum putem face asta în mod conștient?

B: Cred că aș putea numi acest lucru „repararea stricăciunii”, dar mă tem că asta ne va duce în eroare. Nu cunosc alt mod în care să explic asta acum. Dacă nu interferăm cu procesul, va fi în regulă. Dacă emitem această energie într-o direcție greșită sau dacă este statică, energia se va disipa și se va transforma în energia originară. Dacă o persoană emite energie într-o direcție greșită și o duzină de alți oameni o trimit și ei greșit în același timp și în același loc, atunci ea devine mai puternică. Va fi o energie mai puternică, trimisă greșit. Asta face lucrurile și mai dificile, pentru că ea va începe să capete formă, să se solidifice și să aibă puterea sa proprie. Acest lucru va face și mai greu ca această energie să se disipeze în mod natural și să revină în curgerea naturală.

D: Pentru că a căpătat o viață proprie, ca să zicem așa.

B: Da. Și odată ce s-a întâmplat acest lucru, va trebui să lucrăm în mod conștient ca să o disipăm. Dar înainte nu era nevoie să facem asta, pentru că ar fi revenit în curgere în mod automat. Când există suficiente energii direcționate greșit în

același timp sau în același loc și capătă forță, atunci energia va continua să se rotească singură. Va face atunci ceea ce știe să facă, adică să trimită iar energie în mod greșit. Afară doar de cazul în care o întrerupem și o disipăm, ca să o aducem înapoi în curgerea normală. De multe ori asta se întâmplă în mod inconștient. Cred că asta răspunde la întrebarea ta inițială – „Cum putem face asta conștient?” Nu este necesar să o facem conștient. Se întâmplă de la sine. Singura dată când trebuie să o facem conștient, este când energia a luat-o razna.

D: Cum putem disipa această energie care a luat-o razna? Trebuie să o desfaci mai întâi ca să se întoarcă la sursă, nu-i așa?

B: Prin însămânțare. Asta ar fi o cale. Nu le cunosc pe toate. Dar să zicem că această curgere vine dintr-o sursă de energie uriașă, vine la manifestare. Tu ești una din manifestări și ai un corp uman. Există multe, multe lucruri în care a intrat energia la manifestare. Dar ne interesează acum această ființă umană. Această ființă umană poate să emită energie în afară, pentru că are acum o viață proprie. Această energie se recreează și atunci trimite și ea în afară o energie direcționată greșit. Cum întrerupem acest proces și cum desfacem energia în bucăți, ai întrebat. Revenind la sursa de energie inițială și permițând curgerii de energie pozitivă sau naturală să intre în ea și apoi să fie însămânțată în energia direcționată greșit, până în punctul în care o deviază suficient ca să poată reveni corect în conștiința normală și în rutina umană. Există conștiință aici. Vreau să clarific acest fapt. Există în această sursă mare de energie o conștiință care acționează în noi, atunci când energia curge înainte și înapoi.

D: Aceasta este conștiința care spuneai că se află dincolo de înțelegerea noastră?

B: Da, da.

D: Atunci trebuie să emitem gânduri pozitive, sau putem să facem asta rugând sursa originară să trimită gânduri pozitive?

B: E mai mult ca o acordare la ea. Să spunem că sursa originară are totul, ea poate crea orice nu doar în lumea asta ci în toate lumile. Ea trimite mereu această energie către noi. Dacă noi vrem un lucru în loc de alt lucru, atunci trebuie doar să ne acordăm la această frecvență.

D: Dar trebuie să facem asta printr-un efort conștient. În corpul nostru fizic trebuie să ni se spună să facem anumite lucruri, ca să le putem face.

B: Oamenii pot să facă asta cu propria lor conştiinţă. Conştiinţa lor va ieşi înafară şi va crea alte lucruri, dar trebuie să se acordeze la sursa cea mare, ca să ia din ea ce doresc. Să deschidă canalul ca să curgă ceea ce vor, în loc să curgă altceva. Asta e partea dominantă a acțiunii. Apoi acest lucru se rotește și se descarcă în ceea ce doresc ei să se manifeste.

D: Oamenii mă întreabă mereu cum pot să creeze ceea ce doresc. Ei caută o formulă, o metodă pas cu pas.

B: Da, știu. Așa ceva este foarte greu. Aș vrea să dau un răspuns care să vă ajute mai mult, dar nu cred că există. Cred că atunci când învăţăm să mergem pe drumul drept, ca să spunem așa și nu vorbesc aici în sens moral, de fapt vreau să spun că ni se risipesc energiile dacă nu mergem pe drumul drept. Cu cât mergem mai mult pe drumul drept, avem mai multă putere și putem crea ceea ce ne

dorim. Dar după cum se vede acum noi ezităm, astfel încât uneori creăm ce vrem şi apoi ezităm şi se desface ceea ce am construit şi apoi revenim şi recreăm totul. Poate că e ca un fel de practică pe care o facem ca să învăţăm să nu mai ezităm atât de mult şi să nu mai pierdem o parte din lucrurile pe care le dorim.

D: Asta are de-a face şi cu sistemele de credinţă.

B: O da, are legătură cu ceea ce doreşti. Dacă nu ai un sistem de credinţe, nu vei dori un lucru sau altul. Totul se află acolo.

D: Atunci ai lua ceea ce vine în calea ta, la întâmplare.

B: Exact. Sistemul nostru de credinţe e ceea ce face să avem o preferinţă, să preferăm un lucru sau altul, fie că este vorba de ploaie sau de soare. Toate acestea sunt manifestări. Ploaia şi soarele. Dacă nu avem un sistem de credinţe, un lucru ar fi pentru noi la fel ca celălalt. De fapt chiar aşa este. Sistemul nostru de credinţă spune că soarele este preferabil faţă de ploaie. Dacă am ajuns la acest punct al înţelegerii deja am înţeles lucrurile, numai că nu ştim că ne aflăm acolo. De fapt ne aflăm întotdeauna acolo, numai că nu suntem conştienţi de asta. Când am conştientizat că totul este bine aşa cum este, atunci nu mai încercăm să ne focalizam pe a obţine ceea ce dorim, pentru că deja avem totul.

D: Există oameni care se lasă purtaţi de curgere, ca să spunem aşa, care iau ce le apare în cale. Ei nu ştiu că pot să aleagă ceva sau altceva.

B: Din nefericire suferim din cauza asta. Suferim atunci când avem o durere puternică, în loc să simţim confort în corp. Cred că la asta te referi. Ei se lasă

duși de curgere indiferent dacă doare sau nu. Dar eu spuneam că există un nivel mai înalt unde durerea e la fel de în regulă ca și binele. Unde nu mai suntem afectați de durere. Toate lucrurile despre care am vorbit duc în final într-un punct unde nu mai există diferență. Vom trece prin procesul învățării ca ființe umane. Trebuie să vorbim de la nivelul acela superior. Să învățăm cum să direcționăm înapoi energia și să obținem ceea ce dorim. Ne aflăm în acest proces și poate să fie sau nu un proces de durată. Oricum nu știm nimic despre timp și e greu de judecat. Vezi tu, acestei surse mari de energie (face mișcări cu mâinile) nu-i pasă ce emite înafară. Pentru ea totul e la fel de bun. Dar noi aici pe Pământ, cu sistemele noastre de credință, noi spunem că un lucru e mai bun decât altul. Ceea ce întrebi tu este cum să ne pregătim ca să obținem numai ceea ce este bun.

D: Sau ceea ce dorim.

B: Sau ceea ce dorim, da, din ceea ce este emis înafară, ca să spunem așa. Vom trece prin procesul în care învățăm cum să facem asta. Și în acel punct ne vom da seama că toate aceste lucruri nu au fost necesare, pentru că oricum este ceea ce ne dorim. Dacă ne dăm seama de asta, nu mai trebuie să învățăm cum să obținem ceea ce dorim.

D: Atunci putem să folosim ceea ce am considera pozitiv, negativ sau altceva.

B: Absolut. Totul este doar energie fără bine sau rău, fără durere sau stare de bine, nu există așa ceva. Dar din cauza sistemului nostru de credințe dorim să separăm energia în părți care sunt bune sau rele, corecte sau greșite. Rezultatul este că vrem să alegem ceea ce dorim din toate astea, dar când ajungem la un nivel la care înțelegem că nu există bine sau rău, corect sau greșit, durere sau stare de bine, nu mai e necesar să învățăm cum să obținem ceea ce dorim.

D: Dar ca ființe umane, acolo este focalizarea noastră.

B: Acolo se află ea acum, da. Dar înainte să putem atrage în viețile noastre ceea ce dorim, trebuie să ajungem la conștientizarea că de fapt nu există nici o diferență. Pentru că atâta timp cât facem o diferență, ne este mai greu să obținem. Numai când nu mai contează, curgerea devine netedă și ne putem acorda atât de ușor, încât putem să obținem orice dorim. E ca atunci când trebuie să cheltui bani, ca să faci bani. Atâta timp cât ai bani, vei continua să-i faci. Când nu-i ai, atunci apare necazul în viață, așa încât trebuie să sfârșim prin a ridica nivelul de conștiință. Atunci vom înțelege că avem toți banii, tot ajutorul, orice dorim, dar până atunci e doar un gând. Până când vom ajunge să înțelegem că putem să facem asta, totul este doar un gând și o dorință, dar atunci nu va mai conta. Atunci nu vom mai fi atașați de asta. Până înțelegem asta suntem foarte atașați, pentru că credem că nu putem să obținem ce vrem.

D: Asta are sens.

B: Am să-ți dau un exemplu. Să zicem că urci o scară până la Rai și fiecare pas te duce mai sus. Când ai făcut un pas și ai urcat o treaptă, treapta de dedesubt se dizolvă. E ca și cum ai proiecta scara în fața ta, pentru că tu crezi că trebuie să te urci până la stele. Scara se topește sub tine pe măsură ce înaintezi, pentru că nu mai ai nevoie de ea. Mergi de la steaua asta la cealaltă. (Face mișcări cu mâinile) Construiești scara tot mai sus și mai sus și pe măsură ce urci pe ea scara se topește dedesubt, apoi ai ajuns la stea. Adevărul este că tot timpul ai fi putut să ajungi la această stea, fără să mai folosești scara. Dar singurul mod pe care-l cunoaștem noi ca să ajungem la destinație este această scară, care atunci când ai ajuns acolo nu mai are nici o valoare. Nu vreau să spun că nu a fost bună, dar nu mai servește nici un scop. Iar dacă noi credem că am construit scara ca să ne poată urma și alții, greșim. Pentru că fiecare persoană trebuie să-și construiască propria scară. Nu poți să călătorești pe spinarea energiei altcuiva sau prin creierul altcuiva. Nu așa merg lucrurile, dar poate că le putem explica în acest fel. Nu poți să trăiești viața altcuiva.

D: Da. Dar scara nu ar putea servi scopul de a le arăta calea şi altor oameni?

B: Arată calea numai pentru persoana care-şi trăieşte viaţa în acest mod. O altă persoană ar trebui să-şi construiască propria scară, ca să ajungă acolo.

D: Eu credeam că dacă înveţi ceva poţi să dai mai departe cunoaşterea, ca să-i ajuţi şi pe alţi oameni.

B: Da. Asta aşa este, dar scara e mai mult trăire decât cunoaştere. Fiecare persoană trebuie să-şi trăiască propria sa viaţă. Nu putem să urcăm în Rai ţinându-ne de coada hainei altcuiva.

D: Dar le putem oferi exemple ca să le arătăm calea?

B: Da. Fiecare entitate care face ceea ce face oferă exemple, indiferent că vrea sau nu. Pur şi simplu face asta. Altă entitate care are un nivel de conştiinţă adecvat, va putea să vadă cum a făcut. Dar de fapt nu este nevoie să împrumute sau să folosească ceea ce a învăţat altcineva. Oamenii doar cred că fac asta. Şi atunci o fac.

D: Oamenii nu vor să înceapă de la zero şi să descopere totul singuri. De asta folosim exemple şi avem cărţi.

B: Da. Dacă este de ajutor să folosim acestă modalitate și ne îndrumă, atunci este bine. Nu e nimic rău în asta. Dar adevărul este că dacă ar exista o singură ființă umană pe suprafața Pământului și nu ar vedea nici un exemplu al nimănui altcuiva care a trăit înaintea lui, încă ar putea ajunge la stea. Și probabil ar face-o la fel de repede, dacă ar exista timp acolo.

D: Ar descoperi lucrurile singur.

B: Nu este o chestiune de a descoperi lucrurile. Este o evoluție naturală. Plantezi o sămânță în pământ și ea crește și devine ceea ce era în sămânță înscris ca să devină. Dacă plantezi o ghindă va crește un stejar, nu va crește un mesteacăn sau un iepure. Avem totul în interiorul nostru. Și chiar dacă am fi complet singuri, vom ajunge în același loc. Dar din cauza energiei statice din jurul nostru care interferează cu curgerea naturală, vrem să ne apucăm de un pai, ca să ne ajute. Și pentru că energia statică este acolo, credem că avem nevoie de aceste paie ca ajutor. Dar de fapt nu avem nevoie de ajutor și vom găsi o cale proprie de a ajunge acolo. Însă mintea umană se relaxează dacă este ajutată dinafară sau dacă primim ceea ce considerăm noi a fi ajutor.

D: Da. Așa sunt oamenii. Ei bine, toată această energie de care vorbești, mă întreb ce legătură are asta cu sufletul omului.

B: Asta este ceea ce probabil voi ați numi „suflet”. Spiritul, forța vieții e cel mai apropiat termen prin care aș putea să explic. Asta este ceea ce corespunde „sufletului” aici la noi.

D: Asta e partea care rămâne după ce moare corpul fizic.

B: Da. Pentru că va continua să existe. Energia nu poate să dispară.

D: Dar se pare că rămâne individualizată sub formă de personalitate.

B: Poate să facă asta dacă dorește. Poate face orice dorește. Se poate individualiza ca o floare sau se poate individualiza ca o ființă umană, cu o conștiință pe care o avea acum o clipă sau cu o conștiință diferită. Poate face orice dorește. Este creație.

D: Energia sau sufletul.

B: Este una și aceeași. Ea se poate diviza sau se poate coagula ca o entitate mare. Să ne imaginăm că stropiți cu apă prin vârful unui furtun. Dacă dai drumul la robinet, poți să o faci apa să vină ca picături separate sau dacă schimbi robinetul din vârful furtunului, apa poate să vină ca un șuvoi sau se poate răspândi ca un evantai, sau doar în picături micuțe ca un fel de spray, sau cum vrei. Dar este aceeași apă.

D: Totul este așa de complicat. De aceea încerc să transpun aceste informații în termeni pe care îi pot înțelege. Pentru că dacă nu înțeleg, nu voi putea transmite aceste informații mai departe către altcineva.

B: Există o diferență între înțelegerea logică și a fi conștient de ceva. Cred că noi

putem fi conştienţi de diferite lucruri şi le putem cunoaşte fără ca să le înţelegem din punct de vedere logic. E ca şi cum ai pune un ţăruş pătrat într-o gaură rotundă. Nu s-ar potrivi.

D: Atunci ar fi foarte dificil ca noi să sperăm măcar să încercăm să înţelegem o mare parte din aceste lucruri. Fiindcă suntem limitaţi de creierele noastre umane. Trebuie doar să ne dăm seama şi să simţim că aceste lucruri sunt adevărate.

B: Da. Atâta timp cât suntem limitaţi de sistemele noastre de credinţe, este dificil dacă nu chiar imposibil să înţelegem aceste lucruri din punct de vedere logic. Pentru că sistemul nostru de credinţe este atât de limitat iar ceea ce încercăm să înţelegem şi să conştientizăm este atât de mare, încât nu va încăpea în cutiuţele înguste ale sistemelor noastre de credinţe. Până când nu renunţăm la aceste cutiuţe, nu va putea intra toată cunoaşterea în noi. Acest lucru se va întâmpla indiferent dacă înţelegem sau nu, pentru că aceasta este natura sa.

D: Dar eu încerc să scriu despre aceste lucruri, aşa încât oamenii să le poată conştientiza.

B: Da. Acest lucru este de mare folos, pentru că extinde cutiuţele cu credinţe ale oamenilor. Aici ne poate ajuta exemplul altor oameni care au făcut asta înaintea noastră. Dar lucrurile se vor întâmpla oricum. Dacă-i vedem pe cei care au mers înaintea noastră şi asta ne permite să ne expansionăm puţin cutiuţa şi conştiinţa, atunci ceea ce realizezi tu scriind despre aceste lucruri ajută oamenii să înţeleagă că există ceva şi de partea cealaltă a cutiuţei lor. Şi atunci o pot deschide puţin ca să includă mai mult şi vor continua să facă asta şi apoi să facă asta şi apoi să facă asta, până când cutia devine suficient de mare ca să conţină totul. Ei nu chiar totul, dar va fi un proces continuu de expansiune.

D: Cu alte cuvinte ei nu pot să conțină informațiile, până când nu sunt gata să le primească.

B: Asta e adevărat. Poți să scrii toate cărțile pe care le dorești, dar până când nu va exista cineva care să vrea să le citească, ele nu vor fi de folos nimănui. Poate vor fi bune pentru tine și ar putea fi bune și pentru alții, dar ele nu vor ajuta persoana care nu e gata să privească dincolo de marginea cutiei sistemului său de credințe. Când oamenii sunt gata să privească dincolo de marginea cutiei, atunci orice îi va ajuta.

D: Atunci ei vor căuta lucruri care să le aducă informații. Ție ți se pare limpede, dar pentru mine e complicat.

B: Nici pentru mine nu e foarte limpede, dar eu știu că așa stau lucrurile.

***

D: Am citit despre mintea universală, despre conștiința universală. Este adevărat că suntem cu toții conectați într-un fel sau altul și putem să primim informații din mintea universală, odată ce ne-am iluminat?

Phil: Afirmația este corectă pentru că toate sunt în cele din urmă una și conceptul

de Dumnezeu cuprinde întreaga cunoaștere. Totul. Prin urmare fiecare din voi face cu adevărat parte din întreg și atunci fiecare din voi este cu adevărat un aspect al celuilalt. Cu adevărat faceți parte unul din celălalt.

D: Așa are loc vindecarea metafizică în care poți să manipulezi energia care este disponibilă și energiile prin care ne interconectăm?

P: E mai complicat decât atât. Dar acest concept e suficient de corect, în sensul că energiile de care vorbești fac parte din voi și voi faceți parte din energii. E ca și cum ați înnota în energii și faceți parte din apa în care înnotați. Prin manipularea apei din jurul vostru puteți produce curenți care să împingă apa sau să tragă apa de la voi către altcineva, sau de la altcineva către voi. Acești curenți sunt energiile de care vorbeam. Trebuie doar să direcționați aceste energii cu mintea voastră, ca să formați acești curenți. Se pot forma depozite de curenți disponibili celor care au nevoie de ei și prin această manipulare veți descoperi că aceste depozite vă sunt disponibile pentru crearea și desfacerea energiilor. Voi în planul vostru, sunteți în cel mai adevărat sens al cuvântului dumnezei, în sensul că puteți crea în planul vostru și în dimensiunile voastre de conștiință. Dar nu sunteți egali cu conceptul total și atoatecuprinzător al fiecărui aspect al lui Dumnezeu, pe care îl aveți. Nici unul din voi din acest plan nu ați putea spera să ajungeți la acest nivel. Dar este suficient să spunem că fiecare din voi este o parte din totalitate, din conștiința generală care se află și în interiorul vostru, și sunteți cu adevărat capabili de a crea și a desface. Prin urmare sunteți prin propria voastră definiție a lui Dumnezeu Creatorul, un Dumnezeu și prin voi înșivă. Voi înșivă sunteți dumnezei creatori. Poate nu la nivelul Dumnezeului atotcuprinzător, dar este important de notat aici că și sunteți cu adevărat creatori.

***

Phil: Există un spectru al energiei fizice. Există energii care constituie și în proporția corectă alcătuiesc ceea ce voi percepeți ca fiind fizic. În combinația corectă a diferitelor energii, se manifestă o formă fizică. Forma fizică pe care o vedeți în jurul vostru este o combinație a multor energii fizice diferite, manifestate ca să producă aceste forme pe care le vedeți. Ochii voștri percep aceste energii și astfel percepeți forma fizică.

***

Brenda: Mă aflu într-un nexus care este un punct de intersecție al câtorva universuri. Observ cum interacționează. Privesc la tiparele care se produc în structura lor de existență.

D: Asta sună foarte complicat. E frumos de privit? Arată frumos?

B: Da, este. Cu adevărat frumos și complex. Este greu de descris. Depinde din ce nivel privești lucrurile. Dintr-un nivel arată așa cum arată fulgerele? (Da) Imaginează-ți fulgere de toate culorile imaginabile care interacționează unul cu altul. Diferitele fâșii de energie, de diferite culori, curg și sclipesc în jurul tău. Dar dacă privești lucrurile de la alt nivel, poți să vezi rețeaua timpului cum se modelează în jurul tău interacționând cu alte energii și schimbându-se. Depinde la ce nivel te uiți. Există diferite nivele. Totul este foarte complex și frumos.

***

Brenda: Mă uit la rețeaua particulelor de energie de bază care formează universul și-l țin la un loc. Ai putea să o descrii în diverse feluri, în funcție de percepție și de nivelul de organizare din care privești. Pe de o parte arată ca o pătură țesută larg, în care fiecare fir reprezintă anumite feluri de energie care se țes înăuntru și înafară și interacționează cu alte energii, păstrând totul la un loc și în bună ordine. Dar pe de altă parte dacă privești din alt unghi arată ca o ceață de energie, pentru că totul este energie și totul se întinde peste tot. E ca și cum te-ai afla într-o ceață și poți să vezi fiecare particulă individuală care formează ceața. Ca să folosim o comparație, acolo unde vă aflați în planul vostru de pe Pământ, ceața este compusă din particule minuscule de umezeală. E ca și cum puteți vedea fiecare particulă individuală unică și completă prin ea însăși. Dar în acest caz fiecare particulă individuală este o particulă de energie și fiecare particulă individuală este vie în felul său. Și este exacerbată. Ea vibrează și se rotește în sfera ei minusculă de influență. Acest lucru se întâmplă peste tot, într-o multitudine de particule care nu se pot număra.

D: Sunt ca atomii?

B: Mai mici decât atomii. Atomii sunt mănunchiuri de particule de energie. Acestea au proprietăți fizice subatomice, pe care oamenii voștri de știință încearcă să le studieze. (Pauză) Nu pot să mă exprim în limba voastră. Oamenii voștri de știință folosesc niște termeni ciudați. Quarkși? Neutrini minusculi de energie. Energia și particulele etichetate astfel în limba voastră, din domeniul noii fizici. Aceasta este prima sclipire a unei idei care descrie cum sunt lucrurile. Este un domeniu nou pe care îl studiați, dar nu-l cunoașteți încă. Doar presupuneți că lucrurile există sub un aspect sau altul. Oamenii voștri de știință încearcă să înțeleagă și să eticheteze ceea ce observă. Să creeze anumite reguli care să explice lucrurile pe care le observă, dar ceea ce observă ei este o imagine incompletă. Ca să folosim o analogie, e ca și cum în cinematografele voastre ar

rula un film de lungă durată iar voi vedeţi doar un singur cadru din tot filmul. Şi încercaţi apoi să explicaţi pe baza lui despre ce e filmul şi povestea.

D: Pe baza unui singur cadru?

B: Da. Asta încearcă să facă oamenii voştri de ştiinţă, cu această energie. Ceea ce au observat ei este echivalentul unui mic detaliu dintr-un cadru. Poate culoarea părului unuia din actori, din acest cadru. Pe baza acestei informaţii, ei încearcă să construiască o teorie prin care să aproximeze despre ce este filmul. Povestea filmului, cine a scris-o, ce muzică a fost folosită şi astfel de lucruri. Ori aşa ceva este imposibil. Ei trebuie să afle mai întâi multe lucruri şi să observe mai multe elemente, înainte să-şi dea seama ce se petrece. Deja s-a făcut o conectare corectă între noua fizică şi ştiinţa antică a misticismului. Dar ştiinţa antică a misticismului s-a transmis doar parţial dintr-o civilizaţie trecută, a supravieţuit doar parţial după trecerea mileniilor. Lucrurile cauzate de această ceaţă de energie sunt acum studiate şi se încearcă a fi explicate de către oameni.

D: Dar cum s-ar putea obţine imaginea completă? Ei nu pot să o vadă.

B: Nu. Ei pot să observe doar efectul acestor lucruri, care îi va ajuta să înţeleagă despre ce este vorba. Lucrul cel mai important pe care trebuie să-l facă oamenii de ştiinţă este să-şi păstreze minţile deschise către orice lucru, oricât de absurd sau improbabil ar părea la început. Pentru că toate improbabilităţile şi toate lucrurile care par absurde fac parte şi ele din univers. Lucruri cum ar fi „şansă” sau „coincidenţă” sunt etichete generale ale unor fenomene care au fost observate, care sunt cauzate de această energie.

D: Ai spus că ei se bazează şi pe ştiinţa misticismului. Mulţi oameni o consideră a fi vrăjitorie sau o ştiinţă ocultă. La asta te referi?

B: Da. Parţial. În epoca în care vă aflaţi acum, oamenii s-au separat de rădăcinile lor. În acest proces ei au negat misticismul şi au spus că ei sunt oameni moderni şi educaţi, că ştiinţa explică totul. Dar în final când ştiinţa va ajunge la culmea sa de evoluţie, toată lumea va fi mistică. Toţi vor fi mistici. Prin misticism mă refer la nivelele cele mai înalte ale lucrurilor care includ vrăjitoria, ocultismul şi diferitele religii mistice din Răsărit: budismul, hinduismul şi altele ca ele.

D: Mulţi oameni aruncă totul împreună şi le consideră a fi ceva rău şi întunecat.

B: Da. Puterea poate fi pervertită şi poate fi folosită în scopuri greşite, aşa cum se poate face cu tot ce există. Ar fi în beneficiul omenirii să se familiarizeze şi să se simtă comod cu această putere şi să o folosească pentru ca a-şi rezolva problemele. Există culturi care sunt mai deschise către aceste lucruri, în comparaţie cu alte culturi. Din păcate cultura voastră este închisă faţă de astfel de lucruri. Dar există mulţi oameni care folosesc aceste informaţii, care le practică în vieţile lor şi păstrează tradiţia vie, ceea ce este important. Aceasta pare a fi o caracteristică a omenirii. Lucrurile pe care nu le înţeleg, oamenii le aruncă la un loc, le pun în categorii apoi le încuie într-un dulap şi uită despre ele sau încearcă să uite. Tot ce există poate fi învăţat şi puteţi să beneficiaţi de tot ce există, puteţi extrage anumite lucruri mai degrabă decât altele. Acest lucru este adevărat în general. De exemplu în ştiinţa medicinei s-a dezvoltat vaccinul, astfel încât acum toată lumea foloseşte vaccinurile ca să prevină bolile şi dezechilibrele din corp. În civilizaţiile mai vechi se dezvoltase ceea ce acum este numit misticism şi toată lumea folosea această ştiinţă ca să prevină dezechilibrarea armoniei corpului. Prin natura sa, acest lucru îndeplinea ceea ce ştiinţele de astăzi încearcă să realizeze. Şi în trecut au existat ştiinţe individualizate, care apoi s-au unit şi au avansat în domeniul cunoaşterii. Oamenii de atunci şi-au dat seama că totul este una, că este un întreg armonios. Ştiinţele s-au unit şi oamenii au învăţat şi au aplicat cunoaşterea pe care au dezvoltat-o. Este ceea ce astăzi se cunoaşte sub numele de misticism. Pentru că ei au aspirat la cunoaşterea ultimă şi au descoperit această energie subterană care organizează totul. Dacă cineva este conştient de acest lucru şi ştie cum poate fi modificat sau manipulat un lucru pentru a realiza ceea ce doreşti rămânând în

armonie cu întregul, atunci se va face tot ceea ce este necesar a fi făcut.

D: Vrei să spui că ei au descoperit că nu aveau nevoie de așa ceva pentru medicină?

B: Au ajuns la nivelul unde puteau fi în armonie cu întregul și atunci nu mai era nevoie de medicină. Era inutilă, pentru că foarte rar se îmbolnăvea cineva. Pentru că oamenii știau când nu mai erau echilibrați și își modificau energiile ca să readucă lucrurile în echilibru. Și atunci nu se mai îmbolnăveau.

D: Poți să-mi spui care civilizație s-a dezvoltat la un nivel atât de înalt?

B: Au existat mai multe civilizații care au fost în contact una cu alta. Era un gen de cunoaștere răspândită pe toată planeta, dar anumite părți ale lumii au dezvoltat moduri diferite și subtile de a aborda lucrurile, în culturi diferite. De exemplu a existat civilizația Atlantida și a existat o civilizație în America de Sud. Au mai existat câteva civilizații în Răsărit: una în India, una în munți în regiunea numită astăzi Tibet și în Sri Lanka. Două civilizații diferite s-au dezvoltat în locul numit China, care trăiau în armonie una cu alta. Erau considerate a fi o singură civilizație, cu o cultură de tip dual. Toate aceste civilizații au contribuit la dezvoltarea științei din puncte de vedere diferite, care au ajutat la completarea întregului.

D: Au mai existat și alte civilizații pe vremea Atlantidei?

B: Da. Atlantida este mai veche decât majoritatea acestor civilizații, dar toate au fost civilizații vechi. Civilizația din Tibet și cea din America de Sud au început

odată cu Atlantida, iar celelalte civilizaţii au apărut mai târziu. Ele au existat suficient de mult timp ca să avanseze până la un nivel înalt.

D. Cred că mulţi oameni sunt de părere că aceste civilizaţii au apărut la multă vreme după distrugerea Atlantidei.

B: După distrugerea Atlantidei a apărut un set nou de civilizaţii. Când Atlantida a fost distrusă asta a scuturat toată planeta şi au fost afectate interacţiunile umane din domeniul ştiinţelor, artelor etc. Toată lumea a simţit efectul distrugerii. Atlantida era pe vremea aceea civilizaţia cea mai mare, era centrul civilizaţiei în general şi atunci când a fost distrusă e ca şi cum s-ar fi tăiat energia de forţă vitală din celelalte civilizaţii, care au intrat şi ele în declin. Dar aceste civilizaţii au produs în final lumea din zilele noastre.

***

Brenda: Vreau să vorbesc despre structura timpului. Este foarte complicată. E ca un glob gol pe dinăuntru, făcut din sârmă fină din argint. Toate aceste sârme sunt aşezate împrejurul planetei şi se intersectează una cu alta, ca un model tridimensional al atomului în care vezi electronii cum se rotesc. Există o serie de sârme de argint care merg în jurul sferei şi mai există şi o altă serie de sârme de argint care sunt dispuse în unghiuri drepte şi se intersectează între ele şi astfel se formează acest glob gol în interior. E greu de descris. E foarte complicat.

D: Da. Sună complicat.

B: Dar acest lucru poate da speranță, faptul că totul este structurat astfel. Asta înseamnă că se poate întâmpla orice. Pentru că aici sunt prezente toate combinațiile posibile.

D: Vrei să spui că lucrurile nu sunt predestinate sau fixate, că nu trebuie numaidecât ca totul să fie într-un anumit fel?

B: Nu. Acesta e motivul pentru care funcționează magia. Pentru că dacă vrei să se întâmple ceva, poți să meditezi asupra acestui lucru și să proiectezi energie mentală și asta va produce în viața ta un curent pe care-l poți alimenta.

***

Brenda: Poate că ai mai auzit lucrurile astea înainte, dar ele nu pot fi subliniate suficient, atâta sunt de importante. În primul rând trebuie să înțelegi că tot ce generează energie emite vibrații. Lucrurile care generează lumină, care este o formă de energie, emit vibrații de lumină și le vezi ca și cum ar radia, ca un bec care emite lumină. Sau uneori generează sunete pe care le vezi cum vibrează și auzi sunetul, dar este tot o vibrație și este tot o energie. De asemenea creierul vostru generează energie. Tot ce se întâmplă în creierul vostru generează energie, prin urmare generează vibrații. Ceea ce înseamnă că oricare din procesele corpului vostru și oricare din gândurile și emoțiile voastre, emit vibrații. Iar aceste vibrații afectează eterul care vă înconjoară. Voi sunteți înconjurați de vibrații din milioane de surse, care vă umplu și trec prin voi. Aceste vibrații sunt la diferite nivele și au diferite puteri, au o amploare și o magnitudine diferită. Dacă energia emisă de către creierul vostru este suficientă, ea poate afecta o parte din aceste nivele de vibrații. Prin urmare poți afecta rezultatele din viitor,

prin ceea ce gândești. Știu că ați mai auzit asta înainte, dar vreau să vă explic din nou ca să nu vă descurajați, atunci când lucrurile nu funcţionează la început. Trebuie doar să continuați să vă gândiți la ceea ce vă doriți să se întâmple. În cele din urmă se va întâmpla. Uneori se va întâmpla într-un mod neașteptat. Pentru că uneori vibrațiile trebuie să treacă prin multe canale, ca să influențeze ceea ce trebuie să fie influențat. Pot vedea acest lucru foarte clar. Dar nu știu dacă îți explic în așa fel încât să te și conving.

D: Te descurci foarte bine. Dacă mă simt derutată, am să cer lămuriri.

B: Creierul vostru este centrul de vibrație al corpului vostru. Există o focalizare a acestor vibrații în plexul solar. Acesta este ca o lentilă care focalizează lumina. Plexul solar focalizează aceste vibrații și apoi le trimite către toate părțile din corp și în aură, echilibrându-le. De aceea atunci când meditați ca să absorbiți vibrațiile și ca să le realimentați, le puteți vizualiza cum intră în voi prin vârful capului și apoi coboară către plexul solar. Plexul solar poate apoi răspândi aceste vibrații în corpul vostru, acolo unde este nevoie de ele pentru ca totul să fie în echilibru.

D: Am urmat niște cursuri în care mi s-a arătat cum să energizez fiecare chakră din corp. Pe măsură ce scanezi corpul, se energizează pe rând fiecare chakră și apoi se trimite excesul de energie prin picioare, în Pământ. Abordarea acesta este cumva incorectă?

B: Nu putem să spunem că este incorectă. Este un mod de lucru. Când treci prin fiecare chakră, trebuie să te asiguri că ai încărcat și plexul solar. În modul acesta îți revitalizezi corpul. Dar trebuie să ai grijă să îți revitalizezi și aura, care se extinde înafara corpului. Aveți grijă să trimiteți un impuls de energie suplimentar către plexul solar și să vă asigurați că și aura este revitalizată până la limitele ei, ca să vă poată proteja de orice rău care vine în direcţia voastră. După aceea da, orice exces de energie poate fi trimis prin tălpi către Mama Pământ. Mai întâi îți încarci aura care ajută la protecția ta atunci când apărarea ta nu e ridicată, de

exemplu atunci când dormi. Este un lucru înțelept să îți faci protecție în timpul zilei. Îți poți imagina cum aura ta se umple cu un alb strălucitor sau cu culoarea aurie sau îți poți imagina o piramidă de energie în jurul tău. Dar indiferent ce metodă preferi atunci când interacționezi cu alți oameni, ai nevoie de protecție. Noaptea în spațiul privat atunci când dormi, protecția aurei voastre ar trebui să fie suficientă. Puteți vizualiza o piramidă de energie în jurul vostru chiar înainte de culcare, dar nu trebuie să vă faceți griji pentru că veți fi protejați în timpul nopții, atunci când dormiți. Subconștientul face treaba asta foarte bine. Dacă vă aflați în poziția culcat atunci când proiectați în jurul vostru piramida, imaginați-vă că vă aflați cam la o treime de baza piramidei, pentru că acolo se află focusul de energie și putere al piramidei.

D: Vrei să spui ca și cum corpul ar levita cam la o treime mai sus de baza piramidei.

B: Da. Trebuie să fiți complet înconjurați de piramidă, chiar și partea de sub corp. Aceasta este o imagine foarte puternică. Este greu să explic tot ce poate să facă o piramidă.

D: Mulți oameni mi-au spus că nu trebuie să-mi fac griji de nimic, pentru că nu trebuie să fii protejat de nimic.

B: E ca fulgerul. Fulgerul este o forță neutră. Nu este nici bună, nici rea. Este doar acolo și este foarte puternică. Pe de o parte poate fi folosit ca să genereze electricitate, dar pe de altă parte poate să omoare oameni. Aceste forțe sunt fundamental neutre și le poți folosi în scopurile tale, dacă ești atent. Dar în același timp atunci când te deschizi ca să explorezi experiențe noi trebuie să te asiguri că ești protejat, pentru că aceste forțe neutre nu au o moralitate a lor. Ele acționează în modul în care curge energia într-o anumită situație. Trebuie să te asiguri că ești protejat de orice curgere negativă. Ar fi bine să ne urmezi sfatul fiindcă te va ajuta să progresezi și de asemenea va face ca noi să putem comunica mai ușor cu tine.

D: Dar oricum spuneai că emiți aceste vibrații și le trimiți către ceea ce vrei să se întâmple. (Da) Odată ce le-ai emis, se va întâmpla acel lucru?

B: Există lucruri în exterior care pot să influențeze rezultatul. De exemplu trimiți gânduri că vrei să se întâmple ceva și ele merg și fac ca anumite întâmplări să se petreacă. Dar dacă mai târziu te descurajezi sau ești deprimat și trimiți gânduri cum ar fi „O, asta n-are să se întâmple niciodată!”, atunci slăbești comanda. Apoi când ai trecut de depresie și iarăși emiți gânduri puternice și pozitive, acest gând dă iarăși un imbold puternic pentru îndeplinirea a ceea ce dorești.

D: Trebuie să subliniez primele gânduri?

B: Corect. Acest lucru funcționează cu orice. Orice schimbare din viață, fie ea de afaceri sau personală sau o relație dintre tine și altă persoană, sau ceva ce vrei să faci, sau vise personale sau orice.

D: Mi s-a spus că gândurile sunt foarte puternice și poți să realizezi tot ce dorești prin intermediul lor.

B: Da. Ele pot face asta. De asta trebuie să fii atent la gîndurile negative, pentru că și ele sunt puternice și pot să neutralizeze gândurile tale pozitive. Dacă vrei ca gândurile pozitive să se îndeplinească, trebuie să continui să gândești pozitiv. Să meditezi intens asupra lucrurilor bune care vrei să se întâmple. Să vizualizezi cu putere. Ești familiarizată cu acest concept?

D: Vrei să spui să vizualizezi ca și cum deja s-a întâmplat ceea ce dorești?

B: Da. Sau îți poți imagina că se întâmplă în timp ce plutești deasupra și privești. Mai târziu vizualizezi imaginea tuturor transformărilor pozitive care s-au întâmplat deja și cum va fi lumea și viața ta după ce s-au întâmplat aceste lucruri.

D: Eu am fost învățată să vizualizez că deja se întâmplă și să fac totul foarte detaliat, cu cât mai multe detalii posibil.

B: Da. Exact. Adaugi dialog, sentimente, emoții și totul, ca și cum ai observa lucrurile în viața reală. Cu cât mai mare este proiectul cu atât mai mult va dura manifestarea lui, pentru că sunt mai multe canale prin care să treacă gândurile tale, ca să ajungă la locul lor și să aducă manifestarea.

***

La o întâlnire de grup am pus iarăși întrebări despre energia de vindecare. Un membru al grupului a întrebat: „Pe mine mă interesează să-i ajut pe alții să se vindece. De unde vine energia folosită în actul de a-i ajuta pe ceilalți?”

Phil: Energiile cosmice de care am vorbit mai devreme sunt cele despre care

întrebi. Trebuie doar să-ţi deschizi mintea ca să focalizezi aceste energii. Să te deschizi şi să accepţi. Atunci mintea ta va lucra ca un cristal.

D: Toată lumea poate să folosească aceste energii, sau sunt daruri speciale de vindecare?

P: Aceste energii sunt pentru toată lumea din univers, ca să fie folosite în beneficiul lor şi al altor persoane, dacă se alege acest lucru. Ele nu sunt doar pentru o singură persoană. Puteți folosi aceste energii cum doriți.

D: Aceste energii pot să facă rău unei persoane care ajută, sau persoanei care este vindecată?

P: Există fenomenul supraîncărcării, dar nu este foarte rău. Este doar un dezechilibru. Nu omori pe nimeni când folosești aceste energii. Nu vă temeți, pentru că acestea sunt darurile lui Dumnezeu, la fel ca lumina soarelui sau aerul de pe planeta voastră. Bucurați-vă de ele și folosiți-le cu credință. Cu timpul, ele vă vor face mult bine.

Un membru al grupului: Câţiva oameni primesc ceea ce noi numim o „vindecare”, dar într-o perioadă scurtă de timp, în şase luni sau un an, apare iarăşi problema. Atunci revin la noi ca să o rezolvăm.

P: Vrei să spui că vindecarea nu durează?

Membrul grupului: Cel puţin aşa ni se pare nouă. Sunt vindecaţi o perioadă de timp, apoi fac aceeaşi boală.

P: Da. Aşa ceva este normal. Efectele nu sunt întotdeauna permanente. Dacă boala a ajuns la un anumit nivel este nevoie de o revindecare periodică, de un nou impuls de energie, ca să zicem aşa. Acest lucru nu diminuează efectele vindecării şi nici nu amplifică boala. E pur şi simplu un fapt şi este nevoie periodic să se mai trimită o încărcătură de energie. Cu cât foloseşti mai mult aceste energii, cu atât mai mult te vei familiariza cu aceste acţiuni. Unele boli pot necesita o sesiune de vindecare scurtă, altele au nevoie de una mai lungă. Uneori poate dura toată viaţa ca să completeze cura. Prima întrebare se referă la vindecare. Pentru a răspunde, putem vizualiza o găleată din care se scurge apa. Dacă găleata are găuri în ea, trebuie să o umpli mereu cu apă. Găleata se va scurge până când sunt astupate găurile. Această ilustrare arată că vindecarea e ca şi cum ai umple găleata cu apă, în sensul că simptomele sunt rezolvate temporar. Găurile trebuiesc umplute pentru ca vindecarea să fie completă.

Un membru al grupului: Se poate spune că am fost programaţi dinainte ca să murim la un moment dat? Aceste informaţii se găsesc în ADN-ul nostru sau sunt ereditare? De exemplu o persoană se naşte şi va trăi până la vârsta de treizeci şi cinci de ani. Poate să moară mai devreme printr-un accident, sau poate să-şi mărească durata de viaţă. E posibil acest lucru, dacă a fost programată dinainte?

P: Asta se poate întâmpla din diverse motive. Da, poţi să fii programat să trăieşti o anumită perioadă de timp sau poţi să mori mai repede din cauza unei diete nepotrivite sau a unui stil de viaţă nepotrivit, sau dintr-un accident. Sunt multe lucruri care ar putea produce o gaură în găleată, ca să spunem aşa. Privitor la momentul morţii, moartea este necesară pentru progres. Dacă nu ar exista moartea, atunci aţi stagna şi nu aţi mai putea merge în lumea spiritului. Este vorba de un proces continuu, acordat la învăţarea a cât mai multe informaţii. Totul este aşa cum trebuie să fie, în această privinţă.

Un membru al grupului: Mă întrebam dacă ne putem lungi sau scurta viaţa prin liberul arbitru. Mă întrebam dacă ADN-ul meu este preprogramat.

P: În ADN-ul vostru există un maxim de programare. Dar durata de timp care ţi-a fost programată depinde şi de alegerile individuale.

În continuare discuţia a gravitat în jurul folosirii energiei pentru echilibrarea situaţiilor financiare.

P: S-ar putea să vă mire să aflaţi că această energie se poate manifesta în diverse feluri, deşi este aceeaşi energie. Anume energia care influenţează finanţele este aceeaşi energie care influenţează sănătatea şi boala. Vă miră acest lucru? Ca să stimulaţi o creştere a energiei financiare, folosiţi aceleaşi tehnici de vizualizare şi afirmaţii pe care le folosiţi şi pentru energia de vindecare. E ca şi cum ai trimite aceeaşi rază de lumină albă şi ai trece-o prin două prisme separate, una care are tendinţa să emită culoarea albastră şi una care emite o culoare verde. Este aceeaşi energie, tradusă diferit. Energia este fundamental neutră, dar este folosită în mod diferit. Această energie poate aduce sărăcie sau bogăţie, sănătate sau boală. Poate aduce multe lucruri. Poate aduce fericire sau tristeţe, o minte limpede sau nebunie. Întotdeauna depinde de modul cum este folosită şi de intenţia cu care se face manifestarea.

D: Mulţi oameni cred că e bună sau rea.

P: Mulţi preferă să creadă că altcineva le-a făcut rău. Astfel îşi neagă scopul pentru care trăiesc, anume să înveţe să focalizeze aceste energii în modul cel mai constructiv posibil. Acesta este cu adevărat motivul din spatele încarnării în

lumea fizică. Anume să învățați să manipulați această energie în planul fizic.

D: Este una din lecțiile pe care încercăm noi să le învățăm.

P: Aceasta este lecția pe care încercăm cu toții să o învățăm. Aceasta este lecția care trebuie învățată pe această planetă. Totul se reduce la asta în ultimă instanță. Lecțiile de vindecare, lecțiile de iubire, lecțiile de înțelegere, lecțiile de răbdare. Toate își au rădăcina în acest fundament, folosirea energiilor. Astfel se reflectă în planul fizic planul adevărat al lui Dumnezeu. Cei care manipulează această energie fără înțelepciune își vor da seama că au creat în jurul lor fără să știe situații care nu sunt productive, care nu urmează planul divin.

Scopul încarnării și învățării este să înveți să manipulezi această energie. În tot ce faci înveți să o manipulezi într-un fel sau altul, financiar sau politic, în privința sănătății sau în multe alte feluri.

D: Mulți oameni nu își dau seama că ei sunt cei care atrag către ei ceea ce li se întâmplă, când este ceva rău.

P: Nu e vorba că atrag. Ei manifestă aceste lucruri. Fiecare din voi manifestați ceea ce vi se întâmplă. Acest lucru nu există înafara voastră, venind către voi. În cele din urmă vom ajunge la semantică și devine o chestiune de finețe care trebuie înțeleasă. Pentru că de fapt voi manifestați ceea ce vi se întâmplă, nu plutește ceva în jurul vostru și cumva se atașează la voi și apoi vă aflați în agonie și disperare. Nu, nu. Situațiile neplacute în care vă aflați, voi le-ați manifestat. Au fost aduse în manifestare de folosirea greșită sau înțelegerea greșită a

energiilor. Nu sunt aduse, nu i se întâmplă cuiva, ci chiar acea persoană face ca ele să i se întâmple.

D: E cum spun oamenii, „Totul se întâmplă anapoda, din ce fac eu nimic nu iese bine.”

P: Da. Asta reîntărește ideea că „toate mi se întâmplă numai mie.” Dacă cineva trece prin viață gândindu-se ce rea e viața pentru el, gândurile sale canalizează energia către acest tip de situație. Se întâmplă ceea ce ai cerut.

D: Sigur că ei ar fi ultimele persoane care să recunoască că ei au făcut să li se întâmple aceste lucruri. Ei spun doar „Nu vreau să fiu nefericit, nu vreau să fiu bolnav.”

P: Afirmația este corectă. Cel mai greu este să te asculți pe tine însuți. În prezent există pe această planetă o lipsă de înțelegere a relațiilor dintre emoții și sănătate. Dacă voi ați reușit să integrați aceste înțelegeri, v-ați putea recupera sănătatea mult mai repede și într-un mod mai eficient. Din punct de vedere emoțional, se poate spune că ați putea transforma lipsa de armonie în armonie. În prezent lipsa de armonie se răspândește, presupunând că inițial corpul s-a aflat în armonie, și apare boala. Dacă nu te afli în pace cu tine însuți, poți să vezi cum se răspândește boala în corp și te îmbolnăvești din cauza lipsei de armonie și din punct de vedere emoțional. Putem privi asta ca o ecuație matematică. De exemplu dacă ai o ecuație perfectă... Dar aici trebuie să avem grijă cum ne exprimăm, pentru că acest vehicul nu are un nivel prea ridicat de înțelegere a matematicii. Vom folosi nivelul lui ca să explicăm acest lucru. Dacă se dă o anumită ecuație care satisface un set de calcule și soluția este echilibrată, aceasta naște armonie. Dar dacă introducem în ecuație o variabilă sau un număr care strică rezultatul, atunci apare, am putea spune, o dizarmonie sau boală, ca să ne exprimăm în termeni matematici.

D: Rezultatul nu este echilibrat.

P: Afirmația este corectă. În muzică asta s-ar exprima ca sunete discordante. Sau putem folosi alte metode, putem folosi analogii. Se pot întâmpla simultan diverse lucruri și depinde de tine să alegi o întâmplare sau alta, în funcție de nivelul tău de conștiință.

D: Atunci ce pot să facă oamenii pentru a se realinia și pentru a reintra în armonie cu ei înșiși?

P: Trebuie să se privească pe ei înșiși ca și cum ar fi înconjurați de lucrurile cele mai perfecte posibil. Trebuie să-și folosească judecata întotdeauna în lumina acestui fapt, pentru a-și menține acest nivel de trăire perfectă. Întotdeauna trebuie păstrat în minte factorul armoniei, ceea ce este perceput a fi cel mai adecvat în acest scop. Principiul acesta se aplică la toate aspectele conștiinței umane. Întotdeauna păstrați în minte faptul că veți primi și veți face lucrul cel mai potrivit pentru voi sau ceea ce este mai potrivit pentru acțiunea pe care o întreprindeți, oricare ar fi aceasta. Astfel veți atrage în mod natural către voi lucrul pe care îl cereți, dacă vă relaționați la acest nivel de vorbire și simțire. Veți manifesta realitatea celei mai armonioase situații.

Mulți oameni de pe planetă simt că pentru a manifesta ceva trebuie să devină fermi până în punctul în care nu mai este posibil să se întâmple altceva. Dar această abordare este defectuoasă pentru că adesea există o discrepanță între ceea ce spui și ceea ce simți sau gândești. De multe ori oamenii nu cred ceea ce spun. Iar atunci când cineva spune ceva dar crede altceva, apare o reacție care este opusul a ceea ce s-a spus. Dacă rămâi ferm în credința ta, poate apărea o manifestare care este opusul a ceea ce spui și vei manifesta lucrurile de care te temi cel mai mult, pentru că spui că nu vrei să vezi ceva și spui că așa ceva nu se va întâmpla. Dar pentru că te gândești mereu la acel lucru oricare ar fi el, îl

creezi. Atunci în mod cert te vei confrunta exact cu lucrul pe care nu dorești să-l întâlnești.

D: Acesta este paradoxul ființei umane.

P: Afirmația este corectă. Este paradoxul manipulării energiilor. Capcana care nu te lasă să te iluminezi. Într-adevăr scopul oamenilor pe Pământ este să învețe cum să manipuleze energiile și astfel să se ilumineze. Să învețe cum pot manifesta ceea ce doresc cu adevărat.

D: Viața ar fi mult mai ușoară, dacă oamenii ar înțelege că pot controla situațiile și evenimentele.

P: Afirmația este corectă. Pentru asta ar trebui să trăiască în armonie cu ceea ce caută. Unii se pricep la asta mai bine decât alții. Putem să vă spunem vouă, celor care sunteți adunați acum în această cameră, că fiecare din voi în felul său poate să vadă acum călătoria aflată în fața sa. În termeni mai simpli toată lumea de pe această planetă se află în aceeași călătorie, dar unii sunt mai conștienți decât alții.

D: Ne aflăm cu toții pe aceeași cale, dar mergem în direcții diferite.

P: Corect. Dar toate căile se vor întâlni în final.

D: Dar pe drum există multe cotituri și drumul poate fi întortochiat.

P: Afirmația este corectă.

Capitolul 14

TRANSFORMAREA CORPULUI UMAN

În anul 1999 am fost expusă pentru prima dată la ideile despre transformarea ADN-ului în corpul uman, când am avut o sesiune cu Luigi la conferinţa despre OZN-uri din Eureka Springs. Cu câteva luni înainte o întâlnisem pe mama lui, la o conferinţă în Florida. Nu am avut timp să fac atunci o sesiune privată. Când i-am spus despre conferinţa din Eureka Springs, ea s-a hotărât să vină cu fiica sa. I-a telefonat şi fiului său Luigi în Italia şi l-a anunţat despre asta, astfel încât el a venit cu avionul tocmai din Europa, ca să participe. Când tânărul a sosit, mama sa a hotărât că el avea nevoie de sesiune mai mult decât ea, pentru că el avusese nişte experienţe cu OZN-uri (cel puțin așa credea el, că a avut aceste experienţe) care îl intrigau şi dorea să le exploreze. La sesiune au asistat Harriet şi mama lui Luigi. Ea credea ca este posibil să am probleme cu accentul lui şi că el ar putea avea probleme să traducă ce spun eu în engleză, în starea de hipnoză. Dar nu au fost probleme. În discuţia dinaintea sesiunii el mi-a relatat ce îşi amintea, aşa încât am fixat ca intenţie de lucru să revenim în ziua incidentului respectiv, ca să aflăm mai multe amănunte. El participase la o clasă de actorie la şcoala serală din Pavia (în Italia) şi conducea maşina spre casă, când s-a produs incidentul. În amintirea sa, el şi prietena sa au văzut o lumină pe cer şi au ieşit de pe autostradă ca să se uite la ea. A fost singurul lucru care s-a întâmplat, dar avea un sentiment de anxietate care îl deranja.

În timpul sesiunii nu am fost deloc surprinsă când am descoperit că de fapt se întâmplaseră cu mult mai multe lucruri decât faptul că au văzut acea lumină. Când Luigi a intrat în faza de transă adâncă, a retrăit incidentul. Luigi și prietena sa au crezut la început că lumina venea de la un avion care se prăbuşeşte și au ieşit de pe autostradă, ca să privească lumina. Când au ieşit de pe autostradă au văzut o navă spaţială uriaşă care se apropia încet, până s-a oprit deasupra lor. Apoi s-a deschis o uşă de sub navă şi o rază de lumină a venit înspre ei. Ultimul lucru pe care l-a văzut era că se afla pe o masă într-o cameră care semăna cu o sală de operaţii, cu o lumină mare deasupra sa. S-a ridicat în șezut și a văzut cum

se apropia de el o fiinţă care părea a fi făcută complet din lumină, apoi spre surpriza mea, fiinţa aceea l-a îmbrăţişat.

Luigi a fost copleşit de emoţie şi a spus: „Mă simt în siguranţă aici. Mă simt fericit”. Întâmpina dificultăţi în a-şi găsi cuvintele în limba engleză, ca să descrie cum se simţea la atingerea acelei fiinţe. „E ca şi cum cineva ţi-ar transmite energie şi poţi să o simţi. Când am îmbrăţişat-o senzaţia era fizică, dar dacă o atingi, nu este solidă”. Atunci eu am vrut să îi pun întrebări acelei fiinţe, iar ea a fost de acord. A spus că nu era prima dată când Luigi se afla la bordul navei. Am întrebat de ce nu îşi amintea, şi Luigi a răspuns: „E mai bine aşa pentru mine. Am să aflu aceste lucruri mai târziu, acum este prea devreme”. El a mai spus că acest gen de experienţe se petreceau de multă vreme şi că ei s-au mai întâlnit şi în alte vieţi. Fiinţa respectivă trăise echivalentul a 600 de ani, în timpul nostru.

Am mai auzit astfel de lucruri când am lucrat cu astfel de cazuri. Adesea astfel de ființe pot trăi cât de mult doresc și urmăresc sufletele de-a lungul a mai multe vieţi, interacţionând cu ele în mod repetat. Uneori extratereștrii se simt frustrați pentru că persoana luată pe navă nu își amintește nimic și sunt nevoiți să îi reamintească de înțelegerea dintre ei și de faptul că persoana s-a angajat să facă parte dintr-un proiect.

Luigi a repetat într-o engleză stricată ce îi spunea fiinţa de lumină: „Voi afla totul la momentul potrivit. Voi avea un rol important în ceea ce se va petrece. Ei deja ne-au informat despre asta. Vor fi schimbări foarte mari pe Pământ. Se vor mişca continentele, apa... Ei vor reveni aici. Noi nu vom recunoaşte nimic. Le va părea rău pentru noi, pentru că oamenii au făcut toate aceste lucruri rele şi stupide. Dar nu este sfârşitul lumii. Va fi doar sfârşitul unei ere”.

Extratereștrii nu puteau face nimic ca să oprească aceste lucruri, dar încercau să le încetinească. Rolul lui va fi să salveze oameni şi extratereștrii îl vor învăța cum să facă asta.

Întotdeauna eu încerc să plasez lucrurile în timp, într-o schemă temporală. Extratereștrii au spus că asta se va petrece foarte curând, dar eu ştiam că asta nu înseamnă mare lucru, pentru că modul în care percep ei timpul este diferit de felul în care îl percepem noi. Ei au spus „În maxim 20 ani”. Apoi lui Luigi i s-a arătat o explozie mare şi un nor toxic care se răspândea peste Pământ, şi oameni care alergau şi încercau să se ascundă. Apoi i s-au spus lucruri pe care le-am menţionat deja în această carte, că extratereștrii vor putea să îi ajute pe cei aleşi.

Câţiva oameni aleşi vor fi luaţi la bordul navelor. Vor fi multe nave şi cei aleşi vor trăi la bordul navei mai multă vreme. Apoi vor fi aduşi înapoi. „Cu ajutorul lor omenirea va continua să crească şi o va lua de la început. Totul se va schimba. Va fi foarte greu pentru noi. Acest lucru s-a mai petrecut în trecut”.

Am întrebat cine erau acei extratereştri. „Sunt oameni de pe planete diferite, din galaxii diferite. Ca un fel de uniune? Care au venit să salveze planeta. Întâi ne ajută pe noi, pentru că noi suntem diferiţi. Aceasta este o planetă care trebuie salvată, pentru că ne vom schimba şi nu vom mai purta masca. Ei călătoresc prin galaxii, mai ales prin galaxia noastră, pentru că noi avem mai multe probleme şi nu putem să ieşim singuri din ele, pentru că ne-am afundat prea tare în ele. Nu vom mai avea un corp fizic aşa cum avem acum. El mi-a arătat cum vom fi. Vom arăta ca.... vom arăta ca o stafie cu o figură”.

D: O stafie? Vrei să spui că se va vedea prin noi?

L: Nu, nici chiar aşa. E greu de descris, dar nu vom mai fi solizi.

D: Vom arăta mai mult ca un spirit?

L: Da, dar nu ca un spirit. El îmi arată, dar eu nu ştiu cum să explic. Nu arătăm ca ei, suntem aproape ca ei. Tocmai mi-a arătat. Tocmai s-a transformat într-un porc, ca să îmi arate că poate să îşi schimbe forma după cum vrea.

D: Da. Spune-i că înţeleg ce spune. Este o fiinţă de energie, nu-i aşa? (Da) El poate deveni ceea ce vrea să devină, dar el a spus că noi nu vom fi aşa.

L: Aproape, dar nu exact aşa.

D: Dar corpul va fi totuşi fizic, într-o anumită măsură. (Da, da) Va avea nevoie de mâncare?

L: Nu atât de multă ca acum. Va fi mâncare diferită.

D: Va avea nevoie să doarmă? Va avea nevoie de lucrurile de care are nevoie un corp fizic?

L: Puţin. Nu în aceeaşi măsură ca noi.

D: Va trebui să creeze alte fiinţe... Mă gândesc la reproducere. Va putea procrea?

L: El spune că sexul va fi diferit. Nu va mai fi un sex fizic. Va fi ca o unire a energiilor. Dar el spune că se simte minunat! Că se simte foarte bine şi îmi arată: ca două sfere care se întrepătrund şi creează ceva nou. E greu de explicat. Acelaşi gen de procreere a fost descris şi în cartea Custozii.

D: Cred că ştiu ce vrei să spui. Eu încerc să descopăr dacă este aproape fizică această existenţă, cum seamănă ea cu a noastră şi prin ce este diferită de a noastră. Vom avea nevoie de case şi clădiri, ca acum? (Da) Vor exista oraşe?

L: Oraşe? Nu, noi nu vom fi cum sunt ei. Asta e prea mult şi prea devreme.

D: Dacă nu vom fi cu adevărat solizi, vom mai folosi corpurile noastre ca să construim lucruri cu ele?

L: Vom construi cu mintea. Mintea va fi foarte puternică. Nu va mai fi nevoie să vorbim şi vom putea să trăim mult mai mult timp.

D: Poate răspunde la întrebări despre tine? Luigi s-a întrebat ce i s-a întâmplat în seara aceea când a spus că s-a trezit şi corpul îi tremura şi vibra. Poate să îmi spună ce se întâmplă în astfel de situaţii?

L: Da. Lucrăm la sistemul său. Lucrăm pe ADN. La spirale. (Fonetic. Vrea să spună spirale?)

D: Poţi să explici ce vrei să spui?

L: Da. Oamenii au acum două spirale de ADN, dar vor avea douăsprezece.

D: De ce vom avea douăsprezece?

L: E un nivel mai înalt, la care vom ajunge.

D: Dar cum va ajuta acest lucru corpul?

L: Pe vremuri, cu milioane de ani în urmă, noi am avut douăsprezece spirale.

D: Apoi ce s-a întâmplat?

L: Experimente genetice. Dar am putea fi aduşi din nou la douăsprezece. Spiralele au fost reduse la numai două.

D: Ce experiment s-a făcut?

L: Ca să se vadă cum... Ce se poate întâmpla. Cred că s-a făcut ce facem noi cu şobolanii. Experimente pe animale. Au făcut asta cu noi.

D: Vrei să spui că ei au făcut asta?

L: Nu, nu. Nu ei. Alte fiinţe.

D: De ce ar dori ele să facă aşa ceva?

L: Ca să vadă ce se întâmplă. Din curiozitate.

D: Să vadă ce se întâmplă dacă ne schimbă ADN-ul şi îl

reduc numai la două spirale, vrei să spui?

L: Da. De asta suntem acum aşa şi avem această mască uriaşă, pe care o purtăm. De asta sunt oamenii atât de limitaţi. De asta există oameni care nu cred în OZN-uri şi lucruri de genul ăsta.

D: Şi se experimentează pe noi toţi ca să ne crească nivelul la ADN?

L: O parte din noi vor avea şase spirale, iar alţii vor avea douăsprezece.

D: Şi ei fac asta acum cu anumiţi oameni din populaţia umană, vrei să spui?

L: Cu mulţi oameni. Ne schimbă ADN-ul. Ne pregătesc de schimbare.

D: El a spus că fac asta acum cu corpul lui Luigi. Asta îi face rău în vreun fel?

L: Nu, deloc. Nu vom mai avea bolile de care suferim acum. Este un proces foarte încet şi durează ani de zile.

D: Dar cei ale căror corpuri au fost pregătite, sunt cei care vor fi luaţi la bordul navelor spaţiale atunci când se vor produce schimbările?

L: Da. Dar ei spun că mulţi, mulţi oameni vor suferi acestă schimbare.

În timp ce dactilografiam aceste idei, mi-a venit un gând. În cartea mea Custozii, se menţionează că corpul uman nu poate supravieţui călătoriei în spaţiul cosmic la bordul navelor spaţiale, în starea sa actuală. Corpul nu poate face faţă accelerării şi schimbării de vibraţie produse de trecerea într-o altă dimensiune. Acesta este unul din lucrurile care fac ca omenirea să nu poată călători în spaţiul cosmic, pentru că nu putem face faţă accelerării vitezei de vibraţie, la trecerea în

alte dimensiuni. Această transformare a ADN-ului va face corpul să se ajusteze la schimbări? Este acesta unul din motivele pentru care se face această pregătire? El spunea că se lucrează la o pregătire a oamenilor.

D: Deci ei lucrează cu mulţi oameni? (Da) De asta din ce în ce mai mulţi oameni văd OZN-uri şi au experienţe cu extratereştri?

L: Pentru că trebuie să devină ceva normal ca noi să-i vedem.

D: Ei se lasă văzuţi mai mult acum, pentru că vor ca oamenii să se obişnuiască cu ei. (Da) Atunci când se întâmplă aceste lucruri cu corpul lui Luigi, el nu trebuie să-şi facă griji, nu? Este ceva natural.

L: Da. Unii simt mai mult, alţii simt mai puţin, iar el este destul de sensibil. Foarte curând voi merge cu corpul fizic pe navă şi îmi voi aminti. Iar ei îmi vor da multe informaţii.

Apoi şi-a amintit că a părăsit nava şi s-a întors la maşină. Plângea. „E o fericire atât de mare! Mă simt atât de bine!” Această afirmaţie venea în contrast cu ceea ce simţise atunci când văzuse prima dată OZN-ul. Atunci simţea teama de necunoscut şi se întreba ce se întâmplă.

Din cauza problemelor lui cu limba engleză, a trebuit să condensez banda şi să o prezint sub formă de naraţiune.

Următoarele cazuri provin din altă parte a SUA şi aduc informaţii suplimentare, privitoare la transformarea corpului uman.

***

L-am cunoscut pe John, un om mai în vârstă, într-un turneu cu un grup, când am vizitat frumoasa insulă Bali în vara anului 2000. Am vizitat templele şi am

participat la diverse ceremonii, apoi el şi-a exprimat dorinţa de a face o sesiune privată cu mine. Se ocupase mulţi ani de metafizică şi cunoştea deja multe detalii despre vieţile sale anterioare, informaţii accesate prin meditaţiile sale personale. Îl interesa în mod deosebit să descopere relaţiile sale cu extratereştrii. Nu avea amintiri conştiente despre întâlniri cu aceştia, dar se petrecuseră multe lucruri ciudate în viaţa lui, care l-au făcut să suspecteze că ar putea exista o conexiune. I-am explicat că atunci când fac o regresie nu conduc persoana şi nu încerc să o influenţez, astfel încât persoana va fi condusă de Sinele său acolo unde trebuie să meargă. Sesiunea am ţinut-o într-un hotel frumos şi luxos de pe plajă. Parfumul florilor şi cântecul adormitor al păsărelelor umpleau aerul şi intrau pe fereastra deschisă, atunci când am început. Am folosit tehnica mea obişnuită, prin care duc clientul în viaţa din trecut care este potrivită. El nu avea amintiri conştiente despre interacţiunea cu extratereştrii, de aceea mi s-a părut normal să încep ca de obicei, ducându-l mai întâi într-o viaţă trecută. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Când John a intrat în acea scenă, s-a văzut stând în picioare în curtea din spate a casei sale, îmbrăcat în pijama. Se uita la un obiect care arăta ciudat – un obiect argintiu strălucitor de forma unei lentile, cu picioare de metal. El a exclamat: „Are 20-30 picioare lungime. Mă mir! Este atât de delicat... Trebuie să te întinzi ca să intri în el. Nu credeam că are să arate aşa”.

Am încercat să plasez evenimentul în timp şi l-am rugat să se uite la corpul său şi să îmi spună cum arată. A spus că avea o barbă închisă la culoare (acum are o barbă căruntă). Poartă barbă de 15 ani. Simţea cum corpul lui este mai tânăr. Asta ne-a ajutat să plasăm evenimentul în timp. Stătea şi se uita la discul strălucitor, până a observat la stânga o altă sursă de lumină. Era o navă spaţială foarte mare, cu multe nivele. „E luminoasă în general. Pare să lumineze toată zona. Este metalică, dar e altfel decât discul de argint, care este subţire. E atât de mare încât nu pot să o văd dintr-o privire pe toată. Cele două obiecte sunt foarte diferite unul faţă de celălalt”.

Atunci l-am întrebat de ce stătea în picioare în curte şi mi-a povestit ceva ce am mai întâlnit când am cercetat acest fel de fenomene. „Tocmai mă culcam, când am văzut cum sclipeşte ceva în colţul camerei. M-au ridicat prin tavan. (Nu-mi amintesc partea asta) E ca o pauză în amintire, când m-au ridicat prin tavan. Cineva mă ţinea cu un braţ sub fund şi altcineva mă ţinea de spate. Am plutit până la... Pare a fi o rază de lumină. Am intrat printr-o trapă a navei, într-o zonă care e albă toată şi străluceşte de curăţenie. Arată foarte modern”. Acolo a fost întâmpinat de câteva fiinţe care păreau să-l cunoască, care l-au condus într-o

cameră. „Aici este o masă cu aspect medical, arată ca o masă pe care eşti examinat de medic. Are un fel de suporturi metalice pentru picioare, la capăt. Masa este ca cea dintr-un cabinet medical de pe Pământ, cu excepţia acestor extensii de metal. Are o suprafaţă matlasată de culoare gri deschis. Mi se cere să mă întind pe ea. Nu sunt speriat, se pare că sunt obişnuit cu expresia nostimă de pe feţele lor. Ca şi cum aş mai fi făcut asta înainte. Se pare că am venit pentru controlul medical anual, sau ceva de genul ăsta". Siluetele stăteau în jurul mesei şi s-au aplecat asupra sa. „Nu simt că mi-ar face ceva. Se uită doar la mine. Cred că mă scanează cu mintea, cu ochii probabil". Nu se foloseau nici un fel de instrumente sau echipament medical. Fiinţele din jur erau de statură mică. Una era mai înaltă şi emana către el un sentiment feminin de bunătate. Ea nu participa, doar stătea în spatele celorlalţi şi observa cum decurg lucrurile.

Apoi s-a ridicat de pe masă şi a mers cu ceilalţi, în altă parte a navei. Au trecut printr-o deschizătură într-o zonă întinsă, acoperită de o cupolă mare şi rotundă cu trepte pe laturi, care arătau ca nişte straturi. O lumină strălucitoare emana dintr-un cristal mare care sclipea în centrul camerei. John s-a gândit că aceasta era sursa de energie a navei. Au străbătut perimetrul camerei în formă de dom şi au intrat printr-un coridor îngust, în altă cameră. Acolo a fost poftit într-un aparat ciudat, care era aşezat la perete.

J: Stau în picioare în acest aparat... Sunt legat cu nişte curele... Pare a fi de sticlă... E complet transparent. Este puţin mai adânc decât este corpul meu. Este un obiect oval, cu spate plat. Nu este un tub. Stau în picoare în acest obiect transparent şi coboară o lumină de deasupra. Cred că sunt infuzat cu o energie de lumină. E ca şi cum aş sta în afara mea şi aş privi la ceea ce mi se întâmplă.

I-am dat sugestii că se află în siguranţă. Incidentul descris se asemăna cu cel descris de Phil în Păstrătorii grădinii. Şi acolo Phil stătea şi observa ce i se făcea. Personalitatea lui era separată de corp. Devenise un observator.

J: Văd lumina asta care intră pe deasupra şi îmi luminează capul. Cred că lumina îmi coboară prin corp. Se simte ca o infuzie de energie care îmi modifică structura moleculară. Cred că o transformă. Sunt un corp de lumină, sau ceva de genul ăsta. Deşi încă mă simt greoi în interior. Cred că despre asta e vorba. E o senzaţie ca nişte gâdilituri. Primesc informaţii de modificare, de optimizare a şuviţelor ADN.

D: Ce vrei să spui?

J: Că energia de lumină care îmi intră în corp îmi modifică ADN-ul şi amplifică... Ştii că şuviţele ADN sunt ca nişte şuviţe de lumină cumva, iar acum sunt modificate şi extinse. Sunt amplificate. Asta înseamnă că le creşte capacitatea de-a reţine mai multă lumină la fiecare infuzie. Tratamentul nu durează foarte mult. Ei deschid uşa şi eu ies din aparat.

D: Procesul de lumină îţi modifică ADN-ul în vreun fel?

J: Aşa am înţeles.

D: Care este scopul transformării ADN-ului?

J: Ca să poată reţine mai multă lumină şi să ni se transforme corpul în mai mare măsură într-un corp de lumină. Să fie mai puţin dens. Să poată menţine mai multă lumină celestă. Scopul este ca în final să se ajungă la starea de conştiinţă christică.

D: Ştii cum este schimbat ADN-ul? Poţi să întrebi pe cineva de acolo? Îţi poate explica procesul?

Această abordare funcţionase de mai multe ori în trecut. Când am de pus o întrebare la care clientul nu ştie răspunsul, îl rog să întrebe pe una din fiinţele de acolo, ca să obțină informaţiile respective.

J: Da, am să-i întreb cum se transformă ADN-ul. (Pauză) Ei îmi arată... Vizualizez aceste şuviţe... sunt ca nişte spirale care sunt luminate de o lumină care sclipeşte, sau ceva... Se pare că ele se despică şi apar alte şuviţe, prin această infuzie de lumină.

D: În câte şuviţe se despică?

J: Aud şase, dar eu nu văd şase.

D: Acest lucru trebuie făcut de mai multe ori?

J: Cred că este o procedură care continuă şi se repetă în mod frecvent. Uneori mai des decât o dată la 24 de ore. Când dorm sau aţipesc sau noaptea, în starea dinainte de somn. De asta sunt încurajat să fac meditaţie atât de des, ca să menţin un anumit nivel de vibraţie.

D: De ce trebuie repetată procedura? ADN-ul nu rămâne în starea de expansiune?

J: Rămâne aşa, dar ca să-l menţii la un nivel de lumină înalt, este nevoie de aceste infuzii de lumină. Ei se bazează şi pe abilitatea mea mentală de a accesa forţa mea divină, lumina din interior, ca să zic aşa... Acesta păstrează activate şuviţele de ADN, astfel încât această activare să se permanentizeze tot mai mult. Este o pregătire pentru pasul următor. Dar trebuie mai întâi consolidată.

D: Înainte să treacă la pasul următor?

J: Da, la pasul următor. O mare parte din proces depinde de dorinţa mea şi de abilitatea mea de a mă acorda constant la conştiinţa christică, la Sinele meu Înalt.

D: Această lucrare continuă de mulţi ani?

J: Da. Şi se accelerează acum, pentru că le-am dovedit că sunt devotat

îndeplinirii scopului meu divin şi că vreau să rămân pe calea spirituală. Am dovedit că vreau cu adevărat să servesc omenirea. Aşa încât am ajuns la un anumit punct în care am trecut diverse teste şi provocări şi am rămas pe cale. Acum procesul de accelerare s-a accentuat.

D: Se face acum într-un ritm mărit, ca să producă o schimbare permanentă în corp?

J: Procedura va continua până se va ajunge în final la 12 şuviţe de ADN. Acesta este scopul final. Să ajungi în starea de a fi pentadimensională.

D: Dar dacă procedura nu se repetă în mod regulat, transformările nu se fixează, nu devin permanente?

J: E ca şi cum ar stagna. Văd asta... este exact ca muşchii din corp: dacă nu sunt folosiţi, ei se...

D: Se atrofiază?

J: Este acelaşi lucru. Dar trebuie să contribui şi eu, să-mi fac partea mea din muncă: cu meditaţiile şi cu acordarea prin afirmarea intenţiilor. Atunci ei mă vor ajuta cu partea tehnologică, cu procedurile de accelerare şi cu întregul proces. Pentru că ar dura foare mulţi ani să fac asta singur, doar prin meditaţie.

D: Dar dacă acest proces s-ar opri, atunci s-ar atrofia?... Procesul nu ar mai continua?

J: Oricum voi rămâne într-o stare mai înaltă decât starea mea din trecut, dar nu se va împlini intenţia finală. Scopul final este atingerea unei stări pentadimensionale de vibraţie şi conştiinţă.

D: Întreabă-i: când fac asta, activează ceva cu lumina sau creează ceva în corp? Ca un ADN nou, care nu exista acolo înainte?

J: O, nu! Ei au început procesul lucrând cu două şuviţe şi aşa cum am arătat, cumva în acest proces ei ajută la naşterea altor şuvinţe, mărind numărul de celule, sau aşa ceva.

D: E ca şi cum ar mări numărul de celule?

J: Hmmm... Cred că asta încearcă ei să-mi spună.

D: Şi ei fac asta la toată lumea?

J: O fac în primul rând la cei care s-au încarnat în mod special ca să ajute omenirea să ajungă la o stare de conştiinţă mai înaltă. Mai fac asta într-un grad mai mic şi celor care nu sunt conştienţi de sinele lor spiritual şi mai sunt încă prinşi în conştiinţa densă.

D: Ceilalţi cu care se lucrează, trebuie să vină şi ei pe nave ca să se activeze procesul?

J: Răspunsul este da.

D: Așa e? Ai spus că se lucrează pe tine și atunci când meditezi sau dormi?

J: Cred că uneori sunt luat pentru alte procese mai puţin intense. Să vedem. (Pauză) Se poată face o procedură atunci când sunt ieşit din corp. Există un fel de chirurgi tehnologici care pot să scoată corpul eteric şi să-l facă să fuzioneze cu coeficientul mai mare de lumină. (Confuz) Cel puţin aşa înţeleg. Apoi ei înapoiază corpul eteric în corpul fizic, fără să mă mai duc pe nava mamă. Au nişte nave laborator mai mici, unde se fac aceste proceduri.

D: Deci nu este nevoie să se lucreze întotdeauna cu această maşină?

J: Încerc să văd dacă există un dispozitiv tehnologic sau dacă chirurgii tehnologici lucrează cu mintea. Cred că puterea lor mentală poate ajuta sau poate opri acest proces, dar nu se lucrează la intensitatea la care se lucra cu mintea şi cu dispozitivele tehnologice de pe nava mai mare. Amândouă abordările sunt

eficiente şi se fac în mod regulat.

D: Cum îţi afectează acest proces corpul?

J: Corpul devine mai uşor, structura celulară şi membranele se subţiază. Corpul devine din ce în ce mai uşor. Începem să dorim să consumăm mâncare mai uşoară. Corpul întâmpină dificultăţi de digestie, de procesare a mâncărurilor dense. De asta am nevoie să consum din ce în ce mai multe lichide şi rareori când sunt acasă, consum câte un nectar de fructe. Arunc fructele în blender şi fac un mic dejun lichid sau un prânz lichid. De câteva ori pe săptămână consum un prânz lichid din morcovi, suc de tomate, ţelină şi alte legume proaspete.

D: Nu mai vrei să mănânci mâncăruri grele?

J: Corect! Simt din ce în ce mai mult asta, în ultima vreme.

D: Cum îţi afectează aceste transformări sănătatea corpului?

J: Corpul devine mai sănătos, pe măsură ce se transformă din ce în ce mai mult într-un corp de lumină.

D: Corpul devine mai sănătos până în punctul în care nu mai există boală, vrei să spui?

J: Nu, bolile vor continua. După ce se termină procesul, corpul va avea mai multă imunitate la boli, dar nu va fi complet lipsit de boală. Procedurile mi-au sporit puterile mentale şi atunci când transformările vor fi complete, voi avea mai mult control asupra corpului meu decât în prezent. Îl voi putea echilibra prin propria voinţă, ca să spun aşa.

D: Deci chiar transformarea câtorva şuviţe de ADN pot să producă o astfel de schimbare în corp, înainte de a se termina tot procedeul.

J: Apar diferenţe, dar în procesul de tranziţie există şi tendinţa să apară

dezechilibre, pentru că ceea ce este vechi este înlocuit de ceea ce este nou. Lucrurile vechi se cramponează, vor să menţină controlul şi atunci apare o stare de criză, până când energiile şi informaţiile noi devin destul de puternice ca să preia puterea în corp. E aproape ca o revoluţie în care forţele noi ajung să domine. Procesul de accelerare se măreşte, pe măsură ce informaţiile vechi sunt înlocuite în corp cu cele noi.

D: Deci atunci când corpul este supus acestor transformări, are mai multă rezistenţă la boală?

J: Nu numaidecât.

D: Mă întrebam cum este afectat corpul şi cum se simte.

Până în punctul de faţă vocea lui John era somnoroasă, aproape şoptită. Îmi era greu să transcriu cuvintele, care se topeau unul în altul. Dar deodată vocea lui a devenit mai sonoră şi cuvintele erau mai distincte, mai uşor de auzit şi de transcris. Era un indiciu că entitatea a început să vorbească direct prin John, în loc să îmi transmită el răspunsurile auzite de la ea. Acest lucru putea indica şi faptul că subconştientul a intrat în conversaţie. Oricare ar fi interpretarea corectă, răspunsurile au început să curgă cu mai mare uşurinţă. Când se întâmplă asta, ştiu că am acces la informaţii adevărate şi voi primi răspunsuri detaliate, fără interferenţa minţii critice şi sceptice a clientului meu.

D: Acest tratament va spori durata de viaţă a omului?

J: În mare măsură.

D: După ce se va termina procedura, sau când încă mai continuă procesul?

J: În timpul acestui proces de transformare, omul poate să mai aibă efectele adverse care se manifestă pe planeta voastră în aceste vremuri. Dar mai există şi

alţi factori care ajută oamenii în acest proces, oferindu-le o protecţie suplimentară. În timpul vizitelor la bordul navelor se folosesc dispozitive care pot să reducă acţiunea bacteriilor şi a altor agenţi infecţioşi. Această procedură nu este completă. Încă se mai fac experimente şi observaţii ştiinţifice privitoare la transformările dramatice ale corpului uman într-un corp de lumină.

D: Deci nu ştiţi sigur cum se vor sfârşi lucrurile, pentru că încă mai experimentaţi?

J: Mai durează până vom obţine produsul final pe care poţi „să pui mâna”, ca să zicem aşa. Procesul de tranziţie încă mai prezintă mistere.

D: Dar când ajutaţi pe cineva să aibă rezistenţă mai mare la bacterii, acest lucru se face cu ajutorul maşinilor, sau cum se lucrează?

J: Când un om se află în camera de sticlă şi este infuzat cu lumină, acest lucru distruge o mulţime de chestii interesante care se formează în corpul uman.

D: Care a fost scopul examinării de la început, când omul se afla întins pe masă?

J: A fost determinarea stării generale fizice, emoţionale şi mentale, să vedem cât de echilibrat este şi în ce măsură sunt aliniate diferitele corpuri – fizic, emoţional, eteric şi astral. A fost o vizualizare a condiţiei sale fizice, pentru a face o comparaţie cu rezultatele din vizitele anterioare şi...

D: Deci era o examinare de rutină, ca să vedeţi dacă totul este în regulă? (Da) Dacă nu ar fi fost cum trebuie, aţi fi făcut ajustările necesare?

J: Da. Aceste ajustări sunt parţial tehnologice şi parţial instrucţiuni oferite în procesul de meditaţie. De exemplu expresia: „sunt printre cei aleşi” se foloseşte pentru a face faţă la problemele curente, la comportamentul în care îi judeci pe alţii şi la sentimentul de lipsă şi de neîncredere că universul îţi va oferi tot ce ai nevoie la un moment dat, indiferent de împrejurări. Pentru ca în final să reuşeşti să dai drumul la toate sentimentul că nu te simţi în siguranţă în lumea materială şi să te bazezi pe lumea spirituală şi metafizică, ca sursa ta de securitate.

D: Asta e greu! Ai spus că ajustările se fac prin dispozitive tehnologice. E vorba de maşinile care lucrează cu lumină?

J: Probabil. Dar şi omul trebuie să-şi facă partea lui. Nu putem lucra cu tehnologia noastră dincolo de ce vrea omul să facă în planul fizic. Trebuie să existe o armonie între dorinţa omului de a progresa spiritual şi acţiunea noastră, ca să lucrăm împreună. Dacă cineva face paşii necesari în planul mental, aceşti paşi vor fi recompensaţi prin participarea noastră sporită, ca să ajutăm. Dar dacă omul nu face nici un efort ca să progreseze pe calea pe care fiecare persoană o alege înainte de încarnare, atunci procesul se blochează. Liberul arbitru este foarte important pentru toată lumea de pe Pământ. Oamenii trebuie să depășească iluzia existentă în prezent în conştiinţa de masă şi să aibă încredere în legile spirituale înalte.

D: Se lucrează astfel cu oamenii care au ajuns, din punct de vedere spiritual, în punctul potrivit?

J: În prezent se lucrează cu zeci de mii de oameni. Când omenirea va ajunge la punctul critic al masei celor care şi-au mărit frecvenţa vibratorie şi şi-au construit abilitatea de a menţine o cantitate sporită de lumină cerească, se va produce „efectul celei de-a 100-a maimuţe”, care va deveni o realitate şi Pământul va ajunge la un stadiu de conştiinţă înaltă, care îi va afecta şi pe alţii de pe planetă. Starea de bine a conştiinţei înalte se va răspândi de la relativ puţine persoane la un număr sporit de oameni, datorită unităţii întregii creaţii. Pur şi simplu pentru că lumea există în iubirea lui Dumnezeu și se va alinia la ea.

D: Ce se va întâmpla cu cei care nu participă, cu cei care se află încă într-o setare mentală mai densă în sens fizic?

J: Fiecare suflet îşi va face propria sa alegere să participe (sau nu) la acest proces, şi mulţi nu vor participa. Mulţi se vor crampona de sistemele vechi de valori şi de iluzia în care au ajuns să creadă în încarnarea lor pe Pământ şi nu vor vedea dincolo de ea. Prin urmare îşi vor părăsi corpurile fizice şi vor fi trimişi pe altă planetă, cu lecţii care sunt o continuare a lecţiilor de pe planeta Pământ din aceste vremuri. Planeta Pământ se va transforma într-o altfel de şcoală, o şcoală înaltă în care vibraţiile pentadimensionale vor impune un alt program de studiu cu lecţii noi, disponibile pentru acele suflete care participă la un nivel mai înalt decât cel care este acum disponibil pentru conştiinţa din dimensiunea a treia.

D: Mi s-a spus că aceşti oameni care refuză să se transforme, vor fi lăsaţi în urmă. Ce înseamnă asta?

J: Vor fi lăsaţi în urmă ca să crească, pentru că aceasta este creşterea lor. Ei nu vor înainta pe calea aleasă de ceilalţi care au practicat disciplina mentală şi fizică necesară pentru ca să se dezvolte spiritual.

D: Deci atunci când îşi vor părăsi corpul fizic, ei nu vor mai reveni aici. Ei vor fi duşi într-un alt loc. (Da) Acest lucru se va întâmpla cu zeci de mii de oameni, dar nu vor şti asta conştient, nu-i aşa? Aşa cum nici John nu a ştiut conştient ce i se întâmplă.

J: John ştie multe lucruri, datorită învăţăturilor pe care le-a primit. În prezent sunt mulţi oameni pe Pământ care se află în contact direct cu ghizi din multe sisteme planetare, care au venit aici să ajute omenirea să se mute la nivele superioare de vibraţie şi conştiinţă. Din ce în ce mai mulţi oameni se trezesc în fiecare zi, datorită programului lor stabilit înainte de încarnare. Sufletul vostru soseşte cu o agendă de lucru stabilită dinainte, care include o anumită dată la care te vei trezi, ca să zicem aşa. Această trezire va fi declanşată de anumite evenimente care se petrec pe planetă. Aceste evenimente pot fi de exemplu contactul cu alţi oameni, cu învăţători spirituali care le vor spune ceva care îi va trezi şi îi va porni pe cale. Alţii vor fi treziţi de calamităţi, de catastrofe geofizice care se vor produce în vecinătatea lor, de exemplu de un uragan sau un cutremur. Există multe modalităţi care duc la trezirea sufletelor care vin pe planetă în aceste vremuri. Unii vor fi treziţi brusc şi dramatic de către ghizii lor cum a fost cu John, aşa cum s-a hotărât încă înainte de încarnare. Alţii vor progresa treptat în procesul de realizare de sine, prin diferite experienţe. Pe măsură ce se derulează acest proces, apar diverşi catalizatori, ca să spunem aşa.

D: Deci acest fenomen se petrece pe toată planeta.

J: Da. Dar în aceste vremuri America este o zonă importantă care primeşte şi diseminează informaţii prin oamenii care scriu cărţi, prin filmele care se fac şi prin alte forme de comunicare, care răspândesc informaţiile în lume. Asta nu înseamnă că oamenii din alte ţări nu primesc şi ei informaţii. Dar SUA a devenit un centru de publicare a informaţiilor spirituale din aceste vremuri.

D: Informaţiile se răspândesc din America şi afectează mai mulţi oameni în acest mod. (Da) Acesta este motivul pentru care creşte durata de viaţă?

J: Pe măsură ce Pământul progresează, starea de a fi se va transforma în mod dramatic faţă de realitatea curentă, pentru că atunci când cineva ajunge într-o stare înaltă de conştiinţă (în conştiinţa pentadimensională), nu mai este ignorat procesul cosmic. Nu mai este ignorată prezenţa lui Dumnezeu, care există în viaţa de peste tot. Prin urmare în scurt timp ajungi să nu mai fii limitat de naştere sau moarte. O fiinţă aflată în conştiinţa pentadimensională înţelege că poate avea mai mult control asupra modului în care trăieşte şi viaţa poate dura sute de ani. Crearea realităţilor se petrece foarte repede când ajungi în dimensiunea a cincea, astfel încât controlul asupra corpurilor multiple și abilitatea de a călători liber în afara corpului prin Univers, vor deveni lucruri comune.

D: Mi s-a spus că voi mai fi în viaţă şi voi vedea aceste lucruri atunci când se vor petrece, pentru că durata de viață a oamenilor nu va mai fi la fel. Asta vrei să spui?

J: Da. Vechea paradigmă care spune că pe Pământ există o durată scurtă de viaţă, va rămâne o amintire din trecutul îndepărtat.

D: Dar va fi așa numai pentru cei care se pregătesc pentru asta?

J: Cei care ating starea de conştiinţă pentadimensională vor avansa şi vor participa la Noul Pământ, unde vor putea să facă aceste lucruri.

D: Mi s-a mai spus că extratereştrii verifică corpurile umane încercând să găsească vindecări pentru boli, astfel încât corpul uman să trăiască mai mult timp. Informaţia este corectă?

J: Da, este corectă.

D: Unul din scopurile examinărilor fizice a fost să oprească progresul bolilor de pe Pământ.

J: Pe măsură ce corpul fizic trece prin procesul de transformare, va căpăta mai multă imunitate. Oamenii de pe Noul Pământ sau hibrizii care vor veni să participe la Noul Pământ vor avea o conştiinţă mai vastă şi o cunoaştere mai mare a vindecării vechilor boli, ca să spunem aşa. Este un proces în desfăşurare, care ne va aduce la stări înalte de conştiinţă. În stările înalte de conştiinţă se va accelera eradicarea bolilor datorită inteligenţei sporite şi utilizării mai puternice a minţii, şi datorită accesului mai mare la tehnologii avansate. Vor fi aduse multe lucruri care nu există acum pe planetă, iar dacă există lucruri negative, acestea vor fi suprimate. Se vor scoate la lumină secrete păstrate ascunse până astăzi, dintr-un motiv sau altul.

D: Mi s-a spus că oamenii care se află la bordurile navelor spațiale pot trăi cât vor, nu au boli şi nu mor decât atunci când sunt gata să moară.

J: Afirmaţia este corectă!

D: Ei încearcă să aducă omenirea la aceiaşi parametri?

J: Da, sau cel puţin să ridice omenirea la o stare considerată intangibilă de către omenirea de astăzi.

D: Dar probabil că întotdeauna vom avea anumite limitări...

J: Da, întotdeauna va fi un progres în desfăşurare, ca să spun aşa. Vor apărea constant noi provocări, pe care va trebui să le depăşim.

D: Pentru că aceasta este o planetă unde sunt învăţate lecţii şi care are liberul arbitru.

J: Toate planetele au propriile lor lecţii. Există lecţii care depăşesc imaginaţia de pe Pământ, în starea actuală a limitărilor 3D. Universul va fi întotdeauna caracterizat printr-un proces de creştere şi expansiune, şi vor exista provocări. Indiferent cât de înaltă este vibraţia şi la ce nivel au ajuns civilizaţiile, cu cât urci

mai sus pe spirala evoluţiei, cu atât apar noi provocări în calea creşterii neîntrerupte.

D: Deci Pământul nu va deveni niciodată un loc cu adevărat perfect, din cauza liberului arbitru şi a lecţiilor de aici. (Da) Mai am o întrebare. Vorbeai despre transformarea ADN-ului. Guvernul SUA cunoaşte aceste lucruri? Aţi împărtăşit aceste concepte şi cu ei?

J: Există câţiva oameni de ştiinţă în SUA şi în alte ţări, care sunt conştienţi de mutaţii. Ei sunt uimiţi de procesele care se desfăşoară acum pe planetă, care sunt bruşte şi dramatice. Mulţi au început să fie conştienţi de ce se întâmplă.

D: Vrei să spui că ei au observat din punct de vedere ştiinţific aceste transformări?

J: Mulţi sunt conştienţi, dar mulţi se tem să dezvăluie aceste informaţii de teama că vor fi luaţi în derâdere de colegii lor din lumea ştiinţifică, care nu au o experienţă directă cu acest proces şi nu l-au studiat.

D: Cu ajutorul instrumentelor lor ştiinţifice ei pot să constate aceste transformări, care se petrec în corpul uman.

J: Informaţia este corectă!

Alţi investigatori şi scriitori au descoperit informaţii despre activarea ADN-ului şi despre progresul celor 12 şuviţe de ADN, dar ei presupun că acest lucru se va întâmpla spontan. Se pare însă că activarea ADN-ului va fi un proces gradat, ca să se producă mai multe şuviţe ADN. Dacă aceste noi şuviţe se vor permanentiza, vor produce la rândul lor noi şuviţe. Acest lucru nu se va întâmpla repede. Cert este că procesul se declanşează acum în corpurile a zeci de mii de oameni de pe toată planeta. Acest lucru face parte dintr-un plan divin pe care am reuşit să-l întrezărim doar vag în momentul prezent.

Înaintea sesiunii pregătisem o listă de întrebări la care John dorea să primească răspunsuri. Una din ele se referea la un vis neobişnuit pe care şi-l amintea.

D: John spune că într-o noapte a avut un vis care părea foarte real, în care vedea o navă spaţială pe fereastră. Vroia să ţipe, dar nu putea să scoată nici un sunet. A fost doar un vis sau a fost o experienţă reală?

J: A fost mai mult decât un vis, a fost o întâlnire din altă dimensiune. Prezenţa navei noastre i-a scos la suprafaţă o amintire traumatică din copilărie, când sufletul său nu ajunsese la maturitatea pe care o are John acum. Când copilul ne-a văzut, i s-a părut că suntem ciudaţi şi s-a speriat, şi acest lucru a lăsat o traumă emoţională în sufletul său.

D: De multe ori copiii nu înţeleg ce se întâmplă.

J: Da. Ne pare foarte rău că s-a întâmplat aşa ceva şi că încă au mai rămas aceste urme traumatice. Aşa încât pentru John apariţia navei a avut un efect dublu. I-a scos la iveală această amintire terifiantă, dar l-a făcut conştient pe John că mai are de lucru pentru a vindeca această experienţă din trecut, din adâncul său. El a progresat foarte mult în privinţa asta, de când s-a întâmplat incidentul.

D: Acesta este motivul pentru care aceste amintiri au fost uitate? Pentru că e greu pentru un copil să înţeleagă ce se întâmplă? Acesta este motivul pentru care nu i se permite cuiva să-şi amintească ceva?

J: În mod cert! Pe măsură ce un om evoluează spiritual şi îşi ridică frecvenţa de vibraţie până în punctul în care simte că este una cu întreaga Creaţie şi menţine o stare de conştiinţă iubitoare, atunci el înţelege că nu are de ce să se teamă. Viaţa universală este un fapt. Eşti una cu tot ce există. Acest lucru nu este acceptat doar la nivel intelectual, ci devine o trăire adâncă. Prin urmare este acceptată unicitatea întregii creaţii, indiferent cum arată formele de viaţă din jur. Fiecare formă de viaţă, indiferent ce formă bizară ar avea în comparaţie cu formele de viaţă de pe Pământ, este acceptată atunci când ajungi într-o stare a unităţii universale şi a iubirii necondiţionate pentru tot ce există. Atunci teama dispare şi

nu mai este o realitate pentru persoana în cauză.

Extratereștrii mi-au spus că teama este cea mai puternică emoție pe care o au oamenii. Dacă oamenii nu pot să înțeleagă ceva, atunci trec acel lucru prin frică, ca să se potrivească în schema lor mentală. Dar când înțelegi experiența, frica dispare. Aceasta a fost platforma lucrului meu cu oamenii care au avut așa-numitele experiențe „neplăcute”. Când ei reușesc să înțeleagă ce s-a întâmplat, atunci pot să integreze acele lucruri în viața prezentă și să trăiască cu ele, mai degrabă decât să se teamă de ele și să se retragă în ei.

Cred că este un lucru remarcabil că doi oameni care locuiesc în părți diferite ale planetei pot relata un scenariu identic, fără să cunoască informațiile pe care le-am adunat eu de pe toată planeta. Cred că acest lucru conferă validitate faptelor.

***

O sesiune de terapie care mă așteptam să fie normală, făcută când participam la conferința despre OZN-uri de la Laughlin din Nevada în anul 2000, a scos la iveală lucruri neașteptate. În interviul dinaintea sesiunii eu fac o listă cu întrebările la care clientul dorește răspuns. Astfel pot să ajut oamenii cât mai mult posibil și se obține un beneficiu maxim din sesiune. Dar de multe ori, răspunsurile nu sunt cele așteptate. Când lucrez cu subconștientul am învățat să-mi păstrez mintea deschisă și să continui să pun întrebări ca un reporter obiectiv, deși sesiunea o poate lua într-o direcție neașteptată. Am o curiozitate insațiabilă și sunt deschisă către noi informații, indiferent cât de ciudate ar fi acestea.

Lee era o femeie tânără de patruzeci și ceva de ani. Tocmai explorasem o viață trecută a sa și făceam legăturile cu viața ei prezentă, cu ajutorul subconștientului.

D: Există o conectare între acea viață trecută și viața prezentă pe care o trăiește Lee acum?

L: Da. Dar este gradată. Nimic nu se întâmplă doar într-o singură viaţă, deşi nu îmi place încetineala. Acea viaţă îi arăta că e în regulă să aperi lucrurile care consideri că sunt corecte. Este în regulă să fii singur. Nu contează cu adevărat dacă suntem singuri. Noi doar credem că suntem singuri. Dar nu suntem niciodată singuri cu adevărat.

D: Ea are câteva întrebări la care ar dori să primească răspuns. În viața prezentă a lui Lee ea nu s-a căsătorit niciodată și s-a reținut de la sex. Ar vrea să afle care e cauza acestui lucru.

L: O parte din mine nu a venit din această realitate. O parte din mine nu este din acest timp și din acest spațiu, și nu înțelege sexul așa cum este înțeles sexul pe această planetă. Nu înțelege timpul așa cum este înțeles timpul pe această planetă. Această planetă este foarte înceată și este foarte, foarte greu să te afli aici. Această parte din mine a venit aici de una singură și mă aflu aici fără ajutor.

D: Despre ce parte vorbești?

L: Noi suntem toate părțile. Nu suntem niciodată o singură parte. A venit aici ca lumină. Lumina deja știe. Lumina este complet pură când vine aici, și este o experiență ciudată să fii aici, dar este în regulă. Te poți ajusta ca să fii aici.

D: Dar Lee a avut multe vieți fizice pe Pământ, nu-i așa?

L: Da, dar aceea e doar o parte din Lee. Ea nu a fost niciodată doar Lee. Acela e doar un sistem de credinţă. Dar ea e mai mult decât atât. Nu e doar masculin sau feminin. Este lumină. Este o înțelegere de un fel diferit. Nu există cuvinte în vocabular pentru asta. Este ceva nou.

D: Sufletul ei este același suflet care a trecut prin toate aceste vieți și a avut aceste experiențe. Este adevărat? (Da) Vorbești despre ceva care a intrat în ea?

Mă gândeam la micuțele ființe de lumină strălucitoare despre care vorbește Bartholomew, care s-au oferită să vină pe Pământ ca să ajute (în secțiunea 1).

L: (Întâmpină probleme de exprimare) Timpul nu există de loc. Timpul nu este. Timpul există numai aici, în dimensiunea voastră. Nu există așa în nici un alt loc. E foarte încet. E greu de exprimat, dar trebuie clarificat acest lucru.

D: Dar noi suntem prinşi în acest sistem temporal, în această realitate. (Da) Această parte care este diferită, care nu înțelege lucrurile astea, de unde vine?

L: Vine din... Nu din stele. Nu din sistemul vostru solar. Nu vine din credința voastră în existența unui sistem solar, cum este în dimensiunile de aici. Asta e ceea ce aveți voi nevoie, pentru învățare.

D: Pentru realitatea noastră.

L: Da. Voi creați maeștri. Voi creați profesori. Sunt doar creațiile voastre.

D: Dar ne ajută să învățăm.

L: Da. Se află aici cu acest scop.

D: De unde vine cealaltă parte?

L: Cealaltă parte este dincolo de... Nu vine de undeva. Nu este aici, nici dincolo. Ea este. Este o frecvență de vibrație, dar nu este o frecvență de vibrație. E mult dincolo de asta şi nu există cuvinte care să o exprime. Trebuie simțită. A început să fie simțită pe această planetă, dar a durat atâta vreme.

D: Cum a devenit această parte, o parte din ea?

L: Prin renunţarea la vechile concepte, la vechile idei. Prin deschiderea ca să te uneşti cu ea. Ea a fost acolo. A fost întotdeauna acolo. Dar când suntem pe această planetă, ne legăm. Și când ne legăm, nu mai putem să o vedem.

D: Încerc să înțeleg. Această parte a preluat conducerea?

L: Nu este nimic de preluat. Ea este. Doar este. Nu există o preluare. Noi credem că suntem controlaţi. Asta e problema cu planeta asta. Mereu ne temem că ne controlează ceva sau cineva, dar nu suntem niciodată controlaţi. E doar o iluzie. Nu am fost niciodată controlaţi. Doar credem că suntem.

D: Dar dacă a fost întotdeauna acolo, de ce nu sunt oamenii conştienţi de ea?

L: Nu are cuvinte. Nu are o locaţie. Nu are sunet. Nu are nimic care să poată fi recunoscut. E absolut tăcută, dar are o putere absolută. E doar... foarte înceată. (Oftează) A durat atât de multe vieţi. Timpul de pe planeta asta nu e corect. Cărţile de istorie prezintă lucrurile greşit. Timpul nu este ce am fost făcuţi să credem că este.

D: Spui că nu a preluat controlul. Cum se atașează această parte la o persoană fizică? (Pauză) Sau poate că nu e corectă exprimarea?

Mă gândeam că partea pe care o descrie este ceva separat de suflet sau personalitate, așa cum le percepem noi. Concluzia logică ar fi un fel de posedare de către o anumită entitate. Alţi investigatori au raportat astfel de cazuri, dar în experiența mea nu am întâlnit niciodată un astfel de caz.

L: Aspectul fizic se limitează la ce este aici. Iar ceea ce este aici nici măcar nu este în cadrul temporal în care credeţi că este. Durata de viaţă nu este în cadrul temporal în care credeţi că este. Am făcut planul să trecem prin asta. Oamenii

trec prin asta, dar nu este tot ce suntem.

D: Vorbeai despre o parte din ea. Această parte se regăsește în toată lumea? (Da) Toți oamenii au această parte?

L: În diferite grade. Toată lumea o are, dar nu toată lumea o va vedea.

D: Nu vor ști că se află acolo? (Nu) Dar maeștrii și învățătorii spirituali? Ei sunt conștienți de existența sa în mai mare măsură decât alte persoane?

L: Unii din ei sunt.

D: Această parte din Lee domină această viață și din această cauză ea nu s-a căsătorit niciodată? (Da) Dar în alte vieți această parte nu a fost dominantă? (Nu) Mă întrebam când a intrat în ea această parte care domină viața ei actală, dar spui că s-a aflat întotdeauna acolo.

L: Nu se întâmplă printr-o secvență de evenimente. Este acolo. Nu se află în acest cadru de timp liniar. De asta arată ca și cum s-ar atașa, dar nu este așa. Este atât de mult. Lumi întregi de informație. Nu se limitează la naștere sau moarte. Naşterea sau moartea e doar o mică parte din ea și nu contează cu adevărat. Noi credem că contează. Contează și nu contează. E ca o mică fulgurație. Cealaltă parte e mai importantă și este fără limite. Este greu de descris. Nu poți descrie ceva care este nelimitat.

D: Așa e. Cealaltă parte corespunde conceptului de Dumnezeu așa cum îl cunoaștem noi?

L: Noi nu îl cunoaștem pe Dumnezeu. Credem că îl cunoaștem, dar nu e așa. Dumnezeu este atât de vast. Am dat numele de Dumnezeu puterii ultime care se întinde dincolo de galaxii. Care merge dincolo de orice poate să conceapă mintea noastră.

D: Cealaltă parte este conectată la acest lucru sau este separată?

L: Este conectată.

Era foarte greu de înțeles acest concept necunoscut, de aceea îmi venea greu să mă gândesc la întrebări prin care să extrag mai multe informații.

D: E ca un fel de energie sau putere care cuprinde totul. (Da) Există în tot?

L: Există acolo.

D: Dar nu toată lumea este conștientă de ea.

L: Da. Corpurile noastre nu sunt solide, așa cum par. Ele par solide dar văzute din alte realități, nu sunt așa. Uneori oamenii se sperie de acest lucru, dar nu e ceva de care să te sperii. Universul știe cum este bine să fie lucrurile.

D: De ce se sperie oamenii?

L: Pentru că nu înțeleg. Nu e vorba de a vedea nu ochii. Nu poți ajunge acolo. Nu poți ajunge la capătul universului. Nu poți ajunge la capătul a nimic, pentru că nu există capăt. Cuvintele, limbajul, corpurile noastre, nu pot conține asta. Pot doar să îi sugereze existența. Nu suntem separați de această parte. Ea există pentru noi, dar ne-am separat și individualizat ca să avem această experiență. Nu există experiențe greșite.

D: Există un scop și o lecție în tot. (Da) Avem cu toții suflete individuale, nu-i așa?

L: Sufletul este un concept prea larg pentru a fi etichetat ca „individual”. El

poate fi individual într-un anumit moment, dar în momentul următor poate fi foarte vast. Fără ca să existe o diviziune a timpului între aceste stări de a fi. Ele curg din una în alta.

D: Eu m-am învățat să mă gândesc la un spirit individual, care are experiențe și învață lecții.

L: Spiritul se extinde în lume și învață lecții prin scânteile individuale, apoi se întoarce acasă cu cunoașterea din toate acele experiențe.

D: Când face asta devine o parte dintr-un suflet mai mare? (Da) Sufletul mai mare este echivalentul lui Dumnezeu?

L: Este echivalentul a ceea ce considerăm noi a fi Dumnezeu, pentru că noi nu l-am înțeles pe Dumnezeu. Este prea vast. Trebuie să trasăm perimetre și să stabilim ierarhii, ca să înțelegem lucrurile.

D: Noi credem că Dumnezu este Creatorul a tot ce cunoaștem. Este corect?

L: Și noi suntem creatorul. Nu suntem separați de Dumnezeu. Facem parte din creație. Nu există divizare.

D: Cu această înțelegere, eu le-am spus oamenilor că pot să creeze ce vor în domeniul fizic. Pot să facă asta?

L: Nu, pentru că există anumite limitări. Noi experimentăm aici învățarea într-un anumit mod. Pe de o parte am putea face orice, dar pe de altă parte am ales să nu o facem. Noi am făcut această alegere.

D: Ne-am autolimitat.

L: Noi am creat anumite limite pentru această experiență.

D: Cealaltă parte nu se manifestă în viețile celor mai mulți oameni și nu face ca viețile lor să fie diferite. Așa

e?

L: Așa sunt ei. Nu o pot atinge prin cele cinci simțuri. Creierul uman nu și-a dezvoltat încă abilitatea de a putea înțelege cum se cuvine această parte. Nu există circuite în creier care să facă față acestui lucru. Dar situația începe să se schimbe.

D: Cum se schimbă?

L: Există un salt de evoluție în fața noastră, care nu este treptat. Nu toată lumea are să facă acest salt. Unii îl vor face, alții nu. Asta nu înseamnă că vor fi lăsați în urmă. Vor merge pe alt drum. A venit vremea pentru o îmbunătățire a abilităților. Multe lucruri se transformă acum pe planetă. În adâncul mării și al pământului, fierb multe schimbări. Noi le-am creat pentru experiența de care avem nevoie. Nu trebuie să ne temem dar...

D: Totul se întâmplă dintr-un anumit motiv.

L: Așa e.

D: Spuneai că circuitele din creierele și din mințile noastre se transformă?

L: Vom putea să facem față la mai mult. Nu vom cunoaște niciodată totul. Nu există capăt.

D: Cum se va întâmpla asta?

L: Creierul uman a stagnat multă vreme. Nu putea merge mai departe. Dar s-au făcut îmbunătățiri. Așa cum sunt modernizate calculatoarele, creierele umane sunt și ele aduse la zi. Asta se întâmplă acum. Se construiesc noi punți între circuite.

D: La nivel genetic?

L: Celulele se transformă. Genetica se transformă. (Pare a se uita la ceva) Nu știu ce sunt astea. Celulele se transformă. Genetica se transformă. Se mărește capacitatea. Oamenii cred că creierele lor vor trebui să fie mai mari ca să aibă o capacitate mai mare, dar nu e nevoie de asta. Trebuie să aibă doar niște circuite diferite, configurații diferite.

D: Se spune că noi oricum nu ne folosim întreaga capacitate a creierului.

L: Nu o folosim.

D: E vorba de ceva programat automat în circuitele noastre, sau ceva care se face din afară?

L: A fost pus acolo la început, pentru a se vedea cum se va dezvolta. Dar acest lucru se poate întâmpla numai atunci când se produc anumite transformări în atmosfera planetei. Puteți deja să vedeți acest fenomen la copiii mici. La unii, nu la toți. La unii copii se vede foarte bine asta. Unii copii mici au ceva ce nu s-a mai văzut până acum. Nu se vede pe radiografii sau cu un echipament de genul ăsta. E vorba despre o nouă dezvoltare a creierului. Cu toții avem capacitatea să o dezvoltăm dar nu toată lumea a făcut-o, deși potențialul există acolo.

D: Acest lucru se produce gradat și la adulți? (Da) A fost pus în corpurile noastre când am fost creați?

L: Se spera că se va dezvolta, dar a eșuat de două ori. Apoi a fost restartat și se pare că în sfârșit funcționează.

D: Mi s-a spus că extratereștrii ne-au creat corpul fizic. Ei au fost cei care au programat acest lucru în sistemul nostru? (Da) Ai spus că a eșuat de două ori. (Da) Poți să-mi spui despre asta. Este vorba de istoria noastră?

L: S-a întâmplat înainte de istoria scrisă. Nu există o istorie scrisă care să vorbească despre asta. Toată istoria voastră este greșită. A fost rescrisă într-un mod fals. Nu este corectă.

Când am auzit asta, mi s-a stârnit curiozitatea. Eu caut întotdeauna cunoașterea „pierdută” și în mod special cunoașterea care ne-a fost transmisă într-un mod incorect. Întotdeauna caut versiunea „adevărată”.

L: Se pare că a existat o eroare de planificare. S-a întâmplat ceva ce nu fusese prevăzut.

D: Ceva neașteptat? (Da) Omenirea s-a dezvoltat prea repede?

L: S-a dezvoltat în direcţia greşită. Omul s-a dezvoltat prea repede pentru planeta care îl găzduia. S-au făcut greşeli şi acest lucru ar fi produs un dezechilibru în sistem.

D: Prea mult, prea curând? (Da) Asta s-a întâmplat înainte de istoria înregistrată?

L: Da. Au trebuit să facă schimbări.

Mă întrebam dacă vorbea despre Atlantida. Mi s-a spus că omenirea și-a dezvoltat atunci acest potențial al minții într-un grad înalt, dar și-a folosit abilitățile într-un mod greșit și aceste abilităţi i-au fost retrase omenirii. Este vorba de distrugerea Atlantidei. S-a spus că aceste abilităţi vor reveni când vom evolua până în stadiul în care să le putem folosi într-un mod înțelept.

D: Ce s-a întâmplat a doua oară?

L: A fost ca o ruptură. Biblia nu este corectă când vorbeşte de rasele care au mers în direcţii diferite. Nu este o informaţie corectă. (Părea a fi frustrată pentru că nu putea să se exprime). Istoria planetei nu poate fi cunoscută prin intermediul scrierilor care există acum pe această planetă, pentru că nu sunt corecte. Adevărul este doar sugerat, iar înregistrările nu sunt corecte.

D: Asta încerc să fac în opera mea, să restaurez cunoașterea pierdută.

L: O parte din cunoaștere a fost luată în mod deliberat și s-a pierdut, o parte a fost îngropată și acum revine fragmentar. Trebuie să cauți aceste fragmente. Ele revin puțin câte puțin. Nu vine totul deodată, vine pe bucăți. Fragmentele sunt ascunse în creierele oamenilor cu care vei lucra în viitor.

D: Și eu trebuie să pun la un loc aceste piese? (Da) Ai spus că a apărut o ruptură a doua oară când au eșuat lucrurile. Poți să-mi explici despre ce vorbeai?

L: S-a făcut un experiment genetic care nu a funcţionat cum trebuie şi s-a creat confuzie. Biblia pomenește despre Turnul lui Babel. A fost un experiment genetic care nu a fost corect.

D: Mintea încerca atunci să se expansioneze?

L: Da. Dar nu a putut și s-a fragmentat. Nu a reușit. Și-a pierdut abilitatea de a înțelege lucrurile cum se cuvine și s-a divizat.

D: Și atunci totul va trebui să o ia de la capăt? (Da) Deși nu chiar de la început.

L: Nu. Va reporni într-o altă formă.

D: Acum ajungem din nou în acel punct? (Da) Și ei cred că de data asta va merge?

L: Da. Toate lucrurile par a arăta în direcţia asta. Dar în alt mod. Oamenii nu privesc în direcţia corectă. Suntem copleşiţi de tehnologie, acolo e problema cea mai mare. Nu se pune destul accent pe latura spirituală. Religia nu înseamnă nimic, spiritualitatea este totul. Se exagerează într-o singură direcţie, iar planeta îşi pierde echilibrul. Mintea, trupul, spiritul se dezechilibrează, la fel şi planeta. Noi suntem responsabili de acest lucru.

D: De data asta extratereștrii au declanșat lucrurile ca să meargă în direcţia corectă?

L: Da. Lucrurile au fost declanșate. Dar ei pot să facă doar o parte din treabă. Pentru că noi avem treaba noastră de făcut și lecțiile noastre de învățat.

D: Da. Asta e adevărat. Și când se declanșează lucrurile, asta se face prin intermediul întâlnirilor cu OZN-urile și prin faptul că sunt văzute?

L: Da. Acest lucru se întâmplă în multe feluri diferite.

D: Dar asta este ceva de care avem nevoie în acestă perioadă de timp?

L: Da. Această resursă a existat întotdeauna acolo pentru a fi folosită.

D: Ei cred că vom ajunge într-un moment în care ne vom putea deschide mai mult?

L: Da. Dar dacă se întâmplă prea repede, circuitul nu este potrivit. Circuitul e cel mai bun termen pe care îl pot folosi. Există lucruri în creier pe care un doctor nu le poate vedea și razele X nu pot să-ți arate asta.

D: Da. Cuvântul „circuit” este un termen pe care îl putem înțelege. (Da) E bine să folosim analogii și cuvinte pe care le putem înțelege, altfel e greu să explici oamenilor.

L: Da. Nu există cuvinte potrivite și nu se poate înțelege. Când privești în întunericul oceanului, nu poți să pătrunzi în adânc. Nu poți pătrunde cu lumina, pentru că ai deranja ceea ce s-a sedimentat acolo. Există oameni care au nevoie să înoate în întuneric, și toată viața lor ar fi distrusă dacă ar pătrunde prea repede lumina. Nu se poate face repede. Salturile de evoluție pot avea loc doar atunci când s-a instalat circuitul și când s-a creat un echilibru. Planeta este acum într-o stare disperată. Nu este stabilă deloc. Pe planetă umblă oameni care nu-și dau seama ce se întâmplă cu ei, cu creierele și corpurile lor, sub vibrațiile grele și sub acțiunea plasmei. Plasma? Mă refer la vortexul de plasmă. Dar nu înțeleg. Există un vortex de plasmă care influențează asta. Nu e nici bun, nici rău. E doar o experiență. Noi avem în interiorul nostru abilitatea de a ne echilibra. Există o combinație de stimulare electrică și magnetică în diferite părți ale creierului care nu a putut fi descoperită până acum, dar va apărea în această perioadă. Până acum omenirea nu a fost gata să o primească. Astfel se vor redeschide circuitele care au fost închise. Dacă vă uitați la piramide, veți vedea ce se întâmplă acum pe planetă. Dar trebuie să priviți adânc în istoria piramidelor, ca să găsiți dovezi. Ele există, dar nu sunt scrise pe pereți. Este rearanjat circuitul creierului. Egiptul știa asta, dar a avut un sistem diferit de a exprima aceste lucruri. Sistemul lor era rudimentar în comparație cu ce se întâmplă acum pe planetă, deși au fost ajutați de extratereștri. Se spune că acest lucru nu este adevărat, dar a fost adevărat. Ei au fost îmbunătățiți de extratereștri. Au existat îmbunătățiri similare pe toată planeta, în zone diferite.

D: Dar uneori a fost prea devreme. Asta vrei să spui?

L: În marea majoritate a cazurilor s-a întâmplat când trebuia să se întâmple. Dar ne aflăm la marginea dezechilibrului. Nu este doar planetar. El înconjoară planeta. E vorba de modul de a gândi al omenirii și de folosirea greșită a mediului înconjurător. Noi avem toată cunoașterea, dar am subjugat planeta și s-a pierdut o mare parte din cunoaștere.

D: Trebuie să o luăm de la început.

L: S-a făcut ceva pe Coasta de Est a Statelor Unite, în laboratoare din Virginia.

D: S-a descoperit o nouă tehnologie sau despre ce e vorba?

L: Da. Este doar un început, dar există o nouă

tehnologie.

D: Mi s-a spus ceva. Că vârsta fizică nu contează. Așa stau lucrurile?

L: Nu are nimic de a face cu asta. Vârsta noastră va fi extinsă oricum, dar nu cu mulți ani. Avem mult de muncă până să se întâmple asta.

În acest caz am aflat că zestrea genetică a corpului uman se transformă ca să reziste la boli și pentru ca oamenii să poată trăi mai mult. De asemenea creierul este supus unor modificări și se dezvoltă. S-a vorbit despre copii care au o evoluție uimitoare de la o vârstă fragedă și s-au adus dovezi. Există câteva cărți pe această temă și se fac teste în unele părți din SUA. Se nasc copii care au deja instalate circuite avansate în creier. Adulții vor trebui să îi prindă din urmă.

Conceptul acesta ciudat al unei părți care îmi vorbește, care este separată de client dar face parte integrală din ființa sa, era dificil de înțeles pentru mintea mea umană. Dar ulterior am mai întâlnit și alte cazuri similare, din care unul este descris în ultimul capitol al acestei cărți.

***

Mai multe informații de acest gen au venit prin intermediul lui Phil, în anul 1999. Nu mai făcusem nici o sesiune cu Phil de câțiva ani. După ce a lucrat o vreme în California a venit iar în Arkansas, atunci când eu am participat la conferința despre OZN-uri din Eureka Springs. A fost prezentă și Harriet la această sesiune. A fost încântată să îl vadă, după atâta vreme. Am folosit metoda clădirii cu birouri, cu care era obișnuit Phil. Când s-a deschis ușa liftului a văzut o lumină albă strălucitoare, cu care se obișnuise din sesiunile precedente. Deja îl aștepta cineva ca să îl conducă în locul de unde putea să obțină informații.

P: Îmi spune că informațiile sunt transmise acum pentru că a venit timpul ca rasa

umană să-şi înţeleagă ignoranţa care a ţinut oamenii în frică atât de mulţi ani. Cunoaşterea, conştientizarea, înţelegerea pot permite oamenilor să se exprime mai complet şi să nu mai închidă porţiuni din realitate, din cauza fricii şi a ignoranţei. El spune că ni se oferă o cheie care ne va permite să accesăm zone de informaţie care au fost inaccesibile oamenilor eoni de timp. Înţelegerea a ceea ce suntem şi de unde venim a fost complet modificată, din cauză că nu exista un fundament ca această cunoaştere să fie înţeleasă. Dar în aceste vremuri de ridicare şi trezire spirituală, istoria adevărată şi realitatea genetică a rasei umane pot fi din nou înţelese complet.

D: Şi spui că vor să-mi dea cheia?

P: Există cei care sunt echivalentul tău în lumea spirituală. Ei lucrează cu tine. La fel ca tine, ei lucrează ca să aducă cunoaşterea şi sunt implicaţi în acelaşi proiect ca şi tine. Nu mă refer doar la episodul de care vorbim acum, ci la întregul efort de aducere a cunoaşterii şi conştiinţei către masele de oameni. Această cheie îţi va permite să accesezi anumite zone de informaţie care nu au mai fost disponibile celor care doreau să studieze istoria şi realitatea speciei umane.

D: Există câteva lucruri care ne interesează în mod deosebit acum. Noi căutăm informaţii referitoare la ADN-ul corpului uman, la transformările prin care trece acesta. Poţi să ne spui mai multe despre asta?

P: Au loc schimbări care afectează anumite părţi ale corpului, astfel încât să le fie mărită capacitatea. Prototipul uman este manipulat pentru a i se mări durata de viaţă şi abilitatea de a rezista la anumite provocări din mediul înconjurător. Acest lucru este necesar pentru ca trupul omului să poată tolera anumite condiţii atmosferice de pe alte planete. Prototipul corpului uman pe care îl folosiţi poate fi folosit în multe alte locuri din univers, astfel încât acest corp fizic se adaptează pentru a supravieţui în anumite condiţii planetare diferite de ale voastre.

D: Asta înseamnă că aceste corpuri umane vor merge pe alte planete?

P: Informaţia este corectă. Se vor folosi aceste corpuri îmbunătăţite prin inginerie genetică, pe alte planete care vor fi locuite de suflete care au ales această sferă, ca să le permită să participe la îndatoririle lor spirituale.

D: Am auzit că se petrece ceva cu ADN-ul din trupurile oamenilor de pe Pământ

din prezent.

P: Au avut loc multe transformări în condițiile de mediu de pe planeta voastră și nu este vorba de manipulări genetice. Au avut loc multe schimbări în mediul înconjurător, care au produs transformări în expresia fiziologică. Reacția la chimicale, la energia din atmosferă și la mediul înconjurător au influențat aceste transformări din corp. Trupul reacționează la stimulii externi.

D: Vrei să spui că sistemul imunitar se adaptează sau reacționează în vreun fel?

P: Afirmația este corectă. Se adaptează pentru a face față provocărilor din mediul înconjurător și se schimbă automat, așa cum a fost programat la crearea sa. Există forme de viață care nu au această adaptabilitate automată înscrisă în ADN și prin urmare depind de manipulări externe, ca să se transforme. Dar corpul uman a primit această abilitate de a se adapta automat la mediul înconjurător, astfel încât nu mai este necesară manipularea. Corpurile reacționează la schimbările din mediul înconjurător.

D: Dacă nu s-ar adapta, corpurile ar muri?

P: Ar exista o toleranță mai mică la schimbările de mediu, ceea ce ar afecta mai mult corpul uman. Corpurile ar putea tolera schimbările din ce în ce mai puțin și pe măsură ce condițiile de mediu ar deveni extreme, în cele din urmă ar duce la moarte, da.

D: Deci dacă nu s-ar transforma, corpurile nu ar supraviețui.

P: Presupunând că mediul înconjurător nu s-ar îndrepta către o stare mai armonioasă. Odată îndepărtate provocările, corpul ar renunța la sistemul de apărare și ar reveni la starea inițială în care se găsea înainte de schimbările de mediu.

D: Mi s-a spus că există extratereștri care arată ca oamenii dar nu sunt oameni, pentru că organele lor interne s-au format în condiții diferite de mediu.

P: Afirmația este corectă.

D: Evoluăm și noi în direcția aceea?

P: Afirmația este corectă.

D: Mi s-a spus că unul din motivele pentru care nu putem călători și nu putem trăi în spațiul cosmic este acela că trupurile noastre nu se pot adapta acum.

P: Am spune că „acum” este cheia. Astfel de schimbări durează mult timp. Manipulările se pot face doar prin generații succesive, ca să se permită dezvoltarea unei toleranțe la mai multe feluri de mediu înconjurător.

D: Astfel de transformări se pot produce în corp și în mod rapid, într-o singură generație?

P: Asta depinde de tipul de transformare. Anumite feluri de transformare se pot face și într-o singură generație, dar schimbările mai radicale necesită mai mult timp, ca să se poată produce în mod natural.

D: Ca o formă de evoluție în ritm accelerat.

P: Corect.

D: Toată lumea se transformă sau este vorba doar de anumite grupuri și anumiți oameni?

P: Toți oamenii care trăiesc în prezent pe această planetă experimentează schimbări de mediu care le afectează sistemul imunitar. Celelalte schimbări la care ne referim nu țin de mediul înconjurător. Este vorba de manipulări genetice intenționate. Dar manipulările genetice sunt controlate într-o anumită populație selectată din cauza unor date din generațiile mai vechi... (Are probleme în a-și găsi cuvintele). E vorba de recoltare. Ar fi un termen potrivit. Dar înțelegem că voi aveți o atitudine de respingere morală a cuvântului „recoltare” folosit în sens convențional.

D: Problema ține de felul în care folosim cuvintele.

P: Afirmația este corectă.

D: Deci dacă anumite grupuri sau anumiți oameni au fost selectați, manipularea genetică nu se face la toată lumea.

P: Afirmația este corectă. Manipularea este produsă încă din pântec, din perioada concepției. Pe măsură ce un om crește și este capabil de a avea copii, fiecare generație care ar urma ar fi schimbată puțin câte puțin în direcția dorită. Este un proiect care se întinde pe mai multe generații și fiecare generație succesivă este puțin diferită de cea anterioară.

D: Cei selectați se schimbă într-un mod care poate fi perceput de oamenii obișnuiți?

P: Manipularea genetică și încrucișările care se fac pe planetă nu se pot observa dintr-o generație în alta. Dar dacă compari datele peste zece generații, atunci schimbările vor fi vizibile la nivel fiziologic, emoțional și spiritual.

D: Desigur. Mulți oameni ar spune că asta se întâmplă din cauza diferențelor de hrană și progresului pe care l-a făcut știința.

P: Există și schimbări cauzate de acești stimuli, dar schimbările de care vorbeam sunt mult mai subtile și nu se bazează pe transformările mediului înconjurător și pe transformările sociale.

***

Această sesiune s-a produs când vorbeam la o conferință despre OZN-uri în Clearwater Florida, în noiembrie 1999. Marie m-a abordat după ce a participat la conferință și mi-a arătat un scris ciudat pe care l-a reprodus pe hârtie în timp ce eu țineam o prelegere. A spus că scrie așa tot timpul, dar nu știe ce înseamnă asta și de ce scrie. M-am gândit că ar fi o idee bună să compar această scriere cu o mostră de la altă femeie pe care am întâlnit-o cu un an mai devreme, la o conferință despre OZN-uri din Wisconsin. Cele două scrieri semănau în mod ciudat. Altă femeie îmi dăduse și ea câteva mostre din ceea ce ea numea „scriere extraterestră”, care arăta ca o scriere automată și era în limba engleză.

Marie a dorit să facă o sesiune și unul din lucrurile pe care vroia să le exploreze era cauza pentru care simțea că nu poate rezista să reproducă aceste scrieri stranii. Avusese o experiență neobișnuită în anul anterior, când a mers la cursul Gateway de la Institutul Monroe din Virginia. Este un curs intensiv pentru cei care vor să învețe cum să călătorească conștient înafara corpului și să vizualizeze lucruri aflate la depărtare.

Sesiunea s-a ținut în camera mea de hotel, în timpul conferinței. A început normal. Ea a intrat într-o stare de transă adâncă. Am dus-o înapoi în timp, în momentul întâmplării pe care dorea să o exploreze. Stătea în faţa clădirii, apoi a intrat în clădire şi în curând a devenit evident că descria altceva decât interiorul normal al clădirii.

M: Am intrat în clădire. Văd structuri din lemn şi ţesături în jur. Verific atmosfera. Nu sunt sigură ce văd. Văd prin atmosferă, dar văd mai mult decât se vede în mod normal.

D: Ce crezi despre acest loc?

M: Nu este ce mă aşteptam să fie. E mai mare. Se petrec mai multe lucruri aici. Sunt copleşită de vastitatea spaţiului care se află în interior.

D: Credeai că la curs vă participa un număr mic de oameni?

M: Aşa mă aşteptam.

D: Spuneai că se mai petrec şi alte lucruri?

Credeam că se referea la alte cursuri şi programe cu participanţi care se petreceau în acelaşi timp, dar în curând a devenit evident că nu descria interiorul fizic din această clădire. Ea vedea ceva în această stare de transă care nu fusese

vizibil înainte pentru ochii săi fizici, dar acum nu mai era ascuns în subconştientul său. Oare vedea în altă dimensiune?

M: Există o gaură prin care privesc. E ca un canion sau portal.

D: Ce vrei să spui?

M: Asta simt când mă uit. Intru în el şi deodată spaţiul fizic dispare şi este înlocuit de un altfel de spaţiu, care este foarte vast şi foarte limpede.

D: Vrei să spui că în loc de pereţi şi de camere, există altceva în clădire?

M: Corect. Aceea era o structură falsă. Era un fel de scenă făcută pentru înţelegerea fizică, pentru confortul fiinţei fizice.

D: Mai sunt şi alţi oameni acolo? Mă întrebam dacă ceilalţi oameni care au venit la curs vedeau acelaşi lucru.

M: Nu mai văd oameni în cameră acum, deşi ar trebui să fie aici. Am senzaţia unei încărcături foarte mari în acest spaţiu vast, dar nu văd fiinţe. Am intrat în ceea ce credeam eu că este realitatea fizică pe care urma să o experimentez, dar îmi dau seama de aici că este doar o iluzie a realităţii şi că există oportunitatea de a schimba cunoaşterea şi relatarea 3D în ceva mai vast decât ceea ce există în dimensiunea a treia.

D: Dar atunci nu simţeai lucrurile acestea conştient. Asta vrei să spui?

M: Afirmaţia este corectă. Nu am ştiut asta până acum. Şi este ceva foarte real, foarte fizic, dar nu cum înțelegem noi asta.

D: Ce fel de program vei studia aici?

M: Despre lumină.

Următoarea frază s-a şters complet de pe bandă. Părea a fi undeva departe încât abia puteam auzi unele cuvinte, dar în fraza următoare sunetul a revenit la normal. Acest lucru se întâmplă uneori în munca mea, atunci când banda de magnetofon e afectată de izbucnirile de energie. Respira greoi şi părea că întâmpină un disconfort. Oare recepta şi ea aceeaşi energie care mi-a afectat magnetofonul? I-am dat sugestii pentru o stare de bine şi am întrebat ce o afecta.

M: Nu ştiu. (Respira greoi) Este copleşitor. E un fel de şoc.

D: De ce crezi că te afectează astfel?

M: Pentru că este atât de diferit totul, diferit de energiile pe care le găzduim de obicei.

D: În corpurile noastre, vrei să spui?

M: Parţial în corpurile noastre, dar e mai mult decât asta. Corpurile noastre sunt doar nişte micuţe dispozitive de împământare, din cauza dimensiunii.

D: Cum arată acest loc?

M: Nu arată cum credeam, nu arată ca lemn sau ţesături.

D: Arată ca o clădire?

M: Institutul adevărat arăta aşa când intrai în el.

D: Dar ceea ce vezi acum?

M: Nu. Mă aflu pe un balcon foarte înalt şi există un balcon acolo şi în planul fizic, dar acesta este mult mai larg şi pare a fi din cristal. Sunt multe cristale aici. Mă uit în jos în centrul camerei. Este multă lumină. Mi se tăie respiraţia, este şocant. E ca şi cum ar fi ceva suprapus. Există ceva peste lucrurile din planul fizic.

D: Ăsta e un cuvânt potrivit. E o suprapunere.

Oare era posibil ca Institutul Monroe să fie localizat peste un portal interdimensional care este invizibil pentru simţurile noastre conştiente? Ar fi o explicaţie parţială pentru evenimentele remarcabile care se petrec acolo.

D: Eşti singură?

M: (În şoaptă) Sunt singură. Corpul meu fizic se simte ca şi cum ar sta în picioare izolat. Încă nu s-a transformat. Când merg mai departe în acest portal, văd că mi se cere să renunţ la ceea ce este fizic. Este foarte frumos aici. (Este copleşită de emoţii şi începe să plângă).

D: Ce se întâmplă?

M: (Copleşită de emoţie) E atât de frumos. (Plânge)

Marie este artistă. Unul din lucrurile pe care dorea să le descopere era de ce nu mai putea să picteze. Nu mai avea inspiraţie. Aşa încât i-am sugerat să îşi amintească scena la care se uita şi să o recreeze mai târziu într-o pictură.

M: (Copleșită de emoţie şi admiraţie) Am să încerc, da.

D: Am observat că majoritatea oamenilor nu înţeleg că aici este ceva atât de frumos, nu-i aşa?

M: Nu, n-ar putea să vadă.

D: Nici eu nu aş putea să văd aceste lucruri. Nu puteam să le cunosc înainte. Îţi permiţi să păstrezi amintirea acestei imagini în minte astfel încât să o poţi picta, şi o vei reproduce cât mai exact posibil.

M: (Cu lacrimi în ochi) Vreau să fac asta. Vreau!

I-am dat subconştientului ei sugestii ca ea să poată reţine amintirea, ca să o folosească mai târziu. Vederea unei scene atât de frumoase o afecta emoţional. Era o evoluţie neaşteptată a evenimentelor dar vroiam să o conduc mai departe în viitor, ca să exploreze ce se întâmpla la Institut. Şi-a amintit că a văzut o lumină frumoasă când stătea singură într-o cabină întunecată, cu căşti la ureche.

D: Ştiu că este greu să pleci din locul ăsta pentru că este atât de frumos, dar vrem să explorăm şi alte lucruri. Vom părăsi acum scena şi vom merge înainte până în momentul în care ai avut acea experienţă stranie cu lumina. Ascultai benzile?

M: (Emoţiile şi plânsul se opresc.) Mă aflam într-o cabină mică.

D: Ascultai înregistrări cu muzică?

M: Cu vibraţii.

D: Asculţi prin căşti?

M: Corect. Eram doar eu cu căştile la ureche.

D: Eşti singură într-o cameră?

M: Într-o cabină micuţă. Apoi adormi. Dormi, asculţi şi...

D: Dormi acolo?

M: Da, este o cabină de izolare în care dormi.

D: Te deranjează că eşti închisă astfel?

M: Nu, îmi place. Aici îi pot întâlni.

D: Să întâlneşti pe cine?

M: Nu ştiu. Aceste fiinţe foarte deştepte.

D: În regulă. Când ascultai vibraţiile sunetelor prin căşti s-a întâmplat ceva, nu-i aşa? (Da) Putem să ne amintim lucrurile, să le vedem în detaliu. Ce s-a întâmplat mai întâi?

M: M-am speriat.

D: De ce?

M: Pentru că nu mai simţisem niciodată aşa ceva. Dumnezeule! Se simte ca o iubire incredibil de pură şi binevoitoare. Vine la tine şi nu îţi vine să crezi. (Copleşită de emoţii) Nu poţi crede că e cu tine, dar o poţi vedea.

D: S-a întâmplat din cauza a ceea ce ascultai la căşti?

M: Înregistrările îţi ofereau doar ocazia de a te deschide foarte mult, ca să întâlneşti frecvența corectă.

D: Trebuie să fii deschisă ca să se întâmple asta, să nu mai existe blocaje sau ce?

M: Este necesar să tânjim după asta la un anumit nivel.

D: Apoi ce se întâmplă?

M: Lumina albă mi-a câştigat încrederea şi m-a stabilizat. S-a cablat la mine ca să nu îmi fie frică.

D: Doar lumina albă?

M: La început. M-am stabilizat şi apoi am simţit mai multe vibraţii în partea stângă. M-au speriat fiindcă erau atât de diferite de lumina albă. Cumva m-au îndemnat să întorc capul şi să mă uit acolo. Era întuneric complet dar puteam să văd, puteam să simt şi să văd. Era o fiinţă din spaţiul cosmic, care sclipea. Eu nu ştiam atunci cine este. Puteam să văd prin ea. Era de un albastru profund şi limpede. Mai degrabă o poţi simţi decât vedea.

D: De ce spui că era o fiinţă din spaţiul cosmic?

M: Nu ştiu. Aşa mi-a venit să spun.

D: Puteai să vezi dacă are trăsături faciale?

M: Doar un albastru intens. Nu ştiu de unde vine asta. Doar simt că vine dintr-o stea. Simt asta în inimă, când spun.

D: Dar lumina albă pe care ai văzut-o ce era?

M: Venea direct de la Dumnezeu. Nu era Dumnezeu, dar se simţea ca iubirea lui Dumnezeu. Era o inteligenţă care ghida aceasta conectare între mine şi această fiinţă. Cunoştea emoţiile umane atât de bine încât putea să intensifice cele mai bune emoţii de siguranţă pe care le cunoaştem noi oamenii; îmi oferea acest lucru ca să se poată crea conexiunea.

D: Şi cealaltă fiinţă albastră sau ce este ea, a venit atunci la tine?

M: A venit în mine.

D: În tine. A trebuit să îi permiţi să intre în tine?

M: Da. A aşteptat ca să îi dau permisiunea şi apoi a plutit în mine ca un fel de suprapunere, în modul cel mai delicat şi mai uşor posibil. Vibra şi pot să simt asta şi acum. Era doar o vibraţie şi cred că mă transforma, cred că îmi reformata sistemul.

D: De ce făcea asta?

M: Ca să funcţionez la un nivel mai înalt, să nu fiu rănită sau arsă.

D: Dar cum puteai să fii rănită sau arsă?

M: Există ceva care ne poate arde. Îmi oferea o protecţie contra radiaţiilor. Există nişte experimente cu radiaţii.

D: Îţi oferea protecţie? Te transforma, vrei să spui?

M: Da, la nivel celular. Începea la nivel fizic şi ajusta ceva care să poată menţine sisteme noi în viitor.

D: Sisteme noi? Ce vrei să spui?

M: Seminţe stelare în noi pentru această planetă. Sisteme care rezidă în corp, dar nu fac parte din corp.

D: Creează sisteme noi în corp, care nu existau acolo înainte?

M : E un sistem de însămânţare.

D: Asta nu face rău corpului?

M: Nu. Eu sunt programată genetic ca să ajut această tranziţie. (Părea extatică) S-a făcut. Este în viață și în siguranţă.

D: De unde vin aceste radiaţii, care pot să facă rău oamenilor?

M: De sub pământ. Acum văd nucleul Pământului. Arată ca o sferă. Pot fi şi radiaţii care sunt injectate în noi din motive rele. Iar acest sistem albastru ne poate modifica astfel încât materialul din „nucleu” să fie dezactivat.

D: În interiorul corpului, vrei să spui?

M: Da, ar putea fi în corp sau s-ar putea pune în nucleul Pământului. Poţi să o înghiţi (Copleșită de emoţii). E dureros să te gândeşti la asta.

D: Cum se introduce în corp?

M: O înghiţi (Aproape plânge). Poţi fi obligat să faci asta. E ca într-un război, dar poţi să supravieţuieşti. (Copleșită de emoţii).

D: Există şi alte căi prin care poate fi introdusă în corp?

M: Prin bombardarea cu raze. Dar acest sistem de lumină albastră te va proteja şi nu ţi se va face rău.

D: Cine ar bombarda oamenii cu astfel de lucruri?

M : Există o altă rasă care este interesată de materialul nostru genetic, pe care l-ar putea lua astfel. Dar această energie albastră face imposibil acest lucru.

D: Această energie albastră se foloseşte şi pe alţi oameni?

M: Da, pe o mulţime de oameni în prezent. Când e timpul, ţi se oferă ocazia de a o accepta sau a o respinge.

D: Dar nu toată lumea poate să meargă la Institutul Monroe.

M: Nu. Se poate întâmpla şi în alte locuri.

D: Se întâmplă fără ca oamenii să îşi dea seama?

M: Oamenii nu ştiu pentru ce este asta. Ei se gândesc doar că aceasta este o iubire pură care vine la ei, care se simte atât de bine şi e atât de atrăgătoare, pentru că aşa şi este. Pentru că numai aşa se poate uni cu sistemul tău. Trebuie să spui „Da” cu inima.

D: Atunci se întâmplă întotdeuna la nivel conştient şi oamenii îşi amintesc că s-a întâmplat.

M: Da. Eşti conştient de transformare.

D: Dar pare a fi ceva bun, pentru că este un mod de a proteja oamenii.

M: Face parte dintr-un plan mai mare.

D: Pe Pământ?

M: Va implica oameni de pe Pământ. Celălalt grup are o energie roşie foarte fierbinte. Ei nu vor câştiga, dar vor încerca din greu să ia ceea ce le trebuie.

D: Şi vor folosi această radiaţie?

M: Da, celălalt grup. Asta e metoda lor.

D: Dar nu toată lumea se va deschide către această energie de iubire, nu-i aşa?

M: Nu. Trebuie să înveţe mai întâi să se conecteze cu inima înainte să se deschidă, ca să poată să aibă loc infuzia.

D: Pentru că în lumea asta există mulţi oameni care sunt plini de amărăciune şi foarte negativi.

M: Corect. Iar aceste lucruri blochează deschiderea.

D: Ce se va întâmpla cu oamenii care nu au această protecţie?

M: Se vor ofili. Se vor arde. Nu vor fi protejaţi.

D: Deci această energie protectoare vine la mulţi oameni de pe Pământ. (Da) Acesta este planul ca să supravieţuiască mai mulţi oameni?

M: Da, acesta este planul.

D: De ce ţi s-a oferit această protecţie?

M: Pentru că pot vorbi. Pentru că voi lucra cu mulţi oameni. Le spun cuvintele potrivite, la momentul potrivit. Voi funcţiona ca o cheie care îi poate deschide ca

să primească.

D: Această lumină albastră are legătură cu ceea ce faci în munca ta de vindecare?

Recent începuse să lucreze în domeniul vindecării.

M: (Are o revelaţie) O, da! Când fac munca de vindecare sunt fiinţa de lumină albastră şi fac celorlalţi ceea ce îmi face mie fiinţa de lumină albastră. Pot transfera acest lucru la alţi oameni, de asta au venit la mine.

D: Ai vorbit despre o „însămânţare”. Ei pun această energie în oameni, astfel încât să o poată transfera către ceilalţi.

M: Da, aşa e. Se lucrează prin noi, unu la unu. Asta e partea grea, dar trebuie să fac asta o vreme. E greu să te ocupi doar de un singur om o dată, dar acesta este scopul meu. Acum când am văzut toate astea, înţeleg că am luat contact cu mai mult decât mi-am dat seama atunci. Atunci nu am putut să pun lucrurile la un loc şi să văd imaginea completă.

Vreau să fac o observaţie aici. Când spunea că se lucrează la corpul ei fizic pentru a-l proteja de radiaţiile care-i fac rău, mi-am amintit de regresia lui Karen descrisă în cartea Custozii. În viziunea care i s-a arătat de către extratereştri, ea încerca să ajute oamenii care mureau peste tot în jurul ei, dar ea nu se îmbolnăvea. Părea a fi un gen de otrăvire prin radiaţii şi nu reuşea să facă nimic ca să ajute. Îţi rupea inima când vedeai ce se întâmpla în jur şi avea o senzaţie foarte neplăcută privind acele scene. Dar înainte de asta a văzut un nor deasupra Pământului şi apa din nor care a coborât prin ploaie avea ceva care a otrăvit peştii, etc. Mă întreb dacă povestea lui Marie că i s-a făcut ceva la corpul fizic pentru a o pregăti pentru un astfel de scenariu, nu se referea la acelaşi lucru ca povestea lui Karen.

D: Mai am o întrebare referitoare la scrierea ciudată pe care o primeşte Marie.

Despre ce este vorba?

M : Este ca ploaia, este ca lumina. Curge ca o ploaie prin canale pe tot pământul şi dacă o primeşti, te va transforma.

D: Este un limbaj?

M: Este informaţie. Vine dintr-o sursă înaltă care are grijă de noi şi ne supraveghează evoluţia.

D: De ce se pun aceste informaţii în simboluri?

M: Pentru că simbolurile activează noi tipare în câmpul de energie.

D: Doar privind la simboluri se întâmplă asta?

M: Corect. Persoana poate urmări mişcarea şi identifică tiparul.

D: Este o limbă vorbită sau scrisă de cineva undeva?

M: Este o limbă vorbită.

D: Este o limbă pe care cineva de undeva o înţelege?

M: E mai mult ca un limbaj de tip matematic, dacă îţi poţi imagina asta.

D: Mi s-a spus că unele din fiinţele din spaţiu folosesc simboluri şi astfel transferă blocuri întregi de informaţii, prin simboluri.

M: Nu e ca limba folosită aici, nici ca scrierile din antichitate. Nu e aşa. E un tipar. Pare a fi bidimensională dar dacă priveşti fiecare piesă în mişcare, se

activează o parte diferită a fiinţei şi apoi o vei înţelege mai bine.

D: Scrierea automată a Mariei povesteşte ceva ca o pagină dintr-o carte? (Nu) Deci dacă i-aş cere să se uite la aceasta pagină pe care a scris-o, ea nu ar putea să îmi explice ce spune?

M: (Ezită) Am putea încerca.

D: În regulă. O vom ruga acum pe Marie să deschidă ochii şi să se uite la hârtie. (Ţineam hârtia pe care scrisese, chiar în faţa ei) Poţi să vezi hârtia? Spune ceva în cuvinte?

M: (Studiază hârtia) Da. De fapt da.

D: Cum se citeşte? Din care direcţie?

M: (Arată de la hârtie spre ochii ei) Vine aşa.

D: Ce vrei să spui?

M: Nu e aşa, aşa sau aşa. (Face mişcări cu mâinile)

D: Nu în sus şi jos. Nici în succesiune.

M: Este aşa. Vine de la hârtie către tine. Îţi dă informaţii. E ca şi cum le-ai pune aici. (Îşi pune mâna peste inimă). O poţi simţi. Cel mai bun lucru pe care îl poţi face e să te uiţi la ea şi s-o primeşti.

D: Ce informaţie îţi transmite?

M: Este o încurajare, un mod de a şti drumul drept către inima, să-i cunoşti măreţia.

D: Când ea scrie aşa, este un mod de a aduce acea energie în inimă? La fel ca lumina albastră?

M: Este diferit, dar s-ar putea spune că da. Transformă lucrurile. E ca şi cum ţi-ai putea imagina lumina care este emisă din fiecare simbol şi te transformă prin radiaţia sa.

Exemplul desenat de Marie arată ca o scriere rapidă prescurtată. În munca mea, am primit mostre de scriere stranie de pe tot globul. Această scriere era mai structurată (ca şi cum ar fi fost tipărită). În toate cazurile întâlnite, oamenii au simţit impulsul irezistibil de a scrie simboluri şi nu părea a exista o logică în comportamentul lor. În a doua carte din această serie voi include aceste mostre analizate la calculator, pentru a se găsi asemănări.

いろいろ心配かけたけど
なんとか無事に
退院することができました。
ありがとうございました。
また、
お見舞いに来てくれた方
ありがとうございました。
おかげさまで
元気になりました。

I-am luat hârtia şi ea şi-a închis din nou ochii.

D: Altminteri aş crede că este o scriere ca a noastră şi ne-am aştepta să rostim cuvinte. Deci este în regulă dacă Marie continuă să scrie aşa?

M: Da. E ca o curăţare.

D: Această scriere aduce informaţii în moduri pe care nu ni le-am fi putut imagina. (Corect) Mai avem o întrebare. Marie a avut în trecut vise despre operaţii. Poţi să-i spui ceva despre asta?

M: Erau doar vise sau ce?

D: Marie are amintiri foarte vii din copilărie privind nişte operaţii fizice care s-au făcut pe corpul ei şi faptul că a fost consultată de mai mulţi doctori. Nu înţelege de ce familia ei neagă că s-au întâmplat aceste lucruri. I-au spus că nu au dus-o la doctor.

M: Cred că ea ştie. Este foarte limpede că s-a făcut cu acordul ei. I s-a cerut cu ani în urmă, să lucreze cu noi.

D: Deci nu au fost vise. Erau amintiri ale unor lucruri care s-au întâmplat cu adevărat?

M: Când a ajuns la vârsta potrivită, s-au făcut ajustări pe corpul fizic.

D: Pentru ce au fost aceste ajustări?

M: Ca să se îndepărteze tiparele vechi, care ar fi împiedicat-o să facă munca pe care trebuia să o facă mai târziu. Au trebuit sa fie îndepărtate chirurgical.

D: Chirurgical! În regulă.

Când Marie s-a aflat la Institutul Monroe s-a mai întâmplat ceva ciudat. A simţit un ton de frecvenţă foarte înaltă, care părea să-i străpungă craniul. Acesta a durat câteva secunde şi a fost foarte neplăcut. Am întrebat despre asta.

D: Ce a cauzat disconfortul?

M: Ea ştia despre ce este vorba, dar atunci nu dorea să accepte asta. Era o încercare de acordare înaltă pentru a ajusta receptorii din lobii creierului, ca să acceseze mai multe informaţii. Acest lucru trebuia să se facă într-un aranjament de grup, când se aflau şi alţi oameni în preajmă.

D: Ceilalţi oameni au fost şi ei afectaţi în acelaşi mod?

M: Da. Aşa era planul.

D: Se ofereau informaţii sau se extrăgeau informaţii?

M: Nu. Era doar pentru ajustarea acelei părţi a creierului, deşi nu e vorba de creierul propriu-zis. Fiinţa este cea care primeşte toate informaţiile. Acum pot fi accesate frecvenţe înalte.

D: Era ca să primească mai multe informaţii? (Da) Nu i se extrăgeau informaţii? (Nu)

Dacă eu am reuşit să accesez atâtea cazuri despre manipularea corpului uman în decursul unui an, mă întreb câte există care nu au fost accesate. Se spune că astfel de modificări se fac pe zeci de mii de oameni pe tot Pământul. Poate fi ca Sindromul Celei a Suta Maimuţe care se petrece fără a fi observat până când se ajunge la masa critică, iar atunci realitatea acestui fenomen nu mai poate fi negată.

Continuam să primesc informaţii despre transformarea structurii ADN, când această carte a fost trimisă la tipar. Voi explora mai departe această temă în volumul 2 din Universul Convolut. Iniţial am crezut că trebuie să reţin acest capitol ca să mai pot adăuga material, dar cred că asta ar întârzia pregătirea minţii oamenilor pentru a primi aceste informaţii. Oamenii trebuie să fie gata să înţeleagă schimbările dramatice şi dinamice care se apropie.

Capitolul 15

OMUL MECANIC

Am făcut această înregistrare în camera mea de hotel la Londra, în luna septembrie a anului 2000, când călătoream prin Anglia într-un turneu în care ofeream prezentări publice. Johanna era o tânără care locuia la Londra de numai doi ani. Era din Germania, dar (după părerea mea) avea un accent englezesc perfect. Mi-a spus că are talent la învăţarea limbilor străine şi putea să înveţe foarte repede. Nu avea multe probleme. A venit mai mult din curiozitate. O parte din cererile ei mi s-au părut triviale, dar fiecare om are problemele lui, care pentru el sunt importante. Îşi făcea griji că îşi scosese nişte dinţi în copilărie. După părerea mea era obsedată de perfecţiune, dar ea nu vedea lucrurile la fel ca mine. Nu ştiam la ce să mă aştept (cum se întâmplă întotdeauna într-o sesiune), dar cu siguranţă nu mă aşteptam la viaţa trecută care a ieşit la suprafaţă. La sfârşit am întrebat-o dacă îmi permite să folosesc informaţiile din înregistrare, pentru că în mod cert era pentru prima dată când accesam aşa ceva, deşi ajunsesem la un punct din cercetarea mea când credeam că nimic nu mă mai poate surprinde. De fiecare dată când cred asta apare ceva inedit, o nouă provocare pentru modul meu de a gândi. Ea a făcut o copie a benzii şi mi-a trimis-o mai târziu la hotel, ca să o pot folosi.

Am folosit metoda norului, care duce de obicei în viaţa trecută adecvată, atunci când se coboară de pe nor. Dar încă odată am fost luată prin surprindere.

D: Spune-mi primul lucru pe care îl vezi, când cobori uşor pe Pământ.

J: De fapt nu cobor pe Pământ. Cobor în altă parte. Cobor pe o planetă gri. Arată foarte ciudat, metalic şi îmi dă un sentiment ciudat. Nu e prea plăcut aici.

D: Ce anume te deranjează?

J: E o senzaţie de răceală. Nu e ceva moale ca norul… E tare!

D: Cum arată solul, sub picioare?

J: E pietrosă. Pietre şi praf. Nu văd iarbă. Nu văd nicăieri ceva care să semene cu plantele, cel puţin nu unde mă aflu eu acum. Totul este gri şi metalic. În depărtare par a fi un fel de clădiri. Pot merge acolo, dacă vreau.

D: Cum arată clădirile?

J: Sunt asimetrice, ca o jumătate de acoperiş. Ca atunci când o casă are un acoperiş foarte abrupt şi o tai în jumătate… Cam aşa arată clădirile pe care le văd. Cu o faţadă dreaptă, cu puţine ferestre (dacă există), care pot fi şi găuri pentru ventilaţie. Nu ştiu ce sunt alea.

D: Toate clădirile arată la fel?

J: În clipa asta văd doar câteva şi toate arată aşa. Totul în jur este din piatră. Munţi mai mari şi mai mici.

D: În fundal?

J: Da. În fundal şi unde sunt eu, de asemenea.

D: E lumină afară?

J: Nu. Nu este o lumină limpede.

D: Întrebam dacă există un soare.

J: Nu pot să văd soarele. E destul de întunecat. Pot să văd, dar nu este ca lumina soarelui.

Atunci i-am spus să se uite la picioarele ei, ca să aflu cum arăta. A tras cu putere aer în piept, de parcă ar fi fost luată prin surprindere de ceea ce vedea. Părea a fi ceva total neaşteptat pentru ea.

J: Îmi vine greu să spun asta, dar trebuie să o spun. Picioarele mele sunt metalice! Sunt oribile… Imaginează-ţi copitele unui cal, foarte ascuţite, ca de mecanism… aşa arată picioarele mele. (Ceea ce vedea o făcea să se simtă foarte incomod).

Şi eu am fost luată prin surprindere, dar eu ştiam cum să merg mai departe orice apărea şi să încerc să mă gândesc la întrebări pe care să le pun mai departe, indiferent cât de ciudată era situaţia. Întotdeauna subconştientul ştie de ce alege o viaţă pe care să o exploreze.

D: Asta este ciudat. Vrei să spui că arată ca şi când ar fi făcute din metal?

J: Da. Se simte ca şi cum eu sunt făcută din metal! Mâinile sunt ca… Sunt ca nişte gheare. Mâna are doar două gheare, aş spune, care arată ca picioarele: două chestii ascuţite care alcătuiesc un fel de copită. Mâinile sunt la fel.

D: În loc să ai degete?

J: Da. Nu se simte ca şi cum aş fi om. Ciudat, cred că nu sunt om.

D: Ai idee cum arată faţa ta? (Pauză) Îmi imaginez că nu te poţi vedea, nu-i aşa?

J: Vreau să merg până la lac şi să mă oglindesc în apa lui.

D: Există un lac în apropiere?

J: Da. Pot să merg acolo. (Pauză) Merg ciudat, ca o maşină. Îmi văd braţul, care este şi el ciudat. E un membru metalic. Văd lacul. Merg cu mişcări sacadate spre lac. Ajung acolo şi mă uit în apă.

D: Cu mişcări ţepene?

J: Ţepene, da. Mă simt ca un robot, când mă deplasez. Mă mişc întâi cu o parte, apoi cu cealaltă parte. Mişcarea nu e deloc elegantă, deşi corpul nu este foarte urât. Am să mă uit imediat la faţa mea.

I-am dat instrucţiuni să nu fie deranjată de ceea ce ar putea vedea.

J: Am ochi, dar nu arată ca ochii. Arată mai degrabă ca un triunghi. Baza este în sus şi vârful în jos. Sunt ochi destul de frumoşi, în sensul că ies în relief. Sunt închişi la culoare. Au un aspect gelatinos. Restul feţei este metalic.

D: Ai gură sau nas?

J: Am un fel de gură, care arată ca o deschizătură. E micuţă şi rotundă, iar nasul… Nu sunt sigură că e nas. Sunt nişte deschizături foarte ciudate.

D: Poţi să te simţi pe dinăuntru?

J: Am o mulţime de maşinării înăuntru…

D: Mă întrebam dacă ai organe ca oamenii.

J: Se pare că am nişte lucruri în interiorul meu, dar nu ştiu dacă sunt organe sau ce sunt. Pare a fi o maşinărie în interior. Nu ştiu dacă am sânge sau aşa ceva. Sunt gri, făcut dintr-un metal de culoare gri închis.

D: E culoarea întregii planete, nu-i aşa? Gri închis.

J: Da. Deşi există variaţii de culori pe planetă. Când te apropii există şi alb, piatră albă şi gri închis. Clădirile sunt foarte întunecate, de un gri strălucitor. Oare cum se cheamă metalul ăsta care este închis şi gri? Clădirea din faţă este strălucitoare. Reflectă lumina. Seamănă cu ce există pe pământ, dar nu e argintie ci închisă la culoare.

D: Aluminiul este gri deschis. Nu vezi copaci, iarbă, plante?

J: Nu, nu văd copaci sau iarbă. Nu.

D: Crezi că locuieşti în oraşul acela unde sunt clădirile?

J: Da. Acolo e locul meu, cumva. Acolo am fost făcut.

D: Vrei să mergi acolo şi să examinăm locul mai de aproape?

J: Mmmm... E departe.

D: Dar te poţi mişca foarte repede. Nu trebuie să mergi pe jos.

J: Da, pot să merg acolo. E un oraş uriaş, făcut din case din astea.

D: E mai mare decât credeai?

J: Nu, este un loc diferit. În locul dinainte erau mai puţine clădiri. Acum am mers în celălalt loc, unde am fost făcut. Aici există case de toate formele. Toate sunt foarte strălucitoare şi au culoarea gri întunecat. Putem intra în subteran, în interiorul planetei. Se întâmplă multe lucruri sub suprafaţa planetei. Ce este mai

important se petrece cumva dedesubt, în secret.

D: Aceea este partea cu care eşti familiarizat?

J: De acolo vin eu. Acolo am fost făcut.

D: Şi cum cobori acolo?

J: Se pare că pur şi simplu ştiu cum să cobor. Sunt nişte deschizături... Treci prin ele... Nu sunt ca nişte uşi. Atunci când vrei să intri, intri! Nu pluteşti, ci aluneci în jos. Sunt multe căi. Cobori printr-un sistem modern de tuburi, apeşi prin aer şi te deplasezi înainte în tub.

D: Ca nişte cărări sau trotuare?

J: Da, dar nu mergi pe jos, ci cazi în ele. Te decizi unde vrei să mergi şi eşti împins într-acolo.

D:Şi spui că te-au făcut în zona asta?

J: Da. Aici există mult foc şi nişte mese unde se fac lucruri.

D: Foc? Vrei să spui maşini de sudat sau...?

J: Da, poate sunt de sudat. Sunt nişte cuptoare unde este prelucrat metalul şi turnat în diferite forme. Şi mai sunt şi alte locuri în altă cameră, unde se ocupă de ce este înăuntrul nostru.

D: De părţile componente, de ceea ce intră în interior?

J: De măruntaie, ca să zic aşa. Totul conlucrează.

D: Poţi să îi vezi pe oamenii care fac aceste maşinării?

J: Da. Au mai multă carne pe faţă. Restul... Nu pot să îi văd. Poartă un fel de

costume de protecţie, care le acoperă tot corpul.

D: Asta e din cauza locului în care lucrează?

J: Da. Trebuie să fie totul foarte curat.

D: Şi cum arată ei?

J: (Pare să-i studieze) Nu sunt ca mine. Au feţe mai moi. Destul de palide. Arată destul de „umani”. Palizi, cu o nuanţă roz a feţei. Ei au sprâncene spre deosebire de mine, care nu am.

D: Au păr?

J: Da. Au un păr destul de neobişnuit – e ori blond foarte deschis, ori complet negru. La extreme: ori blond, ori negru. Nu văd păr de altă culoare. E tuns scurt, pare a fi uns cu ceva şi e pieptănat pe spate. Pot să văd bărbaţi şi arată foarte bine.

D: Vezi şi femei sau doar bărbaţi?

J: Momentan nu văd nici o femeie. Nu.

D: Bărbaţii aceştia fac maşinile?

J: Da. Ei ne fac pe noi.

D: Mai vezi şi pe alţii care arată ca tine?

J: Nu. Văd numai jumătăţi de ființe ca mine. Adică văd părţi care sunt procesate.

D: Adică sunt în procesul de a fi construiţi? (Da) De ce creează ei aceşti oameni... aceste lucruri ca tine? Nu ştiu dacă să te numesc o „persoană” sau

nu. În ce scop te-au creat?

J: Vor doar să experimenteze. Să vadă dacă pot să o facă. Ne folosesc pentru lucruri pe care nu vor să le facă ei, fiindcă e prea periculos.

D: Ca un fel de lucrători sau servitori?

J: Da, ca lucrători. Lucrători care au de îndeplinit o anumită sarcină.

D: Se pare că au experimentat ceva vreme, pentru că rezultatul e deja destul de reuşit, nu-i aşa?

J: Da. E un loc foarte mare aici, în care fabrică noi specimene. Nu ştiu de ce. Presupun că noi ne uzăm după un timp. Nu putem să continuăm la nesfârşit, şi atunci fac alţii noi. E foarte ciudat!

D: Și rezultă aceste maşinării?

J: Da. Sunt maşinării, dar par a avea suflet. Asta e ciudat, pentru că eu am sentimente. Nu sunt doar o maşină. Înţelegi?

D: Ei pot să pună un suflet în aceste maşini?

J: Cred că au pus o parte din sufletul lor în maşini.

D: Ce vrei să spui?

J: Îşi împart sufletul în bucăţi şi ne dau o bucăţică din sufletul lor. Dar noi nu suntem una cu ei. Suntem diferiţi, dar funcţionăm aşa cum vor ei.

D: Altfel ai fi ca un robot, ca o maşină?

J: Da. Ei vor ca noi să facem lucrurile cum trebuie. Se bazează pe emoţiile noastre în sarcinile pe care le avem de îndeplinit. Dacă nu am avea acea bucăţică

de suflet în noi, nu am fi suficienţi de sofisticaţi ca să ne îndeplinim sarcinile. Am fi doar programaţi. Se pare că avem nevoie şi de suflet cumva, nu doar de corpul de metal bine echipat. Ne-au dat o bucăţică din sufletul lor, pentru că este singurul fel în care puteau face asta. Adică vreau să spun că ei nu creează suflete, nu au această abilitate. Asta o face Dumnezeu sau altcineva. Ei nu pot să ne dea un suflet, dar ceea ce pot ei face este să sacrifice o bucăţică din sufletul lor şi să o pună în noi.

Când am ajuns aici, mi-am dat seama că îmi vine greu să înţeleg. Dacă ea a mers într-o viaţă în care era o persoană mecanică, un robot, atunci cum putea să comunice cu mine? Cum putea să aibă sentimente? O fiinţă mecanică nu poate avea un suflet. Şi în mod normal un suflet nu ar alege să intre într-un robot. Aceasta era pentru mine o idee complet nouă, ca cineva să dea unei maşini o bucăţică din sufletul său, pentru ca maşina să poată funcţiona mai eficient într-o lume extraterestră.

D: Poţi să vezi cum se face asta?

J: Pot să văd că ei fac o ceremonie. Se adună şi scuipă afară bucăţica de suflet, şi o pun în maşină la sfârşit.

D: Ce vrei să spui? Cum adică „o scuipă afară”?

J: S-au hotărât să ne dea o bucăţică de suflet, apoi o scuipă din gură în maşinărie.

D: Şi cum arată când o „scuipă”?

J: (Pauză) Nu pot să văd bine, dar o pun direct în maşină.

D: Vrei să spui că este invizibilă?

J: Da. E ca şi cum ar însufleţi maşinăria suflând sau scuipând suflet în ea. Dar nu

poţi să vezi asta decât dacă e rece aerul. Atunci se vede ca un abur.

D: Şi asta activează maşinăria?

J: Aşa transferă sufletul în maşinărie. Aşa încât maşinăria începe să aibă sentimente. Să poată simţi. Fără suflet ar fi doar o simplă maşină şi ar trebui să pună „chip”-uri de calculator în ea, ca să facă cele mai neînsemnate treburi. Dar ei vor să fie mai performantă, să poată face mai multe.

D: Şi dispare ceva din ei atunci când dau bucăţica de suflet? Adică e o pierdere importantă pentru sufletul lor?

J: Da, dau o parte din ei. Trebuie să se mulţumească cu mai puţin. Ei renunţă la o părticică din puterea lor, ca să facă să se întâmple lucrurile care vor ei să se întâmple. Altfel nu ar putea să o facă.

D: Crezi că există şi alte posibilităţi de activare a acestor maşini?

J: Nu, nu ar putea face asta altfel. Au nevoie de un suflet.

D: De multe ori sunt activate prin puterea minţii...

J: O, nu... Nu funcţionează aşa. Ei nu au această putere a minţii. Încă nu şi-au dezvoltat-o.

D: Dar pot să dea o bucăţică din ei, să o despartă de ei şi să o pună în maşină, ca să o activeze.

J: Da, exact asta fac. Adică maşina ar funcţiona şi numai cu electricitate (sau ce folosesc ei ca să stimuleze părţile componente). Ar putea fi programată şi ar funcţiona, dar nu ar putea să lucreze în maniera aceasta sofisticată. Aşa încât ei s-au hotărât să facă un mic sacrificiu şi să pună în ea 10 până la 20% din suflet şi încă mai rămâne o parte mare din sufletul lor în ei. Pare a fi suficient. Îi dau maşinii o bucăţică pentru a se comporta eficient sau mai potrivit pentru ce vor ei

ca să facă maşinăria.

D: Maşinăria are capacitatea de a gândi? Are un intelect?

J: Maşina are puterea de a gândi, da. Dar bineînţeles că este programată. Ea gândeşte doar pentru că a fost programată. Ei îi dau puterea de a gândi.

D: Nu poate să se declanşeze singură şi să aibă această putere de a gândi individual?

J: Nu, nu. Dar atunci când are suflet, poate reacţiona în alt mod. Asta e deosebirea. Ea face ce trebuie să facă, dar va reacţiona într-un mod mai variat.

D: Deci nu este ca o fiinţă umană completă, care poate funcţiona şi gândi singură, ca un om. (Nu, nu) Dar capătă mai multe abilităţi decât o maşină.

J: Da, aşa este!

D: E ca şi cum ar avea puţină personalitate, cred. (Da) Şi ca maşină poţi vorbi, poţi să comunici?

J: Nu. Putem vorbi, da, dar nu sună foarte plăcut. Felul nostru de a vorbi nu sună deloc plăcut.

D: Așa comunicaţi cu ei?

J: Nu. Ei au voci plăcute. Noi avem voci de maşină.

D: Deci ei comunică verbal, prin cuvinte?

J: Da. Pot face asta. Ei ne dau ordine verbal, și pot comunica şi cu interiorul

nostru. Ei trebuie să ne spună ce să facem. Ei nu pot numai să se gândească la ceva, ca noi să facem. Trebuie să ne spună ce să facem.

D: Sunteţi capabili să comunicaţi cu ei?

J: Tot ce spunem este „Da” sau „Am înţeles”.

D: Deşi sunteți înzestrați cu un intelect, nu puteţi comunica ca o fiinţă umană dotată cu gândire.

J: Nici nu am fost creaţi ca să facem asta. Poate că am reușit să vorbim cu ei, dar nu trebuie să facem asta. Am fost programaţi să înţelegem ordinele şi treaba pe care o avem de făcut, să spunem: „Am înţeles!”, apoi să facem treaba.

D: Dar omul care v-a dat o bucată din suflet simte o atracţie faţă de voi sau o conectare?

J: Cred că singura conectare pe care o am cu ei este că ştiu de la cine am sufletul. Pot recunoaşte faţa donatorului meu.

D: Mă gândeam că dacă ţi-a dat o bucată din el, se simte conectat la tine în vreun fel.

J: Este posibil, dar eu nu am de unde să ştiu. Eu nu simt acest lucru. Ştiu care din ei e, dar nu pot să spun dacă simte ceva pentru mine.

D: E un mod diferit de a exista, nu-i aşa?

J: Este un mod ciudat de a exista.

D: Şi trebuie să consumi ceva? Mă gândesc la hrană. Cum te menţii în viaţă? Ca maşină, cred că întrebarea ţi se pare ciudată.

J: Noi nu mâncăm nimic şi nu mergem la toaletă. Dar primim un fel de substanţă, un fel de ulei. Asta e doar pentru a unge maşina. Sufletul din interior nu este hrănit în nici un fel.

D: Şi cum introduc uleiul în voi?

J: Îl pun unde e nevoie. Există nişte pârghii şi nişte găuri, pe unde se toarnă ulei. Ca la o maşină.

D: Dar ei nu au vrut să aibă numai o maşină. Au vrut ceva cu mai multă personalitate. (Da) Dar aşa cum ai mai spus, la un moment dat vă uzaţi. De aceea trebuie să mai facă alte maşinării?

J: Da. Ei vor să exploreze totul şi au nevoie de mulţi lucrători. Suntem trimişi în locuri unde nu se cunoaşte mediul înconjurător. Nu se ştie cum este acolo. Trebuie să rezistăm la căldură. Dacă mergem pe o planetă unde este foarte cald, noi trebuie să rezistăm, să nu ne topim. De aceea uleiul care este folosit, rezistă la căldură. Şi mâinile noastre rezistă la căldură. Îmi dau seama că şi picioarele noastre rezistă la căldură. Totul rezistă la căldură.

D: Din câte ştiu eu, metalul este un conductor de căldură, dar poate voi sunteţi făcuţi din altfel de metal.

J: Este un altfel de metal. Nu există aşa ceva pe Pământ. Dar pe dinafară arată ca metalul de pe Pământ.

D: Deci ei vă folosesc ca să exploraţi alte planete?

J: Da. Ne trimit pe diferite planete cu diferite sarcini, pentru a vedea care planetă este bună pentru diferite scopuri care îi interesează pe ei.

D: Şi când vă duc acolo, cu ce vă transportă?

J: Cu nişte capsule rotunde, în care călătorim. Ei tastează destinaţia (o pun pe un card micuţ şi o introduc într-o deschizătură), iar noi ştim că asta este destinaţia noastră şi suntem transportaţi acolo.

D: Ei merg cu voi?

J: Nu, nu. Nu merg niciodată cu noi. Noi trebuie să mergem. Ei au piele. Au o piele de culoare roz şi nu ar fi protejaţi de intensitatea luminii, pentru că acolo unde mergem lumina este foarte intensă. De asta avem ochii închişi la culoare. Avem şi nişte ochelari speciali, ca ochelarii de soare care ... (Întâmpină dificultăţi în a descrie) Cum să spun? E ceva subţire. Arată ca ceva din plastic cu găuri micuţe, astfel încât să intre doar o cantitate mică de lumină. În rest, totul e întunecat. Aşa avem o protecţie suplimentară.

D: Asta face parte din ochii voştri?

J: Nu. E ceva ce se pune peste ochi, ca un fel de ochelari.

D: Dar când ajungeţi în locurile acelea, poate fi şi foarte rece, nu-i aşa?

J: Ar putea fi, da.

D: Şi puteţi funcţiona la orice fel de temperatură, în orice fel de mediu?

J: Da. Deşi noi am fost făcuţi special pentru locurile călduroase.

D: Deci te vezi trimis într-unul din aceste locuri. Ai spus că au pus un card în maşinărie, cu destinaţia...

J: Da. Intrăm în capsulă, ea se închide, apoi capsula pleacă unde trebuie să meargă. Ea trebuie să fie rezistentă la căldură. Chiar e nevoie de mai multă rezistenţă decât avem noi, pentru că altfel nu se va mai putea întoarce de unde a plecat.

D: Şi trebuie să vă întoarceţi cu informaţiile adunate?

J: Corect. Avem un sistem automat de înregistrare a informaţiilor. Ele sunt înregistrate prin ochi.

D: Așa se înregistrează informaţiile? (Da) Şi ce faceţi când ajungeţi acolo?

J: Capsula aterizează acolo, dar trebuie să trecem prin căldură pentru a vedea ce este dedesubt, dacă există oameni sau nu, să vedem ce există acolo.

D: Vrei să spui că traversaţi o barieră de căldură? (Da, da) Şi aterizaţi ca să vedeţi dacă există viaţă?

J: Dacă există viaţă şi ce fel de viaţă. Ca să fie pregătiţi în cazul în care au reuşit să treacă prin căldură, astfel încât să fie siguri că au luat în posesie planeta sau să o exploreze, sau să vadă dacă este mai bine să nu facă asta. Adunăm informaţii de genul ăsta.

D: Dacă este un loc potrivit unde să meargă şi să poată supravieţui acolo.

J: Da. De asta era nevoie de suflet, ca să putem simți dacă planeta e plăcută sau nu, dacă locuitorii de acolo sunt buni sau răi.

D: O maşină nu ar putea să facă asta. (Nu) O maşină ar putea înregistra informaţii, dar nu ar putea aduce toate datele de care au ei nevoie.

J: Da. Dar există şi un dezavantaj pentru că avem suflet. E doar 15 sau 20% suflet, dar îl avem. Asta înseamnă că avem și toate emoţiile aferente. Asta înseamnă că simțim atracţie pentru diverse lucruri.

D: Vrei să spui, atracţie pentru alte maşini?

J: Da. Şi poate pentru fiinţe de pe alte planete. Pot exista fiinţe cât de cât asemănătoare cu noi, și simţim atracţie faţă de ele. Şi bineînţeles, se presupune că noi nu ar trebui să simţim aşa ceva. Noi nu avem organe de reproducere.

Acest aspect ne-a fost blocat. Ei ne-au făcut, iar noi avem toate sentimentele astea. E foarte ciudat.

D: Acesta e unul dintre dezavantaje?

J: Da, pentru că suferim din cauza asta. Dar ei nu înţeleg asta. Vor trebui să se descurce cu asta, când ne întoarcem acasă. Iar dacă nu vom dori să ne îndeplinim misiunea pentru că am cunoscut pe cineva... Este foarte greu.

D: Pentru că acea bucată de suflet simte o atracţie, are sentimente...

J: (Cu tristeţe) De fapt ei sunt foarte cruzi cu noi, pentru că ne-au făcut fără speranţă. Fac lucruri ciudate cu corpul nostru. Ei cred că au făcut lucrurile cum se cuvine şi că noi putem face lucrurile pentru care ne-au creat. Dar noi ne-am putea conecta la alte fiinţe, aşa cum o fac ei. Noi am putea să iubim, am putea să avem o familie... şi astfel de lucruri. Dar ei nu sunt pregătiţi să accepte aşa ceva... Ba din contra, râd de mine! Mă găuresc cu şurubelniţa şi spun: „Ce ridicol, e făcut din metal și nu simte. Nu simte nimic.”

Dar eu simt un fel de fantomă a durerii, din cauză că am în mine o bucată de suflet. Ei nu îşi dau seama cum ar fi să se afle în locul nostru. Ei spun: „Sunt doar nişte maşini!” Dar noi nu suntem doar nişte maşini. Avem toate nevoile unui om. Poate într-un grad mai mic, dar în felul nostru avem aceste nevoi şi sentimente, iar ei nu ne permit să le împlinim în nici un fel.

D: Ei nu şi-au dat seama că v-au transmis un handicap, când v-au înzestrat cu astfel de sentimente...

J: Cred că nu îşi dădeau seama ce fac.

D: Aşa cum spui, ei experimentează.

J: Așa e. Experimentează şi nu îşi dau seama ce s-ar putea întâmpla.

Asta face să mă gândesc la unele filme pe care le-am văzut recent la televizor. În filmul Bicentennial Man, Robin Williams este un robot care evoluează până în punctul în care nu se mai poate deosebi de un om, cu toate emoţiile şi sentimentele aferente. De asemenea în filmul Star Trek Generaţia viitoare, Data a trebuit să dovedească că era aproape uman, în episodul în care era pe punctul de a fi dezasamblat. În ambele cazuri, oamenii „normali” nu puteau să creadă că maşinile pot dezvolta capacitatea de a simţi şi a avea emoţii, manifestând caracteristici pe care noi le considerăm a fi specifice oamenilor.

D: Când mergeţi pe alte planete, adunaţi informaţii doar privind în jur?

J: Da. Pur şi simplu mergem acolo. Stăm acolo, măsurăm temperatura şi vedem cât de densă este atmosfera şi energia din jurul planetei, sau cât de rece sau caldă este planeta în subteran. Dacă există populaţie, o fotografiem prin ochii noştri. Doar ne uităm la locuitori şi informaţiile se înregistrează, iar cei care ne-au făcut vor putea extrage informaţiile şi le vor putea viziona.

D: Dar oamenii, fiinţele care locuiesc pe această planetă? Cum reacţionează atunci când vă văd?

J: O, noi încercăm să nu fim văzuţi, pentru că ei sunt şocaţi atunci când ne văd.

D: Aşa mă gândeam şi eu, pentru că nu arătaţi ca ei.

J: O, nu arătăm nicicum ca ei. Ar fi îngroziţi. Uneori suntem nevoiţi să facem ceva, pentru ca ei să nu fie conştienţi că suntem acolo. Le putem bloca o parte

din mintea conştientă cât facem fotografia, suficient cât să dispărem. Apoi ei se relaxează, după care îşi revin la starea normală. Nu îşi mai amintesc că s-au întâlnit cu noi.

D: Poate de aceea trebuie să aveţi acea părticică umană în voi, pentru că o maşină nu ar şti cum să abordeze lucrurile astea.

J: O maşină nu ar fi suficient de sensibilă ca să-şi dea seama dacă o persoană se concentrează sau doarme, dacă visează cu ochii deschişi, sau în ce stare se află.

D: Iar dacă ar fi văzută, maşina nu ar şti cum să se ascundă.

J: Nu ar înţelege nici şocul pe care îl produce. Dar noi ne dăm seama că există diferite feluri de oameni şi înţelegem reacţiile lor. Noi preferăm oamenii maşină. Adică aş prefera să iubesc un om maşină, mai degrabă decât pe altcineva. Este foarte greu.

Descrierea scopului şi datoriilor roboţilor era foarte similară cu micii cenuşii care apar în cazurile cu OZN-uri. În romanul Custozii, ni s-a spus că aceşte fiinţe micuţe au fost create să îndeplinească anumite sarcini şi să exploreze unele medii fizice înconjurătoare, care le-ar face rău fiinţelor din nava mai mare. Când am remarcat că arată ca nişte roboţi, mi s-a spus că nu erau roboţi mecanici ci fiinţe create biologic, folosite strict ca lucrători. Ele păreau a avea un anumit grad de inteligenţă şi puteau îndeplini anumite sarcini, dar nu păreau a se implica emoţional. Această atitudine rece este ceea ce îi înspăimântă pe oamenii care intră în contact cu ei. În terapia mea eu am încercat să le explic persoanelor cu care lucram, că acest lucru se întâmplă pentru că fiinţele acelea nu sunt integre, nu sunt fiinţe suverane complete. Oare tehnologia ştiinţifică a progresat de la maşinărie la bionică de-a lungul timpului și acești omuleți erau o versiune adusă la zi a lucrătorilor roboţi mecanizaţi? Oare pot fi activaţi de o scânteie de suflet introdusă în ei de către creatorii lor? Nu spun că au fost creaţi de aceeaşi rasă de fiinţe, dar sarcinile pentru care au fost creaţi par a fi foarte asemănătoare.

D:Simţi fericire când munceşti? Ai satisfacţii? Ai genul ăsta de emoţii?

J: Am sentimentul datoriei. Nu simt bucurie. O fac pentru că trebuie să o fac!

D: Pentru că eşti programat să o faci.

J: Pentru că asta trebuie să fac şi atunci este bine. Am sentimentul că totul este în regulă dacă o fac. Alte sentimente nu prea experimentez, legate de aceasta.

D: Deci nu poţi să spui că îţi place munca ta. Doar o faci!

J: Da. Dar nici nu îmi displace. Doar o fac.

D: Şi ce faci când termini de explorat planeta?

J: Atunci ne întoarcem înapoi cu informaţiile, apoi ei le extrag din noi. Uneori ne lasă să ne odihnim o vreme, ne alimentează cu ulei şi alte lucruri din astea. Alteori suntem trimişi imediat în alt loc.

D: Pentru că voi nu obosiţi ca oamenii.

J: Nu. Obosim doar emoţional, în interiorul nostru, dacă se poate spune aşa. Ei oricum nu observă.

D: Nu aveţi nici un fel de a comunica cu ei ca să le spuneţi despre sentimentele voastre?

J: Da, putem face asta, dar nu trebuie să o facem. Ei râd de noi. Râd dacă le spunem că vrem asta sau aia. Ei râd pentru că noi suntem numai 10% umani şi dacă vrei să le spui ceva, se presupune că nu e nevoie să le spui asta. Ei nu îşi dau seama ce ne-au făcut, ce au transferat în noi, că este un dar mult mai vast decât pot ei să înţeleagă.

D: Mă întreb dacă ei înţeleg că asta face ca lucrurile să fie diferite.

J: Nu, ei vor doar să ne controleze. Ei ne-au creat doar ca să îndeplinim ceea ce le trebuie lor.

D: Credeam că ar fi o diferenţă, dacă ar înţelege ce se întâmplă.

J: Mă pot gândi la ce s-ar întâmpla. În loc să ne mai împungă în locurile joase din corp, ne-ar umple acolo cu un metal greu, impenetrabil, ar râde şi ar spune: „Uite, acum eşti dotat, nu îţi mai lipseşte nimic”.

D: Cred că asta se întâmplă pentru că ei nu ştiu ce simţi tu. Poate că din motivul ăsta nu îşi dau seama ce fac.

J: Ei nici nu vor să ştie. Atunci când noi spunem ceva, orice-ar fi (care nu are legătură cu sarcina de îndeplinit), ei doar râd.

D: Ai spus că dacă un robot se uzează, ei trebuie să facă unul nou. Ce se întâmplă cu partea umană din robot? Este transferată în robotul cel nou?

J: Aşa cred. Merge în celălalt robot nou.

D: Şi trebuie să dea iarăşi o parte din suflet?

J: Toată lumea face donarea sufletului o singură dată.

D: Atunci când corpul robotului rugineşte şi se uzează?

J: Da, orice se întâmplă cu el. Atunci partea de suflet este pusă în robotul cel nou.

D Şi cum fac asta? Cum se face transferul dintr-o maşinărie în alta?

J: (În şoaptă) Cum se face asta? (Pauză) Cred că e la fel ca la ceremonie. Lasă ca sufletul să fie supt în robotul nou. Robotul nou pare să-l sugă din robotul vechi.

D: Atunci robotul vechi e folosit ca piese de schimb, presupun...

J: Da. Sau îl aruncă în foc şi fac ceva nou din acel material.

D: Adică bucata de suflet...

J: Este reciclată.

D: Adică trece din maşinărie în maşinărie. Şi o fiinţă umană donează sufletul o singură dată. Dar voi nu aveţi nici un cuvânt de spus în privinţa procesului? (Nu) Bine, atunci hai să părăsim această scenă şi să mergem la o zi importantă, când se întâmplă ceva important cu acest robot. Ce faci acum? Ce vezi?

J: Sunt cu cineva, cu un alt robot şi vrem să trăim altfel. Nu ştiu cum să spun, dar ea tânjeşte după o schimbare. Şi mi-a deschis ochii, cumva. Ea se pare că e un accident, în sensul că are mai mult suflet decât trebuie. Ea îmi spune că nu este suficient să fii doar o maşină. Avem bucata asta de suflet şi dorim să facem alte lucruri. Nu doar să intrăm în căldură şi să explorăm. Vrem să avem ceea ce s-ar numi o viaţă privată.

D: Şi de unde ştii că celălalt robot este feminin? Simţi că ai un sex?

J: Simt că sunt masculin pentru că am primit suflet de la o persoană masculină. Iar ea este diferită: ea este feminină. Ştiu asta, pot s-o simt. Întotdeauna simt când la lucru în preajma mea, se află un robot feminin sau unul masculin.

D: Ea a venit dintr-o zonă diferită?

J: Da. Ea îndeplineşte sarcini ca mine, dar se pare că are prea mult suflet, sau aşa ceva. S-a gândit mult la ce se întâmplă şi vrea să scape, să facă altceva.

D: Şi tu ce sentimente ai în legătură cu asta? Există vreo modalitate de a evada?

J: Nu ştiu, dar am încredere în ea. Mă gândesc că ar putea exista o scăpare, dacă spune ea că e aşa.

D: Există vreun loc unde aţi putea pleca?

J: Ea crede că putem merge în mai multe locuri, că ei nu şi-ar da seama dacă noi am merge într-un loc diferit. Am putea face asta după încheierea misiunii, înainte să ne imprime informaţii noi. Dacă ne-am face un plan unde să mergem, ei nu ar şti.

D: În capsulă, vrei să spui?

J: Nu, pe planetă. Am putea să ne prefacem că plecăm să ne indeplinim misiunea, dar în loc să facem asta, să mergem în altă parte. Şi nu mai revenim la ei!

D: Nu ar putea să vă dea de urmă?

J: Nu ştiu. Posibil.

D: Ăsta e planul ei?

J: E doar o speranţă. O mică speranţă. Nu e un plan elaborat în amănunt. E doar o schiţă de plan.

D: Dar măcar e o idee.

J: E o idee frumoasă, pe care merită să o încercăm, nu-i aşa?

D: Asta vrea ea să facă după îndeplinirea următoarei misiuni?

J: Nu vrea să evadeze singură. Motivul pentru care vrem să fugim este că vrem să avem viaţa noastră privată. Să facem un fel de schimb de suflet. Oricum nu avem suflet, dar credem că îl putem face să crească şi să se dezvolte dacă îl folosim mai mult, sau aşa ceva.

D: Da. Dacă ai fi singur, ţi-ar fi urât. Poţi să simţi singurătatea, nu-i aşa?

J: Da, o putem simţi. Tânjim după o apropiere pe care nu o putem descrie, pe care nu am experimentat-o niciodată.

D: Tânjiţi după alţii la fel ca voi? Aşa încât nu aţi putea să plecaţi singuri şi să trăiţi în izolare? (Nu, nu) Şi ce v-aţi hotărât să faceţi?

J: Mi se pare foarte atrăgător tot ce a spus ea. Cred că merită să încercăm. Asta îi dă curajul de a spune: „Cred că ar trebui să încercăm asta în curând”. Mai bine mai devreme decât mai târziu. Atunci ne-am hotărât să găsim o cale de a pleca în locuri îndepărtate, unde există o grotă sau aşa ceva. În munţi există o gaură unde ne-am putea ascunde o vreme. Singurul lucru de care avem nevoie este ceva ulei.

D: Şi credeţi că aţi putea face asta şi ei nu ar remarca deosebirea? (Da) Ce v-aţi hotărât să faceţi?

J: Ne-am hotărât să facem asta după următoarea misiune, când apare ocazia.

D: Povesteşte-mi ce se întâmplă.

J: Ea se află într-o altă capsulă, în aceeaşi misiune cu mine. Asta e ciudat, pentru că n-a mai fost aşa înainte. Nu ştiu cum a reuşit asta. Poate că a făcut schimb de locuri cu cineva, dar se află în aceeaşi misiune cu mine. Şi da, reuşim să evadăm... Evadăm... Pur şi simplu plecăm din locul acela. Dar nu ne-am dat seama că ei au mijloacele de a ne găsi. Ne descoperă imediat, în dimineaţa următoare. Ne găsesc foarte repede. Descoperă în ziua următoare că noi am plecat şi îşi folosesc maşinăriile să ne localizeze. Ne descoperă mai repede decât am crezut.

D: Ce s-a întâmplat atunci?

J: Mai întâi au râs de noi, apoi ne-au împuns în părţile de jos ale corpului. Ne-au

împuns şi au făcut glume despre sexul nostru inexistent şi despre cât de proşti eram, despre cât de deştepţi am crezut că suntem şi cum ei sunt stăpânii. Şi vine unul care e chiar supărat. Ia ca o ofensă personală faptul că ne-am permis să facem aşa ceva. (Oftează) Acest om dă ordin să fim făcuţi bucăţi în partea de jos a corpului. Partea de jos a corpului este zdrobită, în timp ce sufletul se mai află încă în noi.

D: Ei nu îşi dau seama că asta nu are de a face cu sexul, că este doar o camaraderie care ţine de suflet, nu-i aşa?

J: Ei cred că noi vroiam să facem sex. Şi râd de noi. Râd de aspiraţia asta a noastră.

D: Deci aşa a hotărât omul acela, să fiţi făcuţi bucăţi?

J: Da, să fim făcuţi bucăţi în partea aceea a corpului. „O să vă arătăm cât de ridicolă e treaba asta”. Acest lucru ni se face ca o pedeapsă şi o umilire.

D: Ca o pedeapsă cu moartea, nu-i aşa? (Da)

J: Pentru că... Asta înseamnă că vor trebui să ne topească. (Cu tristeţe) Ce se întâmplă atunci cu sufletul?

D: Da, asta mă întrebam şi eu. Ce se întâmplă?

J: Ne fac lucrul ăsta. Putem să simţim umilirea, deşi nu simţim durere în corp. Putem să simţim umilirea.

D: Nu simţiţi cu adevărat durere în corpul vostru de metal?

J: Nu, nu. Dar simţim tot restul. Simţim puterea pe care o au ei. Ne tratează ca şi cum noi nu am valora nimic. Ne zdrobesc corpul şi ne aruncă în foc.

D: Cu sufletul înăuntru? Nu fac aşa ceva, nu?

J: Sufletul... Trebuie să fi fost... Nu ştiu ce fac ei cu sufletul.

D: Să vedem ce se întâmplă după ce vă aruncă în foc. Mergi în momentul când s-a terminat. Unde eşti? Ce s-a întâmplat cu tine, cu sinele tău adevărat?

J: Plutim. Am ieşit din foc şi dăm târcoale deasupra. Ca şi cum sinele adevărat poate să comunice cu celălalt suflet, ceea ce este foarte frumos. Dar iată că nu a fost posibil să ne trăim viaţa aşa cum ne-am dorit.

D: Şi ce vă hotărâţi să faceţi?

J: Ne hotărâm să plutim departe, cât mai departe de locul acela.

D: Ei nu vă mai pot prinde, nu-i aşa?

J: Ei nici nu ne observă. Au uitat complet de noi.

D: În mod normal, v-ar fi transferat în alt corp.

J: Da, este adevărat, dar ei s-au gândit că este prea târziu sau poate prea riscant.

D: Poate s-au gândit că sunteţi un experiment ratat. Un rebut. Şi nu vroiau să rişte să vă transfere sufletul în altă maşină. Au preferat să scape de voi.

J: Probabil. Nu ştiu.

D: Dar e bine că acum aţi evadat, nu-i aşa?

J: Da, după toate câte s-au întâmplat. Da.

D: Aţi scăpat în alt mod decât credeaţi. (Da) Nu trebuie să mai trăiţi genul acela de existenţă. Puteţi să mergeţi oriunde vreţi.

J: Da, este adevărat.

Am cerut apoi să vorbesc cu subconştientul Johannei. Aşa pot să primesc răspunsuri şi să fac terapia, vorbind direct cu acea parte a sinelui care păstrează înregistrările personalităţii şi care poate fi influenţată pentru a face schimbări pozitive. Nu mi s-a refuzat niciodată acest lucru, pentru că subconştientul înţelege că am în vedere binele cel mai înalt al persoanei, în munca mea. Cred că îmi cunoaşte motivele foarte clar şi dacă nu aş avea motivele cuvenite, mi s-ar refuza accesul. Este foarte uşor să îmi dau seama când vorbeşte subconştientul, pentru că este obiectiv. El vorbeşte despre client la persoana a treia şi îl tratează ca şi cum ar fi o personalitate separată.

D: De ce i-a arătat subconştientul această viaţă neobişnuită, Johannei?

J: Ca să-i arate că umilirea mai joacă încă un rol important în viaţa ei. Ea are o mare frică de a fi umilită. În viaţa curentă, una din problemele cu care se confruntă Johanna este că adeseori se simte umilită, chiar şi atunci când acest lucru nu a fost în intenţia altor persoane. Acest lucru a împiedicat-o să îşi dezvolte întregul potenţial şi i-a blocat urmărirea multor ţeluri în viaţă.

D: Corpul acela nu era uman. Johanna a trăit multe vieţi într-un corp cu formă umană?

J: Da. Ea a avut multe vieţi ca om, dar viaţa aceea încă o mai influenţează. De asemenea i s-a arătat asta ca să o ajute să înţeleagă de ce are o nevoie de libertate atât de puternică, și nevoia de a fi independentă.

D: Dar mi s-a părut ciudat că a fost creată în modul acela neobişnuit şi că i s-a insuflat o bucăţică de suflet.

J: Acest lucru nu este deloc surprinzător, pentru că înainte de asta a avut o viaţă în care nu şi-a apreciat suficient sufletul. Oamenii pot să spună de exemplu: „Oo, e doar sufletul. E bucăţica aceea emoţională care nu prea are importanţă”. I s-a arătat cum este atunci când sufletul nu se poate exprima. Sau cât de restrictiv este să ai doar 10% sau 20% din suflet, în loc să ai un suflet întreg.

D: Pe mine asta mă derutează. Poţi să-mi explici? Ea a crezut că persoana care a creat-o i-a dat o parte din sufletul lui. Aşa s-a întâmplat?

J: Da. Dar, cu toate astea, era ea însăşi în viaţa de maşină. Era cumva o persoană completă. A trebuit să experimenteze caracterul restricţionant de a avea o viaţă de maşină, mai degrabă decât o viaţă deplină a sufletului.

D: Dar atunci când acea persoană i-a dat o parte din sufletul lui, atunci ar trebui să fie a lui acea bucată, nu a ei.

J: Era o parte din ea, nu-i aşa? Adică ea era amândoi.

D: Tocmai mi-a trecut prin minte: vrei să spui că ea era şi persoana care i-a dat viaţă?

J: Da, dar ea nu ştia asta. Nu-şi dădea seama. Pentru că altfel nu ar fi avut această experienţă. Dacă i s-ar fi spus acest lucru, că noi suntem mai mult decât o persoană, că noi avem bucăţele de suflet peste tot...

D: Pentru că fundamental vorbind, ei nu ar fi putut crea viaţa. Ei puteau doar să transforme o parte din ei în maşini.

J: Afirmaţia este corectă.

D: Deci ea şi-a dat seama, deşi era doar o mașină, că nu funcţiona la deplinul

său potenţial. (Da) Şi o parte din ea a plecat cu omul care a donat bucata de suflet, ceea ce a creat karma pentru el. (Da) Şi cealaltă parte există în Johanna acum.

J: De asemenea acest lucru explică de ce în această viaţă, sufletul este cel mai important lucru pentru ea. Mai important decât orice!

D: Acum înţelege valoarea lui, pentru că a experimentat o viaţă în care avea doar o bucățică de suflet. (Corect)

Clienta pregătise o serie de întrebări, dar această întâmplare explica problemele pe care le avea cu organele sale feminine. Înaintea sesiunii discutasem cu Johanna despre problemele ei legate de menstruaţii neregulate şi dureri în pântec.

J: Da. Asta este explicaţia: teama de a fi umilită de un bărbat, pentru că cel care a hotărât să-i fie sfărâmată partea de jos a trupului era un bărbat. De asemenea sentimentul de umilire şi faptul că au străpuns-o cu acele unelte şi au râs de părţile de jos ale corpului ei. Aceste traume s-au imprimat în memoria sufletului, aşa încât nu se simte în siguranţă în rolul de femeie.

D: De asta nu a dorit să fie femeie completă şi să aibă copii.

Ea nu s-a căsătorit niciodată şi nu a dorit să aibă copii. În prezent are o relaţie platonică cu un bărbat.

J: Da. Pericolul de a fi zdrobită de cineva care este mai puternic, i se pare foarte real.

Am continuat să-i pun întrebările pe care le-a pregătit clienta mea şi am constatat că multe din problemele din prezent provin din faptul că ea se simţea umilită cu uşurinţă, deşi de multe ori acest lucru nu se întâmpla intenţionat. Cea mai mare parte a muncii de terapie constă în a pune la un loc piese disparate şi în a convinge subconştientul să elimine disconfortul fizic, pentru că nu mai este nevoie de el în viaţa curentă. De multe ori problemele îşi au rădăcina în altă viaţă. Odată ce s-a făcut conexiunea şi a venit înţelegerea, se dă drumul problemei şi beneficiile fizice şi emoţionale sunt imediate. Simptomele au avut scopul de a atrage atenţia minţii conştiente, dar acum nu mai este nevoie de ele. Multe cazuri legate de probleme feminine şi de sterilitate etc. îşi au rădăcina în evenimente din vieţile trecute. Dar trebuie să recunosc că aceasta a fost cea mai ciudată explicaţie pe care am întâlnit-o vreodată pentru acest gen de probleme.

Corectarea terapeutică a fost importantă, dar cel mai important aspect al acestui caz mi s-a părut a fi faptul că sufletul poate trăi într-un corp de maşină. De asemenea, faptul că sufletul se poate împărţi în bucăţi şi o bucată poate să plece în altă parte şi să se transforme într-o altă personalitate, care învaţă alte lecţii decât sufletul original din corpul gazdă. Iar cele două suflete par a nu fi conştiente unul de altul, odată ce s-a făcut separarea. Mă întreb câte bucăţi din noi s-au desprins astfel, fără ca noi să fim conştienţi de acest lucru. Probabil nu vom şti niciodată, şi acest lucru mă face să revin la ideea că esenţial vorbind suntem cu toţii o parte din Tot, şi Totul este Una.

***

La începutul carierei mele ca terapeut prin regresie am întâlnit un caz oarecum similar, dar la acea vreme nu înţelegeam peste ce am dat. Nu se potrivea tiparului în care încercam să pun cazurile pe vremea aceea – anume reîncarnarea liniară. O femeie a accesat o viaţă trecută în care era o preoteasă cu pregătire înaltă, care îşi dedicase viaţa muncii într-un templu. Era o sfătuitoare a oamenilor. Ea trebuia

să rămână celibatară şi să trăiască închisă în templu, ducând o viaţă singuratică.

Până într-o zi când un străin a venit cu o corabie în port şi s-au întâlnit, şi au sfârşit prin a se îndrăgosti. Ea s-a confruntat atunci cu o alegere dificilă: să îşi părăsească iubitul şi să îşi respecte jurămintele ducând o viaţă solitară în templu, sau ceea ce a ales în cele din urmă – să plece cu el pe corabie. Aici am fost eu derutată. Pentru că mi-a povestit aceeaşi scenă din puncte de vedere diferite. Din primul punct de vedere pleca fericită cu bărbatul. Din al doilea punt de vedere rămânea pe mal plângând de i se rupea inima, pentru că o bucată din ea pleca. Dar bucata din ea care era pe corabie nu părea a fi conştientă de partea lăsată în urmă. E ca şi cum hotărârea ar fi despicat-o în două şi au rezultat doi oameni diferiţi. Nu am putut să înţeleg niciodată acest concept.

Aceste informaţii par a se relaţiona la conceptul explicat în capitolul 11 despre vieţi paralele şi dimensiuni paralele. Când luăm o decizie, energia celeilalte opţiuni pe care nu am ales-o trebuie şi ea să meargă undeva, astfel încât energia se despică şi apare un alt sine al tău, care duce la îndeplinire cealaltă decizie. Poate că preoteasa era conştientă de ce s-a întâmplat datorită pregătirii sale, pe când în mod normal nu şi-ar fi dat seama. Ea l-a privit pe marinar cum pleacă şi a simţit o mare durere pentru ea însăşi, nu pentru că pleca o parte din ea, ci pentru sinele ei alternativ care trăia cealaltă variantă. Astfel de cazuri m-au învăţat să gândesc şi să explorez concepte complicate, cu o minte deschisă.

Capitolul 16

DUMNEZEU SURSA?

Mă aflam la conferința pentru OZN-uri din Berkeley în California, în noiembrie anul 2000 și stăteam în apropierea sediului Organizației Creștine pentru Tineri (YMCA). Aceasta este una din cele câteva sesiuni pe care le-am făcut în camera unde eram cazată la YMCA. Shirley era o femeie de patruzeci de ani care de mult dorea să facă o sesiune cu mine, dar de fiecare dată când veneam în partea aceasta din California exista o listă lungă de așteptare pentru clienții mei. În cele din urmă am reușit să ne întâlnim. Peste drum se construia o clădire cu cinci etaje și toate sesiunile pe care le-am ținut în acest loc s-au confruntat cu zgomotul de peste drum. Zgomotul mă deranja, dar după ce persoana cu care lucram intra în transă, nu părea a mai fi deranjată de zgomot. Persoanele cu care lucrez par să ignore orice i-ar putea deranja, când au coborât la nivelul acesta adânc de transă. Odată când mă aflam la Memphis, s-a pornit sirena de alertă de tornadă. Sirena era situată pe clădirea de lângă motelul în care ne aflam. Sirena a urlat jumătate de oră și se aude clar pe înregistrarea de pe bandă, dar clientul meu nu și-a amintit asta deloc atunci când s-a trezit.

Shirley a coborât repede în transă și am dus-o într-o viață trecută, ca să caut răspunsul la problemele actuale. A mers într-o viață rurală, în care fermierii lucrau pe un câmp. S-a văzut în corp de bărbat, dar nu părea să participe la activitate, era mai mult un observator. De multe ori când se întâmplă așa ceva, personajele nu locuiesc în acea zonă, sunt doar în trecere pe acolo. S-a oprit ca să privească ce se întâmplă. În astfel de cazuri duc oamenii înapoi ca să vadă unde călătoresc, apoi îi duc înainte la destinația lor. Dar abordarea asta nu a funcționat cu Shirley, pentru că ea nu părea a se implica în nici una din scenele care le observa. Deși descrierile erau pline de detalii, de fiecare dată era un simplu observator.

Ea a spus: „Recunosc aceste locuri, dar nu mă simt confortabil aici. Simt că nu aparţin aici, ca şi cum nu aş fi cine sunt cu adevărat. Nimic nu-mi pare familiar. E ca și cum m-aș lupta cu ceva.”

Pentru că nu se simţea la locul ei, am rugat-o să se ducă acolo unde se simţea confortabil, într-un loc care îi este familiar.

M-a luat complet prin surprindere răspunsul ei rapid şi neașteptat: „Soarele!” Am întrebat-o ce vroia să spună.

S: Venim din Soare. Acolo mă simt confortabil şi totul îmi este familiar.

D: În Soare?

S: În Soare. În lumină. Fac parte din ea. Este o lumină mare. Este fierbinte.

D: Din Soarele nostru sau... alt soare similar?

S: Este Soarele.

D: Este Soarele? (Da) Cum e să faci parte din el?

S: (Trage aer în piept) Mă simt normal. Se simte ca acasă. Nu am corp. Dar am o conştiinţă. Sunt parte din întreg, nu sunt separată.

Părea foarte sigură de ce spune şi satisfăcută, aşa încât m-am hotărât să mă las dusă de curgerea regresiei. Am mai avut pacienţi care au descris experienţe ciudate, la fel de neaşteptate. Subconştientul duce oamenii întotdeauna acolo unde trebuie. De obicei există un motiv important. Acest lucru aduce beneficii clientului, chiar dacă eu nu înţeleg de ce se întâmplă asta.

D: Faci parte din întregul de lumină? Cum este să faci parte din Soare? Mulţi oameni şi-ar pune această întrebare.

S: Când te apropii de el, este extrem de fierbinte şi strălucitor. Dar când intri în el, nu mai este fierbinte. Odată ce devii una cu el, e doar o sferă de lumină cu conştiinţă.

D: Soarele are conștiință?

S: Da. E o conștiință mai mare, care se continuă mereu.

D: Dar nu există mulți sori, în multe locuri?

S: Nu ca acesta. Acesta este Unicul.

D: Asta înseamnă că este diferit de o stea care este soare? Asta vrei să spui?

S: Da. E energie pură.

D: Pentru că există mulți sori, nu-i așa, cu multe planete care orbitează în jurul lor?

S: Nu știu asta. Tot ce știu este că am mers la această sferă de lumină, pe care am recunoscut-o. Am știut imediat că este casa mea și am intrat în ea. Și nu aveam o formă. Aveam doar această energie și conștiință totală.

D: Simți că este casa ta? (Da) Și aici te simți comod? (Da) Asta e foarte bine. Ți se pare ciudat să nu ai corp?

S: Nu. Se simte normal.

D: Și ești de mult timp acolo?

S: Nu știu, dar recunosc totul. Asta sunt eu.

D: Mai sunt și alte entități cu tine?

S: Da. Odată ce te afli acolo, nu ești diferit. Devii entitatea totală. Dar când mă extrag din Soare, când ies din această sferă de energie și lumină, atunci devin diferită. Există alte entități care și ele s-au extras și au devenit separate. Dar când intrăm în sfera de lumină, suntem una cu ea.

D: Și este un sentiment confortabil să faci parte din întreg? (Da) Apoi dacă vrei, poți să ieși din nou?

S: Da. Dacă aș vrea, aș putea să ies.

D: Există un nume pentru acest loc?

S: Nu cunosc un nume pentru el.

D: Nouă ne place să punem nume și etichete la multe

lucruri. Ai să rămâi aici mai mult timp?

Era dificil să mă gândesc la întrebări de pus într-o situație atât de neobișnuită.

S: Pot să rămân aici mult timp. Dacă mă aflu aici este puțin probabil că voi dori să ies din nou, dar pot ieși.

D: Dar nu poți să rămâi mereu în același loc, nu-i așa?

S: Pot să rămân. Nu știu de ce aș pleca. Dar uneori plecăm.

Încercam să mă gândesc cum să o fac să se miște în alt loc, pentru că regresia părea că nu duce nicăieri. Părea a fi mulțumită să rămână acolo.

D: Poți să ieși și să te întorci iarăși? (Da) Când ieși din sferă, te separi în entități individualizate diferite? (Da) În regulă. Să vedem unde mergi atunci când ieși din sferă. Spune-mi ce se întâmplă când ieși și devii o entitate individuală.

S: Nu e confortabil. Mă deprimă. E o senzație fizică neplăcută.

D: Când ieși din lumină, vrei să spui că devii o entitate fizică?

S: O entitate fizică. Este foarte diferit. Nu mai faci parte din întreg și asta e deranjant. E rece, e frig. E senzația de greutate. Mă simt singură.

D: Atunci tu ești separată și te afli în altă parte a întregului? E corect cum am spus?

S: Nu mai faci parte din el. Tu ești întregul.

D: Tu ești întregul?

S: Nu mai e ca un mănunchi de ființe care intră într-una. Tu devii întregul. Nu mai este separare. Nu mai există diferențe. Diferențele apar doar atunci când ieși din sferă. Când te extragi din ea, devii „noi” sau „ei ” sau mulți sau... apare o graniță.

D: Ce vrei să spui prin graniță?

S: Pentru că ai formă, există un fel de graniță în jurul tău și acea formă te face să fii separat.

D: Încerc să înțeleg. De ce ai luat o formă?

S: Cred că este pentru a servi pe cine ai ales să servești. Cred că este o formă de serviciu și de a te sacrifica, pentru a merge să ajuți.

D: Să ajuți pe cine?

S: Să-i ajuți pe cei care nu știu cum să se întoarcă acasă.

D: Toată lumea vine din același loc?

S: Așa cred. Dacă mă apropii de el, pot să răspund mai bine. Dacă intru în el, da. Dar când ies din el și mă aflu în afara lui, diferența e prea mare și nu mai știu tot.

D: Vrei să spui că pierzi o parte din informații și din cunoaștere?

S: Da. Așa cred. Când mă apropii de sfera de lumină știu totul, sunt sigură de ceea ce știu, dar când mă îndepărtez de ea uit o parte din cunoaștere. Iar eu am ales să mă îndepărtez.

D: Dar crezi că toate aceste entități individuale vin din același loc?

S: Este singurul loc pe care îl cunosc.

D: Singurul loc cu care te-ai familiarizat. (Da) Mă întreb dacă mai există și alte locuri ca el.

S: Eu simt că există numai un singur astfel de loc.

D: Atunci oamenii ies din sferă și apoi revin individualizați. (Da) Revin la anumite cicluri sau intervale de timp, sau cum?

S: Da. Nu se întâmplă deodată. Este un proces aleatoriu, când s-a terminat ceva sau când ai nevoie să te energizezi.

D: Vrei să spui că trebuie să te întorci periodic ca să te energizezi? (Da) Și dacă nu te întorci, ce se întâmplă?

S: Dar nu se întâmplă așa ceva. Noi chiar trebuie să ne întoarcem acasă. Toată lumea merge acasă. Te energizezi ca să continui să ieși din sferă și să mergi mai departe. Nu există să nu te întorci acolo.

D: Deci e ca un circuit între acolo și aici.

S: Da. Uneori stai mai mult timp, alteori mai puțin.

D: Dar rămâne mereu locul în care te întorci în cele din urmă. (Da) Când te îndepărtezi de această lumină, unde mergi?

S: Cred că eu merg pe planete. Pe Pământ și în alte locuri.

D: Poți să îmi explici ce vrei să spui? În ce fel de locuri mergi?

Zgomotul de la șantierul de peste drum devenise asurzitor. Pe stradă treceau niște utilaje grele care mă distrăgeau. Dar nu părea să o deranjeze deloc pe Shirley.

S: În locuri diferite, care nu au atâta culoare ca Pământul. Au diferite forme și nu sunt materiale.

D: Ce vrei să spui?

S: Nu au vegetație, nimic colorat, nici flori, nici păsări. Sunt posomorâte. Doar culoarea roșie. Au movile și solul e făcut din lut.

D: Există munți?

S: Există munți, dar aici sunt diferiți. Sunt ascuțiți și tăioși.

D: De unde știi unde să mergi, atunci când mergi în aceste locuri diferite?

S: Când încep să mă mișc e ca și cum ceva din mine... Sunt trimisă acolo. Sunt trimisă ca să-i ajut pe cei de acolo.

D: De unde știi unde trebuie să mergi?

S: Conștiința ne trimite. Pur și simplu știm.

D: Te referi la lumina mare din care ai ieșit? Conștiința, așa îi spuneți? (Da) Ea vă trimite, ea vă spune unde să mergeți?

S: Da. E ca un fel de telepatie. Pur și simplu știu. Eu fac parte din întreg, așa încât știu unde să merg. Dar când ies din sferă, devin o ființă de lumină individuală.

D: Atunci ești separată. Dar se pare că știi instinctiv unde trebuie să mergi? (Da) Și când ajungi acolo, ce se întâmplă?

S: Când ajung acolo, cred că devin o formă de viață ca cele de acolo. Ajut când este nevoie.

D: Deci formele de viață pot fi diferite, în locurile în care mergi. (Da) Și cum devii una din aceste forme?

S: Cred că doar mă gândesc că devin una din ele, apoi se întâmplă.

D: Cred că mă gândesc la suflete și spirite, cum intră ele într-o formă. Este ceva diferit de acest proces?

S: Mă gândesc la forma aceea și sunt acolo.

D: Eu gândesc în termenii de pe Pământ.

S: Vrei să spui ca și cum m-aș naște? (Da) Nu mă văd născându-mă acolo pe Pământ. Lasă-mă să mă gândesc dacă am mers pe Pământ.

D: Pentru că eu cunosc numai Pământul. Știu că alte lumi sunt probabil diferite.

S: Eu mă îndreptam către alt loc.

D: Putem reveni acolo în scurt timp, dar întâi aș dori să clarific acest aspect, dacă se poate. Dacă vii pe Pământ, cum se întâmplă asta?

S: Cred că dacă vin pe Pământ, uneori pot să mă nasc acolo, dar nu este obligatoriu.

D: Mă gândesc la suflet sau la spirit, cum se numește el, care intră într-un bebeluș la naștere.

S: Dar eu nu trebuie numaidecât să o fac în felul ăsta.

D: Și cum ai face-o, dacă ai face-o într-un mod diferit?

S: Pur și simplu intru în ceva.

D. Dar nu există deja un spirit înăuntru?

S: Nu dacă intru eu. Nu atunci când aș intra. Dar arareori pe Pământ facem asta.

D: Pentru că mi s-a spus că este distribuit câte un spirit pentru fiecare formă?

S: Uneori există o înțelegere cu sufletul. Sufletul pleacă și atunci intru eu.

Părea a fi vorba de fenomenul „Walk in” (Cel ce Păşeşte Înăuntru). Acest fenomen este descris în cartea Între moarte şi viaţă. În mod normal un alt suflet

face schimb de locuri cu sufletul care ocupă corpul dacă acel suflet nu mai face față, sau dacă și-a asumat mai mult decât poate să ducă. Este o alternativă acceptabilă, în comparație cu sinuciderea.

D: Tu ești un suflet sau un spirit?

S: Nu sunt un spirit. Eu sunt un suflet.

D: Și cum te-ai defini ca suflet? Știu că uneori limbajul nu este foarte potrivit.

S: Da. Dar eu nu folosesc limbajul. Eu doar gândesc. Comunic prin conștiință. Eu sunt conștiință și lucrurile se întâmplă foarte repede.

D: Deci te consideri suflet, o parte din conștiință?

S: Eu sunt conștiință.

D: Tu ești conștiință, dar ești și individual.

S: Pe Pământ și în alte locuri, dar când revin acasă sunt Unicul.

D: Când vii pe Pământ, intri într-o formă care se naște ca bebeluș?

S: Când noi mergem pe Pământ eu intru într-un bebeluș, dar nu în oricare. Doar acolo unde este nevoie de mine. Pot să văd un suflet în bebelușul în care merg. Cred că mă unesc cu acel suflet.

D: Deci este diferit de ceea ce fac celelalte suflete sau spirite, asta vrei să spui? (Da) Când ți se distribuie un corp, tu faci lucrurile într-un mod diferit?

S: Așa cred, pentru că nu mă văd născându-mă. Mă văd făcând doar o alegere. Există o înțelegere.

D: Cu sufletul care se află deja aici?

S: Da. E o situație deosebită.

D: Și poți face asta în orice moment din viața acelei ființe?

S: Da. Fac asta și rămân cu ea tot timpul, iar apoi plec. Pot face asta în orice etapă.

D: Asta spuneam. Nu trebuie să fie numaidecât un bebeluș. Poți intra în orice etapă? (Da) Atâta timp cât există înțelegerea cu sufletul care se află deja acolo? (Da) Și conștiința este cea care spune în mod instinctiv unde trebuie să mergi? (Da) Ai spus că atunci când mergi în alte locuri, pe alte planete sau în alte dimensiuni, lucrurile se fac diferit?

S: Cred că intru într-o formă adultă. Pot să văd forma și devin această formă. Dar deja exista o formă.

D: Nu există forme mai mici cum sunt bebelușii? Sunt doar forme de adulți?

S: Nu când intru în această etapă, cel puțin nu aici pe Pământ.

D: Mă gândesc la aspectul fizic, dar poate că nu este vorba despre asta.

S: Este o intrare fizică. Când spun că sunt individualizată și că am părăsit masa de energie a conștiinței, devin o formă în afara acelei energii a conștiinței. Încă mai sunt energia conștiinței, dar am o formă care nu poate fi descrisă.

D: Ai o conștiință, o personalitate care gândește, nu-i așa?

S: Mi se spune că da. Exist ca o conștiință.

D: Ai o individualitate, deși ești energie. Asta vrei să spui?

S: Da. Îi servesc pe ceilalți.

D: În aceste locuri în care mergi atunci când te gândești la un trup și devii acel trup, tot așa creează și celelalte entități de acolo un corp? (Da)

Pe lângă zgomotele de la șantierul de construcții de afară, niște copii au început acum să strige, să cânte și să bată toba pe drum, pentru că în vecinătate erau mai multe școli. Din nou acest lucru nu a părut să o deranjeze pe Shirley.

D: Eu pun atât de multe întrebări, pentru că încerc să înțeleg concepte dificile. Deci în acele locuri, oamenii sau entitățile nu trebuie să treacă prin procesul de creștere. Ei își creează forma pe care doresc să o aibă, doar gândindu-se la asta. Afirmația este corectă? (Da) Deci mai există și alte moduri de a face lucrurile, decât se întâmplă pe Pământ? (Da) De asta îmi vine greu să înțeleg. Dar dacă ți-ai creat corpul doar gândindu-te la asta, atunci trupul nu moare?

S: Eu nu mor niciodată. Corpul celui în care intru va muri, și atunci ne vom separa. Sufletul lui va merge pe calea sa, iar eu mă întorc acasă.

D: Deci de fiecare dată când faci asta, te afli cu un alt suflet în trup?

S: Da. Așa cred.

D: Nu ești niciodată singură în trup. Asta pare a fi altceva. Nu e modul în care gândim noi în mod firesc, atunci când vorbim despre suflete sau spirite.

S: Eu sunt conștiință.

D: Dar vrei să spui că mai există și un alt suflet în aceste corpuri, în forma fizică, atunci când o creezi? (Da) Apoi te combini cu ea.

S: Eu nu mă combin.

D: Atunci cum faci? Te unești cu ea? Asta ar fi un fel de combinare.

S: Eu nu devin una cu ea. Eu doar o servesc. Apoi mă întorc acasă.

D: Eşti mai mult ca un observator? Poate nu folosesc terminologia potrivită.

S: Eu nu sunt un observator.

D: Ai spus că serveşti acel suflet, dar eşti o conştiinţă. Poţi să mă ajuţi să înţeleg ce vrei să spui?

S: Persoana care stă întinsă aici, vehiculul acestei comunicări, întâmpină şi ea dificultăţi de înţelegere.

D: Lasă doar să curgă informaţiile prin tine. Vom sorta lucrurile mai târziu. Astfel le vom înţelege amândouă. Ai spus că nu eşti doar observatorul. Dacă serveşti sufletul care se află în trup, nu eşti acel suflet care trăieşte acele experienţe?

S: Cred că mă alătur sufletului respectiv. Şi eu sunt conştiinţă pură. Eu am un suflet, dar eu nu sunt sufletul meu. Eu sunt acum conştiinţă pură. O energie. Am locuit acolo atât de mult timp, încât acolo este casa mea. Eu ajut planetele. Eu merg în anumite locuri unde este nevoie de mine şi ajut fiinţele de pe planetă. Apoi intru în ele, atunci când este nevoie de mine la un moment dat. Când intru în bebeluş, conştiinţa mea devine dominantă. Preiau comanda şi asta durează până atunci când nu mai este nevoie de mine.

D: Asta se poate întâmpla şi înainte să moară corpul? Se întâmplă uneori să nu mai fie nevoie de tine?

S: Da. Dar de obicei nu se întâmplă asta.

D: Dar dacă există deja un alt suflet care are grijă de acel corp şi îl ajuţi pe acel suflet, asta nu înseamnă că îţi creezi karma?

S: Eu pot să îmi creez karma, dar nu este necesar. Uneori uit prea multe lucruri şi atunci îmi pot crea karma. Atunci este posibil să uit despre acasă, până îmi amintesc din nou. Atunci rămân mai mult timp pe Pământ. Și atunci mă pot naște într-un mod diferit. Când îmi amintesc, mă întorc acasă. Dar eu nu uit niciodată. Uneori îmi fac o karmă serioasă şi trebuie să o rezolv, înainte să-mi amintesc ceea ce știam.

D: Atunci când se întâmplă asta, sufletul tău preia controlul în corp şi nu mai eşti doar cel care ajută, nu-i aşa? (Da) Poţi să faci un astfel de transfer între personalităţi? (Da) Poți să ajuți acel suflet dar dacă îţi faci karma, atunci devii un suflet care trebuie să experimenteze. Mă exprim corect? (Da) Cred că noi ne gândim la posedare, dar nu pare a fi vorba de așa ceva.

S: Nu. Este întotdeauna un act făcut prin alegerea sufletului respectiv. Eu merg acolo doar atunci cand este nevoie de mine.

D: Dar uneori te prinzi ca într-o capcană, ca să spunem așa, și trebuie să rămâi personalitatea dominantă din corp, până când se rezolvă karma? (Da) Și atunci poți să mergi acasă și să refaci circuitul înainte și înapoi?

S: Eu merg acasă. Dar nu e... Uneori uit.

D: Atunci majoritatea acţiunilor tale au fost ca cineva care-i ajută pe ceilalţi, mai degrabă decât ca cineva care trăieşte pur şi simplu o viaţă fizică. Asta vrei să spui? (Da) Deci chiar şi pe alte planete şi în alte dimensiuni ai încercat să ajuţi? (Da) Dar acum, când te afli în corpul lui Shirley, eşti cel care ajută sau eşti sufletul dominant?

S: Mă uit acum. (Pauză) Sunt sufletul dominant.

D: În această viaţă. (Da) De asta în starea de trezire ea s-a simţit deconectată în această viaţă? (Da) Ea tot spune că vrea să meargă acasă, de parcă ar şti că nu aparţine aici. (Da) Pentru că e mai conectată cu tine decât persoanele obişnuite? (Da) Asta vrei să spui, nu-i aşa?

Acest caz semăna cu alte cazuri din această carte, în care oamenii tânjesc să meargă acasă, dar nu ştiu unde se află acest „acasă”. În majoritatea acestor cazuri când clienţii mei au revenit acasă, au ajuns pe o planetă care arăta foarte straniu. Dar cazul lui Shirley părea a prezenta un dor şi mai profund pentru acasă, care trecea dincolo de o planetă fizică de baştină. Oamenii care au avut astfel de trăiri simţeau că fac parte dintr-un loc pe care nu doreau să îl părăsească. Dar relatarea lui Shirley părea a fi esenţială. Poate fi o amintire dintr-o parte a minţii noastre primordiale, care a existat înainte de crearea lumilor fizice şi a rămas totdeauna în noi.

D: Cum te-ai prins ca într-o capcană în acest corp? Cum ai devenit sufletul

dominant? (Pauză) Cred că ți-ai creat karma, altfel nu ai fi sufletul dominant. Așa e?

S: E din cauza egoului. Mi-am folosit greșit puterea.

D: Povestește-mi despre asta.

S: Am creat lucruri false.

D: Ai spus că poți să te gândești la lucruri și ele se întâmplă?

S: Nu. Când vin din centrul meu, pot să mă gândesc la ceva și se manifestă. Dar altminteri eu nu pot să mă gândesc la lucruri, ca să le fac să se manifeste.

D: Dar ai spus că ai creat lucruri false.

S: Am experimentat cu animalele. Le-am transformat în altă formă.

D: Asta a fost în altă viață? (Da) De ce ai făcut asta?

S: Pentru că am vrut să creez ceva și aveam această abilitate.

D: Ca o entitate fizică ai făcut aceste lucruri? (Da) Erai om de știință? (Da) Ai făcut asta doar din curiozitate sau de ce?

S: Ca să văd dacă se poate face.

D: Mai erau și alții care făceau același lucru?

S: Da. Eu eram unul din conducătorii lor. Dar nu era un lucru moral.

D: Ai spus că ai creat lucruri false.

S: Oameni și animale. Am experimentat pe diferite animale. Am creat părți noi ale corpului. Am lucrat cu chirurgia și genetica.

D: Și aceste ființe ciudate au trăit? (Da) Locul unde ai făcut aceste experimente avea un nume?

S: Atlantida. Nu era chiar în Atlantida, era în apropierea ei.

D: Și ai făcut asta doar din curiozitate, ca să vezi dacă se poate face?

S: Da. Am făcut asta din egou.

D: Ce ați mai făcut cu aceste ființe, după ce au fost create?

S: Le-am eliberat.

D: Ele se puteau reproduce?

S: Unele puteau, altele nu puteau. Eu am intrat în alt suflet. Sufletul era un om de știință și sufletul avea egou, mult egou. Și m-am pierdut în egoul lui.

D: Te-ai implicat prea mult și astfel a devenit karma ta? (Da) Dar în acele zile

oamenii făceau multe lucruri care nu erau corecte, nu-i așa, doar din simplă curiozitate?

S: Da. Dar pentru că m-am pierdut în conștiința egoului, am făcut lucruri greșite. Eu aveam putere.

D: Iar când te-ai prins mai mult sau mai puțin în ciclul karmic, a trebuit să revii ca să plătești karma? (Da) Și asta a făcut să te prinzi ca om în planul fizic de pe Pământ? (Da) Așa încât ai început să-ți plătești karma.

S: Am plătit-o.

D: Asta pare a fi o mare datorie. Și crezi că aproape ai terminat cu ea? (Da) Deci nu va mai dura mult și te vei putea întoarce acasă. Dar în acest moment trebuie să rămâi cu Shirley în acest corp. (Da) Asta înseamnă că Shirley are multă cunoaștere neaccesată, are multe informații, dar ea nici măcar nu știe că aceste lucruri se află în ea. (Da) Dacă vrea să folosească aceste informații în această viață, va putea să se acordeze la această putere și la aceste informații?

S: În oarecare măsură.

Atunci am început să vorbesc cu această parte din ea (nu știam dacă vorbesc cu subconștientul) și să îi pun întrebările pe care ea le pregătise înainte de sesiune. Această parte a sa era aliniată îndeaproape cu ea și a putut să îi dea sfaturi importante, care să o ajute să înțeleagă evenimentele din viață. Vroia să afle mai

multe despre afinitatea sa profundă cu animalele, pentru că putea să comunice mental cu ele. Eu am suspectat că răspunsul avea legătură cu o viaţă din Atlantida în care a abuzat animalele în oarecare măsură. Am avut dreptate şi mi s-a spus că ea ajunsese acum într-un punct în care se preocupa de animale într-un mod pozitiv.

Shirley avusese cu câțiva ani în urmă o experiență ciudată, despre care dorea să întrebe. În timpul unei sesiuni în care retrăise simbolic experiența nașterii, s-a văzut trăind o viaţă de extraterestru în corp reptilian. Uneori atunci când pacientul se relaxează în timpul procedurii de „renaștere”, el retrăiește experiențe dramatice care trec dincolo de retrăirea nașterii și ajung în vieți trecute. Sunt accesate scene din viețile trecute. Shirley vroia să afle mai multe despre acest subiect.

D: Odată când a făcut această „renaștere”, Shirley a accesat o experiență în care se afla într-o formă reptiliană. Vrea să știe dacă este o amintire reală, sau ce s-a întâmplat.

S: A fost o amintire reală. Da. Dar nu ea a fost reptiliană. Eu am fost. Dar eu nu sunt separat de ea.

Din nou eram derutată. Această sesiune îmi adusese multe de informaţii pe care nu le mai întâlnisem înainte.

D: Ai spus că tu eşti sufletul dominant, care trăieşte acum în Shirley? (Da) Voi aţi fost totdeauna împreună ca suflete? (Da) În fiecare viaţă pe care tu ai trăit-o a fost şi ea? Aţi trăit împreună? (Da) Și uneori ea este dominantă alteori tu,

uneori preia ea controlul, alteori tu?

S: Ea a fost sufletul dominant, dar în ultima vreme am început eu să fiu sufletul dominant.

D: Dar aţi fost totdeauna împreună? Tu ai ajutat-o tot timpul? (Da) Dar a existat o viaţă când ea a trăit în altă parte, într-o formă reptiliană?

S: Aceasta este o amintire pe care o aveam eu. Pentru că eu am trăit în sufletul ei şi am făcut parte din ea şi nu am fost separat, dar nu am fost nici acelaşi... Nu există cuvinte cu care să pot explica, dar când am făcut acea renaştere, ea s-a văzut ca reptiliană.

D: Asta e partea dificilă, când încerci să separi cele două lucruri, pentru că noi ne-am obişnuit să gândim în termeni fizici.

S: Acestea sunt limitele.

După ce am pus mai multe întrebări referitoare la starea fizică a lui Shirley, am rugat acea parte neobişnuită din ea să se retragă şi am readus-o pe clienta mea la starea de conştiinţă normală. Nu mai e nevoie să spun că eram derutată de toate aceste informaţii noi şi ştiam că va dura ceva timp ca să le înţeleg şi să le integrez. Mă întrebam cât de greu îi va veni lui Shirley să înţeleagă informaţiile de pe banda de magnetofon.

De când am ținut această sesiune, am mai avut o experiență similară cu un bărbat, în anul 2001. El a fost dus prin regresie la o lumină strălucitoare unde se simțea atât de confortabil încât vroia să rămână acolo. A exprimat sentimente de singurătate mare și a spus că se simțea separat atunci când a trebuit să plece de acolo și să se individualizeze, pentru a călători în explorările sufletului.

Oare ce am contactat noi? Sursa? Conștiința universală? O parte fragmentată de suflet? Dumnezeu sursa?

Cu cât punem mai multe întrebări, cu atât se nasc mai multe întrebări noi. Întrebările par a fi fără sfârșit. Probabil că niciodată nu vom reuși să înțelegem totul și vor apărea mereu concepte din ce în ce mai complicate, care sunt dincolo de înțelegerea noastră. Dar pentru mine și pentru curiozitatea mea fără limite, în asta constă entuziasmul căutărilor și aventura sondării necunoscutului. Așa încât îmi voi continua călătoria.

Despre autoare

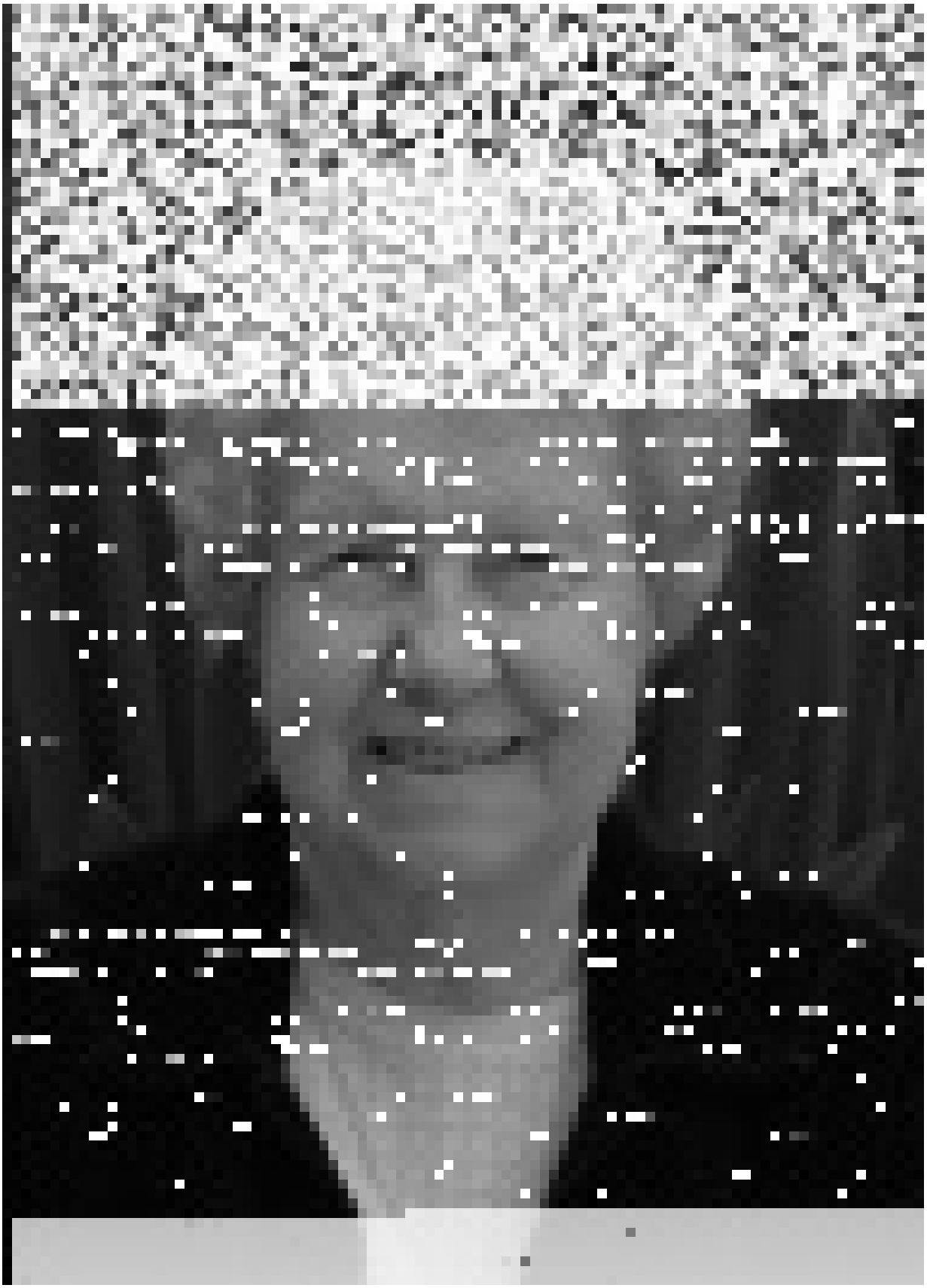

Dolores Cannon este recunoscută ca o pionieră în domeniul regresiilor în viețile trecute. A fost o hipnoterapeută specializată în recuperarea și catalogarea „Cunoașterii Pierdute”. A început studiul hipnozei în anii 1960 și s-a specializat în terapia vieților trecute începând cu anii 1970. Și-a dezvoltat propria sa tehnică de lucru și a fondat Academia de Vindecare prin Hipnoza Cuantică (Quantum Healing Hypnosis Academy). A călătorit pe tot globul predând această metodă unică de vindecare și a pregătit peste 4000 de studenți începând din anul 2002. A fost activă în investigarea fenomenului OZN și a cercurilor din lanurile de grâu în ultimii 27 de ani, de când a invitat-o Lou Farish să se implice. A participat la Conferința OZN de la Muntele Ozark încă de la prima conferință organizată acum 27 de ani de Lou Farish și Ed Mazur. După moartea lui Lou a preluat funcția de organizatoare a conferinței, funcție pe care a îndeplinit-o în ultimii doi ani.

Dolores a scris 17 cărți despre cercetările ei în domeniul hipnozei și cazurile legate de fenomenul OZN. Cărțile sale au fost traduse în peste 20 de limbi. Și-a înființat propria sa editură Ozark Mountain Publishing în urmă cu 22 de ani în 1992 și a publicat peste 50 de autori. În afară de conferința OZN a mai organizat și Conferința de Transformare (Transformation Conference), la care au fost prezentați autorii pe care i-a publicat.

A apărut în numeroase programe TV și documentare pe toate rețelele mass media importante din SUA și din jurul lumii. A fost invitată să vorbească în peste 1000 de programe, inclusiv în Dreamland al lui Art Bell, Coast to Coast al lui George Noory și în emisiunea lui Shirley MacLaine. A vorbit la numeroase conferințe pe glob. În plus, a susținut un program radio în fiecare săptămână – Ora Metafizică, la radio BBS timp de nouă ani. A primit numeroase premii de la diferite organizații și școli de hipnoză, din care menționăm Outstanding Service (Premiul pentru un Serviciu Remarcabil) și Lifetime Achievement (Premiul pentru realizările unei vieți). A fost primul cetățean străin căruia i s-a oferit Premiul Orfeu în Bulgaria, pentru cele mai înalte realizări în domeniul cercetării psihice.

Dolores s-a stins din viaţă pe 18 octombrie 2014. A atins multe inimi şi îi vom simţi cu toţii lipsa.